Thiên Sứ Chấp Vị
Phần Lạc
1
Ly Hồn

Mục lục

Quyển 1
Quyển 2
Quyển 3
Quyển 4
Quyển 5
Quyển 6
Quyển 7

https://thuviensach.vn

Quyển 1

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1

Ấn tượng đầu tiên về Trương Huyền với Niếp Hành Phong mà nói, không phải hai chữ "tồi tệ" là có thể khái quát.

Anh lúc đầu đối với vị khách nam tướng mạo tuấn mỹ ngồi ghế bên cạnh có một chút hảo cảm, đáng tiếc chỉ duy trì được năm giây, đã bị một tiếng hưng phấn thở nhẹ của Trương Huyền thổi bay không còn bóng dáng.

"Oa, phong cảnh đẹp quá!"

Lúc này sương mù còn chưa tan, từ trên máy bay đang dần dần bay lên mà nhìn xuống phía dưới, các tòa nhà mang vẻ cổ kính của nước Italy xung quanh có cây cối xanh tốt bao phủ, hiện lên vẽ đẹp trang nghiêm, Nhưng mà. . . . . .

Please, quý ngài đã là người trưởng thành rồi, thích giả bộ trẻ con mời về nhà, đừng ở bên ngoài làm việc mất thể diện như vậy được không?

Đối với người đi máy bay bình thường như đi ô tô như Niếp Hành Phong mà nói, Cảnh vật này đã sớm nhìn quen, có điều thực hiển nhiên, Trương Huyền là người không thường xuyên đi máy bay.

Cậu kích động một hồi lâu, mới chú ý tới người đàn ông tri thức lạnh lùng ngồi ở bên cạnh, thân thiện duỗi tay: "Xin chào, tôi tên là Trương Huyền, rất hân hạnh chuyến đi này được ngồi cạnh anh."

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong nho nhã lễ độ quay lại nắm tay với một vẻ thờ ơ không thèm che dấu, hắn không thích người nói nhiều, lại càng không thích bắt chuyện với người không quen biết, Trương Huyền ngay từ đầu liền phạm vào hai điều tối kỵ của hắn.

Người thanh niên đẹp trai này mặc một bộ tây trang, nhưng liếc mắt một cái liền nhìn ra là mua hàng hóa vỉa hè từ chợ đêm, trang phục như vậy mà ngồi tại khoang hạng nhất thật sự rất chướng mắt, hãng hàng không này khoang hạng nhất giá rất cao, hành khách xung quanh tùy tiện bắt một người, cũng là thành phần tri thức đẳng cấp lương một năm trăm vạn, Trương Huyền có thể ngồi ở chỗ này, làm cho Niếp Hành Phong có chút ngạc nhiên.

Có điều nghi hoặc chỉ chợt lóe qua, anh rất nhanh liền đem sự chú ý chuyển qua màn hình TV trước chỗ ngồi, cầm lấy điều khiển từ xa và tai nghe, bắt đầu chọn kênh.

Nhưng vị khách ngồi bên cạnh hiển nhiên cũng không muốn buông tha, vỗ vỗ cánh tay anh, ý bảo anh tháo tai nghe xuống, không ngại ngùng hỏi: “Chương trình điều chỉnh như thế nào vậy?”

Niếp Hành Phong mặt nhăn mày nhíu, nhận lấy điều khiển từ xa của Trương Huyền, hỏi: “Muốn xem phim? Hay là nghe nhạc?”

“Xem phim là được rồi, giống như cái hiện tại anh đang xem, có vẻ rất thú vị.” Trương Huyền chỉa chỉa màn hình của hắn.

Niếp Hành Phong trước giúp cậu ta chỉnh sang kênh phim ảnh, sau đó đeo tai nghe, ai ngờ không đến một phút đồng hồ, Trương Huyền lại lôi anh ra khỏi thế giới riêng.

“Có thể chuyển thành tiếng Trung không?”

https://thuviensach.vn

Chuyến máy bay này là bay từ Italy về nước, mặc dù có chương trình tiếng Trung, nhưng đối thoại trong phim ảnh thì chỉ có tiếng Italy và tiếng Anh.

Niếp Hành Phong nhíu mày nói: “Phim điện ảnh không có phiên dịch tiếng Trung, tiếng Anh được không?”

Trương Huyền có chút ngượng ngùng, “Ha hả, khả năng nghe tiếng Anh của tôi không tốt cho lắm, vậy anh giúp tôi đổi thành phim hoạt hình đi, phim hoạt hình đối thoại đơn giản, xem dễ hiểu hơn.”

Niếp Hành Phong tùy tiện chuyển tới kênh phim hoạt hình, đem điều khiển từ xa trả lại cho cậu ta, thuận miệng hỏi: “Khi bay từ trong nước đến Italy cậu xem chương trình gì?”

“Tôi đêm trước đó bị bạn bè kéo đi uống rượu, sau đó nửa tỉnh nửa say lên máy bay, hầu như là ngủ thẳng cho đến khi tới Italy, ngay cả dùng cơm thiếu chút nữa cũng bỏ qua.”

Hóa ra vị hành khách ngồi cạnh hắn không chỉ có cử chỉ thô thiển, còn là một kẻ nát rượu.

Niếp Hành Phong nhìn chung quanh một chút, hy vọng có thể đổi chỗ ngồi, nhưng khoang máy bay đầy ngập khách làm anh phải từ bỏ ý niệm.

Hành trình xui xẻo của anh chỉ vừa mới bắt đầu.

Sau hơn hai giờ Niếp Hành Phong phải chịu đựng những tiếng cười ầm ĩ, Trương Huyền rốt cục xem xong phim hoạt hình, sau đó đem đồ ăn cung cấp miễn phí như sữa hộp, mứt hoa quả, snack nhét vào trong túi du lịch mang theo người, nhìn một loạt động tác này của cậu ta, Niếp Hành Phong lấy tay vỗ vỗ trán, bắt buộc bản thân không nhìn.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, hành vi này đối với người bình dân mà nói chỉ là chút bệnh tiết kiệm, nhưng vấn đề là Trương Huyền hiện tại đang ngồi ở khoang hạng nhất trên máy bay, còn ngồi cạnh chủ tịch của tập đoàn tài chính Niếp thị.

Niếp Hành Phong từ nhỏ lớn lên dưới sự giáo dục nghiêm khắc của ông nội, cá tính trầm tĩnh nghiêm túc cẩn trọng, đáng tiếc anh lần này không may gặp gỡ Trương Huyền, nhìn thấy vị thanh niên đẹp trai dây thần kinh thập phần đại điều này, anh có một loại dự cảm xấu, sau đó hơn chín giờ ngồi chung trên chuyến bay, khả năng nhẫn nại và năng lực chấp nhận của hắn hoàn toàn phát huy.

Thật hối hận đã không nghe lời thư kí khuyên bảo đi chuyến bay buổi chiều. Niếp Hành Phong xem báo, buồn bực nghĩ.

Cơm nước xong, lại uống hết rượu brandy đắt đỏ được cung cấp miễn phí, Trương Huyền vẫn chưa thỏa mãn, rung chuông gọi tiếp viên hàng không tới, khách khí nói: “Làm phiền cho … tôi một ly nữa.”

“Cám ơn, mười đôla.”

Trương Huyền ngẩn người, quay đầu nhìn Niếp Hành Phong, nhỏ giọng hỏi: “Không phải miễn phí sao?”

Vị nhà quê này khả năng nghe tiếng Anh đúng là cần phải bồi bổ thêm, người ta vừa rồi đã nói rõ ràng loại rượu đắt tiền này chỉ phục vụ miễn phí một ly.

Không muốn để người ta hiểu lầm mình và Trương Huyền có quen biết, Niếp Hành Phong cúi đầu giải thích: “Rượu này gọi thêm phải thu tiền, không muốn bỏ tiền, thì đổi loại rượu miễn phí khác .”

Trương Huyền lập tức hướng tiếp viên hàng không trả lời: “Vậy thôi, cám ơn.”

https://thuviensach.vn

Chờ tiếp viên hàng không rời khỏi, cậu đem ánh mắt chuyển dời đến ly rượu còn chưa động qua của Niếp Hành Phong.

“Có vẻ như anh không thích uống rượu?”

Niếp Hành Phong chấp nhận số phận, không nói một lời đem ly rượu brandy của mình đặt lên bàn của Trương Huyền.

Hoàn toàn không nhận thấy sự khó chịu của anh, Trương Huyền cười giải thích: “Kỳ thật tôi cũng không phải rất thích uống rượu, nhưng mà nếu là không mất tiền, không uống thì rất lãnh phí. Ai, Tiểu Ly rất thích rượu hạng sang, đáng tiếc là rượu tốt như vậy mà không có cách nào mang về.”

Lúc cậu ta lấy ly rượu, Niếp Hành Phong nhìn thấy trên cổ tay phải của cậu ta có vết sẹo, uốn cong như là một ấn ký hình chữ “S”.

Uống rượu chừng đã no, Trương Huyền rất nhanh liền chìm vào giấc mộng, Niếp Hành Phong còn chưa kịp cảm thấy may mắn, đã thấy người cậu ta lệch sang một bên, đầu tựa vào trên vai mình.

Này, phải làm rõ ràng tình trạng, anh không phải là cái gối dựa!

Niếp Hành Phong đẩy Trương Huyền sang phía bên kia, đáng tiếc đối phương lay động vài cái, sau đó lại ngiêng người về phía hắn, hơn nữa còn kiên quyết không thay đổi vị trí, thật sự đem bả vai hắn xem như “gối tự nhiên” mà dựa vào.

Sau lần thứ n lập lại động tác đẩy qua đẩy lại, Niếp Hành Phong cuối cùng đành bỏ cuộc, tối hôm qua làm việc đến đêm khuya, anh cũng mệt mỏi , tựa lưng vào ghế, nghe mùi nước hoa thoang thoảng trên người Trương Huyền, cũng mơ mơ màng màng ngủ.

Vừa hơi hơi tỉnh lại, máy bay đang bay vào thành phố, có thể lờ mờ nhìn thấy các tòa nhà cao tầng, xem ra sẽ nhanh chóng hạ cánh.

https://thuviensach.vn

Không nghờ lại ngủ mấy tiếng đồng hồ, đây là chuyện hiếm khi xảy ra trong các chuyến bay trước đây của Niếp Hành Phong.

Trương Huyền đã sớm tỉnh, cười với anh hỏi: “Ngủ ngon không? Anh dựa vào bả vai của tôi đến tê rần, tôi sợ làm anh tỉnh lại, động đậy một cái cũng không dám.”

Lúc này mới nhận thấy được mình vừa rồi tựa vào trên vai Trương Huyền, điều này làm cho Niếp Hành Phong có chút xấu hổ.

Rõ ràng lúc bắt đầu ngủ không phải như thế, không biết trong lúc sao lại trao đổi “vai diễn”.

Có thể là bởi vì mùi nước hoa CK thơm ngát quen thuộc trên người Trương Huyền.

Niếp Hành Phong lúc học đại học từng có một người bạn gái, cô gái đó thích nhất là dùng CK, đáng tiếc cuối cùng cô ấy vẫn là chọn người khác, ngay trước khi Niếp Hành Phong cầu hôn liền nói chia tay.

Thoáng một cái đã vài năm, cô gái khuôn mặt thế nào anh đã không còn nhớ rõ, nhưng mùi hương thoang thoảng thanh nhã kia lại khắc sâu ở trong tư tưởng, như thế nào cũng không quên được.

“Anh sắc mặt hình như không được tốt lắm.” Trương Huyền cắt ngang hồi ức của hắn, nhíu mày nói.

Mặt đối mặt nhìn, Niếp Hành Phong phát hiện Trương Huyền diện mạo thực thanh tú đẹp đẽ, ngũ quan nhu hòa, hai mắt giống như hồ nước trong suốt tĩnh lặng. . . . . Đúng vậy, mắt cậu ta là màu lam, một màu xanh lam lấp lánh như ngọc thạch, làm cho người ta nghĩ rằng cậu ta là con lai, có điều diện mạo lại hoàn toàn mang nét Á Châu.

https://thuviensach.vn

“Tôi không sao.” Niếp Hành Phong tùy ý trả lời một câu, đem ánh mắt chuyển sang nơi khác.

“Không đúng, Ấn đường của anh rất ảm đạm, sắp tới tất có tai họa phát sinh, không nên xuất hành, nhất là đêm khuya, nghìn vạn lần không nên ra khỏi cửa.”

Niếp Hành Phong lần này ngay cả lịch sự đáp lại cũng không muốn làm.

Người này không chỉ là kẻ nát rượu, còn là thần côn, thực đáng tiếc cho tướng mạo đẹp như vậy.

Thấy anh không đáp lời, Trương Huyền tiếp tục nói: “Vị tiên sinh này. . . . . .”

Niếp Hành Phong rất bực mình cắt lời cậu ta, “Tôi muốn nghỉ ngơi, không cần quấy rầy tôi được không?”

May mắn là máy bay rất nhanh liền hạ cánh, nghe thấy phát thanh viên thông báo có thể ra khỏi ra máy bay, Niếp Hành Phong trước tiên mở nguồn điện thoại, lấy hành lý, theo dòng người đi ra phía ngoài, không thèm nhìn đến Trương Huyền ở phía sau hô to gọi nhỏ.

Di động vang lên, anh ấn nút tiếp nghe, bên kia truyền đến tiếng cười của em trai anh- Niếp Duệ Đình.

“Anh hai, hiện tại em đang đứng đợi ở đại sảnh của sân bay, để em đoán xem, anh về cùng một cô gái xinh đẹp dáng cao thanh mảnh người Italy phải không?”

Thằng em ngu ngốc này hình như chưa tỉnh ngủ, còn ở đây nói mớ.

Niếp Hành Phong tức giận nói: “Gặp mặt nói chuyện sau.”

https://thuviensach.vn

Sau khi làm xong thủ tục nhập cảnh, Niếp Hành Phong đi đến băng chuyền lấy hành lý, đang định rời đi, chợt nghe phía sau có người kêu: “Tiên sinh, xin chờ chút.”

Không phải chứ, đã xuống khỏi máy bay rồi, cậu ta sao vẫn còn bám theo như vậy.

Niếp Hành Phong khó chịu xoay người, quả nhiên nhìn thấy Trương Huyền chạy như bay đến. Trương Huyền còn chưa lấy túi hành lý của mình, đã vội vàng chạy tới trước mặt Niếp Hành Phong, nhét cho hắn một đạo hoàng phù*.

“Cầm nó, thời khắc mấu chốt có lẽ sẽ dùng được.” Trương Huyền cười hướng hắn nháy mắt mấy cái, “Coi như là đáp lễ anh đã mời tôi uống rượu.”

Nụ cười sáng lạng như tỏa sáng làm cho Niếp Hành Phong sửng sốt, chờ anh lấy lại tinh thần, Trương Huyền đã quay người đi mất.

Niếp Hành Phong mở tờ giấy màu vàng ra, trên mặt là một bùa chú vẽ hình rồng bay phượng múa màu đỏ, hơn nữa ngày anh mới hiểu được thứ Trương Huyền đưa cho anh chính là bùa hộ mệnh linh tinh gì đó.

Làm gì mê tín như vậy!

Niếp Hành Phong hừ một tiếng, kéo túi hành lý đi về phía trước, lá bùa bị anh thuận tay ném vào trong thùng rác bên cạnh.

Đạo phù* rung rinh dừng ở phía trên thùng rác, sau đó nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, giống như được một sợi dây kéo đi, bay tới phía sau Niếp Hành Phong, nhẹ nhàng dính ở trên vạt áo tây trang của hắn.

Niếp Duệ Đình sốt ruột chờ ở bên ngoài , thấy anh đi ra, lập tức chạy lên, nắm bả vai anh kêu to: “Anh hai, đã lâu không gặp!”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong quét mắt liếc cậu ta một cái, thản nhiên nói: ” Cuối tuần trước em hình như có đi Italy nghỉ phép không phải sao?”

“Ha hả, anh hai, anh không nên nói chuyện lạnh lùng như vậy?”

Niếp Duệ Đình đỡ lấy túi hành lý, đột nhiên ngửi vài cái trên người anh, ngạc nhiên nói: “Anh hai, trên người anh có mùi nước hoa CK, có phải cùng bạn gái cũ nối lại tình xưa không?”

Niếp Duệ Đình tính cách hoàn toàn trái ngược với Niếp Hành Phong, vui vẻ nói nhiều đến trình độ bà tám, năm đó khi Niếp Hành Phong có bạn gái, cậu ta vẫn luôn làm kì đà cản mũi, cho nên biết nữ sinh kia thích CK.

Thấy em trai không ngừng nhìn phía sau anh, Niếp Hành Phong nhịn không được ở vỗ nhẹ trên trán cậu ta một chút.

“Em đang ở nghĩ vớ vẩn cái gì vậy hả? Đây là mùi nước hoa trên người vị khách ngồi bên cạnh.”

Niếp Duệ Đình mắt lập tức sáng rỡ lên, luôn miệng hỏi: “Cô ấy có xinh đẹp không? Anh có bị tiếng sét ái tình với cô ấy không? Số điện thoại có lưu lại không?”

Từ đại sảnh sân bay đến bãi đỗ xe, Niếp Duệ Đình nói không ngừng nghỉ, cho đến khi ngồi trên xe, Niếp Hành Phong nói hai chữ trả lời cậu ta.

“Lái xe!”

Thấy không thu thập được chút tin tức gì, Niếp Duệ Đình nhụt chí nhún nhún vai, khởi động xe, vừa chuyển tay lái vừa than thở: “Ở Italy những hai năm, tính tình vẫn là không chút thay đổi, như vậy tiếp tục thì cho dù là có bạn gái, cũng sẽ bị đá.”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt dưỡng thần, làm như không nghe thấy câu oán thán của em trai.

Anh mệnh phạm thiên sát cô tinh (trời sinh là người cô độc) , đời này là không có khả năng tìm được bạn đời, điều này lúc còn rất nhỏ hắn đã biết, tuy nói những lời mê tín này không có thể tin, nhưng nếu nghe như thế mười mấy năm, dù là ai thì cũng đành phải chấp nhận.

Quay lại căn hộ cao cấp ở trong thành phố của Niếp Hành Phong, Niếp Duệ Đình giúp anh đem hành lý lên tầng mười tám, cũng chính là trước cửa đối diện nhà cậu ta.

Niếp Hành Phong tắm rửa qua loa, thay một bộ tranh phục thoải mái, đem quà mua cho mọi người lấy ra, sau đó lại cùng với em trai đi vào một ngôi nhà yên tỉnh thuộc khu dân cư ở vùng ngoại ô.

Đây là nhà của ông nội Niếp Dực, anh lúc còn nhỏ vẫn ở đây, cho đến khi vào đại học.

“Anh đi vào trước đi, để em đưa xe vào gara.”

Niếp Hành Phong xuống xe, trong sân nhà yên lặng tĩnh mịch, một người thợ trồng cây đang cắt tỉa mặt cỏ, nhìn thấy anh, vội chào hỏi: “Niếp tiên sinh, ngài đã trở lại, lão gia đang ở bên trong chờ ngài.”

Niếp Hành Phong nói lời cảm ơn, đi vào trong phòng. Lúc này Niếp Dực thường ở tĩnh thất uống trà, anh đi vào trước một căn phòng trên lầu hai, gõ cửa, sau đó mở ra.

Niếp Dực ngồi xếp bằng ở trên giường, dấu vết năm tháng trên mặt vị lão nhân cũng không lưu lại nhiều lắm, ông ấy đem tiên trà rót vào trong chén trà, thấy Niếp Hành Phong tiến vào, đôi lông mày hoa râm giương lên, trên mặt hiện lên một nụ cười.

https://thuviensach.vn

“Hành Phong, cuối cùng cháu đã trở về.”

Niếp Hành Phong tiến lên ôm chặt ông nội một chút.

“Ngồi máy bay lâu như vậy, chắc là rất mệt mỏi, cháu nên nghỉ ngơi cho thoải mái trước đã, việc gì phải vội vả tới đây thăm ông già này?”

“Không sao, cháu đã ngủ trên máy bay rồi.”

Niếp Hành Phong ngồi xuống bên cạnh Niếp Dực, đem quà mang về từ Italy lấy ra.

“Ông nội, cháu đặc biệt đặt may cho người một bộ tây trang, lát nữa ông mặc thử xem xem có vừa người hay không.”

Niếp Dực thổi trà, cười nói: “Cháu đặt làm, không cần thử cũng nhất định vừa người, vừa lúc có ông bạn già mời ta tháng sau tham gia tiệc rượu tổ chức ở nhà ông ấy, mặc bộ tây trang này đi tốt lắm.”

“Là tiệc rượu nhà ai? Để cháu đi cùng ông nội.”

“Ha hả, cháu nếu biết là tổ chức ở đâu, chỉ sợ trốn so với ai khác đều nhanh.”

“Là . . . .”

Trong đầu chợt lóe một chút, Niếp Hành Phong còn chưa kịp nói ra, chợt nghe bên ngoài có một giọng nói trong trẻo truyền đến.

“Này này, sao anh lại không cho tôi vào? Tôi đã hai năm không gặp anh Hành Phong, anh dựa vào cái gì không cho tôi gặp anh ấy?”

Niếp Dực cười nói: “Thật sự là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Tình Tình nghe nói cháu về, mấy ngày trước vẫn luôn gọi điện thoại hỏi hành trình của cháu .”

https://thuviensach.vn

Phùng Tình Tình là con gái một của Phùng Bỉnh Thành là gia đình thân thiết mấy đời với Niếp gia, nhỏ hơn Niếp Hành Phong bốn tuổi, từ nhỏ luôn thích quấn lấy hắn. Phùng Bỉnh Thành từng cùng Niếp Dực đề cập qua chuyện hôn sự, bị Niếp Dực lấy lý do hai bên còn nhỏ để từ chối, lần này tiệc rượu tổ chức ngay tại biệt thự của Phùng gia ở vùng ngoại ô.

Tiếng cười của Niếp Duệ Đình truyền đến, "Hai năm không gặp, cô vẫn giống như trước không cao thêm tí nào, diện mạo cũng không có gì thay đổi, có cái gì mà ra vẻ?"

"Ai nói tôi không cao lên, tôi cao thêm ba tấc. . . . . ."

"Ha ha, đó là chiều cao giày cao gót của cô phải không?"

"Niếp Duệ Đình!"

Niếp Hành Phong bắt đầu cảm thấy nhức đầu, em trai và Phùng Tình Tình hình như là oan gia trời sinh, vừa gặp phải liền cãi nhau, một khi cãi nhau thì sẽ không ngừng, tuyệt đối không phân biệt được thời gian nơi chốn.

Anh đi vào trước cửa sổ, ló đầu ra, vừa thấy anh, Phùng Tình Tình lập tức kêu to: "Anh Hành Phong!"

Hai năm không thấy, Phùng Tình Tình so với trước kia đẹp hơn rất nhiều, nhưng tính tình vẫn rất trẻ con, vừa thấy anh, phấn khích vẫy tay liên tục.

Niếp Hành Phong cũng phất tay chào cô, nói với Niếp Duệ Đình: "Em mang Tình Tình đi đến phòng khách trước, anh và ông nội có việc muốn nói, chốc nữa sẽ đến."

Anh đóng cửa sổ, bên ngoài lập tức an tĩnh trở lại, Niếp Dực cười nói: "Quả nhiên là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Tình Tình chỉ có ở trước mặt cháu mới có thể nhu thuận như vậy. Trước đây mấy lần Bỉnh Thành lại

https://thuviensach.vn

hướng ta nhắc tới chuyện các cháu, ta luôn từ chối, cháu nghĩ như thế nào? Có định phát triển tình cảm với con bé không?"

"Ông nội người không cần giễu cợt cháu, cháu coi Tình Tình như em gái, ông nhất định phải giúp cháu chống đỡ, nhất định không được đáp ứng bác Phùng."

Niếp Dực lắc đầu thở dài: "Điều này cháu yên tâm, cháu và con bé không có duyên phận, mặc kệ Bỉnh Thành có suy tính thế nào, các cháu cũng không thể thành , ta lo lắng chính là tương lai cháu sẽ gắn bó với ai, vốn đang hy vọng một nửa của cháu ở nước ngoài, cho nên thuật sĩ mới tính toán không được, hai năm qua cháu ở Italy không gặp được người nào vừa ý sao?"

"Việc này không cần gấp gáp, cháu cũng chỉ mới hai mươi sáu tuổi." Niếp Hành Phong mỉm cười nói, đây chắn chắn mới là mục đích chính ông nội điều anh đi Italy.

Người kinh doanh phần lớn đều rất mê tín, Niếp Dực tự nhiên cũng không ngoại lệ, thậm chí có thể nói là ham thích. Từ lúc cha mẹ Niếp Hành Phong tai nạn xe qua đời khi anh còn nhỏ, Niếp Dực vì hai đứa cháu trai tiêu trừ tai họa, không ngừng thỉnh thầy bói vì bọn họ tính quẻ, Niếp Duệ Đình nhưng thật ra vận quẻ tương đối ổn, Niếp Hành Phong quẻ lại khá cổ quái.

Năm ấy hắn bảy tuổi, chỉ nhớ rõ thầy bói trước khi đi đối Niếp Dực thở dài: "Trưởng tôn của ngài vị võ khúc cư thú, tử phủ đồng cung mệnh cách, là người đại phúc đại quý, cuộc đời này nhất định phúc lộc song toàn, chỉ tiếc mệnh cách thuần âm, âm sát quá nặng, chính là cô tinh chi mệnh, thứ ta đạo hạnh kém, tính không ra nhân duyên của cậu ấy."

Anh nghe cái hiểu cái không, Niếp Dực nghe nói xong sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, sau đó lại thỉnh mấy vị thấy bói nổi danh xem quẻ, kết quả

https://thuviensach.vn

giống nhau, không người nào có thể tính ra định mệnh của anh.

Anh vốn tên là Niếp Duệ Phong, cũng vì nhân mệnh cách mà đổi tên, bất quá đối một đứa nhỏ mà nói, đổi tên cũng tốt, không có nhân duyên cũng tốt, đều là chuyện cực kỳ xa xôi, cho nên chuyện thầy tướng số cũng không làm cho anh có phản cảm. Chân chính làm cho anh đối với thầy tướng số, thuật sĩ căm thù đến tận xương tuỷ chính là chuyện trải qua năm anh mười một tuổi.

Lúc ấy anh dính phải một trận mưa, hơi phát sốt, vốn tiêm một liều thuốc hạ sốt là có thể giải quyết vấn đề, lại bị một tên thần côn nói thành âm hồn quấn thân, buộc anh uống bát nước tàn hương bùa chú, lại ở trước mặt anh làm pháp, dày vò đến nửa đêm, làm cho anh thượng thổ hạ tả, thần trí không rõ. Cuối cùng vẫn may là Niếp Dực phát hiện không ổn, đưa anh vào bệnh viện đúng lúc, mới tránh cho nguy cơ bị viêm phổi, tên thần côn kia thấy tình thế không ổn, thừa dịp không ai chú ý, bỏ trốn mất dạng.

Từ đó về sau, Niếp Hành Phong liền hận thấu xương đối với tất cả những chuyện có quan hệ đến thầy tướng số, mà Niếp Dực cũng không còn tôn sùng thuật sĩ như trước, nhưng ở phương diện nhân duyên, lão nhân gia vẫn thà rằng tin là có, không thể tin là không.

Cho nên ông mới điều Niếp Hành Phong đến Italy, lão nhân gia cho rằng thầy bói tính không được, có thể là bởi vì người hữu duyên đang ở hải ngoại, đáng tiếc Niếp Hành Phong lại làm cho hy vọng của ông nội tan biến, hai năm trái tim tâm tư anh đều đặt vào công việc, không chỉ không có bạn gái, ngay cả nói chuyện riêng với phụ nữ đều không được vài lần, đi một mình, lại một mình trở về, quả nhiên là quay lại không chút vướng bận.

“Ông nội, người không phải là vài ngày nữa lại đem cháu điều đi nước Mĩ chứ?” Niếp Hành Phong nửa đùa nửa thật hỏi.

Chuyện này rất có thể, bởi vì ở Mĩ cũng có chi nhánh của Niếp thị.

https://thuviensach.vn

Niếp Dực khoát tay, lắc đầu thở dài: “Quên đi quên đi, con cháu đều có phúc riêng của con cháu, cháu nếu đã định không có bạn đời, ta cưỡng cầu cũng vô dụng, chẳng bằng thừa dịp ta xương cốt còn khỏe mạnh, cho hai anh em cháu bồi theo giúp ta.”

“Cám ơn ông nội!”

Thật tốt quá, rốt cục không cần phải tiếp tục chạy ra nước ngoài tha hương, những cái khác đều có thể chấp nhận, khó chịu nhất là không được ăn đồ ăn chính gốc Trung Hoa, hai năm ở Italy anh đã mì ống ăn đến cả người cũng giống như sợi mì.

“Được rồi, đi gặp Tình Tình đi, con bé vẫn mong cháu trở về, hiện tại chỉ sợ là chờ không kịp .”

Khi Niếp Hành Phong đi ra ngoài, lại bị Niếp Dực gọi lại, “Trên quần áo cháu có dính cái gì vậy?”

Niếp Hành Phong nhìn xuống vạt áo, thấy dính một tờ giấy màu vàng, anh lấy xuống, mới phát hiện là bùa hộ mệnh Trương Huyền đưa cho anh ở sân bay.

Kỳ quái, anh rõ ràng đã quăng tờ giấy này, vừa rồi ở nhà còn thay quần áo, sao nó vẫn còn dính ở trên người mình?

“Là bùa bình an, hóa ra cháu cũng tin tưởng mấy thứ này , có điều lá bùa phải giữ gìn cẩn thận, nhất định đừng làm mất.”

Không muốn đề cập đến chuyện xảy ra ở sân bay, Niếp Hành Phong gật gật đầu, đem lá bùa bỏ vào túi áo.

Phùng Tình Tình đang ở phòng khách cùng Niếp Duệ Đình uống trà đấu võ mồm, thấy Niếp Hành Phong xuống lầu, lập tức tiến lên lôi kéo tay anh

https://thuviensach.vn

nói: “Anh Hành Phong, em chờ anh đã lâu, đều là Niếp Duệ Đình không tốt, không cho em cùng anh ta đi đón, nếu không. . . . . .”

“Nếu không cô sẽ ở sân bay lải nhải không ngừng, chúng ta đến bây giờ nhất định cũng chưa thể về đến nhà.” Niếp Duệ Đình tiếp lời.

Phùng Tình Tình làm cái mặt quỷ về phía cậu, lại nói với Niếp Hành Phong: “Anh Hành Phong, lần này trở về, sẽ không đi nữa chứ, Italy xa như vậy, anh chỉ có một mình nhất định rất tịch mịch, nếu bên kia không có ai quản lý, để Niếp Duệ Đình đi là được, dù sao cả ngày anh ta cũng nhàn rỗi không có việc gì. . . . . .”

“Này, Phùng Đại tiểu thư, cô dùng con mắt nào nhìn thấy tôi không có việc? Việc nhà, việc công ty đều là một mình tôi quản lý, hiện tại anh hai đã về, cuối cùng tôi tính có thể nghỉ ngơi một chút, anh hai, em cũng muốn anh ở lại, không cần lại đi nữa.”

Niếp Hành Phong hướng bọn họ cười: “Vừa rồi có nói qua việc này ông nội, tạm thời sẽ không đi nước ngoài, hy vọng lần này có thể giúp em.”

“Yeah!”

Niếp Duệ Đình và Phùng Tình Tình nghe vậy, chấp tay với nhau đánh một cái, đồng thời phát ra tiếng hoan hô.

Niếp Hành Phong bị sự nhiệt tình bọn họ khiến cho dở khóc dở cười, hai kẻ dở hơi này tuy rằng bình thường đối chọi nhau gay gắt, nhưng thời khắc mấu chốt tuyệt đối là cùng một trận chiến tuyến.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2

Sáng sớm ngày hôm sau, Niếp Hành Phong cùng với Niếp Duệ Đình đi đến công ty.

Cao ốc của tập đoàn Niếp thị gồm hai mươi ba tầng, ba tầng lầu trên cùng là phòng tài vụ, phòng hành chính tổng hợp, văn phòng của các thành viên trong ban giám đốc, và văn phòng của thư ký và trợ lý, thang máy đi thẳng lên ba tầng này có ba cái, khi lên thang máy, nhân viên các phòng khác đều thực tự giác dồn lại cùng một chỗ, chừa ra một khoảng không gian rộng rãi cho các vị cấp cao.

Tới tầng cao nhất, trong thang máy chỉ còn lại có hai người bọn họ, Niếp Duệ Đình lúc này mới nói: “Anh hai, anh ngày đầu tiên đi làm, ít nhất tươi cười với mọi người một cái, anh không thấy vừa rồi trong thang máy lặng ngắt như tờ à?”

“Vào thang máy không phải nên im lặng sao?”

“Sai!”

Niếp Duệ Đình lắc lắc ngón tay, sửa lại: “Nhân viên tập đoàn Niếp thị chúng ta tuổi trung bình là ba mươi hai tuổi, anh nghĩ rằng khi bọn họ vào thang máy sẽ im lặng như mấy người cao tuổi sao? Là do mặt anh lạnh lùng hù dọa mọi người. Vừa rồi khi đến công ty, anh có nhìn đến bảng chữ vàng ‘thân ái hòa nhã chăm chỉ thiết thực’ treo phía trên đại sảnh hay không, ở trong một công ty, sự thân thiện rất trọng yếu.”

https://thuviensach.vn

“Anh xem rồi, không chỉ có nhìn những thứ đó, còn nhìn đến một thứ càng thú vị bên cạnh nó, a, không nghĩ tới lầu chúng ta cũng có, anh còn tưởng là đang vào đạo quán.” Cửa thang máy mở ra, Niếp Hành Phong chỉ vào chỗ gương đồng được treo cao trên tường nói.

Gương đồng màu xám u ám, ở giữa lấy đường cong ngăn cách, hình thành hai cực âm dương, phong cách cổ xưa tao nhã. Treo trên một góc cao rất khó thấy được, đáng tiếc Niếp Hành Phong thị lực đã ngoài 2. 0, muốn không nhìn thấy cũng khó.

“Ha ha. . . . . .” bị vạch trần, Niếp Duệ Đình đành cười che dấu.

Đi vào văn phòng, Niếp Duệ Đình rung chuông gọi thư ký Lý Đình đưa cà phê tới, lại hướng Niếp Hành Phong lấy lòng: “Anh hai, phòng này anh có vừa ý không? Em dựa theo sở thích của anh để bố trí đấy.”

Niếp Hành Phong nhìn chung quanh một chút, gật đầu hài lòng, “Cám ơn em ở văn phòng anh cũng treo lên một cái kính chiếu yêu.”

“Đó không phải kính chiếu yêu, là pháp khí trừ tà.”

“Có cái gì khác nhau?”

Niếp Duệ Đình nghĩ nghĩ, cảm thấy phải giải thích rõ ràng như thế nào quả là một quá trình gian nan.

“Trên lý luận hẳn là không có gì khác biệt. . . . . anh hai, uống cà phê.”

Tiếp nhận cà phê em trai ân cần đưa lên, Niếp Hành Phong ý bảo cậu ta ngồi xuống, hỏi: “Đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra?”

Anh biết Niếp Duệ Đình đối với chuyện huyền bí mặc dù không bài xích, nhưng cũng không tôn sùng, treo pháp khí ở công ty, chắc chắn có nguyên nhân.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên Niếp Duệ Đình thực thần bí sáp lại gần, nói: “Gần đây trong công ty giống như có thứ gì đó không sạch sẽ.”

“Du hồn? Lệ quỷ?”

“Cái gì cũng không có.”

“Hả?”

“Chính là cái gì đều nhìn không thấy mới càng kinh khủng.”

“Làm ơn dùng thứ ngôn ngữ anh hiểu được để giải thích!”

Niếp Hành Phong xoa xoa huyệt thái dương, cảm thấy mình hoàn toàn không thể tiêu hóa những lời Niếp Duệ Đình nói, dù sao anh cũng đã ở nước ngoài hai năm.

“Là như thế này. . . . . .”

Mấy ngày trước đây, phòng tài vụ bắt đầu vô duyên vô cớ sáng đèn cả đêm, cửa sổ mở toang ra. Lúc ấy không ai để ý, tưởng người cuối cùng rời phòng đã quên đóng, nhưng mà hiện tượng kỳ quái rất nhanh lan sang cả phòng hành chính tổng hợp, tiếp theo là phòng máy tính, phòng thư ký, hơn nữa rất nhiều người tăng ca muộn còn nghe được trên hành lang không ngừng truyền đến tiếng bước chân, nhưng ra ngoài nhìn, lại ngay cả cái bóng cũng không có.

“Anh hai, anh nói có đáng sợ hay không?”

Niếp Hành Phong lắc đầu.

Không nhận được sự đồng tình, Niếp Duệ Đình thực nhụt chí, khắp thiên hạ cố chấp nhất có lẽ chính là anh trai cậu.

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà người khác đều cảm thấy sợ hãi, anh cũng biết hiện tại con người rất mê tín,chưa đến một ngày, toàn bộ công ty liền loan truyền ồn ào huyên náo, vì để làm yên lòng nhân viên, em đành mời Lâm tiên sinh đến giúp đỡ xem phong thuỷ, ông ấy nói cao ốc âm khí không nặng, chỉ cần treo pháp khí lên ở các tầng, liền tránh được việc lạ phát sinh, cho nên em liền làm theo.”

“Lâm tiên sinh là ai?”

“Anh ở nước ngoài đã lâu, ngay cả Lâm Thuần Khánh cũng không biết, hiện tại ông ấy chính là nhân vật hết sức có ảnh hưởng trong giới thuật sĩ, nghe nói ông ấy đạo hạnh cao siêu, còn dám đấu pháp với lệ quỷ.”

“Đấu pháp với lệ quỷ? Em chính mắt nhìn thấy sao?”

Lại vì sự cứng đầu của anh trai mà thở dài, Niếp Duệ Đình lắc đầu, “Không có, hì hì. . . . . Cái loại sự tình này, vẫn là không thấy có điều tốt hơn.”

” Sau khi treo pháp khí lên, việc lạ còn phát sinh nữa không?”

“Không có, hết thảy đều quay lại bình thường, anh nói có kỳ quái không?”

Niếp Hành Phong không tin quỷ thần, có điều lại biết yên ổn lòng người rất quan trọng, chỉ cần mọi người có thể tĩnh tâm làm việc, treo pháp khí cũng không tổn hại gì.

“Một khi đã như vậy, cứ để như thế đi, Nhưng mà tầng này thì lấy xuống, tầng này chỉ có hai người chúng ta, anh không sợ quỷ thần, em đừng có nói với anh là em sợ đấy.”

Tầng cao nhất này ngoài văn phòng của hai người bọn họ, chỉ có mấy gian phòng họp lớn nhỏ, khi nào họp mới dùng đến, cho nên Niếp Hành

https://thuviensach.vn

Phong mới đề nghị như vậy.

“Ai nói em sợ? Anh hai muốn lấy xuống cũng được, em theo anh!” Bị nói như thế, Niếp Duệ Đình lập tức không cam lòng yếu thế trả lời.

Vì thế pháp khí tại hành lang bị tháo xuống, Niếp Hành Phong cầm gương đồng nhìn nhìn một chút, rồi tiện tay cho vào trong ngăn kéo.

Một ngày rất nhanh liền kết thúc, bữa tối khi Lý Đình vào, đem đồ ăn tiện lợi mua ở nhà ăn của công ty đưa cho Niếp Hành Phong, cô vốn là thư ký của Niếp Duệ Đình, được điều tạm lại đây hỗ trợ.

Mùi đồ ăn rất nhanh tràn ngập cả văn phòng, cơm nước xong, Niếp Hành Phong tắt điều hòa, đi đến trước cửa sổ, muốn mở cửa sổ ra hít thở không khí, ai ngờ khung cửa sổ thật sự rất chặt, anh đẩy nửa ngày, mới miễn cưỡng mở ra được một nửa, bên ngoài gió đêm thổi vù vù, đã là lúc vạn nhà đều bật đèn.

Anh duỗi lưng một chút, rồi quay lại bàn tiếp tục làm việc, chờ tạm thời làm xong công việc, đã qua mười một giờ, rèm cửa bỗng nhiên bay phần phật, gió đêm thổi vào làm giấy tờ bay tung tóe.

Niếp Hành Phong vội chạy tới đóng cửa, thật vất vả mới kéo được cửa vào, đang muốn buông rèm che xuống, chợt thấy trên mặt thủy tinh mơ hồ ánh lên một bóng người, tóc dài bay bay, đứng ở phía sau, anh vội quay đầu lại, nhưng không thấy có người.

Ngồi máy tính lâu quả nhiên không tốt, nhìn lung tung sẽ xuất hiện bóng chồng.

Tiếng chuông vang dội truyền đến, Niếp Hành Phong mở di động, là Niếp Duệ Đình.

“Anh hai, anh còn ở công ty?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, em đang ở đâu? Ồn ào như vậy.”

“Quán bar, em đương nhiên phải thừa dịp tuổi còn trẻ hưởng thụ cuộc sống, không giống anh, chỉ biết đến công việc. Thế nào? Muốn lại đây cùng nhau uống chén rượu không?”

“Không đi, anh về thẳng nhà luôn.”

Xem ra anh cũng nên giống em trai học được cách hưởng thụ cuộc sống mới phải, ví dụ như, về nhà ngâm nước ấm tắm.

Tắt điện thoại, Niếp Hành Phong cầm lấy cặp táp ra khỏi văn phòng, vừa lúc thang máy dừng lại ở tầng cao nhất, anh đi vào thang máy, mới vừa ấn phím xuống lầu một, chợt nghe có tiếng giày cao gót, một cô gái dáng người cao gầy bước nhanh tới.

Niếp Hành Phong vội đè lại phím mở cửa, chờ cô gái vào thang máy, lúc này mới thả tay ra.

Cô gái cũng không tỏ vẻ lễ phép gì với hắn, hơi cúi đầu, mái tóc dài buông xuống, che khuất một nửa khuôn mặt.

Thang máy dừng lại ở tầng hai mươi hai, cửa vừa mở ra, ba cô gái líu ríu đi vào, nhưng khi đồng thời nhìn đến Niếp Hành Phong, không hẹn mà cùng ngậm miệng lại.

Trong đó một người là Lý Đình, cô gật đầu chào hỏi Niếp Hành Phong, Niếp Hành Phong lùi vào bên trong, để một khoảng trống cho các cô, ba người liên thanh nói lời cảm tạ, nhưng vẫn rất mất tự nhiên đứng về một phía, tạo ra một khoảng cách với hắn.

Nhớ tới lời khuyên của Niếp Duệ Đình, Niếp Hành Phong cảm thấy mình nên phát triển sự thân thiện một chút, vì thế chủ động chào hỏi.

https://thuviensach.vn

“Các cô sao lại về muộn như vậy?”

Một người nói: “Cuối tháng có rất nhiều tài liệu phải xử lý, tan tầm thì đã muộn, vừa lúc chị Lý Đình nói gần đây có mở một nhà hàng mới, sau mười một giờ bữa đêm bọn họ sẽ giảm giá, cho nên chúng tôi rủ nhau cùng đi.”

“Đừng về quá muộn, phụ nữ ở bên ngoài không an toàn.”

“Cám ơn chủ tịch, chúng tôi đón tắc xi về nhà, lại ở cùng một khu nhà trọ, sẽ không xảy ra việc gì.”

Thang máy chạy nhanh xuống lầu một, sau khi cửa thang máy mở ra, Niếp Hành Phong nhấn phím mở cửa ở bên cạnh người, ý bảo mấy cô gái đi trước, ba người nói lời cảm ơn rồi ra khỏi thang máy, nhưng cô gái vào thang máy cùng lúc với hắn lại vẫn đứng ở đó, không có dấu hiệu đi ra ngoài.

Niếp Hành Phong kỳ quái nhìn cô, cảm thấy mở miệng hỏi thì có chút đường đột, do dự một chút, liền ra thang máy.

Anh đi về phía trước vài bước, theo bản năng quay đầu lại,trong nháy mắt cửa thang máy đóng lại, anh chỉ nhìn thoáng qua khuôn mặt tái nhợt, lập tức đèn báo lại hướng lên phía trên dời đi.

Có thể là cô ấy bỏ qua tầng trệt.

Niếp Hành Phong đi vào bãi đỗ xe ngầm của công ty, lái xe ra khỏi chổ đổ xe , ai ngờ mới vừa quẹo vào đường xe chạy, thì nhìn đến có người đứng ở phía trước, giống như là đột nhiên hiện ra, bất ngờ làm anh không kịp phanh xe, chỉ nghe phịch một tiếng, đầu xe nặng nề đâm vào người nọ.

Phản ứng đầu tiên chính là đâm bị thương người, Niếp Hành Phong cuống quít nhảy xuống xe, thế nhưng phía trước lại không có gì, đèn ở bãi

https://thuviensach.vn

đỗ xe không phải rất sáng, nhưng vẫn có thể nhìn rõ ràng đường xe chạy thẳng tắp không có thứ gì.

Đầu xe bóng loáng như gương, hoàn toàn không có dấu vết va chạm, Niếp Hành Phong nhíu mày nhìn xung quanh, lại đi về phía trước vài bước, sau khi xác nhận trên đường không ai, anh vỗ vỗ trán.

Nhất định là mệt nhọc quá độ sinh ra ảo giác.

Anh quay lại, đang muốn mở cửa lên xe, ánh mắt đảo qua kính chiếu hậu, bỗng nhiên nhìn đến một bóng người chợt lóe.

Vội vàng xoay người, ai ngờ người nọ liền đứng sát ở phía sau anh, hai người mặt gần kề sát nhau, chợt nhìn đến khuôn mặt phóng to, Niếp Hành Phong lắp bắp kinh hãi.

"Cô. . . . . ."

Có cổ hơi thở lạnh như băng truyền đến, anh theo bản năng lui mấy bước về phía sau, nhận ra quần áo đối phương là cô gái vừa rồi cùng mình vào thang máy, có điều gương mặt bị tóc che lấp, thấy không rõ lắm, đèn huỳnh quang của bãi đỗ xe phát ra ánh sáng bạc ảm đạm, chỉ nhìn thấy cổ tay cô gái đó trắng đến kinh người.

"Tiểu thư, vừa rồi tôi có đụng bị thương cô không?"

Cô gái không nói gì, chỉ đem tờ giấy nắm ở trong tay đưa tới trước mặt anh, Niếp Hành Phong nhận lấy, là một bảng biểu báo cáo số liệu tài chính rất bình thường, anh kỳ quái lật xem một lát, ngẩng đầu đang muốn hỏi, trước mặt đã không một bóng người.

Không có nghe tiếng bước chân, cô gái đó đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất, nếu trong tay không có tờ giấy kia, anh có lẽ đã nghĩ mình lại bị ảo giác.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong không hiểu ra sao quay vào xe, đem bảng báo cáo ném qua một bên, mở máy, nhấn ga, xe thế nhưng vẫn bất động.

Thực là gặp quỷ, sao tất cả chuyện đêm nay đều quái lạ thế này?

Tay nắm vô lăng của anh đột nhiên căng thẳng, lập tức tự giễu cười rộ lên.

Nục cười, trên đời này làm gì có quỷ, đều là tự mình dọa mình.

Niếp Hành Phong cúi đầu kiểm tra chân ga, tờ giấy đặt ở bên cạnh lại rung rinh rơi xuống trước mặt anh, kính chiếu hậu chiếu ra thân ảnh một người phụ nữ, cô lẳng lặng ngồi ở phía sau Niếp Hành Phong, thấy anh căn bản không quan tâm đến bảng biểu báo cáo, sắc mặt âm trầm xuống, trùng hợp Niếp Hành Phong ngẩng đầu, nhìn qua kính chiếu hậu vừa vặn đối diện với cô ta.

Đột nhiên nhìn đến có người ở trong xe, Niếp Hành Phong hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại, ghế ngồi rộng rãi phía sau lại trống không. Trong xe có loại không khí âm lãnh hoàn toàn không giống giữa hè, anh còn chưa kịp phản ứng lại, liền phát giác một đôi tay lạnh như băng bóp chặt cổ anh, làm anh không thể hô hấp.

“Tại sao lại không xem! ?”

Tiếng kêu giống như lưỡi dao sắc bén xẹt qua, khàn khàn chói tai, Niếp Hành Phong giãy dụa muốn đẩy cô gái ra, tiếc rằng thân thể không có chút khí lực nào, anh bị đôi tay vô hình bóp chặt, đè xuống.

“Buông tay. . . . . .”

Móng tay bén nhọn đâm vào da thịt Niếp Hành Phong, tiếng kêu biến mất ở trong bàn tay lạnh lẽo, lồng ngực truyền đến cảm giác đau đớn, thiếu

https://thuviensach.vn

dưỡng khí nghiêm trọng làm cho anh thấy trước mắt trắng xóa, ý thức dần dần biến mất.

Lá bùa từ trong túi áo bay ra, không gian tối tăm trong xe đột nhiên vọt ra một luồng ánh sáng, người phụ nữ ngẩn người, nghiêng đầu nhìn đạo phù, do dự mà buông lỏng tay ra.

“Có lẽ, anh có thể giúp chúng tôi. . . . . .”

Sáng sớm, tiếng chuông trong trẻo đánh thức Niếp Hành Phong khỏi giấc mộng, anh tìm nửa ngày mới phát hiện di động rớt trên mặt đất, vội thò người nhặt lên.

“Anh hai, tối hôm qua em gọi điện thoại cho anh mấy lần, sao anh lại không tiếp?” Niếp Duệ Đình ở đối diện hỏi.

Tối hôm qua?

Đầu hỗn loạn suy nghĩ một hồi sau, mới đột nhiên nhớ tới giấc mơ cổ quái kia, Niếp Hành Phong theo bản năng nhu nhu cổ.

“Em đã khuya mới gọi phải không? Có thể anh ngủ rồi nên không có nghe được.”

“Cũng không phải đã khuya, em vốn muốn rủ anh cùng nhau đi ăn bữa đêm, ai ngờ anh không thèm nhận điện thoại, vậy đi, một lát nữa gặp lại ở công ty.”

Cái con người này, thư ký của nó còn làm việc đến tận khuya, nó lại tan tầm sớm đi quán bar, là thật sự tính toán đem việc công ty đều giao hết cho mình quản lý sao?

Niếp Hành Phong cười ngắt điện thoại, ánh mắt đảo qua bàn, tươi cười nháy mắt trở nên đông cứng.

https://thuviensach.vn

Tờ bảng biểu báo cáo tài chính kia đoan đoan chính chính nằm trên cái bàn ở bên cạnh giường.

Đi làm lúc chín giờ là thời gian cao điểm , thang máy lên tầng cao nhất đều đang vận hành, Niếp Hành Phong đành phải đi thang máy thường lên tầng mười rồi mới vào được thang máy lên tầng trên, cửa thang máy sắp sửa đóng lại, một người trẻ tuổi đột nhiên thở hồng hộc chạy tới, trong tay còn cầm thiệt nhiều túi giấy, vừa chạy vừa kêu: “Xin chờ chút, xin chờ chút.”

Khuôn mặt tuấn tú mặt mang ý cười, làm cho Niếp Hành Phong tâm mạnh nhảy dựng.

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Trương Huyền, người hai ngày trước ngồi chung máy bay với anh, hiện tại lại xuất hiện ở công ty anh, đây là chuyện Niếp Hành Phong không bao giờ nghĩ tới.

Niếp Hành Phong đứng ở tận cùng bên trong, Trương Huyền không nhìn thấy anh, sau khi vọt vào thang máy, liền thấp giọng hỏi người bên cạnh.

“Trong đại sảnh sao lại có gương đồng thế?”

Người nọ trả lời, “Treo gương đồng đương nhiên là để trừ tà.”

“À.”

Nhìn Trương Huyền, Niếp Hành Phong đột nhiên nhớ tới hoàng phù, hai ngày nay mặc kệ anh thay quần áo như thế nào đi nữa, lá bùa giống như là mọc rể cứ xuất hiện trong túi áo anh, thật là đủ quỷ dị.

Tới tầng mười sáu, trong thang máy chỉ còn lại có Trương Huyền và Niếp Hành Phong, phát hiện ra Niếp Hành Phong, Trương Huyền miệng

https://thuviensach.vn

lập tức mở lớn, vẻ mặt bất khả tư nghị.

“Là anh!”

Vài ngày không gặp, Niếp Hành Phong sắc mặt ảm đạm thêm vài phần, lại nhìn thấy dấu tay sâu và đen trên cổ hắn, Trương Huyền cười rộ lên.

Gần đây tài vận không tồi, mới vừa đi Italy buôn bán lời một chuyến trở về, hiện tại ở công ty lại có người gặp chuyện, nhìn anh ta bộ dáng rất có tiền, ha ha, lại sắp phát tài .

Niếp Hành Phong còn không biết mình đang bị tính kế, nhìn đến đôi mắt màu xanh nhạt lộ ra vẻ thân thiện, anh đành phải gật đầu chào hỏi.

“Thực trùng hợp.”

Trương Huyền nhiệt tình tiến đến bên cạnh anh, nói: “Thật sự rất trùng hợp, chúng ta lại là đồng nghiệp, anh mới được điều tới từ chi nhánh Italy phải không?”

“Phải . . . . ..” Nói như vậy cũng không sai.

Thấy Trương Huyền không biết mình, Niếp Hành Phong cũng không giải thích nhiều.

“Chúng ta đây một lần nữa làm quen một chút, tôi tên là Trương Huyền.”

Trương Huyền đưa tay ra, túi giấy vì động tác mạnh của cậu ta mà rơi xuống, cậu ta vội rút tay về đi nhặt mấy túi giấy bị rơi.

Trên túi là chữ Italy, xem ra là Trương Huyền mua quà cho các đồng nghiệp, hơn nữa số lượng không ít, hàng hóa ở bên kia giá rất cao, mua từng này quà nhất định tốn không ít tiền của cậu ta.

https://thuviensach.vn

Ở trên máy bay Niếp Hành Phong thấy ngay cả thực phẩm trên khoang máy bay cậu ta cũng gói về nhà, còn tưởng rằng cậu ta là người keo kiệt, hiện tại anh phát hiện phán đoán của mình hình như là sai.

Nhìn đến bộ dáng chật vật của Trương Huyền, Niếp Hành Phong khóe môi mỉm cười, cúi người giúp cậu ta nhặt túi giấy lên, mùi CK thơm ngát truyền đến, anh nhịn không được chủ động đến gần, "Cậu mua không ít quà tặng nhỉ."

"Đúng vậy, dù sao cũng không tốn tiền của tôi."

"Cái gì?"

"A, không có gì."

Cậu cũng không thể nói này đó đều là bắt khách hàng mua cho, lần này cậu thật là hao tâm tổn trí tróc quỷ , vất vả mất nửa cái mạng, mới buôn bán lời thêm được một chuyến du lịch Italy miễn phí, người Italy đúng là keo kiệt.

Trương Huyền luống cuống tay chân sửa sang lại mấy cái túi, nói: "Tôi làm việc ở phòng hành chính tổng hợp, anh thì sao?"

Niếp Hành Phong còn chưa kịp trả lời, thang máy đã đến tầng hai mươi, cửa thang máy mở ra, Trương Huyền vội dùng thân mình chặn lại cửa, nói với Niếp Hành Phong: "Tôi làm việc ở ngay tại tầng này, anh có rảnh thì tới tìm tôi uống trà, tôi có chuyện trọng yếu nói với anh."

Cậu ta nói xong nói vội vã đi ra ngoài, cửa thang máy đóng lại, Niếp Hành Phong nghe được bên ngoài lại có tiếng đồ bị rơi xuống đất rầm rầm.

Buổi sáng làm xong công việc, Niếp Hành Phong lấy tờ bảng biểu báo cáo ra xem thêm một lần nữa.

https://thuviensach.vn

Tối hôm qua không phải là mơ, có một cô gái cổ quái chặn anh lại rồi lại buông tha anh, sau đó làm thế nào để về nhà thì trí nhớ có chút mơ hồ, giống như là theo bản năng đi về, cũng như con người mặc kệ say rượu thế nào, đều có thể quay về đến nhà mình.

Bảng biểu anh lật qua lật lại xem mấy lần, là mấy phần số liệu rất bình thường, anh vốn học tài chính, cả ngày tiếp xúc với số liệu, nếu có cái gì không ổn, tuyệt không thoát khỏi ánh mắt của anh.

Như vậy, cô gái đưa bảng biểu cho anh là có dụng ý gì?

Niếp Hành Phong rung chuông kêu Lý Đình vào, hỏi: "Cô có biết tối hôm qua người đi cùng thang máy với chúng ta là người làm bộ phận nào không ?"

Lý Đình nghĩ nghĩ, nói: "Tôi còn tưởng chủ tịch kêu cô ấy lên, nhân viên bình thường sẽ không đến tầng này, có điều tôi cũng không chú ý cô ấy là ai, để tôi hỏi Dương Dương và Triệu Dực Chi thử xem."

Dương Dương cùng Triệu Dực Chi là hai cô gái đi cùng với Lý Đình tối hôm qua, các cô làm việc ở phòng hành chính tổng hợp, gần đây bị Niếp Duệ Đình gọi tới giúp Lý Đình, bởi vì Lý Đình đồng thời làm thư ký cho hai người, có những việc làm không kịp.

"Thuận tiện đem một phần hồ sơ nhân viên phòng quản lý, phòng tài vụ và các phòng hành chính cho tôi."

Anh mới vừa tiếp nhận công ty, cần mau chóng hiểu rõ cấp dưới mới có thể phối hợp làm việc. Ai ngờ buổi sáng mới công đạo xong, giữa trưa Niếp Duệ Đình liền vội vàng chạy vào.

"Anh hai, nghe nói anh muốn giảm biên chế?"

"Hả?"

https://thuviensach.vn

Niếp Duệ Đình chạy đến trước mặt hắn, tận tình khuyên bảo: “Anh nên hiểu rõ ràng, mới vừa tiếp nhận công ty mà liền giảm biên chế, thực dễ dàng làm nhân tài bỏ đi.”

Niếp Hành Phong liếc mắt nhìn cậu ta, “Ai nói muốn giảm biên chế?”

“Em thấy Lý Đình soạn tài liệu nhân viên giúp anh, liền nghĩ đến. . . . . ha ha. . . . . .”

Phát hiện mình lầm, Niếp Duệ Đình không dám nói lung tung, ngoan ngoãn ngồi vào một bên.

Không để ý tới thằng em trai ngu ngốc, Niếp Hành Phong tiếp tục xem tài liệu, hiện tại anh đang xem hồ sơ của phòng tài vụ, trưởng phòng tài vụ đương nhiệm là Chu Ngôn, phó phòng là Lý Thuận Trường. Chu Ngôn là ‘nguyên lão ba đời’, Niếp Hành Phong đã biết ông ấy từ trước, Lí Thuận Trường hai năm trước mới được thăng chức lên, hồ sơ nhận xét anh ta công tác nghiêm túc cẩn thận, rất có tài cán.

Điện thoại vang lên, là Lý Đình.

“Chủ tịch, Dương Dương bọn họ nói tối hôm qua đi thang máy với chúng ta là Trần Tuyết Nhi của phòng tài vụ, có điều họ cũng không dám khẳng định, bởi vì Trần Tuyết Nhi đã nhiều ngày rồi không đi làm, cũng không xin phép, phòng tài vụ đã đem chuyện này báo cho phòng hành chính tổng hợp, hiện tại nhân viên phòng hành chính tổng hợp đang tính liên hệ với người nhà của Trần Tuyết Nhi.”

Phòng tài vụ và hành chính tổng hợp cách nhau rất gần, nhân viên hẳn là rất quen thuộc nhau mới đúng, tại sao bọn họ không thể khẳng định cô gái kia là ai?

Niếp Hành Phong đặt điện thoại xuống, lật đến hồ sơ của Trần Tuyết Nhi, cô ta là tốt nghiệp hệ tài chính quản lý, được phòng tài chính của công

https://thuviensach.vn

ty sắp xếp tới làm ở phòng tài vụ, trên lý lịch dán ảnh chụp của cô ta, dung mạo thanh tú, tóc dài, xem bộ dáng thì là cô gái tối hôm qua, nhưng tựa hồ lại không quá giống.

Niếp Duệ Đình đang ở bên cạnh nhàm chán lật xem báo chí, thấy thế lập tức tiến lại đây, hưng phấn nói: “Anh hai, anh rốt cục có hứng thú với con gái , đây quả là hiện tượng tốt.”

“Em nói bậy bạ gì đó?”

Niếp Hành Phong đẩy cậu ta ra, tiếp tục xem tài liệu phòng hành chính tổng hợp, lại lật đến hồ sơ của Trương Huyền.

Trên ảnh chụp là khuôn mặt ý cười tràn đầy ôn hòa, bên cạnh đó viết, Trương Huyền, hai mươi lăm tuổi, tốt nghiệp đại học XX, tốt nghiệp khoa quản lý, vào làm ở công ty được một năm bảy tháng.

Lời nhận xét về câu ta chỉ ngắn ngủn nói mấy câu: công tác nhiệt tình, nhưng kinh nghiệm chưa đủ, không có sở trường đặc biệt, cần rèn luyện từ từ, Niếp Hành Phong xem xong nhận xét, lập tức kết luận .

Trương Huyền, bằng cấp bình thường, năng lực công tác bình thường, điểm duy nhất không bình thường của cậu ta chính là khuôn mặt này.

Niếp Duệ Đình lại giống ruồi bọ ghé lại đây, nhìn tư liệu về Trương Huyền bật cười: “A, hóa ra anh hai cũng cảm thấy hứng thú với người xinh đẹp dễ nhìn, Trương Huyền quả không tồi, tính cách tốt, bề ngoài lại đẹp, ở công ty rất được lòng mọi người.”

“Em biết cậu ta?”

“Đương nhiên, nhân viên mấy tầng cao thấp không có ai không biết cậu ta.”

https://thuviensach.vn

“Sở trường không phù hợp, cậu ta sao lại làm việc sẽ ở phòng hành chính tổng hợp?”

“À, nghe nói là cậu ta tự tiến cử, nói không thích làm việc phải động não nhiều, cái loại công việc sắp xếp hành chính thích hợp với cậu ta nhất.”

A, thật đúng là giống những lời mà Trương Huyền sẽ nói.

“Anh không phải là có ý với cậu ta chứ? Nếu anh thích, em lập tức nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, đem cậu ta tặng cho anh.”

Niếp Hành Phong lần này xuống tay không lưu tình, một quyền đánh em trai, lạnh lùng nói: “Anh không biết em còn có đoạn tay áo chi phích.”

Niếp Duệ Đình đau đến oa oa kêu to: “Còn không biết là ai có cái sở thích kia đâu? Anh đến giờ ngay cả bạn gái cũng không có, khi đại học thật vất vả lắm mới kết giao được một người, còn để cho người ta đá một cái, nói không chừng là người ta biết sở thích của anh, cho nên mới. . . . . .”

“Xú tiểu tử, em còn dám nói!”

Niếp Hành Phong thân thủ cầm lấy cái chặn giấy trên bàn, Niếp Duệ Đình thấy tình thế không ổn, không dám tiếp tục lắm miệng, tháo chạy như bay.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

Buổi chiều, Niếp Hành Phong lật xem báo cáo các khoản mục tài chính trong hệ thống máy tính của công ty mấy năm gần đây.

Phòng tài vụ có hệ thống máy tính độc lập, nhập vào cần mật mã chứng nhận, mật mã mỗi cuối tuần lại thay đổi một lần, do Chu Ngôn phụ trách, đem mật mã sau khi thay đổi báo cho Niếp Duệ Đình, để cậu ta bất cứ khi nào cũng có thể kiểm tra.

Khoản mục có trật tự rõ ràng, Niếp Hành Phong nhìn kĩ, cũng không tìm ra điểm không thích hợp, trời dần dần tối, anh xoa xoa bụng, quyết định trước khi tìm ra vấn đề, phải giải quyết vấn đề đói bụng đã.

Nhà ăn của công ty ở tầng mười, Niếp Hành Phong chọn vài phần món ăn, cầm khay đang muốn đi vào, chợt nghe tiếng gió từ phía sau, ngiêng người sang một bên, né tránh cú đánh của đối phương.

Trương Huyền đứng ở phía sau anh, vẻ mặt kinh ngạc, “Anh phản ứng nhanh thật.”

Đương nhiên, quyền đạo của anh cũng không phải chỉ là luyện không.

Không muốn cùng Trương Huyền dong dài, Niếp Hành Phong thoáng chọn một chỗ, liền xoay người rời đi, Trương Huyền cũng không tính toán buông tha anh, vội vàng chọn đồ ăn, cũng cầm khay theo đuôi anh vào nhà ăn, ngồi xuống đối diện với anh.

https://thuviensach.vn

“Anh tên là gì? Chúng ta quen biết lâu như vậy, tôi vẫn không biết tên của anh.”

Niếp Hành Phong không thích khi dùng cơm bị người khác quấy rầy, nhưng lại không thể ra lệnh Trương Huyền tránh ra, thấy cậu ta không chuyển mắt nhìn chằm chằm mình, như là không có được đáp án thề không bỏ qua, đành phải nói: “Niếp Hành Phong.”

“Niếp Hành Phong? Hóa ra anh cũng họ Niếp?” Trương Huyền nói: “Tôi nghe nói công ty đang tìm trợ lý tổng giám đốc, chẳng lẽ anh là trợ lý mới?”

Hả?

Niếp Hành Phong trên trán toát ra ba đường hắc tuyến, một lần nữa đánh giá vị thanh niên đẹp trai trước mặt.

Quyết định anh tiếp nhận công ty đã công bố một tuần trước, Trương Huyền chỉ là nhân viên bình thường, trước đó không biết anh cũng không có gì kỳ quái, Có điều tài liệu điều chỉnh nhân sự trong công ty sẽ được truyền đến cho tất cả các phòng, cậu ta cả ngày đi làm như thế nào vẫn không biết mình là ai?

Bị nhìn thẳng, Trương Huyền nháy mắt mấy cái, “Tôi nói sai cái gì à ?”

“Không có.”

Thái độ lãnh đạm đối với Trương Huyền mà nói là vô dụng, cậuta vẫn như trước hưng trí bừng bừng nói: “Bằng cấp của anh nhất định rất cao? Trợ lý tổng giám đốc Niếp thị nha, không đơn giản. Đúng rồi, anh cũng họ Niếp, có quan hệ thân thích gì với Niếp gia không?”

Không thấy đáp lại, Trương Huyền không thèm để ý, lại tiến lên trước một chút, thấp giọng nói: “Mọi người là bằng hữu, tôi mới nói rõ với anh,

https://thuviensach.vn

anh gần đây có huyết quang tai ương, tốt nhất nên đi miếu trừ tà, tôi có người quen ở các từ đường, giúp anh liên hệ, tính anh nửa giá thế nào?”

“Tôi muốn ăn cơm, cậu im lặng đi được không! ?”

Trong lòng tự nhủ mình phải kiềm chế, nhưng nghe Trương Huyền ba câu không rời xem tướng trừ tà, sự kiềm chế của Niếp Hành Phong đã bị gió thổi bay không còn tăm hơi.

Bị mất mặt, nhưng Trương Huyền lại mặt không đổi sắc, vẫn cười hì hì: “Nếu anh ngại đi miếu phiền toái, tôi có thể tự mình giúp anh, có điều phương diện giá cả. . . . . .”

Cám ơn trời đất, di động Trương Huyền vang lên, cậu ta ngừng đề tài, nói câu thật có lỗi, tiếp điện thoại.

“Tiểu Ly, đúng vậy, hôm nay chỉ sợ phải khuya lắm mới có thể về nhà, Dương Dương bọn họ thật quá đáng, cư nhiên đem công việc tồn nhiều ngày chờ ta quay lại làm, không cần chờ đâu, nhớ rõ sau khi nấu ăn xong phải khóa gas đóng cửa, không được chơi quá muộn, đúng mười giờ đi ngủ, tốt lắm cứ như vậy nhé, tạm biệt.”

Niếp Hành Phong từng ở trên máy bay nghe Trương Huyền đề cập qua “Tiểu Ly”, lúc ấy còn tưởng rằng là bạn gái cậu ta, hiện tại nghe một chút, cách nói giống như đang dặn một đứa nhỏ. . . . . Nhìn không ra tuổi còn trẻ như vậy đã làm ba ba .

Thừa dịp Trương Huyền gọi điện thoại, Niếp Hành Phong cầm lấy khay rời đi, anh quyết định không ăn nữa, ăn cơm bị người ở trước mặt huyên náo xem tướng xem số, cảm giác muốn ăn cũng không còn được phân nửa.

Thang máy đang dừng ở tầng cao nhất, anh ấn nút chờ thang máy đi xuống, nhìn đến đèn báo dừng ở ngừng một chút ở tầng hai mươi mốt, sau đó lấy tốc độ cực nhanh phi xuống.

https://thuviensach.vn

Không biết là thang máy trục trặc hay là đèn báo trục trặc, Niếp Hành Phong chỉ nhìn đến đèn báo nhảy liên tục, cơ hồ trong nháy mắt, đã đến tầng một, tiếp theo lại cực nhanh chạy lên phía trên, thẳng đến tầng cao nhất.

Anh vội dùng sức ấn phím đi xuống, thang máy lại không hề phản ứng, đèn báo không ngừng lóe ra, bên trong ẩn ẩn truyền đến tiếng gào, sau vài lần cao thấp lên xuống, tinh một tiếng, rốt cục ngừng lại ở trước mặt anh, cửa tự động mở ra hai bên.

Một người xụi lơ ở trong thang máy, mồm thở hỗn hển, toàn thân run rẩy không ngừng.

Là Kiều Dương của phòng tài vụ, Niếp Hành Phong mới vừa xem qua lý lịch của nhân viên, nên còn nhớ rõ anh ta.

Anh vội đi vào chuẩn bị đỡ Kiều Dương đi ra, ai ngờ phía trên đột nhiên truyền đến tiếng vang quái dị, sau đó cửa thang máy ngay lập túc đóng lại, đúng lúc này, bên ngoài có tiếng quát to: “Ngừng!”

Thang máy kịch liệt rung chuyển, ngừng lại.

Trương Huyền tiến vào, giúp Niếp Hành Phong đưa Kiều Dương ra khỏi thang máy, sau lại xoay người đi vào, đứng ở giữa, tay phải hai ngón giơ lên , tay trái lướt nhẹ viết vài thứ, nhanh chóng đặt trên bốn vách tường của thang máy, quát: “Trấn tà!”

Dáng điệu rất tuấn tú, nhưng ở trong mắt Niếp Hành Phong lúc này, lại tuyệt đối là tội ác tày trời.

“Trương Huyền!”

Anh nghiến răng nghiến lợi nạt một câu, vừa lúc có nhân viên nghe thấy tiếng ồn chạy tới, hỗ trợ đem Kiều Dương đưa đến phòng nghỉ bên cạnh,

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong mở cửa sổ ra, làm cho Kiều Dương hướng về phía cửa sổ hít thở không khí, lại nói với một nhân viên: “Thang máy phát sinh trục trặc, dán thông báo, thang máy tạm dừng sử dụng, còn có, lập tức liên hệ công ty sữa chữa.”

“Không phải thang máy trục trặc.”

Trương Huyền chạy vào xen mồm, bị Niếp Hành Phong lờ đi, sự kiềm chế của anh không tốt như trong tưởng tượng – nhất là ở trước mặt thần côn.

Có người rót nước cho Kiều Dương, Niếp Hành Phong thấy anh ta tay tiếp chén run lẫy bẩy, liền bảo người khác đi gọi bác sĩ, chờ anh ta nghỉ ngơi trong chốc lát, mới hỏi: “Có làm sao không?”

Kiều Dương sắc mặt thoạt nhìn so với vừa rồi tốt hơn một ít, có điều thân vẫn còn đang phát run, trong mắt lóe sợ hãi, hầu kết rung động nửa ngày, cũng chưa nói ra cái gì.

Trương Huyền tiến lại đây, nhỏ giọng hỏi: “Kiều Dương, khí tràng chung quanh anh thực âm, có phải gần đây mọi việc rất không thuận lợi phải không?”

“Trương Huyền!”

Niếp Hành Phong quát đối với Trương Huyền hoàn toàn vô dụng, bị cậu ta kéo đến phía sau, vừa cười hì hì hỏi Kiều Dương, “Có muốn giải hạn không?”

Câu này hoàn toàn là vô nghĩa, Kiều Dương lập tức liên tục gật đầu.

Vì thế hoàng phù mà Niếp Hành Phong đã quen thuộc lại nóng hôi hổi ra lò, Trương Huyền đưa nó cho Kiều Dương, nói: “Đây là bùa định an của lịch đại tổ truyền Trương gia, có hung tị hung, vô hung hóa cát, anh chính

https://thuviensach.vn

là khí tràng yếu đi một chút, không phải vấn đề gì lớn, tôi còn có bùa bình an, bùa trừ tà, bùa hàng yêu, rất nhiều loại đa dạng phong phú, nếu có hứng thú, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện. . . . . .”

Gặp Kiều Dương tiếp nhận hoàng phù như lấy được chí bảo, bỏ vào túi, ánh mắt nhìn Trương Huyền tựa như thấy thánh nhân, Niếp Hành Phong rốt cuộc nhịn không được, túm Trương Huyền ra khỏi phòng nghỉ.

Lúc này Kiều Dương cần chính là bác sĩ khám và chữa bệnh sau đó là nghỉ ngơi, chứ không phải đàm thần luận quỷ!

Niếp Hành Phong trong lòng lửa giận tăng cao, tính toán phải như thế nào ‘xử án’ Trương Huyền.

Người đó không biết sống chết còn cười tủm tỉm với anh, “Hóa ra anh là chủ tịch, lại vẫn gạt tôi, thật quá đáng.”

Hì hì, chủ tịch gặp nạn, lại có được một chuyến buôn bán lời, lần này tuyệt đối không thể giảm giá, dù sao ông chủ cũng có rất nhiều tiền, sẽ không để ý việc tốn kém như những người khác.

Ở trong mắt Trương Huyền, Niếp Hành Phong đã biến thành một con chiêu tài miêu* vừa to vừa béo, chiêu tài bạc triệu, tài nguyên cuồn cuộn.

Giờ phút này Niếp Hành Phong đương nhiên còn không dự đoán được nhân sinh sau này, vận mệnh của mình nhất định bị tiểu thần côn lừa đảo, anh lãnh nghiêm mặt nói: “Tôi là tân chủ tịch Niếp Hành Phong, cậu có thể quay về nhìn xem tài liệu nhân sự được truyền đọc mấy ngày nay, chắc chắn trên đó viết rất rõ ràng.”

“Tôi sáng nay có xem qua, Có điều không chú ý tên của chủ tịch mới. . . . . .”

https://thuviensach.vn

“Cậu bây giờ biết cũng không muộn, tôi lấy thân phận chủ tịch cảnh cáo cậu, không được tiếp tục ở đây mê hoặc người khác, trên đời này căn bản không có quỷ thần, cái gọi là thần thánh bói toán đều là lời nói vô căn cứ!”

Trương Huyền lui về phía sau hai bước, cẩn thận quan sát sắc mặt anh, “Chủ tịch, có vẻ rất kích động a.”

Anh đương nhiên phải kích động , bản thân từng thiếu chút nữa bị thần côn hại chết, chuyện này coi như là bóng ma thời thơ ấu của anh.

Niếp Hành Phong lười giải thích, chỉ lạnh lùng nói: “Niếp thị là công ty tài chính, không phải công ty bói toán, cậu thích huyền học như vậy tốt nhất là nên đi giáo đường làm cha sứ.”

Trương Huyền cười một tiếng.

“Tôi tuy rằng tín quỷ thần, nhưng không phải giáo đồ cơ đốc, cái này hoàn toàn là hai tôn giáo khác nhau.”

Nhìn thấy khuôn mặt buồn cười trước mặt, Niếp Hành Phong đột nhiên phát hiện lời mình nói hình như rất ngu ngốc.

Việc kiểm tra sữa chữa thang máy rất nhanh chóng có kết quả, giống như lời Trương Huyền nói – không hề có vấn đề.

Nhìn báo cáo, Niếp Hành Phong chau mày, tại sao lại không có vấn đề? Anh rõ ràng nhìn thấy thang máy ở hai mươi ba tầng lên xuống tán loạn, so với xe chạy còn kịch liệt hơn.

Vì thế, anh cố ý đến phòng bảo vệ xem xét băng ghi hình trong thang máy, trừ bỏ có vài phần bị trắng xóa như bông tuyết, tất cả đều bình thường, anh nhìn thời gian xuất hiện bông tuyết, đúng là lúc Kiều Dương vào thang máy.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy trong thang máy đến tột cùng là phát sinh cái gì, cảm giác khủng khiếp đó có lẽ chỉ có tự mình Kiều Dương biết .

Tiếng giày cao gót nhẹ nhàng từ bên ngoài truyền đến, có người đẩy cửa tiến vào, nhưng không có vào văn phòng anh, ở gian phòng bên ngoài do dự đi tới đi lui, tiếng bước chân đi lại không ngừng làm cho Niếp Hành Phong thực nghi hoặc, hỏi: “Lý Đình?”

Không ai đáp lại, người nọ bắt đầu dùng sức mở cửa, rõ ràng đẩy là liền mở được cửa, lại tựa hồ không thể mở ra, Niếp Hành Phong chỉ nhìn thấy tay nắm cửa ở bên trong rung rung một chút.

Cốc , cốc. . . . . .

Đẩy không được cánh cửa, vì thế tiếng mở cửa biến thành ra sức gõ, có một giọng nữ khàn khàn trầm thấp kêu: “Để cho tôi đi vào, để cho tôi đi vào. . . . . .”

Như là cảm giác đêm khuya nghe radio, vì bắt kênh không tốt mà phát ra âm thanh rẹt rẹt quỷ dị, Niếp Hành Phong do dự một chút, đi đến mở cửa.

Gió lạnh đột nhiên thổi tới, làm anh rùng mình một cái, phòng bên ngoài trống không, ngay cả một bóng người cũng không thấy.

Anh lại chạy tới đẩy cửa phòng gian ngoài ra, hành lang dài thẳng tắp bên ngoài rất vắng vẻ, ở dưới anh đèn có vẻ u ám tăm tối.

Sau lưng có cảm giác rất lạnh lẽo, Niếp Hành Phong đi tiếp vài bước, chợt thấy phía cuối cầu thang an toàn thang lóe lên bóng người, xem bóng dáng hình như là cô gái tối hôm qua anh nhìn thấy, vội kêu: “Trần Tuyết Nhi?”

Trần Tuyết Nhi quay đầu lại nhìn anh một cái, rồi xoay người chạy xuống cầu thang, chỉ nghe tiếng giày cao gót liên tiếp vang lên, Niếp Hành

https://thuviensach.vn

Phong vội đuổi theo, ai ngờ vừa lúc đó cửa thang máy mở ra, có người đi tới, đâm sầm vào anh.

Lại là cái tên tiểu thần côn kia.

Chờ Niếp Hành Phong đẩy người cản trở ra, chạy đến cầu thang, Trần Tuyết Nhi không biết đã đi đâu.

Trương Huyền theo kịp, hỏi: “Anh đuổi theo cái gì vậy?”

Niếp Hành Phong trừng mắt nhìn cậu ta một cái, trong lòng nhắc nhở mình phải chú ý hình tượng, đừng cùng cái tên thần côn ngu ngốc này chấp nhặt.

“Đã trễ thế này sao cậu vẫn còn ở công ty?”

“À, tôi đi lên nhìn xem, anh không có việc gì là tốt nhất, bất quá cho dù có việc, có tôi ở đây anh mà có việc cũng sẽ biến thành không có việc gì, đương nhiên, giá. . . . . .”

Không muốn nghe cậu ta hồ ngôn loạn ngữ, Niếp Hành Phong xoay người quay về văn phòng, Trương Huyền đuổi theo, hỏi: “Chổ khác đều có treo gương đồng trừ tà, sao tầng này không có?”

“Vốn là có, nhưng tôi đã tháo xuống .”

Trương Huyền lập tức kêu: ” Tại sao anh lại tháo xuống? Anh có biết âm khí tầng này là nặng nhất không!”

Hình tượng ổn trọng giữ không nổi , Niếp Hành Phong lập tức dừng bước, lạnh lùng nói với cậu ta: “Cậu tốt nhất nhớ kỹ một chuyện, ở công ty này, tôi là chủ tịch, tôi muốn làm cái gì không cần giải thích với cậu! Uy, cậu làm cái gì?”

https://thuviensach.vn

Thấy Trương Huyền cười hì hì lại gần, Niếp Hành Phong theo bản năng lùi về phía sau, đã thấy tay phải cậu ta làm chỉ quyết, ngón tay nhoáng lên, phong thái tuấn tú đánh tách một cái, đạo phù liền từ túi áo mình bay ra, bay tới trên tay cậu ta.

Trương Huyền nhìn nhìn đạo phù, "Ừm, lá bùa giúp anh cản một kiếp, giờ đã vô dụng , hơi thở giống như trường hợp của Kiều Dương, không có âm khí, nhưng bị quỷ không có âm khí bám vào càng không tốt, chứng minh quỷ đạo hạnh rất cao. . . . . ."

Nếu trên đời thực sự có quỷ, làm ơn đem thần côn này mang đi trước đi.

Không nhìn đến Niếp Hành Phong đang phẫn nộ, Trương Huyền lấy ra một cái gương nhỏ từ trong túi áo đưa tới trước mặt hắn, nói: "Tự anh nhìn đi."

Niếp Hành Phong nghi hoặc nhận lấy, nhìn vào gương, không phát hiện có gì không ổn, chỉ nghe Trương Huyền vui sướng khi người gặp họa nói: "Chuyển xuống dưới một chút."

Niếp Hành Phong đem gương dời xuống phía dưới một chút, lập tức phát hiện ở trên cổ có mấy dấu tay màu đen, dấu tay dài nhỏ, ở hai bên hầu kết của anh, đúng là vị trí tối hôm qua cô gái đó bóp cổ.

Anh lập tức quay đầu nhìn gương trên tường, lại phát hiện trên cổ căn bản không có dấu vết.

"Vết thương trên cổ anh là bị loại sinh vật không thuộc về nhân loại tấn công lưu lại, nhìn gương bình thường đương nhiên không thấy được."

"Là tự cậu cố ý làm ra vẻ huyền bí." Niếp Hành Phong tức giận đem gương trả lại.

Trương Huyền cười cười.

https://thuviensach.vn

Lần này đụng phải người cứng đầu , nhưng cũng không sao, càng cứng đầu càng có tính khiêu chiến, cậu sẽ vì tiền tài mà cố gắng phấn đấu.

Cậu không nổi giận, tiếp tục thuyết phục: “Nơi này oán khí rất nặng, nhất định từng phát sinh chuyện gì đó, anh lập tức phải treo gương đồng lên, có điều tôi đề nghị anh tốt nhất vẫn là chuyển văn phòng xuống mấy tầng thấp hơn đi.”

“Tôi cũng đề nghị cậu tốt nhất nên đi gặp bác sĩ tâm lý!” Niếp Hành Phong đối chọi gay gắt.

Tuy rằng anh không rõ tại sao gương của Trương Huyền có thể nhìn ra dấu tay, nhưng tuyệt sẽ không vì vậy liền tin tưởng những chuyện ma quỷ của cậu ta, cái này giống như ảo thuật, tuy rằng nhìn không rõ ảo diệu trong đó, nhưng ngay cả đứa trẻ đều biết đó nhất định là giả.

“Chủ tịch, bình tĩnh bình tĩnh.”

Trương Huyền vừa cười hì hì trấn an, vừa đem gương xem.

Gương nhỏ mặt sau là la bàn âm dương, đỏ là dương, đen là âm, chỉ cần ở nơi có âm khí, chỉ nan sẽ có phản ứng, Trương Huyền tự mình đã có thể cảm nhận được âm khí mang oán niệm mãnh liệt, còn tưởng rằng âm dương chỉ nam nhất định sẽ lập tức vạch ra chổ Quỷ Hồn, ai ngờ cây kim đồng nho nhỏ quay vèo vèo, không hề dừng lại, điều này làm cho cậu rất là kinh ngạc.

Kim đồng hồ đứng yên, thể hiện là không có âm khí, nhưng nếu là chạy lộn xộn . . . . .

Chắc không phải là la bàn âm dương bị hư chứ? Không nên, cậu mới mua không lâu, lão Khương thật quá đáng, lại dám lấy đồ giả chất lượng kém gạt người. . . . . .

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến việc tốn nhiều tiền mua hàng giả, Trương Huyền vẻ mặt thống khổ, Niếp Hành Phong ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, đã bắt đầu không thể nhịn được nữa.

“Cậu nháo đủ chưa, lập tức đi ngay, nếu không ngày mai không cần đến đi làm nữa!”

Trương Huyền ngoảnh mặt làm ngơ, thu hồi gương, đi vào văn phòng của Niếp Hành Phong, lướt mắt nhìn quanh, lấy gương đồng từ trong ngăn kéo ra.

Hành động này tựa như chất xúc tác, làm cho Niếp Hành Phong tức giận thuận lợi lên đến tận đỉnh, thấy Trương Huyền không coi ai ra gì cầm gương đồng rời đi, lửa giận của anh rốt cuộc đè nén không được, một tay đánh tới, tay kia theo sau, muốn đoạt lại gương đồng.

Đây là lần đầu anh động thủ với người bình thường, sau khi ra tay liền hối hận trước sự kích động của mình, không ngờ tay vung ra bị đối phương ôm lấy, dễ dàng tránh sang một bên.

Trương Huyền phản ứng nhanh nhạy nằm ngoài dự liệu của Niếp Hành Phong, thấy đối phương võ công không tầm thường, anh xuống tay liền không lưu tình, thuận thế huy nắm đấm, Trương Huyền bị đánh trúng lảo đảo một chút, gương đồng thất thủ bị anh lấy lại.

Ngọn đèn đột nhiên lóe lên, vang lên vài tiếng rẹt rẹt liên tiếp rồi đồng thời tắt phụt, trong phòng chợt tối sầm. Niếp Hành Phong chỉ cảm thấy gió lạnh thổi tới từ phía sau, đẩy mạnh anh về phía trước, gương đồng văng lên bàn làm việc của anh, rớt cạch một tiếng, bị biến dạng, Trương Huyền vội vàng niệm ra chỉ quyết bắn ra giữa khoảng không, quát: “Thối lui!”

Trong bóng đêm một đường sáng xẹt qua, không gian im ắng làm người khác sợ hãi, một tiếng thét chói tai của phụ nữ đột nhiên vang lên, Niếp Hành Phong cả kinh nói: “Cậu làm bị thương người.”

https://thuviensach.vn

Đây là khả năng duy nhất có thể giải thích trong phạm trù tri thức của anh.

Trương Huyền không đáp, trong bóng đêm trầm giọng quát: “Có người nói, ma có ma đạo, mặc kệ ngươi là uổng mạng hay là có oan, đều theo khi ngươi chết là xong hết mọi chuyện, còn không mau mau rời đi nơi này, đi đến nơi ngươi nên đi!”

Tiếng kêu khàn khàn đột nhiên dừng lại, ngọn đèn lại sáng lên, Niếp Hành Phong bản năng nhắm mắt một chút, phát hiện trong phòng ngoài giấy tờ bị gió lạnh thổi rớt trên sàn và gương đồng bị biến hình, tất cả đều bình thường, quái dị chính là ánh mắt của Trương Huyền, đôi mắt màu xanh nhạt kia phát ra ánh sáng xanh thẳm lưu động, hoàn toàn khác với bình thường, là loại màu xanh hấp dẫn đến hoa mắt.

“Ánh mắt của cậu. . . . . .”

Trương Huyền đôi mi thanh tú hơi hơi nhăn lại, nhặt tờ giấy rơi trên mặt đất lên, hỏi: “Bảng biểu báo cáo này ở đâu ra?”

“Là do một cô gái tối hôm qua ở bãi đỗ xe đưa cho tôi, hình như là Trần Tuyết Nhi.”

Niếp Hành Phong trả lời xong mới giật mình hoàn hồn, đáng chết, anh cư nhiên bị đôi mắt màu xanh lam hấp dẫn, thành thành thật thật trả lời.

Có chút chật vật, anh vội xoay người đi ấn công tắc đèn điện, muốn biết dụng cụ chiếu sáng điện có phải có vấn đề hay không.

“Đèn không có vấn đề, có vấn đề chính là tầng lầu này, mấy tầng dưới đều có kính trừ tà bảo hộ, cho nên oán khí toàn bộ chồng chất tới nơi này, anh còn cố tình tháo gương đồng xuống, cho nên một tầng này oán khí thực thịnh, người thường còn cảm thấy tinh thần không có sức sống, huống chi anh mệnh cách còn thuần âm.”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền nói chuyện, trên tay nhoáng lên, một đường lửa đỏ bay ra, đem tờ giấy đốt thành tro tẫn, tro thản nhiên hiện lên màu lam, ở không trung nhẹ nhàng bay bay, rồi biến mất.

Tuy biết rằng bảng biểu không có tác dụng gì, nhưng vô cớ bị hủy diệt, Niếp Hành Phong vẫn là có chút không vui, “Cậu lại đang làm cái gì vậy hả!”

“Tờ giấy này mang theo oán khí mãnh liệt, chạm đến nhiều sẽ làm dương khí trên người anh càng nhược, tốt nhất là nên hủy đi.”

Trương Huyền nhìn chằm chằm Niếp Hành Phong, đột nhiên hắc hắc cười.

“Chủ tịch, chúng ta hảo hảo tâm sự đi, oan hồn rất khó đối phó, một khi nhận thức chuẩn anh, tuyệt đối không dễ dàng dừng tay, tôi giúp anh khu quỷ là được rồi, chúng ta hữu duyên như vậy, phương diện giá cả lấy anh 80%, thực lời đi.”

Thấy Niếp Hành Phong mặt bình tĩnh không nói một lời, Trương Huyền mặt buồn rầu mày nhăn lại, khoát tay áo.

“Vậy 70% là được, lần đầu tiên mua bán, tôi bình thường cũng không thu nhiều lắm, xem như là kết bạn, thế nào? Anh là ông chủ lớn, sẽ không so đo về tiền tài đúng không?”

Cậu thân thiện tiến lên đặt tay lên vai Niếp Hành Phong, bị Niếp Hành Phong một cái đẩy ra.

Cộp cộp cộp. . . . . .

Tiếng giày cao gót cổ quái lại vang lên,trong hành lang yên tĩnh, tiếng bước đi lại có vẻ cực kỳ rõ ràng, tiếng bước chân bồi hồi không chừng, như là đang tìm cái gì đó.

https://thuviensach.vn

Hai người không hẹn mà cùng đem ánh mắt hướng ra phía ngoài .

“Là Trần Tuyết Nhi.”

Niếp Hành Phong tiềm thức cho rằng như vậy, anh chạy ra, Trương Huyền vội vàng đuổi theo.

Trên hành lang không có ai, tiếng bước chân từ cầu thang bên kia sâu kín truyền đến, vang lại, ở trong đêm yên tĩnh mang theo lãnh ý.

Trương Huyền mặt nhăn mày nhíu, hành lang khoảng không đen tối nhưng không có tử khí, chứng minh thanh âm này không phải là oan hồn du đãng, nhưng oán niệm trên bảng biểu, hắc khí trên cổ chiêu tài miêu thì từ đâu mà đến?

Lần này sự kiện thần bí sao lại cổ quái như vậy, thật nghĩ không ra. . . . . Đáng chết, giác quan thứ sáu thông linh của cậu lúc này lại không tốt.

“Chủ tịch, anh nói Trần Tuyết Nhi có phải là nói cô gái làm bên phòng tài vụ không?”

“Phải.”

Nói ít liền thể hiện Niếp Hành Phong hiện tại tâm tình thật không tốt, cuối cùng phương diện cảm giác của Trương Huyền còn không có hoàn toàn thoái hóa, thực thức thời không tiếp tục hỏi nhiều, cậu đi theo Niếp Hành Phong xuống cầu thang, trong lòng âm thầm thở dài.

Người cứng đầu như vậy cậu là lần đầu gặp, xem ra lần này kiếm tiền có vẻ rất khó.

Ai, đầu năm nay nghề phụ cũng không tốt làm, đặc biệt là với loại thiên sư hạng ba như cậu.

https://thuviensach.vn

Tiếng bước chân linh hoạt kỳ ảo nói gần không gần, nói xa lại không xa, ở phía trước từ từ truyền đến, hai người đuổi theo tới tầng hai mươi, thanh âm kia liền hư không tiêu thất .

Niếp Hành Phong liếc Trương Huyền liếc mắt một cái, ” Quỷ Hồn mà cậu nói đâu? Nếu cậu có thể tìm ra nó, tôi sẽ tin lời cậu.”

“Ha ha, vừa rồi cái kia thấy thế nào cũng không phải Quỷ Hồn, hơn nữa tôi là thiên sư không phải thông linh sư, cho dù có quỷ, thấy tôi cũng chỉ có chạy, làm sao có thể tự động lại đây?”

Niếp Hành Phong kỳ thật chỉ là chế nhạo Trương Huyền, không nghĩ tới cậu ta còn thật sự đáp lại, có chút dở khóc dở cười. Mất dấu đuổi theo, anh đang chuẩn bị quay lại trên lầu, chợt nghe tiếng cải nhau từ trong toilet, đi đến, thấy Kiều Dương từ bên trong vội vàng đi ra.

Nhìn thấy Niếp Hành Phong, Kiều Dương hơi hơi sửng sốt, nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh, chào một tiếng.

Không nghĩ tới Kiều Dương như vậy khuya còn ở công ty, Niếp Hành Phong hỏi: “Anh không sao chứ?”

“Không có việc gì, ngại quá, nói chuyện lớn tiếng một chút.”

“Anh hôm nay tình hình có vẻ không tốt, nên sớm về nghỉ ngơi.”

Kiều Dương nói tạ ơn, khi đi ngang qua, Trương Huyền vỗ vỗ bả vai anh ta, nói: “Cẩn thận một chút.”

Kiều Dương sắc mặt đen tối, không giống gặp quỷ,nhưng khí tràng lại rõ ràng suy yếu, khi Trương Huyền chụp bả vai, còn bỏ thêm bùa Bắc Đẩu vào trên người anh ta, bùa Bắc Đẩu của Trương gia nhà cậu quỷ thần vô phạm, thêm vào trên người Kiều Dương, cho dù là gặp quỷ, cũng sẽ bình

https://thuviensach.vn

an hóa giải, điều kiện tiên quyết là lá bùa này cậu không nhớ lầm khẩu quyết.

Kiều Dương cười cười với bọn họ, cáo từ rời đi, không biết là có phải do ánh đèn hay không, Niếp Hành Phong phát hiện miệng anh ta khi nói vặn vẹo quỷ dị , làm kẻ khác sợ hãi.

Niếp Hành Phong đi vào toilet, bên trong không có ai, nhưng có một buồng WC đóng cửa, người vừa rồi cải nhau với Kiều Dương hẳn là ở bên trong.

Ánh mắt liếc qua

sổ ghi chép bằng da màu đen đặt ở trên bồn rửa tay, đó là của trưởng phòng tài vụ Chu Ngôn, buổi họp ngày hôm qua, anh từng thấy Chu Ngôn dùng qua.

Chu Ngôn vì chuyện gì mà cải nhau với Kiều Dương, còn có ý né tránh bọn họ?

Trương Huyền đi đến trước cửa WC rồi dừng lại, cười hì hì vuốt cằm, dường như là muốn đợi người nọ đi ra, Niếp Hành Phong đưa cậu ta ra khỏi toilet.

“Xem ra công việc ở phòng hành chính tổng hợp rất nhàn , cho nên cậu mới có thể cả ngày ăn không ngồi rồi.”

“Không phải, chủ tịch, chẳng lẽ anh không muốn biết là ai cải nhau với Kiều Dương sao?”

“Tôi không tò mò nhiều như cậu, lập tức tan tầm, ngày mai làm việc thật tốt cho tôi, nếu tiếp tục nói cái gì quái lực loạn thần (lực lượng kì quái quỷ thần), Cậu hãy chờ mà bị đuổi việc đi.”

https://thuviensach.vn

“Tùy tiện sa thải công nhân là vi phạm luật lao động. . . . . .”

Nhìn thấy sắc mặt tối sầm của Niếp Hành Phong, Trương Huyền ở trong miệng nho nhỏ than thở.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4

“Trương Huyền, đây là nhà hàng các cậu thường tới hả?”

“Đúng vậy, đồ ăn ở đây vừa phù hợp với kinh tế ăn lại ngon, tất cả mọi người thường đến.”

Vừa rồi Niếp Hành Phong quay về văn phòng lấy cặp táp để về nhà, ai ngờ mới vừa ra khỏi công ty, đã thấy Trương Huyền đứng ở ngoài bên phía vườn hoa, ngoắc ngoắc anh, rồi đi lên hỏi anh muốn cùng nhau ăn bữa đêm không, thật sự là kỳ quái, anh rõ ràng chán ghét thần côn, lại quản không được chính mình, không cần suy nghĩ liền gật đầu đồng ý.

Trương Huyền dẫn anh vào nhà hàng Hồng Thịnh, chính là nơi tối hôm qua Lý Đình nói, từ công ty đi bộ mười phút là đến, bữa đêm có giảm giá, cho nên dù là đêm khuya, bên trong vẫn không hề ít khách hàng.

Hai người đều gọi một phần ăn, cháo có thể tự do lựa chọn, Trương Huyền gọi một bát cháo trứng muối với thịt, Niếp Hành Phong gọi một bát cháo thường, khi dùng bữa anh mới nhớ ra, trong một ngày anh thế nhưng lại cùng này cái kẻ ồn ào này ăn chung hai lần.

Quên đi, chẳng qua là ăn bữa cơm, coi như không nhìn thấy tiểu thần côn là được.

Nhưng Trương Huyền chưa cho Niếp Hành Phong có cơ hội không nhìn đến mình, cậu ta cầm một cái bánh bao chiên, cắn mạnh một miếng, hỏi:

https://thuviensach.vn

“Anh chán ghét chuyện bói toán trừ tà như vậy, có phải trước kia từng bị người ta lừa gạt không?”

“Phải.”

Nghe xong lời này, Trương Huyền lập tức có hứng thú, hỏi tiếp: “Là chuyện gì thế? Kể nghe đi.”

“Quên rồi!”

Đối phó Trương Huyền, kiểu trả lời thế này là thích hợp nhất .

Không có được đáp án, Trương Huyền cũng không để ý, gắp trứng muối trong bát mình bỏ vào trong bát của Niếp Hành Phong.

“Trứng muối của cửa hàng này ăn ngon lắm, anh nếm thử xem.”

Bị động tác bất ngờ của cậu ta làm cho sửng sốt, Niếp Hành Phong ngẩng đầu, thấy cậu ta mặt tươi cười nhìn mình.

Người này cũng quá coi bản thân là trung tâm đi? Không thèm hỏi xem mình có thích ăn hay không liền bỏ lại đây.

Có điều phân tức giận khi nhìn vào đôi mắt lam nhạt đang mỉm cười, trong nháy mắt không cánh mà bay, ngược lại trong lòng lại cảm thấy có chút ấm áp.

Đây là lần đầu tiên có người ngoài người thân quan tâm đến hắn.

Ừm, người này trừ bỏ nói nhiều, tham tiền, quái lực loạn thần, thì cũng không tồi.

Cơm nước xong, Niếp Hành Phong gọi phục vụ tính tiền, nghe anh nói phải tách ra trả riêng, một đôi mắt như tia X quang lập tức bắn lại.

https://thuviensach.vn

“Sao vậy?”

“Ngại quá, xin chờ một chút.”

Trương Huyền đuổi phục vụ đi, nói với Niếp Hành Phong: “Hì hì, tôi quên ví tiền ở công ty .”

“Cái gì?” Lần này đến phiên Niếp Hành Phong trừng lớn mắt.

Người này sao lại thế này, không mang ví tiền còn gọi anh đi ăn cơm?

“Anh là chủ tịch mà, tôi nghĩ anh sẽ mời tôi ăn cơm.” Trương Huyền nghiêm túc .

Ai quy định chủ tịch nhất định phải trả tiền?

Niếp Hành Phong ở nước ngoài đã lâu, cùng bạn bè dùng cơm luôn luôn là mỗi người tự trả, hắn không biết là tách ra trả riêng thì có cái gì không đúng, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm của Trương Huyền lúc này giống như anh đã làm một chuyện tội ác tày trời.

Niếp Hành Phong nhấc tay đầu hàng.

Được rồi được rồi, chỉ là một bữa đêm, anh cũng không thể bỏ mặc nhân viên công ty mình ở đây.

Niếp Hành Phong gọi phục vụ tới tính tiền, ánh mắt Trương Huyền lập tức biến thành hai đường cong như hình trăng khuyết, cười hì hì nói với anh: “Chủ tịch, lần sau tôi sẽ mời lại anh.”

Còn có lần sau?

Hai người rời khỏi nhà hàng quay về bãi đỗ xe của công ty, nghĩ đến Trương Huyền không mang ví tiền, Niếp Hành Phong nhịn không được hỏi: “Cậu làm sao để về nhà?”

https://thuviensach.vn

“À, tôi lái xe, là xe mua lại, nhưng miễn cưỡng thì vẫn có thể đi được.”

Nghe hỏi, Trương Huyền lại bắt đầu ba hoa.

“Tôi bình thường rất ít khi đem ví tiền, bởi vì tiền ở trong tay tôi không đến vài ngày liền hết sạch, anh cũng biết những nhân viên bình thường như chúng tôi, tiền lương không cao, cho nên có thể tiết kiệm thì phải tiết kiệm.”

Niếp Hành Phong hừ một tiếng, “Ý của cậu là hy vọng công ty tăng lương cho cậu? Tiền lương không cao còn đi du lịch Italy, mà lại đi những hai tuần?”

Trương Huyền cười hì hì: “Đó đương nhiên không phải tự tôi bỏ tiền, nếu dựa vào tiền lương của tôi, ngay cả cánh máy bay tôi cũng ngồi không nổi.”

Cậu cũng không dám nói đi Italy là bởi vì có người nhờ khu quỷ ở một ngôi nhà cổ, khách hàng là một vị Hoa kiều giàu có, không tin thần linh nước ngoài, cho nên mới tìm người quốc nội, may mắn cậu gặp được. Quỷ là lệ quỷ, vất vả hai tuần, cậu mới thu phục xong.

Liếc nhìn trộm một bên mặt đầy trầm tĩnh của Niếp Hành Phong, Trương Huyền nghĩ nếu chủ tịch nhà cậu biết cậu xin nghỉ dài hạn đi làm nghề phụ, có thể ngay lập tức sẽ đuổi việc cậu.

Đi vào bãi đỗ xe, Niếp Hành Phong và Trương Huyền chia tay lên xe, ai ngờ anh mới vừa lái xe quẹo vào đường chạy, chỉ thấy trước mặt lóe lên một bóng người, có người vọt tới phía trước xe anh.

Két. . . . . .

Niếp Hành Phong phanh gấp, xe vất vả dừng lại ở trước mặt Trương Huyền, trái tim của anh đã sợ tới mức đập bịch bịch, hai lần liên tiếp phát

https://thuviensach.vn

sinh chuyện này, Kể cả có thần kinh vững cũng chịu không nổi.

Do lực quán tính, Niếp Hành Phong cả thân mình bị đẩy mạnh về phía trước, nếu không thắt dây an toàn, đầu anh nhất định đã đập vào mặt kính trước của xe, khi nhìn thấy Trương Huyền còn cười hì hì đứng ở bên ngoài vẩy tay với anh, sự bình tĩnh mà anh luôn luôn tự hào trong khoảnh khắc biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Cậu bị điên rồi à? Đột nhiên nhảy ra làm gì?”

Niếp Hành Phong nổi giận đùng đùng nhảy xuống xe, cửa xe Porsche dưới lực đẩy mạnh của anh nặng nề phát ra tiếng vang.

Trương Huyền thông minh lui về phía sau, cười tủm tỉm nói: “Yên tâm, anh không đâm chết tôi được đâu.”

“Cậu có chết hay không cũng chẳng sao, nhưng tôi không muốn bởi vì cậu mà mang tội đâm chết người!”

“Bình tĩnh bình tĩnh, phong độ phong độ. . . . . .”

Đúng vậy, không cần thiết vì người ngu ngốc mà tức giận, Niếp Hành Phong sau vài lần hít thở sâu rốt cục khôi phục phong thái bình tĩnh, hỏi: “Nói, tại sao cậu lại đột nhiên lao ra?”

“Tôi vừa mới phát hiện chìa khóa xe đặt ở cùng một chỗ với ví tiền.”

“Thì sao!”

Thấy Niếp Hành Phong sắc mặt càng ngày càng lạnh, Trương Huyền sợ hãi rụt cổ.

“Nói đúng ra là chìa khóa xe cũng bị tôi để quên ở công ty , công ty bây giờ đã đóng cửa, cho nên tôi mới vội vả tìm anh, xe thể thao của anh chạy

https://thuviensach.vn

nhanh như vậy, nếu tôi không nhanh lao ra, nhất định sẽ bị anh bỏ lại phía sau.”

“Vậy đi tìm bảo vệ bảo họ mở cửa!”

“Chủ tịch, anh cho rằng bảo vệ công ty sẽ vì một nhân viên nho nhỏ như tôi mà mở cửa sao? Anh giúp tôi tìm người mở cửa không phải là được rồi sao? Nếu không thì đưa tôi về nhà, nhà của tôi kỳ thật cũng không xa.” Trương Huyền thật cẩn thận đưa ra thỉnh cầu.

Niếp Hành Phong trầm mặc sau một lúc lâu, nói ra hai chữ: “Lên xe!”

Đi tìm bảo vệ mở cửa rất phiền toái, vẫn là nhanh đưa cái gánh nặng này giải quyết liền thì tốt hơn.

Sợ Niếp Hành Phong đổi ý, Trương Huyền cơ hồ là ngay khi anh gật đầu liền chui vào xe.

“Ngồi xe của tôi cũng được, nhưng điều kiện là không được phép nói!”

Trương Huyền liên tục gật đầu, sử dụng ngón tay ở trước miệng ra hiệu dấu X.

Cuối cùng tìm được cớ ngồi lên xe của chiêu tài miêu, quả nhiên không ngoài dự đoán, trong xe anh ta có vẻ khác thường, Có điều cũng không giống oan hồn quấy phá, mà là một loại hơi thở cổ quái, giống như cảm giác vừa rồi ở cao ốc, đó là cái gì nhỉ?

Trương Huyền vỗ vỗ đầu.

Làm ơn đừng chập chập vậy chứ, nếu tiếp tục thế này nhất định sẽ kiếm được rất ít tiền, cho nên vì tương lai ánh vàng rực rỡ, linh cảm mau tới đi!

Niếp Hành Phong làm sao biết được trong đầu Trương Huyền lúc này đang suy nghĩ cái gì, thấy cậu ta bộ dáng thành thật, tâm cuối cùng thả

https://thuviensach.vn

xuống.

Ít nhất một đường này anh không muốn bị làm phiền .

Vui mừng không duy trì được bao lâu, Niếp Hành Phong liền phát hiện anh lại tiếp tục phạm một sai lầm lớn, Hình như anh mà ở cùng một chỗ với Trương Huyền thì sẽ phán đoán sai lầm, không phải do khả năng phán đoán của anh có vấn đề, mà là tác phong làm việc của Trương Huyền hoàn toàn thoát ly khỏi lối suy nghĩ bình thường.

Anh vừa rồi đã quên hỏi địa chỉ nhà Trương Huyền, chờ đến khi anh muốn hỏi, Trương Huyền đã tựa vào ghế, ngủ mơ màng.

“Này, nhà cậu ở đâu?”

Trương Huyền miệng lẩm bẩm ra một loạt ký hiệu kỳ quái, sau đó nghiêng người, tiếp tục ngủ.

“Nhà cậu rốt cuộc ở đâu?”

Niếp Hành Phong ở trong một ngày bắt đầu nổi điên lần thứ n.

“Đường Hà… Phi. . . . . .” Lúc này Trương Huyền cuối cùng trả lời.

Đường Hà Phi cách nơi này không xa, hơn nữa cũng gần đến nhà anh, Niếp Hành Phong không nói hai lời lập tức đem xe chạy đến đường Hà Phi, hỏi: “Số mấy đường Hà phi?”

“. . . . . .”

“Trương Huyền, Cậu muốn tôi đá cậu ra khỏi xe phải không ?”

“Ngõ số 6 Đường Hà Hoa Phi Viên. . . . . .”

“Cái gì! ?”

https://thuviensach.vn

Tiếng gầm giận dữ truyền đi vài dặm, chỉ tiếc Trương Huyền đang kiên trì du lịch trong mộng đẹp,.

Hà Hoa Phi Viên và Hà Phi tuy rằng chỉ có kém hai chữ, nhưng địa điểm lại trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, Niếp Hành Phong xem xét người bên cạnh ngủ đến rối tinh rối mù, thực hoài nghi có phải cậu ta là cố ý chỉnh mình hay không.

Cậu ta ngủ ngon lành, lại bắt mình đường đường là chủ tịch tập đoàn tài chính Niếp thị lái xe đi khắp nơi cho cậu ta, ngay cả bạn gái trước kia của mình cũng chưa được hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

“Trương Huyền, tôi hỏi lại một lần, cậu lập tức giải thích rõ ràng, không thì lập tức cút xuống xe cho tôi!”

Niếp Hành Phong đem xe dừng ở ven đường, tay kéo áo Trương Huyền, lại bị cậu ta đẩy ra.

“Làm ơn đi giùm cái, đã trễ thế này, anh để cho tôi ngủ được không, tôi cả ngày đều làm việc cho anh, tại sao đến nửa đêm còn bị anh bóc lột sức lao động?”

Tức muốn hộc máu, Niếp Hành Phong lập tức nhấn mạnh ga, đi về nhà ở của mình.

Mặc kệ , tiếp tục nói với người này, anh nhất định sẽ tức đến đứt mạch máu.

Trở về nhà, Niếp Hành Phong xuống xe, Trương Huyền vẫn còn buồn ngủ xuống xe đi theo.

“Tới rồi, về nhà về nhà.”

https://thuviensach.vn

“Là đến nhà của tôi , cậu có thể qua đêm ở trên xe, tôi không có thói quen mang người lạ về nhà, này. . . này . . .”

Trương Huyền thân hình nghiêng về phía trước, tựa vào trên vai anh bắt đầu phát ra tiếng ngáy.

Người này nhất định là thuộc loài ngựa, thế này mà cũng có thể ngủ được.

Niếp Hành Phong xoay người bước đi, Trương Huyền quơ quơ, may là không bị ngã xuống, dụi dụi mắt, ngoan ngoãn đi theo sau anh vào nhà.

Niếp Hành Phong mở cửa phòng, nghĩ nghĩ rồi vẫn để cho Trương Huyền vào trong nhà, anh thật ra không phải có lòng tốt, nhưng nghĩ nếu Trương Huyền đứng ở trước cửa không chịu đi, sau đó có thể sẽ bị bảo vệ hỏi thăm, hay bị em trai lắm mồm ở nhà đối diện nhìn thấy, đến lúc đó lại mất công giải thích .

Trương Huyền đi vào phòng, ngẩng đầu nhìn lướt qua bài trí ở phòng khách, liền thành thạo vào phòng ngủ, cởi giày, phi thân nhảy lên, ngã người lên chiếc giường King Size.

“Cậu tiết chế dùng tôi một chút, đây là giường của tôi!”

Niếp Hành Phong bị hành động Trương Huyền làm nổi trận lôi đình, đã không có tâm tư đi để ý tới cậu ta làm sao biết chỗ phòng ngủ của mình, tiến lên lôi kéo cậu ta, ai ngờ cậu ta lại ra sức chúi sát vào giường .

“Tôi biết đây là giường anh, chính là mượn để ngủ thì có sao đâu?”

Niếp Hành Phong túm cậu ta lôi vài cái, đến khi nghe được tiếng ngáy ngọt ngào vang lên, rốt cục buông tha.

https://thuviensach.vn

Ngày mai, ngày mai anh nhất định phải bảo trưởng phòng hành chính tổng hợp sa thải tên tiểu thần côn chỉ biết ăn ngon, ham ngủ, không biết quan sát sắc mặt người khác lại mạnh mẽ tôn sùng huyền học này!

Bị chiếm mất chổ ngủ, Niếp Hành Phong căm giận bất bình vào phòng tắm tắm giặt, sau đó chạy đến một gian phòng ngủ khác nghỉ ngơi, nằm ở trên giường, không đến năm giây liền tiến vào mộng đẹp.

Nhất định là do Trương Huyền gây sức ép, thần côn chết tiệt!

Lúc Niếp Hành Phong nổi giận đùng đùng rời đi phòng ngủ, sau khi anh ta đóng cửa phòng ngủ, Trương Huyền lập tức mở to mắt, X quang ở bên trong phân tích hoàn toàn, tay sờ cằm.

“Phòng ngủ hướng nam, giường ngủ ba mặt dựa vào tường, tránh gió, phong thuỷ tốt, khó trách Niếp thị luôn kiếm được nhiều tiền tài như vậy, lần này nên thu phí của chủ tịch bao nhiêu mới tốt đây?”

Vừa nói, vừa bấm tay bắn ra, đem mấy tấm bùa kim cương hộ pháp bắn vào bốn vách tường.

Giống như suy đoán lúc ban đầu của cậu, nơi này phong thuỷ tốt, không có âm khí, xem ra bám vào chiêu tài miêu và Kiều Dương hẳn là cùng một người, không, cùng quỷ. . . . . Cũng không phải, ai biết lần này là cái quái gì, dù sao thì cũng là xuất phát từ công ty, vậy để chờ ngày mai đến công ty nhìn xem có manh mối gì hay không.

Trương Huyền duỗi lưng, cởi áo khoác, chính thức chui vào chăn ngủ.

Bình thường cũng không cơ hội ngủ giường cỡ King Size, cậu lẩm bẩm cảm thán: “Có tiền thật sự là tốt.”

******

https://thuviensach.vn

Ding dong. . . . . .

Niếp Hành Phong cuộn người nằm ở trên giường đang ngủ rất ngon lành, nghe tiếng chuông cửa vang lên inh ỏi, anh xuống giường, mắt buồn ngủ mông lung đi mở cửa.

Niếp Duệ Đình vẻ mặt tươi cười đứng ở bên ngoài.

“Em hôm nay muốn đến chổ ông nội, có thể phải muộn một chút mới đến công ty, đến thông báo với anh một tiếng.”

“Em có việc gọi điện thoại cho anh là được, cần gì phải cố ý chạy tới đây.”

“Em sáng sớm mới vừa chạy bộ về, thuận tiện vào đây luôn.”

Niếp Duệ Đình mặc một bộ đồ thể thao, còn ở tại chỗ làm động tác chạy bộ, cười nói: “Em đang bồi bổ tình cảm với anh, mà anh lại nói xa cách như thế.”

“Mới sáng sớm ai đã ồn ào như vậy?” Trương Huyền từ trong phòng ngủ đi ra, xoa hai tròng mắt than thở.

Sáng sớm mới tỉnh, đôi mắt màu lam nhạt của cậu biến thành màu xanh thẳm rất đẹp, bên trong còn ẩn ẩn một tầng mờ mịt, hai má đỏ bừng, mái tóc mềm mại bị xù lên như ổ gà.

Niếp Duệ Đình lập tức mở lớn miệng, nhìn Trương Huyền, lại nhìn Niếp Hành Phong, lẩm bẩm nói: “Anh làm việc cũng quá nhanh đi?”

“Em đang nói bậy bạ gì đó? Không phải như em nghĩ đâu . . . . . .”

“Được rồi, anh hai, tất cả chúng ta đều là đàn ông, em hiểu em hiểu, hèn gì vẻ mặt anh oán hận như vậy, hóa ra là trách em quấy rầy giấc mộng uyên ương của anh, em sẽ lập tức đi ngay.”

https://thuviensach.vn

“Này, em thì hiểu cái gì, tối hôm qua bọn anh. . . . . .”

Cửa đã bị đóng lại, làm cho Niếp Hành Phong chưa kịp giải thích.

Người bực mình đành phải đem tức giận trút toàn bộ lên người Trương Huyền, rống lớn: “Tối hôm qua tôi gọi cậu thế nào cũng không tỉnh, giờ sao lại tỉnh nhanh như vậy hả?”

Trương Huyền không hiểu gì nhìn hắn.

“Anh ngủ dậy có vẻ rất khó chịu thì phải, có phải là do tối hôm qua ngủ không ngon không? Tôi cũng không muốn dậy sớm nhưng không còn cách nào khác, còn phải đi làm mà, bây giờ tìm công việc tốt không dễ dàng, tôi cũng không muốn vì đi muộn mà bị đuổi việc.”

“Cậu không đến muộn tôi cũng có thể sa thải cậu!”

“Anh làm như vậy là trái với luật lao động, tôi có thể đến công đoàn tố cáo. . . . . .”

“Cậu đi chết đi!”

Tâm tình tốt lại bị Trương Huyền làm cho một chút cũng không dậy nổi, Niếp Hành Phong nghẹn một bụng tức tối rốt cục bộc phát ra.

Từ tối hôm qua anh đã bị người này nắm mũi dắt đi, giúp cậu ta trả tiền cơm còn chưa tính, còn mặt dày mày dạn đi theo anh về nhà, càng tức giận hơn là làm cho anh trên lưng mang tiếng “Tính hảo long dương“(ầy thích nam sắc), bây giờ còn dám cùng anh nói cái gì luật lao động!

Trương Huyền bị sự nổi giận của Niếp Hành Phong làm cho hoảng sợ, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó hướng anh phất tay, vẻ mặt vô tội.

“Chết với tôi mà nói thì có chút khó khăn.”

https://thuviensach.vn

Chuông di động vang lên, đúng lúc cắt ngang cuộc cải vã giữa hai người.

Là trưởng phòng hành chính tổng hợp Ngụy Phong gọi điện thoại cho Trương Huyền, bởi vì Trần Tuyết Nhi vẫn vô cớ nghỉ làm, phòng hành chính tổng hợp cuối tuần muốn tìm người đến nhà cô ta hỏi thăm, nhưng tất cả mọi người lấy lý do công việc gấp gáp để từ chối, hiện tại Trương Huyền nghỉ phép mới trở về, loại việc chạy chân này tự nhiên liền đùn đẩy sang cho cậu.

Ngụy Phong không biết Niếp Hành Phong bây giờ đang ở cạnh Trương Huyền, ông ta đọc địa chỉ Trần Tuyết Nhi cho Trương Huyền, bảo cậu ta điều tra nghe ngóng xong thì đến công ty.

Trương Huyền tiếp điện thoại xong, nhìn Niếp Hành Phong, vẻ mặt cười lấy lòng.

“Việc này. . . . . Chủ tịch, anh cũng biết tôi trên người không có mang tiền, ra cửa nửa bước cũng khó, anh có thể được cho tôi mượn một ít tiền không?”

“Tiền không có, có điều tôi có thể đưa cậu đi.”

Tuy rằng trước đây một phút Niếp Hành Phong còn thề sau này tuyệt đối không tiếp xúc với Trương Huyền, nhưng là sau khi nghe xong chuyện của Trần Tuyết Nhi, anh lại đổi ý.

Cô gái đưa bảng biểu báo cáo ở gara cho mình đến tột cùng có phải Trần Tuyết Nhi hay không? Cô ta mất tích hay là đang cố ý làm ra vẻ huyền bí, Niếp Hành Phong rất muốn biết, có điều tiền anh sẽ tuyệt không đưa, nếu như tính toán sai lầm, đưa tiền cho tiểu thần côn này, tuyệt đối là như đem bánh bao thịt ném cho chó.

Vì thế Trương Huyền lại may mắn thoát tiền thuê taxi, còn khiến chủ tịch tập đoàn tài chính Niếp thị làm lái xe cho cậu.

https://thuviensach.vn

“Nhà Trần Tuyết Nhi hình như ở ngay gần chổ này, anh cho xe chạy chậm lại một chút, để tôi xem rõ biển số nhà.”

“Tôi bây giờ đã đi chậm hơn cả xe đạp rồi, cậu rốt cuộc có biết xem bản đồ không đấy?”

Tất cả hiệu năng của Porsche không hề có đất dụng võ, giống như rùa đi về phía trước, Niếp Hành Phong cũng không có khí lực trả lời.

Lần thứ hai tính sai, anh không ngờ tới Trương Huyền là kẻ mù đường, chỉ là một khu nhà ở nho nhỏ, cậu ta bắt anh lái xe vòng vo suốt hai vòng.

“Vùng này đường phố và biển số nhà đều rất rắc rối, tất nhiên không dễ tìm. . . . . Hình như chính là chỗ này, dừng xe dừng xe!”

Niếp Hành Phong tìm vị trí đỗ xe gần đó, dừng lại, cùng Trương Huyền đi vào khu dân cư.

Trương Huyền nói không sai, biển số nhà khu dân cư này đánh số rất hỗn loạn, có nơi thậm chí không có biển số nhà, rác rưởi lung tung chất đống ở hai bên đường, trong không khí tràn ngập mùi rất khó chịu, mấy người già ngồi ở bên ngoài nói chuyện phiếm nhìn thấy bọn họ, gắt gao nhìn chằm chằm không tha.

Trương Huyền kéo kéo tay áo của Niếp Hành Phong, nhỏ giọng than thở: “Ánh mắt bọn họ nhìn chúng ta giống như đang nhìn người ngoài hành tinh vậy.”

Ở chung với Trương Huyền hai ngày, Niếp Hành Phong đã thói quen ngoảnh mặt làm ngơ trước những câu nói ngu ngốc của cậu ta, vùng này kiến trúc khá cũ kỹ, nói là khu dân nghèo cũng không quá đáng, đột nhiên xuất hiện hai vị khách mặc quần áo tây trang đi giày da không mời mà đến, hiển nhiên sẽ làm người khác chú ý.

https://thuviensach.vn

Đi vào lối đi nhỏ tối mờ mịt, Trương Huyền tấm tắc nói: “Nhìn không ra Trần Tuyết Nhi ăn diện như vậy, lại sống ở nơi như thế này.”

“Trần Tuyết Nhi sống cùng với bà dì, đây hẳn là nhà bà dì của cô ấy .”

Niếp Hành Phong xem qua hồ sơ của Trần Tuyết Nhi, biết cha mẹ cô ta ly hôn khi cô ta còn nhỏ, sau đó cô ta sống với bà dì, còn chị gái sinh đôi Trần Băng Nhi thì được tổ chức phúc lợi xã hội nhận nuôi.

Nhà Trần Tuyết Nhi ở tầng bốn, Trương Huyền ấn chuông cửa nửa ngày cũng không thấy có người đáp lại, cậu lại thử gõ cửa, qua đã lâu mới nghe được tiếng bước chân, cửa phòng mở ra, một bà già người còng xuống như hình chữ C xuất hiện trước mặt bọn họ.

Bà lão ánh mắt lờ mờ đánh giá bọn họ, “Tìm ai?”

Trương Huyền lộ ra một nụ cười phi thường thân thiện, “Bà bà, cho hỏi đây có phải là nhà Trần Tuyết Nhi không ạ? Chúng cháu là đồng nghiệp của cô ấy.”

“Tuyết Nhi? Đúng vậy đúng vậy, các cháu vào đi.”

Bà lão run rẩy mở cửa phòng, để cho hai người vào nhà, trong phòng không khí đậm mùi dơ bẩn, Trương Huyền thể chất thông linh mẫn cảm vô cùng, lập tức bị sặc ho khan một trận, nói nhỏ với Niếp Hành Phong: “Nơi này thực âm.”

Niếp Hành Phong trừng mắt nhìn cậu ta một cái, dùng ánh mắt lạnh lùng đáp lại – chúng ta là tới tìm người, không phải đến xem phong thuỷ!

Bà lão dẫn bọn họ đi vào phòng khách, chậm rãi đến ngồi xuống một cây xích đu bằng gỗ, xích đu dưới sức nặng của bà phát ra tiếng kẽo kẹt.

Niếp Hành Phong hỏi: “Bà bà, xin hỏi Trần Tuyết Nhi đi đâu ạ?”

https://thuviensach.vn

Bà lão cúi đầu nửa ngày không nói, Trương Huyền than thở nói: “Hình như bà ấy đang ngủ.”

Niếp Hành Phong kéo cậu ta qua một bên, đã thấy bà lão ngẩng đầu lên, nói: “Tuyết Nhi đang đi làm.”

“Bà bà, Trần Tuyết Nhi mấy ngày rồi không có đi làm, cho nên chúng cháu mới cố ý lại đây xem cô ấy có phải bị bệnh hay không.”

“Tuyết Nhi có đi làm, tan tầm còn mang hoa quả về cho ta. . . . . .”

Bà chỉ chỉ cái bàn bên cạnh, trên bàn đặt một túi hoa quả rất lớn.

“Vậy bà có biết khi nào thì cô ấy về không ạ?”

“Rất nhanh sẽ về, Tuyết Nhi rất hiếu thuận, nó nói nhất định sẽ trở về với ta. . . . . .”

Câu hỏi không bắt được điểm mấu chốt, Trương Huyền kéo kéo Niếp Hành Phong, lại chỉ chỉ đầu, ý bảo bà lão hơn phân nửa là hồ đồ, làm cho anh sớm từ bỏ ý định.

Niếp Hành Phong mặt nhăn mày nhíu, nhìn túi hoa quả, có chút kỳ quái.

Trương Huyền xoay người đi phòng ngủ bên cạnh, cửa khép hờ, cậu đẩy cửa đi vào.

Phòng ngủ rất nhỏ, tủ quần áo, giường đơn và bàn học. Giá áo trước cửa sổ còn treo rất nhiều đồ, dường như che khuất toàn bộ ánh mặt trời, làm gian phòng có vẻ thực âm u.

Một trận khó chịu nảy lên, là cảm giác âm khí cùng tử khí, cậu hiện tại không cần bấm đốt ngón tay cũng dám kết luận Trần Tuyết Nhi đã không còn ở nhân thế .

https://thuviensach.vn

Nhưng tại sao lại không tìm được hồn phách của cô ta? Theo lý thuyết người nào không muốn chết, nhất định không muốn rời đi, hơi thở sẽ không ngừng quanh quẩn ở những nơi quen thuộc, nhà là nơi thông thường nhất, nếu là chết oan, thì sẽ ở nơi tử vong, nhưng ở công ty không có cảm giác của hồn phách, nơi này cũng không có, chẳng lẽ Trần Tuyết Nhi là ở nơi khác xảy ra chuyện?

Ngực đột nhiên đau nhói, mồ hôi lạnh toát ra, Niếp Hành Phong vừa lúc tiến vào, thấy bộ dáng của cậu như vậy vội đỡ lấy.

“Cậu làm sao vậy? Có phải bị bệnh tim không?”

Trương Huyền tức giận liếc mắt Niếp Hành Phong một cái, cân nhắc đến anh ta là ‘nồi cơm’ của mình, lời thô tục nuốt trở về, nói: “Không có việc gì, thể chất của tôi có lúc rất mẫn cảm, giống như như bây giờ, không quan hệ gì đến bệnh tim.”

Sắc mặt tái nhợt, trán đổ mồ hôi, tay nắm chặt ngực, rõ ràng là trái tim có vấn đề.

Niếp Hành Phong ngoài miệng không nói, trong lòng lại vẫn hoài nghi, anh buông tay ra, hỏi: “Mẫn cảm với cái gì?”

“Âm khí, anh không biết là nơi này âm khí rất nặng sao? Tôi nghĩ Trần Tuyết Nhi có thể đã chết.”

“Tôi chỉ cảm thấy được nơi này thật ẩm ướt.”

Niếp Hành Phong đã biết cách chống lại những lời nói linh tinh của Trương Huyền, anh bình tĩnh tiêu sái đến trước cửa sổ, đem quần áo che khuất cửa sổ đẩy sang hai bên, nói: “Phòng quét dọn rất sạch sẽ, hoa quả cũng rất tươi, Trần Tuyết Nhi hẳn là có về nhà.”

“Có lẽ là người khác làm.”

https://thuviensach.vn

“Nơi này chỉ có Trần Tuyết Nhi và bà cô ấy, không có người khác, bà ấy tuy rằng hồ đồ, cũng chưa đến mức cháu mình cũng có thể nhận lầm.”

“Nhưng mà . . . . . .”

Trương Huyền nhức đầu, nhất thời nghĩ không ra lời biện giải, đành thôi.

Quần áo bị dời đi, lộ ra trên cửa sổ đặt một khung ảnh màu hồng phấn, Niếp Hành Phong cầm lên, thấy bên trong không có ảnh.

Trương Huyền khó chịu giảm bớt, lại phấn chấn trở lại, cũng ghé lại xem.

” Tại sao Trần Tuyết Nhi lại tháo ảnh ra nhỉ?”

“Tại sao lại nói là Trần Tuyết Nhi tháo?”

“Ngoài cô ấy ra còn có ai?”

“Nếu là chính cô ta lấy ra hẳn là sẽ đổi ảnh chụp mới, hơn nữa khung ảnh cũng sẽ không cố ý đặt ở phía sau bức màn.”

“Nhưng là, nếu ảnh là hình cô ấy và bạn trai, hai người bỏ nhau, cô ấy đau lòng, chắc chắn sẽ lấy ảnh ra và xé đi, còn khung ảnh nhét vào nơi không nhìn thấy được, mắt không thấy tâm không phiền.”

Trương Huyền càng nói càng cảm thấy mình phán đoán chính xác, cười hì hì vỗ vỗ bả vai Niếp Hành Phong, “Chủ tịch, nói đến logic trinh thám, anh chắc chắn sẽ thua, trước đây tôi đã làm việc ở văn phòng thám tử, phán đoán suy luận là hạng nhất đấy.”

Niếp Hành Phong cười cười, hỏi: “Vậy cậu nói xem bạn trai Trần Tuyết Nhi có phải là người công ty chúng ta hay không?”

https://thuviensach.vn

“Việc này tôi cũng không biết, tôi mỗi ngày đều cố gắng làm việc, làm sao chú ý đến vấn đề này, đến hỏi mấy cô gái của phòng tài vụ thử xem, có lẽ họ biết.”

“Nhiệm vụ này giao cho cậu, quay về điều tra một chút.”

“Không thành vấn đề, có điều. . . . . Hì hì, có tiền boa hay không?”

Bị ánh mắt lạnh lùng của Niếp Hành Phong quét ngang, Trương Huyền lập tức nói, “Coi như tôi chưa nói. . . . . Di, đây là cái gì?”

Cậu nhặt một tờ giấy từ chân giường lên, xem qua vừa thấy, là tờ rơi của công ty du lịch, nhìn giá lộ phí, cậu tặc tặc lưỡi.

“Là công ty du lịch Thiên Dịch, chổ này vé rất đắt, chẳng lẽ Trần Tuyết Nhi muốn đi du lịch ? Ở trên đường du lịch bị giết? Vậy hiềm nghi lớn nhất nói không chừng là bạn trai của cô ấy. . . . . .”

Trương Huyền xem xét tờ rơi trên tay, bắt đầu tưởng tượng đến tận trời.

Niếp Hành Phong nắm nắm tay cố nhịn cảm giác muốn đánh người xuống, lấy truyền đơn lại nhìn.

Vé đúng là rất đắt, Trần Tuyết Nhi cuộc sống nhìn cũng không giàu có, trong nhà còn có bà lão không được tỉnh táo cho lắm, khả năng cô ấy đi du lịch có thể nói là cực kỳ nhỏ.

“Chúng ta đến công ty du lịch hỏi xem.”

Hai người cáo từ với bà lão rồi rời đi, khi ra khỏi cửa, Niếp Hành Phong đột nhiên nghe bà ấy thì thào tự nói: “Không phải Tuyết Nhi, nó không phải Tuyết Nhi, Tuyết Nhi đã không trở lại nữa. . . . . .”

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5

Công ty du lịch Thiên Dịch mặt tiền rất lớn, bên ngoài dán la liệt áp phích quảng cáo tuyên truyền, Niếp Hành Phong tùy tiện nhìn nhìn, sau đó đi vào.

Cô gái ở quầy tiếp tân thấy anh quần áo sang trọng, người lại có bộ dạng anh tuấn, trong mắt lập tức tim hồng bay bay, cười tươi rói, hỏi: “Xin chào ngài, xin hỏi ngài muốn đi du lịch ở đâu, đi một mình hay là cùng người nhà hoặc bạn gái?”

“Xin lỗi, tôi không phải đến để hỏi chuyện mua vé du lịch, tôi muốn hỏi một chút, mấy ngày hôm trước có vị nào tên là Trần Tuyết Nhi đến quý công ty mua vé hay không?”

Cô gái phục vụ nụ cười cứng đờ, “Thực xin lỗi, tiên sinh, có liên quan đến tư liệu cá nhân của khách hàng, chúng tôi không thể cung cấp cấp cho bên thứ ba, đây là quy định của công ty chúng tôi.”

“Chính là. . . . . .”

Trương Huyền đẩy Niếp Hành Phong ra, ngồi xuống bên cạnh anh, đưa thẻ căn cứ nhoáng lên một cái ở trước mặt cô gái, trịnh trọng nói: “Tiểu thư, chúng tôi là cảnh sát mặc thường phục của cục cảnh sát, hiện tại đang điều tra một vụ án gian lận tài chính, tình huống khẩn cấp, xin hãy hợp tác.”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong thấy rõ, Trương Huyền dùng thẻ căn cứ để hù người là thẻ nhân viên ở công ty anh, anh dùng tay xoa xoa trán, coi như mắt không thấy, tâm không phiền.

Lát nữa đề nghị Trương Huyền đổi nghề làm việc cho văn phòng thám tử thì tốt hơn, tuyệt đối có tiền đồ phát triển hơn là ở Niếp thị.

Cô gái đó đúng thật là bị hù dọa, vội vàng chạy tới quầy sau, chỉ sau chốc lát, một người đàn ông đi tới, mời bọn họ đi vào văn phòng, thật cẩn thận hỏi: “Ngài sĩ quan cảnh sát, tôi là quản lý ở đây, xin hỏi tôi có thể giúp đỡ cái gì không?”

Trương Huyền cười cười với ông ta: “Đừng khẩn trương, chúng tôi chỉ là đi điều tra theo nguyên tắc, hy vọng các ông có thể cung cấp nhật trình tư liệu đặt trước có liên quan đến Trần Tuyết Nhi, ông yên tâm, trừ bỏ dùng phục vụ cho quá trình điều tra, chúng tôi sẽ không đem tư liệu cá nhân tùy tiện tiết lộ ra ngoài.”

Quản lý lập tức cho cô gái kia đi tìm tài liệu, vài nhân viên khác cũng chạy tới hỗ trợ, phát huy đầy đủ sự nhiệt tình hợp tác giữa cảnh sát và nhân dân, trong lòng lại đều suy nghĩ: hiện tại tuyển cảnh sát có lẽ điều kiện đầu tiên là tướng mạo, nếu không sao hai vị cảnh sát này đều đẹp trai như thế.

Quản lý lại tự mình dâng trà thơm, Trương Huyền nhếch chân bắt chéo đang muốn uống, bị Niếp Hành Phong đá một cước, dùng ánh mắt cảnh cáo cậu một vừa hai phải.

Cô gái ngồi máy tính kiểm tra nửa ngày, lắc đầu với bọn họ, “Thật xin lỗi, trong mấy tuần gần đây không có tư liệu liên quan đến vị hộ khách nào tên là Trần Tuyết Nhi, nếu là tội phạm lừa đảo, có khi nào là dùng tên giả không? Ngài sĩ quan có của ảnh chụp của cô ta không? Nếu không có ảnh chụp, vẽ cũng được.”

https://thuviensach.vn

Vị tiểu thư này nhất định là xem nhiều phim trinh thám, trí tưởng tượng thật là phong phú.

Trương Huyền nhìn Niếp Hành Phong, “Tôi chỉ biết vẽ bùa, không biết vẽ tranh.”

Niếp Hành Phong tức giận trừng mắt liếc cậu một cái, lấy bút mà quản lý đưa tới, anh khéo léo tỉ mỉ vẽ bức tranh, vài nét bút liền phác thảo khái quát khuôn mặt của Trần Tuyết Nhi.

Vài cô gái đều ghé lại xem, trong đó một người đột nhiên nói: “Tôi nhớ ra rồi, cô gái này đã tới đây khoảng một tháng trước, có điều không phải đặt vé, mà là đổi vé.”

“Đổi vé?”

“Đúng vậy, cô ta nói lịch trình làm việc của bạn trai thay đổi, phải đổi vé máy bay sang ngày khác, tôi giúp cô ta điều chuyển, cô ta lại nói không thay đổi, rồi vội vàng rời khỏi , lúc ấy cử chỉ của cô ta có chút quái lạ, cho nên để lại cho tôi ấn tượng rất sâu.”

“Vậy cô còn nhớ rõ tư liệu của bạn trai cô ta không?”

“Nhớ rõ, xin đợi một chút.”

Cô gái đó rất nhanh tìm ra tư liệu trên máy tính, ấn hiện lên, nhìn đến trên đó viết tên “Kiều Dương”, Trương Huyền nhíu mày một chút.

“Sự tình hình như càng ngày càng thú vị .”

Niếp Hành Phong xem ngày, là chuyến bay đi nước Mĩ vào ngày mùng năm.

“Vị tiên sinh này đặt vé rất cấp bách, cho nên chúng tôi đành phát vé máy bay điện tử, nhưng chúng tôi thu được tin tức là, anh ta không đi sân

https://thuviensach.vn

bay nhận vé máy bay, mà cũng không thấy liên hệ lại với chúng tôi.”

Kiều Dương vội vàng đặt vé nhưng không lên máy bay, là chuyện gì làm cho anh ta phải thay đổi kế hoạch?

“Anh ta đặt vé máy bay dành cho một người?”

“Đúng vậy, một người, một chuyến .”

Ra khỏi công ty du lịch, Niếp Hành Phong lái xe quay về công ty, ngồi ở trên xe, Trương Huyền không chịu nhàn rỗi, nói: “Bình thường không thấy Kiều Dương và Trần Tuyết Nhi từng có tiếp xúc, không nghĩ tới bọn họ là người yêu, tôi nghĩ không cần cố ý đi thăm dò, suy luận nửa đầu cũng có thể đoán được, Kiều Dương định bỏ Trần Tuyết Nhi lấy người khác, đang định đi nơi khác làm đám cưới, ai ngờ bị Trần Tuyết Nhi phát hiện, cải nhau sau đó anh ta thất thủ giết người, cho nên ngày hôm qua ở trong thang máy anh ta mới có thể sợ hãi như thế, đó nhất định là oan hồn của Trần Tuyết Nhi quấy phá.”

Tuy rằng ngày hôm qua không cảm giác được âm khí của oan hồn ở thang máy, bất quá điểm này Trương Huyền tự động xem nhẹ, dù sao linh cảm của cậu khi linh khi mất linh, có thể lúc ấy vừa đúng vào thời điểm mất linh.

“Nếu là cưới người khác, phải là mua vé máy bay cho hai người, tại sao lại là một người? Hơn nữa, cậu luôn nói Trần Tuyết Nhi đã không còn ở nhân thế , lý do đâu?”

“Có thể nhà gái đi sang Mĩ trước, ở bên kia chờ anh ta, cho nên Kiều Dương mới không định chính xác ngày về nước, không có mua vé máy bay khứ hồi. Trần Tuyết Nhi tử vong là giác quan thứ sáu thông linh của tôi, tuyệt đối chính xác, chủ tịch, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

https://thuviensach.vn

Liếc mắt cái người ngồi xoa xoa tay bên cạnh, Niếp Hành Phong nghĩ thầm rằng tiểu thần côn này chỉ sợ là thông linh đối với tiền tài thôi.

Nếu Trần Tuyết Nhi đã chết, vậy cô gái mà anh đã gặp là ai? Đó chắc chắn không phải là oan hồn quấy phá, điểm này anh cũng thực tin tưởng vững chắc giác quan thứ sáu của mình.

Sự tình không đơn giản như trong tưởng tượng, có điều anh có phần hiểu được bảng biểu kia có ý nghĩa gì.

“Sau khi trở về, chuyện này không được nói với những người khác, tôi tự có an bài.”

“Đã hiểu, chủ tịch nếu như có gì sai bảo, tôi nhất định cố gắng hết sức, toàn lực ứng phó, cố gắng đạt hiệu quả tốt nhất!”

Tưởng tượng tiền vàng quý báu lóng lánh chung quanh chiêu tài miêu, Trương Huyền trong lòng pháo hoa như nở rộ, quyết định nhân sinh sau này, chết cũng không tách ra khỏi Niếp Hành Phong.

Trở lại công ty, Niếp Hành Phong lập tức vào máy tính xem tài liệu tài vụ công ty, đem toàn bộ những thứ lúc trước xem qua lấy ra kiểm tra một lần nữa, lần này không phải xem số liệu, mà là phương thức điều phối tài chính, hình thức này có thể thức đặc thù rất rắc rối, có điều không làm khó được Niếp Hành Phong, rất nhanh số tiền sai biệt liền hiện ra.

Anh thật sự quá ngu ngốc, lúc Trần Tuyết Nhi đưa bảng biểu báo cáo cho anh, anh nên hiểu ra vấn đề không phải số liệu, thực chất bị động tay chân chính là sự xoay vòng tài chính. Ví như nói, phần số tiền xoay vòng ở tài khoản phân phối A, trong đó có thể chỉ có nhóm tiền vốn đầu tiên được bỏ vào tài khoản A, sau đó một phần bị người ta chuyển khoản ra, kia phân thiếu hụt lấy tiền từ bên tài khoản phân phối B ra bổ khuyết, tiếp tục như thế, B lại từ C bổ khuyết. Mỗi phân sổ sách đều không có sai, số liệu tự nhiên sẽ không sai, bởi vì là thứ tự tiến hành xoay vòng, cho nên cũng sẽ

https://thuviensach.vn

không bị người dễ dàng phát hiện, nhưng sau một thời gian dài, lỗ hổng sẽ càng lúc càng lớn, mà để bổ khuyết lỗ hổng này, cần phải có người làm bộ sổ sách, phụ trách công tác xử lý cuối cùng chính là Trần Tuyết Nhi, một cửa này không có cô ta hỗ trợ căn bản không có khả năng thành công.(nói thực đoạn này btrag làm mà thấy mơ mơ màng màng ko rõ có ai hiểu không)

Có thể khiến cho Trần Tuyết Nhi làm như vậy nhất định là Kiều Dương, phụ nữ chỉ có vì tình yêu, mới có thể trở nên mù quáng, thậm chí không từ thủ đoạn.

Đáng tiếc, làm sổ sách dù có xảo diệu thế nào cũng có một ngày bị phơi bày, có thể Kiều Dương biết anh được điều về quản lý công ty, sợ bên trong công ty có thay đổi, sẽ kiểm toán cẩn thận, cho nên mua vé máy bay chuẩn bị chạy trốn, nhưng lại bị Trần Tuyết Nhi phát giác, vậy sau đó thì thế nào? Có phải đúng theo lời Trương Huyền, thất thủ giết người?

Nếu thật sự là như vậy, vậy cô gái hắn gặp là ai? Kiều Dương giết người xong, việc phải làm hắn là nên lập tức rời đi, tại sao trái lại còn ở lại?

Niếp Hành Phong theo địa chỉ liên lạc của Trần Tuyết Nhi tìm được điện thoại của chị gái cô ta Trần Băng Nhi, đó là điện thoại công ty của Trần Băng Nhi, người tiếp điện thoại nói Trần Băng Nhi đi công tác ở thành phố khác, đem số điện thoại di động của cô ta nói cho Niếp Hành Phong.

Niếp Hành Phong gọi điện thoại, do dự không biết nên giải thích đến việc có liên quan đến em gái Trần Băng Nhi như thế nào, đáng tiếc là di động không ai nhấc máy, chỉ có tiếng hệ thống tự động bảo anh nhắn lại, anh nghĩ nghĩ, ngắt liên lạc.

Chuyện phức tạp như vậy, nhắn lại nói không được rõ ràng, hơn nữa, nếu Trần Băng Nhi ở thành phố khác, cho dù liên hệ cũng không giúp đỡ được

https://thuviensach.vn

gì, ngược lại sẽ làm cho cô ta lo lắng, tốt nhất là chờ cô ta trở lại, rồi từ từ giải thích.

Buổi chiều ngày hôm đó, Niếp Hành Phong tổ chức hội nghị tài vụ khẩn cấp. Sau khi thấy Niếp Hành Phong vạch lỗ hổng tài chính, tất cả mọi người vô cùng khiếp sợ, Niếp Duệ Đình câm như hến, cúi đầu không dám lên tiếng.

Sau khi đem tất cả sự tình thuyết minh rõ ràng, Niếp Hành Phong đảo ánh mắt xem các thành viên đang ngồi trong phòng, phó phòng Lý Thuận Trường rất trấn định, Chu Ngôn sắc mặt khô vàng, tay nắm bút bi phát ra run rẩy, Niếp Hành Phong thấy

sổ ghi chép màu đen của ông ta, nhíu mày.

“Kiều Dương hôm nay không thấy đi làm, cũng không có xin phép, có phải anh ta biết chuyện tham ô bị bại lộ, cho nên chạy trốn? Chúng ta có nên báo án không?”

Không khí dị thường nặng nề, một nhân viên nơm nớp lo sợ đề xuất Niếp Hành Phong chỉ thị.

Niếp Hành Phong gật gật đầu, nói với Niếp Duệ Đình: “Việc báo án cậu cùng trưởng phòng Chu đi xử lý, Lý Thuận Trường, anh phụ trách đem tất cả khoản trong hai năm sửa sang lại một lần nữa, có để sót chỗ nào trực tiếp báo cáo cho tôi.”

Chạng vạng, văn phòng Niếp Hành Phong vang lên tiếng gõ cửa, Niếp Duệ Đình ló đầu vào thăm dò, thật cẩn thận xem sắc mặt anh, lúc này mới cúi đầu đi vào.

Niếp Hành Phong nhìn cậu ta một cái, em trai ngu ngốc rất ít khi ngoan ngoãn như vậy, gõ cửa trước khi vào phòng, hình như là chuyện mười mấy

https://thuviensach.vn

năm trước, xem ra chuyện tham ô tài chính lần này làm cho cậu ta bị đả kích rất lớn.

“Tài vụ xuất hiện sơ suất, là cả công ty quản lý không cẩn thận tạo thành, không phải vấn đề của một mình em.”

Thản nhiên nói một câu an ủi, lập tức bị Niếp Duệ Đình nhào lên ôm lấy, khóc lớn: “Anh hai, em biết anh là người thông minh lương thiện ,anh nhất định phải nhớ rõ giúp em nói vài lời hay với ông nội.”

“Đừng đem nước mũi nước mắt cọ lên trên người anh!”

Chiêu giả khóc này Niếp Duệ Đình dùng từ nhỏ đến lớn, nửa điểm tiến bộ đều không có, không muốn rống cậy ta cũng khó.

Quả nhiên, rống to xong, Niếp Duệ Đình lập tức nhảy sang một bên, cho anh một cái ánh mắt “Anh hai thật vô tình”.

Niếp Hành Phong làm như không nhìn thấy, hỏi: “Bên cảnh sát có hành động gì không?”

“Đã phái người tìm kiếm hành tung của Kiều Dương, khi nào có tin tức, liền lập tức báo cho chúng ta biết.”

Niếp Duệ Đình nói xong, dừng dừng, lại nói: “Có điều, Anh hai, bên trong công ty chúng ta cũng cần chỉnh đốn lại, một mình Kiều Dương, chết cũng không có can đảm tham ô tài chính nhiều như vậy, nhất định có người đứng sau.”

“Ai là đáng nghi nhất?”

“Ừm, Chu Ngôn rất khả nghi, Kiều Dương được điều đến tài vụ là do ông ta đề cử, ông ta lại là người lảnh đạo trực tiếp Kiều Dương, ra chuyện

https://thuviensach.vn

lớn như vậy, chẳng lẽ ông ta một chút cũng không biết? Hơn nữa hôm nay lúc ông ta cùng em đến cục cảnh sát, tinh thần cũng không được bình tĩnh."

Niếp Hành Phong lắc đầu.

"Không có căn cứ đừng nói lung tung, hơn nữa sự tình còn chưa rõ ràng, bác Chu lại là người làm việc lâu năm, anh tin tưởng thái độ làm người của ông ấy."

Niếp Duệ Đình có chút không đồng ý, nhưng vẫn là gật gật đầu.

Sau khi tan tầm, Niếp Hành Phong trực tiếp lái xe đến nhà Kiều Dương, Kiều Dương cha mẹ mất sớm, chỉ có một em gái đang học đại học ở thành phố khác, anh ta ở tại nhà trọ dành cho người độc thân do công ty cung cấp, bình thường không có ham mê gì.

Những chuyện này đều là do Niếp Hành Phong xem lý lịch sơ lược của Kiều Dương và nhân viên tài vụ kể lại mà biết được, cảnh sát thông báo với bọn họ, tạm thời tìm không ra hành tung của Kiều Dương, phỏng đoán anh ta có thể đã mang theo tiền bỏ trốn, cho nên Niếp Hành Phong quyết định tự mình đi một chuyến.

Nhà Kiều Dương bài trí rất đơn giản, có điều nhìn ra giá cả không thấp, đồ vật xếp đặt chỉnh tề, không giống như là hốt hoảng trốn đi.

Niếp Hành Phong đi đến trước bàn, nhìn đến trong thùng rác ở chân bàn có một mảnh tro tàn nhỏ, có điều không có cháy hết, anh nhặt lên, xem tờ giấy hình như là một góc ảnh chụp.

Hóa ra người đem ảnh chụp Trần Tuyết Nhi lấy đi là Kiều Dương, nếu biết sự tình sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, tại sao anh ta vẫn còn muốn ở lại công ty, cho tới bây giờ mới hốt hoảng chạy đi?

https://thuviensach.vn

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Niếp Hành Phong vội lắc mình nấp vào phía sau cửa, chờ người nọ đi vào, lập tức tay vươn ra kháp cổ họng hắn, nhưng đối phương thân thủ tránh ra.

“Chủ tịch, là tôi.”

Nhìn đến Trương Huyền vẻ mặt cười tủm tỉm xuất hiện ở trước mặt mình, Niếp Hành Phong đột nhiên có loại suy nghĩ muốn xem cậu ta như ruồi mà đập chết.

“Sao lại là cậu!”

“Những lời này hẳn là tôi nói mới đúng, tại sao tôi đi đâu, đều gặp phải chủ tịch? Chẳng lẽ đây là cái gọi là duyên phận?”

“Duyên phận nếu có thể sử dụng như vậy, tổ tiên sáng tạo ra từ này nhất định sẽ tức giận đến mức phải đội mồ sống lại!” Niếp Hành Phong lạnh lùng tung một câu, hỏi: “Cậu tới nơi này làm gì?”

“Giúp anh truy hung thủ. Nghe nói Kiều Dương tham ô tài chính, đem tiền chạy trốn, cảnh sát còn không có bắt được hắn, cho nên tôi đến xem có thể giúp đỡ hay không, tôi có thể dùng bùa chú tìm người, nhưng cần có thứ có quan hệ đến anh ta, tốt nhất là sợi tóc.”

Những lời quái lực loạn thần Niếp Hành Phong đã không muốn tiếp tục truy cứu, chỉ hỏi: ” Chuyện Kiều Dương cậu nghe ai nói?”

Chuyện này ở trong phạm vi giữ bí mật, anh tin tưởng những người trong tài vụ không có can đảm nói với Trương Huyền, duy nhất có thể chính là. . . . . .

“Là em trai anh, cậu ấy vừa nghe nói tôi muốn giúp anh, lập tức tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn.”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong cười khổ một tiếng, anh sao lại có một thằng em trai ngu ngốc như vậy, xem ra muốn cho nó tin tưởng mình và Trương Huyền không hề có quan hệ gì là không thể .

Trương Huyền chạy đến bên giường tìm mấy sợi tóc, bấm tay bắn ra, ngọn lửa màu xanh bay lên không, sợi tóc bị đốt thành tro tẫn, ngọn lửa xanh lại không thấy tắt, phiêu động trong không trung, cậu quát: “Thiên địa có lệnh, thần nghiên tứ phương, kim mộc thủy hỏa thổ, tôn ngô tìm lệnh, sắc!”

Ngọn lửa nho nhỏ ở không trung lay động một trận, nhanh chóng bay ra ngoài, Trương Huyền vội lôi kéo Niếp Hành Phong đuổi theo, đuổi tới trước xe của anh thì dừng lại.

“Lái xe, chỉ cần đi theo ngọn lửa kia là được.”

Thấy Trương Huyền chờ ở trước cửa xe anh, đứng đắn phân phó, Niếp Hành Phong nhận mệnh lên xe, lái xe đi ra ngoài.

“Cậu muốn tìm dấu vết, sao lại không lái xe đến?”

“Xe của tôi chỉ sợ chạy không nhanh như lửa chú tìm người, cho nên tôi ngồi xe bus tới, vốn là tính toán gọi taxi, không nghĩ tới, hì hì. . . . . .”

Không nghĩ tới chính mình cũng tới, cậu ta lại có thể miễn phí nhờ xe ! Niếp Hành Phong phẫn nộ địa nghĩ muốn.

Xe trên đường không nhiều lắm, Niếp Hành Phong lái xe đuổi theo đoàn lửa màu xanh, nhìn thấy nó ở không trung rung rinh, hỏi: “Đoàn ma trơi kia có thể làm mọi người hoảng sợ hay không?”

“Làm ơn đi, đừng nói như người thường vậy chứ, kia không phải ma trơi, là lửa chú tìm người của tôi, người thường không nhìn thấy.”

https://thuviensach.vn

“Tại sao tôi có thể nhìn thấy?”

“Ha ha, thể chất anh cực âm, có thể thấy cả quỷ, lửa chú nho nhỏ tính cái gì?”

Niếp Hành Phong tay nắm tay lái giữ chặt, quyết định không thèm nhìn đến tiểu thần côn thích hồ ngôn loạn ngữ này.

Trương Huyền lại cố tình không chịu im lặng, lại nói: “Chủ tịch yên tâm, trong tất cả các chú ngữ của tôi, bùa chú tìm người luyện thuần thục nhất, trăm thí bách linh (trăm lần đều linh nghiệm), tuyệt đối sẽ tìm được mục tiêu.”

“Ân, dùng để làm bật lửa là hữu dụng nhất, còn có thể vì địa cầu tiết kiệm nguồn nghiên liệu.”

Trương Huyền vẻ mặt vô lực, “Chủ tịch, anh cũng thật biết nói đùa, có điều có chút lạnh lẽo.”

“Không tốt sao? Mùa hè vừa lúc dùng thử.” Niếp Hành Phong liếc mắt nhìn cậu ta, khóe miệng gợi lên mỉm cười, “Ngồi ổn rồi chứ!”

Tới đường chính, dòng xe cộ dần dần nhiều lên, thấy đoàn lửa xanh càng ngày càng xa, Niếp Hành Phong nhấn mạnh ga, xe chạy như lướt gió.

Xe thể thao ở trong tay anh chân chính phát huy hết khả năng, bình động cơ phát ra âm thanh trầm thấp, thân xe màu xám bạc như dã báo chạy rít gào trên cánh đồng hoang, ở giữa dòng xe cộ dày đặc chạy lủi cực nhanh, vượt qua tất cả vật chắn, như vào chỗ không người, bỏ lại ở phía sau hành đống tiếng còi inh ỏi.

“Tôi không vội, lửa chú tìm người mất tôi cũng có thể tìm trở về, chậm rãi lái là được rồi. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Dây an toàn căn bản phát huy không được tác dụng, Trương Huyền bị lực quán tính đẩy sang đông văng sang tây, nghe thấy còi cảnh sát từ phía sau ẩn ẩn truyền đến, khuôn mặt xinh đẹp của cậu nhăn lại như quả mướp đắng.

Cậu không sợ chết, có điều. . . . . Cũng không muốn ngồi chồm hổm ở cục cảnh sát mà!

Chiếc xe thể thao sau một trận chạy băng băng như bị điện kéo đi, ở một góc vắng lặng thể hiện động tác quay đuôi tuyệt đẹp, vững vàng dừng lại sát một bên đường.

Xe dừng lại, Trương Huyền liền vọt xuống, tựa vào thân xe há mồm thở dốc, mặt trắng bệch.

“Chủ tịch, tôi nhìn lầm anh rồi, thời còn là học sinh anh nhất định là thiếu niên bất lương. . . . . .”

Lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thần côn kinh ngạc, cộng thêm tuyệt kĩ lái xe đã lâu không sử dụng có thể phát huy, Niếp Hành Phong tâm tình tốt lên, ánh mắt anh có thêm một chút cười châm biếm.

“Cậu thể chất không tồi, ngồi xe của tôi chạy như bay mà không bị nôn, cậu là người đầu tiên.”

Anh nhìn ngọn lửa xanh phập phềnh không ngừng ở phía trước trong không trung, lại nhìn khung cảnh chung quanh.

“Khó trách cảnh sát tìm không được, hóa ra Kiều Dương đến đây.”

Trương Huyền ngực khó chịu như sông cuộn biển gầm, ghé vào trên đầu xe, hữu khí vô lực hỏi: “Đây là chỗ nào?”

“Nhà Trần Tuyết Nhi.”

https://thuviensach.vn

Trời rất tốt, trên đường phố một bóng người cũng không có, có vẻ rất hoang vắng, tòa nhà cũ phía trước lác đác ánh đèn, Niếp Hành Phong mặt nhăn mày nhíu, đoán không ra mục đích Kiều Dương tới chỗ này.

Lửa xanh quanh quẩn trong không trung một lát, đột nhiên lại đi về phía trước, Niếp Hành Phong đi theo, Trương Huyền vẻ mặt đau khổ kêu: “Chờ tôi với.”

Hai người theo lửa xanh đi đến một khu nhà cũ, phía trước chính là nhà của Trần Tuyết Nhi, Kiều Dương vừa lúc từ bên trong đi ra, nhìn thấy bọn họ, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, nhìn về phía bọn họ, tràn đầy hoảng sợ, sau đó lui về phía sau mấy bước, xoay người bỏ chạy, Niếp Hành Phong đuổi sát theo, Trương Huyền cơ thể lại nhoáng lên một cái dừng lại.

Tim đập rất nhanh, trong đầu nháy mắt thất thần, đó là dấu hiệu cảm giác được dị linh, cậu nhìn quanh, bóng đêm nặng nề, yên tĩnh đến thê lương. Phía trước đã là quốc lộ, trên đường người đi đường và xe cộ qua lại không ngớt, gió thổi qua, có lá cây bay xuống dưới đèn đường, hết thảy đều rất bình thản, bình thản đến mức quỷ dị.

Đột nhiên nghĩ ra cái gì, Trương Huyền vội vàng quay đầu nhìn về phía sau, phía sau là một mảnh hắc ám.

Cậu liền hiểu được không đúng chỗ nào, bọn họ ở chỗ tối, Kiều Dương ở ngoài sáng, trong nháy mắt căn bản không có khả năng chú ý tới bọn họ, anh ta thình lình hoảng sợ không phải bởi vì nhìn thấy bọn họ, mà là thấy cảnh tượng phía sau bọn họ, cảnh tượng mà chỉ có Kiều Dương mới có thể nhìn thấy.

Dự cảm điềm xấu nảy lên, Trương Huyền vội vọt tới phía trước, kêu lên: “Đợi một chút!”

Kiều Dương để ngoài tai, điên cuồng chạy về phía trước, chẳng mấy chốc liền vọt vào đường xe chạy, Niếp Hành Phong đuổi theo muốn vượt

https://thuviensach.vn

lên, bị Trương Huyền một phen giữ lại, vượt lên trước truy đuổi.

Kiều Dương vọt vào đường xe chạy, lại bỗng nhiên ngừng lại giữa đường, Trương Huyền vươn tay ra suýt nữa kéo được ống tay áo của anh ta, lại bị một chiếc xe đột nhiên chạy tới làm cho chói mắt, tiếng phanh chói tai vang lên, Kiều Dương bay ra theo một đường vòng cung, một chiếc xe tải chạy nhanh không thể dừng lại kịp, theo quán tính đi về phía trước, đem thân hình bị thúc bay ở phía trước lại một lần nữa cuốn vào dưới bánh xe.

Tiếng kêu sợ hãi vang lên chung quanh, xe tải chạy qua trong nháy mắt, Niếp Hành Phong hoảng hốt nhìn đến đường bên phía đối diện có một cô gái, tóc dài bay bay, yên lặng nhìn chăm chú vào màn thảm kịch vừa phát sinh.

Trương Huyền xuyên qua những chiếc xe dày đặc, chạy vội đến phía đối diện, cô gái nhìn thấy cậu lập tức xoay người vội vàng rời đi, rất nhanh liền lẫn vào trong đám đông, Trương Huyền đuổi sát theo, tay phải buông xuống, một sợi tơ màu vàng nhạt đã xoay xoay trong tay, đó là Tác Hồn Ti của Trương gia nhà cậu được truyền lại qua nhiều thế hệ, mặt trên kèm theo hai bùa chú ngân long, có thể đánh tan tác du hồn lệ quỷ trong thiên hạ.

Mùi ẩm thấp quỷ dị, Trương Huyền theo dòng người đuổi tới một ngỏ tắt nhỏ, ánh mắt đảo qua, nhìn đoàn hắc vụ (khói đen) trong không trung, lập tức giương tay đem Tác Hồn Ti bắn ra, quát lạnh: “Trần Tuyết Nhi, ngươi thân đã chết, nên nhanh đi luân hồi, còn tiếp tục ở đây dây dưa, làm truyền nhân thứ bảy mươi hai của Trương gia, ta nhất định thay trời hành đạo, thu hồn diệt quỷ!”

Không có đáp lại, hắc vụ lại đột nhiên lủi nhanh, Trương Huyền bắn ra Tác Hồn Ti, biến thành lưới bạc chụp lấy đoàn khói đen, một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền đến, hắc vụ liều mạng giãy dụa, hai bên đối chọi lẫn nhau một lát, Trương Huyền trong cơ thể đột nhiên mất đi cảm giác, lực lượng phía trước mất đi dẫn dắt, trơ mắt nhìn lưới bạc biến mất, Tác Hồn Ti

https://thuviensach.vn

tựa như diều đứt dây, nhẹ nhàng đung đưa dập dềnh rơi xuống, cũng may không mất đi mà vướng vào thân cây ở bên cạnh.

[Đồ đại hỗn đản, nhiễu nhân tu hành!]

Hắc vụ bay xuống mặt đất, nháy mắt hóa thành một con dơi nhỏ, đáp trên mặt đất trong chốc lát, vỗ vỗ cánh bay xa.

Ách, giác quan thứ sáu thông linh của cậu lại không phát huy như bình thường, truy sai đối tượng, đó là dơi tinh đang tu hành, không phải Trần Tuyết Nhi.

Càng không xong chính là, linh lực ở thời khắc mấu chốt biến mất vô tung, Tác Hồn Ti bắn ra thu lại không được, Trương Huyền khóc không ra nước mắt.

“Pháp khí đại ca, ta xin ngươi, nói như thế nào mọi người cũng đều nhận thức nhiều năm như vậy, thời khắc mấu chốt ngươi lại không giữ mặt mũi cho ta, muốn hại chết ta có phải không?”

Cậu mắng đi đến trèo lên cây lấy pháp khí, thật vất vả mới thu hồi được pháp khí vướng ở nhánh cây, thấy xa xa mấy đứa nhỏ vừa lúc hiếu kì nhìn về bên này, tức giận kêu to: “Nhìn cái gì vậy, chưa thấy người đẹp trèo cây bao giờ sao?”

Tựa vào trên thân cây, trong lòng hối hận vô cùng.

Cậu sơ suất quá, nghĩ đến ở trên người Kiều Dương hạ bùa Bắc Đẩu liền mọi sự đại cát, ai ngờ Trần Tuyết Nhi dám trắng trợn xuất hiện trước mặt cậu, khiến Kiều Dương tử vong, đầu năm nay ngay cả oan hồn mà cũng hung hăng như vậy, ai, kiếm thêm thu nhập không thể dễ dàng hơn một chút sao?

https://thuviensach.vn

Tiếng điện thoại vang lên, Trương Huyền ngừng ca thán, lấy điện thoại di động ra.

Đối diện truyền đến tiếng Niếp Hành Phong gầm rú: “Cậu chạy đi đâu vậy hả ? Lập tức lại đây cho tôi!”

“Bình tĩnh bình tĩnh, tôi lập tức lại ngay.”

Chiêu tài miêu nổi giận, Trương Huyền không dám trì hoãn, nhảy xuống cây, tay giơ lên đánh tách một cái, Tác Hồn Ti tự động thu hồi vào trong cơ thể.

“Pháp thuật chết tiệt, lúc nên linh lại mất linh. . . . . .”

Mới vừa than thở xong, chợt nghe bên kia lại là một tiếng rống: “Nói ai đáng chết!”

“Tôi nói tôi đáng chết, không nên bỏ anh lại mà chạy lung tung.”

Cơ thể của Kiều Dương bị xe tải đâm dập nát, sau khi đưa vào bệnh viện, đã chứng thật tử vong ngay tại chỗ, em gái anh ta Kiều Linh rạng sáng ngày hôm sau đã nghe tin vội tới, canh giữ ở trong phòng liệm thi thể khóc không ngừng.

Niếp Duệ Đình cũng vội chạy tới, Niếp Hành Phong công đạo cậu hỗ trợ xử lý hậu sự cho Kiều Dương, sau đó một mình đi chỗ khác hút thuốc.

Trương Huyền như âm hồn không tan đi theo anh vào, khuyên giải: “Nghĩ thoáng một chút, con người tuổi thọ đều đã được định trước, làm chủ tịch, anh hẳn là nên lạnh lùng quyết đoán, mạnh mẽ vang dội, như vậy mới xứng với thân phận của anh, đa sầu đa cảm không hợp một tí nào cả.”

Niếp Hành Phong liếc mắt cậu ta một cái, không nói gì.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền vẫn lải nhải: ” Làm thiên sư như chúng tôi, cả ngày nhìn thấy quỷ nhiều hơn rất nhiều so với người thường, chết cũng không đáng sợ như anh tưởng tượng đâu, nói lạc quan một chút, đây là bắt đầu một cuộc sống mới.”

Niếp Hành Phong lấy ra bao thuốc lá vừa mới mua, đốt một cây, hít sâu một ngụm, chậm rãi nói: “Cha mẹ tôi cũng là do tai nạn xe mà qua đời, cái loại cảm giác nhìn thấy thân nhân chết ở trước mặt không phải đương sự căn bản không thể hiểu được.”

Anh bình thường không có thói quen hút thuốc, nhưng khi trong lòng khó chịu, cũng sẽ hút một hai điếu, anh rất ghét cá tính không để ở việc gì trong lòng của Trương Huyền, nhưng đồng thời cũng thực hâm mộ cậu ta, một người có thể thản nhiên nói chuyện sinh tử, cũng không phải việc dễ dàng.

“Thật xin lỗi.”

Lời nói hối hận truyền đến, Niếp Hành Phong ngạc nhiên ngẩng đầu, thuốc lá mới hút một ngụm bị Trương Huyền nhẹ nhàng lấy đi.

“Hút thuốc không tốt cho cơ thể.” Trương Huyền đem thuốc lá dụi vào gại tàn, nói: “Đừng lo lắng, dù trời đất có xảy ra chuyện, cũng có tôi giúp anh.”

Mắt xanh xinh đẹp tuyệt trần nghiêm túc trịnh trọng, làm cho Niếp Hành Phong trong lòng ấm áp, ai ngờ chút trịnh trọng chỉ thoáng qua một cái, lập tức liền đổi thành bộ dáng cợt nhả.

“Bất quá dù là huynh đệ cũng phải tính rõ ràng, chủ tịch, tôi giúp anh tróc quỷ, giảm giá cho anh bảy phần trăm thế nào, đây là ưu đãi lắm rồi, thật sự không thể giảm hơn được nữa, tôi nói cho anh, làm thiên sư kiếm tiền cũng không dễ dàng, Trần Tuyết Nhi là oan hồn lấy mạng, xem như lệ quỷ , hơn nữa cô ta còn có chút đạo hạnh, muốn bắt lại cũng hơi khó, anh

https://thuviensach.vn

nhiều tiền như vậy, sẽ không so đo với một nhân viên nhỏ như tôi đúng không?”

Trong lòng ấm áp nhất thời bị cuồng phong thổi không còn bóng dáng, Niếp Hành Phong thân thủ đè lại cái gạt tàn bằng sứ men xanh.

Không biết đem nó đánh vào trên đầu thần côn, có thể xao tỉnh cậu ta hay không?

Nhịn nhịn, bạo lực rốt cục trước khi phát tác đã bị ngăn chặn, Niếp Hành Phong lạnh lùng lên tiếng: “Cậu về công ty đi làm trước, có việc tôi sẽ liên lạc với cậu.”

“Tốt tốt, tôi khi nào cũng rảnh.”

Khi Trương Huyền đi tới cửa, Niếp Hành Phong gọi cậu ta lại, cậu ta vui vẻ chạy đến, hỏi: “Chủ tịch, có gì chỉ thị?”

“Không phải chỉ thị, là cảnh cáo! Nếu cậu còn tùy tiện ở công ty tung tin đồn về Quỷ Hồn, hoặc là bán bùa kiếm tiền, tôi liền lập tức sa thải cậu, nhớ kỹ đấy, Trương thiên sư!”

“Chính là, luật lao động. . . . . .”

“Câm miệng! Đi ra ngoài!”

Vài ngày ở chung, Niếp Hành Phong cuối cùng biết bí quyết đối phó Trương Huyền, trong đó là trọng yếu nhất chính là phải nói rõ ràng.

Quả nhiên, Trương Huyền tuy rằng nhăn mày không phục lắm, lại không tiếp tục nói nhiều, ngậm miệng, vẻ mặt không tình nguyện rời đi.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6

Niếp Hành Phong rút ra một điếu thuốc, nghĩ nghĩ, lại nhét vào, đem gói thuốc ném vào thùng rác.

Anh quay lại phòng liệm thi, Kiều Linh đã tỉnh táo lại, nhìn thấy anh, cúi người thật sâu với anh.

“Thật xin lỗi, chuyện anh trai làm cho mọi người lo lắng , xin cho tôi một chút thời gian, tiền anh ấy thiếu công ty tôi sẽ từ từ hoàn lại.”

Niếp Duệ Đình chưa đề cập chuyện Kiều Dương tham ô với Kiều Linh, là chính cô ta nhận ra, Kiều Dương gần đây gửi vào tài khoản của cô một số tiền lớn, còn nói với cô nếu anh ta có chuyện gì không cần thương tâm, lúc ấy cô liền cảm thấy được bất thường, không nghĩ tới cuối cùng lại thật sự xảy ra chuyện.

Niếp Hành Phong an ủi Kiều Linh vài câu, không đề cập gì đến chuyện tiền bạc, còn đưa số di động của mình nói cho cô ta, để khi cô có khó khăn dễ dàng liên lạc.

Khoản tiền lớn đó nếu thực làm cho Kiều Linh bồi thường, chỉ sợ cô mấy đời đều bồi không hết, một khi đã như vậy cần gì phải làm khó xử cô ấy. Hơn nữa, Kiều Dương ngoài ý muốn tử vong anh cũng có một phần trách nhiệm, lúc ấy nếu anh không đuổi theo, có lẽ sẽ không tạo thành kết quả bi thảm kia, Kiều Dương tuy rằng phạm tội, nhưng tội không đáng chết.

https://thuviensach.vn

Về phần Kiều Dương tại sao lại đến nhà Trần Tuyết Nhi, cũng chỉ có chính anh ta mới biết được .

Trước cửa có bóng người chợt lóe, một cô gái mặc váy màu đen ở bên ngoài nhẹ nhàng lướt qua, lập tức liền rời đi .

Niếp Hành Phong nhìn thấy, vội cáo từ Kiều Linh. Anh đuổi theo ra nhìn quanh, thấy cô gái mặc váy đen đã đi đến phía cầu thang.

“Tiểu thư, xin chờ chút!”

Cô gái không thèm để ý đến, đi xuống cầu thang, tiếng chuông đột nhiên truyền ra từ túi xách, cô thoáng dừng lại, lấy di động ra, nhìn nhìn màn hình nhưng không có tiếp cuộc gọi.

Tiếng chuông vang lên không dứt, trong hành lang dài yên tĩnh nghe hết sức chói tai.

“Trần tiểu thư, tại sao không nghe máy? Là không biết nói cái gì với tôi phải không?”

Niếp Hành Phong chậm rãi đến gần cô gái, ngắt cuộc gọi.

Cô gái xoay người, không trả lời, yên lặng nhìn anh.

Cô có khuôn mặt trái xoan thực kiều mỵ, mái tóc bay bay, rất giống ảnh chụp trên hồ sơ của Trần Tuyết Nhi, nhưng anh biết bọn họ không phải cùng một người, cô ta là Trần Băng Nhi, chị gái Trần Tuyết Nhi.

“Số điện thoại di động này là đồng nghiệp của cô nói cho tôi biết, tôi gọi rất nhiều lần nhưng đều không được, đồng nghiệp nói cô đi thành phố khác công tác, kỳ thật cô cũng không có đi công tác, mà là giả thành Trần Tuyết Nhi, ở công ty tôi giả thần giả quỷ đúng không?”

https://thuviensach.vn

Trên đời này căn bản là không có quỷ, ngay từ đầu anh liền đối với cái gọi là u hồn cảm thấy kỳ quái, nhưng trên đường tìm hiểu bị Trương Huyền làm lầm phương hướng, cho đến khi ở nhà Trần Tuyết Nhi nghe được bà dì của cô nói câu cuối, mới đột nhiên tỉnh ngộ, tất cả đều là Trần Băng Nhi đang làm trò quỷ.

Bị vạch trần thân phận, Trần Băng Nhi thực bình tĩnh, nói: "Chúng ta đổi nơi nói chuyện được không?"

Hai người đi vào phòng nghỉ ngơi, Trần Băng Nhi ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề nói: "anh đoán không sai, tôi là Trần Băng Nhi, có điều tôi có đi công tác, chính là trên đường đi công tác cảm ứng được em gái gặp chuyện không may, cho nên quay lại."

"Cảm ứng?"

Trần Băng Nhi cười cười.

"Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn, tôi và em gái có một mối liên hệ rất vi diệu, tôi có thể cảm giác được suy nghĩ, hành động, thậm chí an nguy của nó, lần này cũng giống như thế, tôi cảm ứng được nó có nguy hiểm, nó cầu cứu tôi, tôi rất lo lắng, cho nên liền chạy trở về, nhưng hết thảy đều đã chậm."

Niếp Hành Phong không tin quỷ thần, có điều đối với ý kiến tâm tính tự cảm ứng có thể đồng ý, hỏi: "Cô đã cảm giác được Trần Tuyết Nhi xảy ra chuyện, tại sao không báo cảnh sát?"

"Anh cho rằng cảnh sát sẽ tin tưởng chuyện cảm ứng sao? Tôi không phải không nghĩ báo cảnh sát, mà là ngay cả chính tôi cũng không biết Tuyết Nhi đã xảy ra chuyện gì, hiện tại ở nơi nào, tôi chỉ có thể bằng cảm giác đến công ty tìm nó, ngay tại tầng hai mươi ba, gần văn phòng của anh, tôi có thể cảm giác được có tồn tại hơi thở của nó, nhưng chỉ có như vậy thôi."

https://thuviensach.vn

“Cô làm sao biết bảng biểu có vấn đề? Cô muốn tôi hỗ trợ điều tra, tại sao không trực tiếp nói với tôi, ngược lại giả làm quỷ dọa người?”

Đêm đó ở bãi đỗ xe, anh thật đúng là bị hù dọa, tuy rằng không tin quỷ thần, nhưng bây giờ nhớ tới cảm giác đó, vẫn là có chút sởn gai ốc.

“Bảng biểu có vấn đề? Tôi không biết, tôi chỉ là chỉ cảm giác nó có hơi thở của Tuyết Nhi mới lấy đến giao cho của anh, chuyện đêm đó thật ngại quá, tôi nghĩ nếu trực tiếp đi mời anh giúp đỡ, anh nhất định sẽ không để ý, cho nên mới làm như vậy.”

Thì ra là thế, không nghĩ tới bởi vậy đánh bậy đánh bạ, tra ra tài vụ có vấn đề.

“Cô hù dọa Kiều Dương, là bởi vì hoài nghi em gái cô gặp chuyện không may có liên quan đến anh ta?”

“Tôi không nghĩ hù dọa anh ta, tôi chỉ là muốn tìm anh ta hỏi rõ ràng mà thôi, ai ngờ mỗi lần anh ta đều bị dọa thành như vậy, chuyện tối hôm qua tôi không phải cố ý.”

Trần Băng Nhi thở dài, “Chủ tịch, hy vọng anh có thể giúp đỡ chúng tôi, Tuyết Nhi là thân nhân duy nhất của tôi, tôi không muốn nó gặp chuyện không may.”

Thấy cô vẻ mặt thương tâm, Niếp Hành Phong trong lúc nhất thời tìm không ra lời nói an ủi thích hợp, đành phải nói: “Đừng nghĩ nhiều, có lẽ sự tình không tệ như cô nghĩ đâu.”

Buổi chiều Niếp Hành Phong trở lại công ty, lập tức mời họp ban giám đốc, kể lại vấn đề tài vụ xuất hiện lỗ hổng, vài người phụ trách phòng tài vụ cũng tham dự, trong hội nghị hắn thấy Chu Ngôn vẫn cau mày, thần sắc thực khẩn trương.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay Chu Ngôn bị sự kiện tham ô làm tâm thần mỏi mệt, nhìn qua lập tức già đi rất nhiều. Tan họp, Niếp Hành Phong gọi ông ta lại, nói: "Đừng suy nghĩ nhiều, tuy rằng Kiều Dương là ông đề bạt lên, nhưng anh ta phạm sai lầm là vấn đề của anh ta, không liên quan đến ông."

Nghe xong lời này, Chu Ngôn vẻ mặt cảm kích, luôn mồm nói nhất định sẽ thận trọng xử lý chuyện này, để bù lại cho khuyết điểm của mình.

Niếp Hành Phong như thế nào cũng không nghĩ tới, đây là lần cuối cùng anh và Chu Ngôn nói chuyện với nhau.

Họp xong, Niếp Hành Phong trở lại văn phòng, Lý Đình nói cho anh biết, Trương Huyền chạy tới tìm anh mấy lần, lúc gần đi còn bảo cô hỏi chủ tịch khi nào thì có rảnh.

Anh khi nào cũng không rãnh!

Niếp Duệ Đình theo lời anh phân phó đi niếp phủ bồi ông nội, để tránh sự tình rơi vào tai lão nhân, nơi này liền anh một mình trấn thủ. Anh vừa mới tiếp nhận công ty, đối với sự vận hành ở đây còn chưa thực hiểu biết lắm, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện vấn đề tài chính, làm cho anh cảm thấy có chút ăn không tiêu, nào có tâm tình đi để ý tới cái tên tiểu thần côn kia.

Làm việc cho đến khi trời bắt đầu tối, Niếp Hành Phong phát giác có chút mệt mỏi, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, sau đó Lý Đình chạy vào, mặt trắng bệch, chỉ ra ngoài cửa sổ kêu: "Không, không tốt, trưởng phòng Chu, trưởng phòng Chu nhảy lầu tự sát!"

Niếp Hành Phong tâm động, vội chạy tới trước cửa sổ, miễn cưỡng đẩy cửa ra, nhìn xuống thăm dò, sắc trời quá tối, mơ hồ nhìn đến phía dưới không ít người vây quanh.

Anh vội chạy xuống, không kịp chờ thang máy, từ cầu thang chạy đến tầng hai mươi mốt của phòng tài vụ, trước cửa phòng cũng vây đầy người,

https://thuviensach.vn

nhìn thấy anh, vội vàng tránh đường.

Văn phòng của Chu Ngôn ở tận cùng bên trong phòng tài vụ, cửa đã bị phá ra, Niếp Hành Phong đi vào, liền nhìn thấy vài nhân viên sửng sờ ở đó, một cô gái thấp giọng nức nở, song cửa thủy tinh mở rộng ra, rèm cửa phía trên bị kéo rách, ở trong gió lay lay.

Niếp Hành Phong đi vào trước cửa sổ, trước cửa sổ còn đặt một cái bàn, mấy bồn cây cảnh bị chuyển qua một bên, anh đẩy nửa cánh cửa sổ còn lại ra, song cửa bị đẩy mạnh đến tận cùng khung cửa sổ, phát ra kịch liệt tiếng va chạm.

Dưới lầu như trước là một đám người vây xem, xa xa truyền đến tiếng còi xe cứu thương vang lên, Niếp Hành Phong quay đầu, hỏi mấy nhân viên.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết, vừa rồi trưởng phòng đi ra pha trà vẫn rất bình thường, còn nói điện thoại với ai đó, ai ngờ không lâu sau, liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết, cửa bị khóa trái, khi chúng tôi phá cửa chạy vào, thì nhìn thấy cửa sổ bị mở ra, trưởng phòng đã nhảy xuống lầu.”

Nói chuyện chính là cô gái nhỏ giọng nức nở kia, bàn làm việc của cô gần phòng Chu Ngôn nhất, cho nên tiếng kêu thảm thiết nghe được rất rõ ràng.

Trong phòng oi bức lạ thường, Niếp Hành Phong khó chịu nới cổ áo, nhìn thoáng qua điều hòa phía trên cửa sổ, phát hiện nó không hoạt động.

“Lý Thuận Trường đâu?”

“Phó phòng vừa rồi đã tới, sau khi nghe chuyện nhảy lầu, liền vội vàng chạy xuống , hiện tại hắn là ở dưới lầu.”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong đi vào trước bàn làm việc của Chu Ngôn, phía bên phải trà hoa lài còn đang tỏa hương thơm ngát, nước trà còn chưa được đụng đến, trên sổ ghi chép còn viết linh tinh vài chữ.

Nguồn gốc tội ác của dục vọng sai trái và tham lam của Kiều Dương

Xem ra đây là tuyệt bút của Chu Ngôn, lời nói dù ngắn lại che dấu thâm ý, giống như là sám hối.

Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện thật sự đều là do Chu Ngôn làm?

Nghĩ đến buổi chiều khi ông ta rời đi, còn cam đoan với mình sẽ nhanh giải quyết sai lầm, Niếp Hành Phong nhăn mặt nhíu mày.

“Vừa rồi chỉ có ông ta một mình ở trong này?”

“Đúng vậy, hai ngày này trưởng phòng tâm tình không tốt, cho nên tất cả mọi người tận lực không quấy rầy ông ấy, khi gặp chuyện không may, trong phòng chỉ có một mình ông ấy.”

Ánh mắt dừng lại chỗ chân bàn, một vật thể màu đen hình bầu dục khiến cho Niếp Hành Phong chú ý, anh vươn tay nhặt lên.

“Chủ tịch, xảy ra đại sự !”

Còn chưa kịp nhìn kỹ vật thể trong tay, chợt nghe một tiếng rống to truyền đến, Niếp Hành Phong nhịn không được nhu nhu hai sườn huyệt Thái Dương.

Tại sao dù là chuyện gì tiểu thần côn này cũng đều phải vô giúp vui?

Trương Huyền giống như gió vọt vào, chạy tới bên cạnh Niếp Hành Phong, nhìn trên bàn, lại chạy đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài thăm dò, mặc kệ cậu ta, Niếp Hành Phong ra khỏi phòng tài vụ, chạy xuống lầu, Trương Huyền gắt gao đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Đi xuống dưới lầu, Niếp Hành Phong đẩy mọi người ra đi vào, nhìn đến thảm trạng, ngực nhịn không được nảy lên một trận khó chịu.

Vài nhân viên chữa bệnh và chăm sóc đang tiến hành cấp cứu, nhưng rất nhanh liền lắc đầu, ra hiệu từ bỏ.

Niếp Hành Phong thối lui đến một bên, thấy Trương Huyền không ngừng khuất ngón tay về phía Chu Ngôn, anh tức giận hỏi: "Cậu lại đang làm cái gì đấy?"

". . . . . Không, ngón tay của tôi bị chuột rút."

Thấy Niếp Hành Phong sắc mặt không tốt, Trương Huyền không dám nói cậu đang triệu hồn phách của Chu Ngôn, nhưng làm thế nào đều chiêu không được, chuyện này rất kỳ quái, theo lý thuyết, đám quỷ nhỏ kém cỏi làm việc hiệu suất đâu có cao như vậy, bên này người mới vừa chết, bọn họ liền đem hồn câu đi rồi.

"Chủ tịch. . . . . ."

Lý Thuận Trường xuất hiện giải vây choTrương Huyền, anh ta nhìn qua tựa hồ kinh hách không ít, sắc mặt trắng bệch, đang nói cũng có chút phát run, kêu Niếp Hành Phong một tiếng, rồi lại không biết nên nói cái gì, còn thở dài.

Tiếng còi cảnh sát chói tai vang vang, xe cảnh sát rất nhanh chạy đến, nhìn thấy có mấy chiếc xe của phóng viên nhà báo cũng theo ở phía sau, Niếp Hành Phong nghĩ thầm chuyện này xác định chắc chắn sẽ là tin tức đầu đề vào sáng mai.

Khám nghiệm hiện trường rất nhanh liền kết thúc, người chết là rơi từ tầng hai mươi mốt xuống, gáy đập xuống đất, tử vong ngay tại chỗ. Nhân viên phòng tài vụ làm chứng, lúc ấy văn phòng Chu Ngôn là khóa trái, từ

https://thuviensach.vn

lúc ông ta đi vào đến khi gặp chuyện không may không có ai đi vào, cho nên trên cơ bản kết luận là tự sát.

Chờ cảnh sát kiểm chứng xong, đã hơn mười giờ tối, Niếp Hành Phong mở cửa sổ, gió lạnh thổi nhẹ vào mặt, hài hòa yên tĩnh, rất khó tưởng tượng mới cách đây không lâu nơi này từng phát sinh quá sự kiện nhảy lầu.

Có chuyện gì là không giải quyết được, nhất định phải lấy cái chết để kết thúc chứ?

“Đừng khổ sở, vất vả cả đêm, anh còn chưa ăn cơm, tôi giúp anh mua tiện lợi, mau ăn khi còn nóng.”

Niếp Hành Phong xoay người, thấy Trương Huyền ngông nghênh đẩy cửa tiến vào, trong tay còn cầm hai hộp tiện lợi nóng hôi hổi.

Bị cảnh sát vặn hỏi mấy giờ, những nhân viên khác đã chống đỡ không nổi, sau khi hỏi xong, đều lập tức ra về, còn có thể kiên cường như anh lại thêm thần kinh đại điều, tử triền lạn đánh (cái này nên gọi là đánh chết cũng không buông hử) đi theo anh chỉ có duy nhất một mình Trương Huyền.

Bị cậu ta nói như vậy, Niếp Hành Phong thật đúng là cảm thấy có chút đói bụng, anh quay lại chỗ ngồi ngồi xuống, Trương Huyền đem tiện lợi đưa cho cho, chính mình thì kéo ghế, ngồi xuống đối diện anh, bắt đầu hưởng dụng bữa tối.

Đồ ăn rất thơm, Niếp Hành Phong có chút không cảm giác được mùi vị thức ăn, hai ngày nhìn đến có người chết ở trước mặt mình, nói thật, cảm giác thật sự rất khó chịu, anh có chút hâm mộ thần kinh đại điều của Trương Huyền, lúc này còn có thể ăn ngon lành như vậy.

“Anh không muốn ăn?”

https://thuviensach.vn

Hơn nữa ngày mới chú ý tới Niếp Hành Phong không động qua tiện lợi, Trương Huyền bất tri bất giác hỏi: “Tôi giúp anh đi mua chút đồ uống vậy, anh thích uống gì nhất? Cà phê hay là hồng trà? Không, anh thế này không nên uống cà phê.”

Cậu chạy đi trong chốc lát, cầm hai chén ca-cao nóng tiến vào, đặt ở trước mặt Niếp Hành Phong.

“Tôi thích nhất ca-cao nóng, buổi sáng không có thời gian ăn cơm, liền đem nó làm bữa sáng, anh không ăn, liền uống nhiều ca-cao một chút, có thể bổ sung năng lượng.”

Hương khí nồng đậm bốc lên, Niếp Hành Phong nhấp một ngụm, hơi ngọt, có điều cảm giác không tồi.

Đồ uống tiểu thần côn thích nhất lại là loại nước ngọt đến phát ngán này.

. . . . .

Nhìn thấy Trương Huyền vùi đầu ăn ngon lành, Niếp Hành Phong miệng mỉm cười đột nhiên cứng đờ.

Chu Ngôn trước khi tự sát từng đi pha trà, là trà hoa lài mà ông ta thích nhất, nhưng mà, cuối cùng ông ta một ngụm cũng không uống.

“Cậu nói, Chu Ngôn thật sự là tự sát sao?”

“Đương nhiên, văn phòng ông ta bị khóa trái, ông ta không tự sát, chẳng lẽ là bị quỷ đẩy xuống sao?”

Niếp Hành Phong vốn đang nghĩ muốn trò chuyện tâm tư nhất thời biến mất vô tung, anh chỉ biết tiểu thần côn nói ba câu không rời nghề chính, cùng cậu ta nói chuyện giống như đàn gảy tai trâu.

https://thuviensach.vn

Ăn xong tiện lợi, đã gần đến mười hai giờ, đêm xuống gió lạnh thổi vào, làm trong phòng trở nên lạnh lẽo.

“Đi thôi đi thôi, tối như vậy, nên sớm trở về nhà ngủ nghỉ, ngày mai sáng sớm còn phải đi làm.”

Trương Huyền thu thập hộp tiện lợi, lại chạy tới đóng cửa, Niếp Hành Phong cầm cặp táp, nghe cậu ta ở cửa sổ than thở: “Sao lại thế này, cửa khít rịt như vậy.”

“Là vấn đề bôi trơn, tôi sẽ gọi người ta tu chỉnh lại sau.”

Trương Huyền đóng cửa, đem rèm thả xuống, lôi kéo Niếp Hành Phong rời đi, nói: “Vậy thuận tiện đem phòng chúng tôi cũng tu chỉnh lại, trước đây không lâu tòa nhà có sửa chữa qua, cửa sổ rất mới, ngược lại dùng không tốt lắm.”

Niếp Hành Phong không nhúc nhích, sửng sờ nhìn chằm chằm rèm cửa sổ, Trương Huyền không hiểu ra sao, cũng thuận theo tầm mắt anh nhìn lại.

“Sao vậy?”

“Nếu cậu nhảy lầu, có liều mạng túm lấy rèm cửa không?” Nhớ tới rèm cửa bị lôi kéo không nhìn ra hình dạng, Niếp Hành Phong hỏi.

Trương Huyền nhún nhún vai, “Sẽ không, tôi sẽ không làm chuyện nhàm chán nhảy lầu như vậy.”

Niếp Hành Phong liếc cậu ta một cái, đi vào trước cửa sổ, mở cửa sổ ra một nửa, nói: “Nếu một người muốn tự sát, hắn đầu tiên phải kéo rèm ra, sau đó mở cửa, nhảy xuống, cậu gặp qua người nào nhảy lầu còn túm lấy rèm cửa không?”

https://thuviensach.vn

Hắn vừa giải thích vừa khoa tay múa chân, Trương Huyền nghiêng đầu nghĩ nghĩ, đột nhiên vỗ đầu, kêu to: “Chủ tịch, tôi rất sùng bái anh , khó trách tôi vừa rồi triệu không được hồn của Chu Ngôn, ông ta nhất định là bị oan hồn kéo xuống lầu. . . . . .”

Rốt cục nhịn không được , Niếp Hành Phong đem cặp táp quăng qua.

Đem tiểu thần côn xem như ruồi đập phát chết luôn đi, tốt cho mắt không thấy tâm đỡ phiền.

Trương Huyền không bị đập chết, không chỉ có không chết, còn bám lấy leo lên xe Niếp Hành Phong, đoạt chỗ ngồi dành cho người lái, đảm nhiệm làm lái xe cho anh, cậu ta lấy cớ là: Niếp Hành Phong hiện tại tâm tình không tốt, lái xe gây họa có thể tính là hai trăm phần trăm, cho nên, làm nhân viên dưới trướng anh, chính mình có trách nhiệm bảo hộ anh an toàn.

Đương nhiên, phần sau Trương Huyền không dám nói ra, thì phải là thật vất vả mới gặp một con chiêu tài miêu để dựa vào, tuyệt đối không thể để cho anh ta gặp chuyện không may.

Cứ như vậy, Trương Huyền đem Niếp Hành Phong về nhà, lại tự động tự phát theo vào nhà anh, oan hồn rất hung hãn, vì phòng ngừa anh ta gặp chuyện như Chu Ngôn, cậu phải đảm nhiệm làm bảo tiêu miễn phí cho anh ta hai mươi tư trên hai mươi tư giờ.

Nhìn thấy Trương Huyền chạy tới chạy lui dán bùa lên xung quanh, làm cho nhà anh giống như một cái đạo quán, Niếp Hành Phong liền cảm thấy vô lực, có tâm hái xuống, nhưng nghĩ lại, theo như anh hiểu biết Trương Huyền, nhìn đến đạo phù bị xé xuống, tuyệt đối sẽ bám riết không tha dán lại, anh đã mệt mỏi một ngày, không còn tinh lực đấu với Trương Huyền, đơn giản mắt nhắm mắt mở, mặc kệ cậu ta.

Cũng may Trương Huyền không giống như lần trước chiếm đoạt giường anh, mà là ngoan ngoãn chạy tới khách phòng ngủ, có lẽ là thật sự mệt mỏi,

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong sau khi nằm xuống rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp, cho đến khi tiếng chuông di động làm anh tỉnh dậy.

Là Niếp Duệ Đình gọi đến, Niếp Hành Phong nhìn đồng hồ treo tường, đã là tám giờ sáng.

“Anh hai, anh xem tin tức chưa? Có báo đưa tin Chu Ngôn tự sát.”

Nghe Niếp Duệ Đình đem thanh âm ép tới rất nhỏ, Niếp Hành Phong hỏi: “Ông nội đã biết chưa?”

Chu Ngôn là năm đó đi theo ông nội cùng bắt đầu sự nghiệp. Nếu biết tin tức ông ta tự sát, ông nội nhất định không vui.

“Không biết, em đem báo chí giấu đi rồi, TV cũng không bật, tối hôm qua em nghe tin, có điều không có thời gian gọi điện thoại cho anh, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ông ta thật là sợ tội tự sát sao?”

“Theo hiện trường, cảnh sát phán đoán như thế, chuyện công ty em không cần lo lắng, dụng tâm bồi ông nội là tốt rồi, bên này anh phụ trách. . . . .”

“Bữa sáng làm xong rồi!”

Một tiếng kêu to cắt ngang lời Niếp Hành Phong, Trương Huyền đẩy cửa tiến vào, trên người cậu ta mặc áo ngủ, đôi mắt giống như lúc thức dậy sáng sớm hôm qua, biến thành màu xanh thẳm xinh đẹp.

Niếp Duệ Đình lập tức thức thời câm miệng.

“A, nguyên lai Trương Huyền đã ở, em đây không quấy rầy hai người, phát tiết một chút cũng tốt, có điều đừng quá quá độ đó, nói chuyện sau.”

Điện thoại bị ngắt, nhìn Trương Huyền, Niếp Hành Phong vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền nháy nháy đôi mắt xinh đẹp, hỏi: “Hình như không vui?”

Hít sâu, hít sâu.

Niếp Hành Phong cố gắng hít thở, bi ai phát hiện, nhân sinh tốt của mình sau này có thể đều bị hủy trên tay tiểu thần côn ngu ngốc này.

Ngày thứ ba sau khi Chu Ngôn tự sát, Niếp Hành Phong nhận được điện thoại của cục cảnh sát, mời anh đến xử lý công việc liên quan, vợ Chu Ngôn đã mất, hai cô con gái hiện tại đều ở nước ngoài, ông ta ở đây không có người thân, Niếp Hành Phong đã báo Lý Đình thông báo cho con gái ông ta trở về, nhưng xem ra mất chút thời gian.

Báo cáo khám nghiệm tử thi của Chu Ngôn đã có, xác định ông ta là do là não bị va chạm mạnh gây nên tổn thương nghiêm trọng dẫn đến tử vong, những chữ ông ta viết trước khi chết cũng chứng thật là bút tích của ông ta, cho nên cảnh sát kết luận ông ta tự sát.

“Nhưng có một điểm rất kỳ quái, chính là người chết chân có một vết thâm xanh, có thể là ông ta đi va chạm vào bàn.” Cảnh sát tiếp đãi Niếp Hành Phong chỉ vào ảnh chụp khám nghiệm tử thi nói.

Trên ảnh chụp Chu Ngôn phía dưới đầu gối phải lộ ra vết thương kỳ quái rộng khoảng hơn hai cm, nhưng cũng không thực rõ ràng.

“Có thể là do va chạm trước đó hay không?”

“Sẽ không, bình thường sau khi va chạm, bởi vì mạch máu bị tác động nên máu chảy khá chậm, chờ máu tụ đến vị trí bị thương, mới có thể hình thành vết thâm, mà con người sau khi tử vong huyết lưu dần dần ngừng lại, trước khi chết trải qua va chạm rất khó hình thành màu xanh tím, đa số là màu đen.”

https://thuviensach.vn

“Có lẽ là có người đẩy ông ta xuống lầu, khi giãy dụa va chạm tạo thành? Rèm cửa đều bị kéo rách, một người muốn tự sát có khả năng liều chết túm lấy rèm không?”

Cảnh sát nở nụ cười.

“Người nhảy lầu không dám nhìn xuống phía dưới, cho nên sẽ kéo rèm, theo góc độ tâm lý học giải thích, là cảm giác sợ hãi trước tử vong. Người chết cao một mét tám, có thể đem ông ta đẩy tới trên bàn, đẩy tiếp xuống lầu phải là người đàn ông rất khỏe, hơn nữa nhất định sẽ lưu lại dấu vết, nhưng lúc ấy không ai nghe được tiếng động gì, quan trọng nhất là, cửa phòng bị khóa trái, nếu có hung thủ, vậy kẻ giết người sau đó ở đâu?”

Cảnh sát nói rất khẳng định làm cho Niếp Hành Phong nhớ tới ý kiến oan hồn lấy mạng của Trương Huyền, không khỏi cười tự giễu.

Ông ta nhất định bị quỷ bám thân , lại có một chút tin cách nói của Trương Huyền. Có thể là trong tiềm thức, anh không tin Chu Ngôn tự sát, Chu Ngôn là người trầm ổn kiên nhẫn, anh tin tưởng mình không nhìn lầm.

Nếu là oan hồn lấy mạng, vậy oan hồn đó là ai? Trần Tuyết Nhi sao?

Ra khỏi cục cảnh sát, Niếp Hành Phong gọi điện thoại cho Trần Băng Nhi, nhưng tiếng chuông vang thật lâu cũng không thấy có người nghe máy.

Quay lại công ty, đem sổ sách tài vụ Chu Ngôn từng động vào sửa sang lại lấy ra , bên trong quả nhiên có rất nhiều dấu vết sửa đổi, nhìn đến những thứ này, Niếp Hành Phong cảm thấy đau cả đầu.

Anh nên giải thích như thế nào với ông nội về chuyện Chu Ngôn tham ô của công, sợ tội tự sát?

https://thuviensach.vn

Ngay lúc phiền lòng, điện thoại nội tuyến của Lý Đình gọi tới, nói Trương Huyền đến tìm anh, hỏi có muốn để cho cậu ta vào hay không.

“Hỏi cậu ta có chuyện gì, không có việc gì liền lập tức đi làm việc, đừng đến làm phiền tôi!”

Niếp Hành Phong tức giận đáp lại một câu, chợt nghe đến thanh âm trong trẻo của Trương Huyền từ bên kia điện thoại truyện tới.

“Làm phiền nói cho chủ tịch, tôi đêm nay không thể cùng anh ấy qua đêm, tôi phải về nhà một chuyến, em trai tôi rất nghịch ngợm, vẫn để nó một mình ở nhà, tôi lo lắng. Bất quá nhà của chủ tịch tôi đều đã bố trí, tuyệt đối không thành vấn đề, để anh ây nghỉ ngơi dưỡng sức cho thoải mái.”

Nghe được Lý Đình cổ quái “vâng” một tiếng trả lời, Niếp Hành Phong buông mạnh điện thoại xuống.

Tiểu thần côn chết tiệt, cậu ta nhất định phải đem mọi việc nói một cách mờ ám như vậy sao chứ?

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

Trương Huyền thế nhưng một chút cũng không cho rằng trong lời nói của mình có vẻ ám muội, rành mạch công đạo xong xuôi mọi thứ, cũng không hề nhìn đến vẻ mặt cổ quái của Lý Đình, ngâm nga một tiểu khúc về nhà.

Hiện tại là thời khắc nguy hiểm, cậu cũng không muốn tách khỏi Niếp Hành Phong, bất quá về nhà trừ bỏ nhìn xem em trai bảo bối, còn có việc trọng yếu hơn phải làm, dù sao chiêu tài miêu cũng phúc lộc song toàn, cho dù không có cậu ở tại bên người, cũng nhất định không có việc gì.

Cậu về đến nhà, một bé trai xinh đẹp mười hai mười ba tuổi lập tức chạy tới, nhiệt tình ôm lấy cậu.

“Đại ca, anh rốt cục đã trở về.”

“Anh hai ngày không ở nhà, em có phá phách gì không?

“Sao có thể thế được? Em rất ngoan mà.”

Hoắc Ly chạy tới rót một chén nước trà, bưng tới cho Trương Huyền.

Trương Huyền đi vào phòng khách, ngay chính giữa là hương án thờ phụng tổ sư gia, cậu tiến lên cầm lấy ba que hương, đốt hương vái ba vái, đem hương cắm vào lư hương, lúc này mới ngồi xuống uống trà.

“Đại ca, hai ngày này anh làm gì vậy? Ngay cả nhà cũng không về, nếu phải hàng yêu bắt quái, nhớ rõ kêu em với nha.”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền liếc mắt nhìn Hoắc Ly một cái, “Kêu em? Chờ khi bắt yêu, cũng đem em bắt luôn phải không?”

Hoắc Ly là hai năm trước Trương Huyền nhặt về khi đang trên đường về nhà, lúc đó nó còn nho nhỏ gầy teo không có rắn chắc như bây giờ, ngồi xổm dưới đèn đường cuộn lại thành một đoàn, bởi vì đói khát, không ngừng nuốt nước miếng, mắt to xinh đẹp nhìn bốn phía xung quanh, vẻ mặt sợ hãi.

Trương Huyền liếc mắt một cái liền nhìn ra đây là con tiểu hỏa hồ ly vừa mới tu thành hình người, tiểu tử kia chỉ sợ ngay cả năm trăm năm đạo hạnh cũng chưa đến, bình thường yêu tinh mới vừa tu thành hình người sẽ không lui tới những mảnh đất phồn hoa, thâm sơn dã lâm (núi sâu rừng hoang) mới là nơi thích hợp với bọn họ, cho nên cậu rất kỳ quái con tiểu hồ ly ngốc nghếch này làm cách nào đến được thành phố.

Vì thế Trương Huyền tiến lên nhẹ nhàng đá nó một cước, tiểu hồ ly ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn cậu.

“Đi theo ta, tiếp tục ở đây, không phải bị bọn buôn người đưa lên cửa khẩu bán, thì cũng sẽ bị người làm phép hủy đi nguyên thần của ngươi, trăm năm đạo hạnh cũng không dễ dàng mà có được.”

Tiểu hồ ly không nhúc nhích, nhìn trong ánh mắt nó tràn ngập hoài nghi.

Trương Huyền xoay người bước đi, ngoài miệng lại từ từ nói: “Không sợ đói thì tiếp tục đợi đi!”

Lần này Hoắc Ly không do dự, lập tức chạy theo, còn lấy lòng hỏi: “Có phải có đồ ăn ngon không?”

“Ít nhất sẽ không để ngươi đói bụng.”

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy, thiên sư kế thừa Trương Huyền, vô cùng đơn giản liền đem con tiểu hồ ly mới vừa tu luyện thành hình này lừa về nhà mình.

Yêu tinh không thể tiến vào cửa nhà có thờ cúng bài vị thiên sư, Trương Huyền về nhà dùng vải đem bài vị bao lại, mới để cho nó vào nhà, lại làm cho nó một bát mì trứng nóng hôi hổi, một bát mì liền đem Hoắc Ly và cậu lập tức từ người xa lạ biến thành anh em.

Trương Huyền theo lời kể lại của hồ ly biết được, nó là vì tìm kiếm cha mẹ mới một đường đi đến nơi này, nhưng sau khi tới thành phố, liền mất đi mùi của cha mẹ, nơi này hoàn toàn không giống chỗ thâm sơn nó ở, nó chỉ biết một chút tiểu pháp thuật hù dọa người, lại không biết đường đi như thế nào, không thể quay lại núi rừng, lại không biết nên đi nơi nào tìm cha mẹ, cho nên mới chờ ở dưới ngọn đèn đường.

Trương Huyền không dám nói cho nó nguyên nhân tìm không được cha mẹ, cha mẹ nó có thể là đã đắc đạo thành tiên, có thể là bị đạo sĩ bắt được bị hủy nguyên thần, dù là kết quả nào, sau này có thể là không có khả năng gặp lại. Cũng may Hoắc Ly đối với việc tìm người không quá cố chấp, hoặc là nói trừ bỏ ăn, nó đối với những chuyện khác cũng không chấp nhất.

Tiểu hồ ly là hỏa hồ, Trương Huyền liền quyết định cho nó lấy tên là Hoắc Ly, lại đưa cho nó một đôi vòng tay bằng bạc bỏ thêm trên đó bùa chú Bắc Đẩu, như vậy Hoắc Ly không những dễ dàng đi lại trong nhà, cũng được chứng minh thân phận, về sau nếu gặp phải người tu đạo, thấy vòng bạc trên tay nó, liền biết chủ nhân nó là người cùng giới, tự nhiên sẽ không lùm bắt, không làm khó nó.

Vì thế Hoắc Ly cứ như vậy ở lại, thành yêu tinh đầu tiên từ xưa đến nay dám chạy qua chạy lại ở trước bài vị nhà Trương thiên sư, ngay cả mỗi ngày dâng hương cho thiên sư cũng thành nhiệm vụ của nó, bởi vì Trương Huyền thường xuyên quên.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền uống trà xong, đến trước bàn vị cung phụng tổ sư gia lấy ra một đạo bùa, dính chu sa ở trên đó viết tên”Kiều Dương”, dựng vào giữa, miệng niệm bùa chú chiêu hồn, bùa bay lên trời, ở không trung hóa thành một ngọn lửa hồng, ngọn lửa hồng theo bùa chú trong miệng cậu lượn vòng không ngừng, đột nhiên văng ra khắp nơi, cậu vội vung hai ngón tay, quát: “Trụ!”

Trong không trung một ngón tay làm thành một bức tường vô hình ngăn chặn, nhiều nhúm lửa nhỏ thoát phá ra bị khí thế của cậu giữ lại, đụng vào bức tường vô hình sau mới rớt xuống, Hoắc Ly thường gặp Trương Huyền chiêu hồn, thấy tình cảnh như vậy liền biết hồn phách không thể triệu về, không khỏi kỳ quái hỏi: “Tại sao lại chiêu không được?”

“Xem ra là đụng tới người đồng đạo .”

Vụ án tham ô của công sau khi Chu Ngôn tử vong tựa hồ như đã kết thúc, nhưng Trương Huyền cảm thấy được sự tình không đơn giản như vậy, Trần Tuyết Nhi chết, Kiều Dương chết, hiện tại ngay cả Chu Ngôn cũng đã chết, liên tiếp xảy ra chuyện phát triển rất trùng hợp, trùng hợp làm cho cậu cho rằng phía sau nhất định che dấu cái gì đó.

Hồn phách của Chu Ngôn ở tại hiện trường cậu không triệu về được, cho nên nghĩ rằng chỉ cần chiêu hồn Kiều Dương tới hỏi rõ ràng, nếu có thể tìm ra dấu vết để lại, không những thay đổi được sự cố chấp của Niếp Hành Phong, nói không chừng còn có thể kiếm rất nhiều tiền, ai ngờ tính sai, vất vả nửa ngày mà vẫn không chiêu được hồn.

Chưa từ bỏ ý định, lại thử chiêu hồn phách của Trần Tuyết Nhi, kết quả vẫn như trước.

Luyện nhiều năm như vậy, cậu đối với thuật chiêu hồn xem như là rất lành nghề. Hồn phách trong tam giới lục đạo, cậu tự tin tuyệt đối dễ như trở bàn tay, trừ phi có một loại tình huống, có người chiêu hồn trước, khống

https://thuviensach.vn

chế hồn phách Kiều Dương, vậy cũng sẽ không khó để giải thích tại sao ở hiện trường Chu Ngôn tự sát, cậu triệu không được hồn .

Thực hiển nhiên, người chiêu hồn lúc ấy nhất định ở ngay trong đám người vây lại xem, người vừa mới chết, hồn phách hỗn độn, rất dễ dàng bị chế trụ. Nhưng muốn phá giải pháp thuật của đối phương, tiếp tục gọi hồn phách trở về cũng không khó, chỉ cần có người thân ở đây, huyết nhục tương liên, liền có thể làm cho hồn phách thoát ly khỏi sự khống chế của đối phương.

Chu Ngôn thân nhân ở nước ngoài, còn chưa kịp trở về, nhưng phía Kiều Dương thì không thành vấn đề, chiêu tài miêu hẳn là có thể liên hệ được với Kiều Linh.

Trương Huyền từ bỏ việc chiêu hồn, quyết định ngày mai đi công ty đem gánh nặng giao cho Niếp Hành Phong.

“Tiểu Ly, ngày mai em đến chùa Thiên Hoa một chuyến, mua nước ngũ sắc chỗ lão Khương hộ anh.”

Trương Huyền nói to với Hoắc Ly đang chơi điện tử ở trong phòng ngủ.

Nếu đụng phải người đồng đạo, cậu dùng phép thuật cao nhất mà không cảm giác được hồn phách cũng rất bình thường, trong đạo thuật có loại thuật câu hồn có thể định trụ sinh hồn, làm cho hồn phách không thể đi luân hồi, người nọ nhất định là dùng loại pháp thuật này, có điều sẽ gây nên oán niệm tràn ngập, chứng tỏ Trần Tuyết Nhi bị giết ở đâu đó, có lẽ thân thể bây giờ vẫn còn ở công ty.

Mệnh lệnh lại bị em trai hồ ly từ chối.

“Không muốn!” Hoắc Ly lắc mạnh đầu, “Em không muốn đi, lão Khương mỗi lần nhìn thấy em đều véo mặt em, vân vê như thể em là cái bánh bao vậy.”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền bỏ xuống mồi câu hấp dẫn, “Làm xong việc, cuối tuần anh sẽ cho em ăn KFC.”

Hoắc Ly có chút động tâm, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn là cố gắng không gật đầu, Trương Huyền đành phải nhịn đau nói: “Cộng thêm cả gà ngũ vị nữa.”

“Được. . . . . Đi. . . . . .”

Mỹ vị ở phía trước, Hoắc Ly cuối cùng đáp ứng.

******

Trương Huyền không đến làm phiền làm cho Niếp Hành Phong có cảm giác vui mừng như ‘mây tan thấy trăng sáng’, đêm đó về đến nhà, liền đem những thứ như gà bới cậu ta dán tại trên tường đều xé ra, ném vào thùng rác.

Chiều ngày hôm sau, con gái Chu Ngôn rốt cục về đến đây, xảy ra loại sự tình này, bọn họ mặt mày cũng rất ảm đạm, đơn giản hỏi Niếp Hành Phong vài câu xong liền vội vàng rời khỏi. Tiễn bọn họ, Niếp Hành Phong ngồi ở trên ghế quay đầu nhìn rèm cửa sổ, không biết vì cái gì, anh có chút không thể chấp nhận đối với lời giải thích của cảnh sát.

Có lẽ phía sau tấm rèm rách còn cất dấu bí mật gì đó, nhưng hắn trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra.

Tay bỏ vào túi áo, chạm đến đến một vật thể cứng cứng, Niếp Hành Phong lấy ra, là một đoạn lò xo cứng, khi Chu Ngôn gặp chuyện không may, anh nhặt được ở bên cạnh bàn, sau lại bị Trương Huyền cắt ngang, liền thuận tay bỏ vào túi áo.

Anh đem đoạn lò xo dài hơn một tấc lập qua lật lại nhìn xem, nghĩ không ra công dụng của nó, đành phải đem nó thả lại vào túi áo, đi toilet dùng nước lạnh rửa mặt, hy vọng có thể làm cho đầu óc thanh tỉnh một chút.

https://thuviensach.vn

Trở về đến văn phòng, anh nhìn thấy một cậu nhóc xinh đẹp ngông nghênh ngồi ở trên ghế, cầm trong tay chén cà phê của anh nhìn nhìn, tựa hồ đang cân nhắc có nên uống hay không.

“Cậu là ai?” Niếp Hành Phong lớn tiếng quát hỏi.

Ra vào công ty đều có kiểm tra cẩn thận thẻ căn cứ, mà văn phòng anh cũng cần có thẻ từ mới có thể vào, vừa rồi khi anh rời đi rõ ràng đã đóng cửa lại, cậu nhóc này vào bằng cách nào?

Đứa nhỏ nháy đôi mắt to nhìn, tựa hồ không rõ ý tứ của anh, Niếp Hành Phong đành phải hạ ngữ khí, hỏi: “Ai cho em tùy tiện vào đây?”

“Em không phải tùy tiện vào, em có gõ cửa mà.”

Cậu bé bộ dạng rất được, dưới lông mi đậm dài nhỏ là đôi mắt linh động, khi nói chuyện khóe miệng hơi hơi cong lên, nó đáng thương hề hề nhìn Niếp Hành Phong, rất không muốn nhưng đành đặt lại chén cà phê lên bàn, lấy lòng nói: “Cốc của anh thật là đẹp!”

Lúc cậu nhóc thả chén xuống, Niếp Hành Phong nhìn thấy cổ tay nó đeo hai cái vòng bạc, trên vòng tay có hoa văn thực đặc biệt, giống như bức vẽ, mang ở trên người cậu ta, có loại cảm giác hài hoà kỳ dị, bất quá câu trả lời của cậu ta làm cho Niếp Hành Phong cảm thấy thực vô lực.

“Em trai nhỏ, có thể nói cho anh biết ai đem em tới đây không?”

“Em tự mình đáp thang máy đi lên, em tới tìm đại ca, có điều quên mất văn phòng anh ấy ở tầng nào, cứ như vậy đáp thang máy đi lên chỗ này.”

“Không biết tầng, tại sao không hỏi bảo vệ?”

Cậu bé nháy mắt mấy cái, lắc đầu, “Bọn họ không có nhìn thấy em.”

Không thấy được?

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong nhíu mày.

Xem ra cả công ty đều cần chỉnh đốn, cửa ít nhất có bốn năm vị bảo vệ, mà sao không có ai phát hiện đứa nhỏ này đi vào?

“Vậy anh em tên là gì?”

“Trương Huyền.”

“Trương Huyền!”

Niếp Hành Phong rống to một tiếng, cậu nhóc sợ tới mức lập tức nhảy xuống khỏi ghế, lẻn đến góc tường, ánh mắt trừng lớn nhìn hắn.

Một phút đồng hồ sau, bị thông báo đi lên nhận người Trương Huyền vừa vào cửa liền nhìn đến một bức hình ảnh – Niếp Hành Phong lãnh nghiêm mặt ngồi ở trước bàn, em trai cậu Hoắc Ly đứng ở góc tường, chu cái miệng nhỏ nhắn vẻ mặt ủy khuất.

Trương Huyền vội chạy đến bên cạnh Hoắc Ly, nhỏ giọng hỏi: “Em chạy đến tầng cao nhất làm cái gì?”

“Em quên mất không biết anh làm việc ở tầng nào.”

Hoắc Ly là lần đầu tiên đến Niếp thị, tòa nhà hùng vĩ làm cho nó thực hưng phấn, túm túm ống tay áo Trương Huyền, hỏi: “Đại ca, từ nơi này nhìn xuống thật sự rất đẹp, tại sao anh không làm việc ở chỗ này?”

Mới vừa nói xong, đầu liền bị đánh một cái, Trương Huyền nhỏ giọng nói: “Ít nói lời vô vị, nơi này là văn phòng của chủ tịch, nhanh nhanh về nhà cho anh!”

“Nhưng mà, thứ đó anh không lấy sao?”

https://thuviensach.vn

Hiện tại trường học đang được nghỉ hè, Hoắc Ly kết thúc công việc ở chỗ làm thuê, liền theo lời Trương Huyền nhắc nhở, chạy tới chùa Thiên Hoa mua nước ngũ sắc của lão Khương, còn đưa tới giúp cậu.

Trương Huyền vội bịt miệng hồ ly lại, dẫn nó đi đến trước mặt Niếp Hành Phong, cười làm lành nói: “Chủ tịch, đây là em họ của tôi – Hoắc Ly, nó luôn luôn ngốc nghếch như vậy đấy, anh đừng để bụng, Tiểu Ly, còn không mau nhận lỗi!”

Đầu bị đè xuống, Hoắc Ly bị bắt liên tục cúi đầu hướng Niếp Hành Phong, nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Hóa ra cậu bé này chính là Tiểu Ly mà Trương Huyền thường nhắc tới, anh vốn tưởng là con của Trương Huyền, thì ra lại là anh em, hai anh em nhà này thật đúng là giống nhau, đều có một chút mơ mơ màng màng.

Niếp Hành Phong trong lòng âm thầm buồn cười, lại vẫn nghiêm mặt, nói: “Công ty có nguyên tắc của công ty, nói cho em trai cậu, sau này không được tiếp tục đi lại lung tung ở công ty.”

“Việc này trên cơ bản là không thể, Tiểu Ly thích nhà cao tầng, hơn nữa luật lao động cũng không quy định. . . . . .”

“Trương Huyền!”

“Còn có, tôi vừa lúc có việc tìm anh, đến đây mấy lần đều bị Lý Đình đuổi về. Anh giúp tôi gọi điện thoại cho Kiều Linh được không?”

“Cậu tìm Kiều Linh làm gì?”

“Chiêu hồn, tôi muốn triệu hồn Kiều Dương, cần người thân có mặt hỗ trợ.”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong cảm thấy chung quanh huyệt Thái Dương lại bắt đầu đau đến nhảy dựng, anh tận lực làm khống chế mình bình tĩnh hòa nhã, “Tôi bề bộn nhiều việc, không rảnh để làm loạn với cậu, bây giờ cậu lập tức trở về làm việc cho tôi.”

“Đã hết giờ làm việc, tôi hiện tại đang làm nghề phụ, thời gian không đợi người, anh giúp. . . . . .”

“Đi ra ngoài!”

Khí huyết bay lên, Niếp Hành Phong rốt cục không kiềm chế được mình, phát ra rống giận, chiêu này đối với Trương Huyền rất linh nghiệm, cậu ta lập tức không nói thêm gì nữa, nhéo áo Hoắc Ly, kéo nó đi ra cửa, chỉ nghe giọng Hoắc Ly xa xa truyền đến.

“Đại ca, chủ tịch của anh thật là khủng khiếp.”

“Em bây giờ mới biết anh của em kiếm tiền không dễ dàng sao, em phải ngoan một chút, nếu làm hại anh bị đuổi việc, anh liền đem em bán đổi tiền.”

“Nhưng mà, anh không phải nói lúc người ta tức giận chỉ cần khen tặng vài câu, họ sẽ vui vẻ đúng không? em vừa rồi thử nói cái cốc của chủ tịch rất đẹp, nhưng hoàn toàn vô dụng, anh ấy đến cười cũng chưa cười!”

“Ngu ngốc, em nhớ rõ lần sau phải khen ngợi diện mạo của người ta, chứ không phải cái cốc của họ!”

Rốt cục không nhịn nổi, Niếp Hành Phong bật cười.

Thần côn thật đúng là có cách dạy em, một đôi dở hơi.

Trương Huyền túm áo Hoắc Ly đưa nó vào thang máy, ấn nút xuống lầu, nói: ” Đưa đồ cho anh.”

https://thuviensach.vn

Hoắc Ly lấy một bình sứ nhỏ từ trong ba lô ra.

“Lão Khương bán cho em với giá là tám trăm đồng, tiền anh đưa cho không đủ, còn lại ba trăm là em thêm vào, nhớ rõ sau này trả lại cho em nha.”

“Cái gì? Lại tăng giá!” Trương Huyền tức giận trừng mắt, “Nói với ông ta, tiếp tục tăng giá, anh sẽ không buôn bán với ông ta nữa , biết bào chế đồ cũng không phải chỉ có mỗi ông ta.”

“Chính là lão Khương nói không có biện pháp, đầu năm nay ngay cả giá xăng đều liên tiếp tăng giá, ông ta cũng muốn thuận theo nhu cầu thị trường thôi, đại ca, anh chừng nào thì trả tiền cho em?” Tiền mới là chính yếu, tiểu hồ ly đuổi sát hỏi.

“Ta dựa vào, người ta là dầu, ông ta là nước, cũng dám ăn theo!”

Trương Huyền tức giận bất bình xong, lại thấy Hoắc Ly còn tội nghiệp ngửa đầu nhìn mình, vội có lệ nói: “Em trả dùm thì sau này anh sẽ trả lại cho em.”

“Mỗi lần anh đều nói như vậy, nhưng cũng không thấy anh hoàn lại. . . . .”

Hoắc Ly nhỏ giọng than thở một câu, thấy thang máy dừng lại, đành phải ngậm miệng lại, cửa mở ra, Lý Thuận Trường cùng vài nhân viên ôm một đống lớn tư liệu báo cáo đi vào, nhìn thấy bọn họ, gật gật đầu.

Hoắc Ly lui lui về phía sau, để một khoảng trống cho bọn họ, nhìn đến nó, Lý Thuận Trường hỏi Trương Huyền, “Thật là ngoan, là em trai cậu?”

“Là em họ tôi.”

https://thuviensach.vn

Lý Thuận Trường bọn họ đi ra ở tầng mười lăm, cửa thang máy đóng lại, Trương Huyền lập tức lại giáo huấn.

“Nhớ rõ lần sau đến công ty, nói bảo vệ báo cho anh biết, không cần tự mình vụng trộm chạy vào, nơi này rất nhiều nơi đều có kính trừ tà, cẩn thận chiếu em về nguyên hình.”

Hoắc Ly bĩu môi, giương lên cổ tay, “Vài cái gương đồng kia sao có thể so với được với vòng tay Bắc Đẩu anh cho em, em liền nghênh ngang vào được.”

“Vậy em cũng nghênh ngang về nhà cho anh!”

Trương Huyền đem Hoắc Ly tống xuất khỏi công ty, lập tức lại vào thang máy trở lại tầng cao nhất, nhìn xung quanh xem không có ai, liền đem bình sứ nhỏ lấy ra, mở nút bình, trong miệng niệm chú ngữ, nói: “Càn Khôn mượn lực, quỷ thần câu đi, thiên địa ngũ hành mở ra, hồn phách trở về!”

Nước ngũ sắc thủy tên như ý nghĩa, dắt thiên địa ngũ hành tập hợp, phàm là du hồn dã quỷ ở vào trong trời đất, sẽ có phản ứng với nước ngũ sắc, cậu có trực giác Trần Tuyết Nhi ở ngay gần đây, chỉ cần tìm được hồn phách, sẽ không sợ cái tên chiêu tài miêu cố chấp kia không cúi đầu.

Nước ngũ sắc trồi lên ở miệng bình trong tiếng chú ngữ rì rầm, hướng lên không trung, sau một trận rung động trải ra thành mặt phẳng, hình thành hình người trong suốt như kính.

Trương Huyền khóe miệng mỉm cười.

Hoàn hảo, chú ngữ nhớ không lầm, đây là dấu hiệu ngũ sắc thủy cảm ứng ra có sinh hồn, rất nhanh, nó sẽ dắt. . . . . .

“Cậu lại đang làm cái gì!”

https://thuviensach.vn

Ách. . . . . .

Tiếng rống giận vang lên ở phía sau, Trương Huyền bản năng quay đầu lại, nước ngũ sắc ở đỉnh đầu mất đi chú ngữ khống chế, từ trên không rơi xuống.

Không có thời gian do dự, Trương Huyền xông lên trước, Niếp Hành Phong không phòng bị, bị cậu ta bổ nhào vào, thật mạnh đè xuống dưới thân, chỉ mành treo chuông, ngũ sắc xối xả xuống ngay bên cạnh hai người.

Trương Huyền vuốt mồ hôi, "May quá, may quá."

Nước ngũ sắc dùng để dắt âm hồn, trúng vào người sẽ không tốt, hơn nữa Niếp Hành Phong thuần âm nên lại càng không xong, bị ngã tuy rằng chật vật một chút, nhưng vẫn tốt hơn so với gặp chuyện xui xẻo.

Ngẩng đầu, nhìn đến khuôn mặt cực độ âm trầm hắc lệ, Trương Huyền cuống quít đứng dậy, lại lấy lòng kéo Niếp Hành Phong lên, hỏi: "Anh không sao chứ?"

"Tôi không sao, có việc chính là cậu đấy!" Niếp Hành Phong âm trầm nói.

Anh đã liên tiếp gặp chuyện biến thành sứt đầu mẻ trán, ông trời còn cố tình phái khắc tinh đến cả ngày bám lấy anh, biến anh thành thần kinh suy nhược, mới có thể dễ bị xô ngã như vậy.

Niếp Hành Phong đứng vững xong, nói: "Nếu cậu không giải thích rõ ràng ở đây làm gì, tôi lập tức gọi bảo vệ mời cậu xuất môn. Đừng nữa theo tôi nói cái gì luật lao động, tôi chỉ biết, tôi mời cậu về làm việc, không phải làm thiên sư!"

"Không xong, tám trăm đồng của tôi!"

https://thuviensach.vn

Trương Huyền bất tri bất giác, đột nhiên nhớ tới nước ngũ sắc rơi xuống trên mặt đất, cậu đã quên phù chú bị cắt ngang nên như thế nào làm lại, nói đúng ra là, tám trăm đồng liền như vậy tiêu tan.

Khóc không ra nước mắt, Trương Huyền quay đầu nhìn Niếp Hành Phong.

“Anh làm gì mà đi ra ngay lúc này? Anh có biết hay không vừa rồi còn kém một chút, tôi có thể tìm được hồn phách của Trần Tuyết Nhi. Tôi hoài nghi Trần Tuyết Nhi một tuần trước bị hại chết ở đây, có thể thi thể vẫn còn ở trong tòa nhà này, nếu có thể xử dụng pháp thuật tìm được hồn phách của cô ta, là có thể tìm hiểu nguồn gốc. . . . . .”

Niếp Hành Phong sắc mặt lại đen thêm vài phần.

“Tôi đề nghị cậu tốt nhất lập tức đi gặp bác sĩ tâm lý, cậu có biết hiện tại là tháng mấy không? Tháng tám! Tháng tám một khối thi thể chết một tuần mà một chút hư thối cũng không có, cậu không cho rằng nói hơi quá sao?”

“Việc này rất đơn giản, chỉ cần câu trụ sinh hồn, hồn phách vẫn ở trong cơ thể, cho dù tử vong, thi thể cũng giống như người bình thường, loại sự tình này nói với anh anh cũng không hiểu được, anh không tin, cứ thử nhìn xem camera theo dõi hai tuần trở lại, tôi dám đánh cuộc, không có hình ảnh Trần Tuyết Nhi đi ra ngoài.”

Trương Huyền thanh âm so với Niếp Hành Phong còn vang hơn vài phần, đôi mắt lam nhạt lóe ra ra chấp nhất quang mang.

“Anh luôn nói quỷ thần là mê tín, vậy anh cứ khăng khăng quan điểm của mình như thế không phải là một loại mê tín sao? Anh căn bản chưa từng bước vào lĩnh vực này, anh có cái gì tự tin nói thứ đó là không tồn tại?”

https://thuviensach.vn

Khó nhìn thấy Trương Huyền có biểu tình nghiêm trọng như vậy, Niếp Hành Phong ngược lại tỉnh táo lại, thản nhiên hỏi: “Cậu có biết cậu đang nói chuyện với ai không?”

“Đương nhiên biết, ‘nồi cơm’ thôi, bất quá, theo dõi ghi hình nhất định có thể chứng minh lời tôi nói là chính xác, nếu có sai lầm, anh cứ việc viết văn bản sa thải!”

Trong phòng bảo vệ, hai giờ sau, đem băng ghi hình vào giờ tan tầm hai tuần trước đều xem xong, Trương Huyền trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Cậu vừa rồi giống như đã làm một việc thực ngu xuẩn. . . . . .

Tan tầm là giờ cao điểm, trong thang máy chen chúc, căn bản không có khả năng nhận ra trong đó có Trần Tuyết Nhi hay không, có mấy hình ảnh chụp đến cô gái có hình dáng rất giống, nhưng cũng không thể khẳng định đó chính là cô ta.

Nhìn trộm xem gương mặt bình tĩnh như nước của Niếp Hành Phong, Trương Huyền tâm giống như con thỏ nhỏ chờ chết đập thình thịch, than thở thất sách, cậu bình thường có thói quen tăng ca, không biết tình trạng đúng giờ tan tầm như thế nào, giờ cao điểm rất người nhiều, tất nhiên sẽ xuất hiện điểm mù, căn bản không thể chứng minh cậu suy luận chính xác.

“Ha ha, chủ tịch, tôi vừa rồi là nói giỡn thôi, anh sẽ không vì một câu như vậy, liền đuổi việc tôi chứ?”

Trương Huyền ở trong lòng còn cố gắng tính toán lí do thoái thác, Niếp Hành Phong đột nhiên nói: “Tôi từng hỏi qua phòng tài vụ, bọn họ nói thường đến cuối tuần mỗi cuối tháng , công tác bề bộn nhiều việc, tất cả mọi người thường tăng ca đến khuya.”

Trương Huyền mừng rỡ: “Nói cách khác, Trần Tuyết Nhi đúng giờ tan tầm, theo người ra khỏi công ty có thể tính bằng không!”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong gật gật đầu, nói bảo vệ tiếp tục bật băng ghi hình sau giờ tan tầm, nhưng vẫn không thấy Trần Tuyết Nhi xuất hiện, phát đến ngày đầu tiên anh đến công ty đi làm, khi vào thang máy ra về, ghi hình đột nhiên xuất hiện tình trạng trắng xóa, sau khi chờ vài giây camera phục hồi như cũ, Niếp Hành Phong kinh ngạc phát hiện, trong thang máy chỉ có bốn người anh Lý Đình và hai cô bạn, từ đầu đến cuối, Trần Băng Nhi đều không có xuất hiện qua.

“Gặp quỷ, nhất định là gặp quỷ!” Nghe xong Niếp Hành Phong giải thích, Trương Huyền lập tức thực khẳng định kết luận.

“Đó căn bản không phải Trần Băng Nhi, mà là Trần Tuyết Nhi, camera theo dõi quay không đến sự tồn tại của cô ta, chính là chứng minh tốt nhất, nhưng mà. . . . .” cậu nhức đầu, “Nếu hồn phách của cô ta bị người dùng pháp thuật giam cầm , như thế nào có thể tùy tiện đi lại? Sự tình rất quỷ dị , không nghĩ ra. Chủ tịch, anh hơi quá đáng, cùng hồn phách Trần Tuyết Nhi chạm mặt chuyện lớn như vậy cũng không nói cho tôi biết, anh có biết hay không anh lúc này rất nguy hiểm? Nếu Trần Tuyết Nhi bám lấy anh, anh liền thảm !”

“Shut up!” Rốt cục không nhịn nổi, Niếp Hành Phong mắng những lời rất không phù hợp với thân phận.

Đáng chết, rõ ràng biết thói hư tật xấu của Trương Huyền, anh tại sao còn có thể ngốc nói ra chuyện anh từng gặp Trần Băng Nhi?

May la, tiếng chuông vừa lúc vang lên cắt ngang những lời vô nghĩa của Trương Huyền, Niếp Hành Phong lấy điện thoại di động ra, thấy màn hình biểu hiện là Kiều Linh, Trương Huyền vội giựt giây nói: “Mau nghe, mau nghe!”

Niếp Hành Phong nghe máy, đối diện lập tức truyền đến giọng nói nôn nóng của Kiều Linh.

https://thuviensach.vn

“Niếp chủ tịch, xin chào, tôi là Kiều Linh, tôi hôm nay sửa sang lại di vật của anh trai, phát hiện trong những bản ghi chép của anh ấy có những số liệu rất kỳ quái, không biết có liên quan gì đến việc anh ấy thiếu hụt công khoản của công ty hay không, tôi nghĩ đem nó đưa cho anh, xin hỏi anh lúc nào thì rảnh?”

“Cô hiện tại ở nhà phải không? Tôi lập tức tới đó.”

“Xin lỗi, tôi bây giờ còn ở nghĩa địa công cộng, có chút văn kiện cần tôi ký tên, tro cốt của anh hai mới có thể hạ táng, xong xuôi tôi sẽ đến công ty tìm anh, chỉ sợ sẽ muộn một chút.”

“Không sao, tôi ở công ty chờ cô.”

Trương Huyền ghé vào bên cạnh Niếp Hành Phong, đang cố gắng lắng nghe, chợt thấy dây bạc trên cổ tay trái căng thẳng, trái tim mạnh nhảy dựng lên.

Không xong, tiểu hồ ly ngốc nghếch đã xảy ra chuyện.

Cậu từng dùng một giọt máu của Hoắc Ly làm thông linh chú ở trên dây bạc của mình, để khi Hoắc Ly bị thương tổn, sẽ lập tức biết được.

Không có lòng dạ tiếp tục nghe điện thoại với Niếp Hành Phong, Trương Huyền chạy qua một bên, nhanh chóng gọi di động cho Hoắc Ly, tiếng chuông vang đã lâu mới chuyển được, bên kia truyền đến giọng rầu rĩ nức nở của tiểu hồ ly.

“Đại ca, cứu em. . . . . .”

“Xảy ra chuyện gì? Em đang ở đâu?”

“Hu hu, không biết, bọn họ đánh thuốc mê, còn bịt mắt của em, đem em trói lại đặt ở trong cốp sau xe, em thật vất vả mới giãy ra khỏi dây thừng,

https://thuviensach.vn

may mắn bọn họ không phát hiện trong túi quần có di động. . . . . .”

“Là ai?”

Nhất định không phải người thường, Hoắc Ly tuy rằng pháp thuật không nhiều lắm, nhưng đối phó người thường vẫn là dư dả.

“Không biết, có điều nghe bọn họ nói phải thiêu chết em, em rất sợ. . . . . .”

Đem yêu quái đánh quay về nguyên hình, thiêu hủy linh thể của nó là chuyện người thường học theo đạo sĩ làm, Trương Huyền nghe thấy kinh hãi, vội an ủi nói: “Đừng sợ, anh lập tức đi cứu em, trước tiên tắt điện thoại, đừng để cho bọn họ phát hiện.”

Cậu ngắt máy, thấy Niếp Hành Phong đã chấm dứt cuộc nói chuyện, ra khỏi phòng bảo vệ, vội đuổi theo, kéo tay phải Niếp Hành Phong, vung hai ngón tay ở trên mu bàn tay anh vẽ nhanh bùa trừ tà.

“Tôi bây giờ phải đi một lát, có việc thì gọi di động cho tôi.”

Không đợi Niếp Hành Phong đáp lời, Trương Huyền đã chạy vội ra ngoài, theo khí tức từ vòng bạc truyền đến, cậu rất dễ dàng tìm ra vị trí của Hoắc Ly, chạy xe nhanh như chớp đến vùng ngoại ô.

Đã qua chín giờ tối, so với vùng phố xá sầm uất, vùng ngoại thành có vẻ hoang vắng hơn rất nhiều. Ra vùng ngoại thành, xe lại đi về phía trước hơn mười dặm, cậu nhìn thấy ven gần chân núi có gian nhà gỗ cũ, xem chừng là nơi nhân viên quản lý rừng núi dùng để nghỉ ngơi.

Trương Huyền dừng xe ở vùng đất trống bên cạnh, đẩy cửa đi vào, thấy Hoắc Ly bị trói tay ra sau lưng treo trên xà nhà, đầu gục xuống không động đậy, tình cảnh này làm cho cậu có chút há hốc mồm.

https://thuviensach.vn

Phương pháp trói thấy thế nào đều giống như là cách đốt nướng nơi sơn dã.

“Con hồ ly ngu ngốc này, lúc này còn có thể ngủ!”

Đây là cách giải thích duy nhất, sau khi ăn no sau hoặc là quá mức đói khát, Hoắc Ly sẽ xuất hiện loại trạng thái giả ngủ này.

Quả nhiên, nghe được tiếng hô, Hoắc Ly mở to mắt, nhìn thấy Trương Huyền, lập tức kêu to lên, đáng tiếc ngoài miệng bị băng dán dán sát vào, la lên biến thành âm thanh hừ hừ khe khẻ.

Trương Huyền giơ tay lên, đạo phù bay ra, lá bùa sắc bén như lưỡi dao, cắt đứt dây thừng đang treo Hoắc Ly. Sau đó cậu vươn người lên, đem tiểu hồ ly ôm vào trong lòng , thuận thế chụp lên trán nó, đem lá bùa trấn trụ linh lực của nó tháo ra.

Đó chỉ là lá bùa trói buộc đơn giản, Hoắc Ly trên người có mang vòng tay Bắc Đẩu mà cậu tặng, hẳn là sẽ không kiêng kị loại đạo phù này, Trương Huyền ánh mắt đảo qua cổ tay của Hoắc Ly, phát hiện trên đó không có gì.

“Vòng tay đâu?”

“Em sau khi về nhà, thấy vòng tay hơi vướng, liền tháo nó ra , ai ngờ có người tới bắt em, vừa rồi bọn họ phát hiện em cởi được dây thừng, lại lần nữa đem em trói chặt lại, còn dán băng dính lên ngoài miệng, nói phải đốt nướng em, hức hức. . . . . .”

“Đồ hồ ly ngu ngốc!”

Thật sự là tức chết người không đền mạng, một con hồ ly tu luyện thành tinh cư nhiên bị phàm nhân bắt được, còn khóc đến nước mắt nước mũi dàn dụa, nói ra thật mất mặt.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền đem tiểu hồ ly đang khóc sướt mướt khiêng lên đầu vai, lao ra khỏi phòng nhỏ.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8

Mới ra cửa, cậu liền thấy trên vùng đất rộng rãi bằng phẳng tập trung mười mấy người đàn ông cao lớn thô kệch, mỗi người cầm trong tay vũ khí, quây thành vòng tròn đưa bọn họ vây vào ở giữa, chậm rãi tới gần.

“Hì hì, các vị đại ca, giựt tiền hay là cướp sắc? Sắc thì không có , muốn nói tiền thì, tôi trên người còn có hai nghìn, mọi người kết giao làm bằng hữu, tôi mời mọi người ăn bữa cơm, việc này kết thúc được không?”

Trương Huyền cười ha ha, lại không ai để ý đến cậu, Hoắc Ly nhìn mọi người tới gần, dao ở dưới ánh trăng loang loáng ánh xanh, sợ tới mức liều mạng trốn ở sau lưng Trương Huyền, pháp thuật hù dọa người của nó còn chưa vận dụng linh hoạt, hơn nữa ở thời điểm đang sợ hãi, cũng quên sạch .

“Đại ca, mấy ngàn đồng không đủ dùng đâu, trong túi tiền không còn nữa sao?”

Trương Huyền đem Hoắc Ly đẩy ra, tiếp tục thương lượng với mấy người đang vây đi lên: “Nếu không bốn nghìn thế nào? Vậy, giá cuối, năm nghìn, liền năm nghìn, em của tôi chỉ trị giá năm nghìn. . . . . .”

“Đại ca!” Tiểu hồ ly phát ra ngữ khí oán hận.

Không ai để ý tới những lời của Trương Huyền, tên cầm đầu thủ thế, một tiếng rít gào, bọn chúng cùng lúc xông lên.

“Này, thật sự tới à, ta đây rốt cuộc đã có thể phụng bồi.”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền miệng hay nói giỡn, nhưng xuống tay không hàm hồ, thong dong tiếp quyền cước bay tới, lại nhấc chân đem hai người trước mặt đá bay đi ra ngoài, kéo tiếp một người lấy làm lá chắn, rồi vọt vào giữa đem mấy người còn lại đều quật ngã xuống đất.

Cậu là thiên sư hạng ba, nhưng không phải là võ sư hạng ba, từ nhỏ đã rèn luyện, luận đánh nhau, quyền đạo hắc đạo cũng không phải là đối thủ của cậu, huống chi mấy tên tôm tép này.

Những người đó thấy tình thế không ổn, vội vàng lui về phía sau, Trương Huyền phủi phủi bụi đất trên người, cười nói: “Không đánh nữa hả, ta đây cáo từ .”

Hoắc Ly nóng nảy, kêu: “Bọn họ trói em lâu như vậy, còn nói phải đốt nướng em, không thể dễ dàng như vậy thả bọn họ.”

“Ừm, nói cũng phải.” Trương Huyền nhìn tên đại ca cầm đầu, “Là ai thuê các ngươi bắt em trai ta?”

Thấy hắn không nói, Trương Huyền xoa xoa cằm, cười hì hì nói: “Quên đi, ngươi không nói ta cũng đoán được, khách hàng của các ngươi nhất định là nghĩ muốn dẫn ta đi nơi khác, để dễ ra tay đối phó Niếp Hành Phong đúng không? Các ngươi đúng là không có mắt, đối phó với chủ tịch Niếp thị, sau này còn có đường sống sao?”

Thấy người nọ biến sắc, Trương Huyền biết mình đoán không sai, cậu rất đắc ý, kéo Hoắc Ly đi. Vừa rồi cậu liền đoán được, cho nên mới bỏ thêm bảo vệ ở trên người Niếp Hành Phong, nhưng mà, tốt nhất là nhanh nhanh trở về, trong khoảng thời gian đó, không biết chiêu tài miêu một người có chống đở nổi không.

Trương Huyền đi đến chỗ đậu xe, chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng xe vọt tới, biết không hay, cậu vội quăng tiểu hồ ly lên không trung, còn mình

https://thuviensach.vn

lại bị chiếc xe tải lao nhanh đâm tới cả người bị văng vào cửa xe ở phía sau.

Chiếc xe cũ nát dưới sự va chạm của xe tải, cùng trượt về phía trước, Trương Huyền bị kẹp vào giữa không thể nhúc nhích, tên lái xe còn sợ chưa đủ mạnh, lui xe về phía sau một chút, lại một lần nữa phóng lên, thúc cậu vào giữa hai chiếc xe, cửa kính xe bị đâm cho thay đổi hình dạng, thủy tinh văng khắp nơi.

“Đại ca!”

Hoắc Ly bị ngã mạnh trên mặt đất, chờ đến lúc đứng lên, thì nhìn thấy Trương Huyền bị đâm đang rơi từ trên đầu xe xuống, ngã sang một bên, mắt nó lập tức đỏ lên.

Đại ca nhất định bị đâm chết, những người này giết đại ca, tất cả đều đáng chết!

Lửa giận nảy lên, Hoắc Ly tay nắm thành quyền, Lửa vốn ẩn sâu trong cơ thể liền lập tức theo cổ tay thoát ra, đó là sức mạnh tinh túy của nó, nó tuy rằng chỉ là tiểu hồ ly pháp thuật kém cỏi, nhưng một khi nảy sinh lệ khí, bản tính hung tàn nguyên bản thuộc loại động vật liền thực tự nhiên bị kích động.

Vốn sợ hãi, lo lắng đổi thành phẫn nộ, những người này nếu dám làm hại đại ca nó, nó sẽ đem bọn họ chôn cùng!

Không ai chú ý tới thân hình bé nhỏ đứng ở trong bóng đêm, Hoắc Ly thật sự quá nhỏ, bọn cường đạo căn bản không đem nó để vào mắt, chính là một tiếng thét chói tai vô cùng thê lương đột nhiên vang lên, dưới ánh trăng, âm thanh vang dội như đâm vào trái tim bọn chúng.

Tên lái xe mới vừa xuống xe, thấy những người khác đều thối lui về phía sau, hắn quay đầu lại nhìn, phát hiện đứa nhỏ kia hai mắt hóa thành ánh

https://thuviensach.vn

sáng xanh, tối tăm như ma trơi, lóe ra tia nhìn hung tàn ngoan lệ, đứa nhỏ trong tay còn nắm một cái vòng lửa sáng quắc, Xích Hỏa ở trên cánh tay nó bốc cháy hừng hực, nó thế nhưng lại không có một chút biểu tình đau đớn.

Này một màn quỷ dị làm cho hắn trong lòng sợ hãi, bản năng lập tức xoay người bỏ chạy, dưới chân lại bị lửa cuốn lấy, hung hăng đánh lên cái cây ở một bên, hôn mê bất tỉnh.

Đứa nhỏ này rốt cuộc là cái gì?

Tên đại ca đột nhiên nhớ tới người thuê cho hắn một lá bùa, hắn còn tưởng rằng ra vẻ huyền bí, không nghĩ tới đứa nhỏ này thực sự cổ quái.

Hoắc Ly nhìn thẳng bọn họ, chậm rãi đi tới, trên cánh tay Xích Hỏa hừng hực, đáng sợ âm trầm, dù những người này bình thường nhìn quen cảnh đẫm máu, cũng cảm thấy sợ hãi, bọn chúng đều lui về phía sau, tên đại ca cảm thấy lo sợ, thấy nó càng lúc càng gần, vội vàng vung tay đem phi đao phóng tới.

Đao đến gần Hoắc Ly, như tờ giấy lơ lửng rồi rơi xuống trên mặt đất, Hoắc Ly khua những vòng lửa, Xích Hỏa như rồng bay ra, cuốn quanh thân tên cầm đầu.

“Đi chết đi!”

******

Niếp Hành Phong ngồi ở trong văn phòng, có chút tâm thần không ổn, đồng hồ treo tường phát ra âm thanh tích tắc khô khan, một chút một chút kích thích sự bình tĩnh của anh.

Kiều Linh cũng không giống như cô ta đã nói là sẽ tới ngay, đã hơn mười một giờ, cô ta vẫn không xuất hiện, cũng không liên lạc, Niếp Hành Phong

https://thuviensach.vn

thử gọi di động cho cô ta, nhưng không thấy ai nghe, cũng không thấy gửi tin trả lời.

Anh có loại trực giác, Kiều Linh nhất định là đã xảy ra chuyện.

Linh. . . . . .

Bị tiếng di động đột nhiên vang lên làm hoảng sợ, Niếp Hành Phong vội vàng nghe máy, bên kia vang lên giọng của Niếp Duệ Đình.

“Anh hai, anh đang ở đâu?”

“Anh ở công ty, em thì sao?”

“Em mới rời khỏi nhà cũ, ông nội ngủ rồi, em mới dám đi, anh đang ở công ty, vậy để em tới đó tìm anh, chờ em chút.”

“Muộn quá rồi, em không cần đến. . . . . .”

Nói còn chưa dứt lời, đối diện đã thấy tắt máy, có thể là tín hiệu không tốt, Niếp Hành Phong gọi lại mãi không được.

Anh buông di động, tiếng chuông lại vang lên, là số điện thoại công cộng, anh ấn nút nghe, không ngờ lại là Kiều Linh, tiếng hô hấp của cô rất nặng nề, như là vừa mới kịch liệt chạy trốn.

“Chủ tịch, anh bây giờ đang ở đâu?”

“Tôi còn ở công ty, cô thế nào? Đã xảy ra chuyện gì phải không?”

“Tôi đang ở buồng điện thoại công cộng. Chạng vạng sau khi tôi nói chuyện với anh không lâu có người đến tìm tôi, nói là trợ lý của anh, anh bởi vì bây giờ phải tham dự hội nghị, không thể gặp tôi, cho nên phái hắn tới lấy tư liệu.”

https://thuviensach.vn

“Tôi không cử ai đi tìm cô.”

“Tôi cũng hiểu được có chút không thích hợp, liền nói tài liệu không có mang theo ở trên người, không ngờ hắn thừa dịp tôi không chú ý, chuốc thuốc mê, đến lúc tôi tỉnh lại, liền phát hiện mình bị trói trong một gian phòng, may là cửa sổ phòng đó có thể mở ra, tôi cởi dây thừng, từ cửa sổ nhảy xuống, bây giờ đang vội trở lại.”

“Nhảy lầu? Cô có bị thương không? Nhanh tìm một chỗ trốn đi!”

“Không sao, tôi từng học võ vài năm, từ lầu hai nhảy xuống với tôi mà nói không tính là cái gì. Người đó đã lấy mất túi tài liệu, có điều trước đó tôi có lưu lại, bỏ vào trong hòm thư, bây giờ tôi lập tức tới tìm anh, gọi điện trước chính là nhắc nhở anh cũng phải cẩn thận.”

“Kiều Linh?”

Bên kia đã dập điện thoại .

Kiều Linh nói chuyện thực gấp gáp, căn bản chưa cho Niếp Hành Phong cơ hội đáp lời, nhưng anh theo lời tự thuật vững vàng bình tĩnh của đối phương là hiểu rõ được cá tính của cô gái này, sau khi bị đánh thuốc mê bắt cóc mà còn có thể trấn định như thế, cô hẳn là không có vấn đề gì.

Vì thế Niếp Hành Phong lập tức điện thoại cho bảo vệ ở phía dưới, bảo bọn họ nếu nhìn thấy Kiều Linh, lập tức đưa cô ấy lên.

Buông điện thoại, Niếp Hành Phong đi toilet rửa mặt, khi rút khăn tay ra lau mặt, chợt nghe tiếng nước tí tách, anh kỳ quái nhìn vòi nước, hệ thống vòi nước là cảm ứng, không có khả năng nhỏ nước, trong một chốc cúi đầu kia, anh đột nhiên nhận thấy trên gương tựa hồ có bóng người chợt lóe, một cô gái ở tại phía sau, con mắt xám trắng nhìn thẳng hắn.

“Ai!”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong lập tức xoay người, sau lưng lại không có một bóng người, có điều hình ảnh chợt lóe vừa rồi làm cho tim anh đập nhanh, tựa hồ có luồng không khí lạnh như băng không ngừng thổi lại đây, anh quét mắt nhìn chung quanh một cái, khi phát hiện trong cái toilet cũng không quá lớn này chỉ có một mình anh, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Ở chung một chỗ với Trương Huyền lâu ngày, thần kinh của anh cũng trở nên yếu đi, việc này không phải là hiện tượng tốt.

Niếp Hành Phong đem khăn tay ném vào thùng rác, mở cửa rồi đi ra ngoài.

A!

Một cô gái đang đứng ở cửa, khi Niếp Hành Phong mở cửa đi ra ngoài, thật tự nhiên xuyên qua người cô ta đi tới phía trước.

Kinh hãi, Niếp Hành Phong vội vàng quay người lại, cô gái đó vẫn đứng ở cửa, nghe thấy anh kêu sợ hãi, cũng xoay người lại.

“Trần Tuyết Nhi!”

Khuôn mặt này gần đây anh đã nhìn rất nhiều lần, tuyệt đối không lầm, sở dĩ một tiếng kêu ra tên Trần Tuyết Nhi, là bởi vì anh nhìn thấy trước ngực cô gái đó máu tươi không ngừng trào ra theo quần áo chảy xuôi đến trên mặt đất, tiếng tí tách vừa rồi không phải tiếng nước nhỏ giọt, mà là tiếng máu tươi từ ngón tay cô ta nhỏ xuống mặt đất.

Trần Tuyết Nhi giờ phút này cả người như ngâm ở trong máu, cô ta lại như thể là không hề có cảm giác, ngẩng đầu lên nhìn Niếp Hành Phong, trên mặt nổi lên nụ cười thảm đạm quỷ dị.

Trước mắt hoa lên, khi Niếp Hành Phong nhìn kỹ lại, lại phát hiện trước mặt đã trống không.

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ là anh quá mức mệt mỏi nên xuất hiện ảo giác?

Niếp Hành Phong vỗ vỗ trán, nghi hoặc quay về, khi đi đến cửa văn phòng, đột nhiên dừng bước.

Trên cửa thủy tinh dính một mảng lớn chất lỏng màu đỏ, như mực nước chảy xuống, trong quá trình chảy xuống mơ hồ hình thành một dáng người, khoảng không tĩnh lặng trong hành lang dài vang lên tiếng phụ nữ trầm thấp rên rỉ, Niếp Hành Phong lớn tiếng quát: “Là ai giả thần giả quỷ?”

Không ai trả lời anh, tiếng rên rỉ thê lãnh hình như lớn hơn một chút, Niếp Hành Phong nhìn chằm chằm cánh cửa, lớp chất lỏng từ trên thủy tinh bóng loáng chậm rãi, không tiếng động chảy xuống, càng lúc càng nhiều, tựa hồ như được chỉ dẫn, tràn đầy đến trên mặt đất, sau đó chảy về phía trước.

Phía sau lưng dâng lên cảm giác nhè nhẹ mát lạnh, anh khống chế không được ý chí của mình, không tự chủ được theo dòng máu chảy xuôi đi về phía trước, đi đến phía cửa phòng chứa đồ tạp vật.

Máu vẫn không hề ngừng chảy, thuận theo khe cửa chảy vào, giống như ảo thuật, rất nhanh liền toàn bộ biến mất ở phía bên trong.

Niếp Hành Phong đẩy cửa, phát hiện cửa bị khóa. Có điều khóa cửa rất đơn giản, anh lấy từ trong túi ra một sợi dây cứng, nhét vào khóa cửa, chậm rãi di động vào, tạch một tiếng, đem khóa cửa mở ra .

Ai, không ngờ chuyện mờ ám anh thường làm khi học đại học, lại có một ngày có đất dụng võ.

Phòng chứa đồ tối om cái gì đều không thấy rõ, Niếp Hành Phong sờ soạng ấn chốt mở, đi vào.

https://thuviensach.vn

Bên trong chất đống tài liệu và đồ đạc vứt đi lung tung khắp nơi, anh đẩy đồ đạc linh tinh ra, đi vào trong phòng, ở cửa vấp phải thứ gì đó, giấy tờ chất thành đống lớn phía trước bị va chạm rơi xuống, đổ sang một bên.

"Ôi trời. . . . . ."

Giấy rơi xuống sàn, Niếp Hành Phong nhìn thấy rõ ràng thứ được dấu ở bên trong, thất thanh kêu lên.

Trần Tuyết Nhi nằm cong queo dưới đống giấy tờ, quần áo một mảnh màu đỏ, chỗ ngực trái tràn đầy máu đã biến thành màu đen, ở giữa đỉnh đầu còn cắm một thứ gì đó rất kỳ quái, hai mắt đờ đẫn nhìn về phía anh, khóe miệng tựa hồ lộ ra nụ cười lạnh, giống hệt biểu tình vừa rồi anh nhìn thấy.

Lần này không phải ảo giác, Trương Huyền không nói sai, Trần Tuyết Nhi thật sự là ở trong này xảy ra chuyện, còn bị người giấu thi thể ở phòng chứa đồ tạp vật. . . . . .

Không kịp nghĩ lại, Niếp Hành Phong vội đi ra, nghĩ muốn quay về văn phòng gọi điện thoại báo cảnh sát, ai ngờ mới ra cửa, liền cảm giác toàn thân lạnh cả người, hai chân như là bị dính ở tại trên mặt đất, nửa bước cũng không cử động được, chất lỏng quỷ dị từ bốn phía chậm rãi chảy về phía anh, vây lấy. . . . . .

Một bàn tay lạnh như băng từ phía sau hung hăng bóp chặt cổ của anh, nhưng lập tức lại buông lỏng ra, khi Niếp Hành Phong ngã sấp xuống, mơ hồ nhìn đến có cô gái mặc váy đen đứng ở phía trước.

Là Trần Băng Nhi.

Tựa hồ có bóng người băng qua người mình, đi đến phía Trần Băng Nhi, Niếp Hành Phong nhìn không thấy người, chỉ nhìn đến trên mặt đất không ngừng xuất hiện một đám dấu chân đỏ như máu, vẫn kéo dài đến trước mặt Trần Băng Nhi.

https://thuviensach.vn

Yết hầu như là bị thứ gì đó chặn lại, phát không ra âm thanh, chỉ nhìn đến chất lỏng quỷ dị đỏ sẫm càng lúc càng nhiều, như là đại dương mênh mông biển rộng, vây quanh anh, rồi chậm rãi từng chút từng chút cắn nuốt. . . . . .

******

Kiều Linh đáp tắc xi tới, người bắt cóc cầm luôn cả túi xách của cô, bất quá trong túi quần của cô còn có chút tiền lẻ, miễn cưỡng có thể trả tiền xe.

Bảo vệ đã nghe điện thoại của Niếp Hành Phong, sau khi nghe nói cô là Kiều Linh, lập tức mang cô đi lên tầng cao nhất.

Vào thang máy, bảo vệ lợi dụng ánh sáng từ bốn phía vách tường trong thang máy lặng lẽ đánh giá Kiều Linh, dù sao một cô gái xinh đẹp muộn như vậy tới tìm chủ tịch công ty, sẽ làm cho người ta nhiều ít suy nghĩ theo hướng không đứng đắn, huống chi cô gái quần áo còn không chỉnh, vì thế bảo vệ theo bản năng nhìn cô vài lần.

Ai ngờ vài lần nhìn lén, hắn đột nhiên phát hiện phía sau Kiều Linh tựa hồ có một bóng người màu đen, lúc đầu hắn còn tưởng rằng mình hoa mắt, nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện bóng đen càng lúc càng lớn, cũng có xu thế bao phủ lấy toàn thân Kiều Linh.

Một tiếng cổ quái hoảng sợ từ miệng bảo vệ truyền ra, Kiều Linh hoảng sợ, kỳ quái nhìn về phía hắn, thấy hắn chỉ vào sau lưng mình, môi run run, lại không nói nên lời.

Kiều Linh nhìn xem vách tường đối diện, trên mặt phẳng bóng loáng trong như gương không nhìn thấy gì, nhưng có loại trực giác, có người ở sau lưng cô, gió lạnh không ngừng truyền đến, cô vội xoay người nhìn.

“A. . . . . ”

https://thuviensach.vn

Lúc xoay người, tóc dài đột nhiên bị người dùng lực túm lấy, Kiều Linh bị đau ngửa người về phía sau, cô luyện qua võ thuật, thân mình mềm mại, lập tức liền thuận theo lực của đối phương ngả về phía sau xoay người, trong nháy mắt, cô phát hiện phía sau không có một bóng người, nhưng có lực đập thật mạnh vào lưng, hất cô ra.

Thang máy không gian quá nhỏ, Kiều Linh đụng vào vách tường đối diện rồi ngã xuống đất, nhìn đến cảnh tượng cổ quái, bảo vệ sợ tới mức thân mình run lẩy bẩy, tay không ngừng run rẩy ấn nút mở cửa, đáng tiếc thang máy không theo ý nguyện của hắn, vẫn chậm rãi đi lên, hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại.

Kiều Linh bị rơi hoa mắt choáng váng đầu, nằm ở trên mặt đất, khẩn trương nhìn khắp thang máy, lại không nhìn thấy cái gì, chỉ có cảm giác lạnh như băng càng ngày càng mãnh liệt, lập tức có thứ gì đó lành lạnh đột nhiên động vào hai má của cô.

Cô trở tay bắt lấy, cảm giác giống như cổ tay người, kinh hãi vội vàng buông ra, cái tay kia lại kéo cô, đem cô nhấc lên, lại một lần ném vào tường.

Lúc bị ném, Kiều Linh mơ hồ nghe được có tiếng rên rỉ kì lạ vang lên ở bên tai, bảo vệ run rẩy lui ở một góc, ánh mắt nhìn cô tràn đầy hoảng sợ, cô vội kêu: “Mau mở cửa thang máy!”

Cô cảm giác bảo vệ nhất định là nhìn thấy gì đó, mới có thể sợ hãi như vậy, nhưng mà cô lại không nhìn thấy, trong không gian nhỏ hẹp, cái gì đều nhìn không tới ngược lại càng đáng sợ, cô nghĩ hiện tại tốt nhất là nhanh chóng đi ra ngoài, nói không chừng mới có thể có người giúp đỡ.

Nhưn bảo vệ không có động tác gì, hắn phát ra một tiếng kêu bi thảm, thân mình thực quỷ dị dán vào vách tường, chậm rãi di động lên trên vách tường thang máy, hắn hai tay ở không trung liều mạng giãy dụa, nhưng

https://thuviensach.vn

không ngăn lại được lực lượng kia, vì thế, thân mình rất nhanh liền bị treo lên giữa không trung, rồi sau đó ngã mạnh xuống dưới.

Đinh. . . . . .

Thời khắc mấu chốt, thang máy tới đỉnh tầng, cửa phát ra một tiếng vang nhỏ rồi mở ra .

Kiều Linh bổ nhào vào bên cạnh bảo vệ, lôi kéo hắn đi ra khỏi thang máy, hai người vừa mới đi ra, cửa thang máy liền đóng lại, đèn hiện lên số một rồi lại dời nhanh xuống phía dưới.

Bảo vệ nằm đó vẫn không nhúc nhích, hình như là bị ngất đi.

Ngay lúc này bị ngất đi có lẽ cũng là loại may mắn? Kiều Linh quỳ rạp trên mặt đất, tự giễu nghĩ.

Toàn thân cô run rẩy kịch liệt, hơn nữa ngày mới vất vả đứng lên, ai ngờ mới vừa đứng vững, chợt nghe đến trong không gian mờ ám truyền đến tiếng phụ nữ rống giận.

“Tại sao không giết cô ta! ?”

Thanh âm giống hệt chần chờ nói: “Là anh trai cô ấy làm, không liên quan gì đến cô ấy. . . . . .”

“Ta mặc kệ, bọn họ tất cả đều phải chết! Ta cần sức lực của bọn họ!”

Theo tiếng oán độc quát to, thân thể Kiều Linh lại một lần nữa bị khí thế cổ quái cuồn cuộn nâng lên, đụng vào trên tường, lập tức một bàn tay lạnh như băng bóp chặt lấy cổ họng cô, đem cô chuyển dời về phía trước.

Kiều Linh ra sức giãy dụa, cũng đấm tay về phía trước, chính là trừ bỏ cảm giác được trên cổ bị áp chế, cô căn bản không thể chạm đến vật thể gì, nắm tay chém ra rơi vào khoảng không.

https://thuviensach.vn

Thân mình bị treo đến giữa không trung, bàn tay bóp chặt cổ họng buông lỏng ra, cô bị gió lạnh quấn lấy đẩy về phía thang máy, cửa thang máy như bị lực mạnh kéo ra, mở sang hai bên, Kiều Linh không cách nào chống cự được, dán vào cửa thang máy rồi ngã xuống vào bên trong, cô tay mắt lanh lẹ, lúc rơi xuống, một bàn tay bám lấy mép rãnh một bên của thang máy, tay kia vươn lên, lấy khửu tay ngăn trở hai cánh cửa thang máy đóng lại, để tránh cửa kẹp lại, cứ như vậy, cô cả người đung đưa ở trong khoảng không, sức lực lại chỉ dựa vào bốn ngón tay.

Sẽ chết sao?

Vừa rồi khoang thang máy đã đi xuống, nói đúng ra hiện tại dưới thân cô là độ cao hai mươi ba tầng, ngã xuống kết quả có thể nghĩ, hơn nữa nếu hiện tại có người dùng thang máy, cô cũng chỉ có một con đường chết, càng đừng nói lực lượng cổ quái kia cũng sẽ không buông tha cô.

Trong lòng tuyệt vọng cùng sợ hãi đạt tới đỉnh điểm, Kiều Linh kêu lên: “Cứu mạng. . . . . .”

Không có khí lực hét to lên, nhưng ngay sau đó cửa thang máy lại đột nhiên mở ra khe hở rất lớn, có người cố gắng đẩy cửa ra, một bàn tay vươn vào đây, nắm chặt cổ tay cô.

“Chủ tịch. . . . . .”

Niếp Hành Phong hợp lực đem Kiều Linh lôi ra, sau khi đi ra, Kiều Linh toàn thân mệt mỏi nằm ẹp trên mặt đất, Niếp Hành Phong cũng không tốt hơn là mấy, anh ngồi ở bên cạnh Kiều Linh, lòng còn sợ hãi một màn quỷ dị vừa rồi.

Rõ ràng chất lỏng đỏ tươi ướt át đã bao vây lấy anh, tùy thời sẽ đưa anh bao phủ, lại trong một khắc biến mất hầu như không còn, trên mu bàn tay anh có ký hiệu cổ quái không ngừng lóe ra ánh sáng, ở trong hành lang dài

https://thuviensach.vn

âm u hiện lên rõ ràng, vết máu ảo giác phút chốc bị đánh tan, đó là bùa chú Trương Huyền vẽ trước khi đi.

Không ngờ tiểu thần côn còn có chút tài năng, thời khắc mấu chốt cứu anh một mạng.

“Anh thế nào?”

“So với cô không tốt hơn là mấy.” Niếp Hành Phong cười khổ một tiếng, nâng Kiều Linh dậy, “Tới văn phòng tôi rồi nói sau.”

Trong hành lang dài lắng lặng một chút tiếng động cũng không có, lực lượng cổ quái kia đã hư không tiêu thất, giống như hết thảy phát sinh vừa rồi đều chính là bóng đè.

******

“A. . . . . .”

Nhìn thấy ánh lửa bay về phía chính mình, tên đại ca ngoại trừ phát ra rên rĩ, không hề có sức phản kháng, hắn toàn thân giống bị dây thừng trói chặt, ngay cả một chút cũng không hoạt động được, mắt thấy mình sẽ bị hỏa long cắn nuốt, khi hỏa long đang ép đến trước mắt hắn lại bị người kéo lại, ngọn lửa rít gào lao chồm lên mặt hắn, nhưng lại không tiếp tục tiến lên.

“Đại ca?”

Hoắc Ly ngạc nhiên nhìn Trương Huyền vừa mới đứng dậy đang bắt lấy Xích Hỏa của nó, cái xiềng xích liệt hỏa kia quấn quít lấy tay cậu không ngừng thiêu đốt, nhưng một chút cũng không làm cậu bị thương.

“Đem thứ này thu hồi lại, không đáng vì những người này mà hủy đi đạo hạnh của mình.”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền nói, ánh lửa bổng nhiên tắt ngúm, Xích Hỏa đã tự bay trở lại trên cánh tay Hoắc Ly, lui về trong cơ thể nó.

“Đại ca, may là anh không sao.”

Thấy Trương Huyền không có việc gì, Hoắc Ly cười đến mày cong tít, lệ khí lập tức biến mất, chạy lên ôm lấy Trương Huyền, lại bị cậu đẩy ra. Trương Huyền cười dài nhìn bọn cướp, chậm rãi đi về phía bọn họ.

Hai anh em này căn bản không phải người!

Đây là suy nghĩ của những người ở đây, con người sao có thể bị xe đâm mà vẫn còn bình yên vô sự như vậy?

Rõ ràng là giữa hè, mọi người trên người lại mồ hôi lạnh như mưa, Tên đại ca hai chân run không ngừng, ngơ ngác nhìn Trương Huyền đi đến trước mặt mình, hắn miễn cưỡng kêu lên: “Ngươi muốn làm gì? Giết, giết người là trái pháp luật, ngươi phải ngồi, ngồi tù. . . . . .”

Nếu không run rẩy và nói năng lắp bắp, những lời này nói được coi như có khí khái, Trương Huyền nhìn hắn, đột nhiên cười: “Ta chưa bao giờ động thủ với con người.”

“Cái, cái gì?”

Tên đại ca ngơ ngác nhìn Trương Huyền, khuôn mặt lại chớp mắt một cái trở nên xanh mét, hắn tinh tường nhìn đến sau lưng đối phương có quái vật giương nanh múa vuốt, không, không phải ở sau lưng, phải nói vốn liền ở trên lưng cậu ta, chính hiện lên như mây mù, dữ tợn nhìn mình.

Kia, đó là. . . . . .

Đó căn bản là thứ không thuộc về nhân loại, chẳng lẽ nói người này. . . . . .

https://thuviensach.vn

Tên đại ca chưa kịp kêu ra tiếng, trong mắt đã trợn trắng, cảm giác trong cơ thể sức lực như bị rút ra, trái tim chợt nhảy rộn, nhanh đến mức làm cho hắn thở không nổi.

Trương Huyền cười cười với hắn.

“Ai, ngươi nhìn tới rồi? Thật xin lỗi, trên đời chỉ có một loại người có thể nhìn thấy, thì đó là người chết.”

Đáng tiếc tên đại ca không có cơ hội đáp lại, trái tim hắn sau vài lần đập kịch liệt đột nhiên yên lặng, ngửa mặt ngã xuống về phía sau.

“Hà Tráng, sinh vào giờ Thìn năm Nhâm Ngọ, chết vào giờ Tý năm Canh Tuất, thọ hai mươi chín tuổi, chết vì tim suy kiệt do cực độ sợ hãi.”

Giọng nói trong trẻo từ xa xa vang lên, mọi người quay đầu lại, thấy một thanh niên tóc dài mặc tây trang màu trắng nháy mắt di động đến trước mặt, trên tay nâng sổ sách, cười dài nói.

Rõ ràng là một người thanh niên cực tao nhã, nhưng lại một lần nữa làm cho mọi người ở đây nổi mồ hôi lạnh.

“Ôi trời, người này, người này gót chân không có chạm đất. . . . . .”

Có người kêu to, thanh niên mặt nhăn mày nhíu, vung tay lên, ngoại trừ Trương Huyền và Hoắc Ly đứng ở bên cạnh trợn mắt há hốc mồm, những người còn lại đều ngất xỉu.

“Thật sự là không có trình độ, chân không chạm đất có cái gì quái lạ đến vậy? Có ai nghe nói qua quỷ chân chạm đất?”

Thanh niên than thở, rồi giơ tay lên, một cái dây xích sắt từ trên trời cuốn lấy thân hình Hà Tráng, dây xích như câu dẫn, hồn phách rung rinh liền theo vòng trang sức rời khỏi thân thể, đứng ở bên cạnh hắn.

https://thuviensach.vn

“Quỷ, quỷ.”

Hoắc Ly giật mình kêu lên, trốn phía sau Trương Huyền, ôm chặt lấy thắt lưng cậu, thần tình khẩn trương nhìn nam nhân quái dị này.

Thanh niên áo trắng rất không cao hứng, bĩu môi với tiểu hồ ly, “Ta là quỷ, ngươi là yêu quái, có cái gì phải sợ?”

Trương Huyền sờ sờ đầu Hoắc Ly, cười nói với thanh niên: “Lần này tới rất nhanh, có điều sao lại chỉ có một mình ngươi?”

Thanh niên nhún nhún vai, “Không có biện pháp, hiện tại tỉ lệ tử vong rất cao , chúng ta đều phải chia nhau làm việc, nếu không làm sao có thể thu cho hết? Ngươi lại chạy tới đây làm cái gì? Một tên tam lưu thiên sư, cũng theo chúng ta tranh giành công việc.”

“Là do bọn hắn chọc ta trước.”

Không để ý tới lời nói thầm của Trương Huyền, thanh niên áo trắng đem ánh mắt chuyển tới trên người Hoắc Ly.

“Tiểu hồ ly có chút nghĩa khí, nên tiếp tục phát huy, tương lai nếu tới thời điểm gặp lại ta, ta sẽ cho ngươi một cơ hội.”

Hắn cười nháy mắt mấy cái với Hoắc Ly, dắt hồn phách của Hà Tráng xoay người đi, thân ảnh màu trắng rất nhanh nhạt dần dưới ánh trăng, Hoắc Ly sửng sốt nửa ngày, đột nhiên kêu lên.

“Em biết rồi, đại ca, hắn là quỷ Vô Thường!”

Trương Huyền đem tiểu hồ ly ngốc nghếch kéo vào trong lòng, xem như an ủi nó, bất quá thấy nó không có chú ý tới câu nói Bạch Vô Thường nói lúc gần đi, liền yên tâm.

https://thuviensach.vn

Vô Thường nhất định là nhìn thấy cái gì, cho nên mới nhắc nhở Hoắc Ly, có điều chuyện tương lai ai cũng không thể đoán trước, tiểu hồ ly vẫn là cái gì cũng không biết thì tốt hơn.

“Chúng ta trở về đi, xem chiêu tài miêu thế nào .”

Trương Huyền trèo lên chiếc xe đã bị đâm cho thay đổi hình dạng, khởi động xe, Hoắc Ly ngồi vào chỗ bên cạnh, nhìn cậu, vẻ mặt sùng bái.

“Đại ca, em sai lầm rồi, luôn nghĩ anh là tam lưu thiên sư, không ngờ anh lại lợi hại như vậy, ngay cả hắc bạch vô thường đều nhận thức, hơn nữa pháp thuật của anh cũng rất cao, xe bị vỡ thành như vậy, anh lại một vết thương cũng không có, đem một chiêu này cũng dạy cho em nha.”

Đáp lại nó chính là chiếc xe không thể phát động kêu lên những tiếng quái lạ, Trương Huyền nhíu mày.

“Bị tên chủ xe lừa rồi, cái xe hỏng này còn chưa dùng được vài ngày đã thành như vậy, sau này phải bắt hắn bồi thường mới được.”

Dưới sự cố gắng không ngừng của cậu, sau năm phút đồng hồ xe cuối cùng cũng bắt đầu khởi động, Hoắc Ly nhìn thân xe đã biến hình nghiêm trọng, thực hoài nghi chiếc xe này có thể an toàn chạy về tòa cao ốc của Niếp thị hay không.

“Đại ca, xe chạy rất chậm, những người đó sẽ đối phó với chủ tịch của anh đúng không? Phải nhanh một chút, nếu không sẽ không kịp .”

“Yên tâm, chiêu tài miêu không dễ dàng chết như vậy, anh ta không phải rất cứng đầu sao? Đêm nay sẽ cho anh ta lưu lại một hồi ức phi thường khoái trá, ha ha. . . . . .” Trương Huyền thoải mái tự nhiên nắm tay lái, huýt sáo nói.

https://thuviensach.vn

Hoắc Ly thông cảm lắc đầu, “Làm chủ tịch của anh, thật sự là rất đáng thương.”

Nó nghiêng đầu xem phía sau lưng Trương Huyền, rất kỳ quái lúc ấy Hà Tráng nhìn thấy gì, sợ tới mức đi đời nhà ma, nhưng nhìn trái nhìn phải, vẫn không nhìn thấy cái gì.

Có điều, nó có phát hiện mới về pháp lực của Trương Huyền, đại ca tuyệt đối là tam lưu thiên sư giả trư xơi hổ, đến lúc thật sự phát uy, kinh khủng giống như sứ giả Câu Hồn từ địa ngục tới.

Về sau nhớ rõ nhất định không cần đắc tội đại ca, nếu không mạng nhỏ khó giữ.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9

Niếp Hành Phong đỡ Kiều Linh vào văn phòng, trải qua những chuyện kinh khủng vừa rồi, Kiều Linh đã chống đỡ không nổi, ngồi ở trên ghế, thân thể run rẩy không ngừng.

Niếp Hành Phong rót cho cô chén nước ấm, hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

“Không được tốt lắm.”

Kiều Linh miễn cưỡng cười đáp lại anh, mới vùng vẫy thoát khỏi tử vong trở về, cô còn có thể kiên cường không ngất xỉu, đã là kỳ tích .

“Cô trước tiên nghỉ ngơi một chút, tôi đi dìu bảo vệ vào.”

Khi Niếp Hành Phong đi ra ngoài, phát hiện đèn ngoài hành lang đều đã tắt, chỉ có phía cầu thang an toàn là đèn còn sáng, hành lang dài u ám, khoảng không tĩnh lặng đến mức làm kẻ khác hoảng hốt, nhưng không có bóng dáng của bảo vệ.

Anh dạo qua hành lang một vòng, cũng không tìm được người, đành phải trở lại văn phòng.

Kiều Linh nhìn qua tốt hơn so với lúc nãy, đang xoa xoa khuỷu tay, Niếp Hành Phong vội hỏi: “Cô bị thương à? Để tôi đưa cô đến bệnh viện trước.”

“Không có việc gì, là khi tôi vừa mới rớt xuống thang máy, lấy khửu tay chống đỡ cửa thang máy bắn ngược trở về nên mới bị thương một chút,

https://thuviensach.vn

không nghiêm trọng.”

“Cửa thang máy bắn ngược trở về?”

Niếp Hành Phong thì thào lập lại một lần, trước mắt đột nhiên linh quang chợt lóe.

Hiểu rồi, anh đã hiểu rõ, toàn bộ vấn đề vẫn không nghĩ ra liền được giải quyết dễ dàng.

“Cô ở đây nghỉ ngơi, tôi đi làm chút việc xong sẽ quay lại.”

“Chủ tịch. . . . . .”

Kiều Linh cũng không muốn một mình ở cái chỗ kinh khủng này, cô vừa định nói phải đi cùng Niếp Hành Phong, đối phương đã xông ra ngoài, cũng đem cửa ban công đóng lại.

Đã qua mười hai giờ, nhân viên phòng tài vụ đã sớm ra về, bên trong một mảnh tối đen, chỉ có trong văn phòng Chu Ngôn thấp thoáng ánh đèn, có người đang vội vả tìm thứ gì đó.

“Anh đang tìm cái này phải không?”

Thanh âm trầm tĩnh vang lên từ phía cửa, người đàn ông giật mình xoay người, thấy Niếp Hành Phong bước vào, tay còn nắm một đoạn dây lò xo.

“Chủ tịch? Đã trễ thế này, anh còn chưa về sao?”

“Lời này hẳn là nên để tôi hỏi.”

Nhìn Lý Thuận Trường ra vẻ trấn định, Niếp Hành Phong thản nhiên nói: “Anh đang tìm lại công cụ giết người phải không?”

“Anh nói cái gì? Tôi không hiểu.”

https://thuviensach.vn

“Anh hẳn là so với bất luận kẻ nào đều hiểu được! Là anh giết Chu Ngôn, lại làm như là tự sát, có người ngu ngốc còn tự cho là thông minh nói đó là lệ quỷ tác quái, kỳ thật trên đời này căn bản không có quỷ, đều là anh cố tình giả thần giả quỷ!”

Lí Thuận Trường khuôn mặt tươi cười có chút cứng ngắc, “Tôi chỉ là tới phòng trưởng phòng Chu cúng tế cho ông ấy, chủ tịch không nên ở nơi người ta chết nói đùa như vậy.”

Niếp Hành Phong lạnh lùng hỏi lại: “Tôi giống như hay nói đùa lắm sao?”

Lý Thuận Trường khóe miệng gợi lên nụ cười, hơi châm biếm hỏi: “Như vậy, chứng cớ đâu? khi Chu Ngôn tự sát, cửa phòng là khóa trái, bên trong chỉ có một mình ông ấy, điểm này tất cả nhân viên đều có thể chứng minh, có điều, nếu chủ tịch muốn làm trinh thám, tôi thật nguyện ý làm thính giả trung thành của anh.”

Niếp Hành Phong giơ giơ đoạn lò xo trong tay lên.

“Anh đem mọi việc sắp đặt rất tài tình, có điều, cuối cùng thì dù cẩn thận đến mấy cũng có sai sót, chưa kịp lấy lại vật chứng quan trọng. Chu Ngôn không phải tự sát, ông ấy trèo lên bàn là để sửa điều hòa. Anh biết rõ ông ấy rất thành thạo về đồ điện, nếu điều hòa bị hư hỏng, ông ấy nhất định sẽ tự sửa lấy, cho nên, đầu tiên anh phá hỏng điều hòa, bố trí một con đường dẫn đến cái chết cho ông ấy đi!”

Trời nóng như vậy, cửa phòng đóng chặt, điều hòa lại không chạy, lúc ấy anh đã cảm thấy kỳ quái, sau lại mới biết được đó là điểm mấu chốt của chuyệ này.

“Đối với động tác liều mạng túm lấy rèm cửa của Chu Ngôn khi nhảy lầu, tôi vẫn luôn cảm thấy quái lạ, sau khi hiểu ra chân tướng cái chết của ông ấy, mới biết được ý nghĩa của động tác đó, ông ấy túm lấy rèm cửa

https://thuviensach.vn

không phải vì sợ hãi không dám đối mặt với khoảng không phía dưới, mà là giãy dụa tìm đường sống cuối cùng!”

Niếp Hành Phong nhìn thẳng Lý Thuận Trường, lạnh lùng nói: “Trước tiên anh mở chốt đẩy cửa kính ra, ở một bên khung cửa ép lò xo vào phía lề trong cửa sổ với tường, lại ở mép rãnh bên dưới của cánh cửa bên kia dùng miếng sắt hay thứ gì đó tương tự để giữ lại, như vậy thoạt nhìn, cửa sổ là đóng kín, nhưng chỉ cần anh lấy miếng sắt đi, lực đàn hồi của lò xo sẽ đẩy cánh cửa bật ra. Bởi vì có rèm che đi, Chu Ngôn không biết cửa sổ bị động tay động chân. Vì để cho cửa kính thuận lợi dời ra, anh bôi dầu lên bộ phận bản lề, tòa nhà này từng sửa chữa lại, rất nhiều cửa sổ chốt đều bị rít chặt, chỉ có khung cửa sổ gian phòng này mở rất dễ dàng, những điều này đều xuất từ kiệt tác của anh.” (phần này mọi người có hiểu bạn popo nói gì không ?)

“Nói rất hay, nhưng mà anh đừng quên, Chu Ngôn trước khi chết đã viết thư hối lỗi, hơn nữa, cho dù anh nói đều có lý lẽ, nhưng xin hỏi tôi làm thế nào để giết ông ấy? Lúc ấy tôi không có mặt ở hiện trường, thậm chí còn không ở phòng tài vụ.”

“Sai, đó không phải thư hối lỗi, là khi Chu Ngôn nghe điện thoại ghi chép lại! Có nhân viên nói từng nghe thấy trước khi Chu Ngôn tự sát có nói chuyện điện thoại với ai đó, người nói điện thoại với ông ấy nhất định là anh! ‘Nguồn gốc tội ác của dục vọng sai trái và tham lam’ đều là anh nói, Chu Ngôn có thói quen lúc nghe điện thoại thuận tay ghi chép lại, điểm này anh so với tôi còn rõ ràng hơn, cho nên anh dẫn dụ ông ấy viết những lời đó!

“Nguyên nhân chính cho việc anh không ở phòng tài vụ, là vì thời điểm đó anh đang thực thi kế hoạch giết người, ngay phía trên của căn phòng này có một gian phòng trống, anh lúc ấy đang ở tại gian phòng đó, từ cửa sổ thả dây thừng trèo xuống, treo mình ở phía trước cửa sổ căn phòng này, sau đó dùng cây gậy đẩy miếng sắt ra, ngay khi cửa sổ văng ra, lại dùng gậy đập

https://thuviensach.vn

vào đầu gối Chu Ngôn, khiến ông ấy mất đi cân bằng mà ngã xuống. Sau khi ông ấy bị ngã anh lại chạy tới đây trước tiên, là để thu hồi máy nghe trộm đúng không? Không có máy nghe trộm, anh rất khó khống chế hành động cho khít thời gian, có lẽ anh còn muốn tìm cái lò xo này, nhưng không tìm thấy, anh cũng không chắc chắn lò xo bị rơi vào trong phòng, hay là ra bên ngoài, lại thấy người đến càng lúc càng nhiều, đành phải tạm thời bỏ qua, chạy xuống chỗ Chu Ngôn rơi xuống."

"Suy luận của anh không phải có phần viễn vông sao? Tôi không phải là người nhện võ nghệ cao cường, hơn nữa, tôi và Chu Ngôn lại không có thâm cừu đại hận gì, tại sao phải giết hại ông ấy?"

"Người thường có lẽ không làm được, nhưng anh thì được! Tôi từng xem qua hồ sơ của anh, lúc anh gia nhập quân ngũ là thời kỳ bộ đội dã chiến, bố trí cơ quan, kỹ năng leo trèo đối với anh mà nói là dễ dàng. Anh và Chu Ngôn đúng là không có thâm cừu đại hận, nhưng không thể không giết ông ấy, còn hao hết tâm tư dựng hiện trường giả, bởi vì anh cần ông ấy gánh tội thay, ông ấy chết, chuyện tham ô của công coi như hoàn toàn chấm dứt, anh có thể tiếp tục ở lại công ty, nếu gặp may, nói không chừng còn có thể thăng chức lên trưởng phòng. Tôi từng nghĩ người cãi nhau với Kiều Dương trong toilet là Chu Ngôn, kỳ thật đó là anh, anh cố ý đem sổ ghi chép của Chu Ngôn đặt ở đó, làm cho tôi nhầm lẫn. . . . . ."

Bộp bộp bộp. (tiếng vỗ tay là vậy phải không nhỉ ?)

Lý Thuận Trường vỗ vỗ tay, cười nói: "Tôi tính toán rất lâu mới bố trí tốt mọi việc, lại bị anh dễ dàng nhìn thấu, chủ tịch, với năng lực suy luận của anh, hẳn là nên đi làm thám tử mới đúng. Đúng vậy, tất cả đều là do tôi làm, có điều không phải tôi cố ý đem sổ ghi chép đặt ở trên bồn rửa tay, kia chỉ là đúng dịp. Chu Ngôn để quên nó ở văn phòng, tôi lấy đến xem mà thôi, ai ngờ bị Kiều Dương ngăn chặn."

https://thuviensach.vn

“Trần Tuyết Nhi cũng là anh giết phải không? Anh giết cô ấy, còn đem thi thể của cô ấy giấu ở trong phòng để đồ tạp vật, đêm đó người tôi gặp ở trong thang máy căn bản không phải quỷ, mà là Trần Băng Nhi, chẳng qua hình ảnh cô ấy mà camera ghi lại bị anh cắt đi, màn hình trắng xóa chính là do anh cắt tạo thành, anh làm như vậy là vì muốn làm lẫn lộn phán đoán của tôi đúng không?”

Anh thừa nhận mình từng một lần có chút tin tưởng ý kiến Quỷ Hồn lấy mạng, đương nhiên, Trương Huyền là nhân tố lớn dẫn đến nhầm lẫn.

Lý Thuận Trường gật đầu, thẳng thắn thừa nhận.

“Là người đàn bà đó ngu ngốc, tự nguyện vì Kiều Dương làm giả sổ sách, vốn là tiến hành thật sự thuận lợi, chúng ta đều tính toán cầm tiền cao chạy xa bay, ai ngờ khi nói chuyện lại bị cô ta nghe được, sau khi biết bị Kiều Dương lợi dụng cô ta liền muốn báo cảnh sát, cho nên tôi chỉ có thể giết cô ta, nhưng thi thể không thể đem ra ngoài, Kiều Dương sợ hãi, hoãn chuyến xuất ngoại lại. Khi đó, tôi bổng nhiên phát hiện có kế hoạch tốt hơn so với việc rời đi, đó là làm cho tất cả những người biết chuyện mãi mãi câm miệng, hiện tại nên đến phiên anh, chủ tịch.”

Thấy Lý Thuận Trường chậm rãi đến gần, Niếp Hành Phong lập tức tập trung tinh thần, ai ngờ phía sau đột nhiên truyền đến tiếng vang kỳ lạ, đột nhiên như gió xoáy, gáy anh bị đánh thật mạnh, hôn mê bất tỉnh.

*****

“Chủ tịch, Niếp chủ tịch. . . . . .”

Giọng nói có chút xa xôi làm thần trí Niếp Hành Phong từ từ tỉnh lại, mở to mắt.

Gáy bởi vì bị đánh nghiêm trọng mà đau nhức, anh ngẩng đầu, phát hiện tay bị trói ở sau lưng và bị cột vào ghế, Kiều Linh ngồi đối diện anh, hai tay

https://thuviensach.vn

cũng bị trói vào nhau, trên người cũng bị quấn chặt mấy vòng dây thừng.

Thấy Niếp Hành Phong tỉnh lại, Kiều Linh vội hỏi: “Anh thế nào?”

“Không sao, cô thì sao?”

“Tôi không sao.”

Vừa rồi bảo vệ mang Niếp Hành Phong đã hôn mê đi vào, Kiều Linh chỉ mãi lo lắng cho anh, không đề phòng bảo vệ sẽ đánh mình, kết quả bị hắn dễ dàng chế ngự.

Cửa bị đẩy ra, Lý Thuận Trường đi vào, tên bảo vệ kia đi theo bên cạnh, bảo vệ vẻ mặt tái nhợt, thân mình còn hơi hơi run rẩy.

Nhìn đến bảo vệ, Niếp Hành Phong ở trong lòng mắng to chính mình ngu ngốc, muốn sửa đổi băng ghi hình, không có nhân viên bảo vệ giúp đỡ là không có khả năng, thật hiển nhiên, tên bảo vệ này bị Lý Thuận Trường mua chuộc.

Lý Thuận Trường cầm một cây gậy bóng chày, không ngừng vuốt ve ở trong tay, đi đến trước mặt anh, vẻ mặt tươi cười giả tạo.

“Đừng có hy vọng, đừng mong chờ sẽ có người đến cứu các ngươi, Trương Huyền có chút bản lĩnh, nhưng đã bị tôi dẫn dụ đi chỗ khác, toàn bộ nhân viên bảo vệ đã uống cà phê do tôi đưa tới, đều đang ngủ say, tôi đã đóng cửa ra vào và các thiết bị điện tử, cho nên hiện tại tòa nhà này có thể nói là tòa nhà chết.”

“Ngươi thật sự là phát rồ!” Kiều Linh tức giận kêu to: “Ngươi không chỉ có thiếu hụt của công, còn hành hung giết người, hại chết anh trai ta. . . . . .”

“Anh trai cô chết không liên quan gì tới tôi, cái tên nhát gan, tôi vốn là muốn giết hắn, tiếc là chưa kịp động thủ, hắn đã chết, nhưng không ngờ

https://thuviensach.vn

hắn còn lưu trữ hồ sơ, cho nên tôi không thể buông tha cho cô được .”

“Ngươi, ngươi, đồ khốn nạn!”

Thừa dịp Lý Thuận Trường nói chuyện với Kiều Linh, Niếp Hành Phong gắng hết sức giãy hai tay bị trói sau lưng, cảm giác dây thừng có chút lỏng ra, anh cố ý lớn tiếng hỏi: “Vậy tại sao anh lại đem thi thể Trần Tuyết Nhi giấu ở trong phòng chứa đồ tạp vật? Không sợ bị người khác phát hiện sao?”

Đối mặt với cái người điên cuồng này, biện pháp duy nhất chính là kéo dài thời gian, Niếp Duệ Đình đã nói sẽ đến, nếu nó không mở được cửa chính, nhất định sẽ cảm thấy kỳ lạ.

Lý Thuận Trường tâm tình không tồi, khoan thai giải thích: “Người đàn bà đó lúc ấy cuống cuồng không phân biệt được đường đi cứ chạy lên trên lầu, cô ta kỳ thật chạy đến cửa ban công, liều mạng muốn đẩy cửa ra, chính là thật đáng tiếc, cửa căn bản mở không được, sau bị tôi đâm trúng, cô ta lại còn nguyền rủa nói nhất định phải trở về báo thù, đáng tiếc tôi trước đó có học được một ít pháp thuật, vì thế dùng đinh đồng đóng lên trên đỉnh đầu cô ta, trấn trụ hồn phách, đừng nói báo thù, ngay cả đầu thai cô ta cũng không thể. Có điều thời gian gấp gáp, bọn tôi chỉ có thể tạm thời đem xác cô ta giấu ở trong phòng tạp vật, có đinh đồng trấn hồn, cho dù giữa hè, thi thể cũng sẽ không hư thối, cho nên không có ai phát hiện ra.”

Kiều Linh lẩm bẩm nói: “Thật tàn nhẫn, ngươi nhất định không được chết già!”

“Có lẽ, nhưng hiện tại các người cũng không được chết già. Cô nói thử xem, nếu chủ tịch tập đoàn tài chính Niếp thị bị tình nhân đâm chết, rồi sau đó tình nhân thương tâm quá độ, nhảy lầu tự sát, tin tức này có thể được in lên trên trang nhất hay không?”

https://thuviensach.vn

Lý Thuận Trường đưa gậy bóng chày cho bảo vệ, đeo găng tay, bước đi thong thả đến trước bàn làm việc, lấy từ ngăn kéo một con dao rọc giấy.

Niếp Hành Phong tâm trầm xuống, giây thừng trên cổ tay anh vì giãy dụa mà đã lỏng hơn rất nhiều, nhưng vẫn không thể hoàn toàn cởi ra được, đành phải nói với bảo vệ: “Anh thật muốn vẽ đường cho hươu chạy, mắc thêm lỗi lầm một lần nữa sao?”

Bảo vệ tựa hồ có chút choáng váng, mặt lộ vẻ do dự, hai tay vẫn nắm chặt gậy bóng chày nhắm hướng anh.

“Anh thực sự cho rằng giúp Lý Thuận Trường, có thể có được kết quả tốt như anh nghĩ sao? Giết tất cả những người biết chuyện, thì sao có thể buông tha anh được? Sau khi lợi dụng anh giết chúng tôi, số phận anh nhất định cũng sẽ giống như chúng tôi!”

Bảo vệ nắm gậy bóng chày tay bắt đầu run rẩy, ánh mắt không ngừng đảo đi đảo lại giữa Niếp Hành Phong và Lý Thuận Trường. Nhìn ra hắn dao động, Lý Thuận Trường cười lạnh nói: “Đừng nghe hắn nói linh tinh, hắn chỉ muốn lừa cậu cứu hắn mà thôi.”

Lý Thuận Trường đem dao rọc giấy nhét vào tay phải của Kiều Linh đang bị dây thừng trói lại, sau đó cầm tay năm dao của cô, bắt cô nắm chặt cán dao, lại dùng chân đá ghế dựa hạ, chuyển cô tới trước mặt Niếp Hành Phong.

“Đừng lo lắng đi đường tịch mịch, Trần Băng Nhi cũng sẽ đi cùng các ngươi, cô ta gần đây cứ một mực đi lại quanh tòa cao ốc tìm em gái, tôi thành toàn cho cô ta, vốn các người không cần phải chết, chỉ tiếc các người đều rất thích xen vào việc của người khác.”

Lý Thuận Trường cầm chặt tay Kiều Linh, đem dao đâm tới trước ngực Niếp Hành Phong. . . . . .

https://thuviensach.vn

Nhưng dao chớp mắt lại bị gậy bóng chày đánh sang một bên, bảo vệ thét to: “Đừng tiếp tục giết người!”

“Cút ngay!”

“Không! Thả bọn họ, ôi. . . . . .”

Cổ tay bảo vệ bị lưỡi dao sắc bén Lý Thuận Trường vung trúng, đau đến thả tay ra, gậy bóng chày rơi xuống trên mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

Lý Thuận Trường lại tiếp tục đâm thêm một phát, hắn vốn xuất thân là quân nhân, động tác hung hãn uy mãnh, bảo vệ rõ ràng không địch lại nổi, bị hắn đâm một dao vào trước ngực.

Thấy bảo vệ gặp nguy hiểm, Niếp Hành Phong vội kêu: “Lý Thuận Trường, ngươi cho là giết chúng ta, ngươi có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật sao? Ngươi có biết hiện tại Trần Tuyết Nhi ở ngay tại phía sau ngươi hay không!”

Lý Thuận Trường sửng sốt, lập tức cười to: “Trần Tuyết Nhi? Cô ta ngay cả hồn phách cũng tụ không được, còn dám tới tìm ta phiền toái?”

“Không. . . . . .”

Đe dọa không đến Lý Thuận Trường, lại dọa được bảo vệ, hắn nhìn sau lưng Lý Thuận Trường, sắc mặt nhất thời trở nên hoảng sợ đến cực điểm, Lý Thuận Trường hướng hắn quát: “Cút cho xa, còn dám nhiều chuyện, ta sẽ không buông tha ngươi!”

Hắn lôi kéo Kiều Linh, cầm tay cô lại hướng Niếp Hành Phong đâm tới. Sống chết trước mắt, Niếp Hành Phong đột nhiên lách sang bên cạnh, khó khăn lắm mới tránh được lưỡi dao sắc bén đâm tới.

https://thuviensach.vn

Dây thừng trên người anh đã mở ra được, nhưng chân vẫn bị trói, dưới cử động mạnh, thân thể mất đi cân bằng, té ngã trên đất.

Thấy một phát không trúng, Lý Thuận Trường lôi kéo Kiều Linh muốn tiếp tục đuổi giết, lại đột nhiên nghe được phía sau truyền đến tiếng phụ nữ rên rỉ, gió lạnh đánh úp lại, hắn chần chờ dừng lại động tác.

“Cứu cứu ta, cứu cứu ta. . . . . .”

Thanh âm cực kỳ giống tiếng kêu của Trần Tuyết Nhi trước khi chết.

Thừa dịp Lý Thuận Trường do dự, Niếp Hành Phong nhanh chóng cởi bỏ dây thừng trên đùi, ngẩng đầu, bỗng nhiên nhìn đến sau lưng Lý Thuận Trường bóng trắng chớp động, Trần Tuyết Nhi không biết khi nào đã thiếp tựa vào phía sau hắn, lạnh lùng nhìn thẳng hắn, đôi mắt u ám xám trắng, trong tay nắm vật cứng giơ lên không trung, hướng về phía hắn.

“A. . . . . .”

Bảo vệ rốt cuộc chịu không nổi, sau khi phát ra một tiếng kêu hoảng sợ, thì ngã trên đất, hôn mê bất tỉnh.

Thấy mọi người dùng ánh mắt kinh dị nhìn về phía mình, Lý Thuận Trường cảm giác ra bọn họ không phải là cố hù dọa người, nhưng là không có khả năng, hắn thi pháp trấn hồn phách Trần Tuyết Nhi, cô ta không thể ra được.

Hắn khẽ cắn môi, quay người, nhưng lại rõ ràng phát hiện Trần Tuyết Nhi liền đứng ở trước mặt hắn, điều này làm cho hắn sởn gai ốc, lập tức nâng đao đâm tới.

Dao rọc giấy lóe ra ánh sáng, đâm vào ngực Trần Tuyết Nhi, nhưng cô ta lại thờ ơ, vẫn như thế lạnh lùng đứng ở đó.

https://thuviensach.vn

“Ôi trời. . . . . .”

Niếp Hành Phong đã cởi bỏ dây thừng trên người Kiều Linh, nhìn đến Trần Tuyết Nhi một thân đầy máu, Kiều Linh nhịn không được phát ra một tiếng rên rĩ, Niếp Hành Phong vội vàng che miệng cô, nhỏ giọng nói: “Theo tôi đi.”

Không thể phân biệt rõ người phụ nữ kia rốt cuộc là Trần Băng Nhi hay là Trần Tuyết Nhi, Có điều Niếp Hành Phong có cảm giác, đó là, lúc này tốt nhất là phải lập tức rời đi.

Hai người nhỏ giọng đứng lên, mới vừa đi ra vài bước, liền phát giác gió lạnh đánh tới, Kiều Linh thét chói tai bị một lực lượng vô hình nhấc lên, rơi ra ngoài, Niếp Hành Phong quay đầu lại, thấy Trần Tuyết Nhi nhìn bọn họ, giong điệu lạnh như băng nói: “Ai cũng không được đi!”

Cô ta nâng cánh tay lên, gió lạnh quỷ dị lại một lần nữa cuốn lấy Kiều Linh đang té ngã trên mặt đất, Niếp Hành Phong vội tiến lên, đem Kiều Linh ôm vào trong người, chỉ cảm thấy gió lạnh thổi qua bên người, anh rùng mình, trên mu bàn tay bùa chú phát ra ánh sáng, giúp anh tránh được gió lạnh tập kích.

Trần Tuyết Nhi không tiếp tục công kích bọn họ, bởi vì Lý Thuận Trường đang cực độ bối rối, rút dao rọc giấy ra rồi lại đâm vào cơ thể cô, liên tiếp.

Dao rọc giấy sắc bén đâm vào thân thể cô, trừ bỏ phát ra tiếng vang nặng nề, hoàn toàn không có phản ứng khác, Lý Thuận Trường càng ngày càng hoảng sợ, lẩm bẩm nói: “Tại sao có thể như vậy. . . . . .”

Mắt lạnh lùng nhìn hắn, Trần Tuyết Nhi trào phúng nói: “Đây là lần thứ hai ngươi giết ta!”

https://thuviensach.vn

Cô đem thứ nắm ở trong tay nâng lên, nhìn đến nó, Lý Thuận Trường mặt lập tức trở nên trắng bệch, “Ngươi, ngươi như thế nào có thể rút ra?”

Cây đinh đồng dài hơn ba tấc kia là hắn găm xuống đỉnh đầu của Trần Tuyết Nhi, còn bỏ thêm cấm chú trấn hồn, Trần Tuyết Nhi tuyệt đối không thể đem nó nhổ ra.

Lại một lần nữa lưỡi dao sắc bén đâm tới bị Trần Tuyết Nhi nắm trong tay, lập tức giống như tờ giấy rớt xuống trên mặt đất, nhìn đến đinh đồng giơ lên, Lý Thuận Trường toàn thân sợ run, thét chói tai thối lui về phía sau, ai ngờ vấp chân, ngã quỵ trên mặt đất, trong lúc bối rối hắn đột nhiên nhớ tới có mang theo đồng lệnh hộ thân, vội theo lấy ra khỏi túi quần, đánh về phía mặt cô ta.

“Đã chết còn dám tới tác quái, ta có ngươi hồn phi phách tán – hồn vía lên mây!”

Đây là trước kia Lý Thuận Trường lấy trộm từ một ông chú đạo sĩ, cảm thấy được có khả năng trấn tà, liền vẫn mang theo trên người, thời khắc mấu chốt, hắn lập tức nghĩ đến dùng lệnh phù trấn quỷ.

Bị đồng lệnh bắn trúng, Trần Tuyết Nhi phát ra một tiếng hét thảm, linh thể rung rinh rơi xuống một bên, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ. Lý Thuận Trường thấy thế mừng rỡ, nhe răng cười nói: “Nhìn ngươi còn hung tới khi nào?”

“Tuyết Nhi. . . . . .”

Trong bóng đêm truyền đến tiếng kêu nhẹ nhàng, đồng lệnh lơ lửng trên không trung nhất thời mất đi dẫn dắt, rơi xuống trên mặt đất, Trần Tuyết Nhi khôi phục tinh thần, lại vọt mạnh lại đây.

Lý Thuận Trường kinh hãi, hốt hoảng tránh né về phía sau, lại bị Trần Tuyết Nhi dùng đinh đồng vung tới, đâm vào đùi, nhất thời máu tươi tung

https://thuviensach.vn

toé, Trần Tuyết Nhi cười lạnh đem đinh đồng đâm vào chân hắn xoay xoay đè xuống, làm hắn phát ra kêu thảm thiết thê lương.

Niếp Hành Phong núp vào sau bàn làm việc, lặng lẽ lấy di động ra gọi, ai ngờ trên màn hình đột nhiên hiện lên một chuỗi ánh sáng kỳ quái, xích một tiếng, khói nhẹ toát ra, di động liền hoàn toàn tiêu tùng , anh cảm thấy cổ họng căng thẳng, bị Trần Tuyết Nhi bóp chặt, hai mắt đỏ rực nhìn anh, trong mắt lóe ra hào quang điên cuồng.

“Tất cả mọi người đáng chết, ngươi cũng thế!”

Giọng nói nhẹ nhàng vừa vội kêu lên: “Tuyết Nhi, không nên làm hại người vô tội. . . . . .”

Niếp Hành Phong có một thân công phu, nhưng giãy dụa không thoát khỏi sự chế ngự của Trần Tuyết Nhi. Bàn tay lạnh như băng bóp chặt lấy cổ anh, nâng lên không trung, sau đó quăng xuống thật mạnh, Kiều Linh muốn tiến lên dìu anh, lại bị gió lạnh thổi đến bên cạnh.

Lý Thuận Trường té chạy ra gian ngoài, cửa lớn trước mặt hắn đột nhiên tự động đóng lại, hắn đẩy không được, chỉ cảm thấy lãnh ý vô hình phía sau chậm rãi sấn đến, kinh hoảng quay đầu lại, thấy Trần Tuyết Nhi bay bay ở trước mặt hắn, cười lạnh nhìn hắn.

Hoảng sợ làm cho toàn thân Lý Thuận Trường run lên, không có đồng lệnh, hắn căn bản không biết làm sao để chế phục lệ quỷ, bất chấp trên đùi đau đớn, hắn lại xoay người hốt hoảng chạy trốn vòng quanh cái bàn, lại bị gió lạnh kéo lấy, ném thật mạnh.

Lý Thuận Trường còn chưa kịp tỉnh táo, lại một lần nữa bị mạnh mẽ kéo lên không trung, ném về phía cửa sổ thủy tinh. Thấy Lý Thuận Trường sắp đụng vào khung cửa sổ, Niếp Hành Phong vội nhào về phía trước muốn giữ hắn lại, lại nháy mắt bị dời qua phía bàn làm việc, va vào một bên.

https://thuviensach.vn

Lý Thuận Trường cũng không có đâm vào cửa sổ bay ra ngoài, cửa thủy tinh khi bị hắn va mạnh vào đồng thời chợt lóe lên ánh sáng, khiến cho hắn bị bắn ngược trở về. Ngã nhào trên mặt đất, cùng lúc đó, cửa ban công bị đẩy ra, Trương Huyền cười hì hì đi vào, bên cạnh còn có Hoắc Ly đi theo.

“Hình như tôi tới rất đúng lúc, mọi người làm ầm ĩ xong rồi, có lẽ đã đến lúc nên kết thúc công việc?”

Trần Tuyết Nhi quát lạnh nói: “Cút ngay!”

Trương Huyền nhún nhún vai, đẩy Hoắc Ly sang một bên, “Đợi một bên, đừng trở ngại anh làm việc.”

Cậu cười với Trần Tuyết Nhi nói: “Tôi biết cô là bị Lý Thuận Trường giết chết, bất quá vừa rồi cô đánh cũng đánh, dọa cũng dọa, như vậy dừng tay được rồi. Chuyện sau đó giao cho cảnh sát, cô cũng nên đi nơi cô muốn đi, đừng tiếp tục ở đây quấy rầy nhân gian thanh tĩnh .”

Trần Tuyết Nhi cười lạnh một tiếng, giơ tay lên, Lý Thuận Trường thét chói tai bị cô ta kéo đến bên cạnh, cô ta bóp chặt lấy cổ Lý Thuận Trường, hung tợn nói: “Vọng tưởng, ta hôm nay phải kéo hắn cùng xuống hoàng tuyền!”

Trương Huyền sắc mặt trầm xuống, tay vẽ chỉ quyết, quát: “Thả người!”

Trần Tuyết Nhi không thèm để ý tới, tay kia thì lại chụp vào Niếp Hành Phong. Cái bàn trước người Niếp Hành Phong tự động trượt ra, anh bị lực lượng cường đại bắt lấy, không kìm lại được, ngay lúc Trần Tuyết Nhi tiếp xúc đến anh, đột nhiên phát ra một tiếng quát thê lương, bùa từ trong tay Trương Huyền bay ra, đánh vào trước ngực cô ta.

“Ngươi đã là người chết, nên nhanh đi luân hồi, nếu không đừng trách ta vô tình!”

https://thuviensach.vn

Trần Tuyết Nhi bị bùa đánh cho té ngã trên mặt đất, nhưng trên vị trí đó lại vẫn như trước có một người đứng ở đó, thân mình hơi chút rời khỏi mặt đất lúc ẩn lúc hiện, thẳng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm Trương Huyền, chất lỏng màu đen ồ ồ tung toé rơi xuống, nháy mắt đem khuôn mặt cô ta nhuộm thành màu đỏ.

Bùa của Trương Huyền khi đánh lui Trần Tuyết Nhi, đồng thời cũng phá sự trấn trụ của định hồn thuật, đây là tình cảnh khi chết của cô ta. Nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, Kiều Linh sợ tới mức thất thanh thét chói tai, Lý Thuận Trường cũng bị dọa choáng váng, nhưng lại không bất tỉnh, té trên mặt đất khiếp sợ kêu lên.

Thân hình bị đánh ngã trên mặt đất khẽ nhúc nhích một chút, Niếp Hành Phong bước lên phía trước đỡ lấy, thấy cô ta mặc váy màu đen, chần chờ hỏi: “Cô là. . . . . Trần Băng Nhi?”

“Là tôi, mau cứu Tuyết Nhi.”

Tiếng kêu thảm thiết bén nhọn cắt ngang lời Trần Băng Nhi. Bị bùa đánh trúng, Trần Tuyết Nhi trước ngực dấy lên một ngọn lửa xanh, cô ta không cam lòng vặn vẹo tứ chi, đột nhiên mười ngón tay cương quyết, móng tay trắng bệch trong khoảnh khắc vươn đến cổ họng Lý Thuận Trường, hung hăng bóp chặt.

“Buông tay!”

Trương Huyền ngón trỏ niết chỉ quyết, một lá bùa vọt tới phía Trần Tuyết Nhi, quát: “Càn Khôn tá vị, lôi điện tề hành, thần binh tật hỏa cấp cấp như luật lệnh!”

Trần Băng Nhi kêu sợ hãi vọt lên chắn đạo phù, nhưng đạo phù lại xuyên qua thân thể cô bay về phía sau, giữa trước ngực Trần Tuyết Nhi, nhưng mà lại không cháy lên, bùa ở trước mặt cô ta rung rinh rơi xuống trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Ách. . . . . .

Trương Huyền ngẩn ngơ, vội vàng lặp lại chỉ quyết, lớn tiếng quát: “Càn Khôn tá vị, lôi điện tề hành, thần binh tật hỏa, cấp cấp như luật lệnh!”

Thét ra lệnh, bùa lại như cũ nằm trên mặt đất không hề phản ứng, nửa điểm động tĩnh cũng không có.

Nhất thời cả căn phòng yên tĩnh, Hoắc Ly trên trán toát ra ba đường hắc tuyến, thấp giọng kêu: “Đại ca!”

“Ha ha, thời khắc mấu chốt pháp thuật lại mất linh. . . . . .”

Trương Huyền nhỏ giọng than thở, lập tức sửa lại giọng, đổi thành vẻ mặt mỉm cười mê người, hướng Trần Tuyết Nhi khoát tay, “Mỹ nữ, ngươi chậm rãi báo thù đi, ta không quấy rầy, gặp lại sau!”

Cậu nói xong nói xoay người bỏ chạy, Trần Tuyết Nhi phát ra tiếng cười lạnh, túm lấy tay Lý Thuận Trường, hung hăng lôi kéo, giữa tiếng kêu gào thê thảm, Lý Thuận Trường một cánh tay bị cô ta kéo gãy.

“Ai cũng không được đi!”

Cô ta bỏ ra Lý Thuận Trường, đánh về phía Trương Huyền, ai ngờ tuy Trương Huyền pháp thuật không tốt, công phu chạy trốn lại là thiên hạ thứ nhất, ở trong văn phòng chạy lên chạy xuống, mấy lần đều đào thoát khỏi gió lạnh của cô ta. Cậu thấy Trần Tuyết Nhi bộ dáng hung ác, liền biết cô ta đã thành lệ quỷ, không khỏi mắng to Lý Thuận Trường ngu ngốc.

Cấm chú định hồn mặc dù có thể trấn được hồn phách, nhưng đồng thời cũng đem oán khí của người đó tụ tập lại, nếu là uổng mạng, sẽ chuyển hóa thành lực lượng rất mạnh, đến cực điểm sẽ hóa thành lệ quỷ. Xem ra Lý Thuận Trường tuy rằng biết được một ít pháp thuật, nhưng cũng là cái hiểu

https://thuviensach.vn

cái không, cho nên Trần Tuyết Nhi mới có thể biến thành lệ quỷ chỉ biết báo thù thiện ác chẳng phân biệt được như bây giờ.

Bị lệ quỷ đả thương cũng không phải là chuyện đùa, cậu bị thương thì dễ xử lý, nhưng mấy người Niếp Hành Phong chắc chắn chịu không nổi thi độc của Trần Tuyết Nhi, cho nên cậu cố hết khả năng dẫn cô ta cách những người khác xa một tí.

Hoắc Ly và Trương Huyền huynh đệ đồng tâm, biết dụng ý của cậu, nhân cơ hội len lén xoay người, giữ chặt Niếp Hành Phong và Kiều Linh, nhỏ giọng nói: “Đi theo em.”

Vừa rồi còn đang tán thưởng tư thế biểu diễn oai phong của Trương Huyền, ai ngờ trong khoảnh khắc lại nhìn thấy cậu ta bị nữ quỷ đuổi chạy trối chết, Niếp Hành Phong châm biếm, hỏi: “Đại ca em bình thường chính là tróc quỷ như vậy?”

“Ưm, thường xuyên như vậy, đại ca của em pháp thuật khi linh khi mất linh, anh cũng thấy đấy, hiện tại chính là lúc mất linh.”

Kiều Linh gấp đến độ kêu to: “Kia khi nào thì linh, khi nào thì mất linh?”

Đêm nay cô bị sự kiện quỷ dị liên tiếp gây sức ép đến muốn điên mất rồi, hiện tại thật vất vả nhìn thấy một thiên sư dễ nhìn biết khu quỷ xuất hiện, cũng không muốn cậu ta nhanh như vậy liền bị thất bại.

Hoắc Ly mang theo bọn họ lặng lẽ ở phía sau sô pha đi ra phía ngoài, cười hì hì nói: “Bình thường lúc có tiền thì linh, lúc không có tiền là mất linh.”

Thấy Kiều Linh lập tức đem ánh mắt nhìn mình, Niếp Hành Phong cũng hết cách, cắn răng hỏi: “Bao nhiêu tiền? Tôi ra, để cho cậu ta lập tức khu quỷ!”

https://thuviensach.vn

Anh cũng mau điên mất rồi, cư nhiên tin tưởng việc khu quỷ, còn xuất tiền ra cầu người.

Nghe xong lời này, Hoắc Ly lập tức nhảy dựng lên kêu to: “Đại ca, mau ra tay , chủ tịch của anh nói sẽ xuất tiền cho anh khu quỷ, mau thể hiện bản lĩnh!”

“Tiểu hồ ly ngu ngốc, em lập tức cút cho anh!”

Trương Huyền còn ở trong văn phòng không ngừng chạy trốn, bớt thời giờ mắng ra một câu, tiền cậu đương nhiên muốn kiếm, vấn đề là hiện tại pháp thuật của cậu cố tình gây khó dễ, ngay cả tiền cũng dẫn không được.

Thấy Trần Tuyết Nhi không ngừng công kích Trương Huyền, Lý Thuận Trường cắn răng nhịn đau, bò lên khỏi mặt đất, đi ra phía ngoài, Hoắc Ly tiến lên kéo hắn, bị hắn đẩy ra.

“Chờ một chút!”

Hoắc Ly đuổi theo, mới vừa chạy vội tới cửa, chỉ thấy Lý Thuận Trường ấn mở cửa thang máy, vọt đi vào, thân ảnh biến mất ở trong thang máy, rồi một tiếng kêu thảm thiết truyền đi lên, sau đó là tiếng vang nặng nề của vật nặng rơi xuống đất.

“Em đã nói chờ một chút rồi mà, đại ca nói thang máy đã bị hỏng.”

Niếp Hành Phong và Kiều Linh đã chạy đến văn phòng, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng kêu của Trần Băng Nhi.

“Tuyết Nhi, không được giết người!”

Niếp Hành Phong quay đầu lại, thấy Trương Huyền bị cái bàn di động ngăn trở, té ngã trên sàn, Trần Tuyết Nhi tiến lên, móng tay bén nhọn bấu trên vai cậu ta. Niếp Hành Phong vội vàng quay lại, tùy tay nhặt gậy bóng

https://thuviensach.vn

chày trên mặt đất, quăng tới trước, thân hình Trần Tuyết Nhi mơ hồ bị tách ra, anh nhân cơ hội đó giữ chặt Trương Huyền, tránh sang một bên.

Trương Huyền trừng lớn đôi mắt xanh thẳm ngây ngốc nhìn anh, “Anh sao lại không trốn?”

“Tôi chạy thoát, để cậu ở chỗ này chờ chết sao!”

Niếp Hành Phong trán gân xanh nổi lên, rốt cục hiểu được, ở cùng một chỗ với Trương Huyền, muốn ngăn chận cơn tức là một việc hết sức khó khăn.

Sau lưng gió lạnh truyền đến, Niếp Hành Phong mới vừa quay đầu lại, chỉ thấy trước mắt hàn quang chợt lóe, đinh đồng trong tay Trần Tuyết Nhi hung hăng đâm tới mặt anh.

Khoảng cách quá gần, anh căn bản không có cơ hội tránh né, huống chi một cánh tay còn bị Trương Huyền đè lên.

Sẽ chết sao?

Trong đầu ý niệm này chợt lóe.

“Đi chết đi!”

Trương Huyền đột nhiên nhảy lên, che ở trước người Niếp Hành Phong, hét to một tiếng, linh lực bay vút ra, đánh bay Trần Tuyết Nhi.

Cậu đứng thẳng thân hình, ngón tay bắn ra, Tác Hồn Ti phá không bay ra, hướng về phía Trần Tuyết Nhi, ngọn lửa màu lam nháy mắt theo sợi dây màu vàng đốt cháy khuỷu tay của cô ta.

“Dám đã thương chiêu tài miêu của ta, ta cho ngươi hồn phi phách tán!”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền vẽ chỉ quyết, nửa vòng tròn nhô lên cao, quát: “Càn Khôn tá vị, lôi điện tề hành, thần binh tật hỏa, cấp cấp như luật lệnh, kì hỏa, trừ tà!”

Kì hỏa chú vừa ra, kim quang liệt hỏa lập tức bay lên trời, đem Trần Tuyết Nhi gắn vào giữa, theo tiếng kêu thê lương thảm thiết, toàn thân cô ta đều bị ngọn lửa cháy hừng hực bao vây vào bên trong, tóc dài và ống tay áo bị lửa cuồn cuộn bám lấy, phát ra tiếng xèo xèo.

“Tuyết Nhi. . . . . .”

Trần Băng Nhi kêu sợ hãi muốn chạy lên vòng lửa cứu người, lại bị hỏa thế mãnh liệt đẩy ra, ánh lửa bốc lên dần dần bao phủ bóng dáng mơ hồ của Trần Tuyết Nhi, ánh lửa trên đỉnh đầu cô ta nhẹ nhàng thản nhiên phát ra ánh sáng xanh, đó là hồn phách cô ta lay động ở trong lửa.

Thấy tình cảnh như vậy, Trần Băng Nhi nổi điên hét lên, một lần nữa phi thân chui vào giữa luồng lửa, nhưng mà ánh lửa lại vào lúc này biến mất vô tung, ánh sáng xanh kia nháy mắt bám vào trên người cô, cô hoảng hốt xoay qua xoay lại, thân mình lung lay như sắp đổ, thì thào kêu lên: “Tuyết Nhi, Tuyết Nhi. . . . . .”

Niếp Hành Phong bước lên phía trước đỡ lấy cô ta, Trương Huyền gấp đến độ kêu to: “Cẩn thận!”

Niếp Hành Phong sửng sốt, lập tức nhìn thấy Trần Băng Nhi hai mắt mở to, nhìn thẳng mình, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, trong đầu anh đột nhiên hiện lên một ý niệm.

Cô gái này không phải Trần Băng Nhi, Cô ta là . . . . . Trần Tuyết Nhi.

“Ngươi đi chết đi!”

https://thuviensach.vn

Trần Tuyết Nhi bắt lấy Niếp Hành Phong thả người húc vào cửa sổ mà Trương Huyền đã thiết lập kết giới, rơi xuống dưới lầu.

Trước mắt cảnh vật bay qua vùn vụt, trong nháy mắt, Niếp Hành Phong chỉ kịp nhìn thấy đôi mắt lạnh như băng của Trần Tuyết Nhi nhìn chằm chằm mình đột nhiên phát ra hào quang, một vật thể màu vàng đánh vào trên người cô ta, trong tiếng kêu sợ hãi, Trần Tuyết Nhi thả anh ra, cùng lúc đó, giữa không trung một bàn tay mãnh mẽ bắt lấy anh, nắm thắt lưng anh kéo vào trong lòng ngực.

Niếp Hành Phong quay đầu lại, thấy Trần Tuyết Nhi như lá rụng rơi xuống, Ngay sau đó mùi CK thơm ngát nhẹ nhàng thoảng qua.

Đây là chuyện duy nhất trước khi ngất xỉu mà anh nhớ rõ.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10

A. . . . . .

Hình ảnh Trần Tuyết Nhi ngã xuống lầu không ngừng quanh quẩn ở trước mắt, tim Niếp Hành Phong đập mạnh, mở choàng mắt.

“Anh tỉnh rồi?”

Niếp Duệ Đình từ bên cạnh sáp lại gần, cười hì hì nói: “Ngủ lâu như vậy, anh cuối cùng đã tỉnh.”

Niếp Hành Phong nhìn xung quanh, đây không phải nhà riêng của anh, mà là nhà của ông nội, là căn phòng trước kia anh từng ở.

Thân thể có phần mệt mỏi, cũng rất đau nhức, anh xoa xoa huyệt Thái Dương, cố gắng suy nghĩ lại những chuyện đã xảy ra trước khi hôn mê.

Anh nhớ rõ lúc ấy mình bị Trần Tuyết Nhi lôi kéo ngã từ tầng hai mươi ba xuống, tại sao sau khi tỉnh lại, lại có thể hoàn toàn không bị tổn hại gì nằm ở trên giường?

“Anh sao lại ở đây?”

“Trời ạ, anh cũng không nhớ rõ ? Nhưng mà cái loại chuyện thế này thì không nhớ sẽ tốt hơn, thật kinh khủng.”

“Đến tột cùng sao lại thế này?”

https://thuviensach.vn

Niếp Duệ Đình nhức đầu.

“Nói ra thì rất dài, thang máy trong tòa cao ốc thật sự là cổ quái, khi Kiều Dương dùng xảy ra trục trặc, kết quả không quá vài ngày đã chết, lần này lại là Lý Thuận Trường, em nghĩ cái thang máy ăn thịt người kia sau này không dừng nữa thì hơn đấy.”

Cậu ta nói dong nói dài nửa ngày, mới nói rõ ràng tổng thể sự tình đã diễn ra.

Nguyên lai sau khi Niếp Duệ Đình nói chuyện điện thoại với Niếp Hành Phong, liền đến công ty, ai ngờ xe đi được nửa đường, phía trước xảy ra tai nạn xe cộ, tắc xe nghiêm trọng, chờ khi cậu tới công ty đã là nửa đêm. Cậu muốn dùng thẻ từ để vào đại sảnh, nhưng không có cách nào để mở được cửa, lúc đầu còn tưởng là thiết bị bảo vệ hỏng hóc gì đó, liền gọi điện thoại cho phòng bảo vệ, ai ngờ lại không có ai nghe.

Lúc này Niếp Duệ Đình mới nhận thấy được tính nghiêm trọng của sự việc, đang định tiếp tục gọi điện thoại cho bảo vệ công ty, thì nhìn thấy Trương Huyền ôm Niếp Hành Phong từ một bên tòa cao ốc đi tới, nói cho cậu chuyện Lý Thuận Trường tham ô công khoản bị bọn họ phát hiện, muốn giết bọn họ diệt khẩu, kết quả thất bại nên định đào thoát, nhưng lúc vào thang máy thì thang máy lại bị hỏng rơi từ độ cao tầng hai mươi ba xuống mà chết.

Niếp Duệ Đình sau khi nghe xong, lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát, tiếp theo lại đưa Niếp Hành Phong quay về Niếp trạch, xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu không dám tiếp tục giấu diếm nữa, sáng nay đem đầu đuôi mọi chuyện báo cáo lại với ông nội, sau đó lại trở lại công ty giải quyết công việc, chờ đến khi làm xong, đã gần đến giữa trưa .

Hiện trường đã được xử lý, trừ bỏ cái thang máy bị hỏng hóc kia, những thang máy khác đều vận hành bình thường, Chỉ có tầng cao nhất bởi vì là

https://thuviensach.vn

hiện trường Trần Tuyết Nhi bị giết, nên tạm thời bị phong tỏa.

Sau khi nghe xong, Niếp Hành Phong trầm mặc trong chốc lát, hỏi: “Em nói bọn anh là đi ra từ một bên cao ốc?”

Anh thừa nhận lúc ấy sự việc xảy ra đột ngột, trí nhớ của anh có chút hỗn loạn, nhưng có một điểm có thể khẳng định, nếu Trương Huyền trong tình huống nguy cấp ấy đúng lúc giữ kịp anh, vậy bọn họ hẳn là phải ở tầng cao nhất, chứ không phải ở dưới lầu, cho dù ở dưới lầu, cũng phải là ở bên trong tòa nhà, không phải ở bên ngoài, trừ phi bọn họ cũng bị rớt xuống dưới lầu. Nhưng mà nếu đúng là như vậy, anh bây giờ còn có thể hoàn hảo không bị gì nằm ở nơi này sao?

“Đúng vậy, là từ một bên cao ốc, với lại Trương Huyền còn ôm anh nữa.”

Niếp Duệ Đình cười rất mờ ám, “Anh hai, em còn chưa bao giờ thấy anh ngất xỉu, có phải bên cạnh có người để dựa vào, con người ta sẽ trở nên yếu ớt không?”

Niếp Hành Phong mặt đen lại.

Cho dù đầu bị thương, nhưng một người đàn ông trưởng thành bị dọa ngất xỉu dù sao cũng không phải chuyện vẻ vang gì, anh có chút không được tự nhiên, liền đổi đề tài.

“Vậy Kiều Linh và Trần Băng Nhi đâu?”

“Kiều Linh không có việc gì, chỉ là quá hoảng sợ, em đã an bài người đưa cô ấy đi bệnh viện, Trần Băng Nhi? Anh nói là Trần Tuyết Nhi hả, nói ra thì cô gái đó đúng là đáng thương, bị Lý Thuận Trường và Kiều Dương lợi dụng để tham ô của công, sau lại bị giết người diệt khẩu. Lý Thuận Trường bình thường thoạt nhìn nho nhã lễ độ, không ngờ lại là biến thái điên cuồng, sau khi giết người còn đóng đinh đồng lên thi thể, ngã chết cũng là báo ứng. . . . . .”

https://thuviensach.vn

“Anh hỏi Trần Băng Nhi, là chị gái của Trần Tuyết Nhi, lúc ấy cô ấy đã ở bên trong cao ốc.”

Niếp Duệ Đình vươn tay sờ trán Niếp Hành Phong.

“Không có a, lúc em đến cũng chỉ nhìn thấy thi thể Trần Tuyết Nhi, còn có Kiều Linh và tên bảo vệ. anh nhất định là lbị thương ở đầu, mới có thể mơ hồ thế này, lát nữa chắc phải đi chụp não mới được, hi vọng không lưu lại di chứng gì. Đây, uống cái này.”

Cậu đem một chén chén thuốc trên bàn đưa tới trước mặt Niếp Hành Phong, Niếp Hành Phong nhìn bát nước cổ quái đó.

“Là cái gì?”

“Dùng để trấn kinh, Trương Huyền cố ý dặn dò em nói chờ sau khi anh tỉnh lại, nhất định phải cho anh uống, cậu ấy nói anh gần đây thời vận kém, lại bị âm khí của lệ quỷ bám vào, uống nó, vừa có thể trấn kinh, vừa tránh được sau này lại nhìn đến những thứ không sạch sẽ gì đó.”

Cái tên thần côn này, không chỉ có đem những lời cảnh cáo của hắn quên hết không còn một mảnh, còn trắng trợn tuyên truyền với em trai anh, lập tức đuổi việc cậu ta cho rồi.

Niếp Hành Phong phẫn nộ nhìn Niếp Duệ Đình liếc mắt một cái, “Anh hiện tại đã thấy một cái rất không sạch sẽ.”

Niếp Duệ Đình sợ tới mức lập tức nhìn quanh, “Ở đâu? Ở đâu?”

“Ngay trước mặt anh, em tối hôm qua tắm rửa phải không? Cả người bẩn như vậy.”

Niếp Duệ Đình thở phào.

https://thuviensach.vn

“Anh bây giờ còn có tâm tình đùa giỡn, anh ngủ ngon lành không có việc gì, em vì mọi người bôn ba cả đêm, còn phải nhờ người quen trong cục cảnh sát âm thầm xử lý chuyện này, nếu để cho phóng viên phát hiện, không biết sẽ bị nói lung tung thành chuyện gì nữa đâu.”

Đem em trai không ngừng lải nhải đuổi về phòng, Niếp Hành Phong dựa vào đầu giường nhắm mắt nghỉ ngơi, những việc diễn ra tối hôm qua phá vỡ quan niệm hai mươi mấy năm qua của anh, có điều dù là như vậy, anh cũng sẽ không nghe lời Trương Huyền, đi uống bát nước bùa bẩn hề hề này.

Niếp Hành Phong cầm lấy bát nước, đem đổ vào chậu hoa trên cửa sổ, rồi cầm lấy điện thoại bàn, gọi điện thoại cho Trần Băng Nhi.

Điện thoại vang hai tiếng sau liền chuyển được , một giọng nữ xa lạ nói: “A lô.”

Niếp Hành Phong sửng sốt một chút, trí nhớ của anh rất tốt, chắc chắn không nhớ lầm số, vì thế chần chờ hỏi: “Xin hỏi đây là di động của Trần Băng Nhi phải không?”

“Đúng vậy, tôi là đồng nghiệp của cô ấy, xin hỏi anh là ai?”

“Tôi là đồng nghiệp em gái cô ấy, tối hôm qua cô ấy đến công ty chúng tôi, đã xảy ra một vài chuyện, tôi lo lắng cô ấy có việc, cho nên gọi điện thoại cho cô ấy.”

Bên kia sau một trận trầm mặc, đột nhiên bộ phát ra một tiếng thét chói tai.

“Tiên sinh, anh nói đùa gì vậy? Trần Băng Nhi trên đường đi công tác gặp tai nạn xe, đã hôn mê hơn một tuần, rạng sáng hôm nay vừa mới mất. . . . .”

******

https://thuviensach.vn

Trương gia.

Hai anh em thảnh thơi thảnh thơi nằm ở trên sô pha nghỉ ngơi, bởi vì sự kiện tối hôm qua xảy ra liên tiếp, bọn họ căn bản không được ngủ, sau khi cùng Niếp Duệ Đình giải thích ngọn nguồn sự tình, lại đến cục cảnh sát làm xong thủ tục mới về nhà, cho nên đều mệt mỏi.

“Đại ca, là anh gian lận làm cho chủ tịch ngất xỉu đúng không?”

“Không làm hắn ngất, để hắn nhìn thấy chúng ta từ hai mươi ba lâu nhảy xuống mà không bị gì, em nói sẽ như thế nào hả?”

Hoắc Ly nghĩ nghĩ, đột nhiên cười to: “Có thể cũng sẽ ngất xỉu! Có điều đại ca tối hôm qua rất oai nha, dùng thuật ngự hỏa (điều khiển lửa) bắt ác linh, còn giống như cao thủ võ lâm từ cao lầu nhảy xuống, pháp thuật của anh từ khi nào thì trở nên lợi hại như vậy?”

Trương Huyền xoa xoa cằm, lâm vào trầm tư.

Pháp thuật của cậu luôn luôn khi linh khi mất linh, thời khắc mấu chốt phát huy không được là chuyện thường, Nhưng tối hôm qua lại đột nhiên bùng nổ, ngay cả chính cậu cũng có chút giật mình.

Không nghe được đáp án, tiểu hồ ly nghĩ nghĩ, đột nhiên vỗ bàn tay.

“Em hiểu rồi, đại ca đột nhiên trở nên uy phong như vậy, nhất định là bởi vì nghe được chủ tịch xuất tiền.”

“Không phải, trước kia người khác xuất tiền nhiều hơn, pháp thuật của anh vẫn chỉ là bình thường, hình như tối hôm qua là bởi vì chiêu tài miêu gặp nguy hiểm, anh mới nháy mắt phát huy vượt xa bình thường, em nói đây là vì cái gì?”

“Thông linh?”

https://thuviensach.vn

“Không!”

Trương Huyền cười rộ lên.

“Trương gia chúng ta qua nhiều thế hệ luyện tập pháp thuật đều cần có nhân duyên thúc đẩy, nhân duyên không đến, luyện thế nào cũng không tiến triển. Anh nghĩ, chiêu tài miêu không biết có phải là nhân duyên của anh hay không? Nếu là như vậy, chất xúc tác để anh luyện thành chung cực pháp thuật hẳn là tình yêu. . . . . .”

“Phốc!”

Hoắc Ly đem nước nho ngậm trong miệng phun ra như thiên nữ tán hoa (là tiên nữ rắc hoa, thật là biết so sánh), quay đầu nhìn Trương Huyền.

“Lời anh nói quả thật rất đả kích nha, chủ tịch cũng có vẻ gì là thích anh đâu.”

Trương Huyền nghĩ nghĩ, rốt cục cũng không nề hà thừa nhận: “Quả thật như thế, có điều hắn có thích hay không cũng không vấn đề gì, anh chỉ cần nhờ hắn là được rồi, vừa là ‘nồi cơm’ của anh, vừa có thể hỗ trợ anh tu hành, nhất cử lưỡng tiện.”

“Vậy anh phải chăm chỉ nỗ lực lên đó, nhưng mà, anh nói là Trần Tuyết Nhi đã biến thành ác quỷ, vậy tại sao tối hôm qua không đánh tan hồn phách chị ta, mà chỉ bắt lại, không phải là anh muốn siêu độ cho chị ta chứ? Người tác pháp mà lại làm thế, anh căn bản là không xứng với chức thiên sư, ôi. . . . . .”

Lời còn chưa dứt, Hoắc Ly liền bị Trương Huyền một cước đá bay đi ra ngoài.

“Con hồ ly ngốc này, nếu anh xứng với chức thiên sư, sớm đem em đánh cho thần hình câu diệt, còn để cho em ở đây giương oai sao?”

https://thuviensach.vn

Hoắc Ly ở trên không trung linh hoạt trở mình, đến khi hạ xuống đã biến thành một con tiểu hồ ly tròn vo, cái đuôi lay động nhảy vọt đến trên người Trương Huyền.

"Ôi trời, hình như lại béo thêm . . . . . ."

Trương Huyền bị giẫm lên cắn răng một cái, ai oán kêu: "Em ăn đến nổi béo như vậy, còn anh từ tối hôm qua đến bây giờ một ngụm cơm cũng chưa được ăn, lập tức đi nấu cơm cho anh, nếu không anh sẽ cắt hết đồ ăn vặt của em."

Hoắc Ly kêu một tiếng lủi vào phòng bếp, chiêu này đối với nó luôn luôn hữu hiệu, không ăn cơm cũng không sao cả, nhưng không được ăn đồ ăn vặt, tiểu hồ ly ngày liền sống rất khổ sở.

Hoắc Ly chạy vào phòng bếp, Trương Huyền cũng đứng lên, đi đến trước hương án tổ sư, đốt ba nén hương bái bái, đem hương cắm vào lư hương.

"Sư phụ, theo thái độ căm thù quỷ thần đến tận xương tuỷ của chiêu tài miêu mà nói, con lần này khẳng định là làm không công, người phải phù hộ con lần sau kiếm thêm nhiều tiền nha, nếu không ngay cả tiền cung phụng hương khói cho người cũng không có, người nếu chịu không được, thì đi đến chỗ Lâm Thuần Khánh ăn đồ cúng cũng được, nói như thế nào người ta cũng là chính quy thiên sư."

Báo cáo xong, cậu lấy một thứ ra khỏi túi quần, là đồng lệnh tối hôm qua Lý Thuận Trường dùng để đối phó Trần Tuyết Nhi, bị cậu thừa dịp lấy làm của riêng.

Đồng lệnh màu đen, mặt trên lại khắc chữ 'sắc' theo kiểu chữ triện(một kiểu chữ), mặt sau là hình bốn thần thú huyền vũ chu tước, xung quanh còn có thêm một ít hoa văn kỳ quái, tuy nhìn không hiểu, nhưng biết không phải bùa trừ tà.

https://thuviensach.vn

“Làm cái quái gì thế này, ngay cả phù lệnh cũng viết không đúng, thứ này mà cũng có thể trừ tà sao? Đừng có nghĩ ma quỷ ngu ngốc vậy chứ.”

Trương Huyền than thở ném đồng lệnh lên hương án.

“Sư phụ, cái này coi như thổ sản đưa cho lão nhân gia ngài .”

Đồng lệnh lăn lông lốc trên hương án, dừng ở một góc, lóe sáng lên một lát, đáng tiếc là cậu lại không nhìn thấy.

“Tiểu Ly, anh đói, còn bao lâu nữa mới được ăn cơm?”

“Sắp rồi sắp rồi.”

Hoắc Ly đáp lại, cái đuôi thò ra ngoài, vừa to vừa đỏ rực, nhìn từ bên ngoài giống như là đồ chơi lông thú rất đáng yêu.

Cơm làm xong, Trương Huyền bụng đói, nhanh chóng ăn hết một chén cơm lớn, đang muốn ăn bát thứ hai, bị Hoắc Ly ngăn lại.

“Anh còn chưa nói cho em biết đinh đồng Lí Thuận Trường đóng ở trên đầu Trần Tuyết Nhi là để làm gì, như vậy thật sự có thể trấn trụ hồn phách của chị ta sao?”

“Trấn hồn thuật là một loại pháp chú, nếu bùa chú chính xác, quả thật có thể trấn trụ hồn phách, lệnh này không thể luân hồi. Nhưng Lý Thuận Trường chưa hiểu rõ hết về bùa chú, cho nên mới khiến Trần Tuyết Nhi tích tụ oán khí ngày càng mạnh, biến thành lệ quỷ.”

Hoắc Ly cái hiểu cái không gật gật đầu, lại hỏi: “Cô ta bám trên thân chị gái, chẳng phải là sẽ hại chết cả chị gái cô ta sao?”

Trương Huyền nhún nhún vai, sắc mặt tối tăm, “Có lẽ chị gái cô ta và cô ta là cùng một số mệnh.”

https://thuviensach.vn

Tối hôm qua cậu thấy Trần Băng Nhi, mới hiểu được tại sao pháp thuật của mình không có tác dụng với cô ta, bởi vì Trần Băng Nhi không phải người, cũng không phải Quỷ Hồn, cô ta là hồn phách, có thể việc này ngay cả cô ta cũng không biết, linh hồn rời khỏi thể xác, chỉ vì tìm kiếm em gái đã mất tích.

Di động vang lên, Trương Huyền vừa mới bật máy, liền nghe tiếng rống giận dữ.

“Ai cho phép cậu nghỉ!”

Vừa nghe là chiêu tài miêu, Trương Huyền tâm tình tốt lên, di di điện thoại ra một chút, cười hì hì nói: “Chủ tịch, anh biết số điện thoại của tôi à, nghe giọng thì có vẻ tinh thần không tồi, cảm thấy thế nào? Có uống nước bùa không?”

“Cậu cho rằng tôi sẽ uống cái thứ đó sao? Tại sao không đi làm?”

“Ơ, anh không phải đang ở nhà nghỉ ngơi sao? Nói như thế nào tôi cũng vất vả cả đêm, nghỉ ngơi một ngày chắc cũng không đủ? Tôi đã xin phép. . . . . .”

“Ai nói tôi nghỉ ngơi? Tôi bây giờ đang ở công ty, cậu lập tức đi làm cho tôi, nếu không sau này không cần tới nữa!”

Trương Huyền còn định nói thêm, bên kia đã ngắt máy .

Hoắc Ly thực thông cảm nhìn cậu, chạy tới phòng khách đem cạp táp lại, đưa cho cậu.

“Nhanh đi làm, công việc này là anh vất vả làm phép mới có được, anh cũng không muốn bị người ta đuổi việc đúng không?”

Trương Huyền nghĩ nghĩ, chạy tới phòng ngủ.

https://thuviensach.vn

“Đi làm thì đi làm, nhưng trước khi đi làm phải chuẩn bị vài thứ, hy vọng chiêu tài miêu sẽ thích.”

Niếp Hành Phong kỳ thật là vừa mới đến công ty, buổi sáng anh và Niếp Duệ Đình cùng đi đến cục cảnh sát tường trình lại mọi chuyện một lần nữa, tiện đường ghé qua bệnh viện thăm Kiều Linh. Kiều Linh đã phục hồi tinh thần, đưa tài liệu cho anh, để anh điều tra sửa lại rõ ràng, sau đó anh mới đến công ty.

Thang máy bị hư đó đang được sửa chữa, dán thông báo “Tạm dừng sử dụng”, phòng tạp vật trên tầng cao nhất cũng bị phong tỏa, trong văn phòng lại rất lộn xộn, Niếp Duệ Đình đưa ra đề nghị mời người đến làm cúng bái hành lễ trừ tà, bị Niếp Hành Phong cự tuyệt .

Anh tạm thời ngồi ở văn phòng khác, uống cà phê, nghĩ đến những lời đồng nghiệp Trần Băng Nhi đã nói, đầu óc lại bắt đầu hỗn loạn, sờ sờ vết sưng lớn trên đầu, thở dài.

Lúc đầu nghe tin Trần Băng Nhi đã chết, anh còn tưởng là đối phương nói đùa, sau một hồi giải thích, anh mới biết rõ ngọn nguồn.

Xe buýt Trần Băng Nhi lên để đi công tác do trời mưa đường trơn, ở góc quẹo đâm vào thành lan can phòng hộ, rồi sau đó vì mưa to nên đường bị sụt lở, đến khi chiếc xe gặp tai nạn được phát hiện thì đã là ba ngày sau, hành khách bị thương được đưa vào điều trị ở bệnh viện địa phương gần đó, Trần Băng Nhi thì vẫn hôn mê bất tỉnh, không thể xác nhận thân phận, công ty của cô hôm qua mới nhận được thông báo, lúc này mới phái nhân viên đến bệnh viện, ai ngờ rạng sáng ngày hôm sau thì Trần Băng Nhi qua đời.

Thời điểm đó đúng là lúc Trần Tuyết Nhi sống lại, chẳng lẽ nói lúc ấy Trần Băng Nhi kỳ thật cũng là u linh? Như vậy, cô gái mình gặp trước đó là

https://thuviensach.vn

ai? Nếu cô ta là Trần Băng Nhi, một người bị tai nạn nằm mê man bất tỉnh làm sao có thể từ nơi khác xa hơn ngàn dậm chạy tới đây?

May là, người có thể giải thích chân tướng xuất hiện đúng lúc, Niếp Hành Phong nhận được điện thoại của Lý Đình, nói rằng Trương Huyền đến, sau đó có tiếng gỏ cửa, Trương Huyền xách ba lô, cười hì hì đi vào.

“Chủ tịch khỏe không, nhìn qua khí sắc của anh có vẻ không tốt lắm, thật đúng là siêu cường, đầu bị thương, vậy mà cũng không đến bệnh viện, liền lập tức đi làm, toàn thể nhân viên công ty chúng ta đều nên học tập tinh thần yêu nghề của anh.”

Cái gậy bóng chày kia đâu rồi? Cũng nên cho người nầy nếm thử một chút, nhìn xem cậu ta có siêu cường hay không.

Niếp Hành Phong oán hận địa nghĩ, thấy Trương Huyền thần thái sáng láng, lại càng không thích, rõ ràng tối hôm qua hai người đều trải qua cuộc chiến kinh tâm động phách kia, tại sao anh giữa đường hôn mê, mà Trương Huyền lại không có việc gì?

Anh đem chuyện Trần Băng Nhi nói ra, hỏi: “Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Cậu giải thích rõ ràng từ đầu tới đuôi cho tôi.”

Trương Huyền nhún nhún vai, than thở: “Không có gì hay để giải thích, Trần Băng Nhi bị rơi vào trạng thái hôn mê chính là hiện tượng bề ngoài, đại não vẫn đang có ý thức. Song sinh thường có tâm linh tương thông, có thể cô ta cảm ứng được Trần Tuyết Nhi gặp chuyện không may, cho nên ngay lúc hôn mê dựa vào ý thức trở về tìm Tuyết Nhi. Tình cảm anh chị em đôi khi thật sự rất vĩ đại, nếu không lo lắng cho em gái, có thể Trần Băng Nhi đã sớm qua đời.

Về phần một người đã hôn mê làm sao có thể chạy loạn khắp nơi, đạo gia chúng tôi bình thường đem loại hiện tượng thế này gọi là“ly hồn”, tức là linh hồn tách khỏi thể xác, khi chấp niệm đạt tới trình độ nhất định, sẽ hóa

https://thuviensach.vn

thành một loại năng lực rất mạnh, làm cho linh hồn thoát khỏi sự hạn chế của thân thể. Có thể ngay cả chính bản thân Trần Băng Nhi cũng không biết mình xảy ra chuyện, cô ta chính là dựa vào tín niệm trở về tìm em gái, nhưng ý niệm của Trần Tuyết Nhi lại bị bùa chú của Lý Thuận Trường trấn trụ, cho đến tối hôm qua, oán niệm của Trần Tuyết Nhi phá tan phù chú, Trần Băng Nhi mới cảm ứng được của vị trí của cô ta."

Nghe Trương Huyền chậm rãi nói, Niếp Hành Phong cảm thấy được ý thức càng hỗn loạn, những lý luận này so với các định luật vĩ mô tài chính, tài chính phân tích mà anh từng học còn khó hiểu hơn.

Đầu lại bắt đầu đau, Niếp Hành Phong nhíu mày, Trương Huyền lập tức tiến lên, tay đặt lên vết sưng sau ót anh, nhẹ nhàng xoa bóp, hỏi: "Có phải chỗ này không?"

Dưới sự vuốt ve nhẹ nhàng đau đớn nhanh chóng giảm bớt, chờ Trương Huyền buông tay, Niếp Hành Phong sờ đầu, phát hiện vết sưng đã biến mất.

Hắn nhìn Trương Huyền, "Xem ra cậu cũng có chút đạo hạnh."

"Hì hì, đó là bởi vì có năng lực của chiêu tài miêu phối hợp, pháp lực của tôi mới có thể vận dụng thành thạo."

Nghĩ đến sau này chỉ cần đi theo Niếp Hành Phong, pháp thuật là có thể tùy ý sử dụng, Trương Huyền vui vẻ cười rộ lên.

"Hả?"

"Ách, ý của tôi là, tôi là thiên sư mà, đương nhiên phải lợi hại ."

Làm người phải tránh đắc ý vênh váo quá mức, Trương Huyền đúng lúc sửa miệng, đem hóa đơn đã chuẩn bị tốt trước đó đặt ở trên bàn.

https://thuviensach.vn

“Tối hôm qua anh có nói sẽ trả tiền, đây là giá cả đã tính giảm giá, anh cảm thấy thế nào?”

Niếp Hành Phong cúi đầu nhìn lại.

Phí khu quỷ là mười vạn hai, phí vật phẩm là một vạn năm nghìn năm trăm, tổng cộng mười một vạn bảy ngàn năm trăm.

“Tôi giảm giá cho anh bảy phần trăm, nếu anh còn chưa vừa lòng, năm trăm lẻ sau cũng có thể không tính, vừa rồi pháp thuật nhỏ giúp anh giảm đau tính vào phục vụ thêm, không thu phí.”

“Trương Huyền!”

Niếp Hành Phong tức giận.

Anh nói sẽ trả tiền, nhưng chưa nói đồng ý chi tiền với giá trên trời như vậy!

Nghĩ đến hôm nay nếu đáp ứng thanh toán sổ sách, chỉ sợ ngày sau hậu hoạn vô cùng, Niếp Hành Phong mỉm cười, nói: “Tôi có thể trả tiền, điều kiện là cậu thu tiền xong, lập tức rời khỏi vị trí công tác hiện tại, sau này không được bước vào Niếp thị một bước, cậu lựa chọn đi!”

Hóa đơn trong nháy mắt biến mất, Trương Huyền vẻ mặt bình tĩnh nói: “Tôi lựa chọn công việc.”

Tuy rằng tiền nhiều như vậy không lấy được thì có chút đau lòng, nhưng nếu từ bỏ công việc, cậu sẽ không có phương pháp tiếp tục nhờ vào chiêu tài miêu để luyện công, dù sao muốn kiếm tiền, sau này có khi vẫn còn cơ hội.

Mục đích đạt được, Niếp Hành Phong thực vừa lòng, nói: “Cậu có thể đi ra ngoài làm việc , đừng để tôi lại nhìn thấy cậu.”

https://thuviensach.vn

“Tốt, có điều trước khi đi ra ngoài ta còn có việc nho nhỏ phải làm.”

Trương Huyền lại tươi cười, đem đồ trong ba lô lấy ra, không bao lâu, trên bàn công việc trước mặt Niếp Hành Phong được chất đầy các loại đồ vật cổ quái.

“Đây là nước trừ tà, đây là vòng tay chiêu tài, đây là sừng tê giác trừ tà, đây là bạch ngọc Quan Âm, thực sự có phát ra ánh sáng đấy. . . . . .”

Cứ thêm một thứ, Niếp Hành Phong sắc mặt liền âm trầm lên, đến cuối cùng anh thật sự nhịn không được , thấp giọng rống: “Nếu cậu không muốn tôi đem những thứ đồ này ném xuống dưới lầu, thì lập tức mang theo chúng đi ngay!”

“Thật sự rất tốt mà, rồi, những thứ khác anh có thể không cần, nhưng thứ này nhất định phải uống!”

Nhìn chiếc bình nhỏ màu trắng được đưa tới trước mặt, Niếp Hành Phong hỏi: “Cái gì?”

“Nước bùa, tôi bảo Niếp Duệ Đình đưa cho anh anh không phải là không uống sao? Mạng anh thuần âm, lại dính oán khí của Trần Tuyết Nhi, uống nó mới có thể cam đoan về sau không nhìn thấy những thứ không tốt, anh chắc cũng không muốn gặp chúng mà biến thành một loại thói quen chứ?”

Niếp Hành Phong lập tức lắc đầu, “Tôi tuyệt đối không uống nước bùa!”

“Rất ngọt mà, không khó uống đâu, thử xem.”

Trương Huyền giọng điệu giống như là hộ sĩ đang dụ dỗ trẻ em uống thuốc.

“Không uống!”

https://thuviensach.vn

Thấy Niếp Hành Phong kiên quyết như thế, Trương Huyền nhãn châu xoay động, đột nhiên mở chai, ngửa đầu, uống hết toàn bộ nước bùa.

Niếp Hành Phong hơi sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Trương Huyền tiến đến trước mặt, nắm thắt lưng anh, đem đôi môi ấm áp hôn lên môi anh.

Chất lỏng có mùi kỳ quái từ miệng Trương Huyền chảy vào trong miệng anh. Còn sợ anh không uống, Trương Huyền đẩy thuốc sang xong, môi vẫn dán chặt trên miệng anh, sử dụng đầu lưỡi ngăn chận, vì thế, thứ anh ghét nhất trên đời cứ như thế bị nuốt hết.

Chuyển thuốc xong, Trương Huyền buông tay ra, còn chưa thỏa mãn chậc lưỡi, “Môi anh đúng là mềm mại, ừm, cảm giác không tồi, ôi. . . . . .”

Má trái bị Niếp Hành Phong hung hăng đấm một phát, cậu vội vàng ôm đầu lùi lại, may là Niếp Hành Phong hiện tại trong lòng khó chịu, không hơi sức đâu mà bạo lực với cậu.

Nhìn thấy Niếp Hành Phong ôm bụng nôn khan không ngừng, Trương Huyền vẻ mặt ủy khuất.

“Phản ứng của anh làm tôi rất bị đả kích, đây còn là nụ hôn đầu tiên của tôi nữa, ai, tôi chỉ là vì muốn tốt cho anh. Quên đi quên đi, cái này tặng cho anh, đeo nó, anh sẽ thấy thoải mái hơn.”

Cậu tháo vòng bạc đeo trên cổ xuống, tự tiện đeo vào cho Niếp Hành Phong.

Dây bạc mang theo mùi hương trong lành thoang thoảng, làm cho cảm giác khó chịu trong lồng ngực của Niếp Hành Phong biến mất, không còn muốn nôn khan, anh ngẩng đầu, thấy Trương Huyền đang thu dọn mọi thứ bỏ vào ba lô, đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Tay mơn trớn vòng cổ còn mang theo hơi ấm của Trương Huyền, đó là viên thạch anh màu đen hình giọt nước rất đẹp, treo lủng lẳng dưới sợi dây bạc, một đen một trắng rất bắt mắt, rồi sau đó lại sờ lên môi mình, Niếp Hành Phong có chút ngẩn người.

Kỳ thật phản ứng thái quá của anh vừa rồi không liên quan gì đến việc hôn môi, chỉ là đơn thuần chán ghét mùi vị của nước bùa thôi.

Cửa lại một lần nữa bị đẩy ra, Trương Huyền thăm dò tiến vào, nói: "Thạch anh màu đen có tên là Mặc Tinh, không chỉ có trừ tà, còn có thể trừ bệnh, đồ trang sức như vậy nếu mua ở chỗ Lâm Thuần Khánh ít nhất cũng phải một vạn đồng, chủ tịch, nói như thế nào chúng ta cũng là cùng chung hoạn nạn , tôi tính cho một giá, hai nghìn đồng thế nào?"

"Trương Huyền, cậu lập tức biến mất cho tôi!"

Cả tòa nhà rung lên dưới tiếng rống giận dử của Niếp Hành Phong.

Bởi vì Trần Tuyết Nhi gặp chuyện không may, Niếp Hành Phong lấy danh nghĩa tư nhân giúp chị em bọn họ xử lý hậu sự, đem bọn họ mai táng trong một khu nghĩa địa công cộng ở ngoại ô, lại thông qua quan hệ, đem bà dì hơi lẩm cẩm đưa vào viện dưỡng lão.

Xử lý hậu sự xong, Niếp Hành Phong và em trai đến nghĩa địa công cộng phúng viếng, bia mộ chị em Trần Băng Nhi ở cùng một chỗ, trên bia mộ còn khảm ảnh chụp của các cô, dưới ánh mặt trời hai khuôn mặt tươi cười giống hệt nhau.

Niếp Duệ Đình thở dài, "Một đôi chị em rất xinh đẹp, hy vọng kiếp sau bọn họ có thể tìm được hạnh phúc."

"Nhất định có thể."

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong đem bó hoa đặt vào trước mộ, khi xoay người rời đi, chợt thấy dưới tàng cây cách đó không xa hiện lên lờ mờ hình ảnh chị em Trần Băng Nhi cúi đầu tạ ơn anh, đến khi nhìn lại, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của bọn họ nữa.

“Anh hai, sao vậy?”

“À, không có việc gì, nhìn lung tung thôi.”

Chắc là hoa mắt, tiểu thần côn không phải cho anh uống nước bùa rồi sao, hẳn là sẽ không nhìn thấy những thứ kia nữa.

Niếp Hành Phong ngửa đầu nhìn mặt trời chói chang trên cao, cười tự giễu.

“Đại ca, là chủ tịch của anh đó, sao lại không đến chào hỏi? Nói cho anh ta biết là anh đã dùng danh nghĩa của anh ta siêu độ cho chị em Trần Băng Nhi.”

Trương Huyền và Hoắc Ly đứng ở một góc cách đó không xa, nhìn anh em nhà họ Niếp rời đi, tiểu hồ ly kỳ quái hỏi.

“Chiêu tài miêu tâm tình không tốt lắm, tốt nhất là trốn xa một tí, đỡ phải bị mắng.”

“Nhưng mà, rất kì lạ a, anh không phải đã cho chủ tịch uống nước bùa sao? Tại sao vừa rồi anh ta còn có thể nhìn thấy chị em Trần Băng Nhi?”

Ách. . . . . .

Trương Huyền trên mặt lộ ra thần sắc cổ quái.

“Cái đó. . . . . ha ha, anh bắt chiêu tài miêu uống nước bùa xong, mới phát hiện lúc ấy bởi vì phối thuốc rất vội vàng, hình như anh, đại khái là, có thể bỏ thiếu một loại dược. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Hoắc Ly kinh hãi, “Vậy sẽ như thế nào?”

Trương Huyền nhún nhún vai, “Cũng sẽ không sao cả, chính là vẫn nhìn thấy những thứ đó.”

“Ai, chủ tịch đáng thương. . . . . .”

Hoắc Ly mới vừa nói xong, đầu liền bị đánh một cái.

“Cái gì đáng thương, đại ca của em cũng uống mất một nửa đấy!”

Thấy ánh mắt kỳ quái của tiểu hồ ly, Trương Huyền phát giác mình nói lỡ, hì hì cười lừa dối.

Tay chạm vào môi dưới, cảm giác mơ màng.

Mùi vị của Chiêu tài miêu rất tuyệt, lần sau phải ngẫm lại nên tìm lý do gì lừa anh ta uống nước bùa.

Trương Huyền trong đầu hiện lên ý nghĩ như vậy, sau đó lại nhìn về phía tàng cây bên kia, chỉ thấy chị em Trần Băng Nhi đã đi theo một bóng người màu trắng, thân ảnh càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất. Xa xa gió nổi lên, tiếng gió reo từng trận, trời mênh mông tịch mịch, khép lại những câu chuyện cũ sau mỗi tấm bia mộ.

—— còn tiếp ——

Lời cuối sách

Độc giả thân ái, mọi người có khỏe không.

Đầu tiên, cảm ơn mọi người đã đọc tác phẩm này, hy vọng chuyện thần quái không quá đáng sợ này có thể làm cho mọi người cảm thấy vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Phiền Lạc sinh ra hứng thú với thể loại thiên sư đạo sĩ này, là do hệ liệt cương thi của tiên sinh Lâm Chính Anh, sau khi đọc xong càng không thể dứt ra được, đem tất cả phim kinh dị, kịch truyền hình của ông ấy về xem, trước kia phim về ma quỷ không đáng sợ, gây cười là phần lớn, cho nên Tiểu Lạc có thể một mình ngồi xem phim đến tận nửa đêm, cảm thấy vô cùng sùng bái các chiêu thức tróc quỷ của thiên sư, vì thế hình tượng Trương Huyền liền xuất hiện trong suy nghĩ của Tiểu Lạc.

"Ly hồn" là tập đầu tiên trong bộ thiên sư, hai nhân vật chính là từ tập này bắt đầu nhận thức, vốn là định để hình ảnh Trương Huyền lạnh lùng, oai phong, 'thiên sư hạng nhất' xinh đẹp một đạo bùa là có thể đánh lui tất cả lệ quỷ, chính là sau nghĩ lại, chủ tịch lạnh lùng, thiên sư cũng lạnh lùng, truyện này lại là thể loại thần quái tàn ác, nếu cứ như vậy, chỉ sợ từ đầu tới đuôi sẽ cảm thấy lạnh lẽo vô cùng , vậy thì không phù hợp phong cách khôi hài của tôi, cho nên cũng chỉ có thể ủy khuất Trương thiên sư của chúng ta từ hạng nhất xuống hạng ba.

Có điều, nói cho cùng, bánh mì dứa không có dứa cũng kêu bánh mì dứa, bánh lão bà không có lão bà cũng là bánh lão bà, (e hèm đoạn này bạn popo ko chắc lắm) cho nên, chuyện thần quái không đáng sợ của Phiền Lạc vẫn là thể loại thần quái, tôi có thể nửa đêm gõ truyện, mọi người cũng có thể nửa đêm đọc truyện, mọi người đều có lợi, ai ai cũng vui vẻ, đúng không?

Hồ sơ ngắn:

Trương thiên sư: khu quỷ hạng nhất, khả năng dẫn quỷ hạng hai, đạo hạnh pháp thuật hạng ba, thái độ làm người không biết nên xếp hạng nào.

Niếp chủ tịch: mê tín đáng thương, thuật thông linh đáng ghét, thần côn cầu tài đáng xấu hổ, Trương Huyền, đáng giận!

Khi thiên sư gặp phải chủ tịch cứng đầu, khi thần quái đụng phải trinh thám, hai người đều thể hiện bản lĩnh, đến tột cùng thì ai sẽ thắng ai thua.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, hẹn gặp lại các bạn ở tập sau!

Cảm ơn một lần nữa.

~~~~~~~~~~~~~

Thiên Sư được dùng để gọi truyền nhân của Thiên Sư giáo.

Thiên Sư giáo là một tổ chức đầu tiên của Đạo giáo (gọi là khởi nguồn cũng không sai đi, vì Tổ Truyền của Thiên Sự giáo Trương Lăng (hay được gọi là Trương Thiên sư) được coi là người sáng lập Đạo giáo)*chú thích thêm là ở TQ cổ đại có 3 tôn giáo chính đó là Đạo giáo, Nho giáo (hai tôn giáo này là hai tôn giáo đặc hữu của TQ) và Phật giáo*).

Nếu tính theo lịch sử thì Thiên sư giáo ra đời vào cuối đời Đông Hán (55-220). Tên goị lúc đầu là Ngũ Đẩu Mễ Đạo.

Thiên Sư chủ yếu sử dùng là bùa phép trừ tà và trị bệnh (ví dụ như cúng cầu xin cho bệnh nhân mau khỏi bệnh hay giải tội. Khi cúng cầu khỏi bệnh và khỏi tội nghiệt, cần lập 3 lá sớ viết tên bệnh nhân vào đó (gọi là Tam quan thủ thư 三官手書; tam quan là: Thiên, Địa, Thủy): Một đem lên núi, một chôn xuống đất, và một ném xuống nước.).

Ngoài việc dùng phù lục bùa chú để trị bệnh; cúng tế và trai giới để cầu xin giải tội và trừ tai nạn; tín đồ Thiên sư giáo còn thực hành thủ nhất (trì mệnh), hành khí, phòng trung, v.v…

Cái này là do bạn bắp đóng góp, bạn popo ngồi hưởng, muốn đưa lên đây cho mọi người hiểu rỏ hơn về môn phái của bạn Trương Huyền.

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~~~~

Quyển 2

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1

Dưới ngọn đèn lồng màu đỏ, ánh nến lay động.

Phía sau màn trướng mềm mại không ngừng phát ra nhịp điệu run rẩy, một cánh tay nhỏ dài ngọc ngà từ trong màn lộ ra, túm lấy lớp vải màn bấu chặt, người phụ nữ thở dốc nói: “Thật là lớn, tên kia một nửa cũng không bằng chàng, cái gì mà được xưng là tướng quân vô địch trên sa trường, lên giường, chưa đến một nén nhang đã làm xong, lại còn cả ngày không trở về nhà. . . . . .”

“Meo. . . . . .”

Tiếng mèo kêu cắt ngang lời nịnh nọt lấy lòng của người phụ nữ, nhìn xuyên qua màn vải bán trong suốt, nàng nhìn thấy một con mèo đen trên cửa sổ, mắt mèo xanh biếc lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Con mèo đáng chết, cút ngay!”

Mèo đen ngao lên một tiếng, khom người lủi đi, tâm tư người phụ nữ cũng lập tức bị động tác mạnh của người đàn ông lôi trở về.

“Lúc này nàng còn tâm trí so đo với mèo?”

Đang đắm chìm ở trong vui thích hai người không ai chú ý tới ngoài cửa sổ có thân ảnh chợt lóe lên, ngay sau đó, cửa bị người một cước đá văng.

“Đáng chết, các người lại dám ở trong này phóng đãng!”

https://thuviensach.vn

Tiếng quát giận dữ đánh thức đôi nam nữ đang mất hồn, nam nhân chinh chiến sa trường, phản ứng nhanh chóng, lập tức vươn tay lấy đao đặt ở bên giường, nhưng mà đao đã sớm bị người kia đánh rớt xuống đất, lớp trướng mỏng màu đỏ lập tức bị kéo ra, ánh mắt hiện lên, hắn nhìn đến khuôn mặt cực độ phẫn nộ mà vặn vẹo, sau đó hàn quang chợt lóe, lưỡi dao chói lọi chém tới trên đầu hắn. . . . . .

“Meo meo. . . . . .”

******

Niếp Hành Phong thét to một tiếng, từ trong mộng tỉnh lại, rèm cửa sổ bên cạnh giường hơi hơi mở ra, ánh trăng sáng trong từ bên ngoài chiếu vào, yên tĩnh hờ hửng.

Anh mờ mịt ngồi dậy, tựa vào đầu giường nhắm mắt lại thở dốc, tim đập không ngừng một lát mới thoát ra khỏi ác mộng.

Kim đồng hồ báo thức chỉ vào hai giờ sáng, hai phút.

Gần đây giấc mơ giống hệt nhau như thế thỉnh thoảng lại xuất hiện, ở trong mơ anh và một người phụ nữ tư thông, sau đó bị bắt gian, cuối cùng khi thời điểm đao chém tới trong cơn ác mộng thì anh bừng tỉnh.

Nhớ không rõ khuôn mặt của người phụ nữ đó, chỉ nhớ kỹ cặp mắt đỏ như máu kia, tràn ngập thê lương, xúc động phẫn nộ, còn có cả. . . . . Tuyệt vọng.

Niếp Hành Phong tay chạm lên trán, có lẽ nơi đó hắn là có vết thương rất dài, nhưng chỉ thấy một tầng mồ hôi.

Anh bước ra khỏi phòng, đi đến quầy rượu rót một chén, ngồi xuống, một hơi uống cạn sạch.

https://thuviensach.vn

Trong thùng rác bên cạnh có hai lá bùa, là hôm nay ở gần khu chung cư đụng phải một vị đạo sĩ, ông ta đưa cho anh, vẻ mặt còn nghiêm trọng báo với anh, nói anh những ngày gần đây tất sẽ có huyết quang tai ương, bảo anh phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, đừng trêu hoa ghẹo bướm, cũng tặng cho anh bùa tránh tai họa, anh cười nhạt, Về đến nhà, liền đem bùa ném vào thùng rác.

Bên cạnh anh còn có một tên thiên sư hạng ba cả ngày lúc ẩn lúc hiện, nếu thực sự có cái gì huyết quang tai ương, tại sao lại chưa nghe tên kia nói qua? Chỉ cần có cơ hội kiếm tiền, pháp thuật của Trương Huyền vẫn là rất linh nghiệm. Hơn nữa, trêu hoa ghẹo bướm ư?

Mắt Niếp Hành Phong xẹt qua một tờ báo giải trí đặt trên quầy bar.

Ảnh chụp Cố Trừng con trai độc nhất của Cố Tiên Minh – người đứng đầu ngành y dược – thân thiết với nữ minh tinh cơ hồ chiếm hết cả trang báo, hơn nữa mỗi bức ảnh lại là với một người phụ nữ khác nhau.

Trêu hoa ghẹo bướm, nên dùng để nói những người như Cố Trừng mới đúng chứ? Bản thân anh từ lúc tốt nghiệp đại học đến giờ, ngay cả bạn gái còn chưa có.

Niếp Hành Phong thuận tay đem tờ báo chí nhàm chán kia ném vào trong thùng rác.

Buổi sáng Niếp Hành Phong đến công ty, trợ lý mới của tổng giám đốc Trương Huyền đã sớm bận rộn bên gian ngoài văn phòng, nhìn thấy anh, lập tức tươi cười.

“Chủ tịch khỏe không?”

“Khỏe. . . . . .” Mới là lạ!

https://thuviensach.vn

Từ khi em trai anh đem tiểu thần côn này điều tới làm trợ lý cho anh, anh sẽ không được sống khá giả!

Trương Huyền ở sự kiện ly hồn lần trước đã thể hiện bản lĩnh, nhưng không có nghĩa là cách nhìn của Niếp Hành Phong đối với cậu ta sẽ thay đổi, càng đừng nói sẽ để cậu ta làm trợ lý cho mình, một người không được đào tạo lại không có kinh nghiệm căn bản không thể kham nổi công việc này, mà sự thật cũng chứng minh Niếp Hành Phong phán đoán không lầm.

Những chuyện này đều là tên em trai 'tốt' của anh Niếp Duệ Đình một tay làm, còn nói là vì anh sáng tạo thiên thời địa lợi, ở ngay trước cửa văn phòng chủ tịch, 'gần quan hưởng lộc', tận dụng hết mức, anh nếu không nhịn được, tùy thời có thể giải quyết ngay tại chỗ.

Niếp Duệ Đình sau đó là trên đầu mang hai cục u đi ra ngoài, hung khí là gạt tàn thuốc lá dùng để bài trí trên bàn làm việc của Niếp Hành Phong.

Nhưng mà, Trương Huyền cuối cùng vẫn để lại, bởi vì lệnh thuyên chuyển công tác cũng đã ban ra, không thể sửa đổi.

Từ ngày được điều động đến, Trương Huyền biểu hiện rất nhu thuận, một câu quái lực loạn thần cũng chưa nói, nhưng ngay lúc Niếp Hành Phong đem hạng mục công việc cần chú ý bàn giao xong, lại hỏi một câu.

"Nếu tôi làm không được tốt sẽ bị đuổi việc phải không?"

Niếp Hành Phong lúc ấy còn chưa kịp phản ứng lại, "Đuổi việc?"

Nhìn vẻ mặt anh, Trương Huyền nở nụ cười.

"Hóa ra sẽ không à, hì hì, vậy tôi an tâm rồi, sau này nhờ chủ tịch chỉ giáo nhiều hơn."

https://thuviensach.vn

Sau đó vài ngày, Niếp Hành Phong rốt cục hiểu được hàm nghĩa đích thực của câu “chỉ giáo nhiều hơn “.

Trương Huyền trước kia làm việc ở phòng hành chính tổng hợp, thói quen được người khác an bài, hiện tại tất cả đảo lại , cần cậu ta an bài cho người khác, chính là lịch trình làm việc của Niếp Hành Phong, chuẩn bị tài liệu trước các cuộc hội nghị, thậm chí tiệc xã giao và những công việc khác, những việc này đối với người không hề có kinh nghiệm mà nói, quả thật là quá sức.

May là, Niếp Hành Phong ngay từ đầu đã không ôm quá lớn hy vọng về cậu ta, mỗi khi nhìn thấy cậu ta cả đầu đều vùi giữa đống công văn bận bụi đến đầu tắp mặt tối, liền tự động tiếp nhận một số công việc của cậu ta, cũng ở trong lòng an ủi bản thân – coi như đang nuôi một con chó nhỏ là được, ít nhất con chó nhỏ này có thể giúp anh trông cửa, thuận tiện còn có tác dụng – trấn nhà.

Niếp Hành Phong vào văn phòng của mình, mới vừa ngồi xuống, Trương Huyền liền pha nước chè nhiệt tình bưng vào cho anh, vẻ mặt cười tủm tỉm.

“Chủ tịch, đêm mai là cuối tuần, hình như anh phải tham gia một bữa tiệc rượu cá nhân.”

“Ừm.” Niếp Hành Phong uống trà.

Đêm mai thế giao với Niếp gia – Phùng Bỉnh Thành – tổ chức tiệc rượu tại biệt thự ở vùng ngoại ô, ông nội anh Niếp Dực bị mời tham gia, anh mới từ nước ngoài trở về, theo lễ tiết cũng phải đi thăm hỏi.

Trương Huyền trên mặt tươi cười toe toét.

“Làm trợ lý tổng giám đốc, tôi không phải cũng nên cùng tham gia sao? Sớm nhận thức những người chủ tịch thường xuyên tiếp xúc, sẽ có lợi phối hợp đến công việc sau này, việc này tôi không cần phí tăng ca!”

https://thuviensach.vn

Nước trà thơm ngào ngạt ngấm đầy mùi vị âm mưu.

Người này muốn đi ăn chùa uống chực còn dám đề cập đến phí tăng ca?

Lười đi chọc thủng trò lừa bịp của cậu ta, Niếp Hành Phong lại"Ừm" một tiếng.

"Nhưng mà. . . . . ." Trương Huyền mặt nhăn nhíu mày, "Để Tiểu Ly một mình ở nhà, tôi có chút lo lắng, nó chỉ là một đứa nhỏ, mang theo chắc cũng không việc gì chứ? Hì hì, tôi biết chủ tịch sẽ không làm những chuyện bất cận nhân tình (không hợp tình người) như vậy."

Tâng bốc cũng được dâng tới, Niếp Hành Phong "Hừ" một tiếng.

"Sẽ không, bất quá. . . . . Nếu cậu dám ở yến hội đề cập đến nửa chữ về bói toán linh tinh, sang tuần sẽ không cần đến công ty , OK?"

"Tạ ơn chủ tịch!"

******

Cuối tuần khi Niếp Hành Phong cùng ông nội đi vào nhà họ Phùng thì tiệc rượu đã bắt đầu rồi, Niếp Duệ Đình mới đến, đang cùng vài vị tiểu thư xinh đẹp nói chuyện vui vẻ, ra mòi cậu ta là đến tìm mỹ nữ, ở nơi này mặt tươi như hoa đĩnh đạc nói chuyện, đem hình tượng hoa hoa công tử phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Biệt thự lúc đầu trông rất bình thường, tựa hồ chỉ sau đó mới có thể thể hiện hết công dụng của nó, tiệc rượu tự chọn, màn đêm vừa mới hạ xuống, khoảng đất trống trong hoa viên phía trên treo đèn sáng chói, phục vụ sinh được thuê tới qua lại không ngớt mang đồ uống.

Phùng Bỉnh Thành mời không ít mỹ nữ có tiếng tăm, theo như lời ông ta thì không có mỹ nữ và rượu ngon xem như nhân sinh không hoàn mỹ. Hai

https://thuviensach.vn

năm không gặp Phùng Bỉnh Thành có vẻ già đi rất nhiều, nhìn thấy Niếp Hành Phong lập tức lôi kéo tay anh, cười tủm tỉm hỏi dài hỏi ngắn, tư thế giống như đang gặp con dâu tới thăm.

Sự nhiệt tình này làm Niếp Hành Phong có chút chống đỡ không được, may mắn trên đường có người lại đây tìm Phùng Bỉnh Thành nói chuyện phiếm, anh mới có thể rời đi, đang muốn tìm nơi nghỉ ngơi, bỗng nhiên nhìn đến một góc sáng sủa có đứa bé trai ghé vào trên bàn cố gắng chọn đồ ăn, nhìn bộ dáng là em họ của Trương Huyền – Hoắc Ly.

“Tiểu Ly.”

Nghe thấy tiếng kêu, Hoắc Ly vốn đang say sưa bỏ đồ vào túi xách liền dừng tay lại ở trên bàn.

Niếp Hành Phong đến gần, nhìn lướt qua túi xách trong tay đứa nhỏ đó, bên trong nhồi nhét các loại điểm tâm, bên cạnh điểm tâm còn đặt hai bình rượu.

Trên trán lập tức nổi lên ba đường gân xanh.

Cái tên thần côn đáng giận kia, không chỉ có đem em trai đến ăn chùa uống chực, còn đóng gói đem về, chẳng lẽ công ty anh tiền lương thực thấp tới trình độ này sao?

Hoắc Ly đem túi xách chuyển ra phía sau, xoay người về phía anh, giọng điệu giòn giã nói: “Chủ tịch khỏe chứ ạ.”

Coi như không thấy gói to kia, Niếp Hành Phong sờ sờ đầu Hoắc Ly, đứa nhỏ này bộ dạng nhu thuận lanh lợi, trước khi nó bị tiểu thần côn đồng hóa, mình có nghĩa vụ đem nó giáo dục lại thật tốt.

“Anh em đâu rồi?”

https://thuviensach.vn

“Đang ở bên kia ạ.”

Hoắc Ly chỉ tay về phía trước, bên kia Trương Huyền đang cùng vài cô gái nói chuyện phiếm, còn rất thân thiện nắm lấy bàn tay nhỏ bé của người ta.

Niếp Hành Phong đang muốn đi lại đó, Hoắc Ly đột nhiên dưới chân vấp một cái, nó làm rượu nho mà phục vụ sinh mang tới đổ hết lên trên người Niếp Hành Phong.

“Thực xin lỗi.”

Hoắc Ly tay vội vàng loạn xạ lau chùi giúp anh, đôi mắt bắt đầu phiếm hồng.

“Em không cố ý, xin đừng tức giận, đừng đuổi việc đại ca. . . . . .”

“Không có việc gì, không có việc gì.”

Niếp Hành Phong không để ý, xoay người đi toilet trong biệt thự. Nhìn anh rời đi, Hoắc Ly lập tức liền điện thoại cho Trương Huyền.

“Đại ca, chủ tịch em đã giúp anh đối phó , có thể coi là làm kịp theo chỉ thị của anh, trước tiên là vì mọi việc tốt lành, sau phải cho em năm phần nha.”

“Biết rồi!”

Căn biệt thự này lúc trước từng sửa chữa qua, hiện tại lưu hành kiểu trang trí giả cổ trang, ban ngày thanh lịch rất khác biệt, buổi tối liền có vẻ có chút âm u. Niếp Hành Phong ra khỏi toilet, đi qua hành lang, bỗng nhiên nghe được giọng nữ gay gắt từ bên kia phòng khách truyền đến.

“Cố Trừng, anh còn dám chối! Tôi nói cho anh, nếu anh muốn chia tay, tôi sẽ lập tức tổ chức một cuộc họp báo với ký giả nói cho mọi người đều

https://thuviensach.vn

biết, đứa nhỏ trong bụng tôi là của anh, đến lúc đó tôi xem anh sẽ giải thích thế nào!”

Không ngờ là ở chỗ này lại gặp Cố Trừng, có điều việc cá nhân của anh ta Niếp Hành Phong không có hứng thú nghe, đang muốn xoay người rời đi, chợt nghe Cố Trừng tức giận nói: “Dư Thiến, cô nháo đủ chưa? Đến công ty tôi làm phiền chưa chán sao, còn chạy đến nhà người ta làm ầm lên, trong khoảng thời gian này chúng ta căn bản không ở cùng nhau, quỷ biết đứa nhỏ này là của ai?”

“Tốt, chúng ta sẽ chờ đến sau khi đứa nhỏ sinh ra xét nghiệm AND là được, xem đến lúc đó ai sợ ai, đừng cho là tôi không biết, anh bây giờ đang có quan hệ với Khưu Lý Yên, cho nên không muốn thừa nhận.”

“Cô dám uy hiếp tôi!”

“Anh muốn làm gì? Buông ra. . . . . .”

Tiếng đồ đạc rơi xuống đất vang lên, tiếp theo là tiếng Dư Thiến kêu ầm lên, không biết xảy ra chuyện gì, Niếp Hành Phong vội đi lại đó.

Dư Thiến bị Cố Trừng bóp cổ tay đẩy mạnh vào tường, trên tường một bức bức tranh bị va chạm, rơi xuống, may mắn khung tranh treo không cao, lại rơi vuông góc ở mép tường, cũng không đả thương người, có điều một góc mặt kính lại bị chấn rạn thành hình như mạng nhện, Dư Thiến tay đặt tại bên cạnh khung tranh, mép khung lợi hại rạch một vết trên lòng bàn tay của cô ta, máu tươi chảy ra.

Niếp Hành Phong bước lên phía trước kéo Cố Trừng ra, nâng Dư Thiến đang bị té ngã trên đất dậy.

Thấy có người khác đến, Dư Thiến tựa như bắt được rơm rạ cứu mạng, ghé vào trong lòng Niếp Hành Phong gào khóc, Cố Trừng vẫn đứng ở một bên, tay cắm ở trong túi quần, vẻ mặt cười lạnh.

https://thuviensach.vn

Nghe thấy tiếng cãi nhau, Phùng Tình Tình con gái một của Phùng Bỉnh Thành chạy vào.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, vừa rồi khung tranh rơi xuống, vị tiểu thư này không cẩn thận bị thương, Tình Tình em mang cô ấy đi bôi thuốc đi.”

“Vâng.”

Phùng Tình Tình và Niếp Hành Phong từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đối với những lời anh nói luôn luôn nghe lời, lập tức đáp ứng, đỡ Dư Thiến đi ra ngoài.

Niếp Hành Phong cầm khung tranh lên, Cố Trừng hỗ trợ anh đem khung tranh một lần nữa treo lên trên tường, Niếp Hành Phong lau vết máu dính ở một bên của khung ảnh lồng kính, lại nhìn xem mặt kính, vừa rồi tựa hồ có vết máu dính lên đó, nhưng lại không tìm thấy có chút dấu vết nào.

“Cám ơn .” Cố Trừng ở bên cạnh rất không tự nhiên nói.

Cố Trừng là đàn anh ở trường đại học của Niếp Hành Phong, hai người lại đều xuất thân thương giới, cho nên có quen biết nhau, có điều hai năm nay Niếp Hành Phong ở nước ngoài, không có gì tiếp xúc, không nghĩ tới lại gặp lại trong trường hợp thế này.

“Không liên quan gì đến tôi, đều là người phụ nữ kia cứ bám lấy tôi, đòi kết hôn, thật buồn cười, cậu xem bụng cô ta, có giống mang thai chỗ nào không?”

Cố Trừng trời sanh tính phong lưu, ở trong trường học cũng như vậy, Niếp Hành Phong từ chối cho ý kiến, thản nhiên nói: “Thật xin lỗi, tôi không phải bác sĩ khoa phụ sản.”

https://thuviensach.vn

Cố Trừng cười một tiếng, “Vài năm không gặp, cậu cũng biết nói đùa.”

Anh ta đem ánh mắt chuyển qua bức tranh, tìm đề tài nói chuyện: “Bức tranh này rất đẹp.”

Trên bức tranh là người phụ nữ xinh đẹp mặc sườn xám, ngồi dựa vào ghế, trong lòng bế một con mèo đen, mèo đen hai tròng mắt phát ra ánh xanh sâu thẳm, bức tranh vô cùng sinh động, người phụ nữ lại khuôn mặt tiều tụy, mắt lộ vẻ đau thương, như là bệnh nặng mới khỏi.

“Đây là bà cố của Tình Tình, sau khi chồng bà ấy đi về cõi tiên bà ấy vẫn buồn bực không vui, cho nên người nhà mời họa sỉ vẽ cho bà ấy một bức tranh, nghĩ muốn làm bà ấy vui vẻ.”

Niếp gia và Phùng gia là thế giao, những chuyện cũ này Niếp Hành Phong tự nhiên biết, anh nhớ rõ khi còn bé anh mang em trai và Phùng Tình Tình chơi trò trốn tìm, ngẫu nhiên thấy bức họa trên gác xép, kết quả bị Phùng Bỉnh Thành quở mắng một trận, sau đó không nhìn thấy nữa, không ngờ bây giờ lại được treo lên.

Cố Trừng lấy một điếu thuốc lá đưa cho Niếp Hành Phong, thấy anh xua tay cự tuyệt, liền tự mình đốt thuốc, hút sâu một ngụm, chế nhạo nói: “Cậu vẫn giống như trước kia, một chút cũng không thay đổi, không uống rượu không hút thuốc lá không chơi bời phụ nữ, khổ sở giống như hòa thượng tu hành vậy, thật không hiểu cậu sống như vậy có gì vui, năm đó Trình Lăng chia tay cậu, kỳ thật cũng không phải tất cả đều tại tôi.”

“Khổ sao? Tôi lại cảm thấy thích thú như vậy.” Niếp Hành Phong mỉm cười trả lời.

Năm đó bởi vì Trình Lăng bỏ anh, liền đổi hướng đến bên Cố Trừng, anh còn chạy tới cùng Cố Trừng đánh nhau một hồi, đó là một lần thất thố duy nhất của anh từ trước đến nay, nhưng bây giờ thì, thậm chí cái tên Trình Lăng lẫn diện mạo của cô ta cũng thấy tương đối xa lạ , nếu không có mùi

https://thuviensach.vn

hương CK trên người Trương Huyền, anh có thể ngay cả chuyện cũ đó cũng quên mất.

Cũng kì quái, cùng dùng một loại nước hoa, đàn ông và phụ nữ sử dụng lại mang tới cảm giác hoàn toàn khác nhau.

“Cậu thất thần , không ngờ cậu còn quyến luyến người phụ nữ đó.”

Cố Trừng hiểu lầm , châm chọc nói: “Người phụ nữ đó căn bản không xứng với cậu, tôi chỉ vẫy tay, cô ta liền tự động đến, phụ nữ ai cũng lẳng lơ như vậy.”

Anh ta phun ra khói thuốc, đánh giá bức tranh.

“Phụ nữ hồi trước thật sự là si tình! Chồng chết, liền ước gì được đi theo cùng, không giống như phụ nữ hiện đại, trong mắt chỉ có tiền, Hành Phong, cậu đừng xem vừa rồi Dư Thiến khóc thương tâm như vậy, kỳ thật đều là giả, cô ta xuất thân là diễn viên, nước mắt nói đến là đến.”

Niếp Hành Phong cười cười, đang lo tìm không thấy cái gì thích hợp để đáp lại, có phục vụ sinh tiến vào nói Phùng Bỉnh Thành mời bọn họ qua đó.

Đi tới cửa, đột nhiên nghe thấy tiếng la hét thảm thiết từ phía sau truyền đến, Niếp Hành Phong vội quay đầu.

Đèn trong phòng khách màu da cam u ám, lặng yên không một tiếng động.

Ngực có chút khó chịu, anh hỏi Cố Trừng, “Anh có nghe thấy tiếng gì không?”

“Không có .”

Có lẽ là anh nghe lầm.

https://thuviensach.vn

Ngọn đèn ở phía sau bọn họ vụt sáng một chút, con mèo đen nhỏ trong bức tranh nhìn bóng lưng Niếp Hành Phong, khóe miệng hơi nhếch lên, phát ra mỉm cười quỷ dị.

Phùng Bỉnh Thành uống rượu , vừa thấy Niếp Hành Phong đi ra, liền lôi kéo anh không ngừng mời rượu, đi theo lại có vài vị say xỉn vây đi lên hỏi han, so với thân thiết còn náo nhiệt hơn, may là Phùng Tình Tình đúng lúc xuất hiện, mỹ nữ cứu anh hùng, giải cứu anh thoát khỏi bọn họ, rồi nói cho anh biết Dư Thiến sau khi băng bó tốt miệng vết thương, đã đi mất.

Niếp Hành Phong nói cảm ơn, bảo Phùng Tình Tình hỗ trợ từ chối khéo, sau đó lại quay về trong biệt thự.

Hắn vừa rồi bị bắt uống không ít rượu, rượu kính nhân đi lên, có chút choáng váng đầu, vì thế đi vào phòng nghĩ ngơi mà Phùng Tình Tình nói trên lầu hai, ngồi ở trên ghế sô pha nhắm mắt dưỡng thần.

Ai ngờ nhắm mắt lại liền ngủ, cảm giác ngủ thực trầm, chờ đến khi tỉnh lại, trên tường đồng hồ treo tường đã chỉ ở mười hai giờ, anh vội đứng dậy đi ra ngoài.

Dưới lầu dị thường yên tĩnh, Niếp Hành Phong đoán rằng tiệc rượu có thể đã tan, ông nội không tìm được anh trực tiếp trở về, Phùng Tình Tình không biết chạy tới chỗ nào chơi, đã quên đánh thức anh.

Sàn nhà phát ra tiếng vang dưới mỗi bước chân, làm cho người ta có cảm giác đơn sơ không chịu nổi, hành lang dài âm u, chỉ có phía cuối treo một chiếc đèn lồng đỏ thẫm, nhìn thấy đèn lồng, Niếp Hành Phong bật cười.

Trang trí giả cổ làm rất chân thật , đèn lồng trước gió thực dễ dàng cháy.

Anh vươn tay lên tường tìm công tắc đèn, nhà lầu thiết kế vị trí công tắc đèn đều giống nhau, nhưng sờ soạng nửa ngày, cũng không tìm được công tắc.

https://thuviensach.vn

Két, két. . . . . .

Tiếng xích đu đu đưa từ phòng khách truyền đến, Niếp Hành Phong đi tới, thấy một người phụ nữ mặc sườn xám, đầu búi tóc ngồi ở trên xích đu, trong lòng ngực ôm một con mèo đen mới sinh, nho nhỏ lại tròn vo thực đáng yêu.

Con mèo này sao lại giống con mèo trong bức tranh thế nhỉ?

Niếp Hành Phong theo bản năng quay đầu nhìn bức tranh ở trên tường, lại ngạc nhiên phát hiện trong bức tranh trên đùi người phụ nữ căn bản không có mèo đen.

Chẳng lẽ anh nhớ lầm ?

Niếp Hành Phong hồ nghi nhìn cô gái đó, càng nhìn càng cảm thấy cô ta giống một người.

“Tình Tình, em đang làm cái quỷ gì vậy?”

Khó trách thấy cô ta quen mặt, nếu thả tóc xuống, rồi thay trang phục hiện đại, không phải chính là Phùng Tình Tình sao?

Phùng Tình Tình thường xuyên bày trò đùa dai trêu cợt Niếp Duệ Đình, không nghĩ tới lần này cư nhiên trêu cợt anh, Niếp Hành Phong buồn cười đi lên phía trước.

“Đừng giả bộ nữa, sớm biết rằng là em rồi, cách ăn mặc cổ cổ quái quái, còn mặc sườn xám. . . . . .”

Sườn xám!

Niếp Hành Phong trong lòng rùng mình, người phụ nữ trong bức tranh cũng mặc sườn xám. . . . . .

https://thuviensach.vn

Cô ta không phải Phùng Tình Tình, tuy rằng dung mạo có chút giống, nhưng vẻ cô đơn cô tịch trên mặt Phùng Tình Tình tuyệt đối đóng giả không được.

“Xin hỏi cô là họ hàng Phùng gia phải không?”

Anh đứng ở nơi này, người phụ nữ lại làm như không thấy anh, hình như là mắt có vấn đề, Niếp Hành Phong tuy rằng cảm thấy kỳ quái, cũng không dám đường đột thử.

Người phụ nữ không có phản ứng với anh, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa nhìn, vẫn ngồi nhẹ nhàng vuốt ve con mèo nhỏ, nhỏ giọng ngâm nga ca dao, nhưng thật ra con mèo nhỏ lại phát hiện sự tồn tại của anh, meo một tiếng, khom người đứng dậy, đề phòng nhìn hắn.

“Tiểu Bạch, ngươi đang nhìn cái gì? Có phải hay không cảm giác được chủ nhân của ngươi đến đây?” Nữ tử phát hiện con mèo nhỏ khác lạ, kinh hỉ hỏi.

Đáp lại cô là con mèo đen bộ lông dựng thẳng, hướng tới phía Niếp Hành Phong cảnh giác kêu gừ rừ.

Rõ ràng là con mèo đen lại kêu Tiểu Bạch, mắt người phụ nữ này có lẽ thực sự có vấn đề.

Niếp Hành Phong buồn cười nhìn Tiểu Bạch, con mèo nhỏ cong người đứng dậy phát uy, làm cho nó thoạt nhìn càng thêm tròn vo, tuy rằng thanh âm rất có khí thế, nhưng đáng tiếc nó quá nhỏ, tư thế này cảm thấy rất buồn cười.

Người phụ nữ lại kích động đứng lên, đứng lên đi qua đi lại ở trong phòng, thì thào tự nói: “Nhất định là A Sinh đã trở lại, nhất định thế! Tiểu Bạch ngươi nói cho ta biết, Hạo Sinh hiện tại ở đâu?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch nhảy tới trên mặt đất.

Nó tứ chi rất ngắn, run rẩy tựa hồ còn đứng không ổn, nhưng vẫn nhìn chằm chằm Niếp Hành Phong không ngừng gầm gừ.

Xem động tác người phụ nữ thì hoàn toàn không giống như là bị mù, Niếp Hành Phong nghi hoặc, nhịn không được hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi cô là người thế nào ở Phùng gia?”

“Meo!”

Tiểu Bạch đột nhiên nhào tới, Niếp Hành Phong nghĩ muốn thân thủ ôm nó, ai ngờ tay vươn ra không chạm vào được , con mèo nhỏ xuyên qua thân hình anh, rơi xuống trên mặt đất ở phía sau anh.

Niếp Hành Phong ngẩn ra, trong nháy mắt, anh tựa hồ có chút hiểu ra.

Tiểu Bạch còn sửng sờ nhìn anh, móng vuốt nhỏ nâng đến sau ót gãi gãi, tựa hồ khó hiểu mình sao lại vồ hụt.

Niếp Hành Phong đi đến trước mặt người phụ nữ, thân thủ đặt lên đầu vai cô ta, quả nhiên, lúc đó, tay anh xuyên qua đối phương.

Không phải người phụ nữ mắt bị mù nhìn không thấy anh, mà là anh không biết vì sao đi tới một không gian khác, nơi này là không gian thuộc về người phụ nữ đó, anh có thể nhìn thấy cô ta, nhưng không cách nào chạm đến đến thật thể.

Tại sao ngủ một giấc lại ngủ thẳng đến không gian của người khác?

Biệt thự này của Phùng gia đã tồn tại lâu đời, trang hoàng bài trí lại là theo phong cách giả cổ, Niếp Hành Phong ngay từ đầu cảm giác có chút quái dị, hiện tại mới hiểu được quái dị ở nơi nào, nơi này bố trí không phải giả cổ, mà căn bản chính là đồ cổ, như chiếc đồng hồ báo giờ trước mắt,

https://thuviensach.vn

như ngọn đèn lồng lay động ở hành lang, Phùng gia dù có giả cổ thé nào, cũng sẽ không chỉ dùng đèn lồng để chiếu sáng.

Có tiếng bước chân vang lên, bước vào là một vị đạo trưởng trung niên, phía sau có một tiểu đạo sĩ đi theo.

Nhìn thấy bọn họ, Niếp Hành Phong đột nhiên nhớ tới Trương Huyền, không biết cái người mơ mơ màng màng thanh tú dễ nhìn kia mặc bộ đồ đạo sĩ này vào, thì sẽ có loại cảm giác gì ?

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2

Người phụ nữ nghênh đón, vui vẻ nói: “Huyền Quang đạo trưởng, cám ơn ông, lá bùa chiêu hồn kia thật sự rất hữu ích, Hạo Sinh vừa rồi hình như đã trở lại, Tiểu Bạch nhìn thấy anh ấy, mèo đen có thể thông linh, Tiểu Bạch nhất định là thấy được A Sinh, mới có thể trở nên kỳ quái như vậy.”

Niếp Hành Phong cúi đầu nhìn Tiểu Bạch, nó vẫn như trước chạy tới chạy lui xuyên qua người anh, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng kêu meo meo, tựa hồ đối với việc không chạm được đến anh có chút không cam lòng.

Huyền Quang thần sắc biến đổi, vội hỏi: “Bà có theo lời bần đạo phân phó chờ qua chín canh giờ không?”

“Hẳn là có?” Người phụ nữ tử có chút chần chờ, “Canh giờ thực trọng yếu như vậy sao? Tôi đã chờ A Sinh một năm , thật sự chờ không kịp. . . . .”

Huyền Quang lập tức ngón tay giơ lên, bấm đốt ngón tay, sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, người phụ nữ hoảng sợ, vội hỏi: “Đã xảy ra vấn đề gì phải không?”

Huyền Quang liên tục lắc đầu, “Canh giờ chưa đủ, chiêu hồn sẽ có sai lầm, bà đã đợi được một năm, vì sao mấy canh giờ lại chờ không được?”

“Vậy sẽ thế nào? Sắp đến canh giờ rồi, A Sinh có thể nào không đến không?”

https://thuviensach.vn

Thấy Huyền Quang không ngừng lắc đầu thở dài, người phụ nữ sốt ruột, thỉnh cầu nói: “Đạo trưởng, xin ông nhất định phải giúp tôi thử xem, cần thì tôi sẽ chi nhiều tiền hương khói, thêm nhiều ít đều không sao cả.”

Bà cầu xin nửa ngày, Huyền Quang mới miễn cưỡng nói: “Bần đạo đáp ứng giúp bà thử một lần, có điều, thành công hay không phải nhìn vận số của bà, tế đàn đã dọn xong chưa?”

“Làm đúng như lời đạo trưởng phân phó, đã dọn xong .”

“Tính tính canh giờ cũng kém không nhiều lắm, mời phu nhân dẫn đường, bà cũng đừng quá lo lắng, chỉ cần có thành tâm, tất sẽ cảm động thiên.”

Người phụ nữ liên thanh nói lời cảm tạ, thực ân cần dẫn đạo sĩ vượt qua hành lang dài, đi vào trong viện.

Rất tò mò bọn họ muốn làm cái gì, Niếp Hành Phong cũng đi theo.

Mặt trăng đã lên đến giữa bầu trời, trong viện thưa thớt vài tên người hầu, ở giữa tế đàn bày đầy các loại cống phẩm, cờ chiêu hồn màu vàng ở hai bên theo gió nhẹ bay, ban đêm yên tĩnh lộ ra một cỗ âm trầm.

Thừa dịp người phụ nữ đến bên phía hạ nhân dặn dò, tiểu đạo sĩ nhỏ giọng hỏi Huyền Quang: “Sư phó, người thật có thể chiêu được hồn sao?”

Huyền Quang cười một tiếng.

“Chiêu hồn? Người đi được một năm, đã sớm đầu thai rồi, làm sao có thể chiêu hồn? Cứ tùy tiện lập tràng cúng bái hành lễ giống như bình thường là được, người phụ nữ kia không làm đúng lời ta, chiêu không đến hồn cũng chỉ có thể nghĩ là do mình sai lầm, oán không đến trên đầu chúng ta, ngươi thông minh một chút, đừng làm lộ tẩy.”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong đứng ở bên cạnh bọn họ, nghe rành mạch những lời này.

Thực rõ ràng người phụ nữ này mời đạo sĩ tác pháp, muốn gặp mặt người chồng đã mất, lại bị hai tên thuật sĩ vô lương tâm này lừa đảo, nghe bọn hắn đối thoại, Niếp Hành Phong đã biết bà ta là người phụ nữ trong bức tranh, cũng chính là bà cố Tình Tình – Lý Uyển.

Không thể ngăn cản tên đạo sĩ không có đức hạnh đó, Niếp Hành Phong chỉ có thể oán hận nhìn bọn họ đi đến trước tế đàn, làm ra vẻ tác pháp, Lý Uyển đứng ở bên cạnh lo lắng quan sát, Tiểu Bạch thì tại bên chân bà thong thả bước qua bước lại, thỉnh thoảng lại nhìn Niếp Hành Phong, con ngươi xanh biếc lóe ra ánh sáng quỷ dị.

Tiểu đạo sĩ đem cờ chiêu hồn phất vù vù, Huyền Quang chân trần vẽ cửu cung bát quái, tay cầm chuông nhỏ bằng kim loại, miệng lẩm bẩm, sau một lúc lâu, một ngụm rượu vàng phun đến hai đạo phù ở giữa tế đàn, nhất thời ánh lửa nổi lên bốn phía.

“Thiên linh linh, địa linh linh, Phùng gia có người đi, tứ phương thần minh nghe ta hiệu lệnh, mở âm lộ, khai quỷ môn, vi ta hiển linh, Thái Thượng Lão Quân lập tức tuân lệnh!”

Sau một phen niệm chú ngữ, không bao lâu, hai ngọn nến nến tỏa sáng trên tế đàn đột nhiên một sáng một tắt, gió lạnh đột nhiên nổi lên, Niếp Hành Phong không khỏi rùng mình một cái.

Huyền Quang bị gió thổi tả hữu lay động, nhưng lại vẽ không được cửu cung, Lý Uyển vừa mừng vừa sợ, kêu lên: “Có phải hay không chiêu tới hồn phách A Sinh?”

“Chớ có lên tiếng!”

https://thuviensach.vn

Huyền Quang sắc mặt lo lắng, đột nhiên bổ nhào vào trước tế đàn, lấy bút lông, điểm chu sa liền muốn hạ bút, tay lại trong nháy mắt đột nhiên dừng lại, bút tựa hồ bị một cỗ lực lượng vô hình níu chặt, mặc cho hắn dùng hết khí lực, cũng hoạt động không được nửa phần.

Tiểu đạo sĩ phát hiện không thích hợp, vội thấp giọng kêu: “Sư phó?”

“Thu cờ, mau!”

Tiểu đạo sĩ cuống quít đem cờ chiêu hồn hạ xuống, ai ngờ rắc một tiếng, cán cờ gãy đôi, một đoạn rơi vào vắt ngang giữa tế đàn, đem ngọn nến hai bên đồng loạt dập tắt.

“Mau đốt lại nến!”

Huyền Quang hét lớn, vươn tay đi lấy nửa đoạn cán cờ kia, ai ngờ tay vươn ra bị giữ lại, lập tức bị đẩy bay ra phía ngoài theo một góc độ kỳ quái, hắn đau đến méo miệng, Lý Uyển nhìn thấy, sợ tới mức thất thanh thét chói tai.

Gió lạnh cuốn tới, chén máu gà đặt trên tế đàn kịch liệt lắc lư, lập tức bị hất bay lên không trung, lượn vòng sau đó rơi thật mạnh trên mặt đất, bọn hạ nhân nhìn đến tình cảnh quỷ dị này, đều thét lên sợ hãi bỏ chạy, Lý Uyển cũng sợ tới mức mặt không có chút máu, thân mình run lên bần bật, không ngừng lui về phía sau.

Tế đàn rung động liên tục rốt cục bị tà phong hoàn toàn quấn lấy, đồ dùng cúng tế trên tế đàn bị đổ hết xuống dưới, tế đàn cũng bị đập đến dập nát, tiểu đạo sĩ sớm bị dọa mất hồn phách, quát to một tiếng, ôm đầu bỏ chạy.

Âm phong cuồn cuộn nâng hắn lên hung ác ném lên bức tường bên cạnh tường, rơi xuống đất sau lại tiếp tục cuồn cuộn nâng lên ném thêm một lần nữa, hắn bị ngã đầu rơi máu chảy, thét to: “Sư phó cứu ta!”

https://thuviensach.vn

Huyền Quang còn không rảnh tự cứu, làm sao lo lắng nổi hắn, trong miệng kêu to: ” Nam đấu lục tinh, bắc đấu thất tinh, ta phụng tiên mệnh chém yêu hồn, Thái Thượng Lão Quân lập tức tuân lệnh, hết thảy yêu quái quỷ quái hóa phong trần!”

Tay trái song chỉ khép lại, chỉ đến vào giữa hai hàng lông mày của mình, chiêu huyết quang chú này chỉ dùng để đối phó vong hồn ác linh, Huyền Quang thấy tình hình quỷ dị, đã biết là mình trong lúc vô ý đưa ác quỷ tới, liền nghĩ muốn cầu khấn trừ tà, ai ngờ hắn đạo hạnh không đủ, chú ngữ niệm xong, một búng máu lập tức phun ra, thân mình ngã bay ra ngoài.

Niếp Hành Phong chỉ cảm thấy ngực đột nhiên khó chịu, biết phát sinh chuyện khác thường, bước lên phía trước muốn đỡ Lý Uyển rời khỏi chỗ này, tau vươn ra rồi mới nhớ đến mình căn bản không thể chạm vào được đối phương.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Niếp Hành Phong quay đầu, thấy thân mình Huyền Quang run lên không ngừng, một cánh tay tái nhợt từ mặt đất vươn lên, gắt gao chế trụ mắt cá chân hắn, vì dùng sức quá mạnh, ngón tay dài nhỏ gầy kia khớp xương lộ ra, phát ra âm thanh giòn vang, tiếng rên rỉ trầm thấp xen lẫn giữa tiếng kêu gào thê thảm.

Lý Uyển nghiêng ngả lảo đảo chạy về phòng, Niếp Hành Phong vội vàng đuổi theo, ai ngờ vừa mới tiến vào phòng, cửa sổ liền bị đánh tan, Huyền Quang thân thể máu chảy đầm đìa từ bên ngoài bay vào, ném tới trên mặt đất, hắn một chân bị rõ ràng bị vặn đứt, nằm sấp xuống phát ra tiếng la hét thê thảm.

Chịu không nổi bị kích thích thêm lần nữa, Lý Uyển thân mình lay động, rốt cục yếu đuối ngã trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Niếp Hành Phong vội chạy vội tới bên người bà ấy, đã thấy con mèo đen nhỏ cũng theo lại đây, gắt gao nhìn anh, thân mình cong lên, kêu gừ gừ, mắt

https://thuviensach.vn

mèo xanh biếc, phát ra làm cho người ta sợ hãi.

Niếp Hành Phong sửng sốt, nhưng lập tức phát hiện kỳ thật không phải Tiểu Bạch nhìn chằm chằm anh, mà là phía sau anh. . . . . .

Một trận hàn ý từ phía sau lưng đột nhiên vươn tới, nhưng lại không dám mạo muội quay đầu lại, giữ vững thân mình, mơ hồ nghe được tiếng ma sát từ phía xa tiến gần đến, như là vật thể bò sát, thở dốc rên rỉ pha lẫn thanh âm kim loại bị kéo đi trên mặt đất, hết sức chói tai.

Tiểu Bạch đột nhiên kêu một tiếng, Niếp Hành Phong bị âm thanh chấn động, ánh mắt đảo qua gương đồng rơi xuống đất ở phía trước, nhưng lại nhìn đến gương mặt tro tàn loang loáng hiện lên trên mặt gương, ánh mắt màu đỏ hung hăng nhìn anh.

Tâm không kiềm chế được sự sợ hãi, Niếp Hành Phong cắn răng một cái, xoay người.

Cách đó không xa trên mặt đất có một quái vật mặc y phục màu đỏ đang nằm ở đó.

Thứ đó đến tột cùng có khuôn mặt như thế nào? Khắp nơi đều là vết sẹo đan xen vào nhau, nhìn không ra khuôn mặt vốn có, còn trừng đôi mắt màu đỏ hung hăng nhìn chằm chằm anh, tóc dài tán loạn rối nhùi ở phía sau người, miệng mở rộng trong đó tựa hồ chỉ có nửa thanh đầu lưỡi, hai bàn tay bị xích bởi một sợi dây xích sắt nặng nề, hung ác bấu trên mặt đất, chậm rãi chuyển động về phía trước.

Quái vật hình như là đi vào từ phía cửa sổ, dây xích trên tay theo từng cử động của hắn phát ra tiếng ma xát chói tai, vết máu cũng từ phía của sổ kéo dài lại đây, không khí tanh hôi khiến người khác buồn nôn nháy mắt tràn ngập cả gian phòng.

https://thuviensach.vn

Hắn hắn là người, có điều đã không có bộ dáng con người nữa, phía dưới eo trống trơn không có gì, huyết không ngừng chảy ra từ bên hông bị chặt đứt, nháy mắt chảy ra rất nhiều, di động, xung quanh Niếp Hành Phong rất nhanh liền hình thành một vòng máu.

Người chảy nhiều máu như vậy tuyệt đối không còn có thể sống sót, đây là hiểu biết thường thức.

Nhưng người này lại rõ ràng còn sống, còn không ngừng đi về phía anh.

Niếp Hành Phong thân mình run rẩy, chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay rét run, tim kịch liệt đau đớn, đột nhiên hai má nóng lên, nước mắt chảy xuống dưới.

Anh không phải lần đầu gặp sự việc quỷ dị, nhưng chưa từng sợ hãi như vậy, sợ đến không thể cử động, trơ mắt nhìn thấy quái vật lại gần.

Tiếng sợi dây xích vang lên, quái vật kia đột nhiên nhảy về phía anh, mùi tanh tưởi lan đến, Niếp Hành Phong đột nhiên phát hiện người này kỳ thật chỉ còn là một cái khung xương, xương bàn tay tiều tụy trắng bệch, chụp vào cổ họng anh.

Dưới cổ truyền đến âm thanh kì quái, quái vật nổi lên giữa không trung, cũng đưa cả người anh nâng lên khỏi mặt đất, siết chặt đến không thể hít thở, như thể tùy thời có thể bẻ gảy cổ anh vậy.

Niếp Hành Phong ra sức nâng tay lên, giãy dụa để thoát ra.

Một luồng ánh sáng phút chốc từ cổ anh bắn ra. Bị hào quang đánh trúng, quái vật phát ra một tiếng hét thê lương, ngã về phía sau.

“Hình Phong, ngươi là Hình Phong. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Không gian u ám mơ hồ vang lên giọng nói khàn khàn, Tiểu Bạch đột nhiên chạy về phía quái vật, Niếp Hành Phong chỉ cảm thấy trước mắt loáng một cái, liền nhìn thấy Tiểu Bạch và quái vật kia đồng thời đụng vào bức tường đối diện.

Trong bức tranh trên tường, Lý Uyển u buồn ngồi ngay ngắn dựa vào ghế mây. . . . . .

Niếp Hành Phong đột nhiên mở to mắt, trái tim đập thình thịch, toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi.

Đèn tường trong phòng nghỉ phát ra ánh sáng nhu hòa, bên ngoài mơ hồ truyền đến âm thanh huyên náo, anh lặng im một lúc lâu, lúc này mới hiểu được mình mơ thấy môt cơn ác mộng, nhìn đồng hồ, vừa qua mười một giờ, anh ngủ cũng chưa đến mấy tiếng đồng hồ.

Khi đi ra ngoài, Niếp Hành Phong cố ý đứng trước ở gương lớn nhìn xem, trên cổ cũng không có dấu vết bị bóp cổ.

Phùng Tình Tình đang ở dưới lầu nói chuyện phiếm với bạn bè, thấy anh đi xuống, lập tức chào đón.

“Anh tỉnh rồi? Ông nội đã về, nghe nói anh đang nghỉ ngơi, nên không gọi anh, nơi này có chuẩn bị phòng cho khách dùng, hay là đêm nay anh ở lại đây cũng được.”

“Không, ngày mai còn có công việc, anh thuê tắc xi về vậy.”

Bị giấc mơ vừa rồi quấy nhiễu nên tâm trạng không thoải mái, Niếp Hành Phong từ chối ý tốt của Phùng Tình Tình.

Hành lang vẫn có một ngọn đèn nhỏ màu da cam, lờ mờ, giống như trong mộng, Niếp Hành Phong giật mình, xoay người đi vào phòng khách, bức tranh vẫn như cũ đoan chính nằm trên tường, chính là. . . . . .

https://thuviensach.vn

Con mèo đen tên là Tiểu Bạch đâu?

Niếp Hành Phong xông lên phía trước, phát hiện mình không bị lóa mắt, trên đầu gối Lý Uyển vẫn trống không, con mèo đen kia chẳng biết đã đi đâu.

“Anh nhớ rõ bức tranh này còn có một con mèo đen mà.”

“Có sao? Em không chú ý lắm, tranh này vẫn đặt ở trên gác xép, gần đây nơi này tranh hoàng lại, mới đem một số đồ cũ ra bày biện.”

“Tình Tình, ông cố của em có phải tên là Phùng Hạo Sinh không?”

“Không, ông cố em tên là Phùng Diệp, anh Hành Phong, anh sao bổng nhiên cảm thấy có hứng thú đến tổ tông của em thế?”

“À, không có gì, tùy tiện hỏi thăm thôi.”

Tâm thoáng thả lỏng, có lẽ vừa rồi hết thảy thật sự chỉ là một giấc mộng.

Đã gần đến đêm khuya, khách khứa chỉ còn hơn phân nửa, Niếp Hành Phong nói lời từ biệt Phùng Bỉnh Thành, đi đến chỗ tắc xi đã gọi trước, đang muốn bước vào xe, chợt nghe Cố Trừng gọi anh.

“Hành Phong, lên xe tôi về đi, tắc xi để cho người khác.”

Niếp Hành Phong quay đầu lại, thấy Cố Trừng ôm lấy thắt lưng một cô gái, chỉ chỉ chiếc xe có rèm che bên cạnh mời anh.

Cố Trừng có vẻ uống hơi nhiều, Niếp Hành Phong nghĩ muốn từ chối, lại bị anh ta tiến lên giữ chặt, kiên quyết nhét vào trong xe, cô gái đi theo cũng muốn lên xe, bị anh ta ngăn cản.

“Baby, em đi về trước đi, sau này chúng ta hẹn một bữa khác.”

https://thuviensach.vn

Cô gái kia đi rồi, Cố Trừng ngồi vào bên cạnh Niếp Hành Phong, đốt một điếu thuốc, hít sâu một ngụm, bắt đầu càu nhàu.

“Phụ nữ thật là phiền toái, tùy tiện tán gẫu vài câu, liền cả người cứ dán chặt lấy. Lái xe.”

Xe vừa đi ra khỏi vị trí, đang chậm rãi chạy, đột nhiên một bóng đen bổ nhào vào trước cửa kính xe, lái xe bị dọa vội vàng phanh xe lại.

“Shit, là ai không có mắt đâm đầu vào xe thế!” Cố Trừng thân bị hất mạnh lên phía trước một chút, lập tức mắng to.

Niếp Hành Phong cúi đầu.

Cảnh này rất quen thuộc, anh đã sớm lĩnh giáo qua, dám không muốn sống như vậy đón xe chỉ có một người – là trợ lý mới của anh.

Quả nhiên, cửa xe bị mở ra, Trương Huyền cười hì hì ghé mặt vào.

“Chủ tịch, nếu không phiền cho chúng tôi đi nhờ xe được không? Nơi này cách nội thành quá xa, tắc xi siêu đắt tiền.”

Trương Huyền dường như uống không ít rượu, hai má đỏ rực, thân mình có chút lay động, Hoắc Ly đứng ở phía sau cậu ta, trong tay cố hết sức xách theo hai túi đồ lớn, xem sức nặng của nó cũng biết đủ để anh em bọn họ đánh chén vài ngày.

Niếp Hành Phong dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến của Cố Trừng.

Trên xe còn có hai chỗ ngồi, anh thật tình không ngại cho Trương Huyền đi cùng một đoạn đường, dù sao cũng tiện đường, có điều đây là xe của Cố Trừng, phải xem ý tứ của anh ta.

Trương Huyền phát hiện Cố Trừng ngồi ở bên cạnh, lập tức kêu lên.

https://thuviensach.vn

“Tiên sinh, anh khí sắc thoạt nhìn rất kém, sắp tới nhất định có tai họa phát sinh, bùa bình an này tặng cho anh, mang ở trên người, có thể bảo vệ anh bình an. . . . . Chủ tịch, anh tránh một chút, tiên sinh, bình thường bùa này phải năm trăm đồng, nhưng anh đã là bạn của chủ tịch, tôi sẽ vừa bán vừa tặng, hai trăm năm mươi đồng, không, hai trăm đồng thế nào?”

Trương Huyền nửa thân mình thò vào trong xe, đặt ở trên người Niếp Hành Phong, tiến đến trước mặt Cố Trừng cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ thương phẩm.

Người này quả nhiên đem những lời anh nói quên không còn một mảnh!

Nguyên bản ý muốn cho cậu ta đi nhờ xe bị cuồng phong thổi tới tận chân trời, Niếp Hành Phong nhéo Trương Huyền, đẩy cậu ta ra khỏi xe, sau đó đóng cửa.

“Lái xe!”

Xe đi một đoạn xa, vẫn còn nhìn thấy Trương Huyền ở phía sau hướng bọn họ không ngừng xua tay, Niếp Hành Phong nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho Niếp Duệ Đình, bảo nó thay Trương Huyền kêu tắc xi, thuận tiện giúp cậu ta trả tiền xe luôn. Điện thoại đối diện cười một trận mờ ám rồi mới đáp ứng.

Cố Trừng liếc mắt nhìn Niếp Hành Phong một cái, chờ anh đóng điện thoại, hỏi: “Bạn của cậu?”

“Trợ lý của tôi.”

Nếu Trương Huyền chỉ một mình, Niếp Hành Phong sẽ không xen vào việc của người khác, chính là nhìn Hoắc Ly lấy nhiều đồ như vậy, đứa nhỏ kia rất đáng thương, mới điện thoại. (đây gọi là biện hộ đó anh)

“Nhìn không ra cậu quan tâm cấp dưới như vậy.”

https://thuviensach.vn

Cố Trừng tựa hồ say khá lợi hại, than thở dựa vào trên người Niếp Hành Phong, xuất phát từ lễ phép, Niếp Hành Phong không đẩy anh ta ra, ai ngờ tay anh ta cố ý ‘giả bộ vô tình’ đặt lên trên đùi anh.

Niếp Hành Phong mặt nhăn mày nhíu, đem tay anh ta đặt sang một bên, có chút hối hận ngồi chiếc xe này .

Xe ở trên đường chạy vèo vèo, Cố Trừng lải nhải vài câu chuyện nhàm chán, lại không thấy được hưởng ứng, cảm giác nhàm chán, bỗng nhiên thân xe nhoáng mạnh một cái, sau khi phát ra tiếng phanh chói tai, ngừng lại.

Hai người ngồi sau cũng không từ tự chủ vọt mạnh về phía trước, Cố Trừng đầu đập lên lưng ghế dựa phía trước, giận dữ: “Làm cái quỷ gì vậy? Anh lái xe như thế đó hả!”

“Thực xin lỗi.” Lái xe lắp bắp giải thích: “Phía trước đột nhiên xuất hiện một con mèo. . . . . .”

“Là mèo chứ có phải người đâu, đi qua cũng không sao, anh sợ cái gì hả?”

Cố Trừng tức giận bất bình, lái xe đột nhiên chỉ vào đầu xe kêu: “Chính là con mèo đó!”

Trước cửa kính xe có một con mèo đen nho nhỏ ngồi chồm hổm, âm trầm nhìn bọn họ, sau một lúc lâu, ngửa đầu kêu một tiếng, tiếng mèo kêu thảm thiết ở trong khoảng không mênh mông tĩnh lặng trên đường xe chạy, hết sức đáng thương.

Niếp Hành Phong tâm mạnh nhảy dựng lên.

Tiểu Bạch, đúng vậy, là con mèo tên là Tiểu Bạch trong bức tranh đó!

https://thuviensach.vn

“Còn không xuống đuổi nó đi!”

Bị Cố Trừng tức giận khiển trách, lái xe vội vàng đi xuống đuổi mèo, Niếp Hành Phong cũng theo đi xuống, chính là dưới ngọn đèn đường lạnh lẽo, trên đầu xe trống không.

Lái xe sắc mặt trắng bệch, nhìn Niếp Hành Phong, run giọng hỏi: “Như thế nào loáng một cái đã không có? Có phải tôi nhìn lầm không?”

“Mèo thấy người là sợ, có thể là chạy mất.”

Niếp Hành Phong an ủi người lái xe đáng thương, đồng thời an ủi chính mình.

“Đường xe chạy này mèo hoang rất nhiều.”

Hai người lên xe, Cố Trừng còn đang than thở: “Nửa đêm nhìn thấy mèo đen, thực là điềm xấu.”

Trở lại trong thành phố, lái xe đem Niếp Hành Phong đưa đến trước khu chung cư nhà anh, sau khi Niếp Hành Phong xuống xe, hướng Cố Trừng nói lời cảm ơn, Cố Trừng lắc lắc tay.

“Có rảnh thì cùng nhau uống trà.”

Nhìn Niếp Hành Phong đi vào khu nhà ở, Cố Trừng trong mắt ánh lên vẻ tươi cười.

Có đồ chơi mới, xem ra những ngày sau này sẽ không buồn chán .

******

Sau đó một ngày Niếp Hành Phong vừa mới bước vào văn phòng, Trương Huyền liền lập tức theo vào chào hỏi.

https://thuviensach.vn

“Chủ tịch khí sắc có vẻ tốt, cuối tuần có phải rất vui vẻ không? Lần sau nếu có tiệc rượu, đừng quên gọi tôi với nha!”

Còn có lần sau!

Có điều nghe Trương Huyền nói mình khí sắc tốt, Niếp Hành Phong nhưng thật ra có chút thả lỏng, hai ngày này bên tai anh giống như luôn có thể nghe được mèo kêu, xem ra là lo sợ không đâu , nếu thực sự có cái gì không sạch sẽ, Trương Huyền nhất định sẽ nhận thấy, thiên sư hạng ba thì vẫn là thiên sư đúng không?

Nhìn lịch trình làm việc Trương Huyền giao cho mình, Niếp Hành Phong thuận miệng hỏi: “Tôi nghe nói người ta nói, mèo đen là hóa thân của tà ác, nó đột nhiên xuất hiện là dấu hiệu có người sắp gặp bất hạnh, phải không?”

“Ừm, thật ra có ý kiến như vậy, sao anh lại đột nhiên hỏi cái này?”

“Không có gì, tùy tiện hỏi thôi.”

“Thật vậy sao?”

Chống lại đôi mắt lam nhạt nghi hoặc của Trương Huyền, Niếp Hành Phong tức giận nói: “Đi ra ngoài làm việc.”

“Không phải a, chủ tịch, anh không phải là ở nơi nào gặp qua mèo đen chứ? Vấn đề nhỏ phải giải quyết đúng lúc mới không biến thành hậu quả xấu, đây là bùa bình an trăm lần đều linh nghiệm, có muốn xem thử không? Không đắt tiền. . . . . .”

Nhìn thấy Trương Huyền hưng trí bừng bừng lấy bùa từ trong túi quần đẩy mạnh tiêu thụ, Niếp Hành Phong tâm tình thật là tốt lúc sáng sớm bị phá phá hư hoàn toàn.

https://thuviensach.vn

Người này, việc đêm đó còn chưa tính toán với cậu ta, cậu ta còn dám ngang nhiên đẩy mạnh tiêu thụ hàng hóa.

“Trương Huyền.” Niếp Hành Phong bình tĩnh nói: ” Tiền tắc xi đêm hôm đó tôi khấu trừ vào tiền lương của cậu, cậu nếu không muốn bị khấu nhiều, hiện tại liền lập tức biến mất khỏi mắt tôi!”

Niếp Hành Phong nói còn chưa dứt, Trương Huyền đã như một trận gió biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Buổi sáng sau khi kết thúc cuộc họp thường kỳ, Niếp Hành Phong nhận được điện thoại của Cố Trừng, hẹn anh buổi tối đến nhà anh ta chơi, giọng điệu thành khẩn đầy thịnh tình, anh thoái thác không được, đành phải nhận lời.

Sau khi tan tầm, Niếp Hành Phong theo địa chỉ mà Cố Trừng nói đi tới nhà anh ta, Cố Trừng mặc bộ trang phục ở nhà mở cửa nghênh đón, nhìn thấy anh, muốn nhiệt tình ôm một cái, bị anh thản nhiên né tránh.

Nhà Cố Trừng ở tầng cao nhất của khu chung cư, trong phòng thu dọn sạch sẽ, nhưng không biết tại sao, đi vào, Niếp Hành Phong liền cảm thấy rất không thoải mái, ngực tựa hồ như bị thứ gì đó nặng nề đè trên ngực, ngay cả hô hấp cũng có cảm giác bị tắc nghẽn.

Cố Trừng đã chuẩn bị tốt bữa tối, đồ ăn chỉnh tề đặt ở trên bàn, ở giữa là ánh nến màu đỏ nhạt, trình bày rất đẹp theo kiểu dáng châu Âu, bên cạnh còn đặt một chai rượu màu đỏ, nhìn qua rất giống một bữa tiệc tình nhân.

“Đừng hiểu lầm, đều là tay nghề của đầu bếp, tôi hoàn toàn không có khả năng nấu ăn sửa soạn.”

Cố Trừng kéo ghế ra, để Niếp Hành Phong ngồi xuống, lại mở chai rượu đỏ rót rượu cho anh, cười nói: “Tôi biết cậu ở nước ngoài đã lâu, thích ăn

https://thuviensach.vn

cơm Tây, cho nên cố ý bảo đầu bếp làm, nếm thử xem, tuyệt đối không kém hơn đầu bếp bên kia đâu.”

“Cám ơn, nhưng tôi lái xe tới, không thể uống rượu được.”

“Bữa tối sao lại có thể không có rượu? Lát nữa tôi bảo lái xe đưa cậu về là được.”

Cố Trừng đưa rượu cho Niếp Hành Phong, rồi cụng nhẹ vào cốc rượu của anh.

“Cụng ly vì tình bạn.”

Niếp Hành Phong tửu lượng không tốt, lễ phép nhấp một ngụm, rồi bắt đầu dùng cơm, Cố Trừng hưng trí bừng bừng bắt đầu nói lại chuyện thời đại học.

Bữa tối ăn thực chán nản, Niếp Hành Phong đối với những chuyện cũ không có hứng thú, cuộc sống đại học của anh không muôn màu muôn vẻ như Cố Trừng, chỉ có một người bạn gái, cuối cùng lại bị đối phương cướp mất.

Thật vất vả mới kết thúc bữa tối, Niếp Hành Phong đang muốn tìm từ cáo biệt, Cố Trừng lại đứng dậy tới quầy rượu điều chế rượu cho anh.

“Cái này độ không nặng, cậu nhất định sẽ thích.”

Cố Trừng đem Whiskey đã điều chế tốt đưa cho anh, lại xoay người điều rượu cho mình, nói: “Cuối tuần này tôi có cái hẹn chơi golf, muốn tham gia cùng không?”

“Tôi cuối tuần bề bộn nhiều việc.” Niếp Hành Phong uống một ngụm rượu, lời nói nhẹ nhàng cự tuyệt.

https://thuviensach.vn

Rượu trong cốc thủy tinh có màu đỏ đến quỷ dị, đột nhiên, có tiếng thở dốc đầy thống khổ vang lên ở bên tai, Niếp Hành Phong hoảng hốt nhìn thấy trên cốc rượu đỏ sậm hiện lên một hình ảnh mờ nhạt.

Đôi mắt âm trầm sắc lạnh xuyên thấu qua rượu nhìn anh.

“Meo meo. . . . . .”

Tiếng mèo kêu như có như không truyền đến, Niếp Hành Phong theo tiếng nhìn lại, thấy phía ngoài rèm cửa sổ hơi mở ra không gian tối tăm chợt lóe lên ánh sáng xanh trong suốt, mơ hồ có sinh vật nhỏ nhìn chằm chằm mình.

Tiểu Bạch!

Đột nhiên trong đầu nảy lên trực giác như thế, Niếp Hành Phong tay không kìm chế được khẽ run, rượu đổ ra ngoài.

“Cậu làm sao thế?” Cố Trừng cầm rượu đã điều chế ngồi xuống phía đối diện.

“Không có gì, là tôi nhìn lung tung thôi.”

Niếp Hành Phong nhìn về phía ngoài cửa sổ, rèm cửa hơi mỏng bị gió thổi bay qua một góc, mềm nhẹ phiêu đãng, bên ngoài bóng đêm thâm trầm, làm gì có bóng dáng con mèo nào?

Nơi này là hơn mười tầng lầu, dưới tình huống bình thường, một con mèo nhỏ mới sinh không thể nào xuất hiện ở trên ban công được. . . . . .

Trong lòng lo sợ bất an, Niếp Hành Phong từ chối lời mời rượu của Cố Trừng, đứng dậy cáo từ: “Không còn sớm , tôi còn phải quay về làm việc, hôm nay uống đến đây thôi. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Đột nhiên cảm thấy có chút say, anh nhìn thấy vẻ mặt tựa tiếu phi tiếu của Cố Trừng, trong lòng rùng mình.

Rượu độ không nặng, anh cũng không uống nhiều, không thể choáng váng như vậy, trừ phi. . . . . .

Cố Trừng tiến lại, ôm lấy thắt lưng anh.

“Cậu say rồi, đêm nay không cần đi về, chúng ta ‘đàm đạo suốt đêm’ được không?”

“Đê tiện!”

Bàn tay xấu xa kia trong phút chốc bị giữ lại, chỉ tiếc Niếp Hành Phong người mệt mỏi, không thể chống lại đối phương.

Không để ý tới sự căm tức của anh, Cố Trừng ôm lấy thắt lưng anh, đưa vào phòng ngủ rồi đặt lên chiếc giường rộng rãi, sau đó nằm xuống ngay bên cạnh, tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má anh.

“Kỳ thật, trước kia tôi đoạt bạn gái của cậu chính là hy vọng có thể làm cho cậu chú ý, ai ngờ cậu lại đi đến mấy năm, nhưng vậy cũng tốt, cậu như bây giờ cũng rất có hương vị , thả lỏng một chút, để tôi hảo hảo yêu thương cậu.” (ta nói chứ sao đoạn này ta nổi cả da gà thế này)

Khi học đại học, Niếp Hành Phong tuy rằng xuất chúng, nhưng vẫn là thiếu niên ngây ngô, mà anh mấy năm này lăn lộn trên thương trường, bây giờ lại có vẻ trầm ổn giỏi giang, Cố Trừng càng nhìn càng thấy tâm dương chịu không nổi, thầm nghĩ lập tức đưa anh ăn sạch.

Nhìn thấy ngón tay Cố Trừng ở trên mặt mình vạch tới vạch lui, Niếp Hành Phong chán ghét quay đầu sang một bên, anh tuy rằng có chút nghi hoặc sự nhiệt tình của Cố Trừng, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới anh ta có chủ ý với anh, còn bỏ thuốc vào trong rượu.

https://thuviensach.vn

Cố Trừng thở dài, hỏi: “Cậu chán ghét tôi sao? Hay là chán ghét đàn ông? Tôi nghĩ hẳn là sẽ không, nhiều năm như vậy cậu ngay cả cái bạn gái đều không có, kỳ thật trong lòng cậu là thích đàn ông đúng không? Tin tưởng tôi, đêm nay nhất định tôi sẽ làm cho cậu hài lòng, nói không chừng còn có thể thực tủy biết vị (vâng, cái này là ‘vị ngấm vào tận xương cốt’ hay nói trắng ra là ‘sẽ thích luôn’, ôi da gà của mình). . . . . .”

Anh ta áp lên trên người Niếp Hành Phong, nhẹ nhàng liếm vành tai anh, cảm giác thấy anh bắt đầu hô hấp dồn dập, Cố Trừng rất đắc ý.

“Có phải rất hưng phấn không? Ôi. . . . . .”

Đầu đột nhiên đau nhức, sau đó bụng bị hung hăng thúc một phát, Cố Trừng kêu thảm ngã vào bên giường, tay giơ lên chạm vào đầu, phát hiện có máu chảy ra.

“Cậu điên rồi sao? Chỉ chơi một chút mà thôi, thế mà cậu lại động thủ!”

Niếp Hành Phong ném lọ hoa bằng đồng đen trong tay ra, lọ hoa rất nặng, nói anh dùng bình hoa đánh Cố Trừng, chẳng bằng nói anh không có khí lực hành động, để cho bình hoa tự nhiên hạ xuống, đập vào trên đầu hắn, đương nhiên, dưới tình huống như vậy, anh sẽ không biểu hiện mình chật vật.

Anh bước xuống giường, thản nhiên nói: “Tôi chỉ là muốn để anh nhớ kỹ, tiện nghi của tôi không phải dễ chiếm như vậy.”

Cố Trừng sợ bị nhìn ra sơ hở, không dám bỏ nhiều thuốc, hơn nữa Niếp Hành Phong cũng không uống nhiều rượu, cho nên tuy rằng mệt mỏi, lại chưa đến nổi không thể hoạt động, quan trọng hơn là Cố Trừng hiện tại đau đầu đau bụng, còn vội vàng lấy khăn tay cầm máu, đã mất hứng thú làm ‘chuyện đó’.

https://thuviensach.vn

Sợ hắn lại giở trò, Niếp Hành Phong chống đỡ thân mình loạng choạng đi ra ngoài, không nhận thấy được Mặc Tinh đeo trên cổ bị rớt ở trên gối.

“Shit!”

Nhìn thấy Niếp Hành Phong rời đi, Cố Trừng oán hận mắng to một câu.

Hắn vẫn luôn có hảo cảm với cậu đàn em từ trước đến nay luôn có vẻ nghiêm túc này, nghĩ thầm, rằng sau một đêm hoan tình, lấy thủ đoạn của mình tất nhiên có khả năng làm cho đối phương tham luyến loại chuyện nhiệt huyết thế này, nhưng không ngờ rằng Niếp Hành Phong lại phản kích ở tình huống thể lực rõ ràng chống đỡ hết nổi như vậy, ngon ngọt không đến, còn đổ máu, chỉ có thể tự than thở xui xẻo.

Cái lọ hoa đồng đen góc cạnh thực sắc bén, Cố Trừng dùng khăn và mấy tờ giấy lau cũng chưa thấy ngừng chảy máu, đành phải vội vàng chạy tới toilet, có vài giọt máu rơi trên sàn nhà, đột nhiên rung động dữ dội, theo một tiếng ngân nga rên rỉ trầm thấp, giọt máu ngấm vào sàn nhà, nháy mắt hóa thành vô hình.

Cố Trừng dùng nước rửa sạch miệng vết thương, lại dùng khăn mặt khô đè lại, qua đã lâu mới cảm thấy đau đớn giảm bớt, máu cuối cùng ngừng cũng chảy.

Hắn đem khăn tay dính máu ném vào thùng rác, đang muốn xoay người đi ra ngoài, bỗng nhiên nhìn đến bồn nước chứa không ít nước, bởi vì có máu nhỏ vào, phát ra màu đỏ nhạt.

Hắn nghi hoặc lấy tay đẩy đẩy cái nút thoát nước, nó vẫn thông suốt bình thường, nhưng nước không hề thoát ra khỏi bồn.

Tí tách. . . . . .

https://thuviensach.vn

Một giọt máu tươi lẳng lặng rơi xuống, lan ra trên mặt nước tĩnh lặng, rồi lung tung đùa nghịch quanh nút thoát nước khiến hắn sửng sốt, theo bản năng chạm vào đầu.

Trên đầu máu đã sớm ngừng chảy.

Tí tách, tí tách. . . . . .

Giọt máu không ngừng nhỏ xuống, càng rơi càng nhiều, bồn nước nháy mắt tràn đầy màu đỏ sẫm, thuận theo đó có tiếng thở dốc kêu gọi xen lẫn vào.

“Cốc Thành.”

Cố Trừng ngẩng đầu tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Một thân thể màu đỏ thẫm chính treo ở phía trên đỉnh đầu hắn, dưới mái tóc dài rối tung là gương mặt vặn vẹo loang lổ, đôi mắt màu đỏ trừng hắn lộ ra sự thù hằn ngoan độc.

Đây, đây là cái gì quỷ gì thế này?

“Ta rốt cục tìm được ngươi . . . . . .”

Thanh âm khàn khàn chói tai, phát âm không rõ, lại kích thích Cố Trừng hoàn hồn lại, hai chân run rẩy nháy mắt trở nên linh động, ở giữa tiếng kêu gào thê thảm té chạy ra khỏi toilet, vọt vào phòng ngủ.

Tiếng cười gằn đuổi sát theo phía sau hắn, cùng với tiếng thở dốc ho khan kịch liệt.

“Chấp nhận số phận đi, lần này ngươi đừng nghĩ có thể chạy trốn.”

Cố Trừng mới vừa vào phòng, mắt cá chân liền bị một bàn tay lạnh lẻo nhanh chóng giữ lại, hắn không đứng vững được, nghiêng người về phía

https://thuviensach.vn

trước, ngã ở trên giường.

Quay đầu lại, trước mắt gió lạnh chợt lóe, gương mặt dính đầy vết máu kề sát tới trước mặt hắn, dây xích sắt dùng để trói hai tay vòng quanh chế trụ cổ hắn, cười to.

Tơ máu từ trong miệng quái vật chảy ra, khoảng cách rất gần, Cố Trừng hoảng sợ phát hiện, trong miệng quái vật trống trơn, đầu lưỡi đã bị cắt mất một nửa.

Quái vật dùng dây xích thắt lấy cổ Cố Trừng, hai tay kéo mạnh sang hai bên, Cố Trừng chỉ cảm thấy như ngực bị đè nén đau nhức không thôi,trong lúc giãy dụa mơ hồ nhìn thấy đối phương chỉ có nửa thân mình trôi nổi ở không trung, phần dưới eo đã bị chặt đứt, rất nhiều máu nồng nặc mãnh liệt chảy ra.

Không muốn. . . . . .

Trong khi bối rối tay phải chạm được một thứ, hắn bắt lấy tùy tay vung lên, dây bạc nho nhỏ xuyên qua thân thể quái vật rơi trên mặt đất, theo đó tiếng kêu thảm thiết vang lên, lực lượng giữ lấy người hắn trong khoảnh khắc biến mất, hắn xụi lơ nằm trên giường, lớn tiếng ho khan.

Gió đêm thổi đến, một góc rèm cửa sổ nhẹ nhàng bay lên, một con mèo đen nhỏ thân thể linh hoạt đang tao nhã bước đi thong thả trên viền cửa sổ, lặng lẽ nhìn thấy tất cả những chuyện xảy ra.

“Meo meo. . . . . .”

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3

Niếp Hành Phong lảo đảo đi ra khỏi khu chung cư.

Đầu choáng váng người mệt mỏi, tình trạng như vậy anh căn bản không thể lái xe, lắc lắc đi vào ven đường, muốn gọi một chiếc tắc xi về nhà, di động đột nhiên vang lên.

“Chủ tịch, anh bây giờ đang ở đâu? Có phải xảy ra chuyện gì rồi phải không?”

Trương Huyền điện thoại tới thật đúng lúc, có điều Niếp Hành Phong không muốn để cậu ta nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình, nói: “Tôi ổn, đang trên đường về nhà.”

“Mặc Tinh tôi đưa cho anh đâu?”

“A. . . . . .”

Niếp Hành Phong sờ sờ cổ, phát hiện Mặc Tinh đã biến mất, có lẽ là đánh rơi khi dây dưa với Cố Trừng.

“Không được đi khỏi chỗ đó, tôi lập tức đi đón anh!” Hỏi xong vị trí của Niếp Hành Phong, Trương Huyền ngắt điện thoại.

Trương Huyền tới so với mong muốn còn nhanh hơn, khi nhìn thấy xe cậu ta dừng bên cạnh mình, Niếp Hành Phong đột nhiên có cảm giác an

https://thuviensach.vn

tâm không thể nào hiểu nổi, ngồi vào ghế bên cạnh người lái, thân mình thật tự nhiên tựa vào vai cậu ta.

“Tôi có chút mệt mỏi, để tôi ngủ một hồi.”

“Này, chiêu tài miêu!”

Niếp Hành Phong biểu hiện thân mật ngoài ý muốn làm Trương Huyền hoảng sợ.

Có điều anh ta không bài xích là được, nhìn thấy người đang ngủ say, Trương Huyền cười rộ lên.

Mặc Tinh cậu đưa cho Niếp Hành Phong có bỏ thêm bảo vệ, cho nên lúc Mặc Tinh thất lạc, cậu liền cảm giác tâm thần bất định, có điều hiện tại xem ra, chiêu tài miêu của cậu trừ bỏ có chút buồn ngủ, đúng là không có gì không ổn.

Xe đi một đoạn đường, Niếp Hành Phong cũng ngủ một mạch, anh trên người có trọc khí, nhưng hơi thở không nặng, Trương Huyền cũng không để ý, Niếp Hành Phong mệnh số âm cách, thiếu Mặc Tinh bảo vệ, trọc khí dễ dàng xâm thân, là hiện tượng bình thường.

Trương Huyền đem Niếp Hành Phong đưa về nhà, ôm đến trên giường, cởi quần áo anh ta ra. Giải quyết xong, chính mình cũng cởi quần áo, ôm lấy chiêu tài miêu ngủ.

Giường King Size cảm giác quả nhiên là khác biệt mà!

******

“Hình Phong, ngươi bị thương.”

Niếp Hành Phong mở mắt ra, thấy có người đang băng bó vết thương ở chân cho mình, bàn chân tê dại, chậu nước đặt ở bên cạnh đã chuyển thành

https://thuviensach.vn

màu đỏ, có thể biết bản thân bị thương nghiêm trọng thế nào.

Nam nhân băng bó vết thương cho anh ngẩng đầu, khuôn mặt ôn nhã anh tuấn, mỉm cười.

“Cũng may là độc tính trên mũi tên không nặng, nếu không tính mệnh của ngươi có lẽ không giữ được.”

Là nam nhân trong mộng bổ đao lên đầu anh!

Tim đập mạnh, Niếp Hành Phong giãy dụa muốn ngồi dậy, nam nhân vội đè anh lại, tươi cười ôn hòa, so với bộ dáng khi chém giết anh như là hai người khác nhau.

“Nên nằm nghỉ ngơi, ta và ngươi, lần này tìm được đường sống trong chỗ chết, chúng ta sẽ không bao giờ tách ra nữa!”

Bàn tay xoa hai má anh thô ráp lạnh như băng, Niếp Hành Phong cả kinh, mở hai mắt.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời ấm áp, nhắc nhở anh vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

Anh đứng dậy đi vào phòng khách, phòng bếp có tiếng động, dường như có một thứ đồ chơi bằng lông đỏ rực như lửa lắc lư qua lại ở cửa phòng bếp, anh dụi dụi mắt.

“Trương Huyền?”

Bộ lông đỏ rực chợt lóe đã không thấy tăm hơi, Hoắc Ly lên tiếng trả lời đi ra, trên người mang tạp dề màu vàng, trong tay còn cầm môi và nồi.

“Là em! Đại ca gọi em đến đây, nói anh không thoải mái, muốn em làm điểm tâm cho anh.”

https://thuviensach.vn

Hoắc Ly đem một mâm thức ăn đã chế biến bưng lên bàn, cháo Bát Bảo nóng hôi hổi, chân giò hun khói, trứng chiên, bánh bao, bữa sáng có đủ phong phú.

Trương Huyền muốn làm như thế nào, cư nhiên bắt một đứa nhỏ đến đây nấu cơm cho anh?

“Đây đều là em làm sao? Đại ca em đâu?”

“Chủ tịch đừng nóng giận, em nấu cơm sử dụng đồ làm bếp nhà anh rất cẩn thận, không có làm hư cái gì hết, đại ca của em có việc phải ra ngoài.”

Hoắc Ly nghĩ Niếp Hành Phong tức giận việc nó tự ý dùng phòng bếp, vội lấy lòng nói: “Phòng bếp nhà anh thật là lớn, đồ ăn cũng tốt đầy đủ hết, nhà của bọn em cũng không tốt như vậy.”

Nhìn thấy Tiểu Ly thuần thục loay hoay trong bếp nấu đồ ăn, Niếp Hành Phong tưởng tượng nó bình thường là như thế nào bị Trương Huyền ngược đãi, có điều đồ ăn làm thật đúng là ngon vô cùng, không biết đứa nhỏ này vốn trời sinh là đầu bếp, hay là kết quả huấn luyện trường kỳ của Trương Huyền.

“Trương Huyền có nói đi đâu không?” Đang ăn cơm, Niếp Hành Phong hỏi.

“Đi đến chổ lão Khương.”

“Lão Khương?”

“Chính là người trông coi chùa Thiên Hoa, là người rất keo kiệt, có điều hàng hóa rất nhiều, đại ca thường xuyên mua ở chỗ ông ta.”

Không hỏi lại nữa, Niếp Hành Phong biết, trợ lý của anh lại đang kinh doanh nghề phụ .

https://thuviensach.vn

Tiếng chim hoạ mi kêu nhẹ nhàng vang lên, Hoắc Ly nhảy dựng lên.

“Không xong, đại ca quên mang di động , anh ấy luôn hồ đồ như vậy.”

Nó chạy tới phòng khách, lấy điện thoại đến cho Niếp Hành Phong, “Chủ tịch, anh nhận điện thoại đi.”

Trên màn hình hiện lên dãy số, hiển nhiên không phải là bạn của Trương Huyền, có điều Niếp Hành Phong không tính toán nhận, di động thuộc loại cá nhân riêng tư, anh không quyền nghe.

“Em là em trai cậu ta, em nghe sẽ tốt hơn.”

“Không thể được, đại ca nếu biết em tiếp điện thoại của khách hàng, nhất định sẽ bị anh ấy mắng, bất quá chủ tịch có thể tiếp, giết anh ấy anh ấy cũng không dám chửi, công việc đưa đến cửa, ngàn vạn lần không thể vứt bỏ!”

Hoắc Ly cướp ấn nút nhận cuộc gọi, kiên quyết nhét vào tay Niếp Hành Phong, giọng nữ nhu hòa ngại ngùng từ phía đối diện truyền đến.

“Xin hỏi là Trương Huyền tiên sinh phải không? Tôi là từ trang web của anh mà biết đến anh, có chút vấn đề về phương diện ma quỷ nghĩ muốn thỉnh giáo anh, không biết là có thuận tiện không?”

Thanh âm vô cùng quen thuộc, lúc đầu Niếp Hành Phong còn không dám xác định, nhưng nghe đến cuối, giọng điệu làm bộ làm tịch làm cho anh hiểu rõ.

“Phùng Tình Tình!”

Đối diện yên lặng một chút, sau đó kêu sợ hãi: “Anh Hành Phong!”

Khi Trương Huyền về nhà chủ tịch, liền phát hiện cảm giác bất bình thường trong không khí, tiểu hồ ly ngoan ngoãn ngồi ở sô pha xem TV,

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong đang lên mạng, đó là trang web thần bí, hình nền một mảnh tối đen, chữ là màu đỏ, hai bên trái phải còn có vài bóng trắng tử cổ động bay tới bay lui.

Cực kỳ quen thuộc, đó là trang web kinh doanh của cậu.

Có chút chột dạ, Trương Huyền cười ha ha, “Không ngờ chủ tịch cũng bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với những chuyện ma quỷ, nhanh đi làm, nếu không đi chúng ta sẽ đến muộn.”

“Tôi gọi điện thoại, nói hôm nay có việc, không cần đi.” Niếp Hành Phong vẻ mặt bình tĩnh nói: “Vừa rồi tôi giúp cậu nhận một vụ làm ăn, tôi nghĩ cậu nhất định rất có hứng thú.”

Trương Huyền đem ánh mắt chuyển hướng Hoắc Ly, tiểu hồ ly vui vẻ liên tục gật đầu.

“Là vụ làm ăn lớn nha, chính là nhà mà cuối tuần trước chúng ta đi ăn cơm, nhà bọn họ có chuyện ma quái, chủ tịch giúp anh nhận , đại ca nói rất đúng, chủ tịch quả nhiên là chiêu tài miêu, có anh ấy ở, chúng ta, ưm. . ưm. . . .”

Nửa câu còn lại bị ngắt ngang, tiểu hồ ly miệng bị hung hăng che lại, Trương Huyền nhìn Niếp Hành Phong, thật cẩn thận hỏi: “Anh chắc không phải là muốn đi cùng tôi chứ?”

“Không được sao?”

“Được, tuyệt đối được!”

Vừa nghe là Phùng gia, Trương Huyền nhất thời như thấy tiền vàng bay bay trước mắt, nhanh chóng chuẩn bị thật tốt.

https://thuviensach.vn

Nửa giờ sau, Trương Huyền phát động chiếc xe đã được sửa chữa lại của cậu, chở Niếp Hành Phong đi địa điểm chỉ định – Biệt thự Phùng gia.

Cha con Phùng gia đã chờ ở phòng khách, Phùng Bỉnh Thành vốn định mời Lâm Thuần Khánh người rất có uy tín trong giới đạo sĩ, ai ngờ Phùng Tình Tình sau khi tra được trang web của Trương Huyền, lập tức chỉ tên tìm cậu, lý do chỉ có một – thiên sư đẹp trai này thực là 'cool'.

Có điều bọn họ như thế nào cũng không ngờ người tiếp điện thoại lại là người quen, đêm đó Phùng gia mở tiệc chiêu đãi rất nhiều khách, ai cũng không chú ý tới Trương Huyền, càng không nghĩ tới trợ lý chủ tịch Niếp thị còn kiêm chức thiên sư.

Niếp Hành Phong cũng thực xấu hổ, may là Phùng Tình Tình phá vỡ cục diện bế tắc, tiến lên vươn tay về phía Trương Huyền.

"Xin chào, tôi là Phùng Tình Tình, cuối tuần trước chúng ta hẳn là đã gặp mặt, thế giới này thật đúng là nhỏ, hình như anh không mang pháp khí đến, tôi có nhắc nhở anh Hành Phong mà."

Người đẹp trai này người thật còn tuấn tú hơn trong ảnh, ánh mắt là màu lam nhạt, nói không chừng là con lai, một người đẹp trai như như vậy làm thiên sư, cô tình nguyện nhà mình mỗi ngày đều gặp chuyện ma quái.

"Chúng tôi chỉ là đến xem có cái gì cổ quái, không cần pháp khí."

Niếp Hành Phong thản nhiên nói xong, thuận tay lấy luôn một cái danh thiếp mà Trương Huyền lôi từ trong túi áo ra cố đẩy mạnh tiêu thụ.

Danh thiếp cư nhiên mạ vàng, thơm nức, so với danh thiếp trợ lý Niếp thị còn đẹp hơn, xem người này lấy danh thiếp thủ pháp thuần thục, cậu ta chắc chắn đã diễn trò này nhiều lần.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền không để ý Niếp Hành Phong bá đạo, nhìn bốn phía xung quanh, nói: “Ngôi nhà này không theo hướng chính diện, lại thiếu chấn vị, hình như còn từng xảy ra sự việc kỳ quái, không có lợi cho gia chủ, may là nơi này chỉ là biệt thự nghỉ ngơi, Phùng tiên sinh ngài ấn đường âm u, những ngày gần đây sợ có huyết quang tai ương, tốt nhất không nên lưu lại chỗ này nhiều.”

“Đúng vậy đúng vậy, cậu xem nên làm thế nào để phá giải?”

Thấy người thanh niên đẹp trai nói trúng, Phùng Bỉnh Thành thu hồi sự khinh thường, vội bảo người hầu bưng trà kính khách, lại ân cần trao đổi danh thiếp của mình.

“Phùng tiên sinh nếu là thế giao của chủ tịch, việc ấy tôi đương nhiên không thể chối từ, về phần giá cả thì, ngài có thể xem xét bảng giá ở mặt sau danh thiếp của tôi, bất quá tất cả mọi người là bằng hữu, có tấm lòng là được.”

Niếp Hành Phong trên trán gân xanh nổi lên, nhịn không được trực tiếp tiến vào chủ đề.

“Bác Phùng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà làm bác lo lắng như vậy?”

“Ai, đều là kia bức tranh đó xảy ra vấn đề.”

Phùng Bỉnh Thành thở dài, bắt đầu kể rõ mọi chuyện.

Năm đó, sau khi tổ phụ Phùng Diệp của Phùng Bỉnh Thành bị bệnh qua đời, thê tử của ông ấy Lý Uyển liền bắt đầu mê tín, mời rất nhiều đạo sĩ làm phép, hy vọng có thể chiêu hồn của trượng phu. Sau lại, trong một lần hành lễ cúng bái, hai vị đạo sĩ làm phép một người bị chết ngay ở trong viện, một người bị chặt đứt chân, tỉnh lại thì đã bị điên rồi, bọn hạ nhân cũng người bệnh, người điên, không ai biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì.

https://thuviensach.vn

Lý Uyển ở ngất ở trong đại sảnh một đêm, sau khi tỉnh lại thần trí hoảng hốt, cứ làm ồn lên đòi con mèo đen kia, Phùng gia biết đây là xúc phạm thần linh, không dám tiếp tục ở đây, vì thế chuyển nhà đến nơi khác.

Sự tình qua thật lâu, mới có người chú ý tới bức tranh cổ quái – khi họa sĩ vẻ tranh cho Lý Uyển con mèo đó còn chưa sinh ra, không có khả năng xuất hiện ở trong bức tranh. Tất cả mọi người nói là mèo đen tác quái, đề nghị đốt bức tranh, Lý Uyển lại chết cũng không buông tay, sau nhiều ngày, chuyện này liền không giải quyết được gì.

Lý Uyển sau khi qua đời, những thứ đồ liên quan đến bà đều bị bàn bỏ lên trên gác xép, bức họa đó cũng bị đem gác xó. Sau đó, biệt thự trang hoàng lại, Phùng Bỉnh Thành đem một ít đồ cũ ra để trang trí, bức tranh cũng ma xui quỷ khiến được treo lên trên tường, đêm đó mặt kính thủy tinh của bức tranh bị bể , Phùng Tình Tình tìm người sửa chữa, thuận tiện hỏi Phùng Bỉnh Thành chuyện về con mèo đen, ông lúc này mới phát hiện bức tranh quỷ dị.

Ttruyền thuyết về mèo đen Phùng Bỉnh Thành từ nhỏ liền nghe qua vô số lần , ông nhớ rõ ràng trên bức tranh có con mèo đen.

Ông đối với truyền thuyết luôn bán tín bán nghi, hiện tại phát hiện mèo đen biến mất, lúc này mới cảm thấy e ngại, cho nên liền muốn mời người đến làm trừ tà.

Niếp Hành Phong càng nghe càng giật mình, đoạn truyền thuyết này hoàn toàn ăn khớp với cảnh trong mơ của anh, chỉ cần anh đem chuyện nhìn thấy trong mộng nói ra, cả câu chuyện xưa liền liền mạch.

Trương Huyền ánh mắt dừng ở bức tường phía sau Phùng Bỉnh Thành, “Bức tranh vốn là treo ở chổ nơi phải không?”

Cha con Phùng gia nhìn cậu trong ánh mắt tràn ngập sùng bái.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy đúng vậy, ngay cả việc này cũng có thể nhìn ra, quả thực rất thần !”

Đã muốn đoán được Phùng gia thuộc vào trường hợp dễ bị lừa, Niếp Hành Phong đem mặt vùi vào lòng bàn tay – Đinh còn ở tại trên tường mà, bác Phùng.

“Có thể mang tôi đi xem bức tranh được không?”

“Đương nhiên có thể.”

Phùng Bỉnh Thành mời Trương Huyền và Niếp Hành Phong đi lên gác xép, bên trong khí tức có chút âm hối, Trương Huyền nhún nhún cái mũi, hắt xì một cái.

Là khí tức mà cậu chán ghét, may là không nặng, có thể thấy được không phải ác quỷ, với đạo hạnh của cậu hắn là xua đuổi dễ dàng.

Bức tranh bị tùy tiện đặt trên mặt đất, vừa vào cửa liền thấy được, Trương Huyền đi đến trước bức tranh chăm chú nhìn thật lâu, lấy ra một lá bùa, miệng niệm chú ngữ.

Cám ơn trời đất, pháp thuật không xảy ra vấn đề vào thời khắc mấu chốt, tay run lên, bùa thực hùa theo cháy lên, ở trước bức tranh hóa ra một luồng khói trắng.

Bức tranh như là vật thể vô hình, thấm hút dần dần khói trắng, rất nhanh, trong bức tranh liền nổi lên một tầng khói nhạt. Xuyên thấu qua sương khói, có thể nhìn đến con mèo nhỏ màu đen kia xuất hiện ở trên đùi Lý Uyển, càng quỷ dị chính là, bức tranh phía trên phải có hình người màu đỏ cũng ẩn ẩn hiện ra, hình người chỉ lộ ra nửa thân trên, hai cổ tay bị dây xích sắt trói lại, đầu hơi hơi buông xuống, ánh mắt lại nhìn ra ngoài bức tranh, cả khuôn mặt đều tràn đầy vết máu.

https://thuviensach.vn

Hai cha con Phùng gia đồng thời phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Sương khói tản đi hết, hình ảnh quỷ dị dĩ nhiên biến mất, bức tranh khôi phục diện mạo như lúc đầu.

Phùng Bỉnh Thành sắc mặt xám trắng, lẩm bẩm nói: “Nguyên lai truyền thuyết kia là thật, có phải nên đốt tranh này không?”

“Không cần, đó chính là oán linh không thể luân hồi ngẫu nhiên bị phong ấn tại trong bức tranh, hiện tại bọn họ đều đã ly khai, tranh này đốt không đốt không có gì quan hệ, tôi cho ngài vài lá bùa, dán lên bốn phía trong phòng, âm khí sẽ tự tán.”

Phùng Bỉnh Thành cung kính tiếp nhận đạo phù từ trong tay Trương Huyền, lòng vẫn còn sợ hãi.

“Có bùa khu quỷ không? Nếu oán linh trở về, còn có thể ngăn chặn.”

“Bùa khu quỷ đương nhiên là có, chính là hơi đắt một chút, hơn nữa oán linh nếu đã rời đi, chứng minh Phùng gia và hắn không có dính dáng gì, yên tâm đi, quỷ khác con người, sẽ không lưu luyến gia đình, ha ha. . . . . .”

“Dù có đắt cũng muốn, các loại bùa đều lấy một tấm, để ngừa vạn nhất.” Vạn nhất ác quỷ đó lưu luyến gia đình lại trở về thì phải làm sao bây giờ?

Tưởng tượng đến điều ấy, Phùng Bỉnh Thành hận không thể mua hết tất cả đạo phù của Trương Huyền, dán lên trên người bản thân.

Mắt lạnh nhạt nhìn Trương Huyền đưa các loại bùa cho Phùng Bỉnh Thành rồi bày cho ông phương pháp sử dụng, lại mặt mày hớn hở tiếp nhận chi phiếu của đối phương, Niếp Hành Phong trong lòng đột nhiên không hiểu tại sao có cảm giác phản cảm.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật vừa rồi hai cha con Phùng gia có hoảng sợ, cũng không bằng sự chấn động và sợ hãi của anh, cũng ngay lúc ấy, anh biết đêm đó mình không nằm mơ, mà là chính mắt thấy màn thảm kịch diễn ra.

“Cái đó rốt cuộc là oán linh gì vậy? Tại sao lại bị phong ấn trong bức tranh?” Phùng Tình Tình tò mò hỏi.

Cô vừa mới tham gia câu lạc bộ tâm linh ở trường học, liền gặp phải chuyện cổ quái như vậy, đương nhiên muốn hiểu rõ nội tình, mặc dù có chút sợ nhưng vẫn nhịn không được đặt câu hỏi.

“Có lẽ là chém ngang lưng.”

“Cái gì?”

“Tôi nói, oán linh đó chỉ có nửa thân mình, lại là ăn mặc đồ đỏ của tù nhân, có thể là chết vì bị chém ngang người, trước khi hắn chết chắc chắn đã trải qua nhiều đau đớn, lòng có oán khí, không thể luân hồi là việc bình thường, về phần hắn làm thế nào mà bị phong ấn tại bức tranh, ha hả, nếu hắn đã muốn rời đi, hiện tại thảo luận điều này cũng không có ý nghĩa gì cả .”

Phùng Bỉnh Thành tiễn Trương Huyền và Niếp Hành Phong, khi lên xe, Niếp Hành Phong đột nhiên hỏi: “Bác Phùng, tên tự của tổ phụ bác có phải là Hạo Sinh không?”

Phùng Bỉnh Thành biểu tình như gặp quỷ, “Ông ấy tên là Phùng Diệp, Hạo Sinh đúng là tên tự của ông, nhưng việc này ngay cả Tình Tình cũng không biết, cháu nghe từ đâu mà biết?”

“Cháu nghe ông nội nói qua.”

Cuối cùng nghi hoặc cũng đã có lời giải, Niếp Hành Phong thở dài, ngồi trên xe.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy xe chạy đi xa, Phùng Bỉnh Thành hỏi con gái.

“Con có thấy Hành Phong hôm nay hình như hơi khác thường không, nó vừa rồi khi hỏi cha cười rất kì quái, chắc không phải cũng gặp quỷ chứ?”

“Cha yên tâm đi, bên cạnh anh Hành Phong có thiên sư đẹp trai rồi, không có việc gì đâu!”

Trương Huyền vừa lên xe đã bắt đầu cười, “Làm ăn có lời, Làm ăn có lời! Phùng gia thật là phóng khoáng, chủ tịch, trưa nay muốn ăn gì? Tôi mời.”

Niếp Hành Phong lạnh lùng nhìn cậu, “Vừa rồi cậu nói oán linh bị chém ngang người là sự thật? Vậy con mèo đen kia thì sao?”

“Mèo đen thông linh, xuất hiện cũng không có gì kỳ quái, có điều về chuyện chém eo, tôi chỉ là tùy tiện nói ra thôi.”

“Tùy tiện nói?”

“Đúng vậy, oán linh chỉ có nửa người trên, lại toàn thân máu chảy đầm đìa, không phải chém ngang người thì là cái gì? Nói kinh khủng một chút, mọi người mới có thể sợ hãi, nhưng anh không cần phải lo lắng, cho dù cái kia là ác linh, cũng sẽ không tìm Phùng gia gây phiền toái, nếu không bọn họ căn bản không còn sống đến bây giờ.”

Cảnh tượng đêm đó Lý Uyển lòng tràn đầy chờ mong, lại bị lừa gạt nổi lên trong đầu, Niếp Hành Phong lạnh lùng hỏi: “Vậy sao còn nói bác Phùng ấn đường u ám, có huyết quang tai ương?”

“Những lời này phàm là đạo sĩ đều nói, nếu không chúng tôi làm sao mà kiếm tiền được? Kỳ thật tất cả mọi người là tiêu tiền mua lấy an tâm, có điều nói đến ấn đường u ám, chủ tịch của anh còn mờ mịt hơn nhiều, để lát nữa tôi giúp anh viết vài lá bùa. . . . . .”

https://thuviensach.vn

“Dừng xe!”

“Nơi này có biển cấm dừng xe. . . . . .”

“Tôi nói dừng!”

Xe ô tô dưới sự rống giận của Niếp Hành Phong ngoan ngoãn dừng lại.

Trương Huyền còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, trên mặt đã bị đấm mạnh.

Niếp Hành Phong đánh xong, lại kéo áo cậu rống to: “Cậu có biết là lời nói có thể hại chết người hay không? Cậu có biết những người đó khi tìm đến cậu, là loại tâm tình thành kính cùng chờ mong như thế nào không hả? Cậu cư nhiên yên tâm thoải mái lấy tiền của bọn họ, còn thuận miệng thêm thắt vài câu nói dối lừa người khác, tiền này đều là tiền sinh mệnh của bọn họ, cậu sao có thể lấy như vậy hả! ?”

“Bình tĩnh bình tĩnh, phong độ phong độ, tôi sắp bị anh bóp chết rồi . . . . . .”

Niếp Hành Phong buông tay ra, xuống xe, thật vất vả thoát khỏi sự chế trụ người đang ngồi trong xe liều mạng hít thở dưỡng khí.

“Khụ khụ, mỗi lá bùa của tôi đều là hàng thật giá thật, không lấy không tiền của người khác, cho dù bán giá cao một chút, nhưng cũng không nghiêm trọng như anh nói đâu. . . . . .”

“Cậu bị đuổi việc!” Niếp Hành Phong cắt ngang lời cậu, lạnh lùng nói: “Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa!”

Trương Huyền lập tức ngừng ho khan, đôi mắt lam nhạt nghi hoặc nhìn về phía hắn.

https://thuviensach.vn

“Anh, anh nói đùa hả, có việc gì thì chúng ta thương lượng, nhiều nhất tôi đem chi phiếu trả lại cho người ta. . . . . .”

“Tôi bây giờ rất nghiêm túc, sau này đừng có xuất hiện trước mặt tôi!”

Niếp Hành Phong đóng cửa xe thật mạnh, đi thẳng về phía trước, xe ô tô chưa từ bỏ ý định chậm rãi chạy theo ở phía sau anh, anh làm như không phát hiện, lên một chiếc xe buýt ở giao lộ.

Ngồi ở phía cuối xe buýt, thấy Trương Huyền gọi điện thoại tới, Niếp Hành Phong tắt nguồn điện thoại, qua cửa kính xe buýt yên lặng nhìn xe cậu ta chạy đi xa, lúc này mới thu hồi tầm mắt.

Anh vừa thất thố .

Trương Huyền thái độ làm người như thế nào, anh không phải không biết, nhưng vừa rồi lại khống chế không được bản thân. Anh chán ghét đạo sĩ, thậm chí có thể nói là oán hận.

Sao lại có cảm giác thế này?

Gió nhẹ thổi đến, tựa hồ có bàn tay đặt lên vai anh, Niếp Hành Phong quay đầu, thấy người anh gặp trong mộng đang cười nhẹ nhìn anh.

“Hình Phong, ngươi làm tốt lắm.”

Kinh ngạc hoàn hồn, Niếp Hành Phong ngơ ngác nhìn cửa kính xe, mặt trên chỉ chiếu lên hình bóng của khuôn mặt anh.

Niếp Hành Phong xuống xe ở bến dừng, đường nơi này anh không quen, chỉ là nghĩ muốn một mình tùy tiện đi lung tung một hồi. Không ngờ đã đi xa như vậy, có chiếc xe dừng lại bên cạnh anh, người ngồi trên xe tháo kính râm, nhiệt tình chào hỏi: “Niếp tiên sinh.”

https://thuviensach.vn

Dư Thiến mặc một bộ váy ngắn màu đỏ, đi xe thể thao, cô nhấn chốt để cửa xe tự động mở ra, ý bảo Niếp Hành Phong lên xe.

“Muốn đi đâu? Để tôi đưa anh đi, nơi này không gọi được tắc xi.”

Niếp Hành Phong nhìn Dư Thiến, người phụ nữ này nhìn không ra có dấu hiệu nào là đang mang thai.

Đêm đó đèn trong biệt thự khá mờ, Dư Thiến lại một mực khóc, anh không có chú ý, hôm nay nhìn cô, đột nhiên có cảm giác như đã từng quen biết, vì thế anh bỏ đi ý niệm từ chối lúc đầu, nói lời cảm ơn rồi ngồi lên xe.

“Tôi mới đi quay ngoại cảnh về, còn tưởng mình nhìn lầm người, chuyện lần trước thật sự rất muốn cám ơn anh, cái tên khốn nạn chết tiệt kia. . . . .”

Dư Thiến nói chuyện có vẻ rất thoải mái, mắng Cố Trừng xong, lại hỏi Niếp Hành Phong.

“Thạt nhìn không ra Niếp tiên sinh tuổi còn trẻ như vậy đã là chủ tịch tập đoàn Niếp thị, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nhất định là có rất nhiều bạn gái phải không?”

Niếp Hành Phong mới vừa về nước không lâu, làm việc lại nghiêm túc thầm lặng, đại đa số mọi người không biết anh, lần trước anh giúp Dư Thiến giải vây, Dư Thiến sau đó dò hỏi mới biết, hóa ra là chủ tịch tiếng tăm lừng lẫy của Niếp thị, thái độ làm người lại không xấu xa Cố Trừng, vì thế lập tức bắt đầu động tâm tư, hôm nay ngẫu nhiên gặp lại, quả là cơ hội trời ban.

“Tôi không có bạn gái.”

Niếp Hành Phong phản ứng lãnh đạm, Dư Thiến cảm thấy nhụt chí, chợt nghe anh hỏi: “Tôi thấy Dư tiểu thư nhìn rất quen, chúng ta hình như đã

https://thuviensach.vn

gặp qua ở đâu rồi thì phải.”

“Đúng vậy đúng vậy, tôi cũng có loại cảm giác này, mới gặp Niếp tiên sinh lần đầu đã có cảm giác rất thân thiết, nhất định là hữu duyên.”

Loại bắt chuyện này Dư Thiến nghe đến phát ngấy, nhưng người nói khác nhau, cảm giác tự nhiên cũng khác, cô hiện tại ước gì rất quen thuộc Niếp Hành Phong, tốt nhất quen thuộc đến trên giường luôn đi.

Xe đi vào thành phố, Dư Thiến nghĩ muốn đưa Niếp Hành Phong quay về công ty, ai ngờ quản lý của cô điện thoại tới, bảo cô lập tức quay về công ty quản lý, vì lưu lại ấn tượng tốt với Niếp Hành Phong, cô đành phải ra vẻ sảng khoái chấp nhận.

Cô dừng xe ở ven đường, chờ Niếp Hành Phong xuống xe, xin danh thiếp của anh, lại nói rất thân thiết: “Hành Phong, sắc mặt anh thoạt nhìn không tốt lắm, phải chú ý nhiều đến thân thể, liên lạc sau nha.”

Thấy Niếp Hành Phong vẻ mặt giật mình, Dư Thiến mỉm cười quyến rũ với anh rồi lái xe đi.

Phụ nữ phải rụt rè kín đáo, còn phải biết quan tâm, mới có thể lấy được tâm tư của đàn ông. Xem phản ứng của Niếp Hành Phong, cô biết lời lẽ của cô tuyệt đối thành công.

Nhìn theo Dư Thiến lái xe rời đi, Niếp Hành Phong thân thủ sờ sờ mặt mình.

Sắc mặt anh thật khó coi thế sao? Tiểu thần côn nói như vậy, Dư Thiến cũng nói như vậy.

“Hành Phong” hai tiếng này làm anh hết hồn, rõ ràng đây là lần đầu tiếp xúc với Dư Thiến, nhưng nghe thấy cô ta kêu mình như thế, lại có cảm giác quen thuộc kì lạ.

https://thuviensach.vn

Người trong mộng kia cũng gọi anh như vậy.

Ngẩng đầu lại nhìn chiếc xe đó, Niếp Hành Phong hoảng sợ phát hiện ghế bên cạnh người lái vốn không có ai lại có người ngồi.

Tựa hồ nhận thấy được Niếp Hành Phong đang nhìn hắn, người nọ quay đầu lại.

Xe đã đi xa, chỉ mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt thanh nhã, nhưng nháy mắt liền tràn ngập màu máu.

Hình ảnh đầy máu đó hướng về phía Dư Thiến, đem sợi dây xích sắt vòng quanh lấy cổ cô ta. . . . . .

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4

Dư Thiến trở lại công ty quản lý, quản lý mới nói với cô việc gấp chính là tối nay cô được mời tham gia một tiệc rượu trong nghề, Cố Trừng cũng đáp ứng lời mời tham dự, bạn gái là Khưu Lý Yên.

Quản lý của cô sợ cô gây chuyện thất lễ, mới báo cho biết trước, còn khéo léo nói có thể giúp cô từ chối bữa tiệc xã giao này, bị cô gạt đi .

Cô còn chưa đến mức ở nơi công cộng tranh giành tình nhân với người khác, nhất là sau khi mới câu được một con kim quy rất tuyệt vời. (ầy anh Phong nhà mình hết bị gọi là chiêu tài miêu giờ lại bị gọi là kim quy-rùa vàng)

Buổi tối Cố Trừng nắm tay Khưu Lý Yên tham dự tiệc rượu, Khưu Lý Yên ăn mặc rất chói lọi, Cố Trừng lại vẻ mặt ủ rủ. Nếu là bình thường, loại tiệc rượu mỹ nữ như mây thế này là hắn thích nhất, nhưng đêm nay hắn căn bản không có tinh thần, nếu không phải sợ khi ở một chỗ lại nhìn thấy ảo giác quỷ dị, hắn cũng sẽ không nhận lời mời của Khưu Lý Yên.

Nhiều người dương khí mạnh, cho dù là lệ quỷ chắc cũng không dám đến hành hung, hắn lừa mình dối người nghĩ.

“Đêm nay anh hình như tình trạng có vẻ không tốt lắm nhỉ, không thoải mái thì đừng có cố mà thể hiện, muốn giữ thể diện cho bạn gái cũng không nên nhất thời nóng lòng.”

https://thuviensach.vn

Cố Trừng từ toilet đi ra, ở hành lang đụng phải Dư Thiến, nhìn thấy người phụ nữ khuôn mặt vui vẻ như đường làm quan đang rộng mở, hắn rất bội phục sự thay đổi chớp nhoáng của đối phương.

“Tôi ổn.”

“Vậy sao? Nhưng vừa rồi tôi thấy anh lấy chén rượu tay hình như còn run run mà.”

Nếu có quái vật màu đỏ ở trước mặt hiện lên hiện xuống, tin là ai chắc cũng không thể bình thản như không việc gì?

Cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy Dư Thiến cười làm kẻ khác căm hận như vậy, giống như là ở cười nhạo sự xúi quẩy của hắn.

Cố Trừng mặt lạnh lùng, nói: “Tôi cảnh cáo cô, đừng nghĩ nguyền rủa tôi, tôi rất ổn, so với bất cứ khi nào còn tốt hơn!”

“Anh đang nói cái gì vậy?”

Dư Thiến có chút sững sờ, Cô chỉ có ý tốt hỏi thăm, đối phương không cảm kích cũng được, nhưng sao còn có tư thế như muốn ăn thịt người như vậy?

Cố Trừng chính đang căm giận, tầm mắt lơ đãng xẹt qua vách tường thủy tinh phía sau Dư Thiến, nhưng lại hoảng sợ phát hiện quái vật màu đỏ kia đang nằm ở trên vai cô ta, máu tươi từ trong miệng chảy xuống, một giọt rơi trên lễ phục dạ hội của Dư Thiến, sợi dây xích giữa hai bàn tay trơ xương trắng toát của y quấn quanh cổ cô ta, ánh mắt màu đỏ nhìn hắn, còn lộ ra nụ cười quỷ dị.

“Cổ áo này hình như làm hơi chật .”

https://thuviensach.vn

Nhìn Dư Thiến khẽ động cổ áo, vẻ mặt có vẻ không thoải mái, Cố Trừng nhất thời sởn tóc gáy, che miệng lại cố gắng không thét lên, xoay người bỏ chạy.

“Sao vậy?”

Cố Trừng ánh mắt cực kỳ hoảng sợ làm cho Dư Thiến rất khó chịu, quay đầu nhìn phía sau, thủy tinh bóng loáng không có nửa điểm tỳ vết nào.

Chia tay thì chia tay, có tất yếu làm như thể gặp quỷ vậy không? Tên khốn này biểu tình vừa rồi thật đúng là sinh động, không làm diễn viên đúng là phí phạm tài năng.

Có điều, hôm nay sau khi Niếp Hành Phong xuống xe biểu tình cũng rất quái lạ.

Nhớ tới lúc ấy từ kính chiếu hậu nhìn đến vẻ mặt quỷ dị của Niếp Hành Phong, Dư Thiến nghi hoặc nghĩ lại.

Khi tiệc rượu chấm dứt đã gần đến đêm khuya, quản lý giúp Dư Thiến kêu tắc xi, lái xe là một người đàn ông hói đầu, dọc đường đi không ngừng nhìn trộm cô qua kính chiếu hậu, không phải là ánh mắt của những fan điên cuồng bình thường, đó là loại ánh mắt dò xét, làm cô thấy không thoải mái. Xuống xe, Dư Thiến thanh toán tiền xong liền vội vàng vào khu nhà ở, ngay cả đối phương thối lại tiền cô cũng không lấy.

Khu nhà ở của Dư Thiến là một tòa nhà có mười tầng, gần đó không có tòa nhà nào khác, lúc ấy sở dĩ lựa chọn nơi này là vì tránh bị paparazi chụp ảnh, mệt mỏi một ngày, cô cần một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi.

Về đến nhà việc đầu tiên là tắm rửa, khi quay về phòng ngủ, Dư Thiến đột nhiên nhìn thấy có một con mèo đen ngồi xổm bên ngoài ban công, vừa rồi vì muốn hóng mát, cô mở một cánh cửa ban công ra, còn một cánh vẫn đóng.

https://thuviensach.vn

Mới đầu cô còn tưởng rằng là mình nhìn lầm, động vật nhỏ không có khả năng đi đến những ban công cao như vậy, nhưng lập tức liền phát hiện mình không nhìn lầm, đó thật sự là một con mèo đen, ẩn trong bóng tối, cơ hồ như dung hợp một thể với bóng đêm, mắt mèo vì phản chiếu ánh đèn mà phát ra ánh sáng yêu dị, đột nhiên nhìn lại, cực kỳ giống ma trơi.

Dư Thiến vội chạy đến ban công, nhưng mèo không thấy đâu nữa. Cô dạo qua một vòng ở ban công, lại đem dời mấy bồn hoa đặt ở trong góc, nhưng cũng không tìm được con mèo kia, đành phải xoay người trở về phòng, đóng cửa ra ban công lại.

Nói không chừng là gần đây lưu hành loại tiết mục thế này, bày những trò khiến những người nổi tiếng chật vật không chịu nổi, làm đề tài để lấy lòng người xem.

Dư Thiến tức tối phỏng đoán , kéo hết các rèm cửa lại, cô không tin rằng người chủ trì tiết mục có thể chụp ảnh xuyên qua cửa.

Cô quay lại phòng ngủ, lấy danh thiếp của Niếp Hành Phong ra khỏi ví da, chuẩn bị lưu số điện thoại của anh vào di động, để sau này liên lạc.

So sánh với Cố Trừng, người đàn ông trầm ổn cẩn thận này có chút không thú vị, có điều nếu phải lập gia đình thì nam nhân như vậy đáng tin cậy hơn, cho nên, chủ động theo đuổi là rất cần thiết.

Di động vang lên, màn hình hiện là Khưu Lý Yên, nghĩ đến vẻ mặt đắc ý của cô ta ở tiệc rượu, Dư Thiến rất không thích, do dự một chút, mới nghe điện thoại.

Vừa ấn xong, đã nghe Khưu Lý Yên vội vàng giải thích: “Thiến Thiến, cô có hiểu lầm chuyện tôi và Cố Trừng không vậy? Kỳ thật chúng tôi chỉ là bằng hữu, đi cùng nhau tham gia vài bửa tiệc mà thôi, ngàn vạn lần đừng tin những lời xằng bậy của tụi paparazi.”

https://thuviensach.vn

Dư Thiến đã có tính toán khác, sẽ không thèm chấp nhất chuyện với Cố Trừng nữa, cô và Khưu Lý Yên làm chung trong một công ty giải trí, không nghĩ làm mọi chuyện căng thẳng lên, thuận miệng nói: “Cô suy nghĩ nhiều quá rồi, thật ra tôi và Cố Trừng cũng không có gì, đều là thủ đoạn gây scandal thu hút sự chú ý của quần chúng thôi.”

“Nhưng mà nghe nói hai người hình như vừa rồi đã cãi nhau ở tiệc rượu.” Khưu Lý Yên rõ ràng không tin.

Vốn Cố Trừng đáp ứng kết thúc bữa tiệc sẽ đưa cô ta về nhà, ai ngờ hắn lại thay đổi, hẹn bạn bè tối nay đi chơi mạc chược cả đêm, cô nghe nói Cố Trừng cãi cọ với Dư Thiến, cho nên cố ý gọi điện thoại đến tham dò thật hư thế nào.

“Đâu có cãi nhau, là Cố Trừng một mình nổi điên. . . . . .”

Đột nhiên tiếng mèo kêu sắc bén cắt ngang lời Dư Thiến.

“Sao thế?”

“Rõ bực mình, không biết có một con mèo hoang từ chỗ nào chạy tới.”

Bị tiếng kêu cổ quái làm giật mình hoảng hốt, Dư Thiến hầm hừ tức giận, nghĩ ra ngoài đuổi con mèo đó đi, khi xoay người cô đột nhiên nhìn thấy có bóng dáng màu đỏ lóe qua trên tấm gương dùng để trang điểm.

“Cô nói đùa đấy à, chổ cô ở mèo làm sao lên nổi.”

Không để ý tới Khưu Lý Yên vui đùa, Dư Thiến lòng còn sợ hãi nhìn nhìn mặt gương, vừa rồi cô thật sự là nhìn thấy có thứ gì đó xuất hiện trên gương.

Phía sau có giá treo quần áo, có lẽ là đó là hình phản chiếu của giá áo.

https://thuviensach.vn

Cô vừa mới an ủi mình xong, đột nhiên nhìn thấy trong gương từng sợi từng sợi tóc đen rũ xuống, Tiếp theo sau tóc đen là gương mặt trắng bệch hiện lên trên mặt gương, đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm cô.

“A. . . . . .”

Cực độ hoảng sợ ném di động ra xa, Dư Thiến lảo đảo lui về phía sau, ngã ngồi lên giường.

Di động bên kia truyền đến tiếng Khưu Lý Yên gọi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Không có việc gì. . . . . .”

Dư Thiến kinh hồn chưa định, vội nhìn chung quanh, cái gì cũng không có, chẳng lẽ vừa rồi là đạo cụ của tiết mục làm khó dễ thần tượng ?

Trong gương hiện lên khuôn mặt biến sắc tái nhợt của chính mình , Dư Thiến thở hắt ra, đứng dậy đi đến định nhặt điện thoại lên.

Một mùi tanh tưởi truyền đến, sau cổ có cảm giác lạnh lẽo, giống như có giọt nước nhỏ xuống, trên sàn nhà cũng tí tách tí tách nhỏ vài giọt, có vài giọt rơi ở trên di động, đặc sệt, những giọt nước màu đỏ sẫm. . . . . .

Máu!

Dư Thiến thét lên định chạy ra khỏi căn phòng, chính là vừa nhấc đầu lên, liền thấy trên mặt gương có một người cả thân màu đỏ trừng mắt nhìn chằm chằm mình.

Khuôn mặt đầy máu, thấy không rõ diện mạo, chỉ nghe tiếng cười lạnh lẽo vang lên trong đêm.

“Vu Thiến nương nương, chúng ta rốt cục lại gặp nhau . . . . . .”

https://thuviensach.vn

“Cứu mạng, cứu mạng!”

Người đó mở miệng chỉ thấy một nửa thanh đầu lưỡi, nói không rõ ràng, nhưng Dư Thiến lại nghe hiểu .

Chân bị xương khô túm chặt, là bàn tay của người đó, nắm chặt mắt cá chân của cô kéo ra phía ngoài, hô hấp cũng lập tức khó khăn, Dư Thiến nhìn qua gương trang điểm thấy sợi dây xích sắt nặng nề quấn lấy cổ mình.

“Khụ khụ, buông ra. . . . . .”

“Không, một người ta cũng sẽ không bỏ qua!”

Tiếng cười ác độc vọng lại trong không gian yên tĩnh, xương tay trắng như tuyết gắt gao giữ lấy chân Dư Thiến, tha ra phía ngoài.

Gương bị tiếng cười chấn động vỡ thành những mảnh nhỏ, trên những mảnh gương vở hiện lên khuôn mặt cực độ điên cuồng của người phụ nữ, mười ngón tay cô gấp khúc, kiệt lực bám lấy sàn nhà, móng tay quẹt trên mặt sàn phát những âm thanh két két rất chói tai, cố sức để chính mình không bị di chuyển ra ngoài, nhưng mà, trước sự nguyền rủa giãy dụa có vẻ như hoàn toàn vô lực, hai chân cô bị một lực vô hình kéo đi, không ngừng kéo ra ngoài ban công.

“Cô sao vậy? Thiến thiến. . . . . .”

Thanh âm kinh hoảng của Khưu Lý Yên không ngừng vang lên trong điện thoại, trả lời cô ta là tiếng gào thét cuối cùng của Dư Thiến.

“Lý Hiển Đình. . . . . .”

Trước khi chết linh quang hiện ra, Dư Thiến trước mắt đột nhiên như nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của người đó, vì thế chuyện cũ như một cuộn phim, nhanh chóng đảo ngược lại quá khứ.

https://thuviensach.vn

Rốt cục biết được người muốn kéo mình vào chỗ chết là ai, cũng hiểu ra Niếp Hành Phong tại sao lại nói cô quen mặt, chính là cô không còn cơ hội nói ra nguyên nhân.

Dư Thiến thân mình bị ném bay sau tiếng thét, đụng vỡ cánh cửa thủy tinh bay ra ngoài ban công ngã người xuống dưới, tay cô khó khăn lắm bám lấy được thành ban công cố vật lộn, nhưng liền mất đi sự kiểm soát, dây xích tràn đầy máu tươi gắt gao kéo cô, lôi cô rơi xuống phía dưới. . . . . .

******

“Dư tiểu thư tối hôm qua thật sự rất quái lạ, từ khi cô ấy lên xe tôi liền phát giác cô ấy có gì đó bất thường, tôi vốn là fan của cô ấy, vốn đang muốn xin cô ấy kí tên, nhưng thấy cô ấy khí sắc không tốt, liền bỏ đi ý định. . . . . .”

Niếp Hành Phong ngồi ở trước TV, yên lặng nhìn cảnh lái xe tắc xi bị phỏng vấn từ bốn phía.

Buổi sáng vừa ngủ dậy, anh liền nghe thấy tin Dư Thiến nhảy lầu chết, trong nháy mắt, anh nhớ tới hình ảnh quỷ dị ngày hôm qua Dư Thiến bị người dùng dây xích quấn lấy cổ.

Có lẽ đó không phải ảo giác mà là điềm báo, để nói cho anh, Dư Thiến từ lúc đó đã nhất định sẽ chết.

Phóng viên cắt ngang lời lái xe lải nhải, “Vậy thì tiên sinh, tại sao anh lại nói Dư tiểu thư lúc ấy rất quái lạ?”

“Bởi vì sau khi cô ấy lên xe luôn nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu, còn dùng tay bóp cổ mình, vẻ mặt còn mỉm cười rất kỳ dị.”

Lái xe bắt tay đặt trên cổ mình, làm rất nhanh động tác bóp cổ.

https://thuviensach.vn

“Người thường bóp cổ mình như vậy hẳn là rất khó chịu, nhưng lúc đó Dư tiểu thư vẫn đang cười, đây không phải là rất kỳ quái sao? Tôi đoán cô ấy nhất định là bị ma ám. . . . . .”

Hình ảnh xoay chuyển, chuyển tới nhà của Dư Thiến, cũng là hiện trường tử vong của cô.

Phòng ngủ vô cùng bừa bộn, gương trang điểm bị đánh cho vỡ nát, có vài mảnh nhỏ còn dính vết máu, trên sàn nhà có những vết cào rất sâu, từ phòng ngủ kéo dài đến trước cửa ban công, máu trên vết cào đã được chứng thật là của Dư Thiến.

Dư Thiến ngã lầu đầu đập xuống đất, chết ngay tại chỗ, hiện trường đã bị phong tỏa, trong tin tức nhoáng qua mấy hình ảnh quay khá là mơ hồ, sau đó là đặc tả nơi Dư Thiến rơi xuống, phóng viên tại hiện trường nói từ sự giãy dụa kịch liệt của Dư Thiến mà nói, như là vụ án đột nhập vào nhà hành hung giết người, có điều căn cứ theo lời lái xe tắc xi cùng với nơi ở cửa phòng khóa trái suy đoán, cô hình như là tự sát.

“Kỳ thật tất cả mọi người không chú ý tới có trường hợp thứ ba – đó là có quỷ, chúng ta mới vừa nghe được một tin rất quan trọng, trước khi Dư Thiến tử vong, trên ban công nhà cô từng xuất hiện một con mèo đen, tất cả mọi người biết mèo đen là đại diện cho tà ác, hắc ám và tử vong, nhất là tại căn phòng ban công cao như vậy, mèo đen xuất hiện không phải rất quái dị sao? Cho nên chúng ta có lý do tin tưởng, Dư Thiến chết có thể là do ma ám.”

Một nữ sinh xinh đẹp xuất hiện ở trên màn ảnh chậm rãi nói, cô đem microphone chuyển sang cho nam sinh đeo kính mắt màu vàng bên cạnh, nam sinh tiếp tục nói: “Ma quỷ kỳ thật không chỗ nào là không ở, không thể bởi vì chúng ta không thể nhìn thấy, liền cố chấp phủ nhận nó, tuy rằng. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong đem điều khiển từ xa ném qua một bên, bật nguồn điện thoại, không để ý tới các cuộc gọi nhỡ liên tiếp của Trương Huyền, trực tiếp gọi điện thoại cho Phùng Tình Tình.

Bên kia vừa nhấc máy, anh liền rống to: “Em đang làm cái gì vậy hả? Tại sao lại đến nhà Dư Thiến nhận nhận phỏng vấn?”

Bên kia vang lên một tiếng hoan hô.

“Anh nhìn thấy em? Em có phải rất ăn hình không? Bọn em không phải nhận phỏng vấn, mà là đang làm nghiên cứu khảo sát, anh có nhìn thấy thấy người thanh niên đeo kính đen kia không? Cậu ta tên là Sở Ca, là nhóm trưởng câu lạc bộ tâm linh của bọn em. . . . . .”

“Chuyện mèo đen là em nghe từ đâu ra?” Cắt ngang những lời vô nghĩa, Niếp Hành Phong trực tiếp đi vào chủ đề.

Phùng Tình Tình lập tức nhỏ giọng lại nói.

“Sở học trưởng có người quen ở cục cảnh sát, thăm dò được tin tức nội bộ, hình như là trước khi Dư Thiến gặp chuyện không may có nói chuyện điện thoại với Khưu Lý Yên, nói nhìn thấy mèo đen, anh không thấy là kỳ quái sao? Con mèo đen trong bức tranh của nhà em vừa biến mất, nơi này xảy ra án mạng, có thể nào là do con mèo đen đó làm không? Thật đáng sợ . . . . . .”

“Ngoài chuyện mèo đen, còn có gì nữa không?”

“Không có. . . . . A, đúng rồi, hình như Dư Thiến trước khi chết có kêu tên một người, nói là họ Lý, bọn em hỏi thăm được nhiều như vậy, anh nhất định không được nói ch người khác, nếu để những người trong câu lạc bộ biết em để lộ bí mật họ sẽ giết em đấy.”

Họ Lý? Mèo đen?

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong sởn gai ốc, hồi tưởng lại chuyện đêm đó ở Phùng phủ, anh cảm giác mình dường như nắm bắt được cái gì đó, nhưng tạm thời lại không thể xâu chuỗi mọi chuyện lại được.

Ngắt điện thoại, tiếng chuông lập tức vang lên, là Trương Huyền bám riết không tha gọi điện quấy rầy.

Niếp Hành Phong do dự một chút, tắt nguồn di động.

Lúc này anh cần ở một người tĩnh tâm suy xét, nếu tên kia không phải là thần côn thì còn có thể dàn xếp, chính là bây giờ trong tiềm thức của anh cực độ căm hận thần côn thiên sư.

Anh vội vàng thay quần áo đi ra ngoài, Đích đến – Thư viện thành phố.

Đây là thư viện lớn nhất trong thành phố, cũng là thư viện lâu đời nhất, có lẽ ở đây anh sẽ tra được một vài thứ có thể giải thích những nghi hoặc.

Khu vực sách cổ trong thư viện đặc biệt rất ít người, làm nổi bật sự rộng lớn đồ sộ của các tủ sách, cũng làm cho Niếp Hành Phong cảm thấy mình khờ dại, lịch sử trên năm nghìn năm, anh nên bắt đầu tìm kiếm thí dụ hình án từ chỗ nào?

Chém ngang người bị huỷ bỏ vào thời đại của Ung Chính niên đại, nếu người nọ đúng như lời Trương Huyền nói chết vì bị chém ngang người, thì ít nhất phải xem những triều đại trước đó.

Niếp Hành Phong đi đến dãy sách thời Minh triều, tùy tay lấy vài bộ sách, có điều ngoại trừ việc lãng phí mấy tiếng thì không thu hoạch được gì.

Anh đem sách bỏ lại vào giá, đi từ chỗ dãy sách tới phía trước, khi đi đến góc ngoặt, đột nhiên phát hiện trên giá sách có một đoạn trống hơn phân nửa.

https://thuviensach.vn

Chỗ ngồi để đọc có một người đàn ông trước mặt đặt một đống sách, có vẻ là lấy từ nơi này, Niếp Hành Phong nhìn xem mục lục tài liệu dán ở bên cạnh, là những tài liệu giai đoạn trước thời Minh triều có liên quan đến những nhà tù dành cho quan lại.

Người nọ lật sách rất nhanh, hình như đang tìm cái gì đó, lẩm nhẩm trang sách cần xem, hắn đọc một hồi, rốt cục khép sách lại, tháo kính mắt xuống, nhắm mắt tựa vào lưng ghế dựa.

Niếp Hành Phong thuận tay cầm

sách, ngồi ở đối diện hắn, người này tướng mạo cũng được, cằm nhọn, nhã nhặn còn mang theo sự khôn khéo đặc biệt của thương nhân.

Nhìn hơi quen mặt, có điều Niếp Hành Phong dám khẳng định hắn không phải người trong thương giới, người này có khí chất tao nhã, đáng tiếc hiện tại vẻ mặt nôn nóng đã phá hủy mất khí chất kia.

Người đàn ông đứng dậy đem sách đặt lại chỗ cũ, vội vàng rời đi, Niếp Hành Phong ánh mắt dừng ở trên chỗ ngồi của hắn, phát hiện ở đó có một túi tài liệu màu đen.

Anh vội cầm lấy túi tài liệu đuổi theo, gọi người đó lại ở trước bậc cầu thang.

“Tiên sinh, anh để quên đồ.”

Người đàn ông đó quay đầu lại trong nháy mắt nhìn thấy anh, trên mặt lập tức hiện lên sự sợ hãi, thân mình chao đảo một cái, suýt chút nữa là bị ngã cầu thang, Niếp Hành Phong vội vươn tay giữ chặt hắn lại.

“Cẩn thận.”

“Cám ơn.”

https://thuviensach.vn

Người đó tiếp nhận túi tài liệu, có điều lực khá mạnh, cơ hồ như là đoạt lấy đi, nói lời cảm ơn cũng lộ ra bối rối, hơn nữa hắn không đi bằng thang máy, mà lại cố tình vòng hướng khác, đi sang phía cầu thang bộ.

Rõ ràng người đàn ông này đang cực kỳ kinh hoảng, mà mình xuất hiện càng làm hắn thêm sợ hãi.

“Tiên sinh nhìn rất quen, trước đây chúng ta gặp nhau rồi phải không?”

“Không, chúng ta chưa từng gặp mặt, tôi có việc gấp, xin tránh đường cho.”

Hắn không khách khí đẩy Niếp Hành Phong ra, vội vàng đi xuống cầu thang.

Theo trực giác, người đàn ông này có quen biết mình, ánh mắt hắn đã tiết lộ hết thảy, nhưng mà, hắn là ai? Tại sao cũng giống mình, chạy đến thư viện tra tìm tài liệu lịch sử?

Ánh mắt lơ đãng đảo qua giá đặt báo chí, Niếp Hành Phong mắt sáng lên, đột nhiên nhớ ra đêm đó lúc mình nhàm chán lật xem báo giải trí.

Anh nhớ ra rồi, người đàn ông này từng xuất hiện trong ảnh chụp của Cố Trừng với các ngôi sao nổi tiếng, hắn đứng ở bên cạnh Khưu Lý Yên, che chắn cho cô ta khỏi sự theo dõi phỏng vấn của paparazi.

Là quản lý của Khưu Lý Yên, chỉ có giải thích này thôi.

Khưu Lý Yên bị cảnh sát dò xét tra hỏi, làm quản lý mà lại không chống đỡ cho cô ta, còn chạy đến đây tra sách cổ, không phải rất quái lạ sao?

Niếp Hành Phong nhanh chóng quay lại chỗ vừa rồi người đàn ông đó đặt sách, lấy mấy

sách ra, tìm được

https://thuviensach.vn

sách cuối cùng hắn đã xem, đó là bản tư liệu lịch sử bình thường, nhưng có một chương nhắc tới tội liên đới, các loại hình thức tra tấn trước khi xử án.

Niếp Hành Phong lật lật sách, ánh mắt dừng lại ở một trang.

Võ Tông phóng túng chơi bời hưởng lạc, lại sưu cao thuế nặng, khiến cho biến loạn phát sinh nhiều lần, Chính Đức năm thứ năm, An Hóa Vương Chu Trí ở tỉnh Thiểm Tây mưu phản, liên lụy mấy nghìn người bị bỏ tù.

Phần phía dưới có liệt kê tên chính thức, khi nhìn đến tên của tướng quân Lý Hiển Đình, Niếp Hành Phong tay cầm sách đột nhiên run lên.

Lý Việt, tự Hiển Đình, chức vụ Đô Chỉ Huy Sứ, dũng mãnh thiện chiến, có đem danh xưng là phi ngựa, sau vì Chu Trí mưu phản mà bị liên lụy, bị xử tội chém ngang người, tam tộc đều bị lưu đày. . . . . .

Trong sách không ghi lại nhiều chuyện về Lý Hiển Đình, chỉ nói hắn diện mạo tuấn nhã, còn được gọi là nho tướng, điều này làm cho Niếp Hành Phong nhớ tới khuôn mặt người nọ trong giấc mơ của anh.

Mặt tươi cười, điệu bộ nhẹ nhàng, nói hắn là tướng quân chẳng bằng nói hắn là thư sinh còn giống hơn.

Nếu hắn đó là Lý Hiển Đình, mọi việc đều ăn khớp với những gì sách sử đã ghi lại.

Niếp Hành Phong không hiểu biết lắm về các chức quan vào thời phong kiến, tìm đọc một hồi mới biết được Đô Chỉ Huy Sứ tương đương với chức vụ quân sự cao nhất tại địa phương thời bây giờ, Lý Hiển Đình ký có phi ngựa đem danh xưng là, thân phận của hắn nhất định rất được tôn sùng, có lẽ chức cao nên bị oan uổng chí tử.

https://thuviensach.vn

Oan tình, cực hình, làm Lý Hiển Đình sau khi chết oán khí vẫn không thể tiêu tan, cho nên không thể luân hồi, biến thành ác linh.

Như vậy, tất cả chuyện này liên quan gì đến quản lý của Khưu Lý Yên?

Ra khỏi thư viện, Niếp Hành Phong lập tức gọi điện thoại cho Niếp Duệ Đình.

“Giúp anh tra tên và số điện thoại quản lý của Khưu Lý Yên.”

Đối diện phát ra một tiếng cười đầy ẩn ý, “Khưu Lý Yên? Minh tinh?”

“Phải, nhanh lên!”

Trong lúc chờ điện thoại, Niếp Hành Phong xem xét tin nhắn và các cuộc gọi đến, một hàng hiện lên đều là tên của Trương Huyền, trong tin nhắn đầu tiên xuất hiện một nắm tay, bên dưới viết là: tôi tính không ra phương vị của anh, chứng minh anh bây giờ rất nguy hiểm, chiêu tài miêu không có chín cái mạng, tôi chờ ở trước cửa nhà anh, lập tức trở về cho tôi!

Xem tần suất các cuộc gọi là có thể thấy được, tiểu đạo sĩ tâm tình có bao nhiêu lo lắng, không biết bây giờ có phải cậu ta vẫn ngốc nghếch ngồi chờ trước cửa hay không nữa.

Trong lòng đột nhiên có cảm giác ấm áp.

Xem ra tiểu đạo sĩ như cậu ta cũng có lương tâm, thôi thì tha thứ cho cậu ta vậy.

Niếp Hành Phong nhìn màn hình một hồi, đột nhiên mỉm cười, gọi điện thoại, rất không may là, đối diện là giọng nói nhắn lại khi tắt máy.

Niếp Duệ Đình vừa lúc đó lại gọi điện thoại tới.

https://thuviensach.vn

“Quản lý của Khưu Lý Yên là Chu Nghiêu, số điện thoại là xxxxxxxx, anh thích Khưu Lý Yên à? Vậy còn Trương Huyền thì phải làm sao bây giờ. . . . . .”

Niếp Hành Phong ngắt điện thoại ngay lật tức.

Từ bỏ ý tưởng gửi tin trả lời cho Trương Huyền, anh gọi điện thoại cho Chu Nghiêu trước, nghe điện thoại lại là một người phụ nữ, anh sửng sốt, vội hỏi: “Xin hỏi đây có phải là điện thoại của Chu Nghiêu tiên sinh không?”

Người phụ nữ rất không bình tĩnh.

“Anh là ai? Muốn gặp tôi thì nói rõ, đừng lấy Chu Nghiêu làm cớ, từ tối hôm qua đến bây giờ tôi còn không gặp hắn đâu.”

“Cô là. . . . . Khưu tiểu thư?”

Niếp Hành Phong đột nhiên hiểu được tại sao vừa rồi em trai cười mờ ám như vậy, tên đần kia nhất định là nghĩ anh cảm thấy hứng thú với Khưu Lý Yên, mới lấy cớ tìm số điện thoại của Chu Nghiêu.

Khưu Lý Yên giọng nói nghe có vẻ rất mệt mỏi.

“Là tôi, có điều hôm nay tôi không có gì tâm tình nói chuyện phiếm, hôm khác gọi lại đi.”

“Chờ một chút, tôi là bạn của Cố Trừng, anh ấy nghe nói cô có phiền toái, có điều bây giờ không thể trực tiếp liên lạc với cô, cho nên bảo tôi giúp anh ấy hỏi thăm một chút.”

Niếp Hành Phong hiểu biết tích cách của Cố Trừng, khi có rắc rối hắn trốn so với ai khác đều nhanh hơn, tuyệt đối sẽ không chủ động tìm Khưu Lý Yên, cho nên thăm dò nói.

https://thuviensach.vn

Khưu Lý Yên quả nhiên tin là thật, số điện thoại di động này của cô người biết đến rất ít, còn tưởng Cố Trừng quan tâm mình, nhờ người đến hỏi, khẩu khí lập tức nhu hòa xuống.

“Anh ấy tin tức thật đúng là nhanh nhạy, nhờ anh nói cho anh ấy là tôi không sao, chỉ là bị cảnh sát quấy rầy rất lằng nhằng, may là bọn họ đáp ứng không đem tin tiết lộ ra ngoài. . . . . .”

“Nói như vậy trước khi Dư Thiến gặp chuyện không may thực sự có nói chuyện điện thoại với cô?”

“Đúng vậy, thật kinh khủng, hung thủ nhất định là biến thái cuồng ma, mèo đen nói không chừng cũng là do hắn mang tới, may là Dư Thiến cuối cùng có gọi ra tên của hắn, hy vọng cảnh sát có thể mau chóng bắt được người, không, tôi phải đi chùa hành lễ trước có lẽ tốt hơn. . . . . .”

Tưởng tượng đến chuyện tối hôm qua, Khưu Lý Yên bắt đầu phát run, đứt quãng nói hơn nữa ngày mới nói hết tình hình.

Có việc cô không nói với cảnh sát, kỳ thật lúc ấy trừ bỏ tiếng cầu cứu thê thảm cảu Dư Thiến, cô còn nghe được tiếng thở dốc rên rỉ kì quái, thanh âm đó rất khó dùng ngôn từ để diễn tả, làm cô hoảng sợ muốn quăng điện thoại, nhưng không hiểu sao lại không tài nào cử dộng được.

Có đôi khi nhìn không thấy còn kinh khủng hơn so với thấy tận mắt, cô lúc ấy bị dọa đến muốn ngất xỉu, cảnh sát còn không ngừng truy vấn cô chi tiết chuyện đó, may là ông chủ vẫn ở với cô, lúc này mới đem mọi việc xử lý tốt. Chính là tại thời khắc mấu chốt này, quản lý của cô lại không biết đi đâu, cô căm giận nghĩ, sau này nhất định phải hủy hợp đồng với hắn, loại quản lý không có trách nhiệm như thế không cần cũng được.

Nghe xong những câu oán hận của Khưu Lý Yên, Niếp Hành Phong hỏi: “Cái tên Dư Thiến kêu lên có phải là Lý Hiển Đình không?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, sao anh lại biết được?”

Suy đoán rốt cục đã được chứng thật, Niếp Hành Phong lại không có nửa điểm vui vẻ, anh hỏi số điện thoại của Chu Nghiêu, đang chuẩn bị ngắt điện thoại, tiếng thở dốc kịch liệt đột nhiên vang lên quanh quẩn ở bên tai, tay anh run lên, di động thiếu chút nữa bị rơi xuống.

Anh hít thở để bình tĩnh lại, sau đó mới gọi điện, tiếng chuông vang mấy tiếng thì có người nghe máy.

“Chu tiên sinh phải không? Tôi tên là Niếp Hành Phong, có một việc tôi muốn nói chuyện với anh.”

Chu Nghiêu trả lời bình tĩnh ngoài dự đoán.

“Nhanh như vậy đã tìm đến đây, không hổ là chủ tịch Niếp thị, cũng tốt, muốn biết chuyện về Lý Hiển Đình thì đến biệt thự của tôi, tôi sẽ kể cho anh nghe.”

Hắn nói địa chỉ biệt thự cho Niếp Hành Phong, hẹn là sau khi kết thúc công việc, buổi tối gặp ở biệt thự, liền ngắt điện thoại.

Hiện tại mới hơn hai giờ chiều, Niếp Hành Phong đóng di động, tính toán đi ăn cơm trước.

Xe đi được tới một chỗ trước đèn đỏ, nghe được tiếng rao hàng của một cửa hàng gà rán nhỏ ở ven đường, Niếp Hành Phong quay đầu nhìn, đột nhiên phát hiện có dáng người nho nhỏ quen thuộc ở bên trong.

Mặt tiền cửa hàng mở rộng, có thể nhìn thấy rõ ràng quang cảnh bên trong, Hoắc Ly đang vội vàng đem mấy miếng thịt gà ném vào trong nồi để chiên, động tác vô cùng thành thạo.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong lập tức lái xe đến chỗ đỗ xe gần đó, vọt vào quán gà rán.

Nhà hàng tuy nhỏ, nhưng lại thập phần sạch sẽ, Hoắc Ly nhìn thấy anh, ngọt ngào cười, giòn giã kêu: “Chào chủ tịch.”

Bị ánh mắt của mọi người trong quán đồng thời lia tới, làm Niếp Hành Phong có cảm giác xấu hổ.

Trên người mặc bộ tây trang sa hoa thật sự là không phù hợp vào quán ăn vặt, Hoắc Ly còn cố tình gọi to như vậy, không muốn người khác chú ý cũng không được.

Anh vội ghé lại nhỏ giọng nói: “Gọi anh Niếp đại ca là được rồi, đừng gọi là chủ tịch .”

“Được, dù sao đại ca của em cũng bị anh đuổi việc rồi, không cần thiết phải anh là chủ tịch nữa.”

Cho dù không quay đầu lại, Niếp Hành Phong cũng có thể cảm giác được phía sau hơn mười đôi mắt khinh bỉ quét tới, hiển nhiên tất cả khách nhân đều cho rằng đứa nhỏ này ở đây làm công, là vì kiếm thêm chi phí cho gia đình, mà nguyên nhân chính là bởi vì anh tùy ý đuổi việc công nhân.

Hoắc Ly ánh mắt xinh đẹp híp lại như hình trăng khuyết, hỏi: “Anh còn chưa ăn cơm có phải không? Quán gà rán của bọn em khẩu vị tuyệt đối là chính tông, đến ăn một phần cơm gà đi, em mời.”

Niếp Hành Phong trên trán lập tức nổi lên ba đường gân xanh.

Em trau của tiểu thần côn quả nhiên là cùng một tính cách như cậu ta – hoàn toàn là một loại.

https://thuviensach.vn

Tiểu hồ ly dẫn vị chủ tịch xui xẻo tới một chỗ trống, trong qua trình đó Niếp Hành Phong phải trải qua một hồi ánh mắt nhìn như phi đao. Sau khi ngồi vào chỗ của mình, một ly nước trà bị dằn thật mạnh xuống, anh ngẩng đầu, thấy ông chủ quán chính nhìn mình lạnh lùng.

Thừa dịp Hoắc Ly chạy đi dọn cơm, Niếp Hành Phong hỏi ông ta, "Sao ông lại để trẻ em làm việc ở đây? Thuê lao động trẻ em là phạm pháp."

"Là do ngài sống khá giả sa thải người ta không phải sao."

Ông chủ quán nói xong xoay người đi mất, để Niếp Hành Phong sắc mặt trắng xanh ở lại nơi đó tiếp tục nhận ánh mắt khinh bỉ của mọi người.

Cơm gà được bưng tới xong, Hoắc Ly lại chạy tới bếp, xem động tác thuần thục, hiển nhiên là làm đã quen.

Có điều, việc này với việc anh sa thải Trương Huyền hình như là không liên quan gì cả, tiểu thần côn cũng hơi quá đáng, dù có thích tiền như thế nào thì cũng không thể để em trai còn nhỏ đi làm thêm. . . . . .

Cơm gà hương vị đúng là không tồi, chỉ tiếc Niếp Hành Phong không có tinh thần hưởng thụ, dưới ánh mắt trừng trừng giận dữ của mọi người thật vất vả mới ăn xong bữa cơm xấu hổ nhất trong đời.

Tiệm cơm so với vừa rồi đã vắng khách hơn một ít, Hoắc Ly đem những công việc còn lại giao cho chủ quán, rót một chén nước, đưa đến trước mặt Niếp Hành Phong.

"Chủ tịch. . . . . Không, Niếp đại ca, uống nước."

Đứa nhỏ này thật nhiệt tình, hoàn toàn không đem chuyện anh sa thải người nhà để ở trong lòng, làm cho Niếp Hành Phong xấu hổ.

https://thuviensach.vn

“Đừng ở chỗ này làm việc, em còn nhỏ hắn là nên đến trường, chuyện Trương Huyền anh sẽ cân nhắc lại.”

“Thật không?”

Hoắc Ly hai mắt sáng lên, cười đến mắt híp lại.

“Thật tốt quá, đại ca sẽ không phải vùi đầu trong mấy chồng báo tìm công việc như ngày hôm qua nữa, anh ấy nói hiện tại tim công việc rất khó khăn, nhất là tiền lương nhiều phúc lợi tốt như Niếp thị, lại còn là công ty dễ làm ăn như thế thì càng không có.”

Nguyên lai công ty của anh ở trong lòng Trương Huyền là loại định nghĩa này?

Không thấy Niếp Hành Phong trên trán nổi gân xanh, tiểu hồ ly tiếp tục nói: “Bây giờ đang nghỉ hè, ở nhà rất nhàm chán, nên em tới đây giúp ông chủ Lương, em thích làm việc ở chỗ này, mỗi ngày chỉ cần có thể ngửi được mùi gà rán thơm lừng, không có tiền công cũng được, nhưng ông chủ tốt lắm, có cấp tiền công, không giống chủ tịch Niếp thị, luôn khắt khe, khe khắt công nhân, sa thải nhân viên. . . . . A, Niếp đại ca, thực xin lỗi, câu cuối cùng là đại ca nói, không liên quan đến em. . . . . .”

“Anh hiểu.” Niếp Hành Phong khẽ cười.

Anh quyết định, để Trương Huyền một lần nữa đi làm trở lại, sau đó trong những năm tháng buồn chán sau này, hung hăng khắt khe, khe khắt cậu ta!

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5

Khi Niếp Hành Phong rời khỏi nhà hàng nhỏ, vừa lúc Hoắc Ly tan tầm, cầm hai phần gà rán ông chủ cho chạy tới phía trước bến dừng xe bus chờ xe, Niếp Hành Phong gọi nó lại, "Để anh chở em về nhà."

Anh nhớ rõ Trương Huyền từng nói qua nhà ở tại ngõ số 6 đường Hà Hoa Phi Viên, thời gian còn dư dã, có thể đem Hoắc Ly về nhà trước.

Hoắc Ly nói cảm ơn, trèo lên xe, bổng nhiên hưng phấn kêu to, ôm lấy vật thể đang ngồi xổm trên ghế.

"Niếp đại ca, là mèo con do anh nuôi sao? Thật đáng yêu."

Niếp Hành Phong nhìn con mèo đen trong tay Hoắc Ly, con mèo nhỏ đang dùng ánh mắt màu xanh trong suốt như ma trơi lườm anh, trong ánh mắt còn tựa hồ lóe lên vẻ cười nhạo quỷ dị, tâm anh khẽ run lên.

Là con mèo đen đó, con mèo đen chuyên mang đến bất hạnh cho người khác.

"Mau thả con mèo đó ra!"

"Tại sao? Ai da. . . . . ."

Con mèo nhỏ kêu một tiếng, móng vuốt hung hăng chộp vào mu bàn tay của Hoắc Ly, sau đó phi thân lủi đi, lao qua cửa kính xe đang mở, nhảy đến

https://thuviensach.vn

trên đầu xe bước vài bước, dường như là thị uy hướng Niếp Hành Phong kêu vài tiếng, lúc này mới uốn éo thân mình, chạy mất.

“Mèo con thật ghê gớm.” Hoắc Ly sờ sờ vết máu trên tay do bị mèo cào, lòng còn sợ hãi.

“Mèo hoang đều hung ác như vậy.”

Niếp Hành Phong bị mèo đen đột nhiên xuất hiện làm cho tâm thần bất ổn, thuận miệng nói. Hoắc Ly phụ họa gật gật đầu, không dám nói vừa rồi mình nghe được mèo con đang mắng nó.

『Con hồ ly ngu ngốc đáng ghét!』

Đi vào khu nhà ở của Trương Huyền, trong bãi đỗ xe không có xe của cậu ta, xem ra là chưa về.

Hoắc Ly xuống xe, sau khi nói lời tạm biệt đi ra vài bước, đột nhiên lại chạy trở lại.

“Niếp đại ca, sắc mặt anh rất khó coi, chung quanh khí tràng cũng rất yếu, nên về nhà trước khi trời tối thì tốt hơn.”

Hắc, em trai thần côn cũng là tiểu thần côn.

Từ lúc mèo đen xuất hiện, Niếp Hành Phong sắc mặt sẽ không tốt, anh cười cười: “Anh có hẹn, bây giờ phải đến chỗ hẹn, sau khi đại ca em trở về, em nói với cậu ta là anh không sao.”

“A, không được, người có khí tràng yếu buổi tối ở bên ngoài sẽ rất nguy hiểm, em nghĩ em phải đi cùng anh mới được, tuy rằng pháp thuật của em thường xuyên mất linh, nhưng năng lực bảo hộ người thì vẫn có.”

“Không cần. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Anh phải đi tìm hiểu một chuyện rất quan trọng, không muốn có người đi cùng.

Niếp Hành Phong đầu bắt đầu đau, anh biết đứa nhỏ này có ý tốt, có điều anh không thể lựa chọn không nhận được sao?

Hoắc Ly đã nhảy lên xe, cũng tự động thắt dây an toàn, “Yên tâm đi, em sẽ không quấy rầy anh làm việc đâu.”

Đứa nhỏ này ngay cả cách hành xử cũng giống y như Trương Huyền, Niếp Hành Phong đành phải chấp nhận.

Biệt thự của Chu Nghiêu ở gần bờ biển, lái xe mất hơn một tiếng đồng hồ, Hoắc Ly nhàn rỗi nhàm chán, rất nhanh liền đem một hộp cơm gà ăn no bụng, sau một hồi do dự, hộp cơm để cho Trương Huyền cũng vào trong bụng nó.

Ăn xong lau sạch tay, tiểu hồ ly ngồi trên ghế bắt đầu ngủ. Nghe được bên tai truyền đến tiếng ngáy nho nhỏ, Niếp Hành Phong cười khổ.

Quả nhiên vẫn là một đứa nhỏ.

Biệt thự không dễ tìm cho lắm, Niếp Hành Phong lái xe ở xung quanh vòng vo một lát mới tìm được ngôi nhà Chu Nghiêu nói.

Thực hẻo lánh, chung quanh không có ngôi nhà nào khác, làm cho biệt thự thoạt nhìn có chút hoang vắng.

Xa xa sóng biển giâng cao, gió thổi mang theo hơi ẩm, còn chưa đến sáu giờ mà trời đã âm u đáng sợ, xung quanh một mảnh tối tăm, là dấu hiệu sắp xảy ra gió bão.

Biệt thự bên trong đèn sáng, khi xe của Niếp Hành Phong tới, cửa nhà bật mở, Chu Nghiêu đi ra.

https://thuviensach.vn

“Thật có lỗi, hình như tôi đến sớm hơn so với giờ hẹn.”

“Không sao, vừa lúc tôi xong việc trở về, may là vừa rồi không sập cửa vào mặt anh.”

Chu Nghiêu nói đùa, bất quá đằng sau mắt kính màu vàng của hắn lóe ra vẻ lo âu, làm cho lời nói đùa có vẻ rất không phù hợp.

Hắn nhìn vào trong xe, “Di, sao lại còn có một cậu nhóc thế này?”

“Là em trai của bạn tôi, muốn đi theo đến đây.”

Hoắc Ly tỉnh, dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, theo Niếp Hành Phong đi vào biệt thự.

Bên trong biệt thự trang trí lịch sự tao nhã đường hoàng, bài trí không nhiều, nhưng liếc mắt một cái liền nhìn ra đều là đồ cổ chân chính, giá trị cao.

Chu Nghiêu dẫn Niếp Hành Phong vào phòng khách, đem cà phê đã pha bưng tới, còn cho Hoắc Ly một cốc nước chanh.

“Em trai, muốn chơi game không? Nhà của anh có PS3 mới nhất trò chơi nhuyễn thể đấy.”

Hắn chỉ chỉ căn phòng gần đó, nhìn xuyên thấu qua cửa sổ, có thể nhìn đến đối diện đặt các loại máy chơi game.

“Tốt, hay quá, máy chơi game nhà em đến bây giờ vẫn là cái loại lỗi thời từ đời nào rồi!”

Hoắc Ly rất thích chơi game, vừa nghe đến những lời này, lập tức cầm cốc nước chanh ngoan ngoãn chạy vào.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong nói lời cảm ơn, Chu Nghiêu khoát tay, “Chúng ta muốn nói chuyện, không nên để cho đứa nhỏ nghe được thì tốt hơn.”

Hắn ngồi xuống đối diện Niếp Hành Phong, uống cà phê, nói: “Thật có lỗi để anh phải đi đường xa như vậy, có điều nơi này có thể tránh khỏi sự theo dõi của paparazi, Khưu tiểu thư mới xảy ra chuyện, chúng tôi đều bị người ta theo dõi, vẫn là lặng lẽ cẩn thận mới tốt.”

“Không sao, kỳ thật tôi đột nhiên gọi điện thoại cho Chu tiên sinh cũng thực mạo muội, tôi nghĩ muốn hỏi thăm anh về chuyện liên quan đến Lý Hiển Đình, còn có hắn cùng với việc Dư Thiến bị hại có phải có liên hệ gì đến nhau hay không?”

Chu Nghiêu đẩy đẩy kính mắt, cười cười.

“Đương nhiên là có liên hệ, Niếp tiên sinh nói vậy chắc đã đọc tư liệu lịch sử về Lý Hiển Đình, bị chết oan, không thể luân hồi, mới đến tìm người lấy mạng, khi tôi nghe Khưu tiểu thư nói về chuyện quái vật nửa thân người, liền liên tưởng đến việc hành quyết chém ngang người thời phong kiến, tôi luôn luôn thực cảm thấy hứng thú với lịch sử, nhất là Minh sử, anh xem, tôi nơi này trưng bày không ít đồ cổ, tiền của tôi đều tiêu tốn rất nhiều cho phương diện này.”

“Chỉ dựa vào chém ngang người liền kết luận là Minh sử?”

“Đương nhiên là không chỉ thế, tôi cho anh xem một thứ, tôi có hứng thú với Minh sử chính là do thứ này.”

Chu Nghiêu đi ra ngoài, khi trở về trong tay cầm một thanh đao màu đen xanh, nhìn đến chuôi đao chạm nổi hình rồng có sừng dữ tợn, Niếp Hành Phong tâm nhảy dựng, nhớ tới thanh đao bổ về phía mình ở trong mộng.

Thấy cốc cà phê của Niếp Hành Phong đã hết , Chu Nghiêu buông đao, rót thêm cà phê cho anh, sau đó đem đao đặt ngang lên trên bàn.

https://thuviensach.vn

“Đây là ba năm trước tôi mua về trong một cuộc bán đấu giá đồ cổ, sau khi mua nó về, tôi liền bị những giấc mộng kỳ quái quấy rầy, bắt đầu là những đoạn ngắn rời rạc, sau lại càng ngày càng rõ ràng, sau khi kiểm chứng tôi xác định trang phục của những người nhìn thấy ở trong mộng thuộc thời nhà Minh.”

Niếp Hành Phong cầm lấy đao, chậm rãi rút ra, vỏ đao màu sắc u ám, chạm vào lạnh như băng, ở chỗ gần chuôi đao lại khắc một chữ “Lí” nho nhỏ, lưỡi dao đen tối, giống như quét lên một lớp sơn, có chỗ là màu ám nâu.

Thanh đao này giết chết rất nhiều người, đó là vết máu lưu lại, có lẽ. . . . . Trên đó chắc là cũng có máu của mình.

“Là đao của Lý Hiển Đình?”

“Hẳn là vậy, chuôi đao khắc hình rồng, người thường tuyệt không dám dùng, chứng minh là Võ Tông ban tặng, tướng quân họ Lý mà được Võ Tông ban tặng có thể đếm được trên đầu ngón tay, Đô Chỉ Huy Sứ là một trong những người có khả năng nhất.”

Chu Nghiêu ở một bên nhẹ giọng giải thích, trong mắt lại bắn ra tia ngoan độc, tay giơ lên, đem cái chặn giấy nắm trong tay đập mạnh xuống gáy Niếp Hành Phong.

“Keng!”

Chặn giấy đập vào vật cứng, phát ra tiếng va chạm chói tai.

Niếp Hành Phong quay đầu lại, vung vỏ đao lên chắn lại, thoải mái hóa giải thế tấn công của Chu Nghiêu, thản nhiên nói: “Thanh đao này tuy rằng không sáng loáng cho lắm, nhưng vẫn đủ sức chiếu ra động tác của anh. Anh cố ý dẫn tôi tới nơi này, lại muốn động thủ giết tôi, rốt cuộc là có ý gì?”

https://thuviensach.vn

Bị nhìn thấu, Chu Nghiêu khuôn mặt vốn mang theo mỉm cười lập tức trở nên lạnh lẽo, hỏi: “Ngươi không uống cà phê?”

“Lời nói của anh sơ hở rất nhiều, làm cho tôi không thể không hoài nghi anh có dụng tâm, cho nên đem cà phê đổ hết vào chậu cây xanh.” Niếp Hành Phong nhìn lướt qua bồn trúc xanh bên cạnh.

“Lời của ta có sơ hở? Ở chỗ nào?”

“Giữa trưa lúc chúng ta gặp nhau anh còn tránh tôi như tránh rắn rết, thế mà khi sập tối tôi đến, anh lại ân cần chạy ra nghênh đón, thái độ tương phản quá lớn. Tôi nghĩ lúc ấy anh là nhìn thấy ngoài tôi ra còn có người khác, cho nên mới cố ý chạy ra đi xác nhận đúng không? Anh trang trí không ít đồ cổ ở đây, nhưng không có cái nào là đồ thời nhà Minh, ông nội của tôi rất hiểu biết và thành thạo trong lĩnh vực đồ cổ, nên việc đánh giá triều đại với tôi mà nói không khó, việc này không phải rất mâu thuẫn với lời anh nói sao? Một người cực kỳ hứng thú về triều đại nhà Minh sao lại không hề bài trí bất cứ đồ cổ nào của thời Minh triều?”

“Đây chỉ là trùng hợp!”

“Như vậy thì, nói đến không phù hợp, anh nghe được từ đâu chuyện Dư Thiến là bị quái vật nửa người giết chết? Trên thực tế, Khưu Lý Yên chỉ nghe đến tên Lý Hiển Đình, về phần hung thủ bộ dáng thế nào cô ta cũng không rõ, trước lúc tìm anh tôi đã nói chuyện điện thoại với cô ta, đây là chính mồm cô ta nói cho tôi biết.”

Chu Nghiêu trầm tĩnh một lúc lâu, rồi đột nhiên cười ha hả.

“Niếp Hành Phong, ngươi so với kiếp trước thông minh hơn rất nhiều, bất quá kết quả vẫn là giống nhau, đời này, ngươi cũng phải chết dưới tay ta!”

https://thuviensach.vn

Hắn ném cái chặn giấy xuống, móc súng lục ra từ trong túi quần, Niếp Hành Phong vội lắc mình tránh né, bình sứ đại bàng thời Tống bên cạnh bị bắn dập nát.

Đối phương trong tay có súng, Niếp Hành Phong không dám đánh bừa, né tránh chạy ra phòng khách, đi vào phòng bên cạnh, đã thấy Hoắc Ly ôm máy chơi game, thân mình mềm oạt lệch qua một bên.

Cốc nước chanh kia quả nhiên cũng bị bỏ thuốc.

Anh tiến lên ôm lấy Hoắc Ly, đột nhiên cảm thấy hoa mắt, đứng thẳng không nổi, té ngã trên đất, Chu Nghiêu nhe răng cười thong thả tiến vào, họng súng để tại một bên thái dương của đầu anh.

“Dù thông minh thế nào, cũng có lúc sai lầm, ngươi chắc không nghĩ tới vì để cho chắn chắn… ta bỏ rất nhiều mê dược ở trong phòng đúng không?”

Niếp Hành Phong lắc lắc đầu, cảm thấy choáng váng vô cùng, tứ chi cũng không có chút sức lực nào.

Họng súng lạnh như băng để ở trên đầu, nhưng lại không có cảm giác sợ hãi, anh ngẩng đầu nhìn Chu Nghiêu, “Cho tôi biết lý do để anh phải giết tôi.”

“Kỳ thật ta vừa rồi cũng chưa hẳn là nói dối, ba năm trước đây sau khi mua thanh đao này, ta liền bị ác mộng dày vò, ban đầu ta còn tưởng là triệu chứng xấu, sau lại mới biết được là ông trời giúp ta, làm cho ta biết chuyện kiếp trước đầu tiên, thật sớm phòng bị. Ngươi là thứ duy nhất có thể giữ Lý Hiển Đình ở lại nhân gian, ngươi chết, hắn tự nhiên cũng sẽ biến mất, chuyện năm đó đều là từ ngươi mà ra, hiện tại cũng có thể từ ngươi mà kết thúc.”

“Kiếp trước anh rốt cuộc là ai? Tôi là ai?”

https://thuviensach.vn

“Người sắp chết, biết nhiều như vậy cũng không có ý nghĩa gì, không phải sao?”

Chu Nghiêu thu hồi súng lục, giơ thanh đao lên.

Thanh đao lạnh như băng ở dưới ánh đèn phát ra ánh sáng loang loáng, Niếp Hành Phong thần trí hoảng hốt, trước mắt giống như hiện ra khung cảnh trong giấc mộng.

“Tha cho đứa nhỏ này, tất cả sự tình đều không liên quan gì đến nó.”

“Xin lỗi, ta không thể tha nó được, đừng trách ta, là ngươi dẫn nó tới tìm tử lộ.”

Thanh đao hạ xuống, Niếp Hành Phong chỉ cảm thấy sau gáy đau nhức, liền mất đi tri giác.

******

Thần trí mơ hồ, Niếp Hành Phong miễn cưỡng mở mí mắt nặng trịch ra, phát hiện mình ngồi ở ghế phụ lái, dây an toàn quấn quanh người anh, thân thể do bị ngấm thuốc mà hơi chút cử động đều cảm thấy như dùng hết sức.

Gáy có chút dinh dính, cổ áo bị máu thấm ướt, Chu Nghiêu vừa rồi dùng sống dao đánh ngất anh, xuống tay rất nặng, miệng vết thương không ngừng có máu chảy ra.

Bên ngoài xe mưa to tầm tả, u ám như đêm khuya, thỉnh thoảng có tia chớp xẹt qua, đột nhiên sáng lên, tiếng sấm vang lên ầm ầm, rất đinh tai.

Xe chậm rãi chạy về phía trước, mưa rơi đập vào cửa kính, mạnh mẽ khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo.

“Tiểu Ly đâu?” Thần trí thoáng thanh tỉnh, Niếp Hành Phong lập tức hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ngủ ở ghế phía sau đấy, yên tâm, ta sẽ để nó đi cùng với ngươi, để ngươi khỏi phải đi đường tịch mịch.”

“Đồ khốn. . . . . .”

Tiếng sóng cùng với tiếng sấm cùng vang lên, lấn át lời thì thào mắng của Niếp Hành Phong.

Anh đã hiểu được ý đồ của Chu Nghiêu, đây cũng là mục đích hắn cố ý yêu cầu mình đến gặp tại biệt thự – trầm xác xuống biển, thật đúng là biện pháp tốt, không phải lo lắng xử lý thi thể, chính mình quá sơ suất, còn làm phiền hà đến Tiểu Ly.

Xe sau một trận xóc nảy thì dừng lại, Chu Nghiêu nghiêng đầu nhìn anh, kính mắt dưới sấm sét phát ra ánh sáng quỷ dị, ngay cả mỉm cười cũng có vẻ hung ác.

“Chúng ta chia tay ngay tại đây, đến vách núi phía trước còn có một đoạn đường rất dài, chậm rãi đi nhé.”

Hắn đem thanh đao ném vào bên cạnh Niếp Hành Phong, “Đây là đồ của Lý Hiển Đình, ta đã không cần nữa.”

Chu Nghiêu xuống xe, dùng tay ra hiệu tạm biệt với Niếp Hành Phong, sau đó không quay đầu lại xoay người rời đi.

Phanh lại mất đi lực cản, bắt đầu chậm rãi di động về phía trước, nơi này còn cách bờ biển một đoạn đường, nhưng cuối cùng vẫn là rơi xuống giữa biển.

Bọn họ sẽ vĩnh viễn chìm xuống biển rộng, mưa to cũng sẽ xóa sạch hành vi phạm tội, đừng nói là cảnh sát, cho dù là thần tiên, cũng không thể nào tìm được tung tích của bọn họ.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Ly, Tiểu Ly!”

Từ ghế sau truyền đến những lời nói mê vô nghĩa, Hoắc Ly vẫn còn ngủ say.

Niếp Hành Phong đành phải từ bỏ việc đánh thức nó, cố gắng đưa tay tháo chốt dây an toàn, mất thật lớn khí lực, mới tháo được dây an toàn ra.

Thân mình tạm thời thoát khỏi vây khốn, có thể đưa tay kéo phanh xe lại, chỉ cần kéo được phanh xe, là có thể ngăn cản xe tiếp tục đi về phía trước.

Niếp Hành Phong lôi ngã về phía sau, lợi dụng quán tính để dùng sức kéo.

Thế nhưng phanh xe không di chuyển chút nào, anh lại vì dùng sức quá mạnh mà đụng vào đầu, một trận đau nhức kéo tới, ý thức nháy mắt trở nên mơ hồ.

Trước mắt đột nhiên sáng lên, Niếp Hành Phong nhịn không được lấy tay che mắt, trong nháy mắt, anh tưởng là ánh sáng của tia chớp, nhưng lập tức liền phát hiện là ánh đèn.

Giờ phút này, anh đang đứng trong đại sảnh rộng rãi sáng ngời, là đại sảnh nơi vừa rồi anh và Chu Nghiêu ngồi nói chuyện.

Bên người không hề có mưa to sóng lớn, tòa nhà này cách âm rất tốt đem hết thảy huyên náo đều chắn lại ở bên ngoài căn phòng.

Niếp Hành Phong giật mình, lập tức hiểu được mình là di chuyển qua một không gian khác.

Trên lầu truyền đến âm thanh sợ hãi, sau đó là tiếng súng, có người chạy vọt xuống dưới lầu.

https://thuviensach.vn

Vẻ tao nhã trước đó của Chu Nghiêu đã biến mất không còn thấy bóng dáng, kính mắt trên mặt bị lệch một bên, khóe miệng dính tơ máu, sau khi xuống lầu không ngừng nhìn về phía bốn vách tường, quát: “Đi ra, đồ quái vật, còn sống ta còn không sợ, đã chết còn dám tới giả thần giả quỷ, lăn ra đây!” (E hèm, đã chết thì đích thực là quỷ chứ ai thèm giả)

Tay cầm súng không ngừng run lên, để lộ sự sợ hãi của hắn, nghe được phía sau có tiếng vang, hắn xoay tay lại bắn mấy phát, làm vỡ nát một bộ ấm chén cổ.

Niếp Hành Phong thương hại nhìn hắn, hắn hiện tại trông gà hoá cuốc, lại không phát hiện đối tượng gây sợ hãi hiện tại đang leo lên trên vai hắn.

Xem ra hắn cuối cùng vẫn là tránh không thoát, Lý Hiển Đình tìm tới hắn.

Chu Nghiêu đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm, nả một phát súng về phía bả vai của mình, hóa ra hắn nhìn thấy ở một mảnh thủy tinh nhỏ phản xạ ra thân ảnh của Lý Hiển Đình.

Máu từng giọt từng giọt nhỏ xuống, dây xích sắt tẩm đầy máu đột nhiên khóa lấy cổ của Chu Nghiêu, kéo về phía trước, Chu Nghiêu thân mình liền bay lên không trung, bay một vòng, rồi va thật mạnh vào giá sách ở một bên, hắn té xuống sàn nhà vất vả thở dốc, súng cũng văng ra khỏi tay.

Lý Hiển Đình xương tay trắng như tuyết bóp lấy cổ Chu Nghiêu, tia chớp lướt qua, Chu Nghiêu đột nhiên thấy rõ bóng người huyết sắc áp sát trên người mình, sợ tới mức giãy dụa giữ dội mò lấy súng lục rớt ở một bên, giơ lên bắn.

Viên đạn xuyên qua người Lý Hiển Đình bắn lên mặt tường phía sau, vài tiếng súng vang lên, sau đó là tiếng cạch cạh phát ra từ thân súng, đạn đã hết.

https://thuviensach.vn

“Ngươi, ngươi đến tột cùng muốn như thế nào. . . . . .” Cổ bị bóp chặt, Chu Nghiêu hoảng sợ hỏi.

Lý Hiển Đình há mồm cười to, nhìn thấy trong miệng hắn chỉ có nửa thanh đầu lưỡi, Niếp Hành Phong đột nhiên cảm thấy trong mắt nóng lên, hình như có lệ rơi xuống.

“Chết! Các ngươi tất cả đều đáng chết! Dao Vương gia, ngươi có lẽ không thể tưởng tưởng được người đem hồn phách của ta quay lại nhân gian, chính là đạo sĩ năm đó vâng lệnh ngươi phong ấn ta đúng không? Đây là thiên ý, đến làm cho chúng ta chấm dứt ân oán năm đó!”

Đầu lưỡi bị cắt một đoạn, lời nói của hắn hàm hàm hồ hồ, nhìn đến Lý Hiển Đình chỉ có nửa thân người đầy máu, lại nghĩ tới những khổ hình năm đó làm với hắn, Chu Nghiêu sợ tới mức hồn phi phách tán, đột nhiên phát giác ngực đau xót, xương tay lạnh như băng sắc bén để ở chỗ trái tim hắn, tựa hồ tùy thời đều có thể đâm thủng.

“Meo. . . . . .”

Đột nhiên truyền đến tiếng mèo kêu làm cho động tác Lý Hiển Đình bị kiềm hãm, Chu Nghiêu nhân cơ hội đẩy y ra, ra sức chạy về phía trước.

Mắt cá chân của hắn lập tức bị xích sắt cuốn lấy, ngã nhào xuống, lại lăn người trốn tránh, Niếp Hành Phong đứng ở phía trước hắn, nhìn đến miệng hắn nổi lên nụ cười cổ quái, đột nhiên có loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên, đợi Lý Hiển Đình đánh tới, Chu Nghiêu đột nhiên lấy từ trong ngực một lá bùa quăng ra, Lý Hiển Đình tránh không kịp, đau kêu một tiếng, nơi bị bắn trúng nổi lên một làn khói trắng, huyết ảnh lập tức phai nhạt rất nhiều.

Chu Nghiêu nhe răng cười đứng lên, lau đi vết máu trên khóe miệng, đem một lá bùa khác ra ném về phía hồn phách của Lý Hiển Đình.

https://thuviensach.vn

Lá bùa bay bay trên không trung, chữ vàng hào quang bắn ra bốn phía, đem Lý Hiển Đình gắn vào giữa, y phát ra tiếng gào thống khổ, linh thể ở giữa không trung kịch liệt run rẩy.

Chu Nghiêu ha ha cười lạnh: “Ta sớm đã chuẩn bị, ngươi không nghĩ tới đúng không? Ta đã đem Niếp Hành Phong đưa xuống âm phủ với ngươi, ngươi lại còn không chịu từ bỏ, chạy tới dây dưa, vậy thì hồn phi phách tán cũng trách không được ta .”

“Đê tiện. . . . . .”

Lý Hiển Đình thở hổn hển, thống khổ vô cùng.

Niếp Hành Phong lúc này mới hiểu được những hành động vừa rồi của Chu Nghiêu đều là diễn trò, mục đích chính là vì để Lý Hiển Đình không đề phòng, mới có thể đắc thủ.

Linh thể Lý Hiển Đình rơi xuống mặt đất, kim phù tới gần, nửa thân người hắn nằm trong vũng máu thống khổ rên rỉ, Niếp Hành Phong nhìn thấy tận mắt, đột nhiên cảm thấy lo lắng khó chịu, nước mắt ngừng không được, rơi xuống.

Chu Nghiêu đi đến trước mặt Lý Hiển Đình, đem lá bùa định dán lên linh thể của hắn, mắt lộ mỉm cười: “Tạm biệt, Lý tướng quân.”

“Dừng tay!”

Niếp Hành Phong xông lên phía trước, giơ tay giật lấy lá bùa.

Không thể làm cho bất luận kẻ nào xúc phạm tới tướng quân, mặc kệ hắn hiện tại là lệ quỷ hay là ác linh.

Tay vươn ra cư nhiên không thất bại, mà lại đem bùa nắm chặt chẽ ở trong tay.

https://thuviensach.vn

Bùa nửa đường biến mất, đột nhiên nhìn thấy Niếp Hành Phong xuất hiện ở trước mặt, Chu Nghiêu mặt lộ hoảng sợ, trơ mắt nhìn thấy anh đem bùa phá tan thành từng mảnh.

“Không được!”

Đó là bùa cứu mạng của hắn, là hắn. . . . . .

Chu Nghiêu không có cơ hội suy nghĩ nhiều, trong nháy mắt ánh sáng vàng biến mất, trước mắt hắc ám vươn đến, có vật cứng lạnh như băng hung hăng đâm vào trong ngực hắn. . . . . .

Niếp Hành Phong lại bị một lực lượng cường đại quăng ra ngoài, trước khi biến mất anh chỉ nhìn đến trước mắt khung cảnh ngập đầy máu, Chu Nghiêu kêu gào thê thảm, tứ chi bị xé rách.

Bốn phía lại chìm vào hắc ám khôn cùng, chỉ cảm thấy thân thể lơ lửng ở trong không gian, trong lúc hoảng hốt anh đột nhiên nhớ tới Hoắc Ly.

Đúng rồi, Tiểu Ly còn tại trong xe, anh phải trở lại cứu người.

Tâm vừa mới nghĩ đến, lúc mở mắt, anh phát hiện mình đã quay về trong xe.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc lại vang lên ở bên tai, bốn phía tối đen, phía sau truyền đến giọng nói nghi hoặc của Hoắc Ly.

“Thật là tối, chúng ta bây giờ đang ở đâu vậy?”

Ở đâu?

Không có tiếng mưa dông, không có cảm giác xe đang chạy, ngược lại có lực lôi kéo bọn họ không ngừng trầm xuống. . . . . .

https://thuviensach.vn

Không tốt, hóa ra khi anh ly hồn, xe đã rơi xuống vách núi, bọn họ hiện tại là đang ở trong biển.

“Ở đáy biển, nhưng đừng lo lắng, anh sẽ cứu em thoát ra.”

Hiệu lực của thuốc hình như đã hết, Niếp Hành Phong lấy thanh đao ở bên cạnh, ra sức đập vở cửa sổ.

Mặt kính cứng như sắt thép, không chút sứt mẻ.

” Chúng ta ở dưới đáy biển, thật là hoành tránh nha, , nhưng sao bốn phía lại tối thế này, làm sao mà nhìn thấy được cá cảnh nhiệt đới?”

Hoắc Ly bất ngờ đáp lại làm cho Niếp Hành Phong muốn hộc máu.

“Niếp đại ca muốn ra khỏi đây sao? Để em.”

Hoắc Ly giống như Mao Toại tự đề cử mình (câu này có nghĩa là tự tin vào mình có khả năng đảm đương trách nhiệm ,dựa theo sự tích về Mao Toại: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn), miệng niệm chú ngữ, bàn tay đặt trên mặt kính thủy tinh, quát: “Mở!”

Cửa kính xe hoàn hảo không tổn hao gì.

“Di? Pháp thuật của em cư nhiên mất linh, Niếp đại ca đừng có gấp, để em thử lại.”

Hai người một người ở phía sau niệm chú, một người ở phía trước dùng sức đập cửa, gây sức ép nửa ngày vẫn là vô ích.

Niếp Hành Phong động tác dần dần chậm lại, bên trong xe dưỡng khí loãng, hoạt động mạnh làm anh cảm thấy ngực khó thở, mồ hôi không

https://thuviensach.vn

ngừng toát ra.

Phía sau truyền đến Hoắc Ly thấp giọng khóc nước mắt ròng ròng nói, “Em thở không được, sao lại thế này? Sẽ chết sao chứ?”

“Không đâu, kiên trì một chút.”

Niếp Hành Phong cảm thấy lực bất tòng tâm, cánh tay đập cửa kính xe rốt cục hạ xuống, tựa lưng vào ghế há mồm thở dốc.

Thần trí vì thiếu dưỡng khí trở nên hoảng hốt, mơ hồ nhìn thấy trong bóng đêm có luồng ánh sáng phóng tới, có người ghé vào cửa kính xe, ra sức phất tay về phía mình, ánh mắt xanh thẳm, lóe ra vẻ lo lắng bối rối.

Không phải ảo giác, đó là Trương Huyền, sau lưng cậu ta còn có hai thứ gì đó chuyển động, phát ra ánh sáng bạc, những luồng ánh sáng uốn lượn rực rỡ xung quanh, ở giữa là ánh vàng với hoa văn mềm mại, chiếu sáng trưng khắp vùng biển.

Cửa kính xe chắc chắn như sắt thép ngay trong chớp mắt bị phá tung ra, nước biển mãnh liệt tràn vào, Trương Huyền với tay, lôi anh ra khỏi xe.

“Còn Tiểu Ly!”

Niếp Hành Phong khẩn trương quay đầu lại, không nhìn thấy đứa nhỏ đó, chỉ có một con thú bông thật to lơ lửng trong nước biển.

“Tiểu Ly. . . . . .”

Niếp Hành Phong nghĩ muốn quay trở lại tìm người, mắt lại bị Trương Huyền che lại, ánh sáng lóe lên, nháy mắt dìm tắt ý thức của anh.

Bá!

https://thuviensach.vn

Thanh đao sắc bén đánh xuống, cùng lúc vang lên tiếng kinh hãi của nữ tử.

Anh không có tránh né, thản nhiên nhìn hàn quang tới gần, mí mắt hơi sụp xuống.

Thanh đao chém mạnh vào khung giường, người đàn ông đôi mắt vằn đỏ giận giữ trừng anh, còn quát người phụ nữ hoảng sợ phát run ở một bên: "Cút!"

Người phụ nữ run lẩy bẩy xách quần áo, chạy vội ra ngoài.

"Tướng quân. . . . . ."

Người đàn ông cười lạnh nhìn anh: "Hình Phong, ta dìu dắt ngươi, ngươi mới có địa vị như ngày hôm nay, ngươi từng nói sẽ báo ơn tri ngộ, hóa ra đây chính là hồi báo của ngươi!"

Anh tức giận đứng lên, căm giận nói: "Đúng vậy, ta hôm nay có được vinh quang đều là ngươi cấp cho, nhưng ta cũng đã cùng ngươi lên giường nhiều lần, mọi người đều là vì nhu cầu, không ai nợ ai."

"Hay cho câu không ai nợ ai!"

Người đó cười lạnh trong tiếng, rút đao ra, vung đao chặt đứt một góc tay áo, đao thế không giảm, lưỡi đao xẹt qua trên mặt đất lóe ra ánh sáng.

"Như ngươi mong muốn, hôm nay ngươi và ta ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn liên quan gì đến nhau nữa!"

Người đàn ông xách đao xoay người đi, thanh đao dưới ánh nến, Chữ "Lí" nho nhỏ gần chuôi đao có thể thấy rõ ràng.

"Từ từ. . . . . ." Trong lúc kêu gào, Niếp Hành Phong đột nhiên mở hai mắt.

https://thuviensach.vn

Trước mắt lập tức tối sầm, bị một bàn tay che mi mắt lại.

Ngửi được mùi CK thoang thoảng, anh bực mình nói: “Trương Huyền, cậu làm cái gì vậy?”

“Không có gì.” Trương Huyền nhẹ nhàng nói: “Anh đã nói sau này không muốn nhìn thấy tôi nữa, tôi hiện tại chỉ là giúp anh làm theo mong muốn mà thôi.”

Là lỗi của mình, nhẫn!

“Thực xin lỗi, tôi xin lỗi hôm đó đã thất thố với cậu.”

“Xin lỗi? Nửa điểm thành ý cũng không nhìn thấy mà.” Trương Huyền lửa cháy đổ thêm dầu than thở.

Niếp Hành Phong trên trán gân xanh nổi lên.

“Đây là thành ý của tôi! Nhận, tiếp tục đi làm; không nhận, tôi sẽ giúp cậu công khai việc nghỉ việc!”

“Nhận.”

Lời nói không cam lòng lời nói phun ra, đồng thời tay nháy mắt dời đi, làm cho Niếp Hành Phong có thể hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi.

Không có tối tăm như khi trầm dưới biển, đó là thứ màu sắc anh căm hận, u ám giống như đang ở trong địa ngục.

Anh ngồi xuống, sau gáy đau nhức làm cho anh phải nhíu mày, vươn tay sờ sờ, nơi đó đã được băng bó qua, ở trên trán cũng có vài vòng băng gạc.

Cảm giác đau rất thật, đang không ngừng nhắc nhở bản thân rằng, anh còn sống.

https://thuviensach.vn

“Tối hôm qua anh chảy không ít máu, khi tôi mang anh đi bệnh viện băng bó vết thương, bác sĩ nói anh có thể sẽ bị chấn động não một chút, có điều tôi đã niệm chú giảm đau trên miệng vết thương của anh, hắn là sẽ không có vấn đề gì lớn, nhưng cùng phải nói lại, gần đây anh đúng là có đủ xui xẻo, cuối cùng còn bị người ta đánh vào đầu. Này, anh làm sao vậy, sao bổng nhiên đờ đẫn vậy? Chắc không phải là não thực sự chấn động chứ?”

“Không có việc gì.”

Niếp Hành Phong lắc lắc đầu, không nghĩ đến giấc mơ vừa rồi nữa, xuống giường đi ra phòng khách.

“Tiểu Ly có sao không?”

“Nó à, bị sợ hãi một chút, hiện tại đang ngủ ở phòng bên cạnh, hì hì, chủ tịch tôi tự tiện dùng phòng của anh, anh không ngại chứ?”

Anh cười nhẹ nhàng khoan khoái, khác hẳn gương mặt hoảng loạn tối hôm qua nhìn thấy ở đáy biển.

“Cậu làm sao mà tìm được đến bờ biển?”

“Ai, nói ra rất dài, vì tìm anh, tôi gọi điện không biết bao nhiêu lần .”

Trương Huyền quăng cho Niếp Hành Phong một ánh mắt oán hận, đáng tiếc anh lại suy diễn đôi mắt lam nhạt mang hận ý của cậu thành vô hạn phong tình.

Ngày đó đột nhiên bị sa thải một cách vô lý, Trương Huyền cũng không kích động, mà là dự tính hai biện pháp, đêm đó lật báo chí tìm công việc, mặt khác, chuẩn bị chờ thêm vài ngày Niếp Hành Phong hết giận, lại đi cầu tình.

https://thuviensach.vn

Chính là ngày hôm sau nghe được tin tức Dư Thiến bị giết, Phùng Tình Tình gọi điện thoại hỏi cậu một đống vấn đề, nói chuyện với nhau một hồi cậu mới biết được đêm đó khi bức tranh phát sinh cổ quái, Dư Thiến và Niếp Hành Phong đều ở đấy, sự tình rắc rối, cậu sợ Niếp Hành Phong có nguy hiểm, liền bắt đầu tìm anh ta.

Nhưng mà di động Niếp Hành Phong gọi mãi không được, bùa chú tìm người trăm lần đều linh nghiệm của cậu cũng không có tác dụng, cuối cùng, rốt cuộc nghe được tin từ chỗ Niếp Duệ Đình, liền đi đến biệt thự gần biển.

Có thể thuận lợi tìm được Niếp Hành Phong còn có công của Hoắc Ly, nó đeo vòng tay Bắc Đẩu do cậu đưa cho, vì thế theo khí tức của hai người Trương Huyền một đường đuổi tới tận đáy biển.

“Tôi sau có gọi điện lại cho cậu, nhưng mà cậu tắt máy.”

“Ai tắt máy? Đó là vì gọi điện thoại cho anh nhiều quá mà hư mất, đây là di động tôi vừa mới mua không lâu, anh phải chịu trách nhiệm bồi thường!”

Trương Huyền đem bửa sáng đã được làm tốt lại, cơm rang hơi khét một chút, trứng rán cũng hơi cháy, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng ăn.

Tối hôm qua xảy ra nhiều chuyện như vậy, Trương Huyền khẳng định là chưa được nghỉ ngơi, Niếp Hành Phong không nói, nhưng trong lòng đã có chút cảm động.

“Cái kia. . . . . Cám ơn.”

“Không cần cảm ơn, đó là việc tôi phải làm.”

Vì tiền vàng rực rỡ, cậu tuyệt đối cúc cung tận tụy, huống chi theo bảng giá thì chi phí cho những việc này toàn là chi phí hạng nhất, sau này cùng nhau tính.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6

Cơm nước xong, Trương Huyền mở TV, trên đó đang đưa tin Chu Nghiêu bị giết, trên màn ảnh là cảnh quay bên ngoài biệt thự.

“Hắn chết thật sự rất thảm.”

Lúc ấy Trương Huyền chỉ lo cứu Niếp Hành Phong, chờ đến khi chạy tới biệt thự, thảm kịch đã phát sinh, hắn đành phải gọi điện thoại báo cảnh sát, đem chuyện rắc rối này để cho các chú cảnh sát giải quyết.

Biệt thự bị đường cảnh giới ngăn lại , nhìn không rõ cụ thể tình huống bên trong, chỉ có thể nhìn thấy một hình ảnh nhoáng qua là vách tường vết máu bắn tung tóe, cùng một đường máu kéo dài đến hành lang.

Đó là đường máu khi Chu Nghiêu đang cố chạy trối chết nhưng bị giết mà bắn ra, Niếp Hành Phong trong đầu hiện ra cảnh tượng hắn liều chết giãy dụa.

Người này cũng coi như là do anh gián tiếp hại chết.

Trên màn hình có vị cảnh sát đang đứng trước ống kính nói.

“Cảnh sát chúng tôi cho rằng đây là một vụ trong sự kiện giết người hàng loạt có âm mưu, hung thủ khá là tàn bạo, chúng tôi kêu gọi toàn thể nhân dân, nếu phát hiện có nhân vật hoặc có tin tức gì khả nghi, xin hãy liên hệ với chúng tôi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức nhanh chóng bắt hung thủ về chịu tội.”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền nhún nhún vai, “Cảnh sát nếu có thể bắt được ác linh, thì còn cần đến những đạo sĩ như chúng tôi làm gì?”

Cửa phòng căn phòng ngủ bên cạnh bị đẩy ra, Hoắc Ly dụi mắt đi tới.

“Đại ca, chào buổi sáng.”

“Di, em sao lại dậy sớm như vậy? Nhanh đi ngủ!”

Liếc mắt một cái nhìn thấy sau người Hoắc Ly cái đuôi to đang lắc lư không ngừng, Trương Huyền sợ tới mức lập tức chạy tới, kéo áo nó, xách nó quay về phòng ngủ, cạch một tiếng đem cửa phòng đóng lại.

Tiểu hồ ly pháp thuật quá kém, một đã bị hoảng sợ lập tức liền hiện ra nguyên hình, bây giờ thân mình đã biến trở lại, nhưng lại quên giấu cái đuôi.

Trong phòng ngủ truyền đến tiếng kháng nghị đòi mở cửa của Hoắc Ly: “Để em đi ra ngoài, em rất đói bụng. . . . . .”

“Ngoan, trước ngủ, lát nữa đại ca sẽ nấu cơm cho em ăn.”

Trương Huyền còn tại dụ dỗ, lại bị Niếp Hành Phong cắt ngang. Niếp Hành Phong mở cửa, để cho đứa nhỏ kia đi ra, đè lại bả vai của nó rồi xoay người nó.

Hoắc Ly đang ở trong tình trạng mơ hồ, không thấy được ánh mắt của Trương Huyền, còn cố ý xoay mông, khoe ra: “Đuôi của em rất đẹp đúng không?”

Trương Huyền vội vàng kéo tiểu hồ ly núp vào phía sau mình, hướng Niếp Hành Phong đánh tay một cái, “Xin hãy tin tưởng, tất cả những gì anh nhìn thấy vừa rồi đều là ảo giác.”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong liếc mắt nhìn cậu ta một cái, thản nhiên nói: “Tôi không biết cậu còn có sở thích nuôi mèo tinh.”

“Em không phải mèo tinh, em là hồ ly tinh!”

Hoắc Ly nóng nảy, từ sau người Trương Huyền đi ra cố gắng thanh minh, sợ Niếp Hành Phong không tin, xoay người một cái, biến trở về thành hỏa hồ ly thân hình nho nhỏ tròn vo, trên người còn mặc bộ áo ngủ vừa rồi.

“Đồ em trai ngu ngốc, chủ tịch lừa em đấy.”

Thấy Niếp Hành Phong thực hiện được mưu kế vẻ mặt mỉm cười, Trương Huyền rên rỉ không ngớt, rít qua kẽ răng nói một câu: “Tối hôm qua đao của Chu Nghiêu tại sao không chém mạnh hơn một chút chứ!”

“Cậu nói cái gì?”

“Ách, không có gì, tôi nói, thanh đao kia tôi có cầm về.”

Tiểu hồ ly biến trở về hình người, tự động chạy tới bàn ăn để ăn cơm, Trương Huyền thì đi lấy thanh đao, vuốt ve tỉ mỉ.

“Là đồ cổ thật nha, nhất định có thể bán với giá tốt.”

Niếp Hành Phong tiếp nhận thanh đao.

Lưỡi đao màu xanh đen, hàn khí bức người, rất xứng đôi với Lý Hiển Đình.

Xem ra lúc trước anh đoán không sai, kiếp trước của anh không chỉ có liên quan đến Lý Hiển Đình, mà còn có quan hệ như vậy.

Nhưng mà anh lại không chết vào lúc đối phương hạ đao, vậy thì sau đó đã xảy ra chuyện gì, mà làm cho Lý Hiển Đình phải chịu tội bị chém ngang người?

https://thuviensach.vn

“Chủ tịch?”

Niếp Hành Phong lấy lại tinh thần, nhìn thấy Hoắc Ly ngồi ở trước bàn ăn vẻ mặt hạnh phúc hưởng thụ thức ăn, không khỏi tự giễu cười.

Từ khi quen biết Trương Huyền, thuyết vô thần mà anh kiên trì hai mươi mấy năm toàn bộ liền bị lật đổ, quỷ linh tinh quái (ma quỷ linh hồn yêu tinh yêu quái) anh đều đụng phải, tận mắt nhìn thấy, nghĩ muốn không tin cũng không được.

“Hoắc Ly, là dùng từ đồng âm với “hỏa li” phải không?”

“Phải, tiểu hồ ly tới nơi này tìm ba mẹ của nó rồi bị lạc đường, tôi thấy nó đáng thương, nên thu nhận nó.”

Trương Huyền nói xong, lại hỏi: “Đêm đó ở Phùng gia anh còn đụng phải chuyện gì quái lạ nữa đúng không? Tôi đột nhiên nhớ ra, từ đêm đó, anh liền trở nên kỳ lạ.”

Không hề giấu diếm, Niếp Hành Phong đem việc mình trở lại thời đại của Lý Uyển, cũng chính mắt thấy Lý Hiển Đình xuất hiện nói một lần, nghe xong, Trương Huyền vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

“Trời ạ, anh không những có thể tùy tâm sở dục (tùy ý, cái này có lẽ mọi người cũng biết)xâm nhập không gian khác, thậm chí còn có thể tiếp xúc được người trong không gian đó, thay đổi vận mệnh của bọn họ, này không phải là chỉ ly hồn, mà là xuyên qua thời không .”

“Có nghĩa là gì?”

“Ly hồn, bình thường chỉ là khi trên người phát sinh bệnh nặng hoặc gần chết, giống như trường hợp Trần Băng Nhi chúng ta đã gặp lần trước, nhưng còn anh tối hôm qua lại có thể ngăn bùa giúp Lý Hiển Đình, chứng minh lúc ấy anh không phải đang ly hồn, mà là chân chính đi đến không

https://thuviensach.vn

gian của bọn họ, nếu sau đó không phải do anh lo lắng cho Tiểu Ly, thì anh căn bản sẽ không trở lại trên xe, nói cách khác, anh có thể lợi dụng ý niệm ý đi nơi anh muốn đi, nếu rèn luyện thêm thật tốt, anh muốn đi thời đại Jurassic (thời đại khủng long) cũng không có vấn đề gì, cực giỏi. . . . . .”

Niếp Hành Phong nhưng một chút cũng không cảm thấy được loại năng lực này có gì thú vị, “Tôi không có hứng thú đi giao lưu với khủng long.”

Chiêu tài miêu hoàn toàn không có khái niệm nói đùa.

Trương Huyền vẻ mặt vô lực, lập tức chuyển đề tài: “Nhất định là bởi vì năng lực khác lạ này của anh, tôi mới không tính ra được hành tung, đưa đồng hồ đeo tay của anh cho tôi, những đồ mang lâu ngày có chứa khí của chủ nhân, lần sau tìm anh sẽ đơn giản hơn.”

Đồng hồ trị giá mấy vạn đồng trên cổ tay Niếp Hành Phong bị Trương Huyền mạnh mẽ cướp đi, mang vào trên cổ tay cậu, tấm tắc nói: “Ngâm nước mà vẫn không hỏng, không hổ là đồng hồ hiệu.”

“Đại ca, chú tìm người đâu cần phiền toái như vậy, một sợi tóc là có thể giải quyết vấn đề .”

Tiểu hồ ly mới vừa nói xong, đã bị Trương Huyền đè đầu, dúi vào bát cơm.

“Ăn cơm đi, nói nhiều!”

Cậu quay đầu lại tiếp tục nói: “Lý Hiển Đình bị chém ngang người, lại bị người dùng thuật phong ấn, làm cho không thể luân hồi, trở thành oán linh, con mèo đen nhỏ kia có thể phong ấn hắn vào trong bức tranh tuyệt đối là không đơn giản, có điều đáng tiếc là, mấy chục năm sau, máu của Dư Thiến lại giải thoát hắn khỏi phong ấn.”

https://thuviensach.vn

“Cậu nói mỗi lần mèo đen xuất hiện không phải là để báo trước giết người?”

“Đương nhiên không phải! Mọi người bình thường đều cho rằng mèo đen là tà ác hóa thân, kỳ thật hoàn toàn tương phản, mèo đen là tử địch của tà ác, nó xuất hiện chính là để cảnh cáo rõ ràng cho người đó, chẳng lẽ anh không biết Ai Cập thời cổ đại từng đem mèo cung phụng như thần linh sao? Nhưng có chuyện tôi không giải thích được, Lý Hiển Đình hồn phách sớm đã không được đầy đủ, chỉ dựa vào một chút oán khí mà kết thành ác linh, hắn sao có thể hóa thành người bám theo Dư Thiến?”

“Có lẽ chúng ta đã sơ suất bỏ qua cái gì đó.”

Niếp Hành Phong nhắm mắt lại, cố gắng hồi tưởng những chuyện phát sinh mấy ngày nay.

Sự tình bắt đầu từ Dư Thiến. Ngày đó anh vô cớ phát giận với Trương Huyền, sau đó không rõ thế nào lại xuống xe giữa đường, tiếp theo liền gặp Dư Thiến, tựa hồ như nhất định anh sẽ gặp Dư Thiến ở nơi đó, tiếp theo ác linh Lý Hiển Đình liền đuổi theo cô ta.

Niếp Hành Phong trong đầu chợt lóe.

Nói cách khác, Lý Hiển Đình là bám theo ở bên người mình, đêm đó mèo đen xuất hiện không phải là dấu hiệu sao?

Nhưng, nếu Lý Hiển Đình đi theo mình, tác động vào ý chí của mình, thì tại sao Trương Huyền lại không nhìn thấy?

Trước tạm bỏ qua vấn đề này, tiếp tục nhớ lại chuyện sau đó.

Sau khi anh tiếp xúc với Dư Thiến, thì cô ta xảy ra chuyện, sau nữa là Chu Nghiêu, cũng giống như vậy, Chu Nghiêu cũng không có tránh được. .

https://thuviensach.vn

. . . . Không, người sau đó anh tiếp xúc không phải Chu Nghiêu, mà là Khưu Lý Yên.

Đột nhiên nhớ tới khi anh ngắt điện thoại với Khưu Lý Yên, bên tai còn vang lên tiếng thở dốc, đó không phải là ghé vào lỗ tai anh, mà là từ bên phía Khưu Lý Yên, nói cách khác vào thời điểm ấy, có lẽ Lý Hiển Đình đang ở ngay bên cạnh Khưu Lý Yên. . . . . .

"Lập tức đi tìm Khưu Lý Yên, cô ta có nguy hiểm!"

Niếp Hành Phong quay về phòng ngủ tùy tiện thay đổi bộ quần áo khác rồi bỏ chạy ra ngoài, Trương Huyền vội dặn dò tiểu hồ ly ở lại giữ nhà, rồi cũng đi theo.

"Anh bây giờ còn là bị thương đấy, đừng cố quá, để tôi lái xe."

Ngồi trên xe, Niếp Hành Phong lo lắng Niếp Duệ Đình, gọi điện thoại trước cho nó, vừa chuyển được, chợt nghe đến ở đối diện nó kéo dài giọng hỏi mình ngày hôm qua cùng Khưu Lý Yên có vui vẻ thoải mái không, còn nói quản lý của cô ta xảy ra chuyện, bảo anh phải an ủi giai nhân thật tốt, Niếp Hành Phong nghe được một nửa liền ngắt điện thoại.

Khưu Lý Yên di động lại không gọi được, thấy Niếp Hành Phong khẩn trương, Trương Huyền thân thủ vỗ vỗ chân anh, cười nói: "Đừng lo lắng, đã có thiên sư ở đây, vấn đề có lớn đến đâu đều có thể dễ dàng giải quyết."

Tâm tình đột nhiên trở lại bình tĩnh một cách khác thường, Niếp Hành Phong hỏi: "Miễn phí?"

"Đương nhiên không, dù là anh em cũng phải tính toán rõ ràng, huống chi chúng ta còn là quan hệ cấp trên cấp dưới, lần này chính là chuyện lớn, thu phí có điều so sánh cao hơn bình thường."

"Vậy bình thường tiêu chuẩn thu phí của cậu là gì?"

https://thuviensach.vn

Trương Huyền mò danh thiếp, nửa ngày mới phát hiện không mang theo, vì thế miệng giải thích: “Đại khái là giá cả là trên năm vạn, đó là hạn mức cao nhất, anh nếu trả nhiều hơn, tôi cũng không cự tuyệt.”

Người này cư nhiên dám chào giá trên trời với sếp của mình.

Niếp Hành Phong hừ một tiếng, “Cậu đi cướp đấy à, kiếm tiền như vậy, sao còn muốn làm việc ở Niếp thị làm gì?”

“Bởi vì Niếp thị có công quỹ, tiền trợ cấp nhà ở, tiền trợ cấp dưỡng lão, cái này gọi là làm việc không thể chỉ nhìn trước mắt, đừng quên, tôi còn phải nuôi một con tiểu hồ ly.”

Té ra cậu ta coi công ty của mình là ‘phiếu cơm dài hạn’?

Để tránh bị tức đến hộc máu, Niếp Hành Phong ngừng đặt câu hỏi.

Bọn họ chung quy vẫn là chậm một bước, đi vào khu nhà của Khưu Lý Yên, Niếp Hành Phong nhìn thấy phía dưới khu nhà vây đầy người, một số cảnh sát ra ra vào vào, anh biết dự cảm của anh đã trở thành sự thật .

“Các tiểu thư, xảy ra chuyện gì vậy?” Trương Huyền nở nụ cười ngọt ngào, hỏi bên cạnh vài vị gần đó.

Trai đẹp đến gần, mấy cô gái mập mập ở đó xương cốt như mềm nhũn đi, lập tức tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn (nghĩa là biết thì nói hết mà đã nói thì ko dừng).

“Là Khưu tiểu thư bị hại, chính là cái cô minh tinh đang nổi tiếng ấy, bị kẻ bắt cóc giết chết ở trong phòng ngủ, yết hầu bị cắt đứt, thật là khủng khiếp.”

“Nghe nói quản lý của Khưu tiểu thư tối hôm qua đã xảy ra chuyện, ông chủ công ty bọn họ lo lắng, hôm nay tới tìm cô ấy, lúc này mới phát hiện cô

https://thuviensach.vn

ấy cũng. . . . . Nhất định là vụ án giết người liên hoàn, hung thủ biến thái, chuyên môn nhằm vào những người trong giới diễn viên.”

“Không chắc đâu, nói không chừng là quản lý của Khưu tiểu thư yêu cô ta nhưng không được đáp lại, cho nên giết cô ta, sau đó sợ tội tự sát, ngày hôm qua tôi gặp cô ta ở trong thang máy, thấy cô ta đi cùng với một người đàn ông rất đẹp trai, tôi hỏi có phải bạn trai cô ta không, cô ta lại không thèm để ý tới tôi, đúng là kiêu căng.”

Niếp Hành Phong sắc mặt khó coi, kéo Trương Huyền qua một bên, nhỏ giọng nói: “Người đàn ông đó là Lý Hiển Đình.”

Khưu Lý Yên không phải kiêu căng, không để ý tới cô gái đó, mà là có thể cô căn bản là không biết, cô không nhìn thấy Lý Hiển Đình bám theo, nhưng những người khác không liên quan gì đến việc này lại thấy được.

“Cho nên nói, đây là nhân tố không thể chống lại, anh không thể ngăn cản oán niệm của ác linh.”

“Nhưng mà, cậu có biện pháp đúng không?”

“Ách, theo lý luận thì, nếu có tiền đúng lúc, thì tôi có thể.” Trương Huyền pha trò.

Ác linh này khác với những hồn phách trước đây cậu tiếp xúc, có thể tụ thành hình, có thể tùy ý làm cho người ta nhận thấy y tồn tại, đồng thời cũng chứng minh là, y không chỉ có oán niệm sâu đậm, còn có lực lượng cường đại nào đó chống đỡ, vụ này có vẻ là rất khó giải quyết.

Trên đường quay về, Trương Huyền ở trong lòng tính toán sau khi trở về sai tiểu hồ ly đi đến chỗ lão Khương mua nhiều vũ khí một chút. Đầu năm nay, ngay cả ác linh cũng thăng cấp , bọn họ làm đạo sĩ cũng phải tăng cường trang bị vũ khí mới được, dù sao chiêu tài miêu đã đáp ứng trả tiền, cho nên, cậu liền hướng thẳng về phía “Tiền” mà đi.

https://thuviensach.vn

Về đến nhà, Trương Huyền đem tiểu hồ ly đang xem TV đuổi ra cửa, rồi đem vòng tay bằng ngọc của mình cho Niếp Hành Phong, vòng ngọc do mười tám viên xâu thành, mỗi viên đều khắc hình bán thân của một vị La Hán, là vật trừ tà, Niếp Hành Phong nhận, trong lòng lại suy nghĩ, không biết với cái vòng ngọc này sau này Trương Huyền sẽ đòi mình trả bao nhiêu tiền.

TV đang truyền phát tin tức về Khưu Lý Yên, ống kính quay lướt qua cảnh Khưu Lý Yên bị người dùng cáng nâng ra, tiếp theo là những cảnh khi cô còn sống, sau đó là theo thứ tự phát hình ảnh của Dư Thiến và Chu Nghiêu, phóng viên đang suy đoán mối liên hệ giữa hung thủ và người bị hại.

Nhìn thấy cảnh quay Dư Thiến hoá trang theo kiểu cổ trang, Niếp Hành Phong tâm mạnh nhảy dựng.

Hóa ra người phụ nữ quan hệ với anh trong giấc mơ là kiếp trước của Dư Thiến.

Cho tới nay, người phụ nữ trong mộng xuất hiện tựa hồ chỉ là làm nền, anh chưa từng suy nghĩ nhiều, nhưng đến giờ khắc này, khi anh nhìn hình ảnh cổ trang của Dư Thiến, thì khuôn mặt đó đột nhiên trở nên rõ ràng.

Trước mắt tựa hồ hiện lên một bức hình ảnh, Lí phủ bị quan binh vây quanh, người già phụ nữ và trẻ em ở quất roi áp giải ra phủ, tên quan cầm đầu cười đắc ý, khuôn mặt hắn rất quen thuộc, là Chu Nghiêu.

Trong phòng giam vang lên tiếng roi quất không ngừng nghỉ, một tên quan hình ngục đem văn kiện có dấu tay nhận tội giao cho người có khuôn mặt giống Chu Nghiêu, quan lại dáng người không cao, mặt to có giọng gần như phụ nữ, trong tay tràn đầy máu tươi.

“Không phụ sự Vương gia ủy thác, ta thừa dịp khi tên kia hôn mê ấn dấu tay, hắn thật sự là quật cường, xương tay xương đùi đều bị đánh gãy, nhưng

https://thuviensach.vn

vẫn không nhận tội.”

“Cừu Lợi, ngươi làm tốt lắm, có điều, sau này hắn có thể phản cung không?”

Cừu Lợi âm âm cười, “Vương gia không cần lo lắng, một người bị cắt đầu lưỡi, tay chân đã gãy làm sao mà phản cung được?”

Tựa hồ nhìn thấy có người đem móc sắt đốt hồng đâm vào yết hầu Lý Hiển Đình, tiếng gào thảm thiết kinh triệt tâm phế (khiến tâm đau xót).

“Không!”

“Tỉnh tỉnh!”

Bả vai bị dùng sức lay động, Niếp Hành Phong mở mắt ra, thấy Trương Huyền đứng ở trước mặt, khẩn trương nhìn hắn.

“Không có việc gì, tôi không sao.”

Mi mắt nhíu lại, che khuất nước mắt vào bên trong, Niếp Hành Phong nói: “Để tôi một mình yên tĩnh một chút.”

Trương Huyền ngoài ý muốn không tiếng huyên náo, tránh ra, im lặng để anh ở lại trong phòng.

Không dám nhắm mắt, sợ lại nhìn thấy khung cảnh kinh người kia, Niếp Hành Phong cầm lấy thanh đao, yên lặng.

Năm đó, người mưu hại Lý Hiển Đình bị hạ ngục có phải là mình không?

Anh, Dư Thiến, Chu Nghiêu, Khưu Lý Yên, kiếp trước là có quen biết nhau, đều là đầu sỏ hợp mưu làm Lý Hiển Đình bị tù oan, mà anh có lẽ là người chịu tội lớn nhất.

https://thuviensach.vn

Tư thông với tiểu thiếp chủ soái, là bất nghĩa; hãm hại hắn bị bỏ tù, là bất trung, nếu là như vậy, ngay cả chính anh đều phỉ nhổ, thế nhưng Lý Hiển Đình vẫn chưa có tới tìm anh lấy mạng.

Nguyên nhân chỉ có một, hắn còn muốn giết người.

Cho nên đặt mình ở cuối cùng, làm cho mình cảm nhận đầy đủ oán hận, sợ hãi, tuyệt vọng, sau đó chậm rãi tra tấn mình chết đi.

Vậy, mục tiêu kế tiếp của Lý Hiển Đình là ai?

Mới vừa rồi trong ảo giác, bóng người tay cầm móc sắt chợt lóe, thấy không rõ khuôn mặt, nhưng khóe miệng nhếch lên tươi cười lại rất quen thuộc.

Người đó là Cố Trừng, ác quan là kiếp trước của Cố Trừng!

Hết thảy đều khớp, Niếp Hành Phong vội bật điện thoại lên gọi, di động của Cố Trừng lại không có người nghe.

Có lẽ mình lại chậm một bước, thiếu nợ thì phải trả, đó là đạo lý hiển nhiên, trốn không thoát, cho dù qua mấy đời, thì những gì đã thiếu vẫn còn.

Tiếng chuông di động cắt ngang sự trầm tư của Niếp Hành Phong, thấy màn hình biểu hiện là Cố Trừng, anh vội ấn nút nghe.

“Hành Phong, tôi mới vừa nhìn thấy điện báo của cậu, thật có lỗi! Tôi đang ở bệnh viện, không có cách nào nhận điện thoại.”

“Bệnh viện!”

Tiếng kêu của Niếp Hành Phong lập tức kéo Trương Huyền quay lại, dùng ánh mắt hướng anh hỏi, anh vội lắc đầu, ý bảo không có việc gì.

https://thuviensach.vn

“Cậu đừng lo lắng, tôi chỉ là bị đau bao tử, ăn không vô, cho nên vào bệnh viện truyền nước biển, dù sao cũng là bệnh viện của ông già, vào đây để người ta hầu hạ cũng tốt.”

Niếp Hành Phong nhẹ nhàng thở ra.

Mấy ngày nay liên tiếp không ngừng xảy ra biến cố làm cho anh rối loạn, hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh trước đây.

“Đúng rồi, Hành Phong, cảnh sát có đến làm phiền cậu không?”

“Đến làm phiền tôi?”

“Đúng vậy, trước khi Khưu Lý Yên và Chu Nghiêu gặp chuyện không may, đều từng có liên hệ với cậu, tại hiện trường Dư Thiến gặp chuyện không may còn có danh thiếp của cậu, những việc này chẳng lẽ cậu chưa chú ý tới sao?”

Tay cầm điện thoại của Niếp Hành Phong nắm chặt lại.

Với bản lĩnh của nhà họ Cố, muốn kiếm tin tức không khó, có thể là Cố lão gia thấy ba người chết đều có quan hệ với con trai, cho nên mới đi tìm hiểu, không ngờ lại nghe được tin tức cũng có quan hệ đến anh.

Cảnh sát phát hiện anh có liên hệ với những người chết, nhưng không tìm anh tra hỏi, có thể thấy được là đã đem anh trở thành đối tượng tình nghi, nhưng là ngại danh tiếng của Niếp thị, không dám hành động thiếu suy nghĩ, nói không chừng hiện tại dưới khu chung cư nhà anh còn có cảnh sát y phục thường đang theo dõi.

“Không phải tôi làm.”

“Tôi biết.”

Cố Trừng giọng nói có chút trở nên kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

“Là do ác linh kia làm. Mấy ngày nay luôn luôn có con mèo đen quanh quẩn gần tôi, đêm đó sau khi rời khỏi tiệc rượu ở Phùng gia, chúng ta từng ở trên đường gặp qua một con mèo đen, cậu còn nhớ không?”

“Tôi nhớ.”

Niếp Hành Phong nói bình thản, trong lòng lại quay cuồng nghi vấn.

Cố Trừng sao lại biết chuyện về Lý Hiển Đình? Chẳng lẽ hắn cũng giống Chu Nghiêu có trí nhớ của kiếp trước? Nói như vậy, hắn nhất định biết Lý Hiển Đình sẽ tìm tới hắn.

“Nói đúng hơn là, sau khi giết bọn Dư Thiến, có thể sẽ tới giết chúng ta, đêm nay cậu có thể tới chỗ tôi không? Một mình cậu, chúng ta cùng nhau thương lượng, xem làm sao để tránh thoát.”

Niếp Hành Phong nhìn Trương Huyền ngồi ở cách đó không xa, đôi mắt màu xanh của cậu ta trừng trừng nhìn anh không chuyển mắt, muốn thám thính ra cái gì đó từ trong lời nói của anh.

“Được.”

“Đêm nay khoảng chín giờ, cậu tới bệnh viện Thánh An là phòng bệnh số sáu, đi vào bằng cửa ở một bên ấy, mật mã là xxxx, phòng bệnh của tôi ở lầu ba, không gặp không về.”

Niếp Hành Phong ngắt điện thoại, Trương Huyền lập tức lủi tới, “Là ai?”

“Là Cố Trừng. Dạ dày hắn không thoải mái, đang ở bệnh viện truyền nước biển, chúng tôi tùy tiện hàn huyên vài câu.”

Niếp Hành Phong nhìn lại Trương Huyền, vẻ mặt lạnh nhạt.

Chiêu tài miêu nói dối!

https://thuviensach.vn

Trương Huyền nhíu nhíu mày, trong lòng căm giận bất bình.

Trực giác của cậu luôn luôn chính xác, cho dù Niếp Hành Phong vẻ mặt biểu hiện không hề có sơ hở, cũng không thể làm cho cậu tin phục.

Người này tuyệt đối là li miêu (là con báo ấy)!

Là chiêu tài miêu giảo hoạt vô cùng kết hợp giữa hồ ly và miêu!

Cố Trừng đóng di động, nhìn hai người trong phòng bệnh.

Cố Tiên Minh thiếu kiên nhẫn, vội vàng hỏi: “Thế nào? Hành Phong nói cậu ta sẽ đến chứ?”

Cố Trừng lại chuyển hướng sang một người khác, “Buổi tối chín giờ, cậu ta nói cậu ta sẽ đến.”

Người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, diện mạo bình thường, quần áo bình thường, duy nhất không bình thường chính là đôi mắt đen của ông ta, đen tối thâm thúy, phát ra hào quang âm lãnh.

“Cậu ta nhất định sẽ đến chứ?”

“Sẽ, Niếp Hành Phong không bao giờ sai hẹn.”

Cố Trừng lấy bật lửa ra, nghĩ muốn đốt một điếu thuốc, nhưng ngón tay lại không ngừng phát run, nửa ngày cũng chưa đánh cháy, người đàn ông bật lửa thay hắn, nói: “Trấn định một chút, qua đêm nay, hết thảy sẽ chấm dứt.”

Cố Tiên Minh vội hỏi: “Lâm tiên sinh, Hành Phong thật có thể đem ác linh kia tới sao?”

“Theo đủ loại dấu hiệu mà nói, ác linh tựa hồ có liên hệ rất lớn với cậu ta, hơn nữa cậu ta thể chất kì âm, có thể dẫn hồn phách hiện thân, tướng

https://thuviensach.vn

mệnh lại phú quý, cũng có thể trấn trụ ác linh, cho nên, có cậu ta sẽ rất hữu ích. Cố tiên sinh, yên tâm đi, diệt cỏ tận gốc, tôi sẽ giúp cậu vượt qua một kiếp này.”

Cố Trừng không lên tiếng, chỉ hít hơi thuốc lá.

Từ sau đêm ở yến hội nhìn thấy quỷ ảnh bám trên người Dư Thiến, hắn liền vẫn bị vây trong trạng thái cực độ hoảng sợ, mèo đen quỷ dị xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn, một lần hai lần còn có thể nói là trùng hợp, nhưng là. . . . . nếu là thường xuyên thì sao?

Hắn thấy được tin tức Dư Thiến tử vong, tiếp theo là Chu Nghiêu, sau đó Khưu Lý Yên.

Người kế tiếp có lẽ là hắn.

Lâm Thuần Khánh là đạo sĩ do cha hắn mời đến giúp hắn thu phục ác linh, hắn làm theo an bài của Lâm Thuần Khánh, gọi điện thoại cho Niếp Hành Phong, dụ cậu ta đến bệnh viện, những người bệnh trong tòa nhà này đều đã chuyển tới bệnh viện khác, sau chín giờ tối nay nó sẽ biến thành tử lâu, để Lâm Thuần Khánh làm kết giới, đem ác linh tiêu diệt.

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là hắn cũng phải ở lại, Niếp Hành Phong là mồi câu, mà hắn cũng là, vì vĩnh viễn chấm dứt ác mộng, hắn chỉ có thể kiên trì đến cùng.

Bây giờ chỉ hy vọng sẽ theo như lời Lâm Thuần Khánh, tất cả sẽ được giải quyết hết trong đêm nay.

Niếp Hành Phong đỗ xe vào gara của bệnh viện.

Vừa rồi anh nói với Trương Huyền là muốn đi cửa hàng tạp hóa gần đó mua đồ, Trương Huyền còn đang bận tranh điều khiển từ xa của TV với

https://thuviensach.vn

tiểu hồ ly, nửa điểm cũng không hoài nghi, còn đưa cho anh hai lá bùa, bảo anh đừng ở bên ngoài lâu quá, đi sớm về sớm.

Vòng ngọc trên cổ tay anh và hai lá bùa kia đều đặt ở trên xe, đêm nay anh tới nơi này, là để chấm dứt ân oán kiếp trước với Lý Hiển Đình, không cần cái gì bùa hộ mệnh.

Nhìn vào kính chiếu hậu, một chiếc xe nhỏ cực bình thường cũng đi theo tiến vào, dừng lại cách đó không xa.

Chiếc xe kia xe từ lúc anh rời khỏi nhà vẫn luôn đi theo, chắc là là cảnh sát mặc y phục thường.

Niếp Hành Phong xuống xe, đi đến trước chiếc xe theo dõi anh, gõ gõ cửa kính, cửa kính xe lập tức hạ xuống.

Hai gã cảnh sát tuổi cũng không lớn, một người sắc mặt trầm tĩnh, mang theo sự khôn khéo đã được rèn luyện, người còn lại khuôn mặt thanh tú, đối với việc anh xuất hiện bộ dạng phản ứng là trở tay không kịp, rõ ràng là người mới.

Niếp Hành Phong cười cười với bọn họ: “Chắc sẽ ở đây theo dõi đúng không, nếu sáng mai tôi vẫn không đi ra, phiền nói cho người nhà của tôi biết.”

Nhìn thấy Niếp Hành Phong rời đi, cảnh viên mới lập tức hỏi thủ trưởng của cậu.

“Sếp, bị phát hiện , có cần theo đến cùng không? Người bị hại trước khi chết nói ra cái tên là Lý Hiển Đình, không phải Niếp Hành Phong.”

“Đương nhiên phải tiếp tục theo dõi!” sếp của cậu Sở Phong nói: “Đầu anh ta bị thương thực kỳ lạ, hơn nữa muộn như vậy đến bệnh viện, nhất định có vấn đề.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà, vừa rồi anh ta cười thực quỷ dị, nói không chừng bên trong có mai phục, có nên kêu thêm mấy huynh đệ đến không?”

“Thường Thanh, cậu nếu sợ hãi, thì ở lại trong xe canh chừng, tôi đi một mình.”

Sở Phong ấn ấn cây súng bên hông, xuống xe, Thường Thanh không chút do dự, lập tức đuổi theo.

Một người lưu lại càng đáng sợ, vẫn là đi theo sếp thì an toàn hơn.

Niếp Hành Phong đi vào cửa ở bên sườn tòa nhà mà Cố Trừng nói, dùng mật mã mở cửa, đi vào bệnh viện.

Buổi tối bệnh viện u ám quạnh quẽ, ngay cả y tá chịu trách nhiệm trực ở quầy tiếp khách cũng không có, Niếp Hành Phong cảm thấy có chút quái lạ, vào thang máy đi lên lầu ba, đẩy cửa phòng của Cố Trừng.

Cố Trừng đang ngồi ở trên ghế sô pha xem báo, sắc mặt tái nhợt, hạ mí mắt xuống lộ ra quầng mắt đen thùi, bộ dáng như bệnh nặng mới khỏi.

“Cậu cuối cùng đã đến, di, đầu của cậu?”

Nhìn Niếp Hành Phong trên đầu quấn băng, Cố Trừng thần tình vui sướng biến thành khẩn trương.

“Có phải là do con mèo đen kia làm không? Còn có con quái vật chỉ có nửa người trên kia nữa.”

“Hắn không phải quái vật, hắn gọi là Lý Hiển Đình.”

“Lý Hiển Đình? Ai?”

Thấy Cố Trừng vẻ mặt mờ mịt, Niếp Hành Phong lập tức hiểu ra mình hiểu lầm .

https://thuviensach.vn

Chu Nghiêu có thể khôi phục trí nhớ của kiếp trước, không phải là Cố Trừng cũng có thể khôi phục, rõ ràng là anh ta không biết sự tình, vậy anh ta hẹn mình đến. . . . . .

“Anh hẹn tôi đến, là muốn thương lượng làm sao để diệt trừ hắn?”

“Đương nhiên là phải diệt trừ hắn, nếu không người chết chính là chúng ta, đây là nước bùa, có thể giúp chúng ta chống lại âm khí của ác linh, uống nó trước, sau đó làm theo lời của Lâm tiên sinh, thì nhất định có thể diệt trừ tên kia.”

Niếp Hành Phong đẩy ra chén nước Cố Trừng đưa tới, “Tôi không uống nước bùa!”

Nước bùa là ác mộng của anh.

Nỗi ám ảnh hồi còn nhỏ thiếu chút nữa chết vì nước bùa không nói, cảnh tượng trước đó không lâu cái tên thiên sư ngu ngốc kia còn dùng cách hôn bắt buộc anh uống nước bùa còn rõ ràng ở trước mắt.

Cho nên, thuốc thì còn có thể suy nghĩ, nước bùa thì không cần bàn nữa.

“Tôi đêm nay tới đây, không phải vì đối phó Lý Hiển Đình, mà là nghĩ muốn hóa giải oán niệm của hắn.”

“Cậu điên rồi sao hả?” Cố Trừng vẻ mặt biểu tình như gặp quỷ, “Mạng cậu cực âm, không uống nước bùa, đừng nói hóa giải oán niệm , chỉ sợ lập tức sẽ bị ác linh bám vào người.”

“Anh là từ nơi này nghe nói tôi mệnh số cực âm?”

“Là tôi nói.”

Cửa phòng bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên đi vào đến, vươn tay về phía Niếp Hành Phong.

https://thuviensach.vn

“Niếp tiên sinh xin chào, tôi là Lâm Thuần Khánh, từng có quen biết với em trai cậu.”

Niếp Hành Phong biết Lâm Thuần Khánh, trên tường công ty bọn họ đến bây giờ còn treo kính trừ tà của ông ta, kia đều là kiệt tác của tên em trai ngu ngốc.

Lâm Thuần Khánh không có tiên phong đạo cốt (cốt cách thần tiên) như lời đồn, dáng người không cao, tướng mạo cũng bình thường, chính là hai mắt rất sắc bén, làm cho người ta có một loại áp lực vô hình.

“Xin chào.”

Niếp Hành Phong lễ phép tính vươn tay ra bắt, ai ngờ tay trong chớp mắt bị gắt gao nắm chặt.

Lâm Thuần Khánh phản thủ khống chế mạch ở cổ tay anh, tay kia thì phất lên, nhanh chóng ở trước mặt anh vẽ một hình vẽ trong không trung, quát: “Minh minh Ngọc Hoàng đại đế ngọc tôn, chặt đứt thập phương lộ, hành lệnh tà pháp hóa thổ, người đến có đường, ác quỷ không cửa, thiên la địa võng bất dung tình, ta phụng Thái Thượng Lão Quân lập tức tuân lệnh!”

Niếp Hành Phong trước mắt choáng váng, anh thân thủ có quyền đạo nhưng lại giãy không ra, chỉ có thể mặc cho Lâm Thuần Khánh kéo mình đến ngồi xuống sô pha.

“Ông muốn làm cái gì?”

“Xin lỗi đã vô lễ đối với cậu, nhưng nếu cậu không uống nước bùa, tôi chỉ có thể xử dụng biện pháp này để cậu hợp tác với chúng tôi, tôi đã làm kết giới ở đây, lại thiết lập thiên la địa võng, tin tưởng có thể vây khốn ác linh, xin yên tâm, tôi sẽ dùng tất cả sức mạnh bảo hộ các vị bình an.” Nghĩ

https://thuviensach.vn

rằng Niếp Hành Phong lo lắng cho an nguy bản thân, Lâm Thuần Khánh giải thích nói.

“Ông muốn dùng tôi làm mồi câu, dụ hắn xuất hiện?”

Pháp chú bắt đầu có tác dụng, Niếp Hành Phong Thần trí hoảng hốt, mơ hồ nhìn thấy Lâm Thuần Khánh cùng Cố Trừng đi ra ngoài, anh thì thào kêu lên: “Tôi có thể làm mồi, có điều, không được thương tổn hắn, tôi không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn hắn!”

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7

. . . . . xèo xèo . . . . . .

Máy theo dõi sau khi phát ra mấy tiếng quái lạ, hỏng ngay tại chỗ.

Hai vị cảnh sát đang đứng ở lầu một hai mặt nhìn nhau, Thường Thanh giọng nói có chút run rẩy.

“Sếp, máy theo dõi này là cấp trên mới vừa giao cho tổ chúng ta, đây là lần đầu tiên sử dụng, không có khả năng bị hư được, có phải hay không có. . . . . .”

“Đừng ồn ào!”

Sở Phong dùng sức đập đập cái máy, lại không thấy có nửa điểm phản ứng.

Chết tiệt.

Máy theo dõi là khi Niếp Hành Phong rời khỏi nhà, cảnh sát bọn họ trộm bỏ vào túi quần anh ta. Vừa rồi bọn họ đi vào theo Niếp Hành Phong, giãi mã khóa cửa mất khá nhiều thời gian, mật mã kia lắp đặt khá rườm rà làm cho người ta hoài nghi nơi này rốt cuộc là bệnh viện, hay là kho vàng.

Thật vất vả mới vào được, trong bệnh viện lại không có lấy một bóng người, yên lặng giống như tòa nhà chết, may là xung quanh đều có bật đèn, anh đang bực mình không theo dõi được Niếp Hành Phong, chợt nghe đến

https://thuviensach.vn

trong máy theo dõi vang lên tiếng bọn họ nói chuyện, hơn nữa có nhắc tới Lý Hiển Đình.

Đồng đảng, mưu đồ bí mật, tiếp tục tiến hành phạm tội.

Sở Phong suy đoán như vậy.

“Không phải đâu, tôi nghe bọn họ nói chuyện, hình như là đang thương lượng tróc quỷ.”

“Đó là mật ngữ, bọn họ khống chế được Niếp Hành Phong, sau đó lợi dụng anh ta dẫn Lý Hiển Đình xuất hiện. Mật đàm ở trong bệnh viện, tập đoàn tội phạm này đúng là giảo hoạt, lập tức đi bắt người!”

Sở Phong xung trận lên trước, Thường Thanh theo sau, đúng lúc này, ngọn đèn lóe lóe, sau đó toàn bộ tắt lịm, cả đại sảnh nhất thời chìm vào bóng tối.

Thường Thanh sợ tới mức run lên, lập tức cầm cổ tay Sở Phong, bị anh gở ra, thấp giọng quát mắng: “Lá gan nhỏ như vậy, cậu ở trường cảnh sát là như thế nào huấn luyện hả?”

“Trường cảnh sát không có huấn luyện làm sao để tróc quỷ. . . . . .” Thường Thanh lại cầm tay thủ trưởng, nhất quyết không buông.

Sự tình thực kỳ quái, nói không chừng là tội phạm phát hiện bọn họ đang theo dõi, cho nên cố ý đóng nguồn điện, bệnh viện lớn như vậy, lại ngay cả một người bệnh cũng không có, rõ ràng là không bình thường.

Địch ở trong bóng tối ta ở ngoài sáng, bọn họ theo dõi lại là hành động đột phát, không có người tiếp viện, hiện tại tình huống rất nguy hiểm, đã thế người hợp tác cùng với anh lại là một người mới tốt nghiệp trường cảnh sát không bao lâu.

https://thuviensach.vn

Sở Phong trong lòng thầm thán mệnh khổ, ra hiệu bảo Thường Thanh bước nhẹ nhàng, trong bóng đêm đi chầm chậm, đồng thời móc súng lục ra, chuẩn bị tùy thời phản ứng.

Phía trước truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, thấy không rõ bóng người, chỉ nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, mắt thấy sắp tới gần, lại đột nhiên biến mất.

Bàn tay nắm cổ tay của Cầm Sở Phong run lên lẩy bẩy, Sở Phong đau đến nhíu mày, nghĩ thầm,rằng ngày mai chắc phải mua cao hổ cốt xạ hương đến xoa bóp , điều kiện tiên quyết là, nếu còn có ngày mai.

“Sếp, sếp, anh đừng có thở bên tai tôi, lạnh đến đáng sợ.”

Đồ ngốc này, lúc này cậu ta còn nhàn hạ thoải mái nói đùa?

Sở Phong mới vừa tức giận, lập tức cảm thấy được không đúng, vội vàng kéo Thường Thanh qua một bên, dựa vào nhĩ lực sắc bén, súng lục chĩa về hướng phát ra tiếng hô hấp.

“Không được nhúc nhích!”

“A. . . . . .”

Ba tiếng kêu cùng vang lên một lúc, trong đó giọng của Thường Thanh là lớn nhất, Sở Phong vội vàng che một bên lổ tai.

“Là, là bảo vệ phải không? Chúng tôi không phải người xấu. . . . . .” Một giọng nữ mềm mại nói.

Trong bóng đêm ánh đèn yếu ớt sáng lên, Sở Phong phát hiện đứng ở đối diện chính là một đôi nam nữ thanh niên, nhìn thấy súng trong tay anh, nam sinh thét một tiếng kinh hãi, đèn pin rơi xuống trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Thấy là người, Thường Thanh lòng can đảm tăng lên, ác thanh ác khí nói: “Chúng tôi là cảnh sát, các người là ai? Ở trong này lén lút.”

Nam sinh nhặt đèn pin, thật cẩn thận nói: “Chúng tôi là thành viên câu lạc bộ tâm linh của đại học Yến Thông, tôi tên là Chu Lâm Lâm, cô ấy tên là Triệu Tiểu Vi, chúng tôi tới đây khảo sát hiện trường, giữa đường thì mọi người tách ra.”

Sở Phong nhìn cô gái kia, hình như đã gặp qua ở khu nhà của Dư Thiến, lũ trẻ người non dạ, chạy đến hiện trường la hét ầm ĩ nói đó là chuyện thần quỷ, Triệu Tiểu Vi tóc rất dài, anh có ấn tượng.

Làm cái gì thôi, làm hại anh sợ bóng sợ gió một hồi, không hổ là thành viên câu lạc bộ tâm linh, vừa rồi hành động mờ ám đủ để dọa người.

Sở Phong thu hồi súng.

“Muốn tìm hiểu chuyện thần quái thì sao lại đến bệnh viện? Đại lâu này là nơi điều trị, không phải chỗ chứa xác, Thường Thanh lập tức dẫn bọn họ ra khỏi đây.”

“Đại lâu điều trị gì? Nơi này rõ ràng là tòa nhà bảy tầng là nơi để giải phẫu thi thể, chúng tôi tra được thi thể Dư Thiến bị đưa đến đây, cho nên đến tìm manh mối.” Triệu Tiểu Vi nói.

“Hồ đồ!”

Sở Phong có chút nổi nóng, khi anh bước vào tòa nhà này có nhìn xem số tầng, trên đó rành mạch viết số sáu.

“Lập tức rời khỏi đây, nếu không tôi liên hệ đến trường học của các cô cậu, các người lén vào bệnh viện không nói, còn giả thần giả quỷ, hù dọa cảnh sát đang làm nhiệm vụ, đến lúc đó tội của mấy người càng nghiêm trọng.”

https://thuviensach.vn

“Bọn tôi không có, bọn tôi vừa tới đã bị anh dùng súng chỉ vào .” Hai người trăm miệng một lời nói.

Tiếng răng lập cập đánh vào nhau vang lên, Thường Thanh nhìn Sở Phong, sắc mặt trắng bệch.

“Không phải bọn họ, vừa rồi gió lạnh thổi qua tai trái của tôi, là bên phía anh đứng, còn bọn họ thì đứng bên phải tôi . . . . . .”

Nhìn đến con đường phía trước, Sở Phong cũng run lên một chút.

Vị trí hiện tại bọn họ đang đứng là cuối hành lang, phía trước là vách tường trắng, nhưng tính khoảng cách tiếng bước chân vừa rồi truyền đến, người kia ít nhất cách bọn họ khoảng năm mươi thước, như vậy, người kia là từ đâu đi tới?

Đột nhiên truyền đến tiếng sàn sạt dọa Sở Phong nhảy dựng, mặt khác ba người còn lại cũng đồng thời kêu to, Sở Phong vội ra hiệu bảo bọn họ im lặng.

Thanh âm là từ máy theo dõi truyền ra, sàn sạt pha lẫn với tiếng nam nhân nói nhỏ.

“Tướng quân, ngươi rốt cục đến đây. . . . . .”

Là giọng của Niếp Hành Phong!

Là đồng lõa của anh ta bị mắc câu , nhất định phải nhân cơ hội này một lưới bắt hết.

Sở Phong chạy vào thang máy ở gần cạnh đó, Thường Thanh theo sát, hai người kia không biết chuyện gì đã xảy ra, cũng theo sát.

Niếp Hành Phong bị Lâm Thuần Khánh dùng pháp thuật khống chế, chờ bọn họ đi rồi, anh gắng gượng đứng lên, đi qua đẩy đẩy cửa phòng bệnh,

https://thuviensach.vn

không biết Lâm Thuần Khánh dùng pháp thuật gì, cửa không thể đẩy ra.

Tựa hồ có gió lạnh thổi vào từ phía cửa sổ, Niếp Hành Phong quay đầu, thấy cửa sổ là đóng chặt, mặt kính hiện lên một thân ảnh cao to, đứng ở phía sau anh, yên lặng nhìn anh.

Là đôi mắt rất quen thuộc, dường như thật lâu thật lâu lúc trước, cũng có một đôi mắt chấp nhất yên lặng nhìn chăm chú anh, giống như bây giờ.

Tâm cư nhiên không có một tia e ngại, anh nói: "Tướng quân, ngươi rốt cục đến đây. . . . . ."

Thân ảnh kia tựa hồ gật gật đầu.

Niếp Hành Phong khuôn mặt mỉm cười, "Nếu ngươi đến là vì muốn lấy mệnh của ta, lấy đi là được, đừng tiếp tục làm hại người khác."

Có bàn tay từ phía sau đặt lên cổ anh, lạnh như băng, nhưng không có bóp chặt.

"Không, ta còn có việc khác phải làm, chờ ở đây, ta sẽ quay lại tìm ngươi."

"Không được đi, bọn họ sẽ hại ngươi!"

Niếp Hành Phong vội vàng quay đầu, lại phát hiện thân ảnh kia đã biến mất vô tung.

Lý Hiển Đình nói việc phải làm nhất định là đi tìm Cố Trừng lấy mạng, nhưng mà, Lâm Thuần Khánh đã bày ra thiên la địa võng chờ hắn xuất hiện, hắn đấu không lại tên đạo sĩ kia, biện pháp duy nhất bây giờ chính là ngăn cản hắn.

Niếp Hành Phong vọt tới cửa, lần này cửa phòng lại dễ dàng bị mở ra, trong hành lang tối đen, không có Lý Hiển Đình, càng không có bóng dáng

https://thuviensach.vn

của nhóm người Lâm Thuần Khánh.

“Lâm tiên sinh, không được thương tổn hắn, ta đáp ứng ngươi thuyết phục hắn đi luân hồi!”

Thanh âm vang vọng trong hành lang dài, nhưng không có tiếng đáp lại.

Niếp Hành Phong mở di động, nương theo ánh sáng yếu ớt đi về phía trước, vừa lúc có y tá trực ban bưng khay kim tiêm đi tới, anh vội bắt lấy đối phương.

“Tiểu thư, có thấy Cố tiên sinh không?”

“Cố tiên sinh?” Y tá nghiêng người, “Là ai?”

Ngay cả ông chủ cũng không biết, cô y tá này không biết làm việc kiểu gì.

Niếp Hành Phong lười hỏi nhiều, trực tiếp chạy xuống cầu thang, may là tầng dưới này có đèn, một hành lang dài trước sau xuyên suốt, ánh đèn chiếu làm bóng của anh kéo dài ra.

Hai y tá đang ló đầu dò xét trước cửa một gian phòng, nhìn thấy anh, cuống quít ra hiệu đừng có lên tiếng, nhỏ giọng nói: “Bên trong có âm thanh, có thể là ăn trộm không? Hôm nay có người bị đưa đến, nghe nói là ngôi sao, rất có tiền.”

Có lẽ là Lý Hiển Đình.

Niếp Hành Phong vội đẩy cửa đi vào, vươn tay mò công tác điện, bật đèn lên.

Bên trong là gian phòng chứa thuốc, các loại dụng cụ chữa bệnh đặt trên giá đỡ dựng sát vào vách tường, bên cạnh tủ âm tường có một cánh cửa, mơ hồ nhìn thấy ánh đèn lóe lên, anh vội tiến lại, ngay khi đẩy cửa, trong

https://thuviensach.vn

phòng chợt tối đen, dường như có gió lạnh thổi tới, anh trong lòng sợ hãi, theo bản năng trốn tránh, lại lập tức phát hiện là mình nhầm lẫn.

Thầm mắng là bị Trương Huyền ảnh hưởng, chính mình cũng trở nên nghi thần nghi quỷ, chợt nghe sau đầu có tiếng gió, anh vội nghiêng người tránh, chân đá về phía sau, liền nghe tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng ngã gục vang lên cùng lúc.

Niếp Hành Phong tung song chưởng, đánh hai người nhào lên tiếp theo ngã trên mặt đất, đang muốn thừa thắng xông lên, chợt nghe có người kêu to: “Dừng tay, mau dừng tay!”

Nắm tay vung ra nửa đường thì dừng lại, Niếp Hành Phong buồn rầu nhíu nhíu mày.

Tại sao bất luận là lúc nào, chỗ nào đều có thể gặp phải vị ‘Đại tiểu thư’ này?

Phùng Tình Tình bật đèn pin, ánh sáng màu vàng sáng lên,.

Ba nam sinh chật vật nằm trên mặt đất rên rỉ, Phùng Tình Tình cùng với một nữ sinh đứng ở chỗ góc tường, nhìn thấy anh, mắt chớp chớp, kêu to: “Anh Hành Phong, là anh sao? Chúng ta tại chỗ này mà cũng có thể gặp nhau, thật là hữu duyên nha. . . . . ý, đầu của anh bị gì vậy?”

“Không có việc gì, không cẩn thận va phải.”

Hơi nghiêng người ở góc độ Phùng Tình Tình nhìn không thấy, Niếp Hành Phong rên rỉ: “Oan gia ngõ hẹp!”

Mấy nam sinh bị đánh ngã trên mặt đất đứng lên, mọi người đều bật đèn pin của mình, trong phòng sáng lên rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Phùng Tình Tình lôi kéo Niếp Hành Phong giới thiệu với bọn họ: “Niếp Hành Phong, đại ca của tớ, Anh Hành Phong, những người này đều là thành viên trong câu lạc bộ thần quái của bọn em, đây là trưởng nhóm của bọn em Sở Ca, đây là Tần Ưng, La Ngạn, nữ sinh xinh đẹp này tên là Trình Như Ý, vốn còn có hai người nữa, giữa đường đi lạc mất.”

“Thỉnh chiếu cố nhiều.” Năm người trăm miệng một lời xoay người nói.

“Hiểu rồi, ngày mai tôi sẽ ‘chiếu cố’ thông báo với giáo viên của mấy đứa, thủ hạ lưu tình, phạt mấy đứa nhẹ một chút.”

“Không được!”

Phùng Tình Tình nóng nảy, giữ chặt ống tay áo của Niếp Hành Phong lắc lắc, “Bọn em ở đây là vì lý tưởng mà phấn đấu, thủ hạ lưu tình, Please Please.”

“Vì lý tưởng phấn đấu?”

Niếp Hành Phong nhăn mặt nhíu mày, rất muốn nói lý tưởng này thật sự rất vớ vẩn .

Sở Ca đẩy đẩy kính mắt, nói: “Kỳ thật chúng tôi là muốn đến xác nhận một chút tình hình giải phẫu về Dư Thiến cùng Khưu Lý Yên, biểu hiện tử vong của bọn họ có quan hệ đến ma quỷ, chúng tôi đến điều tra, xin yên tâm, chúng tôi sẽ không làm lộn xộn nơi này, đây là sự tôn trọng đối với người chết. Vốn nghĩ là nửa đêm không có người đến, vừa rồi nghe thấy thanh âm của anh, còn tưởng rằng anh là nhân viên quản lý đi tuần tra, cho nên mới nghĩ muốn hù dọa anh một chút rồi nhân cơ hội đào tẩu, thật sự là rất xin lỗi.”

Niếp Hành Phong đại não có chút hỗn loạn.

https://thuviensach.vn

“Lần sau các cậu mà làm điều tra tốt nhất hãy xác định tốt địa điểm, thi thể Dư Thiến và Khưu Lý Yên hiện tại hẳn là còn tại chỗ pháp y, nơi này chỉ là bệnh viện chữa bệnh bình thường, hơn nữa bây giờ đúng là thời gian nhóm y tá đi kiểm tra các phòng, các cô cậu tốt nhất lập tức rời khỏi đây, vừa rồi bọn họ đã phát hiện các cô cậu, còn nói phải báo với bảo vệ.”

Hai y tá kia có tìm bảo vệ hay không anh không biết, Có điều ác linh Lý Hiển Đình phiêu đãng ở khắp nơi , còn có thiên la địa võng Lâm Thuần Khánh bày ra, những người này mà lưu lại thì kết quả cũng có thể nghĩ ra, cho nên, biện pháp duy nhất chính là nhóm bọn họ rời đi.

Đáp lại Niếp Hành Phong chính là biểu tình dị thường kinh ngạc của mọi người.

La Ngạn lắp bắp nói: “Anh lầm lẫn phải không? Đây là bệnh viện Thánh An, là tầng bốn nơi nghiên cứu giải phẫu, nơi này không có khả năng có phòng bệnh, càng không thể có y tá, làm gì có y tá nào gan lớn như vậy, nửa đêm chạy đến tầng giải phẫu? Có thể là đã kiểm tra một vòng, bên phía cảnh sát không tra được manh mối gì, mới đem thi thể chuyển tới nơi này.”

Phùng Tình Tình cũng cười nói: “Anh nhất định là đang nói đùa, nghĩ muốn dọa bọn em đúng không?”

Niếp Hành Phong sửng sốt, đột nhiên phát hiện mình có thể nào lại tái phát tật xấu, trong lúc vô ý đi tới không gian khác, khó trách vừa rồi khi đi ra khỏi phòng bệnh không thấy được Lâm Thuần Khánh và Cố Trừng.

Nhưng là, còn có một điểm không hợp lý.

Niếp Hành Phong thói quen tính nâng cổ tay lên, trên cổ tay lại không có gì, mới nhớ tới đồng hồ của mình đã bị bóc lột, vội lấy điện thoại di động ra, phát hiện màn hình đen thui.

“Có ai đeo đồng hồ, có thể nói cho tôi biết bây giờ là mấy giờ không?”

https://thuviensach.vn

“Hơn hai giờ đêm, chúng tôi chuyên môn chọn thời gian này để hành động, di! Đồng hồ ngừng, bây giờ vẫn còn ở hai giờ.” Trình Như Ý nhìn đồng hồ kỳ quái nói: “Còn nói đồng hồ cơ vĩnh viễn không ngừng, bị lừa.”

Đúng như suy đoán, đây là đoạn thời gian khác, một không gian khác, còn có. . . . . .

“Hôm nay là ngày mấy?”

“Hai mươi tám, đêm thứ sáu cuối tuần, cuối tuần không có ai, có điều như thế sẽ không dễ dàng bị phát hiện.” Lần này là người có khuôn mặt baby La Ngạn đáp lại.

Hôm nay hẳn là là ngày mười chín, anh tuyệt đối không nhớ lầm.

“A, điện thoại của tớ hình như bị hư, màn hình không hiện.” Phùng Tình Tình nói.

“Không xong, của tớ cũng thế.”

Mọi người đều xem di động, màn hình đều không hiển thị, hoàn hảo là không bị hư hại gì đến chức năng máy.

Lá gan nhỏ nhất La Ngạn bắt đầu run rẩy, “Sao, sao lại thế này? Di động bị hư, đồng hồ cũng hỏng, nhất định có quỷ.”

“Này này, chúng ta vốn là tới bắt quỷ, có quỷ thì có cái gì kì quái.” Tần Ưng phản bác.

Ngẩng đầu nhìn sắc mặt mọi người dưới ánh đèn pin có chút xanh lét, làm cho Niếp Hành Phong không rét mà run.

Lần này anh không phải đi lầm vào không gian khác, mà là bởi vì lực lượng kỳ quái nào đó, làm cho thời gian không gian nơi này hỗn loạn, anh

https://thuviensach.vn

gặp mấy sinh viên của chín ngày sau ở thời không hỗn loạn, cho nên, các loại dụng cụ biểu hiện thời gian mới không thể sử dụng bình thường.

“Nơi này rất nguy hiểm, lập tức theo tôi rời khỏi đây!”

Lời nói của Niếp Hành Phong làm mọi người phản đối, Phùng Tình Tình kêu lên: “Bọn em vừa tới còn chưa kịp làm điều tra mà, sao có thế đi được? Ít nhất phải xem một chút đã.”

Tít tít!

Tiếng vang kỳ quái từ túi quần Tần Ưng truyền ra, đó là máy móc thí nghiệm thần quái mà bọn họ mang theo, Tần Ưng lấy ra , thấy kim đồng hồ chỉ nghiêng về một phía, Sở Ca thực hưng phấn.

“Nơi này quả nhiên có vật thể khác thường, Tần Ưng, thử xem xem làm sao lại có phản ứng mãnh liệt như vậy?”

“Không cần làm liều, lập tức rời đi.”

Mọi người ngoảnh mặt làm ngơ đối với lời nói của Niếp Hành Phong, Tần Ưng chậm rãi đi về phía trước, kim đồng hồ lay động rất mạnh, mọi người hưng phấn hoan hô lên, bộ dáng cao hứng phấn chấn kia không giống như là gặp quỷ, thật giống như là phát hiện kho báu.

Đi theo âm thanh và phương hướng dao động của dụng cụ dò tìm, cuối cùng dừng lại ở một cánh cửa, Tần Ưng vặn tay nắm, cửa phát ra một tiếng vang trúc trắc rồi mở ra , nhóm người to gan lớn mật đi vào thám hiểm, Niếp Hành Phong ngăn cũng ngăn không được.

Cánh cửa đóng lại ở phía sau bọn họ, còn không kịp nhìn thấy rõ bài trí trong phòng, mọi người cùng kêu lên, ánh đèn pin biến mất.

https://thuviensach.vn

Trong bóng đêm vang lên thanh âm mọi người luống cuống tay chân bật chốt mở.

“Kỳ quái, không lên điện .”

“Trong ba lô La Ngạn ba lô có nến, La Ngạn.”

Tầm mắt nhất thời không thích ứng được trong bóng tối, La Ngạn sờ soạng nửa ngày, đụng đến một thứ giống như cái bàn, đem ba lô đặt lên, bắt đầu tìm nến, Sở Ca cùng Tần Ưng thong thả di động theo tiếng tít tít và sự dao động của dụng cụ thí nghiệm thần quái ở trong phòng.

Chung quanh lạnh lẽo một cách kỳ lạ, Phùng Tình Tình rùng mình, hỏi: “Các cậu ai bật điều hòa ? Lạnh như thế, La Ngạn, vẫn chưa tìm thấy sao?”

Đáp lại cô chỉ có tiếng dò tìm tít tít.

Niếp Hành Phong tiến lên, tìm giúp La Ngạn, anh nhìn ra được nam sinh này sợ hãi, trong lòng hạ quyết tâm, sau khi tìm thấy nến, lập tức dẫn bọn họ đi khỏi nơi này.

Đồ trong ba lô rất nhiều, anh tìm nửa buổi cũng không tìm được cây nến nào, ngược lại tay còn không ngừng va chạm vào tay của La Ngạn, có cảm giác lạnh đến khác thường.

Niếp Hành Phong đột nhiên run lên một chút.

Thính lực sắc bén là yếu tố cơ bản nhất của người tập võ, anh đối với thính lực của mình luôn luôn rất tin tưởng, nguyên nhân chính là vì có tin tưởng, mới có thể khẳng định, người đứng ở đối diện mình không có hô hấp.

La Ngạn vẫn rất căng thẳng, hô hấp hẳn là dồn dập mới đúng, chính là hoàn toàn tương phản, cậu ta không có động tĩnh gì.

https://thuviensach.vn

Rốt cục tìm được nến và bật lửa, Niếp Hành Phong lại do dự có nên thắp sáng hay không.

Một bàn tay lạnh như băng cầm cổ tay anh, theo khoảng cách thì hẳn là La Ngạn, nhưng ngón tay La Ngạn không có mảnh khảnh như vậy.

Gió lạnh đập vào mặt, bàn tay kia đột nhiên bóp chặt cổ họng anh.

Ngửi được một mùi hôi thối, Niếp Hành Phong huy quyền đánh văng đối phương, lập tức bật lửa, thắp sáng nến.

La Ngạn đã sớm hôn mê bất tỉnh nằm ở phần đuôi giường, cái vật thể mà cậu ta cho rằng là cái bàn kỳ thật là giường, không, nói đúng hơn, là bàn giải phẫu, trên bàn còn trải tấm vải trắng toát.

“La Ngạn!”

Sở Ca cùng Tần Ưng bước lên phía trước nâng La Ngạn dậy, Niếp Hành Phong thì xem xét nơi vừa rồi mình công kích.

Ánh nến mỏng manh, xem không xa lắm, nhưng có thể xác định nơi đó không có người.

Phùng Tình Tình và Trình Như Ý cũng tiến lên giúp La Ngạn, đúng lúc này, Niếp Hành Phong đột nhiên nhìn thấy một bàn tay trắng bệch nắm lấy cánh tay của Trình Như Ý, vừa rồi bị Phùng Tình Tình chắn, anh không thấy được.

Chủ nhân bàn tay đó giờ phút này đứng ở bên cạnh Trình Như Ý, nghiêng đầu nhìn cô ấy, đầu nghiêng rất cổ quái, cơ hồ như không có xương, rũ xuống bả vai, không nâng dậy nổi. . . . . .

Là Khưu Lý Yên!

“A!”

https://thuviensach.vn

Trình Như Ý rốt cục phát hiện không hợp lý, khi nhìn thấy đến một cái đầu tóc dài rối tung kề sát ở bên cạnh mình, cô phát ra một tiếng kêu thảm thiết chói tai.

Tiếng kêu nửa đường bị ngăn chặn, Khưu Lý Yên hai tay vươn tới, hung hăng bóp cổ cô, gào: “Cứu cứu ta, cứu cứu ta!”

“Xác chết cử động!”

Tiếng thét chói tai của Phùng Tình Tình cùng bộ dáng khủng bố của Khưu Lý Yên có thể nói là tổ hợp hoàn mỹ, lập tức La Ngạn vừa tỉnh lại cũng hò hét theo, làm cho Niếp Hành Phong đột nhiên phát hiện những thành viên trong câu lạc bộ tâm linh lá gan kỳ thật so với người bình thường lớn hơn không được bao nhiêu.

Sở Ca và Tần Ưng vẫn còn trấn định, tiến lên hợp lực nghĩ muốn lôi Khưu Lý Yên ra, ai ngờ Khưu Lý Yên sức lực rất mạnh, nháy mắt hất Tần Ưng văng đến bức tường phía sau.

Cô ta lại vươn một bàn tay ra bóp cổ Sở Ca, trong tiếng khớp xương nắm lại, Sở Ca vóc người hơn một mét tám thậm chí bị cô ta nâng lên.

Niếp Hành Phong mang cây nến nhét vào trong tay Phùng Tình Tình, quát: “Cầm chắc!”

Anh lấy một thanh kiếm gỗ từ trong ba lô La Ngạn ra, vung kiếm đâm về phía Khưu Lý Yên.

Đây là vừa rồi lúc anh tìm nến phát hiện ra, gỗ đào làm thành kiếm, trên thân kiếm còn khắc các loại hoa văn kỳ lạ, chắc là pháp khí trừ tà.

Cây kiếm bằng gỗ đào dài hơn một thước (=1/3 mét) đâm vào phía sau lưng Khưu Lý Yên, cô ta phát ra một tiếng tê rống, buông lỏng trói buộc với hai người kia.

https://thuviensach.vn

Sở Ca ngã xuống mặt đất, Niếp Hành Phong bước lên phía trước nâng cậu ta đứng dậy, ai ngờ kiếm gỗ sau một hồi run run, rơi trên mặt đất, đầu Khưu Lý Yên rủ xuống lệch thành một góc độ quỷ dị, lại nhào tới công kích anh.

Niếp Hành Phong thuận tay túm lấy cây kiếm gỗ nằm ở bên cạnh, lại đâm một kiếm vào ngực, ai ngờ Khưu Lý Yên vung chưởng đánh bay kiếm gỗ.

"Thôi lý thôi lý hống!"(e hèm, để nguyên vì thấy buồn cười quá)

Mắt thấy hai bàn tay móng sơn màu đỏ sắp bóp lấy cổ mình, Niếp Hành Phong hét lớn một tiếng, hai ngón tay cũng vẽ loạn giữa không trung, trong lòng thầm nghĩ loại tư thế khu quỷ này ngàn vạn lần không thể để cho Trương Huyền nhìn thấy, nếu không chờ mà bị cậu ta cười nhạo đi.

Tựa hồ chưa từng gặp qua bùa chú kì quái như vậy, Khưu Lý Yên dừng lại công kích, nghiêng đầu nhìn anh, Niếp Hành Phong nhân cơ hội đánh một quyền vào trên đầu cô ta, làm cho cái đầu vốn rũ xuống của cô ta nháy mắt ở trên cổ lắc qua lắc lại.

Anh chưa bao giờ đánh phụ nữ, nhưng nữ quỷ thì ngoại lệ.

"Anh Hành Phong, thật là lợi hại!" Đã quên sợ hãi, Phùng Tình Tình ở bên cạnh vẻ mặt sùng bái kêu to.

"Đồ sản phẩm giả mạo chết tiệt!"

Niếp Hành Phong đem kiếm gỗ ném sang một bên, hướng về mấy người sớm bị dọa ngốc rống to: "Phát ngốc cái gì thế hả? Còn không mau chạy trốn!"

Mọi người bừng tỉnh, nghiêng ngả lảo đảo chạy về phía cửa, Niếp Hành Phong tiếp nhận cây nến, đi sau cùng, ánh nến thực nhợt nhạt, chiếu vào

https://thuviensach.vn

người Khưu Lý Yên đang lảo đảo đi tới chỗ bọn họ, hết sức quỷ dị.

“Cửa mở không ra. . . . . .”

Trong bóng đêm truyền đến tiếng khóc nức nở của La Ngạn, cùng với đó là tiếng vang mọi người điên cuồng gõ cửa.

Niếp Hành Phong trước mắt choáng váng, năm nay cũng không phải là năm tuổi của anh, vậy mà tại sao anh lại xui xẻo như vậy? (Cái này giải thích một chút cho những ai ko biết, năm tuổi chính là năm hạn, là năm luôn gặp xui xẻo)

“Ai cũng không thể đi! Tới cứu ta! Có người muốn giết ta!”

Giọng cầu xin nghe vào ban đêm hết sức âm trầm, Niếp Hành Phong do dự, cầm lấy kính chiếu yêu nhất định cũng là hàng giả trong ba lô, đưa đến trước mặt cô ta.

“Khưu Lý Yên, cô đã chết rồi.”

Khưu Lý Yên tiếp nhận gương, lăng lăng nhìn vào hình chiếu của mình, hơn nữa ngày, đột nhiên phát ra một tiếng rống thê lương, run rẩy lấy tay sờ cổ.

“Không, đây không phải là ta, ta hẳn là rất đẹp. . . . . .”

“Là cô, một tuần trước, cô bị người ta chặt đứt cổ, vì đã chết, cho nên mới bị đưa đến nơi này.”

Niếp Hành Phong đột nhiên cảm thấy mình thực tàn nhẫn, nhưng không thể không nói, nếu Khưu Lý Yên lòng có vướng bận, nhất định không chịu luân hồi, đến lúc đó chỉ sợ hội biến thành giống như Lý Hiển Đình.

“Ngươi gạt ta!”

https://thuviensach.vn

Khưu Lý Yên hung hăng ném kính chiếu yêu xuống, đi lên dùng hai tay bóp chặt cổ Niếp Hành Phong, thét to: “Các ngươi đều gạt ta!”

Đau nhức dữ dội, cây nến trong tay Niếp Hành Phong rớt xuống trên mặt đất.

Nhóm sinh viên lại đồng thời phát ra tiếng hét kinh hãi, Niếp Hành Phong quát: “Phá cửa ngay! Phá cửa chẳng lẽ không được sao?”

Vừa rống to xong, Tần Ưng ra sức đá một cước, cư nhiên đá văng cửa phòng, nhưng lập tức một trận tiếng gào càng sợ hãi vang lên.

Gian ngoài không có che rèm, không tối đen như phòng trong, Niếp Hành Phong lao ra, liền cảm thấy lạnh buốt đến thấu xương, tiếng thở dốc từ bốn phương tám hướng truyền đến, nhóm người xui xẻo bọn họ bị một đoàn bóng trắng vây quanh ở giữa.

Trong phòng có rất nhiều nữ y tá, còn có người mặc áo dài màu trắng, Niếp Hành Phong bỗng nhiên nhớ tới vừa rồi Khưu Lý Yên tựa hồ cũng mặc như vậy.

Nghĩ đến việc những người mặc áo dài trắng này đều đã bị giải phẫu, da đầu anh run lên.

Nữ y tá vừa rồi chào hỏi ngoài cửa nhìn thấy anh, lập tức cười hì hì bay đến.

“Nguyên lai anh là cùng một giuộc với người xấu.”

Lại một linh hồn phiêu đãng, có điều anh coi như may mắn, vị y tá này không quá khủng bố, nếu như không nhìn xuống bên dưới váy hai chân của cô ta còn cách mặt đất một đoạn.

https://thuviensach.vn

Nhóm sinh viên kia lại không có vận khí tốt như vậy, bị một đống người bệnh và y tá truy đuổi gà bay chó sủa, cái gì kiếm gỗ, dây Càn Khôn, kính chiếu yêu đều thay nhau ra trận, nhưng cái dụng cụ dò tìm thần quái thì bị ném xuống đất, vang tít tít chói tai không ngừng, lại không ai để ý tới.

Niếp Hành Phong hối hận vỗ vỗ trán.

Sớm biết như thế, còn không bằng cứ ở bên trong phòng, vài người đối phó một con quỷ thì còn dễ hơn đối phó một đám quỷ.

Anh đi đến mở cửa ra gian ngoài, cầm tay nắm cửa, mới vừa mở ra một nửa, bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi tới, đem cửa đóng lại.

Cùng với mùi thuốc nồng đậm, một người đứng ở trước mặt anh, âm hiểm nhìn anh.

“Niếp Hành Phong, chúng ta lại gặp nhau.”

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8

“Chu Nghiêu?”

Không nghĩ tới Chu Nghiêu cũng ở nơi này, nhìn đến hắn, Niếp Hành Phong có cảm giác như đang chui vào ngõ cụt.

Vung tay đấm, chạm vào lại có cảm giác mềm nhũn, Chu Nghiêu lồng ngực lõm vào, hóa giải nắm đấm của anh.

Xác chết Chu Nghiêu từng được tu bổ qua, nhưng tứ chi bị đứt ra rồi nối lại ngược lại càng làm kẻ khác sợ hãi, trên mặt trên cổ đều có dấu vết may lại, huyết nhục mơ hồ trông rất dữ tợn.

Hắn xuất hiện rất đột ngột, phía sau lập tức truyền đến tiếng thét chói tai của nhóm học sinh, so sánh với những linh hồn phiêu đãng khác thì Chu Nghiêu xem như là nguy hiểm hơn, lực chấn động quá lớn, nghĩ muốn không kêu cũng không được.

Chu Nghiêu bắt lấy bàn tay đánh tới của Niếp Hành Phong, cười lạnh nhìn anh: “Là ngươi hại chết ta, hiện tại tự động đưa lên cửa, có tính là báo ứng không nhỉ?”

“Nếu thế này coi như là báo ứng, vậy Lý Hiển Đình năm đó bị ngươi hại chết thì nói như thế nào?”

“Hắn là tự làm tự chịu!”

https://thuviensach.vn

Chu Nghiêu thét lên rồi đánh bay Niếp Hành Phong, lực rất mạnh, Niếp Hành Phong không đứng vững được, bị đánh lùi về phía sau, sau đó lại bị Khưu Lý Yên vọt tới giữ chặt, anh vội trở tay vùng ra khỏi người Khưu Lý Yên.

Bên này Tần Ưng và Sở Ca đang triền đấu với quỷ, quỷ ảnh không biết từ đâu theo nhau đến, càng lúc tụ lại càng nhiều, dần dần bức bọn họ tới mép tường, cửa kính như là bị điều khiển đều tự động mở ra, chỉ cần không cẩn thận, tùy thời đều có thể bị ngã ra bên ngoài.

Chu Nghiêu cười khặc khặc đi lên phía trước, La Ngạn còn không biết chết sống cầm kính chiếu yêu xông lên, kết quả sau khi nhìn thấy gương mặt quỷ dị của hắn, kêu to một tiếng, hất văng kính chiếu yêu, xoay người bỏ chạy.

Chu Nghiêu vươn hai tay loang lổ bắt lấy đuôi áo La Ngạn, Niếp Hành Phong vội xông lên kéo La Ngạn ra, nhưng chính anh lại bị Chu Nghiêu thuận thế túm lấy, cảm giác lạnh lẻo thấu xương từ bàn tay đó truyền đến, Niếp Hành Phong cả người run lên, vội vàng né tránh, lại bị gió lạnh hất đụng vào tường bên cạnh.

“Niếp Hành Phong, ngươi đi chết đi!”

Đầu lại bị va chạm, Niếp Hành Phong té rớt trên mặt đất, chỉ cảm thấy mắt nổ đom đóm, phía sau anh chính là cửa kính đã được mở rộng, thấy Chu Nghiêu lại hướng về phía mình giơ bàn tay lên, trong lòng không khỏi vạn phần hối hận đã cởi mất bùa hộ mệnh Trương Huyền đưa cho mình.

Trước khi đến đây đã chuẩn bị tinh thần chịu chết, có điều anh cũng không nghĩ chết thế này, nhìn đến di động bị rơi trên mặt đất, đột nhiên nhãn tình sáng lên.

“Chúng ta sẽ không chết, kẻ phải chết chính là ngươi!”

https://thuviensach.vn

Lấy tay bật nhạc chuông điện thoại, đó là tiếng chuông chuyên dùng để báo Trương Huyền gọi đến.

Di động không thể biểu hiện thời gian nhưng không phải là mặt khác công năng không nhạy, ví dụ như phát nhạc.

Giọng đọc kinh trang nghiêm giòn giã vang lên trong không gian, nhất thời tiếng rầm rĩ kêu gào biến mất vô tung, quỷ ảnh nháy mắt biến mất sạch sẽ, Khưu Lý Yên ngã nhào xuống, Chu Nghiêu mặt lộ vẻ hoảng sợ, nhưng không cam tâm đi vào khuôn khổ, ôm lấy đầu dùng sức kêu to.

“Ngươi đã chết, vẫn là nên tuân mệnh đầu thai đi thôi.”

Niếp Hành Phong cầm di động chậm rãi đi về phía hắn, nhìn thấy thân mình hắn càng ngày càng rung, rốt cục chống đỡ không được, cũng ngã xuống, thân thể vốn được khâu lại bị đứt tung ra.

Năm tên đệ tử kinh hồn chưa định, Phùng Tình Tình run giọng hỏi: “Đây là cái gì? Còn lợi hại hơn so với pháp khí của chúng ta.”

“Kim quang thần chú.” Sở Ca lòng còn sợ hãi nói.

Đích thật là kim quang thần chú, là Trương Huyền tự ý đặt làm nhạc chuông di động cho anh. Lên mạng là có thể miễn phí cài đặt, nhưng lại bị Trương Huyền đòi báo đáp bằng hai bửa cơm Tây đắt tiền.

Có điều, anh chưa bao giờ cảm thấy may mắn là Trương Huyền nhiều chuyện như bây giờ.

“Lập tức rời khỏi nơi này!”

Lần này không có ai phản bác, năm đệ tử xám xịt đi theo Niếp Hành Phong, Phùng Tình Tình vốn nghĩ muốn lấy cây nến, nhưng nhìn đến xác chết trên mặt đất, sợ tới mức thét chói tai, nhảy đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Mới vừa tiến vào hành lang dài, âm nhạc lại vang lên, Phùng Tình Tình vội hỏi: “Có phải hay không còn có u hồn? Tiếp tục bật, đừng có ngừng.”

Lần này không phải là bật nhạc, mà là tiếng chuông điện thoại, Niếp Hành Phong vội ấn nghe.

“Chủ tịch, anh đang ở đâu?”

Giọng Trương Huyền nghe rất kì quái, như là bị làm biến giọng, cảm giác như bị kéo dài ra thanh âm chậm rì rì.

Bọn họ quả nhiên ở không gian khác nhau, bởi vậy làm cho tốc độ âm thanh cũng bị trì trệ.

“Tôi ở chỗ tòa nhà giải phẫu, còn cậu?”

Thanh âm của anh khi đối phương nghe tới, hẳn là cũng rất chậm, hơn nữa ngày Trương Huyền mới nói: “Tôi đến bệnh viện tìm anh, hiện tại vừa mới vào, xảy ra chuyện gì? Giọng anh sao kì quái vậy.”

“Tôi không biết, nơi này tất cả thời không đều lẫn lộn, có thể có quan hệ đến Lý Hiển Đình.”

“Là rất khác thường, bên người tôi cũng có thiệt nhiều tiền mặt bay lượn khắp nơi.”

Nhìn đến quỷ quái, Trương Huyền lại mắc bệnh nghề nghiệp, trực tiếp bắt bọn nó phân loại thành tiền mặt.

Bất quá lúc này Niếp Hành Phong không có tâm tình truy cứu tật xấu tham tiền của cậu ta, nói: “Tôi lập tức đi tìm cậu. . . . . .”

Một tiếng vang lạnh lẽo vang lên ở đầu bên kia, khác hẳn với tốc độ nói chyện siêu chậm của Trương Huyền, tiếng vang này rất rõ ràng, tiếp theo là tiếng có vật ngã xuống.

https://thuviensach.vn

“Trương Huyền, Trương Huyền. . . . . .”

Đó là tiếng súng, anh sẽ không nghe lầm, cách đây không lâu anh còn nghe qua tại nhà Chu Nghiêu, là ai nổ súng, Trương Huyền có xảy ra chuyện gì không?

Niếp Hành Phong hướng về phía di động gào nửa ngày, đáp lại anh là sự trầm mặc, sau đó, di động bị ngắt.

******

Sở Phong sau khi nghe máy theo dõi, vọt vào thang máy trước, còn lại ba người cũng đi sát theo, may là đèn trong thang máy không có vấn đề, cũng có thể hoạt động bình thường.

Đi lên lầu ba, tầng này có đèn chiếu sáng, nhưng hành lang dài trống rỗng, tĩnh lặng làm cho người ta hít thở không thông.

Sở Phong đi thẳng đến phòng bệnh Cố Trừng, cửa phòng mở rộng, bên trong lại không có một bóng người, anh tức giận nắm chặt cái máy theo dõi còn kêu không ngừng trong tay.

“Cái gì mà máy theo dõi đời mới nhất, nửa bóng người cũng không có, kêu cái quỷ gì?”

Anh tắt máy theo dõi, chạy ra khỏi phòng bệnh, Thường Thanh sớm nắm chặt khẩu súng trong tay, quét mắt nhìn quanh, làm đúng tư thế của một cảnh sát.

Chu Lâm Lâm không cam lòng yếu thế, hai tay nắm kiếm gỗ đào, Triệu Tiểu Vi trong tay lại là gương đồng, những thứ dụng cụ này thành viên trong nhóm bọn họ mỗi người có một cái, bây giờ tình trạng rõ ràng không bình thường, cho dù không có quỷ, xuất hiện ác nhân và vân vân, kiếm gỗ gương đồng đều có thể dùng làm vũ khí.

https://thuviensach.vn

Sở Phong quay đầu lại, nhìn đến tư thế của bọn họ, hoảng sợ, đập cho một phát.

“Các cậu đang làm cái gì thế hả? Nếu để cho y tá nhìn thấy, còn không phải là họ sẽ gọi cảnh sát sao?”

“Anh cảm thấy nơi này sẽ có y tá sao?” Thường Thanh mặt như muốn khóc nói.

Hai sinh viên liên tục gật đầu, Chu Lâm Lâm nói: “Linh cảm của tôi luôn luôn chuẩn, ở đây hẳn là có u hồn, có thể việc này cũng có quan hệ đến việc thành viên trong nhóm chúng tôi mất tích.”

“U hồn?”

“Chính là cái loại này.” Thường Thanh lấy tay làm thành hình dạng cuộn sóng.

Cậu ta chỉ lo giải thích, không cẩn thận va vào một y tá đang vội vàng đi tới, làm thuốc để trên khay trong tay cô toàn bộ rớt xuống đất.

Y tá la hoảng lên, xoay người lại kiểm tra mấy bình thuốc, Sở Phong vội bảo hai người kia nhanh thu hồi kiếm gỗ gương đồng.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi. . . . . .”

Thường Thanh cất súng lục, ngồi xổm xuống giúp y tá nhặt lại mấy bình thuốc, hình dạng mấy bình thuốc có chút kỳ quái, cậu cầm lấy một cái nhìn nhìn.

“Năm một chín tám. . . . . .”

Phía sau vang lên tiếng Chu Lâm Lâm do dự “Mọi người vừa rồi có nghe được tiếng bước chân không?”

https://thuviensach.vn

Tay Thường Thanh run lên, lập tức thả bình thuốc xuống.

Gặp quỷ, bay giờ làm gì còn loại thuốc sản xuất hơn một trăm năm trước?

Tay không thuận lợi rút về, bị ý tá nắm lấy, ghé lại gần cậu, vẻ mặt kinh hỉ: “Thật tốt quá, các người đều có thể nhìn thấy ta. . . . . .”

“A!”

Nhìn thấy khuôn mặt một nửa là xương khô, Thường Thanh kêu ầm lên, đứng lên nhanh chân bỏ chạy, con người là động vật phản xạ có điều kiện, khi thấy có người chạy trốn, những người khác cũng theo bản năng chạy theo, chỉ nghe bộ xương khô ở phía sau gọi: “Chớ đi, tôi còn chưa nói xong. . . . . .”

Sở Phong trả lời bằng cách xoay tay lại bắn hai viên đạn.

Tựa hồ có tiếng té ngã, nhưng không ai dám quay đầu lại xác nhận, nhìn đến Thường Thanh chạy vào trong thang máy, ba người khác cũng đi vào theo.

Thường Thanh ra sức ấn phím, cửa thang máy nhanh chóng đóng lại, nhìn đến có cái bóng trắng mơ hồ lại đây, Sở Phong lại bắn một phát, viên đạn bắn ra trong nháy mắt trước khi cửa thang máy khép kín, đem bóng trắng đánh tan.

“Lầu một, ấn lầu một!”

Tất cả mọi người nhìn thấy Thường Thanh ấn chính là lầu một, lại phát hiện thang máy đang đi lên trên, theo dõi ngón tay điên cuồng ấn phím của cậu ta, Chu Lâm Lâm đột nhiên nói: “Tôi trước khi đến đây có tra qua tư liệu, bệnh viện này đời trước là bệnh viện phục vụ chiến trường, có hơn một trăm năm lịch sử .”

https://thuviensach.vn

Không ai đáp lời.

“Nếu có cameras thì hay rồi, quỷ hơn một trăm năm, không dễ dàng có thể đụng tới.”

Lần này không ai có thể chịu nổi, Chu Lâm Lâm trên đầu nháy mắt bị phát cho hai cú, là Sở Phong cùng Triệu Tiểu Vi đánh, may là Thường Thanh chỉ lo ấn phím, không chú ý đến lời nói ngu ngốc của cậu ta.

Thang máy đi tới đỉnh tầng, sau khi phát ra tiếng đinh dễ nghe thì ngừng lại.

Ngọn đèn tỏa ra thứ màu xanh trắng, mọi người hai mặt nhìn nhau, trừ Chu Lâm Lâm, mỗi người trong mắt đều tràn ngập sợ hãi, Thường Thanh run giọng hỏi: “Làm sao bây giờ? Có nên đi ra ngoài không?”

Sở Phong tỏ vẻ không biết nên làm thế nào, Triệu Tiểu Vi thì liên tiếp lắc đầu.

“Kỳ thật, chúng ta hẳn là nên lựa chọn đi ra ngoài, mọi người đã quên trong thang máy tứ phía đều kín, là nơi dễ dàng gặp quỷ nhất sao?”

Hơn nữa ngày, Chu Lâm Lâm đáp lại.

Lần này không ai đánh cậu ta, không phải không nghĩ đánh, mà là biến cố kế tiếp đột phát làm bọn họ không thể đánh người được.

Thang máy sau khi tạm dừng, đột nhiên lấy tốc độ cực nhanh rơi xuống phía dưới.

Cùng với tiếng thét chói tai của bốn người, ánh đèn trong thang máy bắt đầu lúc sáng lúc tối, có giọng nói yểu điệu vang lên: “Lá gan đúng là nhỏ nha, không bằng đừng làm người nữa, đến chỗ chúng ta đi?”

https://thuviensach.vn

Một tiếng nổ, thang máy tựa hồ ngừng lại, Thường Thanh nhẹ nhàng thở ra, mới vừa mở to mắt, liền nhìn thấy cái bộ xương khô y tá vừa rồi đứng ở ngay trước mặt mình.

“Quỷ!”

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, một quyền chém ra, nắm tay lại xuyên qua thân hình nữ y tá, Chu Lâm Lâm đem kiếm gỗ đào đâm thẳng, kết quả lại bị y tá giữ chặt, hất sang bên cạnh, dễ dàng đẩy văng cậu ta.

“Kiếm gỗ đào tại sao lại không dùng được? Chẳng lẽ trăm năm lão quỷ đạo hạnh quá sâu? Nhất định là như vậy, bình thường quỷ chính là hồn phách, như thế nào có thể tụ thành hình thể?”

Chu Lâm Lâm ở bên cạnh than thở làm cho Sở Phong bực mình, nâng súng lên nghĩ muốn bắn con quỷ kia một phát, hơi hơi do dự, lại thả xuống dưới, không gian quá nhỏ, chưa đánh đến quỷ, đã đánh trúng người trước.

Anh trong đầu chợt lóe lên, vội lấy cây thánh giá mà mẹ anh bắt mang từ trong cổ áo ra, hướng về phía nữ quỷ.

“Tiên sinh, ta không phải tín đồ Cơ đốc nha.”

Nữ quỷ mỉm cười với anh, bất quá Sở Phong thà rằng nhìn không thấy, đáng tiếc không như mong muốn, một gương mặt bằng xương khô khác đột nhiên từ phía trên đỉnh đầu ló xuống, nhìn anh nói: “Nam nhân này có vẻ đẹp trai, ta muốn.”

“Là ta phát hiện trước, phải là của ta!”

“Không, là của ta!”

Trong không gian nhỏ hẹp nháy mắt đồng thời vang lên mấy thanh âm, làm thang máy di chuyển mạnh lên phía trên, có quỷ kêu lên: “Sau khi hắn

https://thuviensach.vn

chết ai quơ được trước thì là của người đó.”

Thang máy lên tới một độ cao nhất định lại đột nhiên lao thẳng xuống dưới, Sở Phong đột nhiên hiểu được ý tứ của lũ quỷ này, lần này tuyệt đối không có may mắn phát sinh, thang máy sẽ rơi thẳng tới tầng thấp nhất.

Anh thề, lần này chỉ cần là có thể sống đi ra ngoài, đời này tuyệt đối sẽ không tiếp tục ngồi mấy cái thứ trò chơi tốc độ nữa.

Mang theo tiếng thét chói tai, thang máy như sao băng rơi thẳng xuống mặt đất.

Thật lâu sau, lại yên tĩnh trở lại.

Bốn người đều ôm đầu ngồi thụp một chỗ, cảm giác như thời gian đang ngừng lại.

Không phải ảo giác, thang máy hình như đã dừng lại , khi nhìn đến một bàn tay bằng xương cốt mò đến, Sở Phong không lưu tình chút nào đấm một quyền.

Sau một tiếng đinh giòn vang, cửa thang máy mở ra , bên ngoài không gian tối om, mơ hồ nghe được có tiếng nói, Thường Thanh lập tức nâng súng bắn về phía bóng dáng đang đi tới kia.

“Không được!”

Viên đạn đã bắn đi ra ngoài trước tiếng ngăn cản của Sở Phong.

Trong bóng đêm có tiếng ngã xuống, cửa thang máy lập tức đóng lại, ngăn cách trong ngoài hai thế giới.

Không gian một mảnh trầm mặc, như thể không nhìn thấy Quỷ Hồn lắc lư trước mặt mình, Thường Thanh tay run lẩy bẩy, súng lục rơi xuống trên mặt đất, nức nở nói: “Sếp, tôi giết người, vừa rồi người nọ. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Vừa rồi cái kia là người, Sở Phong so với ai khác đều rõ ràng, khác với Thường Thanh, anh từng chịu đặc huấn ở đội đặc công, yếu tố cơ bản của một đặc công chính là vào thời điểm nào cũng phải giữ được sự bình tĩnh.

Dưới tình huống bình thường, anh tuyệt đối có năng lực ngăn cản Thường Thanh, nhưng hiện tại là tình huống phi bình thường, sau khi ở trong thang máy giật lên giật xuống, nếu anh còn có thể bảo trì bình thường, thì phải là thần .

“Không phải lỗi của cậu, bất luận kẻ nào dưới tình huống như vậy, cũng sẽ phản ứng như thế. . . . . .”

Không biết lời này có tính là an ủi không, Sở Phong mới vừa nói xong, chợt nghe đến cậu ta phát ra một tiếng khóc kinh thiên động địa, ôm lấy anh, chết cũng không chịu buông tay.

“Sếp, anh giết tôi đi, đền mạng cho người ta. . . . . .”

“Này, ngươi có phải là đàn ông không vậy, giết một người mà đã khóc thành như vậy, nhớ lại năm. . . . . .”

Bộ xương khô y tá chưa nói xong, đã bị Sở Phong một cước đạp đi ra ngoài, đương nhiên, quỷ là không sợ bị đá, cô ta chính là lắc lư giữa không trung, thân hình tạm thời biến nhạt mà thôi.

“Sau khi tôi chết, đem tiền tôi gửi trong ngân hàng đều đưa hết cho người kia, tôi làm việc không được bao lâu, không có nhiều tiền lương, hy vọng người nhà người đó không ghét bỏ. . . . . .”

Đinh. . . . . .

Cửa thang máy mở ra, một thanh niên đẹp trai mặc thường phục đứng ở cửa, quét ngang liếc mắt nhìn bên trong một cái, cuối cùng tiêu điểm dừng ở trên người mấy u hồn.

https://thuviensach.vn

“Đã qua rằm tháng bảy lâu rồi, nửa đêm chạy đến làm càn, chờ ăn bữa đêm sao?”

Cậu ta chộp lấy kiếm gỗ trên tay Chu Lâm Lâm, nhìn xem hoa văn trên đó “bùa chú sai rồi, khó trách vô dụng.”

Song chỉ vung lên, vẽ vẽ lên thân kiếm, nhìn đến mấy con quỷ đang xông lên, liền giơ tay đánh thẳng, tiếng kêu sợ hãi vang lên, Quỷ Hồn lập tức biến mất ở không trung.

Trong thang máy bốn người đều trong trạng thái ngơ ngác, nhìn thấy người thanh niên đẹp trai ánh mắt màu lam lóe lên, lướt qua trên người Thường Thanh.

“Vừa rồi là cậu bắn tôi?”

Thường Thanh thần trí bị vây trong trạng thái mơ hồ, “Anh, anh không có việc gì?”

“Cậu nên may mắn người ở bên ngoài là tôi, cảnh sát như cậu mà cũng có thể dùng súng, quả thực là uy hiếp nghiêm trọng đối với sinh mệnh dân chúng.”

“Cậu là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây?”

Đem ‘con sên’ còn ôm lấy chính mình đẩy ra, Sở Phong nhìn kĩ người thanh niên.

Vừa rồi tuy rằng chỉ là một cái chớp mắt, nhưng anh thề mình nhìn thấy viên đạn xuyên qua ngực người này bắn ra, Thường Thanh khả năng bắn súng ngược lại với chỉ số IQ, nhất là khoảng cách gần như vậy, sẽ không thất thủ.

https://thuviensach.vn

Nhưng thường phục của người thanh niên này nửa điểm vết máu cũng không có, anh ta hiện tại vui vẻ đứng ở đây, chính là chứng minh tốt nhất.

Xem ra sau khi trở về, phải một lần nữa kiểm tra lại thị lực .

“Tôi tên là Trương Huyền, là tới tìm chủ tịch của tôi, chủ tịch Niếp thị Niếp Hành Phong, cứ như vậy, gặp lại sau.”

Trương Huyền nói xong liền rời khỏi thang máy, nếu là bình thường, cơ hội và tình hình tốt như vậy, cậu nhất định sẽ tuyên truyền nghề phụ, nhưng đáng tiếc, hiện tại chiêu tài miêu rất nguy hiểm, đó là nguồn tài phú của cậu, tuyệt đối không thể không để ý.

Sau khi Niếp Hành Phong rời đi một hồi Trương Huyền mới phát hiện ra việc khác thường, đầu óc cậu luôn luôn lơ đểnh, càng không nghĩ tới Niếp Hành Phong sẽ tự tiện hành động vào thời điểm nguy hiểm thế này, còn tháo xuống bùa hộ mệnh mình đưa cho anh ta.

May là, bùa chú tìm người dựa vào đồng hồ vàng phát huy tác dụng, cậu liền phát hiện ra Niếp Hành Phong đi đâu, tiền quả nhiên là pháp bảo tốt nhất, dùng đồng hồ vàng tìm hành tung so với dùng sợi tóc linh tinh hữu hiệu hơn.

Trương Huyền bằng tốc độ cấp tốc chạy tới bệnh viện, lại phát hiện tòa nhà sáu tầng đã bị người ta làm kết giới, hơn nữa sau khi cậu tiến vào, cư nhiên phát hiện nơi nơi đều là ‘huynh đệ’, còn tồn tại dưới dạng thật thể, cậu liền biết sự tình khá rắc rối, thật vất vả mới liên lạc được với Niếp Hành Phong, thời khắc mấu chốt lại bị một viên đạn cắt ngang.

“Này, anh đừng đi!”

Vừa rồi hành động của Trương Huyền ở trong mắt bốn người bọn họ thật sự là suất ngây người, hiện tại cậu ta giống như là cái bùa hộ mệnh di động, không ai nghĩ muốn để cậu ta rời đi.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền chạy tới cầu thang, bọn họ cũng đi theo, lầu một không có ánh đèn, nhưng hiện tại cố tình có thể nhìn thấy rõ ràng, trên hành lang nơi nơi đều là bệnh nhân và nhân viên cấp cứu, có rất nhiều người còn mặc quân trang, nhớ tới lời Chu Lâm Lâm nói, tất cả mọi người da đầu run lên.

“Những thứ này nhìn nhiều thành thói quen, chỉ cần không động tới chúng nó, chúng nó sẽ không chủ động quấy rầy mọi người, mỗi người một lá bùa, hai vị cảnh sát, một người một ngàn, hai người các ngươi hình như là học sinh, vậy nửa giá, mỹ nữ giảm thêm nửa giá, sau đừng quên trả thù lao đấy.”

Trương Huyền vừa lên cầu thang vừa buôn bán, bốn đạo phù đưa cho bọn họ, thuận tiện lại bắt đầu gọi điện thoại, di động vang mấy lần đột nhiên truyền được tín hiệu có người bắt máy.

“Anh(cậu) không sao chứ?”

Vừa nối máy hai người đồng thời hỏi ra một câu.

“Tôi không sao.”

Lại là cùng một câu trả lời.

Âm thanh tựa hồ so với vừa rồi nghe rõ hơn một ít , chứng minh khoảng cách của bọn họ khá gần.

“Để tôi nói trước!” Lần này Trương Huyền đoạt lấy quyền lên tiếng, “Anh bây giờ ở đâu? Chớ đi lung tung, tôi đi tìm anh.”

Bên kia truyền đến tiếng cười khổ: “Tôi không biết.”

“Không biết?”

“Ân, nơi nơi đều là tối đen, chỉ có một mình tôi, không. . . . . Tôi vừa nhìn thấy nó . . . . . .”

https://thuviensach.vn

“Nhìn thấy ai ?”

“Tiểu Bạch!”

Ngay khi điện thoại bị cắt đứt liên lạc, Trương Huyền nghe được bên kia vang lên tiếng mèo kêu.

“Meo meo. . . . . .”

Di động không biết tại sao lại bị ngắt, Niếp Hành Phong đứng ở trên hành lang dài tối tăm, nhìn con mèo đen đang ngồi xổm đối diện, mắt mèo xanh thẫm, cực kỳ giống ma trơi.

Tiếng mèo kêu khe khẽ ở trong hành lang dài có vẻ hết sức âm trầm, nhất là dưới tình huống hiện tại chỉ có một mình.

Vừa rồi lo lắng Trương Huyền, Niếp Hành Phong vừa gọi điện thoại vừa đi vội về phía trước, sau khi rẽ vào một lối, đột nhiên không gian yên tĩnh làm cho anh kinh ngạc hoàn hồn, quay đầu nhìn thì thấy chỉ có mình anh, đối mặt là hành lang dài u ám, không trung phiêu đãng rất nhiều bóng trắng, mấy sinh viên kia lại không thấy đâu.

Đáng chết, anh nhất định là ở một điểm thời không giao nhau lại đi sang một không gian khác, nơi này đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, mới có thể làm cho thời gian không gian hỗn loạn đến vậy?

Cũng may đêm nay linh hồn gặp không ít , tuy có chút âm trầm, nhưng không cảm thấy đáng sợ, Niếp Hành Phong không nhìn bọn họ, chậm rãi tới gần Tiểu Bạch, nhận thấy được dụng ý của anh, Tiểu Bạch đứng dậy chạy lên trên lầu, Niếp Hành Phong vội đi theo.

Trên lầu hai đều là phòng bệnh, hình như là đã quay về bệnh viện, anh mới vừa lên lầu, liền phát giác bả vai nặng nề, một đôi tay lạnh như băng từ phía sau bóp lấy cổ anh.

https://thuviensach.vn

“Cố Trừng đồ khốn nạn này, ta xem ngươi còn muốn chạy tới đâu?”

Niếp Hành Phong trên trán lập tức toát ra ba đường gân xanh.

Thật sự là cố nhân không chỗ không gặp mà, anh cư nhiên lại đụng tới Dư Thiến ở đây, có điều nếu Khưu Lý Yên và Chu Nghiêu đều xuất hiện , Dư Thiến không hiện ra thì cũng không đúng.

Chính là, làm ơn không cần đem anh trở thành Cố Trừng, anh cũng không muốn thay Cố Trừng chịu tội.

Dư Thiến lực rất mạnh, so với trạng thái nổi điên của Khưu Lý Yên vừa rồi chỉ có hơn chớ không kém, Niếp Hành Phong nhất thời giãy không ra, chỉ có thể bật nhạc của điện thoại, nhưng ấn vài lần, vẫn không thấy kim quang thần chú vang lên.

Không biết nếu bị bóp chết tại không gian hỗn loạn, sau này có tìm được thi thể hay không?

Sống chết trước mắt, Niếp Hành Phong trong đầu đột nhiên toát ra ý tưởng như thế.

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng mèo kêu, Dư Thiến sợ tới mức lập tức buông lỏng tay ra.

Tiểu Bạch từ trong bóng đêm lao tới, vọt tới trước mặt Dư Thiến, cong thắt lưng lại gào lên một tiếng, Niếp Hành Phong nhân cơ hội lùi về phía sau, lúc này mới nhìn đến Dư Thiến cả người bay bay ở không trung, đây là linh hồn của cô ta, không phải thân thể, xem ra là khi chết cô ta trong đầu tràn ngập hận ý mãnh liệt, mới có thể tụ thành thực thể.

“Cô nhìn cho rõ ràng, tôi không phải Cố Trừng.”

https://thuviensach.vn

“Đã nhìn ra, ta vừa rồi đuổi theo Cố Trừng tới đây, không ngờ lại gặp ngươi, bất quá ngươi cũng thế, ta là bị các ngươi hại chết, ta muốn các ngươi đều xuống dưới cùng ta!”

Tiểu Bạch lại hung tợn kêu một tiếng, nhưng lập tức bị gió cuốn đến một bên, Niếp Hành Phong cũng bị gió cuốn chặt, Dư Thiến xông lên, bắt lấy áo anh.

“Thối lui!”

Một tiếng thét sắc bén vang lên, lập tức kim quang xuất hiện, đánh vào trước ngực Dư Thiến, làm cô ta gào thét va người đụng vào mặt tường phía sau, biến mất trong nháy mắt.

” Trương Huyền đại đệ tử thứ bảy mươi hai của Trương gia ở đây, ác linh du hồn còn không mau mau lui ra!”

Trương Huyền đứng ở phía trước, thân mình ngiêng một bên, song chỉ giơ ra, giữa 2 ngón tay kẹp một lá bùa, đôi mắt xanh thẳm hơn nữa dáng đứng rất oai phong rất có khí phách, Tiểu Bạch hơi hơi run lên, nghiêng đầu nhìn cậu, mắt mèo trong suốt phát ra vẻ sùng bái.

Hồn phách bay bay xung quanh nhất thời ngoan ngoãn núp đến một bên, tránh ra một đường cho Trương Huyền, Trương Huyền đi lên vài bước, đột nhiên dưới chân bị vấp, ngã nhào về phía trước, đè trên người Niếp Hành Phong, phát ra rên rỉ.

“Là ai không có đạo đức công cộng như vậy, vứt đồ lung tung!”

Tiểu Bạch vươn chân mèo che mắt lại, không muốn nhìn.

Hiện tượng bề ngoài quả nhiên là gạt người.

“Từ hôm nay trở đi cậu ăn uống điều độ cho tôi!”

https://thuviensach.vn

Tuy rằng anh hiện tại thực vô cùng hy vọng nhìn thấy Trương Huyền, nhưng tuyệt đối không nghĩ là bằng phương thức này, bay nhào lên người anh, không bị đè cho bất tỉnh thật sự là kỳ tích.

“Chiêu tài miêu. . . . . Không, chủ tịch, tôi rốt cục đã tìm được anh, anh có sao không?”

“Tôi hiện tại có sao!”

Niếp Hành Phong kéo kéo cái người còn nằm trên người anh không muốn đứng lên, đẩy cậu ta sang một bên, xoa xoa ngực, đang muốn đứng lên, ai ngờ Trương Huyền lại ghé đầu tới, trong không gian u ám Niếp Hành Phong mơ hồ nhìn thấy cậu ta tựa hồ đem cái gì đổ vào miệng.

“Này. . . . . ”

Chỉ kịp nói ra một chữ, liền phát giác môi nóng lên, là bị hôn, tiếp theo mùi vị chất lỏng phi thường quen thuộc nháy mắt tràn ngập trong miệng, Trương Huyền rót thuốc đã có kinh nghiệm, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi ngăn chận lưỡi của anh, khiến cho anh lần thứ hai không thể không đem nước bùa uống hết.

Lần này Niếp Hành Phong xuống tay không lưu tình, một cước đem cái tên uy thuốc xong mà còn không nhả ra đá văng, tiếp theo là tung ra một đấm, Trương Huyền ôm bụng tránh sang một bên, lấy tay khua khua tạm dừng.

“Dừng dừng dừng, tôi là vì muốn tốt cho anh, anh chắc cũng không muốn bị ác linh bám lấy chứ? Anh thể chất cực âm, đầu lại bị thương, thân thể từ trường đều ở trong trạng thái yếu nhất, lúc này còn chạy đến bệnh viện, quả thực chính là dương nhập hổ khẩu (dê vào miệng hổ).”

Mùi vị nước bùa vô cùng căm thù như lởn vởn trong lồng ngực, Niếp Hành Phong có cảm giác buồn nôn, anh dùng lực chà xát môi, mắng:

https://thuviensach.vn

“Chẳng lẽ cậu không có phương thức rót thuốc nào bình thường một chút sao?”

“Có, nhưng đối với anh không thích hợp, bùa hộ mệnh tôi đưa cho anh, anh đều không chịu mang theo, rõ ràng là không chịu phối hợp, tôi đây chỉ có thể cưỡng chế chấp hành .”

Trương Huyền vẻ mặt ủy khuất, làm cho Niếp Hành Phong không biết nói gì mà chống đỡ.

Thấy chiêu tài miêu sắc mặt hơi dịu xuống, Trương Huyền biết chính mình lại lừa dối qua được một cửa, giống như con chó nhỏ chạy tới, lấy vài lá bùa và mấy bình sứ nhỏ từ trong túi quần đưa cho anh.

“Đây là cái gì?”

“Bùa trừ tà và hắc cẩu huyết, khi khẩn cấp nói không chừng có thể sử dụng, tòa nhà này tà khí rất nặng, không xong! Hai cái tên cảnh sát cùng mấy sinh viên kia đâu rồi?”

Trương Huyền bất tri bất giác, hiện tại mới phát hiện mấy người kia đã không thấy đâu.

“Cảnh sát?”

Nghe xong lời tự thuật của Trương Huyền, Niếp Hành Phong lập tức hiểu được hai sinh viên kia là thành viên câu lạc bộ của Sở Ca, bọn họ nhất định là ở một đoạn giao lộ nào đó đi lầm vào không gian của bệnh viện, về phần hai người cảnh sát kia thì không cần nói nhiều, chỉ hy vọng bọn họ tận trung cương vị công tác có thể tìm được thứ gì có giá trị.

“Meo!”

https://thuviensach.vn

Bị phớt lờ, Tiểu Bạch vểnh tai đi vòng vòng, không cam lòng kêu một tiếng.

Không ai để ý nó.

Niếp Hành Phong hỏi: ” Kết giới thiên la địa võng của Đạo sĩ các cậu có năng lực thay đổi thời không hay không?”

“Thay đổi thời không? Nếu pháp thuật có cái loại năng lực này, đạo sĩ như chúng tôi chẳng phải mỗi người đều có thể xuyên qua thời không sao?”

Trương Huyền cười nhạt, đột nhiên nghĩ ra cái gì.

“Là tòa nhà này, ở đây bị người làm kết giới, đạo sĩ có thực lực mạnh như vậy không nhiều lắm, phải . . . . . Lâm Thuần Khánh, đúng, nhất định là ông ta.”

Cậu ta suy luận một hồi, đột nhiên căm tức Niếp Hành Phong, bổng nhiên bị trừng, Niếp Hành Phong hỏi: “Sao vậy?”

“Anh thật quá đáng, mặc kệ anh kiếp trước cùng Lý Hiển Đình có cái gì ân oán, đều là chuyện trước kia, hắn không có quyền lợi quấy rầy kiếp này của anh, nhưng anh lại cư nhiên vì cùng hắn chấm dứt ân oán mà chạy đi tìm cái chết, anh đem người thân của anh và công ty đặt ở đâu hả? Hoàn toàn không có một chút trách nhiệm, nếu anh chết , tôi sau này kiếm tiền còn dựa vào ai. . . . . .”

Những câu đầu làm cho Niếp Hành Phong tràn đầy hổ thẹn, nhưng những câu sau càng nghe càng không thích hợp, thấy Trương Huyền vẻ mặt nghĩa chính từ nghiêm, đành phải nói: “Thiếu hắn một cái mệnh, chung quy là vẫn chưa trả.”

“Thiếu mệnh, tôi thay anh trả! Gặp nạn, tôi thay anh chịu!”

https://thuviensach.vn

Mùi hương CK lan đến, mùi hương thoang thoảng như có như không cảm giác không tồi, Trương Huyền nhìn anh, mắt xanh như nước óng ánh.

“. . . . . Chi phiếu, trước tiên chuẩn bị cho tốt!”

Tiểu Bạch bốn chân lảo đảo, té ngã trên đất.

Tâm tình tốt bị cơn lốc quét sạch sẽ, Niếp Hành Phong sắc mặt đen lại, thầm mắng mình ngu ngốc, có tiểu thần côn ở, trường hợp đáng sợ thế nào đều có thể bị cậu ta biến thành hài kịch.

“Nếu cậu không nói câu cuối cùng, tôi sẽ cảm kích cậu hơn đấy, này này, cậu làm gì vậy?”

“Đừng nói chuyện cảm kích với tôi, nói về tiền đi!”

Trương Huyền nắm chặt tay Niếp Hành Phong chạy về phía trước.

“Phải nhanh chóng tìm được Lý Hiển Đình và Lâm Thuần Khánh, thiên la địa võng tuy rằng không có năng lực xoay chuyển thời không, nhưng nguyên nhân gây ra sự thay đổi thời không trong đêm nay nhất định là có liên quan đến bọn họ, anh cũng không muốn Lý Hiển Đình bị Lâm Thuần Khánh đánh cho hồn phi phách tán – hồn vía lên mây đúng không?”

“Cậu có thể tìm được bọn họ sao?”

Điểm này Niếp Hành Phong cảm thấy hơi hoài nghi, linh lực của Trương Huyền luôn luôn ngược lại với sự yêu tiền của cậu ta.

“Hoài nghi linh lực của một đạo sĩ là sĩ nhục lớn nhất đối với người đó, mặc dù là ‘nồi cơm’, cũng không thể tha thứ!”

Trương Huyền lấy ra một lá bùa, tiện tay vung lên, bùa đốt, dấy lên một ngọn lửa màu vàng bay đi lên phía trước.

https://thuviensach.vn

“Nhất là bây giờ, tiền tài trước mặt, pháp thuật của tôi chưa từng có chuyện mất linh, đi theo tôi!”

Cậu ta lôi kéo Niếp Hành Phong chạy theo ngọn lửa màu vàng, Tiểu Bạch meo một tiếng, đứng lên gắt gao đuổi theo.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9

Trong hành lang dài u ám không ngừng có bệnh nhân thương tích đi qua, chuyện bệnh viện chiến trường Niếp Hành Phong từng nghe nói qua, không nghĩ tới đêm nay được tận mắt thấy.

“Cậu nói, dưới tình huống gì những linh hồn ngủ say sẽ tỉnh lại?”

Thấy Trương Huyền kì quái nhìn về phía mình, Niếp Hành Phong lại hỏi: “Trong bệnh viện cho dù có rất nhiều âm hồn, cũng không có thể mỗi đêm đều đi ra du đãng, Lâm Thuần Khánh thiết kết giới thi pháp chỉ dùng để đối phó ác linh, như thế nào lại có thể đem những hồn phách khác cũng dẫn đi ra?”

“Tôi không biết.” Trương Huyền suy nghĩ nói: “Không liên quan gì đến kết giới của Lâm Thuần Khánh, có thể là do Lý Hiển Đình. . . . . .”

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, rồi tiếng hô to gọi nhỏ, sau đó là hai tiếng súng.

Là Sở Phong và Thường Thanh, còn có một người cư nhiên là Cố Trừng, đi theo phía sau bọn họ là Dư Thiến và một đống âm hồn khác, Chu Lâm Lâm và Triệu Tiểu Vi lại không biết đi về phía nào.

Thường Thanh vừa chạy vừa cầm pháp khí quất về phía sau.

“Kính chiếu yêu! Kiếm chém yêu! Có lầm hay không vậy, mấy sinh viên kia là mua pháp khí từ chỗ nào, tại sao một chút tác dụng cũng không có?”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền cười: “Không viết đúng bùa chú đương nhiên không có tác dụng, xem ra tôi lại phải ra tay.”

Vung tay bắn ra, một luồng ánh sáng hiện lên, đánh tan âm hồn, Sở Phong và Thường Thanh rốt cục có thể ngừng chạy, đứng ở bên cạnh thở hồng hộc, Dư Thiến lại đuổi theo Cố Trừng không tha, coi Trương Huyền như không.

“Cứu tôi!”

Thấy thân thủ của Trương Huyền, Cố Trừng lập tức cầu cứu. Nghĩ đến việc mình bị bọn họ thiết kế vây khốn, Niếp Hành Phong tức giận hỏi: “Anh không phải ở cùng với đại sư sao? Sao lại chật vật thành như vậy?”

“Kết giới của Lâm tiên sinh xảy ra vấn đề, sợ đến lúc đó chiếu cố không đến tôi, liền đem tôi an trí ở một chỗ an toàn, không ngờ là Dư Thiến lại tìm đến. . . . . .”

Cố Trừng vừa chạy vừa nói, nhìn thấy một người một quỷ ở hành lang dài qua lại chạy trốn đuổi theo, trường hợp có đủ buồn cười, lại không ai có thể cười nổi.

Niếp Hành Phong thở dài, “Cứu anh ta trước đi.”

Kim quang hiện lên, đánh vào vai Dư Thiến, hồn phách như khói tan ra, nhưng lập tức lại lần nữa tụ lại, tiếp tục đuổi theo Cố Trừng.

“Ha hả, quỷ này có điều so sánh lợi hại, lập tức tróc không được cũng thực bình thường.”

Không dám nhìn ánh mắt căm tức của chiêu tài miêu, Trương Huyền vội tập trung tinh lực lại đem bùa bắn ra, ai ngờ Dư Thiến chạy trốn quá nhanh, bùa đánh vào trên người một âm hồn khác.

https://thuviensach.vn

Hai lần thất thủ, Trương Huyền nóng nảy, khép ngón tay quát: “Lộ khai lưỡng biên, tả âm hữu dương, lệnh hồn phách quy tề!”

Sắc lệnh chém ra, lần này cuối cùng thành công , đem âm hồn Dư Thiến đánh vào trên tường, dùng bùa đinh trụ, âm hồn phát ra tiếng kêu hung ác, không ngừng biến hóa hình dạng, nhưng không thể nào giãy ra khỏi sự trói buộc của bùa chú.

Trương Huyền tiến lên, nhỏ giọng nói: “Ta kiếm cơm ăn không dễ dàng, ngươi cũng đừng gây sức ép , dù sao mọi người đã chết, hợp tác một chút để cho ta thu ngươi, quay đầu lại ta sẽ siêu độ cho ngươi.”

Tháo bùa đinh trụ, ở trong tình trạng Dư Thiến cực không tình nguyện đem hồn phách cô ta thu vào trong một cái bình thủy tinh nhỏ.

Sở Phong và Thường Thanh vội vàng nói tạ ơn, Trương Huyền cười hì hì xua tay nói: “Chuyện nhỏ, ấy, kim phù tìm đường của tôi sao lại không thấy đâu nữa?”

Niếp Hành Phong thờ ơ lạnh nhạt, lười nói từ lúc mấy người này xuất hiện, kim phù tìm đường bỗng biến mất, bất quá lúc ấy Trương Huyền vội vả khoe khoang, không có phát hiện.

“Hai sinh viên kia đâu rồi? Không có xảy ra việc gì chứ?”

“Vừa rồi sau khi anh đi mất không biết vì cái gì bọn họ cũng không thấy , bất quá có bùa hộ mệnh của anh, hẳn là không có việc gì.”

Được người quan tâm, Thường Thanh cảm động liên tục trình bày, sau khi nghe xong Trương Huyền nhẹ nhàng thở ra.

“Vậy là tốt rồi, nếu xảy ra chuyện, hóa đơn, ôi. . . . . .”

Chân bị Niếp Hành Phong đá một cước, cậu lập tức ngừng nói.

https://thuviensach.vn

“Hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Sở Phong làm cảnh sát nhiều năm, năng lực thừa nhận so với người bình thường cường hơn nhiều, anh đã thích ứng với hiện tượng phi bình thường bị Quỷ Hồn đuổi theo này, đưa ra một đề tài căn bản.

“Đúng vậy, phải làm sao để đi ra ngoài, Hành Phong?” Cố Trừng giữ chặt tay Niếp Hành Phong, kinh hoảng hỏi.

Bàn tay đó lạnh lẻo khác thường, làm cho Niếp Hành Phong thấy không thoải mái, muốn tránh thoát, lại bị đối phương giữ chặt, bàn tay có chút đau đớn, tựa hồ móng tay đối phương đang bấu vào da thịt anh.

Anh đối với sự hèn nhát của Cố Trừng cảm thấy rất khinh thường, đồng thời cơ thể cảm giác không khoẻ cũng làm cho anh hoài nghi nước bùa Trương Huyền cho mình uống có thực sự có tác dụng hay không.

Nhìn về phía Trương Huyền, Trương Huyền khuôn mặt lộ ra vẻ nghiêm túc hiếm có, ánh mắt xanh thẳm như nước biển, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Có phải thấy khó chịu không?”

Anh biết Trương Huyền thể chất khác thường, có khi thực mẫn cảm với âm khí, giống như mình bây giờ.

Trương Huyền lắc đầu, “Không có gì, chính là cảm giác rất không thích hợp, đi theo phía sau tôi đi.”

“Thật có lỗi, tôi không thói quen đứng ở phía sau người khác.”

Niếp Hành Phong đứng ở bên cạnh Trương Huyền, cậu ta nhìn anh một cái, tựa hồ oán tránh anh thích cậy mạnh, Cố Trừng đã có ý vô tình đứng ở giữa, ngăn trở tầm mắt của cậu ta.

https://thuviensach.vn

Hành lang dài yên tĩnh, hơn nữa ngày, Sở Phong đột nhiên nói: “Hình như mặt đất đang rung động. . . . . .”

Bất ngờ chấn động dữ dội cắt ngang lời nói của anh ta, lập tức hai bên cửa sổ phát ra tiếng vang chói tai, trời sụp đất nứt ngay lập tức xảy ra.

“Nằm úp sấp xuống!”

Sở Phong phát ra tiếng la tỉnh táo, ngay lúc mọi người nằm úp sấp xuống, thủy tinh vỡ vụn bắn tung, rải rác trên mặt đất.

Tòa nhà lay động kịch liệt, ở giữa tiếng gào hỗn loạn của âm hồn, năm người giống như quả bô-linh không thể đứng vững quay cuồng chung quanh theo từng lay động của tòa nhà.

“Động đất. . . . . .” Thường Thanh ôm đầu kêu.

“Không, là do trận pháp thiên lôi địa hỏa của Lâm Thuần Khánh gây nên chấn động.” Trương Huyền than thở.

Nhất định là Lâm Thuần Khánh vì đối phó Lý Hiển Đình mà thiết hạ pháp trận, vốn loại trận thế này dùng để đối phó lệ quỷ không có gì không ổn, nhưng hiện tại cố tình thời không lại lần lượt thay đổi, những người còn bị vây trong thời không hỗn loạn như bọn họ thực dễ dàng vì vậy mà biến thành vật hi sinh.

Cậu vươn tay kéo Niếp Hành Phong, lại cầm trúng bàn tay lạnh như băng của Cố Trừng, cậu tức giận lập tức buông ra.

Đáng giận, người này cư nhiên dám tranh giành chiêu tài miêu với cậu.

Rung chuyển không thôi, tựa hồ cả không gian như đang xoay tròn, sau mấy vòng, đột nhiên như là rơi xuống một cái vực, dưới thân không có chỗ đứng, mọi người kêu to ngã xuống hắc ám khôn cùng bên dưới.

https://thuviensach.vn

Trước mắt đột nhiên tối đột nhiên sáng , bọn họ rất nhanh dừng ở một không gian sáng ngời, tốc độ rơi xuống khá chậm, Niếp Hành Phong khi đáp xuống đất xoay người đứng vững vàng, đáng tiếc mới vừa đứng vững, trước mắt chỉ thấy một đoàn bóng đen ập xuống, Trương Huyền vừa vặn ôm lấy anh.

“Chiêu tài miêu, có việc gì thì tôi sẽ tính sổ với anh ”

Tay bị Cố Trừng giữ chặt, trên người lại hứng thêm một sức nặng nữa, Tiểu Bạch nhẹ nhàng ngã lên trên người anh và Trương Huyền.

Niếp Hành Phong bị một người một mèo ép tới kêu lên một tiếng đau đớn, nghĩ thầm,rằng từ khi nhận thức tiểu thần côn này, anh sẽ không có một ngày bình an.

“Meo meo!”

Tiểu Bạch mới vừa đứng vững, liền nâng móng vuốt lên cào cấu, móng vuốt sắc bén làm trên mu bàn tay của Cố Trừng xuất hiện mấy vết máu, Trương Huyền cuống quít túm cổ nó đem nó xách sang một bên.

Sở Phong ngả vào một loạt sô pha ở góc tường, giảm bớt lực chấn động, Thường Thanh hơi chút trật hướng, đầu va vào mép sô pha, hôn mê bất tỉnh, Sở Phong vội đỡ lấy cậu ta, nhìn bốn phía xung quanh, hỏi: “Đây là đâu?”

Phía trước là quầy phục vụ, nhìn theo bố trí thì hình như là đại sảnh ở lầu một của bệnh viện, ở giữa có một cái hình tròn vàng rực nhô lên cao, từ vòng tròn không ngừng phát ra ánh sáng vàng chói lóa, đem cả không gian đại sảnh chiếu đến xanh vàng rực rỡ, kim quang tầng tầng giảm và tăng, giống như là cái lưới, đem một người chỉ có nửa thân hình gắn vào giữa.

Theo sự co rút nhanh chóng của tấm lưới, người nọ không ngừng phát ra tiếng gào thét thống khổ, mỗi lần lưới co lại, thân hình hắn càng trở nên mờ

https://thuviensach.vn

nhạt.

“Lý Hiển Đình!”

Trương Huyền vừa kêu lên, cánh tay đã bị Niếp Hành Phong gắt gao nắm lấy, kêu lên: “Mau cứu hắn!”

“Việc này. . . . . .”

Trương Huyền nhìn Lâm Thuần Khánh đang niệm chú ngữ đứng ở phía trước tấm lưới chân đạp cửu cung. Đồng thời vận dụng hai loại pháp lực rất tốn sức, Lâm Thuần Khánh hiển nhiên đã dốc hết toàn lực, nếu mình dám phá hoại giữa chừng, sau đó chắc chắn sẽ bị hắn dùng thiên lôi địa hỏa đến quay.

“Lý Hiển Đình giết rất nhiều người, đã biến thành ác linh, Lâm Thuần Khánh trừ tà cũng không có làm sai, hơn nữa trận pháp của Lâm gia bọn họ rất là lợi hại, tôi. . . . . .”

“Cứu hắn, nếu không tôi lập tức Fire (sa thải, cái này là nguyên văn) cậu!”

Này một từ fire có thể nói còn lợi hại hơn thiên lôi địa hỏa của Lâm Thuần Khánh, Trương Huyền lập tức không nói hai lời, lấy bùa ra ném lên không tung, miệng quát: “Bạch lôi hắc khí, quắc diệt tà tung, thần tướng khẩn cấp nghe lệnh ta, triệt thiên lôi, đi địa hỏa, lập tức tuân lệnh, sắc!”

Lá bùa như gió lốc, bắn về phía kim võng(lưới vàng), nhất thời, một tiếng nổ ầm ầm, kim quang bắn ra bốn phía, giống như pháo hoa ở không trung tản ra, làm người ta hoa mắt, Lâm Thuần Khánh hét một tiếng, ngã văng ra ngoài.

“Trương Huyền!”

https://thuviensach.vn

Lâm Thuần Khánh té ngã trên đất, phát hiện là Trương Huyền quấy nhiễu, lập tức gầm lên giận dữ, Trương Huyền vội chỉ chỉ Niếp Hành Phong, làm cái điệu bộ xin tha.

“Khánh thúc thật có lỗi, nếu tôi không nghe lời của chủ tịch, tôi sẽ bị hắn dùng thiên lôi địa hỏa đốt nướng, ngài đại nhân có đại lượng, đừng trách móc.”

Niếp Hành Phong vọt tới phía trước, nhưng thấy kim võng nháy mắt hóa thành tro tẫn, ở giữa một hình người lững lờ rơi xuống, biến mất ở không trung, anh vội bắt lấy Trương Huyền, hỏi: “Tại sao có thể như vậy? Lý Hiển Đình đâu? Có phải là bị cậu dùng thuật đánh tan hồn phách không?”

Trương Huyền sợ tới mức liên tục xua tay, “Bình tĩnh bình tĩnh, đó chỉ là ảo ảnh thôi.”

“Không phải lỗi của cậu ta.”

Lâm Thuần Khánh đứng lên, nhìn kim hoàn đang dần dần biến mất, vẻ mặt hối hận.

“Là ta thất sách , không ngờ tới ác linh thế nhưng có linh lực mạnh như vậy, hồn phách có thể tách ra khỏi linh thể.”

Thấy Niếp Hành Phong mặt lộ vẻ nghi hoặc, Trương Huyền vội vàng giải thích: “Nói đúng là, Khánh thúc hao hết tâm lực đối phó kỳ thật chỉ là ảo ảnh linh thể, mà hồn phách đi nơi khác, Lý Hiển Đình làm như vậy là để làm giảm thực lực của ông ấy, rồi sau đó quay lại đấu.”

“Meo!”

Trong tiếng mèo kêu bén nhọn, một cơn gió kì quái quét tới, Trương Huyền vội kéo Niếp Hành Phong tránh đi, Lâm Thuần Khánh lại bị quấn

https://thuviensach.vn

lấy ngã văng ra ngoài, ông ta vừa rồi vì trấn ác linh tiêu hao rất nhiều thể lực, đã là nỏ mạnh hết đà, dễ dàng liền bị đánh bại.

“Ngươi chỉ nói đúng phân nửa, điều có lợi trong việc hồn phách và linh thể chia lìa là, có thể ý tiến vào thân thể bất kỳ kẻ nào, ví dụ như, Cố Trừng.” Cố Trừng đứng ở giữa đại sảnh, mỉm cười nói.

Lúc này kim quang đã tan ra, đại sảnh chỉ có mấy đèn huỳnh quang chiếu sáng, ngọn đèn chiếu làm khuôn mặt anh ta trông trắng bệch, quả thực, loại vẻ mặt tái nhợt thế này không thuộc về người sống, mà nụ cười, thong dong ngạo nghễ, lại càng không thuộc về Cố Trừng.

“Ngươi là Lý Hiển Đình? Ngươi bám vào thân Cố Trừng? Ngươi một cái linh thể nho nhỏ bị pháp thuật giam cầm, như thế nào có thể làm được đến thế này?” Trương Huyền lòng hiếu kỳ nổi lên, giống như học sinh hiếu học liên mồm hỏi.

“Nghĩ muốn bám lên thân hắn rất đơn giản, kỳ thật ta càng hy vọng hắn chết, bất quá vì đạt thành kế hoạch, đành phải ủy khuất chính mình một chút .”

“Tướng quân!”

Niếp Hành Phong đang muốn xông lên phía trước, bị Trương Huyền giữ chặt, lấy ra một lá bùa, quát: “Mặc kệ ngươi dùng cái gì thủ đoạn, đều lập tức rời khỏi thân thể của Cố Trừng, nếu không ta sẽ đánh tan hồn phách của ngươi!”

“Ha ha, ngươi cứ việc đánh, xem là của hồn phách ta tán trước, hay là Cố Trừng tán trước!”

Bị Lý Hiển Đình nhìn ra điều băn khoăn, Trương Huyền tức giận ở trong lòng mắng câu Tam Tự kinh, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ. Lý

https://thuviensach.vn

Hiển Đình nhìn lướt qua Sở Phong đang nâng súng chỉ về hướng mình, cười to: “Nổ súng đi, nhìn xem có thể đánh ta ra hay không.”

Sở Phong đương nhiên không dám nổ súng, trong lúc do dự, chợt thấy gió lạnh quét đến, súng bị lôi đi, bay lên không trung, quay ngược lại, họng tự động hướng về phía Trương Huyền.

“Không được!”

Theo ánh mắt âm lãnh Lý Hiển Đình đã đọc hiểu dụng ý hắn, Niếp Hành Phong vội che ở trước người Trương Huyền, ai ngờ cánh tay bị siết chặt rồi bị Trương Huyền túm ném sang một bên. Anh nhìn thấy thân mình Trương Huyền chấn mạnh một chút, ngã văng ra ngoài.

“Trương Huyền!”

Trương Huyền vẫn không nhúc nhích nằm sấp trên mặt đất, Niếp Hành Phong giống như nhìn thấy có máu tươi từ trên người cậu ta chảy ra, rất khó tin tưởng người một khắc trước còn nói đùa không dứt, lúc này đã không có hơi thở, anh hoảng hốt tiến lên, bàn tay run rẩy vươn ra, muốn ôm lấy cậu ta.

Họng súng lại chợt lóe, nhắm ngay Lâm Thuần Khánh, Lý Hiển Đình khóe miệng tràn đầy ý cười.

“Thử xem xem, đạo gia tu vi pháp lực cao thâm có thể ngăn cản một viên đạn hay không.”

“Dừng tay!”

Không kịp chăm sóc Trương Huyền, Niếp Hành Phong lắc mình che ở trước mặt Lâm Thuần Khánh, mặt hướng về Lý Hiển Đình, vẻ mặt kiên quyết.

https://thuviensach.vn

“Đừng tiếp tục giết người, ta đêm nay tới nơi này, chính là nghĩ muốn chấm dứt tất cả ân oán với ngươi, mạng của ta ngươi tùy thời có thể lấy đi, chính là, xin ngươi hãy buông tha bọn họ.”

Cây súng nho nhỏ ở không trung run rẩy, thật lâu sau, rốt cục rơi xuống trên mặt đất, Lý Hiển Đình không nói lời nào, còn vươn tay đến gần Niếp Hành Phong.

“Đừng lại đây!”

Niếp Hành Phong hướng Lâm Thuần Khánh lắc đầu, đi đến trước mặt Lý Hiển Đình, nhìn thấy hắn vươn tay, sờ hướng hai má của anh.

Cảm giác lạnh như băng, làm cho anh nhớ tới sự tuyệt vọng trong ngục tù của Lý Hiển Đình khi bị vu hãm thành tội, lúc ấy tâm của hắn, có lẽ cũng là lạnh lẽo như vậy.

“Cũng buông tha Cố Trừng được không? Mọi người mắc nợ ngươi, để một mình ta hoàn lại!”

Lý Hiển Đình tựa hồ cười cười, rất nhanh, một nhân thể cao to từ trên người Cố Trừng thoát ra, Cố Trừng lập tức ngã quỵ, thân ảnh đó lại đứng ở bên cạnh Niếp Hành Phong, thân hình nhạt nhẽo, như cách một tầng sương, chỉ có thể mơ hồ nhìn đến dung nhan tuấn lãng của hắn.

Trong đầu tựa hồ hiện lên một hình ảnh, một nam nhân anh tuấn mặc quân trang ngồi trên lưng ngựa nói chuyện với anh, nắng chiều chiếu vào khuôn mặt chính trực, tuấn tú cương nghị, nam nhân nói rất chậm, cũng thực ôn nhu, chính là anh lại nghe không rõ ràng lắm.

Lý Hiển Đình không chuyển mắt nhìn anh, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Nhiều năm như vậy, ngươi một chút cũng không thay đổi, nhìn thì bình tĩnh, kỳ thật tính tình lại rất dễ xúc động, huyết khí đi lên, ngay cả mệnh

https://thuviensach.vn

đều có thể không cần.”

“Thực xin lỗi, ta chỉ là hy vọng cái chết của ta có thể hóa giải oán khí của ngươi.”

“Không, ngươi cũng không có làm cái gì có lỗi với ta, ta cũng không muốn làm hại ngươi.”

Niếp Hành Phong ngạc nhiên nhìn Lý Hiển Đình, không rõ ý tứ của hắn.

Bàn tay rắn chắc lướt nhẹ qua trán anh, giọng nói ôn hòa.

“Hơn nữa ta chưa bao giờ trách ngươi.”

Trước mắt lóe lên, tựa hồ nhìn đến khung cảnh tàn nhẫn âm ngoan trong lao ngục, anh đi thăm Lý Hiển Đình, Lý Hiển Đình cầm chặt tay anh, kiên trì nói mình vô tội, anh đương nhiên là tin tưởng. Có lẽ anh không yêu Lý Hiển Đình, nhưng nhiều năm chinh chiến cùng nhau, xuất sinh nhập tử, thái độ làm người của Lý Hiển Đình, anh so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, đó là chủ soái của anh, anh không thể dễ dàng tha thứ người khác hãm hại hắn.

Vì thế, anh bán của cải tất cả tài sản lấy tiền mặt, dùng tiền chuẩn bị vì Lý Hiển Đình giải oan, lại lần lượt bị bác bỏ, cho đến khi hành quyết chém ngang người xong, anh mới biết được hãm hại Lý Hiển Đình không phải ai khác, mà chính là Vu Thiến Nương mà anh đã từng quan hệ.

Con người thật sự không nên đi sai một bước, dù cho chỉ là một bước nhỏ, anh vì ý loạn tình mê nhất thời của mình trả mà phải trả một cái giá quá đắt.

Nữ nhân kia bị phát hiện gian tình, sợ Lý Hiển Đình gây chuyện bất lợi cho mình, liền báo quan nói hắn cấu kết với bọn làm phản, Vương gia chính là cần một cái cớ như vậy, mà Vu Thiến Nương liền giúp hắn đạt thành nguyện vọng này.

https://thuviensach.vn

Sợ anh biết được đi gây chuyện, Vu Thiến Nương trộm cho anh uống một loại thuốc mê, chờ anh tỉnh lại, đã là mấy ngày sau Lý Hiển Đình bị chém ngang người, lúc sau anh mới biết được những người đó sợ Lý Hiển Đình chết đi sẽ quay về trả thù, vì thế cắt đi đầu lưỡi hắn, rồi mời người về thực hiện câu trụ hồn phách của hắn.

Vu Thiến Nương cũng không sống được bao lâu, trong một lần trên đường dạo chơi ngoại thành, xe ngựa cô ta ngồi bị kinh hoảng, rơi xuống vách núi tan xương nát thịt.

Đó là do anh làm, tiếp theo anh lại giết đám người Cừu Lợi, nhưng khi ám sát Vương gia, thất thủ bị bắt, bị loạn tiễn bắn chết.

Đây là kiếp trước của anh sao?

Niếp Hành Phong mở mắt ra, thấy Lý Hiển Đình gật đầu với anh.

“Ngươi đối với ta coi như là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, đều là lỗi của nữ nhân kia, cho nên ta không trách ngươi, chỉ cần sau này ngươi vĩnh viễn đi cùng ta.”

Niếp Hành Phong mờ mịt gật đầu, chợt nghe một thanh âm trong trẻo nói: “Ta không đồng ý!”

Trương Huyền từ trên mặt đất đứng lên, phủi phủi tro bụi trên người, cổ tay vừa xoay, một sợi dây tơ vàng xuất hiện, bắt vào trên bàn tay.

“Anh ta là chiêu tài miêu của ta, ai cũng đừng nghĩ mang đi!”

“Meo!” Tiểu Bạch ở bên cạnh phát ra tiếng kêu tỏ vẻ cùng chung mối thù.

Niếp Hành Phong kinh ngạc vô cùng: “Cậu như thế nào lại không có việc gì?”

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt tươi cười của Trương Huyền lập tức suy sụp xuống dưới, “Thật giống như là hy vọng tôi có việc vậy!”

Không, anh chính là quá mức vui vẻ.

Niếp Hành Phong đang muốn giải thích, chợt thấy ngực nhói đau, bị Lý Hiển Đình bắt lấy quay người lại trước người hắn, xương tay lạnh như băng để ở trên ngực anh, tựa hồ tùy thời đều có thể đâm vào.

Nhìn đến đau đớn chợt lóe mà qua của Niếp Hành Phong, Trương Huyền trong lòng kêu một tiếng đáng chết, chính là nghĩ đến đau đầu cũng nghĩ không ra một ác linh nho nhỏ, tại sao có thể hồn phách cùng linh thể chia lìa, hơn nữa có thể tùy ý khống chế ý chí và hành động của con người.

Liếc mắt nhìn xung quanh, Sở Phong và Lâm Thuần Khánh đang từ hai phương hướng khác nhau bọc đánh, cậu vội vàng lắc lắc đầu ngón tay trước mặt Lý Hiển Đình, dẫn dắt lực chú ý của hắn.

“Lý Hiển Đình, đừng nghĩ dùng hoa ngôn xảo ngữ gạt chủ tịch, ngươi lúc ban đầu bám lên thân Cố Trừng tiếp cận chúng ta, là muốn bám vào thân chủ tịch đúng không, nếu không phải trước đó ta cho anh ta uống nước bùa, nói không chừng annh ta đã bị ngươi khống chế.”

Nói tới đây, Trương Huyền có chút bội phục dự kiến trước của chính mình, Lý Hiển Đình lại chính là cười lạnh: “Không liên quan gì đến ngươi!”

Trương Huyền lắc lắc Tác Hồn Ti trong tay, cười đến vẻ mặt tàn nhẫn.

“Đương nhiên là có quan hệ, liên quan tuổi già hạnh phúc của ta! Cho nên hiện tại thả anh ta, ta trợ ngươi đi luân hồi, nếu không ta sẽ đánh tan hồn phách của ngươi, cho ngươi vĩnh viễn không thể siêu sinh!”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong tức đến hộc máu, chỉ cảm thấy mình ở trong mắt Trương Huyền, chính là một con chiêu tài miêu thật to, này hơn phân nửa chính là cái cậu ta gọi là tuổi già hạnh phúc. Đáng tiếc lời này Lý Hiển Đình nghe hiểu sang một ý hoàn toàn khác, ngón tay càng bấu mạnh ở trước ngực anh, kêu lên: “Mặc kệ ngươi là ai, đều đừng nghĩ mang Hình Phong đi!”

Tác Hồn Ti bám vào hai lá bùa ngân long như tia chớp bắn ra, bay qua không trung hóa thành mấy sợi, bám lên tứ chi của Lý Hiển Đình, Trương Huyền quát: “Buông tay!”

Lý Hiển Đình phát ra một tiếng gầm nhẹ phẫn nộ, hồn phách bị Tác Hồn Ti kiềm chế bắt đầu vặn vẹo biến hình, lại vẫn không chịu buông tha sự trói buộc với Niếp Hành Phong.

Nhìn đến ngón tay bấu trên ngực mình dưới tác động của Tác Hồn Ti bắt đầu có khói nhẹ bay lên, tựa hồ tùy thời sẽ biến thành tro tẫn, Niếp Hành Phong cấp bách, kêu lên: “Dừng tay!”

“Chủ tịch. . . . . .”

“Cậu là chọn dừng tay, hay là chọn bị Fire?”

Chiêu này đối với Trương Huyền rất có hiệu quả, Tác Hồn Ti nháy mắt biến mất, cậu oán hận nhìn Lý Hiển Đình, kêu lên: “Ác linh, ngươi rốt cuộc yêu hay là không yêu anh ta? Nếu yêu, nên buông tay!”

“Câm miệng!”

Không nhìn đến sự giận dữ của Niếp Hành Phong, Trương Huyền tiếp tục nói: “Ngươi đã chết mấy trăm năm, bây giờ còn kéo anh ta cùng chết với ngươi, đây căn bản không phải yêu, mà là giữ lấy! Khó trách chủ tịch trước kia tư thông với tiểu thiếp của ngươi, là một người nam nhân, liền chịu không nổi loại này cảm tình của ngươi. . . . . .”

https://thuviensach.vn

“Trương Huyền, tôi bảo cậu câm miệng!”

“Chờ tôi nói xong, tự nhiên sẽ câm miệng, anh nghĩ muốn Fire thì Fire đi, chỉ cần anh có thể sống sót, tôi để cho anh Fire đấy!”

Đừng nhìn Trương Huyền bình thường dịu ngoan nhu thuận, tức giận lên thì một chút cũng không nhược thế so với Niếp Hành Phong, ngược lại Niếp Hành Phong, bị cậu ta quát không còn lời nào để nói.

Lý Hiển Đình nhìn Niếp Hành Phong, đột nhiên hỏi: “Hắn nói có đúng không?”

“Ta không biết, bất quá, ta sẽ cùng ngươi. . . . . .”

“Anh ta nói anh ta cùng ngươi, chính là cảm thấy được đối với ngươi thật có lỗi, không phải bởi vì yêu ngươi!” Trương Huyền tự cho là thông minh phiên dịch.

Không ai để ý đến cậu ta, Lý Hiển Đình ôm Niếp Hành Phong, vuốt ve tóc mai của anh, bỗng nhiên nở nụ cười, ghé vào bên tai anh nói nhỏ: “Nam nhân kia thực để ý ngươi. . . . . .”

Niếp Hành Phong ngạc nhiên nhìn hắn, Lý Hiển Đình lại đem ánh mắt chuyển qua nơi khác.

“Kỳ thật, ta vốn tính toán giết ngươi, cho ngươi vĩnh viễn đi theo cùng ta, cừu báo xong rồi thì cũng nên báo đáp ân tình, chính là hiện giờ, ta cũng không hiểu được chính mình đang kiên trì cái gì.”

“Tướng quân. . . . . .”

Lãnh ý vây khóa trên người tiêu tán, Lý Hiển Đình buông lỏng anh ra.

“Có lẽ hắn nói rất đúng, kia không phải chân chính thích, chính là một loại giữ lấy, ngươi nên có cuộc sống của cính mình, mà ta cũng nên đi nơi

https://thuviensach.vn

cần đi, a. . . . . .”

Một luồng hàn quang chiếu vào ngực Lý Hiển Đình, lá bùa phát ra kim quang lòe lòe, đưa hắn gắn vào ở giữa, đó là bùa trừ ma của Lâm gia.

Lý Hiển Đình phát ra một tiếng hét thống khổ, hình thể nhất thời tản ra, Niếp Hành Phong sợ hãi, vội vàng tiến lên kéo hắn, cũng tùy theo cùng nhau rơi vào bên trong kim quang.

“Không xong!”

Không ngờ Lâm Thuần Khánh sẽ ở ngay lúc này xuống tay đánh lén, nếu không phải tình huống nguy cấp, Trương Huyền chỉ sợ đã sớm tuôn ra Tam Tự kinh, vội vàng kêu lên: “Mau bỏ ra!”

Lâm Thuần Khánh hai tay chấp ấn, nói: “Diệt cỏ tận gốc, là đạo gia căn bản, cho bằng hữu của cậu đi ra, sẽ lại bị ma mê hoặc!”

Thấy ông ta vẫn chấp pháp ấn, Trương Huyền chỉ biết ông ta là liều mạng toàn lực, không thời gian cùng ông ta nói nhiều, vội thả người nhảy vào giữa kim quang, huy chưởng đẩy dời Niếp Hành Phong đi, sau đó song chỉ giữ lấy lá bùa kia, dùng Tác Hồn Ti che khuất ánh sáng của nó, Tác Hồn Ti như ngân long nấn ná, quấn quanh định trụ hồn phách bị bùa đánh tan của Lý Hiển Đình.

“Đi theo ta, ta giúp ngươi luân hồi!”

Có Tác Hồn Ti dẫn dắt, hồn phách vặn vẹo tiêu thiển lại trở lại rõ ràng, hình thể Lý Hiển Đình ở giữa luồng sáng nhẹ nhàng lơ lửng, nghi hoặc nhìn cậu.

“Tại sao lại giúp ta?”

“Vì tiền!”

https://thuviensach.vn

“Trương Huyền!”

Lâm Thuần Khánh tức giận mới vừa rống to ra tiếng, một tiếng meo truyền đến, Tiểu Bạch nhảy đến trên tay ông ta, móng vuốt vung lên, ông ta đau đến buông tay ra, pháp ấn bị phá.

Lý Hiển Đình hồn phách dần dần nhạt nhẽo, mắt thấy hắn dần dần biến vào trong Tác Hồn Ti , Trương Huyền đột nhiên kêu to: “Một vấn đề, ngươi làm sao mà có thể tùy ý biến thành thật thể?”

Một đồ vật bay đến trước mặt cậu.

“Đây là Hình Phong tặng cho ta, sau khi bị bỏ tù, ta nuốt nó, nó bồi ta mấy trăm năm, ngươi giúp ta trả lại cho hắn, cũng thay ta chiếu cố hắn.”

“Này, ngươi còn không có nói cho ta biết. . . . . .”

Hồn phách đã tụ vào bên trong Tác Hồn Ti, Trương Huyền vội thân thủ cầm lấy viên ngọc kia.

Ngọc châu xanh như mắt mèo, không phải ngọc cũng không phải bằng đá, cậu còn muốn nhìn kỹ, bùa chú trừ ma pháp lực đã mất, cậu từ trong kim quang bị đẩy ra ngoài.

Niếp Hành Phong lập tức tiến lên bắt lấy cậu, vội vàng hỏi: “Tướng quân đâu?”

“Đi luân hồi .” Nhìn Lâm Thuần Khánh, Trương Huyền đáp.

“Mềm lòng là tối kỵ của thiên sư!”

Lâm Thuần Khánh tức giận đến sắc mặt xanh mét, không tiếp tục nói nhiều, xoay người đi, ngay cả Cố Trừng té xỉu trên mặt đất cũng không quản, Tiểu Bạch ở sau lưng ông ta thị uy vung vung nắm tay mèo, đáng tiếc không gian quá mờ mịt, ai cũng không thấy được.

https://thuviensach.vn

“Sự tình hình như đều đã xong. . . . . .”

Hơn nữa ngày, có giọng nói nơm nớp lo sợ đánh vỡ trầm mặc, Thường Thanh tỉnh.

“Ừ.” Sở Phong trả lời cậu ta.

“Di, nơi này hình như là đại sảnh bệnh viện a, chúng ta sao lại ở đây? Đúng rồi, hai sinh viên kia còn chưa có tìm được sao?”

“Không cần phải lo, bọn họ hẳn là trở lại không gian thuộc về chính mình.” Trương Huyền xoau xoay viên ngọc màu xanh nói.

Hẳn là khi bọn họ rơi vào không gian này, thời không liền hoàn toàn trở về vị trí cũ, người không thuộc về không gian này tự nhiên sẽ biến mất.

Về phần thời không lần lượt thay đổi, có lẽ có liên quan đến việc Lâm Thuần Khánh và Lý Hiển Đình đấu pháp, có lẽ có liên quan đến viên ngọc trong tay cậu.

Ha ha, kiếm được thứ quý! Linh vật có khả năng xuyên thời không, đánh chết cậu cũng không trả lại cho chiêu tài miêu.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10

Mấy người đem Cố Trừng đang hôn mê bất tỉnh tùy tiện kéo vào một phòng bệnh, sau đó đi ra khỏi bệnh viện, bên ngoài tòa nhà vẫn như cũ đèn đuốc sáng trưng, nhìn xem đồng hồ ngoài cổng lớn, còn chưa đến mười một giờ.

Thường Thanh quay đầu lại nhìn bệnh viện, một mảnh đen tối sâu thẳm, không khỏi rùng mình, "Sếp, đêm nay báo cáo viết như thế nào?"

Anh làm sao biết?

Sở Phong quay đầu nhìn Trương Huyền, khi Lý Hiển Đình bắn chết Trương Huyền anh nhìn thấy rất rõ ràng, viên đạn xuyên qua tim Trương Huyền bắn đi ra ngoài, kinh nghiệm của anh nói cho anh biết, người này hẳn là tử vong ngay tại chỗ, cho nên, khi Trương Huyền một lần nữa đứng lên, anh so với bất luận kẻ nào đều giật mình.

Vừa rồi anh cẩn thận đi tìm, lại không tìm được viên đạn kia, Trương Huyền trong cơ thể cũng không có thể lưu giữ, vậy thì viên đạn đi nơi nào?

"Đêm nay chúng ta không phải đi hát karaoke sao? Viết cái gì báo cáo?"

Sở Phong nhún nhún vai, nghênh ngang mà đi.

Xem ra án tử về đám người Dư Thiến có thể kết thúc được rồi, dù sao thì bọn họ cũng là cảnh sát, chứ không phải thiên sư.

https://thuviensach.vn

“Tôi muốn đi một mình, cậu về trước đi.” Ở cửa bệnh viện sau khi chia tay bọn Sở Phong, Niếp Hành Phong đột nhiên nói.

Trương Huyền nhíu nhíu lông mày xinh đẹp, không nói nhiều, xoay người quay về xe của mình, một bóng đen đột nhiên từ cửa kính xe đang mở lủi tiến vào, ngồi xổm ở ghế lái phụ, trừng lớn ánh mắt nhìn cậu.

Nhìn lướt qua khách không mời mà đến, Trương Huyền kéo dây an toàn mang vào cho nó, con mèo nhỏ bị kẹp phát ra meo meo kháng nghị.

“Ngồi xe phải thắt dây an toàn, nếu không thì đi xuống, đừng hại ta bị phát hóa đơn phạt!”

Trương Huyền khởi động xe, hỏi: “Ngươi đi đâu? Ta mang ngươi đi.”

“Meo!”

Không có được câu trả lời, cậu không tiếp tục hỏi nhiều, một hơi lái quay về nhà mình, ngừng xe ở dưới lầu, túm cổ con mèo nhỏ, đem nó ném đi ra ngoài.

“Ta về nhà , ngươi muốn chạy đi đâu thì đi , đừng đi theo ta!”

“Đáng chết!”

Bị ngã đau, Tiểu Bạch rốt cục nhịn không được ác ngữ nói với Trương Huyền: “Cậu nhất định là cố tình gây khó dễ ta, chưa từng nghe nói mèo ngồi xe cũng phải thắt dây an toàn, mệt ta còn giúp cậu đối phó lão đạo sĩ kia, cậu lại trở mặt!”

“Ngươi chính là con mèo!”

Trương Huyền thản nhiên nói xong, dưới chân bước không ngừng, Tiểu Bạch vội vàng đuổi theo, giơ viên đầu đạn sáng bóng nắm trong móng vuốt về phía cậu.

https://thuviensach.vn

“Ta biết bí mật của cậu, người khác có lẽ không chú ý, nhưng một mực vẫn nhìn cậu, ta tận mắt thấy viên đạn này xuyên tim mà qua!”

Trương Huyền theo bản năng chạm vào ngực, than thở: “Hiện tại tiền càng ngày càng không dễ kiếm, thật không hay ho, vì chiêu tài miêu, một đêm trúng hai hai phát đạn, cũng không biết có thể đòi được tiền khoản này không.”

Tiểu Bạch dào dạt đắc ý, lại dương dương tự đắc giơ chân nói: “Không muốn bí mật bị tiết lộ, hãy thu nhận ta đi!”

“Thu nhận ngươi? Mới là lạ! Ngươi cứ việc đi nói đi, nhìn xem người sẽ bị giải phẫu nghiên cứu là ai.”

“Uy. . . . . .”

Thấy Trương Huyền càng đi càng nhanh, Tiểu Bạch vội vàng đuổi theo, cầu hòa: “Ta bị phong ấn tại trong bức họa đã vài thập niên, hiện tại không có nhà để về, coi như là vì đều là người đồng đạo, cậu hãy thu lưu ta đi.”

“Hóa ra ngươi kiếp trước cũng là đạo sĩ, khó trách hiểu được làm sao để phá giải pháp thuật của Lâm Thuần Khánh.”

Tiểu Bạch vui vẻ liên tục gật đầu, ai ngờ Trương Huyền lại nói: “Không được, đồng hành là oan gia, ta như thế nào có thể thu lưu một cái đồng hành? Hơn nữa, ta chán ghét mèo đen, nếu ngươi có pháp thuật, ta còn có thể suy nghĩ.”

“Nhớ kỹ, ta gọi là Tiểu Bạch, mèo có thể nói có tính không một loại pháp thuật? Hơn nữa ta còn có thể nói được khá nhiều ngôn ngữ nha.”

Tiểu Bạch quay đầu nhìn xem chung quanh không ai, vội vàng cực lực đẩy mạnh tiêu thụ chính mình.

https://thuviensach.vn

“Hiện tại kim tự điển có đây, ta không cần một con mèo làm phiên dịch, có điều . . . . .”

Trương Huyền dừng bước, sờ sờ cằm, cúi đầu nhìn con mèo nhỏ, “Ngươi mới sinh ra đã bị phong ấn, xem ra là sẽ không thể lớn được nửa, cái dạng này hẳn là có thể làm Tiểu Ly thích.”

“Tiểu Ly?”

“Chủ nhân tương lai của ngươi, nếu ngươi đáp ứng làm sủng vật của nó.”

“Ta kiếp trước tốt xấu cũng là đạo sĩ trảm yêu trừ ma, tuyệt đối không làm sủng vật!” Tiểu Bạch meo meo kháng nghị.

Trương Huyền nhún nhún vai, “Vậy thì thôi , ta nghĩ Tiểu Ly cũng sẽ không thích nuôi một con mèo đen làm sủng vật, tạm biệt.”

“Uy, cậu đứng lại đó cho ta, cậu đây là phân biệt chủng tộc, này! Làm việc từ từ bàn bạc chứ, ta làm sủng vật là được chứ gì?”

Thấy Trương Huyền đi càng ngày càng nhanh, Tiểu Bạch nóng nảy, bốn bàn chân nhỏ không ngừng chạy đuổi theo, đáng tiếc nó thật sự quá nhỏ , đối với một con mèo nhỏ mới ra sinh không bao lâu mà nói, bước đi của Trương Huyền là nó chắc chắn không có khả năng đuổi theo.

May là Trương Huyền đúng lúc dừng bước, hỏi: “Đồng ý làm sủng vật?”

“Grừ grừ. . . . . Đồng, đồng ý!” Hai bàn chân mèo giơ lên, chỉ trời thề.

Trương Huyền về đến nhà, Hoắc Ly đang chơi trò chơi, vừa nhìn thấy con mèo nhỏ trong tay cậu, lập tức vui vẻ chạy tới.

“Con mèo nhỏ thật là đáng yêu, hình như là con mèo ở trên xe của Niếp đại ca, đại ca, anh nhặt được ở đâu thế?”

https://thuviensach.vn

“Nó tên là Tiểu Bạch, tử triền lạn đánh bám lấy anh, từ hôm nay trở đi nó sẽ là của sủng vật em, có thích không?”

“Rất thích! Nhưng nó là mèo đen mà, tại sao lại tên là Tiểu Bạch?”

Tiểu hồ ly vươn tay đi sờ đầu Tiểu Bạch, kết quả mu bàn tay trúng một cái miêu trảo.

Tiểu Bạch nhảy xuống mặt đất, phẫn nộ nhìn Trương Huyền, “Cậu không nói cho ta biết, muốn ta làm sủng vật cho một con hồ ly!”

“Đại ca, nó có thể nói a!”

Hoắc Ly ngạc nhiên làm cho Tiểu Bạch càng tức giận, khinh thường nhìn nó.

“Ngươi loại này bổn hồ ly cũng có thể hóa thành hình người, ta vì sao không thể nói chuyện? Trương Huyền, ta không đồng ý, dựa vào cái gì một con hồ ly có thể xưng huynh gọi đệ với cậu, mà ta chỉ có thể làm sủng vật?”

“Rất đơn giản, ta thích màu đỏ, có bản lĩnh ngươi cũng biến thành con hỏa hồ ly, làm cho ta gọi ngươi là đại ca cũng được. Thế nào? Hiện tại đổi ý còn kịp.”

Khí thế lập tức mất hết, Tiểu Bạch cúi hạ đầu.

Nghĩ trước đây nó cũng là đạo sĩ được người người kính ngưỡng, cả đời trảm yêu trừ ma, chỉ tiếc một lần sai lầm đánh tan hồn phách vô tội mà tạo ác nghiệp, kiếp sau mới lưu lạc đến làm động vật. Năm đó vì cứu Lý Uyển, nó sử xuất linh lực còn lại đem chính mình cùng ác linh phong ấn tại trong bức tranh, nguyên nhân chính là như thế, nó hiện tại không chỉ không có linh lực, còn biến thành một con mèo nhỏ vĩnh viễn không thể lớn lên, nó cùng động vật bình thường khác nhau duy nhất chỉ là có thể nói mà thôi.

https://thuviensach.vn

Đối với một con mèo chỉ biết nói chuyện, chỗ ở tốt nhất chính là chỗ của Trương Huyền, ít nhất không cần lo lắng người khác nghe được nó nói chuyện, bắt nó xem như quái vật mà đốt nướng.

“Đồng. . . . . ý. . . . . .”

Thấy Tiểu Bạch đáp ứng , Hoắc Ly vui mừng, hỏi: “Đại ca, em rất thích Tiểu Bạch, về sau khi em đi làm có thể mang nó cùng đi được không?”

“Có thể, nếu em không sợ nó bị làm thành 『long hổ đấu』*.”

~~~~~~~~~~

Long hổ đấu hay còn được gọi là “long hổ phượng đại quái” là một món ăn của trung quốc được chế biến từ thịt rắn (long), thịt mèo (hổ), thịt gà (phượng). Người sáng lập ra món ăn này là Giang Khổng Ân vào những năm Đồng Trị (1856-1875) tức là vào thời hoàng đế thứ 9 – Thanh Mục Tân của Nhà Thanh.

~~~~~~~~~~

“Ngu ngốc!”

Tiểu Bạch than thở một câu, tự động tự phát nhảy lên sô pha ngủ.

“Tiểu Bạch, đừng ngủ, đến chơi với ta đi.”

“Ta không chơi với hồ ly!”

“Nhưng mà, trò chơi rất thú vị, nếu không thì chúng ta đi ăn bữa đêm, đã trễ thế này, ngươi có đói bụng không?”

“Tránh ra, bổn hồ ly, đừng làm trở ngại ta ngủ!”

“Vậy thì chúng ta cùng nhau ngủ.”

https://thuviensach.vn

Hoắc Ly hoàn toàn không có làm khí thế chủ nhân, lập tức biến trở về hình dạng hồ ly, lấy lòng tiến đến bên người Tiểu Bạch, vì thế, hai con vật tròn vo chiếm lĩnh ghế sô pha ngủ.

Trương Huyền lắc đầu, trở về phòng mình.

Có bạn chơi cùng, tiểu hồ ly về sau sẽ không tịch mịch , tuy rằng con sủng vật kia tính tình tựa hồ không tốt lắm.

Ngồi xuống dựa vào đầu giường, lấy viên ngọc xanh kia ra nhìn kỹ, Lý Hiển Đình có thể tụ thành hình thể có lẽ là bởi vì nuốt viên ngọc châu này trước khi chết, chính là cậu càng xem càng thấy nó bình thường, có cảm giác như là bị lừa.

Nếu là ngọc, còn có thể đổi lấy tiền, nhưng này cái thấy thế nào cũng chỉ như là viên ngọc làm bằng thủy tinh bình thường, thứ này nếu có thể có di chuyển Càn Khôn, xuyên qua thời không, thì cậu cũng có thể là thần .

Cậu cầm lấy di động, nghĩ nghĩ, lại buông xuống, bây giờ cho dù gọi điện thoại, chiêu tài miêu cũng nhất định sẽ không nhận.

Vẫn là nên đi một chuyến, nếu không tâm yên, ngủ cũng ngủ không ngon.

Lái xe đi vào khu chung cư của Niếp Hành Phong, từ dưới nhìn lên, trong nhà anh ta tối đen, Trương Huyền do dự một chút, quyết định đi lên.

Cửa phòng đóng chặt, có điều không làm khó được cậu, cậu dùng thanh sắt nhỏ thay chìa khóa mở cửa, ngông nghênh đi vào.

“Đừng bật đèn!” Trong bóng đêm đột nhiên truyền đến giọng nói của Niếp Hành Phong, trầm thấp khàn khàn.

“Anh đã về rồi.”

https://thuviensach.vn

Không ngờ là Niếp Hành Phong lại ở nhà, Trương Huyền không dám bật đèn, chậm rãi đi đến trước sô pha, ngồi xuống.

“Đêm nay ra nhiều chuyện như vậy, tôi ngủ không được, tới đây nhìn xem anh thế nào, anh rất hồ đồ ngay cả cửa cũng không đóng, nếu có kẻ trộm tiến vào thì làm sao bây giờ?” Sợ bị truy cứu vấn đề khóa cửa, Trương Huyền nói bừa.

“Có lẽ là báo ứng . . . . .” Niếp Hành Phong nói một câu không liên quan.

“Cái gì?”

“Có thể, tôi kiếp trước làm sai, cho nên kiếp nầy mới có thể nhất định cô đơn cả đời, đây là ông trời trừng phạt tôi.”

“Đừng nói bậy!”

Không thích Niếp Hành Phong có vẻ cam chịu như thế, Trương Huyền lập tức cắt ngang lời anh.

“Ai quy định Lý Hiển Đình thích anh, anh nhất định phải thích hắn? Đàn ông, đương nhiên là thích phụ nữ, chẳng qua anh gặp không đúng người, bị người phụ nữ kia hại, nói đến đây thì anh cũng là người bị hại. Hơn nữa, con người thì tốt nhất là nên đi về phía trước, quá khứ tương lai đều không trọng yếu, quan trọng là … Hiện tại. . . . . .”

Hương thơm thoang thoảng truyền đến, Niếp Hành Phong nhẹ nhàng tựa đầu vào trên vai cậu ta, trong giọng nói tràn ngập mệt mỏi, “Cho ta mượn vai dựa một chút.”

Trương Huyền ngẩn người, lập tức liên tục gật đầu.

“Dựa vào đi dựa vào đi, nếu thích, dựa vào cả đời đều được!”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong dựa vào bao lâu, Trương Huyền không biết, vất vả cả đêm, cậu cũng mệt mỏi, tựa vào sô pha mềm mại, rất nhanh liền chìm vào mộng đẹp. Ngày hôm sau tỉnh lại, ngủ ở sô pha chỉ có một mình cậu, Niếp Hành Phong đã khôi phục thái độ bình thường, lại trở lại là chủ tịch lãnh đạm như trước, làm cho cậu rất sầu não.

Nói như thế nào thì mọi người cũng cùng vượt qua hoạn nạn, nào có qua sông chặt cầu như thế (theo thành ngữ việt là qua cầu rút ván), chiêu tài miêu đúng là không có lương tâm.

Thừa dịp có cơ hội đi ra ngoài làm việc, Trương Huyền chạy đến cục cảnh sát, nhìn thấy cậu, Thường Thanh giống như là thấy quỷ, vẻ mặt trắng bệch mà trả tiền bùa cho cậu.

Nếu hai sinh viên kia không thể trả tiền, Trương Huyền cũng không quá để ý, Sở Phong hỗ trợ mua khá nhiều bùa của cậu, còn thuận tiện đem cậu giới thiệu cho những nhân viên cảnh sát đàn em trong cục, làm cho cậu mừng rỡ, cảm thấy sau này con đường làm nghề phụ lại mở rộng không ít.

Vì đã hứa sẽ giải quyết, cậu lại đến chỗ Lão Khương ở chùa Thiên Hoa, nhờ ông ta hỗ trợ siêu độ đám người Chu Nghiêu, thuận tiện mua một triệu tiền âm phủ từ lão Khương.

Đây là mục đích chủ yếu để cậu đến chùa Thiên Hoa, mấy ngày nay Niếp Hành Phong tuy rằng thoạt nhìn thực bình thường, nhưng cậu nhìn ra được anh ta vẫn chưa dứt ra khỏi được sự kiện kia. Niếp Hành Phong đang tự trách, nhưng lại không biết nên như thế nào để bồi thường, cho nên mỗi đêm đều làm việc suốt đêm, rất giống hình mẫu người cuồng làm việc đến chết.

Cho nên vẫn là phải giúp anh ta, nói như thế nào thì anh ta cũng là chiêu tài miêu của mình, anh ta không có sinh lực, cũng gây trở ngại mình phát tài đúng không?

https://thuviensach.vn

Rạng sáng cuối tuần, Niếp Hành Phong còn đang ngủ say, chợt nghe tiếng chuông cửa dồn dập, sau đó, Trương Huyền từ bên ngoài vọt vào.

Hai cánh cửa nhà anh đối với tiểu thần côn là hoàn toàn không có tác dụng, Có điều hiện tại rất buồn ngủ, không tinh thần để truy cứu.

“Mau đứng lên, có chuyện rất quan trọng yếu, có liên quan đến Lý Hiển Đình.”

Vừa nghe có liên quan đến Lý Hiển Đình, cơn buồn ngủ Niếp Hành Phong lập tức tiêu tan, vội rời giường rửa mặt, đi ra ngoài theo Trương Huyền.

Xe một đường đi ra khỏi thành phố, dừng lại trước một vùng mộ hoang ở ngoại thành, nghĩa địa cổ thụ cao lớn, gió thổi lá bay, mang đến cảm giác âm lãnh.

“Cậu làm cái gì thế hả? Mới sáng sớm mà mang tôi đến nghĩa địa!”

Miệng bị che, Trương Huyền nhỏ giọng nói: “Không có biện pháp, chỉ có nơi có âm khí như thế này mới dễ dàng nhìn thấy quỷ, tôi vốn đang nghĩ khoảng hai giờ đêm gọi anh đến đây cơ, nhưng mà anh thể chất đã đủ âm , không cần phiền toái như vậy. Hợp tác một chút, tôi mất một đống bạc mới mời được người ta xuất hiện đấy.”

Cậu ta lôi Niếp Hành Phong đến một gian nhà đá nhỏ phía sau nghĩa địa, đóng cửa lại, bên trong tối đen, Niếp Hành Phong mơ hồ nhìn thấy có một người đàn ông mặc áo trắng đứng ở phía trước, cầm trong tay một

sách, bộ dáng lại mơ mơ hồ hồ thấy không rõ lắm.

Trương Huyền kéo anh ngồi xuống một cái ghế, chỉ vào người mặc áo trắng nói: “Đây là Bạch Vô Thường trong truyền thuyết, anh chỉ có thể

https://thuviensach.vn

nhìn đến hình ảnh của hắn, nhưng không thể nhìn thấy diện mạo của hắn, chuyện có liên quan đến Lý Hiển Đình tôi chính là nghe từ hắn.”

Bạch Vô Thường?

Niếp Hành Phong trên trán nhất thời ba đường hắc tuyến nổi lên, bất quá người nọ bộ mặt đích xác là nhìn thấy không rõ, không biết Trương Huyền đã làm cái gì.

Bạch Vô Thường cao thấp đánh giá anh, hỏi Trương Huyền.

“Ngươi giống như là sai bảo gọi ta về, chỉ vì để ta xác nhận hắn không phải là Niếp Hành Phong?”

“Gọi về sai bảo? Gọi về sai bảo mà đắt tiền như vậy sao? Mất của ta nửa tháng tiền lương mới có thể gặp mặt ngươi, các ngươi âm phủ làm sai, làm hại chủ tịch của ta suýt nữa là mất mạng, món nợ này ta còn chưa tính toán với các ngươi đâu đấy.”

Vừa nghe câu oán hận này, Bạch Vô Thường lập tức câm miệng, mở sổ sách ra trong tay, nhìn trong chốc lát, lại nhìn xem Niếp Hành Phong.

“Anh ta là Niếp Hành Phong, là chúng ta lầm .”

Thấy hai người này bộ dáng làm như có thật, Niếp Hành Phong có chút buồn cười, “Lầm cái gì?”

“Thân phận.”

Bạch Vô Thường tiếp tục lật xem, nói: “Kiếp trước của ngươi tên là Niếp Sóc, là do dịch quan nhất thời sơ suất, nhầm lẫn mệnh số giữa ngươi và Hình Phong, ngươi manh danh tính của hắn đi đầu thai, mà Hình Phong thật thì vẫn còn áy náy, tự xin chịu hình ở địa ngục, bây giờ còn ở âm phủ, chưa chuyển thế.”

https://thuviensach.vn

Hắn đem sổ sách giơ lên, Niếp Hành Phong nhìn lướt qua, chỉ nhìn thấy trên đó, lúc ẩn lúc hiện, nhưng phía dưới hai chữ "Niếp Sóc" lại trống không.

Niếp Hành Phong nhịn cười, tiếp tục hỏi: "Ngươi muốn nói cái gì?"

Trương Huyền vội vàng giải thích: "Nói rõ ra là, kiếp trước của anh không phải Hình Phong, không có quan hệ gì đến Lý Hiển Đình! Anh nghĩ lại mà xem, tên của bọn Cố Trừng đều đồng âm với tên ở kiếp trước, chỉ có anh là khác, tôi đã hỏi qua, anh vốn tên là Niếp Duệ Phong, Hành Phong là do sau này sửa lại, đây là chứng minh tốt nhất."

Bạch Vô Thường gật đầu đồng ý.

"Có thể là khi đang trôi dạt ở hoàng tuyền anh gặp được Hình Phong, nghe hắn kể lại, sau đem nó trở thành trí nhớ của mình, quỷ sứ cũng bởi vậy đem anh trở thành Hình Phong đưa đi đầu thai, tìm hiểu rỏ nguồn gốc, lần này sự kiện ác linh có liên quan đến sai lầm của âm phủ bọn ta. Có điều yên tâm, Diêm Vương sẽ sắp xếp để Hình Phong và Lý Hiển Đình cùng đi đầu thai, kiếp sau bọn họ sẽ có kết quả tốt, ngươi không cần lo lắng ."

Niếp Hành Phong ngẩng đầu nhìn hắn, rõ ràng người ở trước mắt, lại thấy không rõ dung mạo, chỉ có hơi thở âm lãnh quỷ dị không ngừng kéo tới.

Bạch Vô Thường nháy mắt mấy cái, hỏi: "Ngươi còn có cái gì không rõ?"

"Ta chỉ muốn hỏi một sự kiện, bản ghi chép về kiếp trước của ta, tại sao lại trống không như vậy?"

Bạch vô thường biến sắc, khó xử nhức đầu.

https://thuviensach.vn

“Cái này đúng thật là rất kỳ quái, có điều lúc trước nhân lực không đủ, lầm lẫn quên viết cũng không thể tránh khỏi, giống như nhân gian các ngươi dùng máy tính chứa đựng số liệu, không phải cũng sẽ có sơ suất sao? Thần tiên cũng không phải vạn năng.”

Ra khỏi nhà đá, bên ngoài mặt trời đã bắt đầu mọc lên ở phía đông, không trung tràn ngập không khí tươi mát sáng sớm ở vùng quê, làm cho tâm tình người ta thực tự nhiên thả lỏng.

Hai người yên lặng đi một chốc lát, Niếp Hành Phong mỉm cười, “Cám ơn.”

“Di?”

Trương Huyền quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt nghi vấn.

“Anh sao lại cười cổ quái như vậy, à, tôi biết rồi, có phải anh nghĩ là vừa rồi chúng tôi là phối hợp diễn kịch lừa anh không? Tôi nói cho anh biết, người ta chính là Vô Thường chính quy không thể giả dạng, anh phải tin tôi!”

Điểm này nhất định phải giải thích rõ ràng, trời biết vì triệu cái con quỷ Vô Thường chỉ biết đến tiền không tiếp nhận người kia xuất hiện, cậu mất rất nhiều tinh lực, thiếu chút nữa ngay cả nhan sắc cũng bán đứng. Nếu không phải bản ghi chép của âm phủ sai lầm, Bạch Vô Thường cũng sẽ không như vậy ngoan ngoãn nghe lời, đem sách sinh tử cho Niếp Hành Phong xem.

“Tôi tin cậu!”

Niếp Hành Phong cười cười, không muốn dây dưa mãi đề tài này, sự thật như thế nào đều tốt, quan trọng là tâm ý.

https://thuviensach.vn

Mời người giả vờ quỷ diễn trò, còn đem cảnh tượng làm cho mơ hồ âm trầm như vậy, Trương Huyền vì an ủi anh chính là hao tổn không ít tâm tư, tâm ý này, anh sẽ hảo hảo nhớ kỹ.

“Anh căn bản là trả lời cho có lệ!” Trương Huyền tức giận trừng anh, “Ngoài miệng nói tin, kỳ thật căn bản không tin, từ ánh mắt anh là có thể nhìn ra, anh có cái gì không rõ, cứ việc hỏi, tôi sẽ giải thích đến khi anh tin tưởng mới thôi.”

“Kỳ thật tôi. . . . . .”

“Vấn đề!”

Khó thấy được Trương Huyền nghiêm túc như vậy, Niếp Hành Phong nhấc tay đầu hàng, thuận miệng hỏi: “Không phải nói trước khi đầu thai đều phải uống Mạnh Bà Thang* sao? Tại sao tôi còn có thể nhớ rõ phần trí nhớ không thuộc về mình như vậy?”

“Mạnh bà bà cũng đã già bao nhiêu tuổi rồi, quên cho ai uống cũng không thể tránh khỏi.”

Trương Huyền cẩn thận giải thích: “Cái này giống như sao chép đĩa vậy, trí nhớ của anh chính là sao chép lại từ Hình Phong, sau lại quên tẩy đi, tuy rằng nội dung hoàn toàn giống nhau, có điều anh nên hiểu rằng, người ta mới là bản chính, anh chỉ là bản lậu thôi.”

“. . . . . .”

Được rồi, vấn đề này coi như anh không có hỏi qua.

“Đúng rồi, cái này trả lại cho anh.”

Ra khỏi nghĩa địa, Trương Huyền đem viên ngọc màu xanh kia giao cho Niếp Hành Phong, vốn cậu muốn chiếm làm của riêng, có điều mấy ngày

https://thuviensach.vn

nay đi vài nơi bán đồ cổ để định giá, thấy người ta nói rõ cái này bán không đáng giá, cậu liền từ bỏ kiếm chác.

“Là Lý Hiển Đình bảo tôi chuyển cho anh, nói là tín vật anh tặng cho hắn, hắn giữ đã mấy trăm năm.”

Niếp Hành Phong tiếp nhận nhìn một hồi.

Viên ngọc trong suốt sáng xanh long lanh, xuyên thấu qua viên ngọc, mơ hồ nhìn đến tình cảnh năm đó anh đem ngọc châu này giao cho Lý Hiển Đình, viên ngọc xanh này chính là chiến lợi phẩm lấy được trong một chiến dịch, cũng không có giá trị gì, không ngờ là Lý Hiển Đình lại quý trọng nó như vậy.

Kỳ thật thực hy vọng vừa rồi những lời của người đàn ông áo trắng kia nói đều là sự thật, kiếp trước của anh là một người khác, mà Hình Phong thật và Lý Hiển Đình một đời này có thể đạt được hạnh phúc.

“Nếu Lý Hiển Đình đưa nó cho cậu, thì cậu giữ đi.” Niếp Hành Phong đem ngọc châu trả lại cho Trương Huyền.

Trương Huyền bĩu môi, cậu đối với một viên ngọc bình thường một cũng không cảm thấy hứng thú, có điều chiêu tài miêu nói cho cậu, thì không thể cự tuyệt, đành phải ủy ủy khuất khuất nhận lấy.

“Cậu nói, tôi kiếp trước rốt cuộc là ai? Sổ Sinh tử trống không, thật sự là lỗi của âm phủ sao?”

Trương Huyền mặt trắng bệch, không rõ Niếp Hành Phong là nói đùa, hay là thật sự muốn hỏi rõ ràng sự tình, chiêu tài miêu chết tiệt, có vấn đề tại sao không ở trước mặt Bạch Vô Thường hỏi một lần cho xong, hiện tại nếu lại gọi hắn lên, nhất định là sẽ tốn kém rất nhiều. . . . . .

Niếp Hành Phong mở cửa xe, ngồi lên, trên mặt ý cười thản nhiên.

https://thuviensach.vn

“Kỳ thật tôi muốn nói, đêm đó cậu nói rất đúng, quá khứ, tương lai đều không quan trọng, quan trọng là … Hiện tại. . . . . đói quá, mới sáng sớm đã bị cậu tha ra ngoài, còn chưa ăn sáng, muốn ăn cái gì? Tôi mời.”

“Thật không? Vậy thì tôi đây sẽ không khách khí .”

Vừa nghe nói ông chủ mời Trương Huyền lập tức tươi cười rạng rỡ, nhấn ga lái xe đi.

Vấn đề về kiếp trước của Chiêu tài miêu, vẫn là để lần sau gặp lại Bạch Vô Thường hỏi vậy.

Thừa dịp cuối tuần nghỉ ngơi, Niếp Hành Phong đến bệnh viện vấn an Cố Trừng, Cố Trừng tinh thần khá tốt, bất quá trí nhớ đêm đó rất mơ hồ, Niếp Hành Phong cũng không nói thêm, hàn huyên vài câu liền cáo từ, Về đến nhà, lại gọi điện thoại cho Phùng Tình Tình, cảnh cáo cô ấy cuối tuần bảo vệ bệnh viện sẽ tăng mạnh tuần tra, nhắc nhở bọn họ không được đi thám hiểm, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Nghe Niếp Hành Phong đem kế hoạch hành động của bọn họ nói ra, Phùng Tình Tình quá sợ hãi, như thế nào cũng đoán không ra câu lạc bộ thần quái vừa mới định ra phương án thám hiểm tại sao lại bị tiết lộ ra ngoài.

Nói chuyện điện thoại xong, Niếp Hành Phong xoay người, ánh mắt dừng ở thanh đao treo trên tường.

Anh cầm lấy thanh đao, thân đao trầm ám âm lãnh, ngàn năm cổ khí, lộ ra vẻ sắc bén rất đặc biệt.

Cho dù tất cả mọi người lầm lẫn, vậy còn Lý Hiển Đình thì sao, đối với một người yêu mình như vậy, hắn như thế nào có thể nhận lầm?

https://thuviensach.vn

Nếu Trương Huyền và Bạch y nhân thần bí kia không lừa anh, như vậy năm đó đến tột cùng là loại lực lượng gì có thể đem trí nhớ của Hình Phong sao chép vào trong trí nhớ của anh?

Thân đao sắc bén hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, làm cho Niếp Hành Phong ngạc nhiên hoàn hồn, nhìn thấy cổ khí, anh bỗng nhiên nở nụ cười, đứng dậy đem nó một lần nữa treo lên tường.

Trí nhớ mấy trăm năm đã phủ đầy bụi, làm gì phải tiếp tục đau khổ truy tìm nó đến cùng? Có lẽ, bảo vệ cho hiện tại, mới là lựa chọn thông minh nhất.

Đầu tuần, Niếp Hành Phong đến công ty, vừa ngồi xuống, liền nhìn thấy trên bàn đặt một phần tờ hóa đơn trên đó viết giá cả rõ ràng:

Phí khu quỷ hai mươi vạn, phí vật phẩm bốn vạn, phí cúng bái hành lễ siêu độ bốn vạn, phí an ủi bốn vạn, tổng cộng ba mươi hai vạn.

“Trương Huyền!”

Cả tòa nhà lớn theo tiếng quát chói tai Niếp Hành Phong run lên mấy cái.

Hơn nữa ngày, Trương Huyền mới ló đầu vào, hỏi: “Chuyện gì?”

“Đây là hóa đơn của cậu?” Niếp Hành Phong chỉ chỉ tờ giấy.

“Đúng vậy, khi anh mời tôi khu quỷ có nói sẽ trả thù lao, chẳng lẽ muốn ghi sổ?”

Trương Huyền đi vào, nhíu mày, vẻ mặt ủy khuất.

Đúng là có nói, nhưng cái giá này không phải cũng quá trên trời sao?

Niếp Hành Phong nghiến răng nghiến lợi nói: “Lần này giá cả hình như là gấp ba so với lần trước.”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên, lần này là lệ quỷ, thu phí tự nhiên phải cao một chút, rồi lại phải phụ trách siêu độ, vả lại anh cho là Bạch Vô Thường là con khỉ ở vườn bách thú sao, nói gặp là có thể gặp sao? Gọi hắn hai lần mất của tôi hai triệu. . . . . tiền âm phủ, không tin anh có thể hỏi Lâm Thuần Khánh, ông ta mà mở miệng nhất định không dưới bốn mươi vạn, nếu không thì để tôi… giảm giá cho anh bảy phần trăm.”

“Phí an ủi là cái gì?”

“Đêm đó anh dựa vào ta bả vai ngủ, làm hại ngày hôm sau tôi cả ngày đều nâng không nổi cánh tay, không còn biện pháp đành phải đi xoa bóp, những cái này đều cần tiền, hiện tại nhà của tôi lại có thêm một con mèo nhỏ phải nuôi, chỉ dựa vào tiền lương là hoàn toàn không đủ. . . . .”

Thấy Trương Huyền ủy ủy khuất khuất nói xong, con ngươi xanh nhạt như gợn sóng, tựa hồ tùy thời đều có thể tràn ra, Niếp Hành Phong đột nhiên có cảm giác vô lực.

Được rồi được rồi, này đó phí dụng coi như anh chấp nhận , Vậy phí vật phẩm là cái gì?

Lười mở miệng hỏi, anh dùng ngón tay chỉ ba chữ kia.

“Vật phẩm? Chính là bùa trừ tà tôi đưa cho anh, rồi hắc cẩu huyết, hắc cẩu huyết rất linh nghiệm, tuy rằng anh không dùng, có điều anh đã nhận, coi như giao dịch thành công.”

“Sao cậu không đi cướp đi? Mấy hào hắc cẩu huyết mà cậu đòi tôi bốn vạn? Cho dù cậu mua một con về, cũng không đến bốn vạn!”

“Bình tĩnh bình tĩnh, phong độ phong độ.”

Trà thơm ngát thực săn sóc dâng lên, Niếp Hành Phong ánh mắt đảo qua cổ tay Trương Huyền, đồng hồ vàng từng là của anh dưới ánh mặt trời phản

https://thuviensach.vn

chiếu phát ra ánh sáng.

Trương Huyền rút tay về, tỉnh bơ che đồng hồ lại.

“Tôi đi ra ngoài làm việc trước, tiền anh nghĩ muốn đưa lúc nào… cũng được.”

Nhìn Trương Huyền đi ra ngoài, Niếp Hành Phong nhớ tới tình cảnh đêm đó được cậu ta cứu ở dưới biển.

Với anh mà nói, Trương Huyền cũng rất là thần bí, trước tình cảnh nguy hiểm cậu ta đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, giống như thiên thần, dưới đáy biển u ám, giữa ánh sáng trắng, đôi mắt màu xanh lam như khóa người ta vào giữa, hình ảnh đẹp đẽ kỳ lạ đó đến cuối đời anh cũng không thể quên .

Anh không có hỏi Trương Huyền chuyện này, có một số việc không cần hỏi nhiều, có lẽ có một ngày, đến lúc giữa bọn họ không còn gì để giấu diếm lẫn nhau, anh tin rằng nhất định Trương Huyền sẽ nói cho anh.

Gian ngoài văn phòng đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm, lập tức Trương Huyền giống như gió vọt vào, đem một tờ giấy đưa tới trước mặt anh, mắt xanh trừng lớn hung hăng nhìn anh.

” Tiền lương tháng này của tôi sao lại ít thế này? Tôi nhớ rõ anh có gọi điện thoại xin phép, tại sao tài vụ lại xử lý việc tôi nghĩ không xin phép?”

Niếp Hành Phong nhìn lướt qua tờ khai tiền lương của Trương Huyền.

“Tôi không có giúp cậu xin phép, tôi chỉ gọi điện thoại báo an bài lại lịch trình làm việc của mình. . . . . .”

“Thật gian xảo!”

https://thuviensach.vn

Nhắc tới tiền, Trương Huyền tuyệt đối mất hết bình tĩnh, làm càn hướng về người lãnh đạo là anh rống to: “Tôi mặc kệ, tôi lần này là vì anh mới nghỉ việc mấy ngày, anh lập tức thông báo tài vụ trả tiền lương cho tôi, nếu không tôi đi công đoàn khiếu nại anh!”

“Tôi không nhắc nhở cậu gọi điện thoại xin phép là lỗi của tôi, có điều, công ty có quy định của công ty, tiền lương sẽ không trả thêm, nếu cậu muốn khiếu nại, tôi cũng không ngăn cản.”

Niếp Hành Phong ở dưới ánh mắt như phi đao trung thản nhiên nói, Trương Huyền trầm mặc một lúc, tức giận đem tờ khai ném về phía anh, xông ra ngoài, cửa chính bị cậu ta đóng lại một cái rầm đầy phẫn nộ.

Tiểu thần côn lần này thật sự tức giận.

Thật rất thích xem bộ dáng tức giận của Trương Huyền, Niếp Hành Phong cười cười, lấy chi phiếu từ trong ngăn kéo ra, nâng bút viết số tiền.

Nghỉ việc không xin phép sẽ khấu trừ tiền lương là chế độ của công ty, anh không thể tự ý sửa đổi, có điều, thù lao khu quỷ anh không nói là sẽ không trả.

Số tiền viết ba mươi vạn, nhưng giá trị có lẽ là hơn một chút .

Viết đến chữ cuối cùng, cửa đột nhiên bị đẩy ra, Trương Huyền ló đầu vào rống to: “Chủ tịch, anh đúng là con đại hồ điệp(con bướm ấy)!”

Bút vừa trợt, Niếp Hành Phong ngẩng đầu, cửa đã đóng lại.

Nhìn nét bút bị viết lệch kia, anh nhăn mặt nhíu mày, lại kéo một tấm chi phiếu trống ra, viết vài nét, đột nhiên dừng lại, cầm lấy điện thoại, gọi cho thư ký Lí Đình.

“Nếu có người nói cô là hồ điệp, là có ý gì?”

https://thuviensach.vn

Đối diện cười ha ha, “Là chửi biến thái, sâu róm biến thành hồ điệp, không phải là hoàn toàn biến thái sao . . . . . A, chủ tịch, tôi không phải đang mắng anh đâu. . . . . .”

Niếp Hành Phong đã ngắt điện thoại.

Mỉm cười trở nên dữ tợn, anh đem chi phiếu sắp viết xong xé tan thành từng mảnh, ném vào thùng rác bên cạnh.

Thù lao vẫn là lần sau trả tốt lắm, nếu còn chết tiệt gặp quỷ lần nữa!

Lời cuối sách

Độc giả thân ái, mọi người có khẻo không.

Đầu tiên, cảm ơn mọi người đã đọc tác phẩm này, hy vọng chuyện thần quái không quá đáng sợ này có thể làm cho mọi người cảm thấy vui vẻ.

“Quỷ ức” là tập 2 trong Thiên Sư hệ liệt, thường xuyên bị quỷ truy đuổi phải chạy trốn Trương thiên sư trong tập này lại như trước vì tiền cố gắng phấn đấu, chủ tịch cuối cùng cũng không đến nổi cứng đầu, có điều vẫn là một bộ hình tượng lạnh lùng ngay cả ác quỷ còn sợ.

Cho nên, nếu muốn đoạt tiền từ anh ta, đối với Trương Huyền mà nói, vẫn là nhiệm vụ không có khả năng, đương nhiên, tất cả vất vả cũng không phải không hề thu hoạch, ít nhất cậu cũng lấy được đồng hồ vàng tới tay mình. (cười)

Trong tập này xuất hiện một nhân vật rất quan trọng -Tiểu Bạch, ở trong những sự kiện gặp quỷ sau này, nó sẽ kề vai chiến đấu cùng mọi người, tuy rằng Tiểu Bạch tên này thực đáng yêu, có điều thật đáng tiếc, nó là màu đen (tôi cũng giống như thiên sư, đều có kì thị chủng tộc).

https://thuviensach.vn

Nói đến mèo đen làm cho người ta cảm giác thật sự thực đáng sợ, nhất là buổi tối nhìn thấy, không cẩn thận sẽ bị dọa nhảy dựng, Phiền Lạc từng đã bị dọa, có điều một con mèo đen nhỏ mới sinh hẳn là sẽ đáng yêu hơn đúng không.

Kỳ thật tôi định viết nó thành mèo Ba Tư lông xù, chính là tình tiết truyện cần, chỉ có thể ủy khuất nó biến thành mèo đen vậy.

Ngoài ra, tập này còn ra xuất hiện hai gương mặt quen thuộc – Sở Phong và Thường Thanh, rất nhiều độc giả nói muốn xem phiên ngoại về bọn họ, phiên ngoại không có, có điều sẽ để cho bọn họ đóng vai phụ làm hai nhân vật khôi hài thỉnh thoảng xuất hiện trong hệ liệt này.

Cuối cùng, hẹn gặp lại các bạn ở tập sau!

Cảm ơn một lần nữa.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Chú thích: (Hôhô, lấy lại phần chú thích bên mèo tinh của bnha, btrang đở mất công tìm) Trong truyền thuyết thần thoại của Trung Quốc, sau khi chết âm hồn sẽ phải bước vào Quỷ Môn Quan, đường xuống Hoàng tuyền (suối vàng). Con đường nối giữa Hoàng tuyền và Âm phủ được ngăn ra bởi Vong Xuyên hà. Nước của Vong Xuyên hà có màu vàng máu (huyết hoàng), dưới đó nhung nhúc những cô hồn dã quỷ không được đầu thai, sâu bọ rắn rết, mùi máu thịt tanh tưởi phả vào mặt. Trên Vong Xuyên hà có Nại Hà kiều (có thuyết giải thích: tội nhân đến đó hỏi làm sao để lội qua sông nên mới được gọi là Nại hà), ngồi cạnh cây cầu là một bà lão được gọi là Mạnh Bà. Muốn đi qua Vong Xuyên hà, phải bước qua Nại Hà kiều. Muốn bước qua Nại Hà kiều thì phải uống một bát Mạnh Bà thang (dân gian Việt nam gọi là “cháo lú”). Không uống Mạnh Bà thang thì sẽ không thể qua được cầu, không qua được cầu sẽ không cách nào đầu thai kiếp khác.

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Quyển 3

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1

Đêm khuya, Niếp Hành Phong thư thái tắm nước nóng xong, rót một cốc rượu đỏ, đi vào phòng khách mới vừa bật TV thì tiếng chuông cửa vang lên.

Anh đi tới cửa nhìn xem mắt mèo, trợ lý Trương Huyền của anh đang cười hì hì đứng ở bên ngoài.

Nghĩ đến số phận bi thảm các đồ vật sa hoa trong nhà sắp gặp phải mấy lá bùa độc hại, Niếp Hành Phong do dự một lúc mới mở cửa.

“Đã trễ thế này, có chuyện gì sao không nói ở công ty? Cậu tới nhà của tôi làm gì?”

“Công ty có cung cấp chổ ở cho nhân viên không?”

Trương Huyền đẩy ông chủ của mình ra, kéo theo một cái túi du lịch ngông nghênh đi vào phòng.

“Cái gì?”

“Tôi nói – chủ tịch, bởi vì anh keo kiệt, không tốt, độc tài, nên tháng này tôi không thể giao tiền nhà đúng hạn, cho nên bị chủ nhà hồ ly của chúng tôi đuổi ra khỏi nhà , tôi hiện tại ngay cả tiền ở tạm khách sạn cũng không có, đành phải đến chỗ này nương tựa anh vậy.”

“Cậu không phải có rất nhiều bằng hữu sao?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, có điều là người thì không có mấy. Hơn nữa, bởi vì anh mà tôi mới nghèo túng thành thế này, tôi không đến tìm anh thì tìm ai? Làm phiền, tránh đường.”

Trương Huyền nói chuyện nhưng không chậm trễ làm việc, mở túi du lịch ra, lấy đồ dùng sinh hoạt đặt tới những nơi thích hợp, đồ đáng răng rửa mặt để vào toilet, Niếp Hành Phong đi theo sau muốn hỏi, còn chưa mở miệng chén rượu cầm trong tay đã bị đoạt mất, Trương Huyền ngửa đầu uống sạch, có vẻ thích nâng cốc lại trả lại cho anh.

“Thật là khát, lấy cho tôi thêm một ly nữa.”

Hóa ra là bởi vì không có tiền lương nên bị đuổi ra khỏi nhà, bất quá việc này hình như là không liên quan gì đến mình mới đúng? Ai bảo cậu ta không xin phép trước, bị tài vụ cho là nghĩ làm không có phép cũng là bình thường.

Không thèm chấp nhặt với trợ lý của mình, Niếp Hành Phong đi đến quầy rượu một lần nữa rót thêm một chén, sau khi quay lại phát hiện Trương Huyền đã vào phòng ngủ, thả người nhào lên giường, vừa lòng hô to: “Không hổ là giường King Size, thật thoải mái.”

Niếp Hành Phong dựa người vào khung cửa, từ từ hỏi: “Thật thoải mái đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Cái giường này là tôi đặt làm từ bên Đức, có thể mất đến nửa năm tiền lương của cậu; còn có chén rượu này, đủ để cậu làm nửa tháng để trả.”

Trương Huyền ngẩng đầu, tỉnh táo nhìn anh, hỏi: “Có ý gì?”

“Ý là cậu muốn ngủ trên cái giường này cũng được, Có điều tháng sau, rồi tháng sau nữa tiền lương có thể đều phải tốn thành phí trọ ở đây. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Thấy hoa mắt, Trương Huyền nhanh chóng thoát ra khỏi phòng ngủ.

“Hì hì, chủ tịch, anh tuy rằng là giai cấp bóc lột, nhưng cũng sẽ không đến nổi không có tình nghĩa đúng không, nằm thử một chút anh sẽ không tính tiền tôi đúng không? Còn có chén rượu này, tôi cũng là uống phần còn lại của anh, nói ra thì là gián tiếp hôn môi, tôi còn là rất có gánh nặng tâm lý, dù sao chúng ta môn bất đương hộ bất đối (câu này ngược nghĩa với câu môn đăng hộ đối ấy.Từ đương và từ đăng trong tiếng trung là từ biến âm. Nói dễ hiểu hơn là hai anh không môn đăng hộ đối). . . . . ”

“Câm miệng!”

Mấy ngày hôm trước kiểm tra sức khoẻ, bác sĩ nói huyết áp anh có chút hơi cao – có thể không cao sao? Cả ngày ở cùng với tiểu thần côn ngu ngốc này, anh không hộc máu là đã tốt lắm rồi .

Niếp Hành Phong buông chén rượu, dùng sức xoa xoa hai bên huyệt Thái Dương, Trương Huyền thấy thế, vội tiến lên tự động xung phong: “Anh đau đầu? Không sao, tôi lấy cho anh một tấm bùa giảm đau, bảo đảm ngăn ngừa được cả bệnh.”

Chiêu tài miêu của cậu ngàn vạn lần không thể có việc gì, thân mình cường tráng mới có thể kiếm tiền vào bảo khố được, tuy rằng keo kiệt một chút, có điều anh ta đại nhân đại lượng, sẽ không so đo.

“Ngừng!”

Niếp Hành Phong lập tức nâng tay ngăn Trương Huyền tới gần. Ở chung lâu, anh thật sự rất hiểu biết những thói hư tật xấu của Trương Huyền, nếu lấy lá bùa giảm đau này dùng, sáng mai trên bàn làm việc của anh nhất định sẽ xuất hiện hóa đơn. Cho tới bây giờ trong ngăn kéo của anh đã đầy một đống hóa đơn, nếu để cho ông nội biết anh thiếu nợ nhiều như vậy chưa trả, chỉ sợ một cước đá anh ra tận ngoài vũ trụ lữ hành.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong chỉ tay vào một khách phòng ở đối diện, “Ngủ gian phòng kia, phụ trách một ngày ba bữa cơm, cấm đàm thần luận quỷ, lớn tiếng ồn ào, dán bùa lung tung. Đồng ý thì tôi thu nhận cậu.”

Điều kiện thật là hà khắc, mỗi một cái với cậu mà nói đều như khổ hình.

Đôi lông mày xinh đẹp của Trương Huyền nhăn lại , nghĩ đến tình cảnh trước mắt, đành phải miễn cưỡng gật đầu, thở dài: “Tổ sư gia, trên đời này có bùa chú nào nhanh chóng trở thành người giàu có hay không a?”

Trương Huyền cứ như vậy bị bắt ở lại, hơn nữa phi thường may mắn chính là giao ước một ngày ba bữa cơm, ở ngày hôm sau Niếp Hành Phong liền tự động giải trừ, bởi vì nếu ăn cơm do Trương Huyền làm thì còn phải uống thêm mấy chục viên thuốc dạ dày, Niếp Hành Phong cảm thấy được vẫn là tự mình nấu cơm thì sáng suốt hơn.

“Trương Huyền, cậu làm gì thế, việc nhà thuê người làm là được rồi, cẩn thận đừng để mệt mỏi quá.”

“Không sao, không sao, trẻ em nhà nghèo sớm đã phải làm việc nhà, việc này tôi từ nhỏ đã làm quen .” Trương Huyền phơi quần áo thực khiêm tốn nói.

“Anh hai có thể gặp gỡ cậu, thật sự là hảo phúc khí mà.”

Nghe được em trai đứng ở ban công bên cạnh nói đầy hâm mộ, Niếp Hành Phong tay cầm tờ báo rung lên, cười lạnh ra tiếng.

Chậm rãi khoác lác đi, đừng đem lời nói dối thổi lớn quá không cứu vãn nổi là tốt rồi. MuốnTrương Huyền giặt quần áo? Chỉ sợ cậu ta đến bây giờ ngay cả máy giặt dùng như thế nào cũng không rõ.

Chuông cửa vang lên, Trương Huyền hô: “Chủ tịch, đừng ngồi xem báo như mấy ông già thế, đi mở cửa a.”

https://thuviensach.vn

Nghe trợ lý phân phó, Niếp Hành Phong đi mở cửa, đứng ở cửa làm em trai Trương Huyền – Hoắc Ly, một con tiểu hỏa hồ ly mới tu thành hình người, bên cạnh chân còn đặt một cái túi du lịch nho nhỏ.

Hình ảnh này giống như đã từng gặp qua.

“Niếp đại ca xin chào, em có thể vào không?”

Có loại cảm giác, để người tiến vào có thể là sau này mời mãi không chịu đi.

Bất quá Niếp Hành Phong đành chấp nhận, để cho Hoắc Ly vào, lại đi rót cho nó một cốc nước nho, chờ sau khi quay lại, liền phát hiện tiểu hồ ly đem đồ dùng sinh hoạt theo thứ tự lấy ra khỏi túi du lịch, quen thuộc xếp đặt ngăn nắp chỉnh tề.

“Bởi vì không có tiền, bọn em nghèo rớt mồng tơi, cho nên em bị Tiểu Bạch nhà em đuổi ra ngoài, hiện tại không có nhà để về.”

Hoắc Ly ngửa đầu nhìn Niếp Hành Phong, mắt đồng xinh đẹp nước mắt lưng tròng, “Niếp đại ca, em có thể giúp anh làm việc nhà, giặt quần áo, nấu cơm, làm ơn thương xót, thu lưu em đi.”

Ở trong đầu cố gắng tưởng tượng con mèo đen so với bàn tay lớn hơn không được bao nhiêu kia, Niếp Hành Phong cực độ hoài nghi độ chân thật trong lời nói của tiểu hồ ly.

Cũng may nhà ở đủ lớn, Niếp Hành Phong quyết định phát huy một chút tình yêu, dù sao cũng đã thu nhận một người, thêm một cũng không nhiều.

“Cám ơn niếp đại ca!”

“Không cần.”

https://thuviensach.vn

Nếu sớm biết rằng không trả thù lao đổi lấy kết quả này, anh nhất định lúc đầu liền sảng khoái nhanh chóng đem tiền thanh toán hết đống hóa đơn.

Sáng sớm sau ngày thu lưu tiểu hồ ly, chuông cửa lại một lần nữa vang lên, Niếp Hành Phong mở cửa, phát hiện dưới chân sủng vật của Hoắc Ly ngồi chồm hổm – chính là con mèo đen tên là Tiểu Bạch.

Niếp Hành Phong để nó vào, hỏi: “Ngươi lại là bị ai đuổi ra khỏi nhà?”

“Ta tự đi. Bọn họ đều đi rồi, ta một người ở lại trong nhà còn không phải sẽ bị đói chết sao? Cho nên cứ tới đây . Chủ tịch, anh không ngại thu nhận một con miêu chứ?”

Tiểu Bạch nhảy lên sô pha, nhàn nhã bước, khí phái tao nhã làm cho Niếp Hành Phong cảm thấy được chính mình mới là đối tượng đòi thu nhận.

“Không, có điều ta rất tò mò ngươi là làm sao ấn được chuông cửa?”

Nó vứt một tờ giấy cho Niếp Hành Phong, anh mở ra vừa thấy, mặt trên xiêu xiêu vẹo vẹo viết một hàng chữ.

Anh chàng đẹp trai, làm ơn giúp ta ấn chuông cửa.

“Ta đem này tờ giấy đặt ở trên mặt đất, em trai anh nhìn thấy, liền vẻ mặt cười tủm tỉm giúp ta ấn chuông cửa.”

“Ngươi không có nói cảm ơn nó đấy chứ?”

Thần kinh em trai cũng không cường giống như vẻ ngoài, nếu nó nhìn thấy một con miêu nói chuyện với nó, nhất định sẽ ngất xỉu ngay.

“Đương nhiên là không, ta cũng không phải con hồ ly ngu ngốc kia.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch một chút cũng không tự giác mình là sủng vật, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ châm biếm chủ nhân của mình.

Niếp Hành Phong ánh mắt đảo qua cổ nó, một viên ngọc màu xanh mượt mà trong sáng được xâu qua một sợi dây màu đỏ, đeo tại cổ nó, nếu không nhìn lầm, đó là viên ngọc anh đưa cho Trương Huyền.

Tiểu Bạch cúi đầu nhìn viên ngọc kia, "Là Trương Huyền tặng cho ta chơi mài móng, có điều ta cảm thấy được nó thích hợp làm trang sức để đeo hơn, nếu anh thích, ta tặng cho anh, xem như tiền thuê nhà."

Niếp Hành Phong tức giận đến hàm răng cắn chặt.

Tiểu thần côn chết tiệt, cậu ta cư nhiên dám đem viên ngọc mình tặng cho con mèo này làm đá mài móng. . . . . .

"Trương Huyền!"

Thấy gia chủ mặt mày biến sắc, Tiểu Bạch lập tức chạy tới phòng khách, bên chổ Hoắc Ly đang ngồi ở sàn nhà chơi game.

"Chủ tịch, anh gọi tôi?"

Trương Huyền còn ở trong phòng bếp ăn cơm, nghe thấy tiếng kêu, vội bưng bát chạy tới.

Hít sâu hai lần, Niếp Hành Phong cố gắng để mình duy trì khí độ chủ tịch, bình tĩnh nói: "Cơm nước xong, cậu dọn dẹp tất cả các phòng, quần áo đều giặt sạch, sau đó là ba chiếc xe của tôi, rửa xe, lau xe, chùi đèn, buổi tối đi mua đồ ăn, Tiểu Ly và Tiểu Bạch đến đây, tôi nghĩ nên ăn mừng một chút."

Trương Huyền nháy mắt mấy cái, đôi mắt xanh thẳm tràn đầy khó hiểu, "Hôm nay hình như là cuối tuần mà."

https://thuviensach.vn

“Cho nên tôi mới bảo cậu làm!” Vỗ vỗ bờ vai của cậu ta, Niếp Hành Phong vẻ mặt nhe răng cười, “Cậu là trợ lý của tôi, cậu làm việc tôi rất yên tâm.”

“Vậy còn anh?”

“Tôi đáp ứng mang Tiểu Ly đi công viên trò chơi, chậm rãi làm, buổi tối tôi trở về kiểm tra.”

Sửng sốt hơn nữa ngày, Trương Huyền mới bộc phát ra một tiếng hét thảm: “Chủ tịch, anh là đồ giai cấp bóc lột độc ác!”

****

Đầu tuần Niếp Hành Phong đến công ty, ngồi im lặng trong văn phòng, trong lòng thầm may mắn chính mình dự kiến trước, may là anh phải tạm thời rời đi một thời gian, trong khoảng thời gian này, trong nhà để cho ba kẻ dở hơi muốn làm gì thì làm.

“Chủ tịch!”

Cửa bị đẩy ra, Trương Huyền giống như gió vọt vào, chạy tới trước mặt Niếp Hành Phong, đưa hai vé máy bay điện tử cầm trong tay cho anh, con ngươi xanh tràn đầy ánh sáng hưng phấn.

“Anh sao biết tôi nghĩ đi du lịch Tokyo? Còn đặt vé trước? Ngày đi sắp tới rồi, cho dù anh nghĩ muốn làm cho tôi kinh hỉ, cũng nên trước tiên nói một tiếng, tôi có thiệt nhiều đồ vật này nọ muốn mua. . . . . .”

Niếp Hành Phong ra hiệu ngừng nói “Tôi khi nào thì nói muốn dẫn cậu đi du lịch?”

Trương Huyền nháy mắt mấy cái, “Không phải tôi?”

https://thuviensach.vn

“Không phải là cậu không được đi du lịch, tôi phải đi Tokyo tham gia một hội chợ thương mại quốc tế.”

Niếp Hành Phong chỉ chỉ vé máy bay điện tử, trên đó viết tên thư ký Lý Đình. Lý Đình đã từng làm việc ở chi nhánh ở Tokyo, đối với nơi đó tương đối quen thuộc, cho nên lần này hành trình đi Tokyo là hai người bọn họ, căn bản không có việc của Trương Huyền.

“Vậy tôi thì sao?”

“Cậu? Cậu đương nhiên ở lại làm việc.”

Biết ngay là sẽ không dễ dàng trở nên tốt bụng như vậy mà, làm hại cậu mừng hụt một hồi. Trương Huyền chưa từ bỏ ý định, Ngay sau đó cố thuyết phục: “Chính là, chỉ có anh và Lý Đình hai người, cô nam quả nữ, thực dễ dàng gây ra chuyện xấu, không bằng để tôi đi, tốt xấu tôi cũng vậy trợ lý tổng giám đốc, nếu không, thêm cả tôi đi nữa cũng được mà, giúp hai người xách hành lý. . . . . .”

Niếp Hành Phong gỏ gõ mặt bàn, cắt ngang lời Trương Huyền, ” Tư liệu hội nghị sáng hôm nay của ban giám đốc, cậu chuẩn bị cẩn thận chưa?”

“Tư liệu gì?”

“Chính là tư liệu hội nghị tôi bảo cậu chuẩn bị cuối tuần trước! Cậu đừng có nói với tôi là cậu quên chưa làm đấy!”

Vừa dứt lời, Trương Huyền đã vèo một tiếng chạy trốn ra bên ngoài văn phòng, Ngay sau đó tiếng lẩm nhẩm lầm rầm vang lên.

Niếp Hành Phong cười khẩy, lấy tài liệu mà trước đó Trương Huyền giao cho anh từ trong ngăn kéo ra.

https://thuviensach.vn

Tài liệu đã chuẩn bị tốt rồi mà cũng quên, người này làm trợ lý đúng là hồ đồ, còn muốn dựa vào tiền của công ty để đi du lịch? Để cho cậu ta đi, lịch trình chuyến đi còn không biết là ai thông báo cho ai.

Ngày xuất phát, Trương Huyền lái xe đưa Niếp Hành Phong và Lý Đình ra sân bay, vào đại sảnh, Niếp Hành Phong bảo Lý Đình đi quầy phục vụ xác nhận, anh mới vừa đặt vali hành lí xuống, đã bị Trương Huyền ôm cổ.

“Chủ tịch, tôi sẽ rất nhớ anh!”

Sân bay quốc tế to và rộng nơi nơi đều đứng đầy người, đột nhiên nhìn thấy hai thanh niên đẹp trai tuấn tú ôm nhau, đều ghé mắt lại xem, có mấy cô gái còn lớn mật đem điện thoại di động ra chụp ảnh.

Niếp Hành Phong hoảng sợ, nhỏ giọng nói: “Cậu làm cái gì vậy? Tôi bất quá chỉ phải đi có một tuần, rất nhanh sẽ trở lại. . . . . .”

“Chính là, một ngày không thấy, như cách tam thu, hic hic!”

Trương Huyền nước mắt nói đến là đến, đảo mắt một cái đôi mắt lam nhạt liền ngập đầy nước mắt, làm người ta thấy thương xót. Mắt thấy người xem càng lúc càng nhiều, Niếp Hành Phong cả khuôn mặt đều tái đi, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hiểu rồi, lần sau tôi nhất định mang cậu đi, cậu buông ra được không?”

“Thật không?”

“Tôi lấy danh dự ra thề!”

Cũng không biết trải qua sự kiện ôm ấp lần này ở sân bay, mình không biết có còn danh dự hay không?

Lý Đình đi xác nhận quay lại, thấy chủ tịch và trợ lý thân mật ôm nhau, cô vẻ mặt xấu hổ nghĩ đến gần cũng không phải, tránh đi cũng không được.

https://thuviensach.vn

Nghe xong Niếp Hành Phong thề, Trương Huyền vừa lòng buông tay ra, chạy đi kéo xe đẩy đặt hành lý đến, đem vali du lịch của hai người đặt lên đó, nói với Lý Đình: “Chủ tịch liền nhờ cô vậy .”

“Yên tâm.”

Trong lòng sớm nhận định bọn họ là một đôi, Lý Đình liên tục gật đầu, lại phi thường thông minh đẩy xe đẩy rời đi trước.

“Chủ tịch, ngươi còn có cái gì muốn nói với ta nói?”

Không có, anh hiện tại không có lời nào để nói. Niếp Hành Phong hữu khí vô lực ra hiệu hẹn gặp lại: “Hảo hảo làm việc, chờ tôi trở lại.”

Công đạo xong, anh xoay người bước đi, tiếp tục đứng đây đối mặt với ánh nhìn chằm chằm của mọi người, huyết áp nhất định lại tăng cao.

“Từ từ, từ từ!”

Mới đi được vài bước, Trương Huyền đột nhiên lại đuổi theo, kéo tay anh, đem ấn ký chữ S trên cổ tay cậu ta kề sát lên cổ tay anh, lại giơ ngón trỏ tay trái lên làm một ký hiệu kỳ quái, sau đó đem ngón trỏ đặt ở giữa cổ tay bọn họ.

“Thệ huyết đính ước, thật là lãng mạn nha. . . . . .”

Nghe được chung quanh mơ hồ truyền đến lời nói, Niếp Hành Phong có cảm giác nghĩ muốn ngất xỉu, cắn răng hỏi: “Trương đại tiên, cậu nhất định phải ở trong này khoe khoang đạo thần sao! ?”

“Lúc trước đã quên làm, hiện tại làm bù vào thôi. Anh đi lâu như vậy, tôi sợ một cái vòng tay phật châu không đủ dùng, giúp anh thêm chút bùa bảo vệ.”

“Tôi là đi tham gia hội chợ, không phải đi gặp quỷ!”

https://thuviensach.vn

Bị Trương Huyền gây sức ép, Niếp Hành Phong nguyên khí mất đi hơn phân nửa, xoay người vội vàng rời đi, đầu cũng không dám quay lại.

Nhìn theo anh đi xa, Trương Huyền trên mặt lộ ra nụ cười giả tạo.

Vừa rồi cái ôm lúc chia tay hiệu quả không tồi, xem chiêu tài miêu về sau còn dám không dám bỏ rơi mình một người chạy đi ra nước ngoài chơi nữa không, tốt nhất tổ sư gia phù hộ làm cho anh ta gặp quỷ, cho anh ta biết mình quan trọng thế nào.

Trương Huyền xoay người rời đi, lấy một cái bình nhỏ từ túi quần ra, ném vào thùng rác gần đó.

“Thuốc nhỏ mắt này không biết Tiểu Ly mua ở đâu, hiệu lực quá mạnh, nhỏ có hai giọt mà nước mắt liền ngừng không được, lãng phí cảm tình. . . . . .”

****

Tới sân bay đón người chính là người phụ trách chi nhánh Tokyo của tập đoàn tài chính Niếp thị – Hajimu Iyoshi, hơn bốn mươi tuổi, Niếp Hành Phong trước kia có tiếp xúc với ông ta vài lần. Nghe cấp dưới nói ông ta năm ngoái ông ta bị ung thư dạ dày, vài lần bệnh tình nguy kịch phải nằm viện, lúc này gặp mặt, Niếp Hành Phong thấy ông ta tinh thần khá tốt, căn bản không giống người bị bệnh nặng.

“Ông thân thể thế nào?”

“Cảm ơn chủ tịch quan tâm, tôi rất khỏe.” Hajimu Iyoshi vỗ vỗ ngực, sang sảng cười nói.

“Nói ra thì Lê tiên sinh thật sự là mạng lớn, bác sĩ thông báo là bệnh tình nguy kịch, thế nhưng vài ngày sau ông liền khỏi hẳn, chỉ có thể nói nhân loại vĩnh viễn có thể sáng tạo thần kỳ.”

https://thuviensach.vn

Nói chuyện chính là Aota Shigeru người đi cùng Hajimu Iyoshi, là bạn tốt Niếp Hành Phong quen biết khi du học ở nước ngoài, hiện tại làm cảnh sát ở phòng điều tra chống tội phạm bạo lực của cục cảnh sát Tokyo. Bởi vì có quan hệ với Niếp Hành Phong, anh ta và Hajimu Iyoshi có quen biết với nhau, nghe nói Niếp Hành Phong đến Tokyo, lập tức liền đề nghị cùng nhau tới đón.

“Hành Phong, đã lâu không gặp!”

Aota Shigeru tiến lên nhiệt liệt ôm Niếp Hành Phong một cái, “Nghe nói cậu được gọi về làm việc ở trụ sở chính, chúc mừng.”

“Nghe nói cậu cũng quang vinh được thăng lên làm đội trưởng, tôi còn chưa kịp chúc mừng cậu.”

“Vậy cùng vui, đêm nay tôi làm chủ, mọi người không say không về.”

Vì có liên quan đến nghề nghiệp, Aota Shigeru có thể nói lưu loát tiếng Trung, anh ta cùng Niếp Hành Phong đi tới khách sạn làm thủ tục thuê phòng, đêm đó lại rủ bọn họ đi nhà hàng kiểu nhật gần đó dùng cơm. Lâu ngày gặp lại, Aota Shigeru không ngừng mời rượu, thấy Hajimu Iyoshi ai mời cũng không – cự tuyệt, Niếp Hành Phong có chút lo lắng.

“Ông bệnh nặng mới khỏi, không nên uống nhiều.”

“Chủ tịch, anh hiểu lầm , căn bản không phải cái gì bệnh nặng, chỉ là loét dạ dày thôi, hơn nữa đều đã bình phục, mọi người khó được có cơ hội gặp nhau, đêm nay nhất định phải uống vui vẻ, đến, tôi kính chủ tịch một ly.”

Niếp Hành Phong tửu lượng không tốt, bị Aota Shigeru cùng Hajimu Iyoshi không ngừng mời rượu, chỉ chốc lát sau bắt đầu ngà ngà say, tiếp theo lại bị kéo đi hát Karaoke, thừa dịp bọn họ hát vang, anh gọi điện thoại cho Trương Huyền.

https://thuviensach.vn

“Cậu đang làm gì?”

[Làm việc, vì không để bị anh sa thải, tôi đang cố gắng tăng ca.]

Nhìn nhìn đồng hồ, đã hơn mười hai giờ, ở bên đó là mười một giờ, khó được gặp Trương Huyền chịu khó như vậy, Niếp Hành Phong không nghĩ quấy rầy cậu ta, nói: “Vậy là làm việc đi.”

[Di, cố ý gọi điện thoại về không phải có việc muốn phân phó sao? Nếu có cứ nói, tôi kiên quyết sẽ hoàn thành nhiệm vụ!]

Điện thoại kia đầu không ngừng truyền đến âm thanh gõ bàn phím cạch cạch, tựa hồ đang chứng minh mình có bao nhiêu cố gắng, Niếp Hành Phong có chút buồn cười, “Không có việc gì, chỉ là muốn hỏi một chút cậu có thích cái gì, để lúc về tôi mua cho cậu. . . . . .”

[Thật không? Nếu chủ tịch đã nói như vậy, tôi đây sẽ không khách khí. Mang mấy bình thanh rượu về, còn có rượu mơ, bên trong nhất định phải có quả mơ đấy; Nhật Bản thịt bò khô xắt miếng rất ngon, anh mua mấy bao thịt bò khô về, sau này để khi chúng ta muốn làm BBQ dùng; đúng rồi đúng rồi, tôi muốn chơi nhâm thiên đường DS, phải là loại màu trắng đấy; còn có, nước hoa CK mùa hè số lượng có hạn anh xem còn có thể mua được không. . . . .]

Niếp Hành Phong đã muốn ngắt điện thoại.

Anh chỉ biết, muốn Trương Huyền hiểu được cái gì kêu là tiết chế, còn khó hơn so với việc một con cá chết đuối.

Tụ hội vẫn làm ầm ĩ đến rạng sáng mới chấm dứt, mọi người đều tự kêu xe taxi về nhà, trên đường Lý Đình cười nói: ” Hajimu Iyoshi thoạt nhìn một chút cũng không giống đã từng bị nặng bệnh, tôi xem ông ta liều mình uống rượu như vậy, thật tình rất sợ thân thể ông ta chống đở không nổi.”

https://thuviensach.vn

“Tôi vừa rồi nghe ông ta nói kỳ thật là bác sĩ chẩn đoán lầm, ông ta chỉ là bị loét dạ dày thôi, chứ không phải là ung thư dạ dày.”

“Nghe đồng nghiệp nói khi đi bệnh viện thăm ông ta, thân thể ông ta tình trạng rất kém, ngồi xuống đứng lên đều phải cố hết sức, chỉ có thể ăn đồ ăn lỏng. . . . . .”

Thấy Niếp Hành Phong vẻ mặt hơi say, tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi, Lý Đình nói đến một nửa, liền thông minh ngừng đề tài.

Quay lại khách sạn, Niếp Hành Phong tắm vòi sen xong, thay áo ngủ, ngửa người nằm lên giường.

Chuông điện thoại vang lên, anh ấn nút nghe máy, không hề ngoài ý muốn, là Trương Huyền.

[Vừa rồi điện thoại sao lại đột nhiên bị ngắt thế? Tôi gọi vài lần đều tiếp mà không được.]

Đương nhiên sẽ không nói là chính mình cố ý ngắt máy, Niếp Hành Phong nói: “Có thể là do mạng không tốt.”

Trương Huyền không hoài nghi, hỏi: [anh uống rượu ?]

“Ừm, đi cùng với người bạn lâu ngày không gặp, uống nhiều một chút.”

Đêm nay thật tình là uống hơi nhiều, đầu vẫn choáng váng, có điều thỉnh thoảng say rượu cảm giác cũng không tồi.

[Không xảy ra chuyện gì chứ?]

“Xảy ra chuyện?”

[Đúng vậy, vừa rồi tiếp điện thoại của anh xong, tôi cảm thấy tim đập mạnh. Tôi nói với anh, loại thể chất như của anh tốt nhất uống ít rượu một

https://thuviensach.vn

chút, người say rượu hồn phách hỗn độn, hơn nữa thể chất của anh lại thuần âm, quả thực chính là điều kiện tốt để gặp quỷ.]

Quả nhiên là bản tính đúng là khó thay đổi, tiểu thần côn không thể có một ngày không đàm thần luận quỷ sao?

Niếp Hành Phong thực bất đắc dĩ nói: “Tim đập mạnh? Trước khi lo lắng cho tôi thì lo lắng cho chính cậu đi, tôi đã sớm nói trái tim của cậu có vấn đề, bảo cậu đi khám xem thế nào, cậu vẫn không thèm nghe. . . . . .”

Lần này là Trương Huyền ngắt điện thoại trước.

Nghe bên tai truyền đến tiếng tút tút, Niếp Hành Phong gọi lại, lại làm thế nào cũng không thấy ai nghe máy, rượu bắt đầu ngấm, anhnắm di động hỗn loạn chìm vào mộng đẹp.

Dám ngắt điện thoại của anh, sau khi trở về nhất định phải giáo huấn dạy dỗ lại tên trợ lý không biết trời cao đất rộng này. . . . . .

******

“Chủ tịch? Chủ tịch?”

Ngay cả vài tiếng kêu cũng không thấy đáp lại, di động yên lặng khác thường, yên tĩnh đến độ làm cho người ta hoảng hốt.

〖 a! 〗

Một tiếng thê lương kêu thảm thiết đột nhiên từ microphone vang lên, Trương Huyền vội đem điện thoại dời ra xa, tim đập bình bịch, cậu ôm ngực há mồm thở gấp.

Giác quan thứ sáu thông linh chết tiệt, mỗi lần đều như vậy đột nhiên gây sức ép cậu.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa ngày tâm mới chậm rãi yên tĩnh trở lại, nhưng điện thoại thì không cách nào gọi được.

Thật sự là những lúc không cần linh nghiệm thì lại linh, chiêu tài miêu vốn mệnh cách thuần âm, còn cả ngày nói cái gì gặp quỷ, giờ thì tốt rồi, gọi quỷ tới rồi.

Càng nghĩ càng lo lắng, Trương Huyền chạy tới phòng khách, lấy sáu đồng tiền xu thời Càn Long từ trong ngăn kéo ra, tùy tay hướng trên bàn vung một cái.

Hoắc Ly và Tiểu Bạch đang ở phòng khách chơi điện tử, Tiểu Bạch cầm không được điều khiển, chỉ có thể đem điều khiển đặt ở trên mặt đất, này hạn chế tốc độ chơi của nó, vì thế ở trong tiếng hoan hô của Hoắc Ly, Tiểu Bạch lại một lần nữa bại trận.

“Tiểu Bạch, lại chơi thêm một ván!”

“Đừng đùa, đại ca ngươi hình như có việc, đi nhìn xem.”

Tiểu Bạch nhảy lên bàn, đi qua đi lại mấy bước, nghiêng đầu xem mấy xu tiền đồng trên bàn.

“Chấn vi lôi, đoái vi trạch, lôi trạch quy muội, vị quy muội, chinh hung, vô du lợi, là quẻ cực hung nha.”

Hoắc Ly cũng ghé lại, xem không hiểu, liền hỏi: “Đại ca, anh bói cho ai vậy?”

Tiểu Bạch xem thường liếc mắt nhìn tiểu hồ ly một cái.”Thực là ngốc, không thấy được vừa rồi đại ca ngươi nói chuyện điện thoại với ai sao? Đương nhiên là chủ tịch của cậu ta rồi.”

https://thuviensach.vn

Đôi mắt xanh nhạt của Trương Huyền hiện lên một tia sầu lo, nghĩ nghĩ, thu hồi mấy đồng tiền, nói với Hoắc Ly: “Lập tức giúp anh đặt vé máy bay đi Nhật Bản, phải là chuyến bay sớm nhất.”

“Đã trễ thế này, công ty du lịch sớm đã hết giờ làm việc.”

“Vậy gọi cho công ty kinh doanh hai tư trên hai tư giờ, nếu không thì lên mạng đặt vé, nhanh!”

Trương Huyền phân phó xong, liền chạy tới phòng ngủ lấy túi du lịch bắt đầu thu thập hành trang.

Khó được nhìn thấy đại ca nghiêm túc như vậy, Hoắc Ly không dám nói những lời vô nghĩa, vội lấy danh bạ tra số điện thoại của các công ty du lịch, Tiểu Bạch thì nhảy đến trước máy tính tìm nơi đặt vé.

“Đại ca hình như là rất lo lắng cho Niếp đại ca nha.”

“Ngươi bây giờ mới phát hiện ra? Ngốc đã chết, ta đã sớm biết.” Tiểu Bạch dùng vuốt mèo di chuyển con chuột, vừa tìm kiếm vừa nói: “Ta còn thấy Trương Huyền và chủ tịch hôn môi. . . . . .”

“Hôn môi!”

Tiểu Bạch vội vàng làm động tác chớ có lên tiếng, ngăn Hoắc Ly kêu to, nhỏ giọng nói: “Tiểu hồ ly, không bằng chúng ta cũng đi cùng với Trương Huyền đi, ở nhà mãi thật nhàm chán.”

Hoắc Ly nghĩ nghĩ, lắc đầu thở dài: “Đại ca nhất định không cho chúng ta đi.”

Tiểu Bạch lảo đảo đứng không vững, từ bên cạnh bàn ngã xuống, may là túm giữ dây điện đúng lúc, lại lần nữa trèo lên trên bàn, thấp giọng rống: “Trên đời này sao lại có một con hồ ly ngốc như ngươi chứ, quả thực là cực

https://thuviensach.vn

phẩm! Chúng ta có thể trộm đi theo, ừm, động vật mà đi máy bay thì có chút phiền phức, không bằng ngươi biến ta thành thú bông là được, này, ngươi đừng có nói với ta là ngay cả một chút tiểu pháp thuật như thế ngươi cũng không biết?”

Hoắc Ly không phục trừng mắt nói: “Ta đương nhiên biết, có điều không thể để cho đại ca biết.”

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2

Niếp Hành Phong ngủ thật sự không an ổn, ngực giống như có cái gì đè ép làm anh không thở nổi, tai nghe thấy có tiếng cãi vả không ngừng, anh phiền toái kéo kéo áo, nghĩ thầm nơi này nói như thế nào cũng là khách sạn năm sao, mà sao thiết bị cách âm lại kém như vậy.

Rốt cục bị tiếng ồn ào không dứt đánh thức, anh mở mắt ra, hơn nửa ngày mới nghe ra âm thanh từ phía trên đỉnh đầu truyền đến, nói chính xác là từ phía bên phải trần nhà truyền đến.

Bắt đầu là tiếng cãi vã và rên rỉ nho nhỏ, nhưng sau khi anh tỉnh lại, tiếng rên rỉ càng lúc càng vang, có thể rõ ràng nghe được là giọng rên rĩ khàn khàn của một cô gái.

Rốt cục cảm thấy được sự tình khác thường, Niếp Hành Phong định rời giường xem xét một chút, nhưng lập tức liền phát hiện mình không thể hoạt động, tựa hồ như có sợi dây vô hình gắt gao trói chặt anh ở trên giường, ngay cả khẽ động ngón tay cũng trở nên khó khăn dị thường. anh mờ mịt nhìn về phía trần nhà, phát hiện nơi góc tường mơ hồ có nước thấm dần xuống, nước thấm càng lúc càng dày đặc, rất nhanh liền tụ thành một mảng lớn, bắt đầu tí tách rơi xuống.

Phòng rất tối, nhưng Niếp Hành Phong lại có thể tinh tường nhìn thấy nước có màu đỏ sẫm quỷ dị, Ngay sau đó là khuôn mặt méo mó vặn vẹo của một cô gái từ trong vùng nước chậm rãi lộ ra, bắt đầu là một bên mặt,

https://thuviensach.vn

sau đó là cả khuôn mặt và nửa thân mình vặn vẹo xuất hiện ở giữa không trung.

Cô gái có vẻ như rất muốn giãy dụa thoát ra, mặt bởi vì thống khổ mà căng ra đỏ bừng lên, con mắt lồi lên một cách quỷ dị , tay cố vươn về phía Niếp Hành Phong, môi run rẩy nói: “Ngũ viên, ngũ viên. . . . . .”

Niếp Hành Phong trên trán đã thấm đẫm mồ hôi, trái tim không chịu nổi kịch liệt nhảy lên . Không phải sợ, mà là cảm giác khẩn trương và hít thở khó khăn, thân thể hoàn toàn không thể hoạt động, chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy cô gái đó không ngừng rên rỉ giãy dụa, mưu toan thoát ra khỏi thứ chất lỏng đang vây quanh cô, nhưng cuối cùng vẫn là chậm rãi bị kéo lại vào giữa vòng nước xoáy, sau một tiếng gào thê lương, đầu của cô rớt xuống, ngay giữa vũng máu tích tụ trên mặt sàn.

Khoảng cách rất gần, Niếp Hành Phong nhìn thấy cô gái đó tóc tai tán loạn che kín khuôn mặt đầy vết rách như mạng nhện, cảm giác như nhìn thấy một bình sứ được dán lại từng mảnh sau khi bị vỡ, giữa những vết rách con mắt xanh trắng nhìn chằm chằm vào anh.

“Ngũ viên!”

Tiếng thét chói tai vang lên, trước mắt cảnh vật đột nhiên lay động dữ dội, Niếp Hành Phong ngực đau nhói, thần trí nháy mắt trở thành trống rỗng.

Sáng sớm, Niếp Hành Phong tỉnh lại, trong phòng yên tĩnh, không có ảo giác kì quái như tối hôm qua nhìn thấy, ánh mặt trời chiếu xuyên qua rèm cửa, hết thảy bình tĩnh như thường.

Kim đồng hồ chỉ hơn tám giờ rưỡi, thời gian còn sớm, có điều trong hành lang thỉnh thoảng vang lên âm thanh đi lại, Niếp Hành Phong cảm thấy có chút kỳ quái, rời giường rửa mặt xong, thay quần áo đi ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Trên hành lang đứng rất nhiều người, tốp năm tốp ba ghé vào nhỏ giọng nói chuyện, Lý Đình đang đứng ở phía cầu thang nhìn xung quanh, nhìn thấy Niếp Hành Phong, liền vội đã chạy tới.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hình như trên lầu có việc gì đó, có rất nhiều cảnh sát, Aota tiên sinh cũng đến, có điều tôi không dám lại gần chào hỏi anh ấy.”

Aota Shigeru phụ trách các vụ án hình sự, nếu cậu ta đến thì đại biểu một sự kiện – đã có chuyện nghiêm trọng xảy ra.

Nghĩ đến hình ảnh quỷ dị tối hôm qua, Niếp Hành Phong giật mình, nói với Lý Đình: “Tôi đi xem một chút.”

Trên lầu có rất nhiều cảnh sát, một đoạn chính giữa có dây cảnh giới vây quanh, một cảnh sát nhìn thấy Niếp Hành Phong, vội ngăn anh lại, “Thực xin lỗi, tiên sinh, nơi này tạm thời không thể vào được.”

“Tôi là đến tìm cảnh sát Aota, phiền toái thông báo cho anh ta dùm được không?”

“Xin chờ một chút.”

Aota Shigeru một lát liền ra ngay, nhìn thấy Niếp Hành Phong, kéo anh đến một bên nói nhỏ: “Nơi này xảy ra án mạng, cậu nên đổi sang chỗ khác ở đi.”

Trên người Aota Shigeru có một mùi dị thường cổ quái, Niếp Hành Phong cảm thấy ngực khó chịu, cậu ta đi ra từ căn phòng kia, theo biển số phòng thì đó đúng là cản phòng ngay phía trên phòng anh ở.

“Án mạng?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, một cô gái trẻ bị giết, hung thủ thật tàn nhẫn, không chỉ rạch mặt cô ta, còn cắt ngang đầu, bạn trai đi cùng với cô ta thì mất tích , trước mắt anh ta là đối tượng bị tình nghi lớn nhất. Đúng rồi! Phòng này vừa lúc lại là phòng ngay phía trên phòng cậu, tối hôm qua cậu có nghe được thanh âm khác thường nào không?”

“Không có. . . . . .”

Niếp Hành Phong do dự một chút, trả lời. Nếu đem chuyện mình trải qua nói cho Aota Kaze nghe, có thể trước tiên sẽ bị đưa vào bệnh viện tâm thần.

“Án mạng là xảy ra lúc mấy giờ?”

“Ước chừng khoảng rạng sáng từ hai giờ đến năm giờ, pháp y tạm thời còn không thể phán định cụ thể thời gian tử vong, không biết hung thủ dùng thủ đoạn gì, trên cổ cô gái đáng thương kia thế nhưng lại không hề đổ máu.”

Xem ra tối hôm qua anh đều không phải là thấy ảo giác, mà là chân thật thấy được hình ảnh giết người, cô gái đó ở lúc sắp chết liều mình cầu cứu anh. . . . . Không, cô ta không cầu cứu, mà là đang không ngừng lặp lại hai từ “Ngũ viên”.”Ngũ viên” đến tột cùng là có ý gì, khiến cho cô ta coi trọng hơn cả sinh mệnh của bản thân mình như vậy. . . .

Niếp Hành Phong không tiếp tục quấy rầy Aota Shigeru phá án, anh xoay người xuống lầu, đem những điều nghe được đơn giản nói một chút cho Lý Đình, Lý Đình sau khi nghe xong, sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Rất kinh khủng, chủ tịch, chúng ta đổi khách sạn đi?”

Niếp Hành Phong đồng ý, gọi điện thoại kể lại tình huống cho Hajimu Iyoshi, bảo ông ta lập tức đặt phòng ở một khách sạn khác.

https://thuviensach.vn

Hajimu Iyoshi rất nhanh liền chạy tới , thấy ông ta sắc mặt u ám suy sụp, Lý Đình hoảng sợ, nén giận nói: “Tôi đã nói ông thân thể mới vừa phục hồi, không thể uống rượu nhiều như vậy, ông xem hôm nay khí sắc của ông tệ thế nào.”

“Tôi tuột huyết áp, thức dậy khó chịu sắc mặt sẽ rất kém cỏi, không liên quan gì đến chuyện uống rượu.”

Hajimu Iyoshi trả lời, rồi nói với Niếp Hành Phong là ông ta đã đặt phòng khách sạn, bọn họ có thể lập tức chuyển đi.

Trên đường đi khách sạn, Niếp Hành Phong thấy tay cầm tay lái của Hajimu Iyoshi có chút phát run, tình trạng thật sự không tốt, liền nói: “Ông hôm nay không cần đi hội chợ , sau khi đem chúng ta đến khách sạn, trở về nghỉ ngơi đi.”

“Tôi không sao. . . . . .”

“Đây là mệnh lệnh, nếu để ông mệt đến độ phải vào bệnh viện, người của công đoàn nhất định sẽ khiển trách tôi ngược đãi công nhân.”

Bị câu nói đùa Niếp Hành Phong làm buồn cười, Hajimu Iyoshi không tiếp tục kiên trì, gật đầu đáp ứng.

Khoảng thời gian sau đó Niếp Hành Phong đều ở hội trường của hội chợ, chạng vạng tùy tiện đi cùng Lý Đình dạo xem cửa hàng đường phố gần đó, vốn hẹn Aota Shigeru cùng nhau đi ăn cơm chiều, nhưng có án mạng xảy ra, Niếp Hành Phong nghĩ cậu ta nhất định không có thời gian rảnh, cũng sẽ không gọi điện thoại quấy rầy cậu ta, đi cùng Lý Đình đến một nhà hàng ăn cơm, sau đó quay về khách sạn nghỉ ngơi.

Khách sạn trang hoàng rất khá, có điều khi Niếp Hành Phong ngâm nước tắm, vẫn luôn có cảm giác bất an, bồn rửa mặt bên cạnh không ngừng vang

https://thuviensach.vn

lên tiếng tí tách, làm cho anh nhớ tới âm thanh chất lỏng nhỏ xuống tối hôm qua.

Anh ngâm nước nóng xong, đi đến trước bồn định đóng van nước lại, lại phát hiện van nước căn bản không có nước nhỉ ra, bồn chứa cũng khô ráo.

Kỳ quái. . . . . .

Niếp Hành Phong vẫn là đem xoay van nước cho chặt lại, sau đó đứng trước gương bắt đầu sấy tóc, xuyên thấu qua tầng hơi nước che kín mặt kính, anh bỗng nhiên nhìn thấy bên ngoài cánh cửa thủy tinh mơ hồ có bóng người hiện lên, vội đẩy cửa đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ có một người phụ nữ trẻ mặc kimono điểm hoa đang đứng, bất quá kimono kia kỳ thật chính là một loại áo tắm, bên hông chỉ đơn giản buộc lại bằng một vòng thắt lưng.

Thấy Niếp Hành Phong đi ra, người phụ nử mỉm cười, nghiêng người đi về phía trước, cúi đầu ôn nhu nói: “Tiên sinh, xin cho tôi hầu hạ ngài nghỉ ngơi.”

“Tiểu thư cô lầm rồi, tôi không có kêu phục vụ.” Niếp Hành Phong không đồng ý nói.

Khi vào ở, quản lí khách sạn luôn mãi khoe khoang rằng nơi này thiết bị bảo vệ là hạng nhất, chẳng lẽ hạng nhất còn là vì cái loại phục vụ này?

Người phụ nữ không để ý, đi lên phía trước cười nói: “Không sao, nếu bây giờ tiên sinh cần, tôi cũng có thể hầu hạ ngài.”

Niếp Hành Phong nhăn mặt nhíu mày, xoay người cầm lấy điện thoại bên cạnh, gọi cho quầy phục vụ, “Thực xin lỗi, mời anh đến bảo vị tiểu thư đến phục vụ lập tức rời khỏi phòng tôi!”

https://thuviensach.vn

“Cái gì phục vụ?”

“Chính là dịch vụ đặc biệt có một tiểu thư đến phục vụ, mời anh đến dẫn cô ta đi. Còn có, lần sau đừng cho người khác tự tiện tiến vào phòng của tôi!”

“Tiên sinh, ngài nhất định lầm, khách sạn chúng tôi không cung cấp phục vụ tình dục, xin đợi một chút, tôi lập tức tới đó xác nhận.”

“Này. . . . . .”

Đối phương đã cúp điện thoại, Niếp Hành Phong cầm microphone, đột nhiên cảm thấy được rất không thích hợp.

Nếu khách sạn không cung cấp phục vụ tình dục, vậy người phụ nữ kia vào bằng cách nào?

“Tiên sinh. . . . . .”

Thanh âm dịu dàng tiến lại gần Niếp Hành Phong, cho dù anh không quay đầu lại cũng có thể cảm giác được sau lưng âm lãnh truyền đến, một mùi hương thoảng thoảng khó có thể diễn tả bay tới, giống như mùi vị buổi sáng ở trên người Aota Shigeru, là thứ mùi từ trong căn phòng kia.

“Cô rốt cuộc là ai! ?”

Niếp Hành Phong xoay người quát lên, người phụ nữ có chút lo lắng, vươn tay ra định kéo anh, ai ngờ lại chạm vào phật châu trên cổ tay anh, lập tức đau đớn rút tay về, phát ra một tiếng thét chói tai.

“Chết tiệt, ngươi đeo cái đồ quỷ gì!”

“Như vậy ngươi cũng nói cho ta biết, ngươi là cái quỷ gì không?”

“Chết tiệt, Anna trước khi chết đến tột cùng nói gì với ngươi! ?”

https://thuviensach.vn

Anna? Trước khi chết? Chẳng lẽ là chỉ tối hôm qua. . . . . .

Niếp Hành Phong bình tĩnh thản nhiên nói: “Tiểu thư, ăn nói thô tục không phải là hành vi tốt đâu.”

“Đáng chết!”

Khuôn mặt nhu mì của người phụ nữ hóa thành huyết sắc loang lổ, mười ngón giơ lên đánh về phía Niếp Hành Phong, lại bị phật châu bay lên phản kích, giữa luồng kim quang sắc bén, cô ta hét thảm một tiếng, hóa thành khói đen biến mất ở không trung.

Trong nháy mắt Niếp Hành Phong cảm giác được móng tay bén nhọn lạnh như băng của đối phương để ở trên cổ mình, anh tiến lên nhặt lên phật châu một lần nữa đeo vào trên cổ tay, lòng còn sợ hãi thở hổn hển.

“Tiên sinh. . . . . .”

Tiếng đập cửa vang lên, Niếp Hành Phong đi tới mở cửa ra, thấy một nhân viên phục vụ tất cung tất kính đứng ở bên ngoài.

“Tiên sinh, xin hỏi là ai đến quấy rầy ngài?”

“Đã đi mất.”

Đuổi nhân viên phục vụ đi, Niếp Hành Phong đóng cửa, trong phòng tràn ngập mùi hương kia làm cho anh rất không thoải mái, anh mở cửa sổ, lại lấy di động gọi cho Trương Huyền, nhưng lại gọi mãi không được.

Niếp Hành Phong nghĩ nghĩ, lại gọi cho Aota Shigeru.

Điện thoại của cậu ta thế nhưng lại thuận lợi chuyển được, nói xong những lời thăm hỏi cần thiết, Niếp Hành Phong hỏi: “Hôm nay án kiện có tiến triển gì không?”

https://thuviensach.vn

“Đã phát ra lệnh truy nã bạn trai cô ta, hy vọng có thể mau chóng bắt được hung thủ. Thế nào? Ngày đầu tiên đến Tokyo liền phát sinh chuyện như vậy, có phải cảm giác rất không thoải mái không?”

“Quả thật như thế, đúng rồi, tên người bị hại gọi là gì?”

“Di, Cậu không có xem TV sao? TV đem cái vụ án này kể lể chi tiết, ai, nếu tốc độ phá án của cảnh sát có thể nhanh chóng như những phóng viên săn tin thì sẽ không có nhiều hung án như vậy xảy ra.” Aota Shigeru nói đùa.

Cô gái đó tên là Kikufuma Anna, năm nay hai mươi tuổi, quê quán ở một trấn nhỏ khá xa ở tỉnh Kumamoto* , Cô một mình đến Tokyo theo học tại một trường đại học Y. Bạn trai cô tên là Wakabayashi Ibu, Người Kansai, lớn hơn cô năm tuổi, là nhân viên của một công ty kiến trúc, nghe bạn học của Anna nói sau khi hai người quen nhau không lâu, Anna hình như đã từng đưa ra lời đề nghị chia tay Wakabayashi, nhưng bị cự tuyệt , cho nên bước đầu suy đoán là giết người vì tình.

“Kikufuma, là một dòng họ rất ít gặp.”

“Đúng vậy, tôi hôm nay điều tra một chút mới biết được, nguyên lai gia tộc Kikufuma trước kia cũng không đơn giản đâu. Bọn họ có nguồn gốc từ thời kỳ Muromachi**, cùng tồn tại với hai nhà Jinguji và Tamakoshi. Kikufuma là pháp sư trừ ma, Jinguji là thầy bói, Tamakoshi là pháp sư gọi hồn (thầy đồng theo nghĩa Việt ^_^), lúc ấy được coi là ba danh gia vọng tộc, có điều thời đại thay đổi, hiện tại ở Nhật Bản ngoại trừ gia tộc Jinguji vẫn còn được sùng kính, thì đã không mấy ai biết đến nhà Tamakoshi và Kikufuma nữa, tôi thậm chí còn chưa liên hệ được với người nhà Anna.”

“Trừ ma, bói toán, gọi hồn, tất cả những thứ này không phải đều là một loại sao?”

https://thuviensach.vn

Ít nhất anh biết Trương Huyền đều có thể làm mấy thứ này, đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải có đủ tiền.

“Không, ở Nhật Bản chúng được phân chia rất rõ ràng, đương nhiên ít nhiều cũng sẽ có một ít liên hệ, Hử? Cậu sao lại đột nhiên cảm thấy hứng thú với bói toán thế?”

“À, tôi chỉ là tùy tiện hỏi thế thôi, các cậu đã đến điều tra nơi ở của Anna chưa?”

“Đã đi kiểm tra, sao thế?”

“Có thể mang tôi tới đó xem được không? Năm nay hội chợ rất nhàm chán, tôi muốn đi xem lung tung một chút.”

Aota Shigeru không hoài nghi, sảng khoái đồng ý. Ngắt điện thoại, Niếp Hành Phong mở máy tính, lên mạng tìm tư liệu về tam đại gia tộc nổi tiếng thời kỳ Muromachi.

Gia tộc Jinguji rất dễ dàng tìm thấy, chỉ cần là những trang web liên quan đến thần quái thì đều nhắc tới bọn họ, có điều từ hai năm trước sau khi truyền nhân Jinguji Keiji của họ tai nạn xe cộ qua đời, nhà bọn họ rất ít khi lộ diện ở nơi công chúng.

Gia tộc Tamakoshi không được nhắc đến nhiều, Niếp Hành Phong nhìn đến tư liệu liên quan ở trong một trang web hiệp hội thần quái không được nổi bật cho lắm, mới biết được hậu duệ của họ Tamakoshi Hiroyoshi năm trước do công ty kinh doanh không tốt, nhảy lầu tự sát. Mà dòng họ Kikufuma thì không thể tìm thấy tin tức gì trên internet, anh tìm thật lâu mới tìm được một lời bình.

” Kikufuma cái loại tà đạo đó căn bản không xứng đáng lại được nhắc tới. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Kikufuma không phải gia tộc trừ ma sao? Tại sao lại bị gọi là tà đạo?

Tắt máy tính, Niếp Hành Phong xoa xoa mắt nằm lên giường.

Từng truyền nhân trong tam đại gia tộc thanh danh hiển hách lần lượt chết, một người tai nạn xe chết, một người nhảy lầu tự sát, một người bị giết, đây là trùng hợp ngẫu nhiên, hay là tất yếu phát sinh?

Buổi sáng, thấy Aota Shigeru lái xe tới đón Niếp Hành Phong, Lý Đình lập tức ngầm hiểu nói:"Hóa ra chủ tịch hôm nay có hẹn, vậy thì để tôi đi hội chợ một mình là được rồi, yên tâm, tôi sẽ không nói lại với Trương Huyền đâu."

Niếp Hành Phong tức giận cắn răng. Anh phát hiện từ khi Trương Huyền đảm nhận làm trợ lý của anh, tính hướng (e hèm xu hướng giới tính) của anh đã bị mọi người cố định, hơn nữa tựa hồ càng ngày càng không thể quay lại.

Nhà trọ của Anna ở vùng phụ cận nhà ga Hachioji (Nghĩa là bát vương tử ai từng đọc nana chắc biết hachi là số 8 rồi đúng ko, Hachioji là một thành phố thuộc Tokyo, Nhật Bản, cách khu trung tâm đặc biệt của Tokyo 40 km về phía tây.), một khu nhà trọ nhỏ củ kỹ, sau khi tới, Aota Shigeru lấy chìa khóa từ chỗ chủ cho thuê nhà, mang Niếp Hành Phong đi vào.

Gian phòng ở rất nhỏ hẹp, phòng bếp và phòng ngủ nối liền, trong phòng chỉ có một giường đơn và một cái bàn nhỏ, trên bàn thả rất nhiều thư, còn có một cái TV loại nhỏ.

Phòng khuất bóng, cho dù rõ ràng là ban ngày, nhưng lại có vẻ âm u. Lúc đi vào Niếp Hành Phong ngửi thấy thoang thoảng một thứ mùi khó chịu, rất giống với mùi trên người nữ quỷ tối hôm qua, chứng minh cô ta cũng đã tới nơi này.

https://thuviensach.vn

Aota bật đèn, nói: “Kỳ thật nơi này không có gì đáng xem, rất nhiều thứ đều bị coi là vật chứng nên đã bị cầm đi.”

Niếp Hành Phong tùy tay trở mình lật lật một bộ sách, “Đều là sách thuốc.”

“Đúng vậy, vốn những

sách này đều đươc đặt trên bàn, có điều cấp trên người ta nói không có gì đáng để tra xét, hiện tại phần lớn tinh lực là đều đặt vào việc truy tìm hung phạm.”

Một

sách nhỏ rất mỏng khiến cho Niếp Hành Phong chú ý, tên là “Thuyết ma thần”, là

duy nhất không liên quan đến y học, anh rút

sách ra, tùy tiện lật xem, hỏi: “Đã liên hệ được với người nhà Anna chưa?”

“Xem như liên hệ tới rồi, là họ hàng đã lâu không có qua lại. Hóa ra cha mẹ Anna đã sớm qua đời, cô ấy không có thân nhân nào khác, có thể đến Tokyo đi học đều là do có người khác giúp đỡ, có thể sẽ không có người nào ngàn dặm xa xôi từ Kumamoto đến Tokyo để nhận tro cốt, quả là một cô gái đáng thương.”

Là hậu duệ của của gia tộc trừ ma thì theo thông thường đều phải nối nghiệp gia đình, mà kỳ quái là nơi này lại tìm không thấy một chút sách liên quan đến phương diện đó, điều này làm cho Niếp Hành Phong cảm thấy rất khó hiểu.

Cạch!

https://thuviensach.vn

Thứ gì đó kẹp lẫn trong đống sách đột nhiên rớt ra, rơi xuống góc tường, Niếp Hành Phong tiến lại nhặt lên, chỉ thấy đó là một đồng tiền xu ngũ viên thực bình thường. . . . . .

Không, tuyệt đối không bình thường, Niếp Hành Phong tay có chút phát run, trực giác nói cho anh biết, đồng tiền xu này nhất định chính là ngũ viên trong lời nói của Anna, nữ quỷ từng đến đây tìm, đáng tiếc lại không tìm được.

Anh lật lật nhìn, hỏi: “Tiền xu Ngũ viên bắt đầu phát hành từ lúc nào?”

“Sao lại hỏi tôi thế, hình như là từ giữa thời Chiêu Hoà*** thì phải.”

Niếp Hành Phong đem một mặt tiền xu giơ lên cho Aota Shigeru xem, trên đó rõ ràng viết – Ngũ viên, năm thứ tư Minh Trị****.

“Không thể có khả năng này!” Aota Shigeru kêu lên, “Tiền xu Ngũ viên không có khả năng có lịch sử lâu đời như vậy!”

Tiền xu ở trong lòng bàn tay Niếp Hành Phong lộ ra sắc đồng nhàn nhạt. Cái này không giống là đồ cổ từ trăm năm trước, hơn nữa quan trọng là, trăm năm trước tiền xu giá trị ngũ viên còn chưa được sản xuất.

“Có chút kì quái, tôi cầm đi cho chuyên gia giám định nhìn xem thử thế nào.”

Lúc rời khỏi gian phòng, ngọn đèn đột nhiên tối đi một chút, Niếp Hành Phong quay đầu lại nhìn, chỉ thấy chỗ góc tường có một cô gái, gương mặt tro tàn nở nụ cười, cúi người vái chào anh rồi liền biến mất, Niếp Hành Phong tim đập mạnh, anh biết đó là Anna.

“Sao vậy?” Aota Shigeru quay đầu hỏi.

“Không có việc gì.”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong tắt đèn đóng cửa, yên lặng nhìn thấy cả gian phòng lâm vào hắc ám.

Ra khỏi khu nhà trọ, Aota đang muốn lái xe đưa Niếp Hành Phong quay về khách sạn, di động lại vang lên. Cậu ta nghe xong biểu tình dần dần trở nên nghiêm trọng, nói: “Cố gắng ổn định tinh thần hắn, tôi sẽ lập tức tới đó ngay!”

“Xảy ra chuyện gì sao?”

“Tìm được Wakabashi Ibu, anh ta bây giờ đang ở tại một công trường xây dựng, tinh thần khá là kích động, giống như là có ý đồ tự sát.”

“Tôi có thể đi cùng với cậu không?”

Thấy Aota Shigeru lộ vẻ khó xử, Niếp Hành Phong vội nói: “Yên tâm, sẽ không gây thêm phiền toái cho cậu.”

Ở công trường vây quanh không ít cảnh sát, sau khi Aota đi vào, lập tức có người chạy tới, chỉ vào trên tầng báo cáo: “Wakabayashi Ibu đang ở ngay bên cạnh cửa sổ tầng tám, chuyên gia đàm phán đang thương lượng với hắn.”

Niếp Hành Phong nhìn qua, thấy chỗ cửa sổ thuộc khu vực trung tầng của tòa nhà có một người, hơn nửa thân người nghiêng ra bên ngoài, tựa hồ tùy thời đều có thể nhảy xuống.

Anh cùng với Aota Shigeru xông lên tầng tám, trên hành lang có vài nhân viên cảnh sát, chuyên gia đàm phán đang đứng ở cửa cật lực khuyên bảo: “Đừng kích động, có chuyện từ từ nói, tôi cam đoan những gì anh nói đều tôi đều tin.”

“Không, ông nhất định sẽ không tin, tôi biết không ai tin tưởng lời nói của tôi, tôi không có giết Anna, tôi yêu cô ấy như vậy, sao có thể giết cô ấy

https://thuviensach.vn

được chứ?”

Niếp Hành Phong đến gần cửa, thấy Wakabayashi ngồi vắt ngang ở cửa sổ, thân mình không ngừng hướng ra phía ngoài lắc lư, phát ra tiếng khóc tuyệt vọng.

“Tôi tin anh yêu cô ấy, anh không có giết cô ấy, vậy thì nói cho tôi biết đêm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì được không?”

“Đừng hỏi tôi, tôi không biết gì hết, người phụ nữ kia thật độc ác, cô ta giết Anna. . . . . .” Wakabayashi Ibu ôm đầu điên cuồng gào khóc.

Aota Shigeru lặng lẽ kéo chuyên gia đàm phán đến một bên, hỏi: “Thế nào?”

Chuyên gia đàm phán thả lỏng người chỉ chỉ đầu mình, nói nhỏ: “Hình như là nơi này có vấn đề, hắn vẫn kiên trì nói có người giết Anna, nhưng rồi lại nói đao ở trong tay mình, hắn khống chế không được tay của mình, rất giống hai nhân cách.”

Niếp Hành Phong nhìn người thanh niên mặt xám như tro tàn ngồi ở cửa sổ, bộ dạng cậu ta rất thanh tú, nhìn qua nhỏ hơn so với tuổi thật. Làm cho Niếp Hành Phong có cảm giác là, người như vậy không chỉ nói là giết người, dù là cho cậu ta một con dao bảo cậu ta đi hù dọa người khác, cậu ta cũng không dám làm.

“Tôi không phải cảnh sát, đêm hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể nói với tôi không?”

Niếp Hành Phong chậm rãi đi vài bước lên phía trước, nhẹ giọng hỏi, Aota Shigeru muốn kéo anh lại, bị anh xua tay ngăn cản.

Wakabayashi Ibu nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: “Anh là ai?”

https://thuviensach.vn

“Tôi là bạn của Anna, cô ấy từng nói có người muốn hại cô ấy.”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Nghe Niếp Hành Phong nói, Wakabayashi kích động liên tục gật đầu: “Anna đúng là nói như vậy, cô ấy sợ liên lụy đến tôi, cho nên mới đòi chia tay, đêm đó cô ấy bảo tôi đến khách sạn gặp cô ấy, nói là có việc cần bàn với tôi, nhưng đến lúc tôi tới, cô ấy giống như điên rồi, lấy dao tấn công tôi.”

“Vậy sau đó con dao sao lại nằm trong tay anh?”

“Anna dường như rất thống khổ, vẫn nói cái gì là không cho phép nó phát sinh, tôi muốn chế trụ cô ấy, cũng không biết làm thế nào mà dao lại tới tay của tôi, mà tôi khống chế không được tay của mình, một người phụ nữ. . . . . Đúng, là một người phụ nữ cầm chặt cổ tay của tôi. . . . . .”

Trong mắt Wakabayashi hiện lên sự sợ hãi, hai tay ở kích động khua loạn xạ, kêu lên: “Nhưng bọn họ không tin tôi, bọn họ đều nói tôi giết người. . . . . .”

“Có phải đó là một phụ nữ mặc Kimono không?” Niếp Hành Phong phỏng đoán hỏi.

“Đúng vậy, hóa ra anh cũng thấy, anh có thể chứng minh trong sạch của tôi đúng không?”

“Tôi có thể chứng minh anh vô tội, có điều anh phải xuống đây trước đã.”

Wakabayashi Ibu trầm tĩnh lại, lẩm bẩm nói: “Nhưng, thật sự thực vô lý, tôi không muốn bị người ta nói thành là kẻ giết người. . . . . .”

“Cho nên cậu mới phải xuống đi giải thích rõ ràng, xuống đi!”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong vươn tay về phía trước, Wakabayashi chần chờ một chút, rốt cục do dự đưa tay ra, nhưng lập tức lại rút trở về, hét lớn: “Anh gạt người, anh căn bản không phải bạn của Anna. . . . . .”

Niếp Hành Phong chưa cho cậu ta có cơ hội lui về phía sau, kéo cổ tay cậu ta giật về phía trước, đưa cậu ta cách xa cửa sổ, một nhóm cảnh sát tiến lên, giữ chặt cậu ta.

“Hành Phong, làm được không tồi.” Aota Shigeru tiến lên vỗ vỗ bả vai Niếp Hành Phong, thở dài: “Thuận miệng có thể nói ra một người phụ nữ mặc Kimono, cậu rất có tiềm chất làm chuyên gia đàm phán. . . . . .”

“Khốn nạn, anh gạt tôi! Anh gạt tôi!”

Wakabayashi gầm rú bị mang ra hành lang, cậu ta giãy dụa quay đầu, hung tợn nhìn Niếp Hành Phong, nhưng biểu tình căm hận rất nhanh liền chuyển hóa thành sợ hãi, thét to: “Không. . . . . .”

Wakabayashi giãy khỏi sự khống chế của cảnh sát, cấp tốc lui về phía sau tới cửa sổ cuối hành lang, động tác quá nhanh, trong nháy mắt liền vọt tới phía trước cửa sổ, Niếp Hành Phong vọt lên nghĩ muốn kéo cậu ta, ai ngờ mới vừa chạm được vào cổ tay cậu ta, thì bị một lực rất mạnh đánh văng ra, trơ mắt nhìn thấy giữa tiếng kêu gào thê thảm cậu ta giống như con diều bay qua cửa sổ rơi xuống phía dưới.

“Ôi trời, đây là có chuyện gì?”

Tình huống rất quỷ dị, hơn nữa ngày mới có người thì thào đặt câu hỏi.

Nếu là đi về phía trước, còn có thể giải thích Wakabayashi là sợ tội tự sát, nhưng cậu ta là đi lùi rồi ngã xuống, cảnh tượng giống như là có người ở phía sau lưng kéo cậu ta đi, rõ ràng túm cậu ta rơi xuống lầu. . . . . .

Là người phụ nữ đó.

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt Wakabayashi Ibu rơi xuống lầu, Niếp Hành Phong nhìn thấy phía sau cậu ta có một đoàn khói đen, giữa làn khói mơ hồ hiện lên khuôn mặt của người phụ nữ đó.

Nếu không phải có phật châu phù hộ, có thể anh cũng sẽ gặp chuyện bất trắc giống như cậu ta?

~~~~~~~~~~~~~~

*: Tỉnh Kumamoto: nằm ở trung tâm đảo Kyushu, đảo cực nam trong 4 hòn đảo lớn của Nhật Bản. Tỉnh này giáp với biển nội địa Ariake và quần đảoAmakusa ở phía Tây, với tỉnh Fukuoka và tỉnhŌita ở phía Bắc và giáp với tỉnh Miyazaki ở phía Đông. Trong lịch sử nơi này được gọi là tỉnh Higo và được đổi tên thành tỉnh Kumamoto trong thời kì cách mạng Minh Trị như là một phần của sự xóa bỏ chế độ phong kiến.

**: Thời kỳ Muromachi: là thời kỳ mạc phủ, một thời kỳ trong lịch sử Nhật Bản trong khoảng từ năm 1336 đến năm 1573. Thời kỳ đánh dấu sự thống trị của Mạc phủ Ashikaga, chính thức thành lập năm1336 bởi Shogun Muromachi đầu tiên Ashikaga Takauji. Thời kỳ này chấm dứt năm 1573 khi Shogun thứ 15 và cuối cùng Ashikaga Yoshiaki bị Oda Nobunaga đuổi khỏi thủ đô Kyoto.

***: Thời Chiêu Hòa là triều vua lâu dài nhất trong lịch sử Nhật Bản kéo dài từ năm 1926 đến 1989.

****: Thời Minh Trị: bắt đầu từ năm 1868 đến năm 1921,thời kỳ này bắt đầu sau thời Mạc phủ.

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~~~~~

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3

Wakabayashi va người vào khung sắt phía sau rơi thẳng xuống, bên dưới đều là những hòn đá sắc lẹm, vài cảnh sát trẻ sau khi nhìn thấy thảm trạng của cậu ta, cũng không dám tiến lên.

Aota Shigeru không cho Niếp Hành Phong tới gần hiện trường, kéo đến một bên khuyên anh trở về, Niếp Hành Phong đáp ứng, nói: “Nếu tra ra đồng tiền xu kia có vấn đề gì, lập tức cho tôi biết.”

Anh tạm biệt Aota Shigeru, trở lại Ikebukuro* (phường lớn nhất nằm ở Toshima , là một khu thương mại và giải trí của Tokyo , Nhật Bản), vào một quán cà phê ngồi xuống gọi điện thoại cho Trương Huyền.

Tam lưu thiên sư thì cũng là thiên sư, đã xảy ra sự kiện quỷ dị đến mức độ này, tự nhiên người Niếp Hành Phong nghĩ đến đầu tiên là Trương Huyền, nhưng thực đáng tiếc, điện thoại vẫn không liên lạc được, anh không có biện pháp, đành phải gọi điện thoại cho em trai. Niếp Duệ Đình vừa nghe anh muốn tìm Trương Huyền, lập tức cười rộ lên.

“Thực sự nhớ Trương Huyền như vậy thì từ lúc đầu dẫn cậu ấy đi cùng có phải tốt hơn không? Bây giờ có gọi điện thoại đến cũng vô dụng, cậu ấy không ở đây.”

Không có tâm tình nói lại lời trêu ghẹo của em trai, Niếp Hành Phong hỏi: “Cậu ta đi đâu ?”

https://thuviensach.vn

“Không biết, cậu ấy không có tới công ty, cũng không gọi điện thoại xin phép, em còn nghĩ anh phải biết chứ.”

“Nếu em gặp cậu ấy, thì bảo cậu ấy lập tức gọi điện cho anh.”

Ngắt điện thoại, Niếp Hành Phong cúi đầu quấy cốc ca-cao nóng trong tay, đây là đồ uống Trương Huyền đề cử với anh, lúc không muốn ăn uống hoặc khi khó chịu, uống cốc ca-cao nóng sẽ làm tâm tình thả lỏng.

“Tiên sinh, tôi có thể ngồi xuống đây không?” Có người đi đến trước bàn, mỉm cười hỏi.

Niếp Hành Phong ngẩng đầu, thấy một ông già khoảng bảy mươi tuổi, tóc hoa râm, khuôn mặt hồng hào, sống lưng rất thẳng, làm cho anh nhớ tới ông nội, hơn nữa ngoài ý muốn của anh chính là, ông lão nói chuyện bằng tiếng Trung.

Anh gật gật đầu, mời ông lão ngồi xuống.

“Ấn đường của cậu phát ra màu tím ảm đạm, gần đây mọi việc chắc là không thuận lợi đúng không?”

Niếp Hành Phong kỳ quái nhìn ông lão, phát hiện mắt ông ta rất tối, giống như một lỗ đen sâu thẳm, có thể dễ dàng đem người ta cuốn vào trong đó.

Thần trí choáng váng, cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ, nhưng lập tức liền tỉnh táo lại, Niếp Hành Phong trong lòng rùng mình, đề phòng nói: ” Jinguji tiên sinh, ông không biết rằng tùy tiện sử dụng thuật thôi miên với người khác là một thói quen không tốt sao?”

Tối hôm qua khi Niếp Hành Phong tìm tư liệu về gia tộc Jinguji, từng nhìn thấy qua ảnh chụp của ông lão này, có điều chỉ là một bức ảnh chụp nghiêng khá mờ, ông ta là ông nội của Jinguji Keiji – Jinguji Masato, luôn

https://thuviensach.vn

luôn ru rú trong nhà, trên internet cơ hồ tìm không thấy ảnh chụp thẳng mặt của ông ta.

Jinguji Masato mày hơi nhíu lên, cười nói: “Thuật thôi miên là cách gọi của người Phương Tây, gia tộc Jinguji chúng tôi gọi là ‘hoặc tâm’ , có điều hiệu quả giống nhau. Người trẻ tuổi, vừa rồi hơi thất lễ, có điều tôi cũng chỉ là muốn nhìn xem lực ý chí của cậu như thế nào thôi, bởi vì tình cảnh của cậu bây giờ khá là phiền toái.”

“Tình cảnh phiền toái?”

Niếp Hành Phong cũng sẽ không khờ dại cho rằng Jinguji Masato xuất hiện là trùng hợp, hỏi: “Sao lại nói như vậy?”

Jinguji Masato cao thấp đánh giá anh, nói: “Tôi thấy cậu mi khoan (mặt mày) ngay ngắn, mắt lộ thần thái, là tướng đại phú đại quý, mệnh hỏa, hỏa phát tài, vốn là chuyện tốt, đáng tiếc năm nay là năm thủy, thủy khắc hỏa, mọi việc bất lợi, thậm chí nguy hiểm cho sinh mệnh.”

Khó trách năm nay anh hay gặp quỷ như vậy, thì ra là thế, điểm này Trương Huyền cũng không nhắc tới với anh. Xem ra nói đến thuật bói toán, tiểu thần côn so với gia tộc Jinguji còn kém xa.

Niếp Hành Phong sắc mặt không thay đổi, chỉ hỏi: “Nên làm thế nào để hóa giải?”

“Gặp phiền toái thì phải lập tức dứt ra ngay, không quan tâm đến, mới có thể bảo toàn tánh mạng. Đem chuyện Anna nói lại cho tôi, để tôi thay cậu giải quyết.”

Jinguji Masato tiến lên cầm lấy tay Niếp Hành Phong, nhưng sau khi nhìn thấy ấn kí chữ S trên cổ tay anh, thần sắc biến đổi, cười buông lỏng tay ra.

https://thuviensach.vn

“Khó trách ác linh lại kiêng kị cậu như thế, hóa ra cậu có liên hệ với Thiên sư giáo, tôi thật là không có mắt.”

“Đúng vậy, cho nên tôi nghĩ một mình tôi hẳn là có thể ứng phó được.”

Không biết mục đích của Jinguji Masato là gì, Niếp Hành Phong thực tự nhiên từ chối.

Jinguji Masato không thèm để ý, mỉm cười nói: “Quả nhiên là nghé mới sinh không sợ cọp (ví là lớp trẻ dũng cảm, mạnh dạn, dám nghĩ dám làm), có điều đừng xem thường ác linh kia, ả ta đối với Anna chấp niệm rất sâu, không chiếm được thứ ả muốn, nhất định sẽ không ngừng quấy rầy, nếu chống đỡ không nổi thì đến tìm tôi, tôi sẽ dẫn cô ta đi luân hồi.”

Sau khi ông lão rời đi, Niếp Hành Phong ngồi ở trên ghế, bỗng nhiên thấy buồn ngủ, tựa lưng vào ghế ngồi nặng nề ngủ.

Vừa tỉnh lại, bên tai vẫn như cũ là tiếng âm nhạc du dương trầm bổng, Niếp Hành Phong cử động vặn mình, ánh mắt xẹt qua ngoài cửa sổ, đột nhiên kinh ngạc phát hiện bên ngoài đã tối đen.

Anh không có khả năng ngủ lâu như vậy!

Niếp Hành Phong vội gọi nhân viên cửa hàng tới tính tiền, thuận tiện hỏi: “Tôi có phải đã ngủ quên ở đây rất lâu rồi không?”

Nhân viên cửa hàng nghĩ nghĩ, chần chờ nói: “Hẳn là không có.”

Nhất định là Jinguji Masato giở trò quỷ, ông ta không chỉ có thôi miên ý thức của anh, còn thôi miên cả nhân viên cửa hàng, nhưng tại sao ông ta lại làm như vậy? Chẳng lẽ giữa gia tộc Jinguji và gia tộc Kikufuma có mối liên hệ gì đó?

https://thuviensach.vn

Sự tình tựa hồ phức tạp nhiều so với tưởng tượng, Niếp Hành Phong ra khỏi quán cà phê, lập tức gọi điện thoại cho Lý Đình, nhưng lại không có người nghe, anh đành phải gửi tin nhắn lại, nói cho cô ấy biết nơi này xảy ra chút phiền toái, hoạt động hội chợ hủy bỏ, nói cô lập tức đặt vé máy bay về nước.

Gửi tin nhắn xong anh lại gọi điện thoại cho Aota Shigeru, di động vang thật lâu mới chuyển được, tiếng rẹt rẹt truyền đến, thanh âm thực hỗn loạn, giống như là chương trình phát thanh tần số sóng không tốt phát ra vậy.

“Aota, là cậu hả?”

Không có hồi âm, trong tiếng rẹt rẹt mơ hồ xen lẫn tiếng rên rỉ thở dốc, làm anh có dự cảm không tốt, Niếp Hành Phong vội kêu lên: “Xảy ra chuyện gì? Aota, cậu có thể trả lời tôi không?”

“Rời đi! Mau rời đi! Trốn. . . . . .”

Tiếng la hét của Aota Shigeru đột nhiên vang lên, tựa hồ như là cậu ta liều chết nói ra, chữ “Trốn” vừa mới nói ra, điện thoại liền bị ngắt, lưu lại tiếng tút tút liên hồi.

“Aota!”

Aota Shigeru nhất định là xảy ra chuyện, là đại sự sống còn, nếu không với cá tính không chịu thua của cậu ấy, tuyệt đối sẽ không nói ra từ ‘trốn’.

Niếp Hành Phong không kịp nghĩ lại, đóng di động liền phóng tới ga tàu điện, ai ngờ mới vừa chạy đến đầu phố, một chiếc xe có rèm che đột nhiên từ trong bóng đêm bay nhanh đến, đâm vào trước ngực anh, Niếp Hành Phong bị thúc bay ra xa mấy mét, ngã mạnh ở ven đường, trong lúc bị ngã phật châu trên cổ tay bị đứt ra, văng tung tóe.

https://thuviensach.vn

Người lái xe ánh mắt đỏ đậm, cổ lệch sang một bên tựa lên lưng ghế dựa, thấy Niếp Hành Phong ngã xuống đất không đứng dậy nổi, khuôn mặt tràn đầy vết máu của cậu ra nổi lên một nụ cười vặn vẹo, giẫm chân ga, chạy như bay mà đi.

Wakabayashi Ibu!

****

“Tiên sinh, ngài trước tiên phải đi chuyến tàu tốc hành từ Narita* (Narita là một thành phố ở tỉnh Chiba , khoảng 60 km về phía đông của trung tâm Tokyo . Thành phố này nổi tiếng nhất là các trang web của sân bay quốc tế của Tokyo, sân bay Narita .bạn Huyền đáp máy bay xuống đây) đến nhà ga Tokyo, sau đó đổi sang đi tuyến tàu điện Yamanote*(là tuyến xe lửa đi vòng quanh Tokyo), là có thể đến Ikebukuro, nếu không kịp, cũng có thể đi chuyến tàu tốc hành đến Ikebukuro sau một tiếng nữa.”

Được một thanh niên đẹp trai hỏi đường, nữ tiếp viên phục vụ ở sân bay trong mắt tim hồng bay ra, giải thích nhiệt tình chi tiết, chỉ tiếc cố gắng nói đến n lần, người đẹp trai này vẫn không hiểu gì.

“Vậy xe taxi đâu? Xe taxi, là TAXI!”

“Nếu đi Xe taxi, từ Narita đến Ikebukuro giá rất cao, hơn nữa lúc này lại là giờ cao điểm tắc xe, vẫn là đi tàu tốc hành thì sẽ nhanh hơn.”

Thấy người thanh niên đẹp trai lắp bắp nói tiếng Nhật, nữ tiếp viên liền giải thích bằng tiếng Anh, chỉ tiếc tiếng Anh của vị thanh niên đẹp trai này so với tiếng Nhật còn kém hơn, hai người hoàn toàn là ông nói gà bà nói vịt.

“Này, đi giúp đại ca ngươi đi, cậu ta hình như hoàn toàn nghe không hiểu người ta đang nói cái gì.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch và Hoắc Ly đứng ở cách đó không xa nhìn, thấy Trương Huyền mất nửa ngày mà không làm được gì, Tiểu Bạch mất kiên nhẫn, đề nghị với Hoắc Ly. Nó hiện tại đang ló mặt ra ngoài từ ba lô của Hoắc Ly, chút pháp thuật nhỏ của Hoắc Ly vừa đi ra khỏi khu vực hải quan liền mất đi hiệu lực, vì thế Tiểu Bạch liền từ thú bông biến trở về nguyên hình.

Hoắc Ly có chút chần chờ, "Không được, nếu đại ca biết chúng ta cũng đến Nhật Bản, nhất định sẽ đuổi chúng ta về."

"Đuổi chúng ta về? Cậu ta biết nói tiếng Nhật không? Ngôn ngữ không thông, không có chúng ta, cậu ta làm thế nào tìm người được?"

"Nhưng chúng ta cũng không biết mà."

"Hồ ly ngốc, là ngươi không biết, không phải ta. Mau tới đó, ta giúp cậu ta phiên dịch."

"Ngươi. . . . . ."

"Nhanh lên!"

Tiểu Bạch đặt một bàn chân lên bả vai Hoắc Ly từ phía sau. Hoắc Ly bị quát lớn, không dám tiếp tục trì hoãn, vội chạy tới, túm túm ống tay áo Trương Huyền kêu: "Đại ca."

"Tiểu Ly, cô ta nghe không hiểu tiếng Nhật anh nói!"

Sớm đã biết Hoắc Ly đi theo, có điều hiện tại không có thời gian tính sổ với nó, thấy nó tự động hiện thân, Trương Huyền lập tức oán giận nói.

Tiểu Bạch châm biếm: "Là cậu nghe không hiểu những gì người ta nói chứ gì? Cậu bảo cô ta lặp lại lần nữa, ta sẽ phiên dịch cho cậu."

Nữ tiếp viên rất kỳ quái nhìn xung quanh, không rõ thanh âm nho nhỏ kia là từ đâu truyền đến, cũng may cô nghe không hiểu tiếng Trung, không

https://thuviensach.vn

biết Tiểu Bạch đang nói cái gì.

Vì thế Trương Huyền nhờ cô ta nói lại một lần nữa, dưới sự phiên dịch lưu loát của Tiểu Bạch, cậu cuối cùng cũng hiểu rõ, chờ cô gái rời đi, cậu vỗ mạnh đầu Hoắc Ly.

“Dám lén lút đi theo, quay về anh sẽ tính sổ với bọn em!”

Hoắc Ly cười hì hì không dám hé răng, Tiểu Bạch lại than thở nói: “Không có chúng tôi thì bây giờ cậu vẫn còn đang loay hoay ở đại sảnh sân bay đấy.”

Đây là lời nói thật, hiện tại là mùa du lịch, Trương Huyền mất hai ngày mới mua được vé, vẫn là khoang hạng nhất, kết quả sau khi xuống phi cơ thì không biết nên đi theo phương hướng nào. Sân bay Narita lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của cậu, nếu không có Tiểu Bạch, cậu còn không biết phải chật vật ở đó tới khi nào.

Sau khi thuận lợi lên tàu tốc hành đi đếnTokyo, Trương Huyền hỏi Tiểu Bạch: “Ngươi không phải là người của mấy trăm năm trước sao? Sao lại biết nói tiếng Nhật?”

“Làm ơn đi, cậu quên ta trước kia làm gì à? Một thiên sư vĩ đại, hẳn là đối các loại sự vật đều phải học tập cẩn thận, phải hiểu biết nhiều mới có thể không ngừng bỏ cũ lấy mới. Sư phụ ta đều có nghiên cứu pháp thuật của các quốc gia, cho nên ta không chỉ có thể nói tiếng Nhật, còn có thể nói tiếng Triều Tiên, tiếng Anh, tiếng Malaysia, thời đại Minh triều việc buôn bán với các quốc gia khác cũng không kém so với hiện tại, muốn học ngôn ngữ rất dễ dàng.”

“Tiểu Bạch, thật là giỏi nha!”

Hoắc Ly nhìn về phía Tiểu Bạch trong ánh mắt lập tức toát ra hai hình trái tim, Tiểu Bạch ở trên đùi nó khoan thai bước qua bước lại, ngửa đầu hừ

https://thuviensach.vn

nói: “Đó là đương nhiên.”

“Ngươi không nói cho ta biết kiếp trước của ngươi là người thời Minh!”

Tiểu Bạch kỳ quái nhìn Trương Huyền, “Có cái gì cần thiết phải nói sao?”

Trương Huyền nghiêng đầu ngẫm lại, chuyện có biết kiếp trước của Tiểu Bạch hay không tựa hồ là không có quan hệ gì, chính là không biết vì cái gì, lại cảm thấy có chút không thích hợp.

Quên đi, hiện tại không dư thời gian đi để ý tới quá khứ của Tiểu Bạch, con hắc miêu này cũng không quan trọng như chiêu tài miêu, hai ngày này cậu vì tìm Niếp Hành Phong, suýt nữa đã gọi điện thoại đến hư cả di động, nhưng làm thế nào cũng không liên hệ được, thậm chí hiện tại đang ở Nhật Bản, cũng không – cảm giác thấy khí của anh ta, anh ta đeo phật châu, trên người còn có huyết chú do mình thêm vào, như vậy mà vẫn cảm ứng không được khí của anh ta, chẳng lẽ. . . . . .

Chiêu tài miêu không phải là ‘đi đứt’ rồi chứ?

Trương Huyền lập tức lắc đầu bác bỏ. Niếp Hành Phong mệnh thuộc loại phá rồi sau đó lại lập, lần này đi về phía đông tuy rằng hung hiểm, nhưng hẳn là không đến nổi mất mạng.

Sau khi tới trạm Tokyo, Trương Huyền lại đổi sang tàu điện đi Ikebukuro, thật vất vả tìm được khách sạn Niếp Hành Phong vào ở, ai ngờ hỏi thăm xong mới biết được, Niếp Hành Phong chỉ ở tại đây một đêm rồi trả phòng , hỏi nguyên nhân, nhân viên khách sạn lại ấp úng không nói.

Trương Huyền ra khỏi khách sạn liền gọi điện thoại cho Lý Đình, lại không ai nghe máy. Một cái điện thoại thì không liên hệ được, một cái thì không ai nghe, làm cậu tức giận ở tại chỗ vòng vo mấy vòng, mới nghĩ ra tìm nhân viên chi nhánh bên này để hỏi.

https://thuviensach.vn

Điện thoại ở công ty chi nhánh cuối cùng chuyển được, đối phương nói cho cậu biết khách sạn chủ tịch vào ở có án mạng xảy ra, cho nên bọn họ đã chuyển sang một khách sạn khác gần đó.

Trương Huyền lập tức đến khách sạn kia, đi quầy phục vụ hỏi thăm thì lại nghe nói Niếp Hành Phong và Lý Đình từ tối hôm qua đến giờ vẫn chưa trở về. Niếp Hành Phong sáng sớm hôm qua đã đi ra ngoài, còn Lý Đình lại là mười giờ tối vừa nhận một cuộc điện thoại xong thì vội vàng rời đi, bởi vì điện thoại là gọi thông qua quầy phục vụ, cho nên nhân viên phục vụ mới biết.

“Tôi muốn đến xem phòng của bọn họ, làm ơn dẫn đường.”

“Thực xin lỗi, liên quan đến sự riêng tư của khách. . . . . .”

Trương Huyền xuất ra thẻ nhân viên ở Niếp thị, lướt qua mặt nhân viên phục vụ một cái: “Tôi là Interpol, cảnh sát quốc tế, you know? Tôi hiện tại đang điều tra một vụ án giết người, hãy phối hợp hỗ trợ!”

Thấy Trương Huyền vẻ mặt lời lẽ chính nghĩa lại còn nói tiếng Anh hù dọa, Tiểu Bạch cúi đầu lui vào trong ba lô của Hoắc Ly, làm như không nghe thấy.

“Hiểu rồi, là có quan hệ đến vụ án giết người ở khách sạn kia phải không? Hai vị khách này có phải là nhân chứng không? Nghe nói bọn họ chính là bởi vì bên kia xảy ra chuyện nên mới chuyển tới đây.”

“Phải . . . . . Đúng vậy!”

“Tội phạm thật ác độc, ngài sĩ quan, các vị nhất định phải mau chóng bắt được hung thủ về quy án đấy.”

Khách sạn gần đó mới xảy ra giết người, nhân viên phục vụ dễ dàng bị Trương Huyền hù dọa, lấy chìa khóa phòng của hai người cho cậu, lại từ

https://thuviensach.vn

ngăn quầy phục vụ lấy ra một cái di động.

“Di động này là nhân viên quét dọn của chúng tôi nhặt được vào buổi sáng, tại cửa phòng của vị tiểu thư đó, ngài xem có cần xác nhận hay không?”

“Cám ơn.”

Trương Huyền nhận lấy di động, cầm chìa khóa vào thang máy lên lầu.

Ở trong thang máy Tiểu Bạch hỏi Trương Huyền, “Môn phái Thiên sư có chiêu gạt người này sao?”

“Môn phái Thiên sư không có, nhưng thám tử thì có. Ta trước kia làm việc cho văn phòng thám tử đi khắp nơi, chiêu này dùng thuần thục nhất.”

Hoắc Ly lo lắng hỏi: “Nếu Niếp đại ca nhìn thấy anh sử dụng thẻ nhân viên làm chứng nơi nơi giả danh lừa bịp, có thể sa thải anh hay không?”

“Sẽ không, anh ra đã quen rồi.”

Trương Huyền mở ra di động của Lý Đình, thấy điện báo mới nhất đều là của mình. Khó trách không ai tiếp , đến tột cùng xảy ra chuyện gì, làm cho cô ấy gấp đến độ ngay cả di động rơi mất cũng không biết?

Xem cuộc gọi cũ hơn, chính là điện báo của Niếp Hành Phong vào lúc bảy giờ tối hôm qua, bất quá biểu hiện không nhận cuộc gọi, cậu mở hộp thư, bên trong vang lên giọng nói dồn dập của Niếp Hành Phong.

“Tôi ở đây xảy ra chút chuyện, hoạt động hội chợ lần này hủy bỏ, cô lập tức đặt vé máy bay về nước.”

Trong hộp thư đi có biểu hiện lúc hơn tám giờ Lý Đình từng gửi điện trả lời Niếp Hành Phong, nhưng không chuyển được, sau đó cô lại gọi cho Hajimu Iyoshi và Aota Shigeru, cũng đều không liên hệ được.

https://thuviensach.vn

Xem ra chiêu tài miêu gặp chuyện không may có liên quan đến vụ án giết người này, anh ta có lẽ là tra được gì đó, cảm thấy nguy hiểm, mới bảo Lý Đình về nước? Nhưng cô ấy tại sao lại không rời đi, ngược lại giữa đêm khuya lại đi ra ngoài?

Trong phòng Niếp Hành Phong có luồng âm khí đậm liệt, Trương Huyền đi vào liền hắt xì, nhìn nhìn xung quanh, vali hành lý còn đặt gọn gàng tại chỗ, trong tủ quần áo treo vài bộ quần áo, xem ra lúc anh ta rời đi, trừ bỏ mấy thứ cần thiết, những thứ khác đều không mang đi.

Đi vào phòng ngủ, Trương Huyền tim đột nhiên đập mạnh, rốt cục cảm giác được khí của Niếp Hành Phong.

Cậu vội vàng tháo đồng hồ lấy được từ Niếp Hành Phong trên cổ tay ra, đứng ở chỗ có cảm ứng cực mạnh, đem đồng hồ vàng ném lên không trung, quát: “Thiên địa có lệnh, thần nghiễn tứ phương, kim mộc thủy hỏa thổ, tôn ngô tìm lệnh, sắc!”

Đồng hồ sau khi kịch liệt rung động, rơi cạch xuống mặt sàn, Tiểu Bạch thấy thế, cả kinh kêu lên: “Số chết!”

“Đồng hồ vàng của ta a!”

Tiếng kêu của Trương Huyền so với Tiểu Bạch còn thảm hơn, vội vàng tiến lại nhặt đồng hồ lên, sau khi phát hiện không có bể hư, lúc này mới yên tâm.

“Không hổ là đồng hồ hàng hiệu, rớt như vậy mà không bị bể.”

Tiểu Bạch và Hoắc Ly trên trán đều nổi lên ba đường gân xanh, Hoắc Ly tức giận nói: “Đại ca anh thật quá đáng, Niếp đại ca hiện tại sinh mệnh có nguy hiểm, anh không lo đi tìm anh ấy, còn lo lắng cái gì đồng hồ vàng chứ!”

https://thuviensach.vn

“Ai nói anh không lo lắng anh ta? Không có đồng hồ thì làm sao tìm ra chiêu tài miêu hả?”

Trương Huyền khép hai ngón tay, lại ném đồng hồ lên, sau đó ngón tay ở giữa không trung cấp tốc vẽ bùa, miệng niệm bùa chú tìm người.

Lần này đồng hồ không rơi xuống mà hóa thành một ngọn lửa xanh vọt ra ngoài cửa sổ bay đi, Tiểu Bạch hoảng sợ, kêu lên: “Cậu cưỡng ép dùng huyết chú, cẩn thận bị thương. . . . . .”

Lời còn chưa dứt, Trương Huyền đã thả người nhảy ra ngoài cửa sổ, Tiểu Bạch vội nhảy đến cửa sổ, thấy thân ảnh cậu ta lảo đảo, rơi xuống trước mặt tiền khách sạn.

“Có lầm hay không vậy, nơi này hình như là hơn mười tầng mà.”

“Yên tâm đi, đại ca của ta không có việc gì.”

Hoắc Ly túm cổ Tiểu Bạch, đem nó nhét vào ba lô, cũng thả người nhảy xuống. Tiểu Bạch duỗi móng vuốt cố gắng ló đầu ra, than thở: “Ta không phải sợ cậu ta có việc, ta là sợ người khác nhìn đến sợ hãi mà xảy ra chuyện.”

Trương Huyền chạy theo ngọn lửa xanh vọt tới đầu phố, ngoắc ngoắc gọi một chiếc xe tắc xi ở ven đường, nói với Tiểu Bạch: “Nói lái xe đuổi theo đoàn lửa xanh kia.”

“Lão Đại, người thường không nhìn thấy nó đâu.”

Tiểu Bạch nhìn chằm chằm hướng đi của đoàn lửa, chỉ huy lái xe, lái xe ngồi ở đằng trước rất kinh ngạc không biết giọng nói bắt nguồn từ đâu, không ngừng nhìn qua gương chiếu hậu xem bọn họ, Trương Huyền nói: “Tiểu Bạch, ngươi nói cho ông ta, chúng ta chính là dùng máy phiên dịch đời mới nhất, thông qua âm tần tự động phiên dịch.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch đem lời nói phiên dịch ra, lái xe nghe xong vẻ mặt tán thưởng: “Hiện đại khoa học kỹ thuật thực phát triển, dùng đều là kính ngữ, bây giờ rất ít người có thể nói được kính ngữ tốt như vậy .”

“Tiểu Bạch không phải nói rất tốt, mà là chỉ biết nói cổ văn.”

Hoắc Ly nhỏ giọng than thở đổi lấy một cước của Tiểu Bạch.

Tắc xi đi theo đoàn lửa chạy đến một giao lộ vắng lặng, thấy đoàn lửa dừng lại, chỉ quanh quẩn tại đó, Trương Huyền trả tiền xuống xe, chờ xe đi rồi, cậu niệm chú ngữ thu hồi đồng hồ vàng, sau đó quay đầu nhìn xung quanh.

“Nơi này có thi khí.” Tiểu Bạch khịt mũi nói.

Đã là mười một giờ đêm, ngã tư đường có vẻ thực trống trải, Trương Huyền dạo qua chung quanh một vòng, đột nhiên nhìn thấy phật châu rơi ở ven đường.

Phật châu bị đứt, chứng minh Niếp Hành Phong từng gặp nguy hiểm ở đây, may là trên người anh ta có huyết chú của mình, hẳn là không có việc gì, nhưng tại sao khí đến đây lại biến mất? Nơi này có thi khí, chẳng lẽ lại là oan hồn lệ quỷ lấy mạng?

Trương Huyền vỗ cái trán, rên rỉ: “Chủ tịch, tần suất gặp quỷ của anh sao lại cao như vậy chứ? Ra nước ngoài mà vẫn có thể dẫn quỷ bám theo.”

“Niếp đại ca rốt cuộc có xảy ra chuyện gì hay không?” Hoắc Ly ở bên cạnh sốt ruột hỏi.

“Theo lý luận mà nói anh ta hẳn là mất mạng, nhưng theo tình mà nói thì anh ta nhất định còn sống. Mệnh của anh ta cường ngạnh như vậy, chỉ sợ muốn chết cũng không chết được.”

https://thuviensach.vn

“Nếu Niếp đại ca căn bản không có khả năng có việc gì, vậy sao anh còn lo lắng một đường đuổi theo tới đây làm gì?”

Tiểu hồ ly lắm miệng đổi lấy một cú đánh vào đầu, Trương Huyền trừng mắt nói: “Anh vui vẻ, được chưa?”

Chưa thấy qua con hồ ly nào ngu ngốc như vậy, Tiểu Bạch tức giận đến phất cái đuôi vào người Hoắc Ly, sau đó nhảy đến trên vai nó, hỏi: “Bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Trương Huyền nhức đầu, đột nhiên mắt sáng lên, lấy điện thoại Lý Đình ra, tìm số di động của Aota Shigeru. Cậu từng xem qua lịch trình của Niếp Hành Phong, biết Aota Shigeru là bạn của Niếp Hành Phong, lại là cảnh sát, có lẽ từ chỗ anh ta có thể nghe được tin tức gì đó.

Điện thoại không ai tiếp, Trương Huyền nghĩ nghĩ, đem điện thoại để bên tai Tiểu Bạch, nói: “Hỏi quầy phục vụ xem số điện thoại của sở cảnh sátTokyolà bao nhiêu.”

Sau khi tra được dãy số, Trương Huyền lập tức gọi, rồi lại đưa cho Tiểu Bạch, “Nói Aota Shigeru tiếp điện thoại.”

“Đã trễ thế này, cảnh sát người ta đã sớm tan ca về nhà rồi .”

“Sẽ không, trò giải trí lớn nhất của người Nhật Bản chính là tăng ca, cảnh sát càng muốn lấy thân làm gương, như thế nào có thể không tăng ca?”

Điện thoại rất nhanh liền chuyển được, nghe xong Tiểu Bạch nói, đối phương hỏi: “Xin hỏi anh có quan hệ thế nào?”

“Là bạn.”

“Tìm Aota Shigeru có chuyện gì?”

“Việc riêng.”

https://thuviensach.vn

“Xin hỏi anh họ gì?”

Tiểu Bạch nhìn Trương Huyền liếc mắt một cái, “Bạch.”

“Xin chờ một chút, tôi lập tức đi tìm.”

Hơn mười phút sau.

Hoắc Ly nhịn không được, hỏi: “Người còn không có tới sao? Từ『lập tức』trong tiếng Nhật có phải ý nghĩa khác với tiếng Trung không vậy?”

Trương Huyền vẻ mặt bi thảm gật đầu, “Nếu không thì ngắt điện thoại trước chờ thêm một lát rồi gọi lại? Di động của anh không phải là mạng cố định, đây là điện thoại quốc tế, cứ chờ thế này, phí điện thoại nhất định sẽ rất cao.”

Liếc mắt nhìn hai huynh đệ dở hơi một cái, Tiểu Bạch nhấc chân chỉ chỉ phía trước, chậm rãi nói: “Không cần lo lắng vấn đề phí điện thoại.”

Hai người quay đầu nhìn lại, đột nhiên phát hiện xung quanh không biết khi nào thì xuất hiện hơn mười người cảnh sát, mỗi người cầm súng trong tay, chậm rãi vòng thành hình tròn vây quanh bọn họ.

“Không được nhúc nhích!”

Hoắc Ly lập tức giơ hai tay lên , nhưng nhìn sang thấy Trương Huyền và Tiểu Bạch không hề động tĩnh lại ngượng ngùng mà thả tay xuống.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4

“Ngài sĩ quan, tôi đã giải thích thật sự rõ ràng, tôi căn bản không biết Aota Shigeru, anh ta đơn giản là bằng hữu của chủ tịch nhà tôi, tôi liên hệ với chủ tịch không được, cho nên mới gọi điện thoại cho anh ta.”

Trương Huyền ngồi ở phòng thẩm vấn, lặp lại câu nói lần thứ N.

Hayashi Kusanori xem xong bản ghi chép mà nhân viên cảnh sát đã đưa bắt Trương Huyền khai báo, lại nhìn xem vị thanh niên đẹp trai này, bằng kinh nghiệm nhiều năm phụ trách các vụ án hình sự của mình, ông đã tin tưởng Trương Huyền trong sạch, cậu ta chỉ là đúng dịp xui xẻo sau khi sự kiện phát sinh lại gọi điện thoại đến mà thôi.

“Xin hỏi Aota Shigeru có phải xảy ra chuyện gì không?”

Hayashi Kusanori là người Nhật gốc Hoa, cùng một tổ với Aota Shigeru, cũng là người phụ trách vụ án lần này, bị Trương Huyền hỏi lại, ông cười cười, “Thật xin lỗi, tôi không thể tiết lộ những điều cơ mật của cảnh sát, làm mất nhiều thời gian của cậu như vậy, thật sự là rất xin lỗi, tôi sẽ tự mình đưa cậu về khách sạn, về phần chuyện của quý chủ tịch chúng tôi cũng sẽ toàn lực điều tra, một khi có tin tức lập tức sẽ liên hệ với cậu.”

“Ngàn vạn lần không cần, tôi tự mình trở về là được rồi, dùng xe cảnh sát đưa chúng tôi về nhất định người khác sẽ nghĩ tôi là tội phạm.”

https://thuviensach.vn

Khi đi tới cửa, Trương Huyền đột nhiên lảo đảo, Hayashi Kusanori vội đỡ lấy cậu, Trương Huyền cười nói: “Ngại quá, ngồi lâu nên chân đều đã tê rần.”

Ra khỏi sở cảnh sát, Trương Huyền lập tức quẹo vào một hẻm nhỏ yên tĩnh, Tiểu Bạch từ trong ba lô chui ra, thấp giọng hỏi: “Cậu lập Thiên Nhãn lên người ông ta?”

“Hayashi Kusanori trên người có tử khí, ông ta nhất định từng có tiếp xúc với âm hồn hoặc là đã từng đến nơi âm hồn đi qua, đây là lần đầu tiên tôi dùng Thiên Nhãn, chiêu tài miêu anh phải phù hộ để linh lực của tôi ở thời khắc mấu chốt linh nghiệm đấy.” (bạn Huyền cứ làm như anh Phong chết rồi ấy)

Trương Huyền lấy gương đồng âm dương ra, ngón út và ngón áp út khép lại, ngón cái đè ngón giữa gập xuống lòng bàn tay, điểm giữa ấn đường của mình, vẽ bùa đồng thời quát: “Ngọc thanh đại hóa, truyền bá hàn đình, chiếu chúc lục hợp, phân tán chân hình, cấp hô cấp tới, lập tức tuân lệnh!”

Theo lời niệm chú, trên mặt gương đồng dao động như gợn sóng, lập tức hiện ra một gian đại sảnh.

Tiểu Bạch và Hoắc Ly đồng thời phát ra kinh hô, Hoắc Ly xem thế là đủ rồi: “Đại ca, hình như gần đây tổ sư gia rất phù hộ anh, pháp thuật luôn linh nghiệm.”

“Không, anh vừa rồi ở trong đầu chỉ cố gắng nghĩ tới chiêu tài miêu mà thôi, anh ta có thể so với tổ sư gia còn lợi hại hơn.” Trương Huyền nói một câu làm cho bọn họ muốn hộc máu.

Trên sàn nhà của đại sảnh tràn đầy vết máu tươi, một người đàn ông mặc áo khoác dài màu trắng nằm ngữa người giữa sàn, cổ bị cắt đứt, cả khuôn mặt vì hoảng sợ mà nhìn cực độ vặn vẹo, hai mắt thẳng trừng về phía trần nhà.

https://thuviensach.vn

Trên bàn đặt các loại dụng cụ thí nghiệm, kính hiển vi ngã ngang giữa mặt bàn, trên đó cũng có vết máu tươi bắn tung tóe, ghế dựa cũng đổ nghiêng trên sàn nhà, dao rọc giấy sắc bén rơi xuống bên cạnh.

Nhóm cảnh sát ở trong phòng lục soát khắp nơi, sau khi Hayashi Kusanori kiểm tra vết thương trên cổ người chết, hỏi một cảnh sát đứng bên cạnh, “Cậu làm sao mà phát hiện ra điểm khác thường?”

“Tôi lúc đó vừa vặn đi qua phòng giám định, đột nhiên nghe được tiếng kêu thảm thiết, liền vội vàng chạy vào, thấy cảnh sát Aota Shigeru ôm lấy hình sự Tanaka (cái này theo như bạn popo biết thì cảnh sát chuyên về xét nghiệm vật chứng thì được gọi là cảnh sát kỹ thuật hình sự), trong tay còn cầm con dao rọc giấy kia, anh ta vừa thấy tôi liền kêu to: 『mau rời đi!』 tôi còn chưa kịp phản ứng, anh ta vẻ mặt đầy hoảng sợ nhìn chằm chằm góc tường, sau đó mở cửa sổ, nhảy ra ngoài.”

Hayashi Kusanori đi vào trước bàn nhìn kính hiển vi, hỏi: “Hình sự Tanaka hôm nay đang nghiên cứu cái gì?”

“Ông ấy đang kiểm tra một đồng tiền xu, buổi chiều khi nghỉ ngơi tôi nghe ông ấy nói đồng tiền xu kia rất kỳ quái, qua kính hiển vi có thể nhìn thấy ở mặt ngoài có rất nhiều hoa văn cổ quái, như là chữ viết, hoặc như là ký hiệu hình vẻ, ông ấy còn nói đêm nay sẽ tiến hành kiểm tra đo lường tỉ mỉ.”

“Khi xảy ra sự việc, ở đây ngoại trừ Aota Shigeru và hình sự Tanaka, còn có những người khác không?”

“Không có. . . . . .”

Viên cảnh sát chần chờ một chút lại nói: “Nhưng lại có cảm giác giống như có người ở, bởi vì lúc tôi đẩy cửa, nghe được cảnh sát Aota giống như đang nói chuyện với ai đó, hỏi người đó là『ngươi là ai, muốn làm cái gì』.”

https://thuviensach.vn

Một nhân viên khám nghiệm hiện trường đi tới, báo cáo nói: “Trên mặt cỏ dưới lầu ngoài dấu chân của cảnh sát Aota, còn có một đôi dấu chân, kiểu giày phụ nữ, có điều, kỳ quái chính là dấu chân bọn họ đều chỉ có một đôi, giống như bọn họ nhảy ra cửa sổ, sau khi rơi xuống mặt đất liền bốc hơi mất khỏi mặt đất luôn vậy. Nơi này cũng có một đôi dấu chân, khớp với dấu chân phụ nữ kia, nhưng tôi không thể giải thích cô ta làm thế nào có thể đứng ở chỗ này.”

Viên cảnh sát đem Hayashi Kusanori đến góc tường, chỉ vào nữa hình vẽ trên mặt sàn nói.

Trước góc tường có nửa dấu chân, nếu một người muốn đứng ở vị trí này ít nhất cần đem hơn phân nửa thân mình lún vào tường mới có thể làm được.

Nhìn thấy nửa dấu chân, Hayashi Kusanori chau mày, “Điều này sao có thể!”

Có thể, bởi vì đứng ở nơi đó không phải người, mà là âm hồn, hoặc là nói là tử linh.

Tử linh đương nhiên sẽ không lưu lại dấu chân, nó làm như vậy có lẽ chỉ là muốn gây khủng hoảng, lẫn lộn cảnh sát phá án.

Trương Huyền nghĩ như vậy, hình ảnh lập tức tan, Hoắc Ly gấp đến độ dậm chân, “Sao lại không có nữa? Em đang xem đến đoạn gay cấn mà.”

“Em cho rằng đây là xem phim sao? Có thể đem trí nhớ Hayashi Kenichi chiếu ra nhiều như vậy, đại ca em công lực đã muốn tiến bộ không ít đâu.”

Trương Huyền sờ sờ cằm, nếu đoán không sai, cái người được gọi là hình sự Tanaka là bị tử linh giết chết, mà Aota Shigeru thấy được tử linh, cho nên cảnh cáo tiểu cảnh sát rời đi, nhưng việc này có liên quan gì đến vụ án giết người ở khách sạn án?

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch ngồi xổm trên vai Hoắc Ly, ngửa đầu nhìn cậu, “Tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“Quay lại sở cảnh sát.”

Trương Huyền làm ẩn thân chú cho mọi người, ba người từ cửa cảnh cục nghênh ngang đi vào, thấy bên trong không hề ít cảnh sát trực ban, Hoắc Ly kinh hãi hỏi: “Đại ca, pháp thuật của anh sẽ không đột nhiên mất tác dụng giữa chừng chứ?”

“Hẳn là không thể nào.”

“Đem ‘thể nào’ xóa đi được không? Cậu nói như vậy thực làm mất mặt thiên sư chúng ta.” Tiểu Bạch ở bên cạnh lời lẽ chính nghĩa.

Trong phòng giám định hiện trường giết người đã bị phong tỏa, có điều việc này không làm khó được Trương Huyền, cậu lấy ra một cây kim nhỏ, dễ dàng mở khóa, đi vào, Tiểu Bạch nhìn thấy, rên rỉ: “Hình như cậu là thiên sư, không phải đạo tặc.”

Trương Huyền liếc liếc mắt nhìn con mèo nhỏ nói nhiều, “Hình như ngươi cũng từng nói qua – làm một thiên sư tốt hẳn là đối các loại sự vật đều phải học tập cẩn thận, phải hiểu biết nhiều mới có t sáng hể không ngừng bỏ cũ lấy mới.”

Bị nghẹn không nói được gì, Tiểu Bạch thành công ngã từ đầu vai Hoắc Ly xuống sàn.

Trong phòng lưu lại mùi máu và tử khí dày đặc, làm cho Trương Huyền cảm thấy không thoải mái, cậu lấy ra một lá bùa, ở không trung nhoáng lên một cái, bùa cháy lên, đem mùi vẩn đục tạm thời che dấu đi.

Hiện trường không có gì thay đổi, kính hiển vi vẫn ngã ngang trên bàn, Tiểu Bạch nhảy lên, nghiêng đầu tiến đến trước kính hiển vi, nói thầm:

https://thuviensach.vn

“Ông ta lúc ấy đang nhìn cái gì nhỉ?”

Trương Huyền ngón giữa bắn ra, một luồng sáng bắn vào nửa dấu chân nơi góc tường, lập tức luồng sáng bắn lại đến trên bàn, trên bàn cũng ẩn ẩn lộ ra một đôi dấu chân, dấu vết rất lớn, rõ ràng thuộc loại nam tính, nhưng lập tức liền tiêu thất, Trương Huyền chậc một tiếng.

“ Độn thân ẩn hình của Mao sơn thuật*? Người này không đơn giản.”

(Mao Sơn là tên một giáo phái của Đạo giáo, lấy Mao Sơn (núi cỏ mao), nằm ở giữa hai huyện Kim Đàn và Cú Dung của tỉnh Giang Tô, Trung Quốc, làm tổ đình. Mao Sơn có tên xưa là Cú Khúc Sơn, Địa Phế Sơn, Cương Sơn, Kỷ Sơn. Đây là ngọn núi thuộc hàng động thiên phúc địa nổi tiếng. Mao Sơn là kế thừa từ Thượng Thanh Phái. Đào Hoằng Cảnh là tổ sư đời thứ 9 của Thượng Thanh Phái (không chú trọng phù lục). Sau khi quy ẩn 10 năm tại Mao Sơn, ông sáng lập Mao Sơn Tông (coi trọng phù lục), lấy tên núi làm tên giáo phái.)

Cư nhiên tha hương ở nước ngoài mà còn đụng tới người đồng đạo, thực ngoài ý muốn của Trương Huyền. Người này dùng độn thân thuật, cảnh sát khám nghiệm hiện trường đương nhiên không thể phát hiện dấu chân của hắn, xem ra lúc ấy trừ bỏ Aota Shigeru và tử linh, còn có người thứ ba thần bí ở đây.

Luồng sáng tiếp theo lại bắn đến ngoài cửa sổ, Trương Huyền mở cửa sở nhảy ra, thấy luồng sáng hạ xuống chỗ dấu chân của tử linh, dấu chân đó ép xuống dấu chân của người đàn ông kia, dấu chấn rất rõ ràng, sau khi luồng ánh sáng bắn xuống đó xong thì lập tức liền tiêu tán. Tiếp theo là dấu chân Aota Shigeru, sau đó thì mất dấu, giống như lời cảnh sát khám nghiện hiện trường nói, bọn họ vừa ra cảnh cục liền như bốc hơi mất vậy.

Theo dấu chân trước sau mà nói thì cái người đàn ông biết mao sơn thuật rời đi đầu tiên, sau đó là tử linh, mà Aota Kaze nhảy lầu không phải vì chạy

https://thuviensach.vn

trốn, mà là muốn đuổi theo tử linh.

Mặt cỏ ẩm thấp, mang theo tử khí dày đặc, luồng sáng bị tử khí cản trở, không thể tiếp tục theo dõi độn thân thuật, ở không trung xoay chuyển trong chốc lát liền rơi xuống trên mặt đất tản ra .

“Di?”

Nơi luồng sáng hạ xuống mơ hồ hiện ra một ma pháp trận, ở giữa hiện lên phù chú ký hiệu rất cổ quái, Tiểu Bạch nhảy tới nhìn nhìn, giơ móng vuốt gãi gãi đầu, nói: “Hình vẽ này hình như ta gặp qua ở đâu rồi thì phải.”

“Ở đâu?”

“Trong lúc nhất thời nghĩ không ra, có điều hẳn là pháp lệnh của một gia tộc nào đó.”

Hoắc Ly ra hiệu bọn họ chớ có lên tiếng, chỉ chỉ phòng giám định trên lầu, nhỏ giọng nói: “Có người đến.”

Trương Huyền bắn ra Tác Hồn Ti, cuốn lấy khung cửa sổ trên lầu hai mượn lực nhảy lên, thấy trong phòng mơ hồ có bóng người đang loay hoay tìm kiếm cái gì, cậu hoảng sợ, thất thanh kêu lên: “Chủ tịch!”

Nghe được thanh âm, Niếp Hành Phong quay đầu, lại không nhìn thấy cái gì, Trương Huyền đột nhiên nhớ ra mình dùng ẩn hình thuật, vội lấy ra nước bùa, xuất ra chiêu luôn luôn linh nghiệm của mình, trước ngửa đầu uống một ngụm, sau đó tiến lên ôm lấy Niếp Hành Phong, miệng đối miệng rót thuốc ép anh phải nuốt.

“Khụ khụ. . . . . .”

Đôi môi mềm mại dán ở trên môi mình, cho dù cái gì đều nhìn không thấy, nhưng bằng kinh nghiệm cũng biết kẻ tái phạm là ai. Niếp Hành

https://thuviensach.vn

Phong tức giận vung một quyền, thấp giọng mắng: “Chẳng lẽ trừ bỏ rót thuốc, cậu không có thủ đoạn nào khác sao?”

“Anh muốn thủ đoạn khác? Tốt tốt, lần sau tôi nhất định cải tiến.”

Trương Huyền ôm lấy Niếp Hành Phong chết cũng không buông, “Chủ tịch, tôi rốt cục tìm được anh, anh có biết tôi tìm anh vất vả thế nào hay không, hic hic. . . . . .”

“Tôi hiện tại cũng bị cậu ôm rất vất vả, trước khi cậu biểu đạt cảm tình làm ơn buông tôi ra được không?”

Nước bùa có hiệu lực, Niếp Hành Phong rốt cục nhìn thấy hình thể Trương Huyền ở trước mặt mình chậm rãi hiện ra. Cậu ta ôm rất chặt, chặt đến nổi làm cho chính mình cơ hồ hít thở không thông, nhưng đồng thời, cũng cảm thấy an tâm vô cùng.

Tiểu Bạch và Hoắc Ly cũng nhảy lên, thấy Trương Huyền giở lại trò cũ, Tiểu Bạch dùng móng vuốt cào cào Hoắc Ly, “Ngươi xem thấy chưa, bọn họ chính là như vậy hôn môi, rất ngọt ngào đúng không? Đại ca ngươi mỗi lần đều chiếm tiện nghi chủ tịch như vậy.”

Hoắc Ly mắt mở to nhìn về phía trước, mờ mịt nói: “Ngọt ngào? Nhưng mà ta chỉ có thể nhìn thấy đại ca, anh ấy giống như ở một mình hoa mắt phát cuồng.”

Tiểu Bạch sửng sốt, vội vàng quay đầu nhìn, Trương Huyền cũng hiểu được không thích hợp, vội buông tay, lui về phía sau hai bước, cao thấp đánh giá Niếp Hành Phong, hơn nữa ngày đột nhiên nâng tay vỗ trán, phát ra rên rỉ.

“Chủ tịch, tại sao mỗi lần tôi nhìn thấy anh, anh đều chật vật như vậy? Anh học cái gì không học, lại học người ta làm du hồn, thân thể của anh đâu?”

https://thuviensach.vn

Khó trách khí của Niếp Hành Phong lại biến mất giữa chừng, hóa ra là do hồn phách và thể xác anh ta tách ra, hồn phách thoát ly đi ra du đãng chung quanh, thân thể lại không biết đi nơi nào.

Trương Huyền và Tiểu Bạch đều có mắt âm dương, hiển nhiên có thể nhìn thấy Niếp Hành Phong, chỉ có Hoắc Ly đạo hạnh kém nhìn không tới, vừa rồi khi Trương Huyền uy dược cũng cảm thấy được có chút khác thường, lại như thế nào cũng không nghĩ đến Niếp Hành Phong hiện tại là trạng thái du hồn, chiêu ly hồn này của anh ta luyện được càng ngày càng có trình độ, cư nhiên có thể làm cho bản thân đụng vào được thật thể.

“Trương Huyền, cậu sao lại ở đây?”

“Đương nhiên là tới tìm anh, không thì tôi vất vả chạy đến cục cảnh sát Tokyo làm gì, xem người ta sinh hoạt thế nào chắc?” Trương Huyền tức giận nói: “Mau dẫn tôi đi tìm thân thể của anh, tôi giúp anh trở lại như cũ.”

“Trước khoan đi đã, cậu tới rất đúng lúc, giúp tôi tìm xem, xem nơi này có một đồng tiền xu ngũ viên hay không.”

Nếu Niếp Hành Phong không phải chủ tịch, Trương Huyền tin tưởng chính mình đã sớm vung một tát.

Chiêu tài miêu tựa hồ còn không có hiểu được tình trạng hiện tại của bản thân, anh ta lần này không phải xuyên qua, mà là ly hồn. Hồn phách ly khỏi thể xác thời gian càng dài, anh ta lại càng khó quay về thân thể, cũng có thể sẽ như vậy biến thành du hồn, không thể hợp lại với thân thể.

“Ngũ viên phải không, tôi cho anh là được, cũng không phải anh không có, thật không nghĩ tới anh – một người thuộc giai cấp bóc lột lại coi trọng đồng tiền nhỏ như vậy. . . . . .”

“Đừng vô nghĩa, mau tìm! Là ngũ viên tiền Nhật!”

https://thuviensach.vn

Chiêu tài miêu phát giận, Trương Huyền quả nhiên không dám tiếp tục vô nghĩa, vội quay sang Hoắc Ly và Tiểu Bạch nói: “Còn thất thần làm gì, mau tìm.”

Tìm nửa ngày cũng không thấy, Trương Huyền cân nhắc nếu thật sự tìm không thấy, tùy tiện làm ra một đồng ngũ viên thay thế không biết có được hay không, chợt nghe trên hành lang có tiếng bước chân vang lên, có người nói: “Trong phòng giám định hình như có tiếng động. . . . . .”

Niếp Hành Phong vội kéo Trương Huyền nhảy ra bằng đường cửa sổ, đi ra đường lớn, bảo Trương Huyền kêu xe quay lại khách sạn.

Sau khi quay về khách sạn Trương Huyền liền hướng anh rống to: “Anh dẫn tôi về đây làm gì? Thân thể của anh đâu?”

“Không biết.”

“Anh không biết? Thân thể anh ở đâu anh lại còn nói không biết! ? Vậy linh hồn anh tách ra khỏi thể xác ở chỗ nào anh có biết không hả? Đại gia!”

Hoắc Ly kéo kéo ống tay áo của Trương Huyền, “Đại ca, trước khi anh phát giận có thể đem Niếp đại ca biến ra thật thể trước được không? Hai người đều có thể nhìn thấy anh ấy, chỉ có em nhìn không thấy, thật là khó chịu.”

Trương Huyền xoa xoa mặt, bình phục tâm tình, nhe răng cười nhìn Niếp Hành Phong, “Đương nhiên có thể!”

Bị đôi mắt xanh kia nhìn chăm chú làm cho trong lòng sợ hãi, Niếp Hành Phong chần chờ nói: “Tôi vừa rồi có uống nước bùa. . . . . .”

“Đó là nước bùa để anh có thể nhìn thấy chúng tôi, không thể làm anh hiện ra thật thể!”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền hướng Tiểu Bạch đánh tay tách một cái, Tiểu Bạch ngầm hiểu, đứng lên, vọt tới vọt lui xuyên qua thân thể Niếp Hành Phong.

“Anh là làm du hồn nhiều thành nghiện, cảm thấy đi xuyên tường là một trò thú vị lắm phải không?”

Đi xuyên tường lúc đầu đúng là cảm thấy rất kích thích, nhưng anh rất nhanh liền phát hiện không thể chạm đến đồ vật cảm giác thật sự rất thống khổ, Niếp Hành Phong xua tay bảo Tiểu Bạch dừng lại, cười khổ nói: “Tôi biết chính mình hiện tại đang ở trạng thái gì, cậu không cần để một con mèo đến làm thí nghiệm.”

“Hiểu được là tốt rồi.”

Trương Huyền lấy ra một lá bùa, trong tiếng niệm chú ngữ bùa bay lên bốc cháy giữa không trung, đem tro bùa hòa tan với nước vào trong cốc đưa tới bên miệng Niếp Hành Phong.

“Nhìn tình trạng của anh hiện giờ, không phải một lát là có thể tìm ra được thân thể, uống nó tạm thời có thể làm hồn phách của anh ngưng tụ thành hình, nếu ba hồn bảy vía của anh tan mất, tôi cũng thật không biết nên làm sao đâu.”

Niếp Hành Phong nhìn lướt qua cốc nước bùa, cảm giác ác mộng thời thơ ấu nháy mắt tái hiện, chần chờ nói: “Giữa chúng ta vẫn có thể tiếp xúc lẫn nhau được, hẳn là vẫn còn biện pháp khác để tôi biến thành thật thể chứ?”

“Chúng ta có thể tiếp xúc lẫn nhau đó là bởi vì nhờ vào thể chất của tôi, anh lựa chọn tự mình uống hay là dùng biện pháp cũ?”

Coi như uống thuốc độc là được!

https://thuviensach.vn

Chén để ở trên miệng, mùi vị nước bùa mãnh liệt truyền đến, Niếp Hành Phong cắn răng một cái, nhắm mắt lại, ngửa đầu một hơi uống hết.

“Trương Huyền, quen biết cậu, là bất hạnh lớn nhất trong kiếp này của tôi. . . . . .”

Thật sự uống!

Cậu còn tưởng rằng chiêu tài miêu nhất định sẽ liều mạng cự tuyệt, như vậy mình có thể ngang nhiên dụ dỗ. . . . . Không, hôn môi thân thiết chủ tịch, ai ngờ anh ta lại thực sự uống hết! Sớm biết như thế, mình cần gì làm điều thừa. Muốn cho anh ta trở thành thật thể rất đơn giản, căn bản không cần cố ý uống nước bùa cũng được.

Thấy Tiểu Bạch dùng vuốt mèo lên che mắt vẻ mặt châm biếm, Trương Huyền hung hăng trừng mắt nhìn nó một cái, dùng ánh mắt cảnh cáo nó nếu dám đem chuyện này nói ra, sau này nhất định bắt nó làm thành long hổ đấu.

“Tốt lắm, nước bùa tôi đã uống, bây giờ cậu có thể nói tại sao lại chạy tới đây rồi chứ?”

Uống nước bùa xong, Niếp Hành Phong cảm thấy trong người rất khó chịu, có lẽ cảm giác bị rót thuốc tốt hơn nhiều, nhìn đôi môi ửng đỏ của Trương Huyền, tim anh đập mạnh, vội dời ánh mắt.

Nước bùa bắt đầu có tác dụng, hồn phách chậm rãi hiện thành hình thể, Niếp Hành Phong ngồi lên ghế sô pha, đột nhiên cảm thấy có thật thể để tiếp xúc với đồ vật là chuyện vui sướng đến cỡ nào.

“Được rồi, Niếp đại ca, em rốt cục có thể nhìn thấy anh .”

Hoắc Ly mới vừa chạm vào người Niếp Hành Phong, còn chưa kịp tỏ ra thân thiết, đã bị Trương Huyền kéo áo ném sang một bên, quay đầu nói với

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong: “Trước tiên là nói về những gì anh đã trải qua, anh làm sao lại biến thành thế này?”

“Kỳ thật tôi cũng không biết mình đã xảy ra chuyện gì.”

Tối hôm qua sau khi anh bị xe thúc bay, ý thức trong nháy mắt trống rỗng, chờ đến khi khôi phục lại, thì nhìn thấy Wakabayashi Kemuri nhấn ga chạy vội đi, anh không thể nghĩ ra một người đã chết như thế nào có thể lái xe đến đây nên vội đứng lên đuổi theo.

“Trời ạ, anh cứ như vậy chạy mất hả? Ít nhất trước lúc đi cũng phải nhìn xem có thân thể của mình ở đó hay không chứ.” Trương Huyền phát ra một tiếng rên rỉ rồi ngã ngồi lên sô pha.

Ở tình huống bình thường làm gì có ai sau khi đứng lên còn quay đầu xem tại chỗ đó có thân thể mình hay không.

Cho nên, lúc ấy anh cũng chỉ muốn bắt kịp Wakabayashi Ibu. Xe của Wakabayashi Ibu đi rất nhanh, nhưng anh phát hiện chính mình hoàn toàn không bị tụt lại đằng sau, mà vẫn đi sát theo sau xe, cho đến khi nhìn thấy Wakabayashi Ibu đi vào một cái đường hầm rồi đâm vào một chiếc xe chở hàng đi ngược chiều, xe của Wakabayashi bị đâm cho dập nát, sau đó bình xăng nổ mạnh, đem chiếc xe kia đốt cháy thành than.

Nghe Niếp Hành Phong kể lại, Trương Huyền mở ra máy tính lên mạng kiểm tra một chút, quả nhiên nhìn thấy tin tức trên mạng có nói đến vụ tai nạn giao thông này, nhìn thấy ảnh chụp hiện trường hoàn toàn đốt thành một đống lửa, cậu nhún nhún vai, “Thiên y vô phùng (ko có chuyện vô tình xảy ra), nếu lúc ấy anh xảy ra chuyện, mà người đâm anh lại bị tai nạn tử vong, thì cả sự kiện sẽ không thể rõ ràng, dù sao cho dù là người phẫu thuật chỉnh hình tốt nhất thiên hạ cũng vô pháp đem dung mạo của người này phục hồi như cũ.”

“Có lẽ nếu lúc ấy tôi không đuổi theo cậu ta. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Thấy Niếp Hành Phong Thần vẻ mặt khác thường, Trương Huyền biết anh lại nghĩ tới chuyện cha mẹ anh ta tai nạn xe cộ mà mất, vội cắt ngang.

“Chủ tịch, anh chớ đề cao IQ của mình quá. Người này lúc ấy đã chết, cậu ta chẳng qua là bị người ta thao túng làm con rối mà thôi, đâm anh là người chết, tai nạn xe cũng là người chết, khác biệt duy nhất là lần này thân thể cậu ta không giữ lại được, anh không cần đem mọi sai lầm đều vơ vào là lỗi của mình được không?”

Tâm tư lại bị tiểu thần côn đã nhìn ra, đạo lý này anh đương nhiên hiểu, nhưng được người an ủi cảm giác rất khác biệt.

“Cám ơn.”

“Ách, tôi chỉ là nói lời nói thật, không cần khách khí như vậy.”

Trương Huyền có chút không được tự nhiên, nói thực ra cậu có điều đã thói quen chủ tịch hung bạo, chủ tịch lại đột nhiên nói cảm ơn làm cậu ngược lại không biết nên ứng phó như thế nào.

“Khụ khụ!”

Tiểu Bạch đang chăm chú lắng nghe, đột nhiên phát hiện có người chuyển đề tài, giữa hai người trước mặt dường như đang tràn ngập không khí mờ ám, nó đánh tiếng, nói: “Sau đó!”

“Sau đó tôi liền phát hiện thân thể mình có vấn đề .”

Thấy Wakabayashi Ibu gặp tai nạn xe cộ, Niếp Hành Phong liền không lưu lại đó lâu, mà là quay đầu kêu tắc xi chuẩn bị đi tìm Aota Shigeru, lại phát hiện mặc kệ anh phất tay thế nào, đều không có xe dừng lại. Anh thật vất vả tìm được một chiếc tắc xi dừng ở ven đường, nghĩ muốn mở cửa đi vào, ai ngờ lại không có cách nào mở ra được, khi đó anh mới nhận thấy tình trạng của mình.

https://thuviensach.vn

Lâu như vậy mới phát hiện thân thể có vấn đề, thật là kém nhạy bén.

Trương Huyền thực vô lực lắc đầu.

Khi Niếp Hành Phong chạy tới sở cảnh sát, thảm án đã phát sinh, nhân viên cảnh sát giám định bị giết, Aota Shigeru cũng không biết đi đâu, nghe được cậu ấy bị quy tội danh giết người, Niếp Hành Phong càng sốt ruột, anh theo dấu chân nhảy ra ngoài cửa sổ, ai ngờ mới vừa nhảy đến trên mặt cỏ, đã bị một lực lượng cường đại kéo vào lốc xoáy.

Anh bị cuốn vào một không gian tối tăm, trôi dạt theo hình xoắn ốc của cơn lốc thật lâu mới bị ném tới một chỗ đất trống.

Bốn phía tối đen, một ít âm hồn từ một nơi bí mật gần đó bay đến, mang theo hơi thở lạnh như băng, Niếp Hành Phong làm như không nhìn thấy, thấy phía trước mơ hồ có ánh sáng le lói, liền đi theo về phía ánh sáng, liền nhìn thấy Aota Shigeru thân đầy máu tươi té nằm trên mặt đất, toàn thân đầy vết chém, loang lổ đáng sợ.

Niếp Hành Phong bước lên phía trước nâng cậu ấy dậy, nhìn thấy Niếp Hành Phong, mắt Aota Shigeru vốn đang dại ra phát ra một chút ánh sáng, dùng sức giữ chặt anh, thở dốc nói: “Ngũ viên. . . . . .”

“Cái gì?”

Gió lạnh đột nhiên từ phía sau thổi tới, cuốn Niếp Hành Phong đi ra ngoài, anh quay đầu lại, thấy ở chỗ âm u đó có một người phụ nữ sắc mặt trắng bệch như chết, nhìn chằm chằm anh, lạnh giọng hỏi: “Cái đó ở đâu?”

Là nữ quỷ xuất hiện ở trong khách sạn. Không khí xung quanh trong nháy mắt cô ta xuất hiện trở nên dị thường lạnh lẽo, Niếp Hành Phong run rẩy, hỏi lại: “Cái gì?”

“Đồng tiền xu ngũ viên!”

https://thuviensach.vn

“Cũng được, có điều ngươi phải nói cho ta biết trước ngươi vì sao lại muốn đồng tiền xu kia như vậy.”

“Ngươi không có tư cách đặt điều kiện với ta!”

Người phụ nữ chỉ trỏ ngón tay về phía Aota Shigeru, cậu ấy lập tức giống cương thi đứng lên, Niếp Hành Phong nghĩ muốn tiến lên dìu cậu ấy, lại bị âm phong đẩy ra, ném sang một bên, một ít âm hồn đụng phải anh, lập tức thét chói tai bay mất.

Người phụ nữ đó làm động tác gấp ngón tay lại, cánh tay của Aota Shigeru lập tức bị kéo mạnh sang một hướng trái ngược, Niếp Hành Phong nghe được âm thanh rắc một cái, Aota mặt lộ vẻ đau đớn, nặng nhọc thở hổn hển, thân mình lại giống bị thứ gì đó giữ cố định tại chỗ, không thể động đậy.

“Dừng tay!”

Thấy người phụ nữ đó lại nâng tay lên, Niếp Hành Phong vội vàng kêu, anh biết người phụ nữ này không thể đối phó với anh, cho nên mới lấy Thanh Điền Phong để uy hiếp, vội hỏi: “Thả cậu ấy ra, ta sẽ nói cho ngươi ngũ viên ở đâu.”

“Không được nói. . . . . .” Aota Shigeru thở hổn hển cắt ngang lời Niếp Hành Phong, “Mau rời khỏi nơi này!”

Người phụ nữ ha hả cười to, chế nhạo nói: “Đừng vọng tưởng hão huyền, nơi này là không gian hắc ám của tử linh, không ai có thể rời đi!”

Bàn tay cô ta gập xuống phía dưới, Aota Shigeru kêu gào thê thảm té ngã thật mạnh trên mặt đất.

“Thứ ngươi muốn ở đây!”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong xông lên, vươn tay về phía người phụ nữ, tay áo giơ lên, lộ ra ấn ký chữ S.

Ánh sáng từ ấn ký bắn ra rộng rãi, nháy mắt chiếu sáng trưng cả không gian âm u tối tăm lạnh lẽo, âm hồn lởn vởn xung quanh phát ra tiếng gào thê lương, bay nhập vào lốc xoáy đen tối, người phụ nữ cũng lộ vẻ mặt hoảng sợ, che hai mắt, không ngừng thối lui về phía sau, Niếp Hành Phong nhân cơ hội chạy vội tới bên người Aota, muốn đỡ cậu ấy rời đi.

“Không được đi!”

Người phụ nữ lại xông lên, hung hăng túm lấy Aota Shigeru, dưới hào quang của ấn ký dung mạo của cô ta bắt đầu loang lổ vỡ vụn, nhưng vẫn gắt gao không chịu buông tay.

“Nói cho ta biết, nói cho ta biết đáp án làm sao để tử linh sống lại. . . . . .”

“Chính là, ngươi đã chết không phải sao?”

Không ngờ người phụ nữ này chấp niệm lại sâu như thế, Niếp Hành Phong lại đưa cổ tay về phía trước, đập vào trán cô ta. Cô ta liền phát ra một tiếng hét thảm, thân thể ngã về phía lốc xoáy, Aota Shigeru bị cô ta giữ chặt, cũng bị kéo theo .

“Aota!”

“Mau rời khỏi đây, phải hủy đồng tiền xu kia, trên mặt của nó có trận đồ có thể mở ra cánh cổng địa ngục, khiến tử linh sống lại, nhất định phải hủy nó!”

Aota Shigeru đẩy bàn tay Niếp Hành Phong đang túm lấy tay mình ra, cùng người phụ nữ đó biến mất trong hắc ám, Niếp Hành Phong chỉ nghe thấy câu nhắn lại cuối cùng của cậu ấy.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5

“Chỉ như vậy?” Hơn nữa ngày, Trương Huyền đánh vỡ trầm mặc, hỏi.

Niếp Hành Phong tức giận trừng mắt nhìn cậu một cái, “Chính là như vậy, tôi cuối cùng cũng không cứu được Aota.”

“Kìm nén bi thương xuống đi, dù sao lúc anh nhìn thấy anh ta, thì anh ta cũng chỉ cách cái chết một chút, nếu không anh làm sao có thể chạm được vào anh ta? Tử linh kia giữ anh ta lại chỉ là để dẫn dụ anh đến thôi, may là tôi có dự đoán trước, hạ huyết chú cho anh, nếu không bây giờ anh đã uống xong ngọ trà (trà uống vào buổi trưa) ở dưới âm phủ rồi.”

Trương Huyền vỗ vỗ bả vai Niếp Hành Phong.”Nhưng mà, kỳ thật anh cũng không có đồng tiền xu kia, cho nên mới chạy tới sở cảnh sát muốn tìm nó đúng không?”

Niếp Hành Phong gật gật đầu.

Anh một người điên cuồng vòng vo trong thành phố cả ngày, không thể nói chuyện được với ai, không thể chạm vào bất cứ đồ vật gì, thậm chí tìm không thấy thân thể của chính mình, cái loại cảm giác này dồn ép làm anh muốn điên mất. Nhưng vừa rồi khi nhìn thấy Trương Huyền xuất hiện ở trước mặt mình, áp lực đột nhiên biến mất sạch sẽ, tâm ổn định trở lại, khi đó, anh đột nhiên hiểu được một vấn đề, nhân sinh sau này của mình sinh hay tử đều sẽ gắn liền với tiểu thần côn này.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền nhức đầu, nói: “Tôi càng nghe càng thấy hồ đồ, nếu tất cả mọi người không lấy được đồng tiền xu ngũ viên kia, vậy nó rốt cuộc ở đâu?”

“Meo meo, ta nhớ ra rồi, cái kí hiệu vừa rồi, đó là kí hiệu của gia tộc Tamakoshi!” Tiểu Bạch đột nhiên kêu lên.

Nghe Niếp Hành Phong kể lại, nó đột nhiên nhớ tới pháp lệnh vẫn khiến mình hoang mang kia, vội nhảy đến máy tính, di chuột tìm kiếm nói: “Tôi nghe nói qua tam đại gia tộc thời Muromachi, nhà Kikufuma và nhà Tamakoshi có quan hệ thông gia, có điều pháp thuật của nhà Kikufuma chỉ truyền cho nam không truyền cho nữ, xuống dốc cũng là việc bình thường, Anna có thể chỉ biết một vài pháp thuật nhỏ để phòng thân mà thôi.”

Trương Huyền xách cổ bắt nó nhắc sang một bên.

“Ngươi làm sao biết được rõ ràng như vậy hả?”

Bị xách cổ, Tiểu Bạch tức giận giơ móng vuốt đi bắt lấy Trương Huyền, đáng tiếc không quơ được, nó thở phì phì nói: “Ta đương nhiên là phải biết, thời đại Muromachi là cùng thời với Minh triều ở Trung Quốc, khi đó đạo giáo đều có qua lại với nhau, gia tộc trừ ma nổi danh như vậy ta sao lại có thể không biết được!”

Niếp Hành Phong vội hỏi: “Nếu bọn họ là gia tộc trừ ma, tại sao lại có người nói bọn họ là tà đạo?”

Trương Huyền đánh tay tách một cái, “Tôi không biết tôi đoán có đúng hay không, nhưng tôi nghĩ giả thiết này hẳn là có thể. Anh nói có thể nào là do gia tộc Kikufuma sáng tạo ra chú ngữ khiến tử linh sống lại, mà bị người trong đồng đạo xem thường? Cho nên bọn họ dần dần rời khỏi hàng ngũ trừ ma. Nhưng bây giờ có người muốn đoạt lấy thần chú phục sinh(sống lại) kia, vì thế tìm hậu nhân của nhà Kikufuma, rồi giết cô ta.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch rất không đồng ý kêu một tiếng, “Làm ơn dùng đại não mà suy nghĩ trước khi nói chuyện được không. Tuy rằng gia tộc Kikufuma giỏi về trừ ma, nhưng cũng không đồng nghĩa với việc bọn họ có bản lĩnh sáng tạo ra thuật phục sinh; Hơn nữa, cho dù gia tộc Kikufuma thực sự có thần chú phục sinh, tử linh từ mấy trăm năm trước không phải đã sớm đi tìm bọn họ phiền toái , sao có thể để cho bọn họ dễ dàng sống đến bây giờ?”

“Tử linh chính là những du hồ vô chủ, không có năng lực mạnh như vậy, nhưng nếu bị người điều khiển, thì rất khó nói. Tôi thấy nhà Tamakoshi là đáng nghi nhất, họ và nhà Kikufuma có quan hệ thông gia với nhau, nhất định biết cách đối phó pháp thuật của bọn họ; còn có, người nhà Tamakoshi biết đạo thuật mao sơn, cũng không phải chỉ là pháp sư gọi hồn.”

Nghe đến đó, Niếp Hành Phong nhịn không được nói: “Truyền nhân cuối cùng của gia tộc Tamakoshi đã chết năm ngoái.”

“Chính là đã chết nên mới muốn sống lại, nói không chừng người lấy tiền xu đi chính là hắn, cái ký hiệu kia là thứ chứng minh tốt nhất.”

“Nếu hắn muốn sống lại, thì ngay từ đầu cần gì phải tự sát?”

“Chủ tịch, tôi là thiên sư, không phải trinh thám, vấn đề trinh thám thì đừng hỏi tôi, có điều nếu anh tìm ra được người điều khiển phía sau, tôi có thể giúp anh tiêu diệt hắn, tính anh giá thấp nhất. . . . . .”

Niếp Hành Phong đem đầu chuyển hướng sang Tiểu Bạch, hỏi: “Tử linh cố tình cắt đứt đầu Anna, có phải là có ý đồ gì hay không?”

“Ta nghe nói truyền nhân các đời của gia tộc Kikufuma trên cổ đều mang một miếng ngọc bài riêng của gia tộc bọn họ, ngọc bài bị phong ấn ở trên cổ, chỉ có thần chí đặc thù mới có thể lấy xuống, có lẽ tử linh muốn lấy miếng ngọc bài đó, nhưng lại không thể gở xuống, cho nên chỉ có thể cắt lấy đầu cô ấy.”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong bừng tỉnh đại ngộ: “Không, tử linh muốn không phải ngọc bài, mà là thần chú sống lại được khắc trên ngọc bài, bất quá Anna phát hiện tình cảnh của mình nguy hiểm, trước đó đã đem bùa chú đó chuyển sang đồng tiền xu ngũ viên.”

“Từ từ, từ từ.” Phát hiện bị mọi người phớt lờ, Trương Huyền vội vàng mở miệng cắt ngang lời bọn họ, “Có một chuyện tôi không rõ, Tại sao Anna không trực tiếp hủy đi bùa chú? Như vậy không phải là xong hết mọi chuyện, không ai có thể tiếp tục đến làm phiền gia tộc Kikufuma bọn họ nữa sao.”

“Cái này thì. . . . . .” Tiểu Bạch nhức đầu, không thể trả lời.

“Còn có, gia tộc Jinguji là thầy bói, bọn họ tại sao cũng muốn biết bí mật của ngũ viên?”

“Khò khò. . . . . .”

Hơn nữa ngày, một trận tiếng ngáy đáp lại vấn đề của Trương Huyền, ba người quay đầu nhìn, chỉ thấy Hoắc Ly đã nằm ngủ ở trên sô pha.

Niếp Hành Phong nghĩ muốn bồng nó lên giường, bị Trương Huyền ngăn lại, túm áo tiểu hồ ly nhấc lên, đem nó ra ngoài cửa, thuận tiện đem chìa khóa phòng Lý Đình cho Tiểu Bạch.

“Mang chủ nhân của ngươi đi ngủ.”

“Đại ca, ngủ ngon.”

Hoắc Ly tỉnh, xoa xoa ánh mắt nói, đáp lại nó chính là tiếng đóng cửa.

Tiểu Bạch không muốn đi, lổ tai dán lên cửa, nhỏ giọng nói: “Từ từ, nghe một chút xem bọn họ nói cái gì.”

“Nghe lén người khác nói chuyện là không tốt.”

https://thuviensach.vn

Hoắc Ly ôm lấy Tiểu Bạch đi sang căn phòng bên cạnh, Tiểu Bạch giãy dụa muốn nhảy xuống, đáng tiếc nó thật sự quá nhỏ, chỉ có thể để Hoắc Ly tùy ý ôm đi.

“Tức chết ta, ngươi đồ hồ ly ngốc, tương lai nếu ta có thể biến trở về là thiên sư, nhất định đem ngươi đánh cho hồn phi phách tán!”

“Lý Đình trước khi đi chưa trả phòng sao?” Thấy Trương Huyền có chìa khóa phòng của Lý Đình, Niếp Hành Phong cảm thấy có chút kỳ quái.

Trương Huyền vỗ trán, cả đêm đều chỉ mãi lo lắng chiêu tài miêu, đã quên mất chuyện Lý Đình mất tích.

Cậu vội đem di động của Lý Đình cho Niếp Hành Phong, nghe cậu kể lại, Niếp Hành Phong nhăn mặt nhíu mày, trực giác nói cho anh biết: nhất định Lý Đình đã xảy ra chuyện.

“Đừng lo lắng, sự tình đều đã xảy ra, anh có lo lắng cũng vô dụng, trước nghỉ ngơi đi, có việc thì cũng để ngày mai giải quyết. Tôi từ lúc đặt chân lên Nhật Bản, còn chưa có nghỉ ngơi chút nào đâu.”

Trương Huyền ngáp một cái, thuần thục cởi quần áo, tứ chi duỗi ra, nằm ngữa lên giường.

“Này, đây hình như là giường của tôi!”

“Tôi không nói nó là của tôi, có điều hồn phách không cần ngủ, mà giường tốt thì không nên lãng phí.”

Ai nói hồn phách không cần ngủ, lăn lộn một ngày, anh cũng mệt chết đi được!

Trương Huyền xích vào trừ ra một khoảng trống cho Niếp Hành Phong, “Mỗi người chịu khó một chút là được, nếu anh không muốn, thì phiêu

https://thuviensach.vn

đãng đi đâu đó đi, tôi dạy pháp chú ẩn thân cho anh.”

Niếp Hành Phong lựa chọn nằm chung.

Nằm ở bên cạnh Trương Huyền, cậu ta không tắm rửa, nhưng trên người vẫn như trước có một mùi nước hoa thoang thoảng, là mùi hương anh thích.

“Cậu sao lại biết tôi có chuyện?”

“Bói cho anh một quẻ, là đại hung, cho nên tới đây.”

“Có lẽ tôi đã chết rồi.”

Ngẫm lại tốc độ xe lúc ấy của Wakabayashi Ibu, Niếp Hành Phong không cảm thấy lạc quan cho lắm về tình trạng thân thể của mình. Khi ấy anh bị thúc bay đi mấy mét, cho dù không chết, ít nhất cũng bị trọng thương.

“Hừ, nếu đã chết, sớm có quỷ sứ đến lấy hồn anh đi rồi, làm gì có chuyện để cho anh lượn lờ khắp nơi như vậy? Yên tâm, cho dù anh chết, tôi cũng nhất định sẽ đến âm phủ đưa anh trở về, anh là chiêu tài miêu của tôi, trước lúc tôi chết thì anh tuyệt đối không thể ‘tử’!”

Niếp Hành Phong cười khổ, “Trương Huyền, kỳ thật cậu là không chết được đúng không.”

Người mà ngay cả bị đạn bắn nhưng vẫn sống hẳn là có được sinh mệnh vĩnh cửu, chính mình cũng không thể nào ở bên cậu ta lâu như vậy.

Đáp lại Niếp Hành Phong chính là tiếng ngáy ngủ ngon của Trương Huyền.

Buổi sáng khi mọi người ở trong phòng dùng cơm, Hajimu Iyoshi vội vàng chạy lại đây. Ông ta sáng nay nhận được điện thoại Niếp Hành Phong mới biết được chuyện Lý Đình mất tích, vừa vào cửa liền vội vàng hỏi: “Có

https://thuviensach.vn

báo cảnh sát không? Loại sự tình này phải lập tức báo cảnh sát, chậm trễ càng lâu người lại càng khó tìm.”

“Tôi đã nói phải báo cảnh sát, nhưng mà chủ tịch không cho tôi đi.”

Trương Huyền từ trong phòng tắm đi ra, đáp lời. Cậu vừa mới tắm rửa xong, chỉ quấn khăn tắm ngang hông, tóc còn ướt, đang dùng khăn mặt không ngừng xoa xoa .

Mới sáng sớm đột nhiên nhìn thấy một thanh niên tuấn mỹ mắt màu xanh lam trần trụi nửa thân trên từ trong phòng tắm của chủ tịch đi ra, thần kinh Hajimu Iyoshi có chút thừa nhận không nổi, cực lực nghĩ muốn ở trên mặt làm ra biểu tình bình tĩnh, nhưng sự thật đã chứng minh ông thất bại .

“Trương Huyền, đi mặc quần áo!” Niếp Hành Phong nghiến răng nghiến lợi quát.

Tiểu thần côn chết tiệt này, cậu ta sao không tắm trước khi mọi người ăn sáng sớm một chút mà bây giờ lại còn đi ra đúng lúc như vậy, hiện tại xem nét mặt của Hajimu Iyoshi, anh không biết chính mình lại bị cho thành cái loại người gì nữa.

“Chúng ta đối nơi này không quen thuộc, sợ mạo muội báo cảnh sát sẽ làm hại đến Lý Đình, nếu người bắt cóc cô ấy muốn đòi tiền, tôi nghĩ không có vấn đề gì, gọi ông tới chính là muốn báo cho ông biết để chuẩn bị tốt tiền mặt.”

Hajimu Iyoshi liên tục gật đầu, “Tôi lập tức đi chuẩn bị. Chuyện này đều do tôi, buổi chiều hôm trước từ hội chợ trở về, Lý Đình nói ngày hôm sau hội trường không có hạng mục gì quan trọng, cô ấy muốn đi xung quanh shoping, không cần tôi đi cùng, tôi nghĩ cô ấy trước đây từng đến công tác ở Tokyo, đối với nơi này rất quen thuộc nên đồng ý, không ngờ là cô ấy lại gặp chuyện.”

https://thuviensach.vn

“Không thể trách ông, chỉ có thể nói đây là một ngoài ý muốn.”

Niếp Hành Phong nhìn sắc mặt của Hajimu, vì chạy vội đến nên mặt có chút đỏ, sắc mặt tốt hơn nhiều so với lần gặp trước.

“Thân thể ông thế nào rồi? Nếu chịu không được thì đem chuyện này giao cho người khác làm đi.”

“Chủ tịch xin cứ yên tâm, tôi không việc gì, chuyện bắt cóc như vậy người biết càng ít càng tốt.”

Trương Huyền mặc xong quần áo đi từ trong phòng ngủ ra, tóc còn có chút ẩm ướt, càng làm cho đôi mắt màu xanh thêm nổi bật.

Cậu ngồi xuống đối diện với Hajimu Iyoshi, sau khi tự giới thiệu, liền tiếp nhận bánh mì phết mứt mà Hoắc Ly đưa cho, bắt đầu hưởng thụ bữa sáng, thấy Hajimu Iyoshi mặt lộ vẻ không tự nhiên, Niếp Hành Phong chỉ hận không thể một cước đá tên trợ lý ngu ngốc này đi.

Chuông cửa vang lên, phục vụ ở bên ngoài nói: “Niếp tiên sinh, ngài có bưu kiện, xin ngài ký nhận.”

Niếp Hành Phong nhẹ nhàng đá Trương Huyền một cước, “Mở cửa đi.”

“Anh không thấy tôi đang ăn cơm sao, Tiểu Ly, đi.”

Hoắc Ly vội chạy ra ký nhận bưu kiện, Hajimu Iyoshi xem ở trong mắt, nghĩ thầm trợ lý này điệu bộ so với chủ tịch còn tỏ vẻ ra oai hơn, như vậy mà cũng không bị sa thải, xem ra những lời mọi người nói đều không phải là tin đồn vô căn cứ.

Hoắc Ly đem một phong bì đưa cho Niếp Hành Phong, thấy mặt trên chỉ có người nhận thư mà lại không có tên người gửi, Trương Huyền nhỏ giọng nói thầm: “Không phải là thư của bọn bắt cóc tống tiền chứ?”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong mở ra, bên trong có một lá thư chữ được cắt dán, còn thả một cái lắc tay, anh biết lắc tay này là của Lý Đình.

『 Đêm nay chín giờ đem ngũ viên đặt ở buồng điện thoại công cộng thứ ba màu xám ở phía tây ga JR*(là ga tàu lửa của Tokyo, tuyến Yamanote cũng đi qua ga này), nếu đến trễ, tính mạng nữ thư ký của ngươi khó mà giữ được. 』

Trương Huyền chậc lưỡi, bọn bắt cóc Nhật Bản tố chất thật thấp, lá thư vơ vét tài sản này viết không có một chút sáng ý nào.

“Sao lại có thể là ngũ viên? Nhất định là có người cố ý lừa bịp, chủ tịch, chúng ta vẫn nên báo cảnh sát đi.” Xem lá thư xong, Hajimu lập tức đề nghị.

“Nếu cảnh sát nhìn nội dung lá thư, nhất định xử lý cái này là trò đùa.” Niếp Hành Phong thu hồi lá thư, nói: “Ông trở về làm việc đi, không cần chuẩn bị tiền mặt, trong tay tôi có ngũ viên mà bọn họ muốn.”

Hajimu Iyoshi vẻ mặt mơ hồ, có điều thấy cấp trên đã nói như vậy, nên không nói thêm cái gì nữa, đứng dậy cáo từ.

“Nếu có gì thay đổi, nhất định phải gọi điện thoại cho tôi. Tôi có một ít bằng hữu, nếu thật sự không được thì sẽ nhờ bọn họ ra mặt giúp đỡ giải quyết.”

Hajimu đi rồi, Trương Huyền lấy lá thư trong tay Niếp Hành Phong, nói: “Tôi có biện pháp tìm ra người viết phong thư này.”

“Nếu đối phương cũng biết đạo thuật, kỹ xảo nhỏ của cậu chắc chắn vô dụng, lập tức lên mạng tìm kiếm một chút tư liệu về Hajimu Iyoshi.”

Năng lực bị phủ định, Trương Huyền rất tức tối, lập tức khép ngón tay niệm chỉ quyết, đáng tiếc là đúng như lời Niếp Hành Phong nói, cậu vật lộn

https://thuviensach.vn

nửa ngày, cũng không tính ra được nguồn gốc của lá thư này.

Bị chiêu tài miêu nói trúng, Trương Huyền chán nản từ bỏ, hỏi: “Tại sao lại muốn tôi tìm?”

“Cậu tốt nghiệp chuyên khoa máy tính không để cậu tìm thì ai tìm? Cậu đừng có nói với tôi là tay cậu chỉ biết vẽ bùa thôi đấy!”

“Như thế nào có thể! Có điều chuyên môn của tôi là máy tính, chứ không phải là hacker. . . . . .”

Thấy thần tài tức giận, Trương Huyền chỉ dám than thở nho nhỏ, cắn bánh mì lên mạng bắt đầu tìm kiếm tư liệu về Hajimu Iyoshi, hỏi: “Anh nghi ngờ ông ta?”

“Không phải nghi ngờ mà là khẳng định. Lý Đình làm việc luôn luôn cẩn thận, nghe tin nhắn của tôi rồi mà muộn như vậy còn có thể ra ngoài thì người hẹn cô ấy nhất định phải là người cô ấy rất quen thuộc, vậy chỉ có thể là Hajimu Iyoshi. Vừa rồi tôi vẫn không khẳng định nói là bắt cóc, mà khi tôi nhắc tới chữ bắt cóc, ông ta liền lập tức ứng theo liền, Chứng minh ông ta đã sớm biết Lý Đình bị bắt cóc, cho nên mới không ngừng thăm dò tôi có báo cảnh sát hay không.”

Tối hôm qua khi anh nhìn điện báo trong di động của Lý Đình thì bắt đầu hoài nghi Hajimu. Làm người phụ trách hành trình của bọn họ, bình thường dưới tình huống ấy Hajimu Iyoshi hẳn là mỗi ngày đều liên lạc với Lý Đình, nhưng từ sau khi Lý Đình mất tích, di động của cô cũng không có điện báo của Hajimu Giri, đó là bởi vì ông ta biết Lý Đình đã bị bắt cóc, căn bản không cần phải gọi điện thoại.

Nhớ lại một chút cuộc đối thoại giữa Niếp Hành Phong và Hajimu, Trương Huyền tự đáy lòng khâm phục: “Hóa ra vừa rồi là anh cố ý dẫn Hajimu Iyoshi nói ra, tôi đều bị anh làm cho nhiễu loạn, giai cấp bóc lột quả nhiên đều rất âm hiểm.”

https://thuviensach.vn

“Ít nói nhảm, mau tìm!”

Trương Huyền lập tức mười ngón lướt nhanh, gõ bàn phím lạch cạch, chỉ thấy tư liệu về Hajimu Iyoshi rất nhanh dần dần hiện ra, Niếp Hành Phong vừa lòng gật đầu.

Tiểu thần côn cuối cùng còn có chút tác dụng, rõ ràng có thể đem mọi việc làm được rất tốt, lại đem tâm tư đều dùng để nói thần luận quỷ, xem ra ở nhân sinh sau này mình phải có trách nhiệm đưa cậu ta quay về chính đạo.

“Di, tra ra được người này năm trước bị ung thư dạ dày, chỉ còn sống được có mấy tháng nữa, vậy mà còn có thể gắng gượng đến bây giờ, thật sự là cường.” Trương Huyền nhìn tư liệu nói.

Thấy Trương Huyền lôi ra được cả bệnh án của người bệnh, Tiểu Bạch táp lưỡi, “Những thứ cơ mật như vậy cậu cũng có thể tìm ra, thì cũng đủ cường.”

“Ha ha, ta không phải hacker, có thể tìm được cũng chỉ có thế này thôi.” Trương Huyền khó được như vậy khiêm tốn.

Niếp Hành Phong đơn giản nhìn bệnh án một lần, theo hình chụp X quang và các số liệu xét nghiệm đến xem, Hajimu Iyoshi thật sự là ung thư dạ dày giai đoạn cuối. Nhưng kỳ quái chính là, mấy tháng sau xét nghiệm lại thì bệnh đã biến mất, thân thể lại khôi phục bình thường, hình chụp biểu hiện dạ dày ngay cả một chút ung thư đều không có, phía bệnh viện kết luận là nhầm lẫn bệnh án của người bệnh khác, bởi vì đương sự không có truy cứu, bệnh viện liền giấu diếm chuyện này.

“Cậu xem Hajimu Iyoshi có giống người ung thư dạ dày giai đoạn cuối không?”

https://thuviensach.vn

“A, nhìn tinh thần của ông ta, dù là sống thêm vài thập niên cũng không có vấn đề.”

“Ông ta có thể là tử linh? Âm hồn? Hoặc là Tá Thi Hoàn Hồn hay không?”

Trương Huyền rất không bình tĩnh nhìn chủ tịch liếc mắt một cái, “Làm ơn đừng có nói những thứ người thường hay nói được không? Anh gặp qua tử linh nào mặt mày hồng hào, giữa ban ngày chạy loạn khắp nơi như vậy không? Đã từng xem qua phim cương thi chưa thế? Nếu chưa thì sau này xem đi.”

Người vốn đã chết lại vẫn còn sống đến giờ, tử linh bị người âm thầm điều khiển. . . . . .

Xem ra Hajimu Iyoshi có liên quan đến việc Anna bị ghết, ít nhất ông ta cũng biết một ít nội tình, cho nên buổi sáng ngày hôm đó khi ông ta đến khách sạn sắc mặt mới có thể khó coi như vậy.

“Tra một chút xem ông ta nghỉ ngơi ở đâu, bình thường hay làm gì.”

“Tìm tới rồi, anh chậm rãi xem đi, người này cư nhiên ở tại Ginza 6 Chome*, oa, là khu vực giá cả đắt nhất luôn, có cả hoa viên độc lập, ông không phải là ăn bớt tiền của công ty chứ?”

Niếp Hành Phong nhìn một chút chỗ ở của Hajimu, theo diện tích và khu vực mà nói, ít nhất phải vài tỷ, một viên chức bình thường tuyệt đối không thể có số tiền này.

“Ông ta hình như không có bạn bè đặc biệt thân thiết, bình thường muốn nói có sở thích gì đó thì chính là thường đi một ngôi chùa tên là Phổ Nguyện, ngồi xe đi mất hơn nửa tiếng, không nghĩ tới ông ta có phật tâm như vậy. . . . . .”

https://thuviensach.vn

“Tra một chút ông ta mua căn nhà với giá chính xác là bao nhiêu?”

“Đúng, nhìn ông ta xài bao nhiêu tiền mua nhà, là biết ông thiếu hụt tiền công ty nhiều hay ít.”

Trương Huyền mười ngón gõ nhanh trên bàn phím, đột nhiên dừng tay, nở nụ cười.

“Sự tình càng ngày càng thú vị, căn nhà ông ta mua là nhà cũ, chỉ tốn bốn ngàn vạn, giống nhau là được cho không ấy. Người chủ trước tên là Tamakoshi Hiroyoshi, vì công ty kinh doanh thất bại nên tự sát, ha ha, tôi nói không sai mà, tất cả đều là do gia tộc Tamakoshi giở trò quỷ, anh xem, thời điểm Tamakoshi Hiroyoshi tự sát rất gần với thời gian bệnh ung thư dạ dày của Hajimu Iyoshi khôi phục bình thường.”

“Tiếp tục tìm xem hai ngày này Hajimu có tiếp xúc với những ai.”

“Sếp à, tôi chỉ là thiên sư, không phải hacker thần thông quảng đại, đừng có xem tôi như chìa khóa vạn năng được không?”

Niếp Hành Phong vênh mặt hất hàm sai khiến, Trương Huyền thực vô lực, cậu ở trên mạng tìm nửa ngày mới tìm được tư liệu liên quan.

“A, người này từng nói có bằng hữu, hóa ra không phải là khoác lác. Mấy ngày nay ông ta tiếp xúc với một người tên là Shiho là thành viên của một bang phái nhỏ, có lẽ chính là bọn họ bắt cóc Lý Đình, có điều bang phái này có không ít hang ổ, chúng ta nên tìm như thế nào đây?”

“Đi theo dõi Hajimu Iyoshi.”

“Nếu chỉ cần theo dõi đơn giản như vậy, thì ngay từ đầu bắt tôi vất vả tìm tư liệu làm gì?”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền oán giận, khép máy tính lại, lại hỏi đến vấn đề đáng quan tâm, “Kiêm chức bảo tiêu, có phải sẽ có thêm một phần tiền lương nữa hay không?”

“Không có!” Niếp Hành Phong trả lời rất kiên quyết, “Hơn nữa cậu không có quyền lợi cự tuyệt!”

“Tai sao?”

“Bởi vì tôi là chủ tịch!”

Lý do tuyệt đối.

Trương Huyền oán hận trừng mắt nhìn Niếp Hành Phong liếc mắt một cái, đem tức giận trút sang hai con vật trong phòng, “Không được đi lung tung, ngoan ngoãn chờ chúng ta trở về!”

Theo dõi kết quả không được như ý, Hajimu Iyoshi cả ngày đều ở công ty, trừ bỏ giữa trưa đi ra ngoài mua cơm thì không hề ra ngoài. Trương Huyền ngồi suốt mấy tiếng đồng hồ trong một chiếc xe thuê, tới chạng vạng, rốt cục nhịn không được thốt lên một câu oán hận.

“Xem ra năm đó tôi không ghi danh vào trường cảnh sát quả là lựa chọn sáng suốt, nếu mỗi ngày đều mất thời gian theo dõi phạm nhân như vậy, tôi nhất định sẽ phát điên.”

“Làm việc phải bình tĩnh.”

“Ha, nếu có việc phải bực bội thì anh không tức giận được sao! Thân thể của chính mình tìm khắp không thấy, chẳng lẽ anh một chút cũng không lo lắng?”

“Đương nhiên lo lắng, nhưng có lo lắng nữa cũng vô dụng, mặc kệ người mang thân thể đi là ai, hắn là tạm thời cũng không phá hủy nó.”

https://thuviensach.vn

“Tại sao?”

“Chuyện không có ích lợi gì cậu có làm không?”

“Cũng phải.” Trương Huyền nghĩ nghĩ, gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Làm việc gì cũng đều liên quan đến ích lợi, quả nhiên là bản sắc của gian thương. Khát chết được, mua giúp tôi bình nước khoáng đi, sếp.”

Liếc liếc mắt nhìn Trương Huyền ung dung nằm ở ghế, Niếp Hành Phong nghĩ gần đây có thể mình quá dễ dãi với tiểu thần côn, cậu ta càng ngày càng phân không rõ ai lớn ai nhỏ.

Lúc này, Niếp Hành Phong phát huy tinh thần im lặng là vàng, ngoan ngoãn xuống xe đi mua đồ uống, chờ khi quay lại, chỉ thấy Trương Huyền không ngừng ngoắc mình, vẻ mặt lo lắng.

“Anh sao lại đi mua nước khoáng lâu như vậy, Hajimu Iyoshi vừa đi xong, mau lên xe!”

Niếp Hành Phong mới vừa lên xe ngồi xong, Trương Huyền liền nhấn ga chạy vội đi ra ngoài.

Hajimu lái xe rất tốt, lại quen thuộc đường, nháy mắt liền bỏ xa bọn họ, thấy giao lộ phía trước đèn vàng lóe lên, Trương Huyền vội vàng phanh xe, Niếp Hành Phong bị quán tính giật mạnh lên phía trước.

“Sao lại đột nhiên dừng xe?”

“Đèn vàng, đương nhiên phải dừng.”

“Đèn vàng đi, đèn đỏ phải xông lên, cậu lúc trước làm sao mà lấy được bằng lái xe thế hả! ?”

“Ách!”

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Niếp Hành Phong vẻ mặt nghiêm túc, Trương Huyền rốt cục hiểu được kỹ thuật lái xe như gió của chủ tịch nhà mình là như thế nào luyện thành.

“Vậy, vậy đèn xanh đâu?” Cậu lắp bắp hỏi.

“Tôi chưa bao giờ nhìn đèn xanh.” (ôi, anh Phong thật là trùm, hi vọng ko ai bắt chước anh ấy)

Niếp Hành Phong xuống xe, đem Trương Huyền đẩy sang ghế lái phụ, nhớ tới cảm giác kinh khủng đi xe như bay lần trước của Niếp Hành Phong, Trương Huyền lập tức thắt dây an toàn, cũng thật cẩn thận đưa ra thỉnh cầu: “Anh cứ từ từ mà đi, chúng ta là theo dõi chứ không phải chơi đua xe.”

“Tôi biết, tôi là lo lắng người mù phương hướng như cậu sớm muộn gì cũng sẽ mất dấu.”

Không xuất hiện pha lái xe như bay như Trương Huyền đã lo lắng, Niếp Hành Phong lái xe thật sự ổn định, từ đầu đến cuối bảo trì một khoảng cách với xe của Hajimu Iyoshi, vừa không bị phát hiện, vừa không mất dấu con mồi.

Trương Huyền mừng rỡ ngồi ở bên cạnh ngắm phong cảnh, theo dõi một hồi lâu, xe của Hajimu đi đến một chỗ hẻo lánh, sợ bị ông ta chú ý tới, Niếp Hành Phong đi chậm lại, cách một khoảng xa.

“Theo sát một chút, nếu mất dấu, một ngày vất vả của chúng ta liền uổng phí .”

“Yên tâm, nơi này lối rẽ không nhiều, sẽ không sao đâu.” Niếp Hành Phong nhìn thoáng qua thiết bị dẫn đường bằng vệ tinh, “Đi tiếp về phía trước cũng sẽ không còn đường nữa, nếu không đoán sai, ông ta hẳn là phải đến chỗ này.”

https://thuviensach.vn

Anh đảo tay lái đem xe tiến vào một ngõ rẽ, quẹo mấy lần, đi vào phía sau một công trường xây dựng bỏ hoang, dừng xe sau một gốc cây. Màn đêm buông xuống, xe màu đen dưới cành lá xanh um rất khó bị phát hiện.

Hai người xuống xe đi đến phía trước công trường, thấy xe của Hajimu đậu ở chỗ này nhưng người thì không thấy đâu.

“Chúng ta tách ra tìm.”

Niếp Hành Phong và Trương Huyền tách ra hai hướng, lặng lẽ đi lên lầu, khi lên đến tầng ba, mơ hồ nghe được có tiếng nói, sau đó có người đi ra, đi về một phía đầu bên kia hành lang.

Chờ bọn họ đi xa, Niếp Hành Phong chậm rãi tới gần căn phòng đó, công trình mới chỉ hoàn thành một nửa, rất nhiều phòng đều nối liền với nhau. Một bóng đèn được treo đơn giản ở khung cửa sổ, Niếp Hành Phong tránh những người đứng ở gần đó, nghiêng người đi vào từ một mặt bên khác, mới vừa đứng lại thì chợt nghe có tiếng nức nở.

Lý Đình bị trói tay sau lưng cột vào một ống dẫn, ngoài miệng dán băng dính, nhìn thấy anh, lập tức dùng sức lắc đầu, Niếp Hành Phong vội tiến đến, xé lớp băng dính trên miệng cô xuống.

“Chủ tịch, là Hajimu Iyoshi đem tôi trói ở đây, anh phải cẩn thận ông ta!”

Niếp Hành Phong giúp Lý Đình tháo dây thừng trên cổ tay, nhỏ giọng nói: “Tôi biết rồi, tôi chính là theo dõi ông ta mới tới được đây, cô có bị thương không?”

“Không có.”

Dây thừng tháo xong, Niếp Hành Phong đỡ Lý Đình đứng lên, nhưng vì chân của cô ngồi đã tê rần, mất hồi lâu mà vẫn không thể cử động.

https://thuviensach.vn

“Ai?”

Người ở sát vách bên cạnh nghe thấy tiếng động, thét to tiến vào. Thấy người tiến vào đều là những người cường tráng cao lớn thô kệch, trong tay còn cầm vũ khí, Niếp Hành Phong đem Lý Đình tránh ở sau lưng, thuận tay lấy một cây mộc côn (gậy gỗ) trên mặt sàn bị bỏ lại sau khi thi công.

Anh thấy đối phương người đông thế mạnh, ra tay không lưu tình, mộc côn đánh mạnh vào đùi tên xông lên đầu tiên, làm hắn bổ ngã xuống, xương đùi bị đánh gảy, người nọ gào lên ôm chân quay cuồng trên mặt sàn.

“Có người cướp hàng, mau ngăn lại!”

Thấy Niếp Hành Phong khí thế hung mãnh, lập tức có người kêu to, rất nhanh lại có thêm mấy người chạy vào, bao vây anh.

Niếp Hành Phong đứng chắn trước người Lý Đình, mộc côn bay múa, đánh ngã mấy người trước mặt, đang đánh nhau kịch liệt, chợt nghe tiếng mấy kẻ bắt cóc kêu thảm thiết liên tiếp, bị người đá bay sang hai bên.

“Này, các người nhường đường dùm cho. Thật quá đáng, nhiều người như vậy vây đánh một mình chủ tịch của ta, có khí phách thì đấu một chọi một đi!”

Mấy tên bắt cóc chỉ lo đối phó Niếp Hành Phong, không ngờ đến phía sau cũng có người, bị Trương Huyền quyền đấm cước đá, nháy mắt liền đá bay bốn, năm tên, có một tên còn xui xẻo bay ra cửa sổ, trận đánh này diễn ra chân thật quá sức rung động, Lý Đình sợ tới mức dùng tay che hai mắt lại.

“Tôi mang Lý Đình đi trước, cậu ở lại cản đường.”

Niếp Hành Phong nhân cơ hội kéo Lý Đình chạy ra ngoài, đem chổ này ném lại cho Trương Huyền. Thấy đối phương mỗi người đều tướng tá cao

https://thuviensach.vn

lớn, Trương Huyền gấp đến độ kêu to: “Cứ như vậy mà đi sao? Ít nhất cũng phải giúp tôi một chút chứ. . . . . .”

Một đoạn côn bị vứt ngang sang cho cậu, Niếp Hành Phong lôi kéo Lý Đình không quay đầu lại chạy xa .

Đồ chiêu tài miêu không có nghĩa khí!

Trương Huyền tiếp nhận cây gậy, quay đầu thấy mấy kẻ bắt cóc chậm rãi tiến lại gần, vội khoát tay, khuôn mặt tươi cười, nói một câu tiếng nhật nửa đời không quen: “Có việc gì thì từ từ thương lượng, tất cả mọi người là người văn minh, có nhất định phải đánh đánh giết giết để giải quyết vấn đề không?”

Không ai để ý đến cậu, bọn côn đồ vây tiến lên, vũ khí đánh tới, Trương Huyền tức giận đến vung gậy đánh trả, trong miệng mắng: “Ta thèm vào, ta thực cố gắng dùng tiếng nhật để nói chuyện với các ngươi, các ngươi ít nhất hẳn là phải đáp lại một chút, cư nhiên dám coi thường ta. . . . . .”

Cơn tức bốc lên đầu, vung gậy đánh xuống như mưa trút, Trương Huyền công phu hoàn toàn ngược lại so với pháp thuật, không đến vài cái đã hạ gục hết mấy tên côn đồ, cuối cùng đập gậy xuống một cái làm động tác thu thế.

“Đây là hậu quả của việc coi thường ta!”

“Không được nhúc nhích!”

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng quát khẽ, sau gáy chợt cảm thấy lành lạnh, nòng súng lạnh như băng đặt ở phía sau đầu, Trương Huyền lập tức ném gậy xuống, kêu lên: “Tôi không động, ông cũng đừng cử động nha, súng rất dễ bị cướp cò đấy.”

“Thả cậu ấy ra!”

https://thuviensach.vn

Nghe thấy tiếng bước chân, Hajimu Iyoshi lập tức nhanh chóng chuyển tới trước mặt Trương Huyền, nòng súng nhắm ngay huyệt Thái Dương của cậu, nhưng lập tức liền nhìn thấy Niếp Hành Phong trong tay cũng cầm súng, đứng đối diện chỉa thẳng vào giữa đầu ông ta.

~~~~~~~~~~~~~~

Ginza là một trong những trung tâm thành phố lâu đời nhất ở Tokyo.

Trong khu vực này, có cửa hàng bách hóa nổi tiếng, thương hiệu nhiều cửa hàng, nhà hàng và quán cà phê khác nhau. Ngoài ra còn có nhiều phòng triển lãm. Nhưng cũng có những nhà bán lẻ, cửa hàng thức ăn nhanh, vườn chơi game, karaoke. Vì vậy, Ginza là khu vực mua sắm thông minh và sang trọng.

Ginza nằm phía đông nam của nhà ga JR Yurakucho.

Khu vực này là khoảng 1,2 km từ đông bắc đến tây nam và rộng 0,7 km. Và nó có một mạng lưới các đường phố và những con đường.

Các đường phố chính chạy từ đông bắc đến tây nam là “Ginza Street”. (Tên chính thức là Chuo Street.)

Bảy con đường chạy từ đông sang tây phân chia khu vực thành 8 khối.

Chúng được đặt tên như từ “Ginza 1-chome” để “Ginza 8-chome” theo thứ tự từ phía bắc.

Các con đường trung tâm là Harumi Avenue.

Các giao điểm của đường phố Ginza và Harumi Avenue là trung tâm của Ginza. Nó thường được gọi là “Ginza 4-chome ngã tư”.

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~~~~~

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6

Niếp Hành Phong lo lắng Trương Huyền không địch lại nổi, đưa Lý Đình lên xe xong, liền vội vàng quay lại, thấy Hajimu Iyoshi trên tay cầm súng, vội vàng lấy một khẩu súng từ trên người một tên côn đồ nằm gần đó.

Sự việc đã bại lộ, vẻ ôn nhã bình thường Hajimu trưng ra đã sớm bị quẳng đi, nghiêm mặt dữ tợn quát: "Giao ngũ viên ra đây, bằng không tôi lập tức giết cậu ta!"

"Buông cậu ấy ra!" Niếp Hành Phong giơ súng lục chậm rãi tới gần, "Buông súng, tôi sẽ không truy cứu chuyện ông bắt cóc."

Tay Hajimu hơi run lên, vội vàng lôi kéo Trương Huyền lùi về phía sau, hét lớn: "Đừng cho là tôi đang nói đùa, anh nếu không giao ngũ viên, tôi sẽ lập tức nổ súng. Tôi đã từng giết người một lần, giết thêm một người cũng không sao, anh ngẫm lại đi, rốt cuộc là thứ đó quan trọng, hay là tính mệnh tình nhân anh quan trọng!"

"Này. . . . . ."

Trương Huyền thanh thanh giọng, chen vào nói, "Chúng ta hiện tại không phải đang diễn phim cảnh sát và tội phạm đâu, có thể nói ngắn gọn, từng bước đúng chỗ hay không?"

"Đương nhiên có thể."

https://thuviensach.vn

Lời vừa nói xong, súng lục Niếp Hành Phong đã bay tới, đập vào giữa trán Hajimu Iyoshi, làm ông ta ngã về phía sau, sau đó anh xông lên đè ông ta lại.

Trương Huyền vọt đến một bên, tức giận nói: “Tôi lần đầu mới biết súng còn có thể sử dụng như phi tiêu đấy!”

“Súng không có ống giảm thanh, cậu chắc cũng không muốn dẫn cảnh sát tới đây chứ!”

“Vậy cũng không thể lấy mạng của tôi ra đùa giỡn được, anh không thấy ông ta dùng súng đặt ngay trên đầu tôi sao?”

Cậu không sợ viên đạn là một chuyện, nhưng không được coi trọng lại là chuyện khác, chiêu tài miêu nhìn thấy có người muốn giết cậu, còn có thể nhàn hạ thoải mái chơi trò phi tiêu, rõ ràng là không đem mạng của cậu để ở trong lòng mà.

“ông ta ngay cả lên nòng còn chưa làm, cậu làm sao có thể có việc gì được?”

Niếp Hành Phong túm Hajimu Iyoshi kéo lên, nhìn ông ta mắt lộ ra vẻ châm biếm, “Ông cho tới bây giờ chưa từng động đến súng lục đúng không?”

Trán bị đập vào hiện lên vết thâm, Hajimu đau đến ôm đầu không ngừng hít sâu, không có khí lực mà trả lời.

“Ông đã bình phục lại sau khi bị bệnh nặng, tại sao còn muốn ngũ viên? Nó ngoại trừ việc có thể làm cho tử linh sống lại, chẳng lẽ còn có công dụng làm cho người ta trường sinh bất lão sao?”

“Anh, anh đang nói cái gì? Tôi không rõ. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong đem Hajimu Iyoshi kéo ra hành lang, thản nhiên nói: "Có lẽ cảnh sát sẽ làm ông hiểu ra, bắt cóc vơ vét tài sản, tàng trữ súng ống, cũng đủ để tuổi già của ông trải qua ở trong ngục giam."

"Tôi nói! Tôi nói!"

Vừa nghe nói bị giao cho cảnh sát, Hajimu Iyoshi sợ tới mức chân nhuyễn , vội vàng kêu lên: "Bệnh của tôi đúng là đã được trị tốt, nhưng mà thân thể lại xuất hiện tình trạng khác. Tiên sinh nói thần chú trên ngũ viên có thể làm tôi khỏe hẳn, tôi không có biện pháp, đành phải. . . . . ."

"Tình trạng khác?"

Hajimu Iyoshi run rẩy đưa tay kéo ống tay áo lên, cánh tay ông ta đều nổi màu tím đen.

"Toàn thân tôi đều là loại màu sắc này, tim đập càng ngày càng chậm, nhiệt độ cơ thể càng ngày càng lạnh. Tôi rất sợ, tôi muốn sống như một người bình thường, không muốn biến thành quái vật. . . . . ."

Trương Huyền nhún nhún vai, "Làn da đen một chút là quái vật, vậy thì những người Châu Phi không cần sống sao?"

"Không phải. Cậu xem, trán của tôi bị đập rách, nhưng không có máu chảy ra, tôi đã thử qua, cho dù miệng vết thương có sâu thế nào, cũng không đổ máu. Tiên sinh nói chỉ có thần chú trên ngũ viên mới có thể làm cho tôi chân chính biến trở lại thành người bình thường, cầu xin hai người đưa nó cho tôi đi, thứ đó đối với các ngươi mà nói một chút tác dụng cũng không có. . . . . ."

"Cái người ông gọi tiên sinh là ai?"

"Tamakoshi, ông ấy nói ông ấy tên là Tamakoshi. . . . . ."

https://thuviensach.vn

“Vậy ông tại sao lại giết người?”

Hajimu Iyoshi ngập ngừng không dám nói, bị Trương Huyền đạp một cước, lập tức thất thanh kêu đau: “Tôi không biết, là tiên sinh bảo tôi giết. . . . . .”

“Meo!”

Xa xa đột nhiên vang lên tiếng mèo kêu sắc nhọn cắt ngang lời Hajimu Iyoshi, Trương Huyền kêu to: “Là Tiểu Bạch!”

Nghe thanh âm là từ phía sau tòa nhà truyền đến, Niếp Hành Phong vội hỏi: “Lý Đình còn ở trên xe, mau đi xem một chút.”

Trương Huyền một mạch chạy vội tới phía sau tòa nhà, chỉ thấy Hoắc Ly đứng yên ở dưới một thân cây, dưới chân bị một luồng ánh sáng màu vàng vây quanh, nhìn thấy cậu, lập tức vẫy vẫy kêu to: “Đại ca mau cứu em, người này. . . . . Không, con quỷ này muốn hại người, mau bắt lấy nó!”

“Meo!” Tiểu Bạch cũng cùng chung mối thù kêu một tiếng.

Lý Đình té xỉu ở bên cạnh xe, đứng trước mặt cô có một người, nghe thấy tiếng bước chân củaTrương Huyền liền xoay người lại.

Người đàn ông đó dáng người thon dài, một thân áo đen, tóc dài màu bạch kim buông xõa tới bên hông, bay bay theo gió. Khuôn mặt vốn nên tính là tuấn tú, đáng tiếc trên trán có một vết sẹo dài phá hủy sự hài hòa của khuôn mặt, đôi mắt màu đen như phát sáng, mang theo khí tức cao quý nhưng cũng lộ ra vẻ âm trầm giống như dã thú.

Trương Huyền nhìn lướt qua vòng sáng màu vàng bao vây quanh tiểu hồ ly, đánh tay một cái, vòng sáng theo tiếng vang biến mất, sau đó cậu bắt đầu hoạt động khớp xương hai tay.

https://thuviensach.vn

Tinh thông vây linh thuật (thuật bao vây) của Mao Sơn, có lẽ dấu chân xuất hiện ở phòng giám định chính là do hắn lưu lại, con quỷ này không đơn giản, mình phải toàn lực ứng phó mới được.

“Ngươi là quỷ ở đâu? Đây là. . . . . Con báo nhỏ nhà ta nuôi, ngươi dám bao vây nó, ta sẽ cho ngươi biết tay, bây giờ đã là thời đại nào rồi mà còn mặc đồ cổ trang, ngươi cho là ngươi đang diễn kịch à?”

Vì luống cuống, “hồ ly” trong tiếng nhật nói như thế nào không thể nhớ nổi, Trương Huyền tùy tiện nói là con báo, Tiểu Bạch thật sự nghe không nổi nữa, lảo đảo té ngã trên đất, rên rỉ: “Cậu làm ơn vẫn nói tiếng trung là được rồi!”

Nam nhân mắt lộ ra vẻ châm biếm, ngạo nghễ nhìn Trương Huyền, “Nguyên lai là một tiểu đạo sĩ kém tiến bộ (chê bạn Huyền ko biết tiếng Nhật, quỷ cũng thật cao cấp đi), đem ngũ viên ‘thật’ giao ra đây, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.”

Biết nói tiếng Trung?

Trương Huyền buông tâm, thanh âm lập tức đề cao vài phần, cao thấp đánh giá người đàn ông đó, “Nhìn ngươi cũng là du hồn đã chết mấy trăm năm, còn có thể ở lại nhân gian, sử dụng được một ít đạo thuật, lại có pháp lệnh của gia tộc Tamakoshi, nhất định là do nhà bọn họ gọi về đúng không? Nhật Bản các ngươi thường gọi là gì nhỉ? Thị vệ thần?”

“Thức thần!” Tiểu Bạch cùng Hoắc Ly đồng thời sữa lại.

Trương Huyền trừng mắt liếc nhìn bọn họ một cái, “Có cái gì khác nhau? Dù sao đều là nô tài.”

Ánh mắt người đàn ông trở nên sắc lạnh, quát: “Đem ngũ viên thật giao ra đây, nó không nên thuộc về các ngươi!”

https://thuviensach.vn

Hắn không phủ nhận, như vậy chứng minh mình đoán đúng, thức thần gia tộc Tamakoshi lại biết dùng đạo thuật Mao Sơn, Trương Huyền cảm thấy bất ngờ, cười lạnh nói: “Nếu ta không đưa thì sao?”

Sắc mặt người đó trầm xuống, vung tay áo, Lý Đình đang nằm trên mặt đất lập tức bay đứng lên, Trương Huyền tay vội vàng kháp chỉ quyết, một lá bùa bay vút ra, quát: “Dừng tay!”

Người đó liền bắn ngón tay, ánh sáng lướt qua, đem bùa đốt thành tro.

Bùa dễ dàng bị đối phương hóa giải, Trương Huyền không dám khinh thường, ngón cái đè lên ngón giữa, hai tay vẽ vòng tròn đảo ngược, thiết lập thiên la địa võng, ai ngờ khẩu quyết chưa kịp nói ra, chỉ thấy đối phương cũng lập ra song bí quyết, nghiễm nhiên là bùa chú thần lôi điện của đạo gia, trong miệng lẩm bẩm, nhất thời vài tia sấm sét bổ tới.

“Đem ngũ viên giao ra đây!”

Cũng may Trương Huyền lủi mau, sấm sét không đánh vào được người cậu. Bất quá cậu trốn cũng vô cùng chật vật, lần đầu tróc quỷ bị quỷ dẫn sét đánh, tức giận làm cổ tay cậu rung lên, Tác Hồn Ti bay ra, song long gào thét bay lên trời, hai luồng sáng bạc nhô lên cao bay về phía người đàn ông, trong miệng niệm thần điện Lôi Hành chú, một tiếng sấm phản ngược trở về.

Người đàn ông nâng tay tựa hồ nghĩ muốn tiếp chiêu, lại đột nhiên dừng lại, ngơ ngác nhìn về phía trước, sấm sét kia nháy mắt liền đánh đến trước ngực hắn, hất hắn văng ra ngoài.

Ngoài ý muốn đắc thủ, Trương Huyền có chút ngạc nhiên. Theo bản năng quay đầu nhìn, thấy phía sau không có gì, ngoại trừ chiêu tài miêu vừa mới chạy tới.

“Cẩn thận!”

https://thuviensach.vn

Lý Đình thân thể bởi vì linh lực của người đàn ông vẫn treo lơ lững ở giữa không trung, hắn trọng thương ngã xuống đất, lập tức cô cũng từ trên không trung ngã xuống, Trương Huyền cách quá xa, không kịp cứu, mắt thấy cô ngả xuống. Bỗng nhiên bên cạnh một thân ảnh yểu điệu phóng qua, hai ngón tay giơ ra lướt lướt, tựa hồ như giữa không trung có một bàn tay vô hình đở lấy Lý Đình, chậm rãi đưa cô đặt trên mặt đất.

“Xin lỗi, xin lỗi, vừa rồi hơi luống cuống, đã quên mất khẩu quyết cứu người.”

Bị Niếp Hành Phong giận giữ trừng mắt, Trương Huyền vội vàng cười giải thích, đạo thuật của cậu vốn là dùng để hàng yêu tróc quỷ, cứu người cũng không lành nghề.

“Ôi, mỹ nữ!”

Thấy người xuất hiện chính là một cô gái cao gầy mảnh khảnh xinh đẹp, Hoắc Ly nhịn không được thốt lên lời tán thưởng, lập tức mu bàn tay bị mèo hung hăng cào cho một phát.

“Không xong, lại để cho hắn chạy mất!”

Thấy người đàn ông đã biến mất ở không trung, cô gái dậm chân một cái, rất không cam lòng nói.

“Tiểu thư, cô là. . . . . .”

Có mỹ nữ xuất hiện, Trương Huyền lập tức tiến lên đến gần, đáng tiếc cô gái đó liền đem ánh mắt đặt ở trên người Niếp Hành Phong, mỉm cười nói: “Niếp tiên sinh, tôi rốt cục nhìn thấy chân nhân (người thật) của anh, anh bình thường so với lúc ngủ trông còn đẹp hơn.”

Chân nhân? Ngủ?

https://thuviensach.vn

Đôi mắt màu lam của Trương Huyền linh quang chợt lóe, tiến lên bất động thanh sắc che ở giữa Niếp Hành Phong và cô gái, cười hì hì hỏi: "Nghe ý tứ của cô, giống như biết thân thể anh ấy ở đâu thì phải."

"Đương nhiên biết, hai ngày này đều là tôi chăm sóc mà."

Cô gái cười vươn tay về phía Niếp Hành Phong, "Xin chào, tôi tên là Jinguji Sakurai, anh có thể gọi tôi là Sakurai, hai ngày trước ông nội tôi có gặp anh một lần, ông ấy có cảnh báo anh không nên xen vào việc của người khác, nhưng mà anh lại không nghe, kết quả là thân thể của chính mình đánh mất cũng không biết, tôi vẫn luôn cố đi tìm anh, không ngờ lại trùng hợp gặp nhau ở đây."

"Hóa ra là tiểu thư Sakurai, xin chào."

Nơi này tựa hồ không có việc của cậu.

Bị phớt lờ, Trương Huyền thức thời thối lui sang một bên, bảo Hoắc Ly hỗ trợ đỡ Lý Đình lên trên xe, hỏi: "Bọn em sao lại theo tới đây hả? Đúng là càng ngày càng không nghe lời !"

Hoắc Ly nhìn Tiểu Bạch liếc mắt một cái, không nói, Trương Huyền lập tức xách cổ Tiểu Bạch, bắt nó ném mạnh vào trong xe.

"Em phải hiểu rõ ràng tình trạng của mình đi, Tiểu Bạch là sủng vật của em, không phải chủ nhân của em! Nếu không nghe lời, anh lập tức sẽ quẳng nó ra đường!"

Hoắc Ly sợ tới mức liên tục gật đầu, cũng ngoan ngoãn lên xe ngồi. Bị nhéo đau , Tiểu Bạch ngao ngao một tiếng, nhảy đến trên đùi Hoắc Ly, tức giận đi qua đi lại dậm dậm chân.

"Nguyên lai anh tên là Trương Huyền."

https://thuviensach.vn

Nghe xong Niếp Hành Phong giới thiệu, Sakurai cười chào hỏi Trương Huyền: “Thật là lợi hại, ngay cả thức thần của gia tộc Tamakoshi mà cũng bị anh đánh bại, Có điều hắn rất hung hãn, không lấy được thứ hắn muốn, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua, mời mọi người đến về nhà tôi một chuyến, để hồn phách của Niếp tiên sinh trở về vị trí cũ, sau đó cùng nhau thương lượng xem làm thế nào để đối phó với hắn ta.”

Trương Huyền nhìn Niếp Hành Phong, rồi hỏi Sakurai, “Cô trùng hợp như vậy tới đây, không phải cũng là vì ngũ viên chứ? Nói thực ra, trên tay chúng ta căn bản không có đồng tiền xu đó, ngay cả như vậy, các người còn đuổi theo trả lại thân thể chủ tịch nhà tôi nữa không?”

“Mấy người không có?” Sakurai sửng sốt, lập tức cười rộ lên, “Chuyện có liên quan đến ngũ viên mà nói thì rất dài, bên trong rất nhiều nội tình tôi cũng không biết rõ cho lắm, không bằng chờ đến khi gặp ông nội của tôi rồi để ông ấy nói cho mọi người nghe. Về phần thân thể của Niếp tiên sinh, chúng tôi đương nhiên sẽ trả lại, gia tộc Jinguji chúng tôi là thầy bói nổi tiếng chứ không phải là đạo tặc.”

Niếp Hành Phong gật đầu đồng ý, hẹn ngày mai sẽ đến ghé thăm, Lý Đình bị hoảng sợ, cần trở về nghỉ ngơi, hơn nữa muộn như vậy rồi mà còn tới thì cũng thực thất lễ, Sakurai không miễn cưỡng nhưng vẫn nói hồn phách tách rời thực thể không phải hiện tượng tốt, bảo anh đừng để kéo dài lâu.

Đang nói chuyện, đột nhiên một tiếng vang nhỏ truyền đến, Niếp Hành Phong biến sắc, vội vàng xoay người chạy về phía tòa nhà.

Hajimu Iyoshi nghiêng người ngã xuống chỗ cầu thang đi lên ở lầu một, trong tay nắm khẩu súng vừa rồi dùng để uy hiếp Trương Huyền, họng súng chỉa vào chỗ trái tim, ngón tay đặt ở cò súng, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, trên ngực quả nhiên không có máu chảy ra.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền tiến lên sờ sờ động mạch cổ của ông ta, lắc đầu, “Đã chết, xem ra cho dù không đổ máu, cũng vẫn có thể biến thành người chết.”

Sakurai tức giận kêu lên: “Nhất định là người nhà Tamakoshi làm, bọn họ từ trước đến nay luôn coi mạng người như cỏ rác!”

“Nhưng mà nhìn qua hình như là tự sát.”

“Cũng có thể là ngụy trang thành tự sát.” Niếp Hành Phong đăm chiêu nói.

Vừa rồi khi anh kéo Hajimu Iyoshi xuống lầu, ông ta kêu ầm lên là đau đầu, đi không nổi, anh liền cột Hajimu Iyoshi vào tay vịn cầu thang ở lầu một. Dùng dây giày trói người theo thủ pháp mà trước kia anh học được từ sư phụ ở đạo trường, không ngờ là Hajimu Iyoshi sau khi giãy ra lại nổ súng tự sát, đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng bị giết.

Hai người từ biệt Sakurai rồi lái xe quay về khách sạn, trên đường đi Trương Huyền tức giận hỏi: “Anh tại sao lại không nhận lời Sakurai đêm nay sẽ tới nhà cô ta? Con quỷ của gia tộc Tamakoshi có chút đạo hạnh, nếu thân thể của anh bị hủy diệt rồi, tôi xem anh sẽ làm thế nào bây giờ!”

“Kì quái, mọi người đều không có đồng tiền xu kia vậy nó rốt cuộc đã đi đâu?”

“Này, tôi đang nói chuyện với anh đấy, anh có nghe hay không hả! ?”

Niếp Hành Phong thản nhiên nhìn Trương Huyền liếc mắt một cái, “Tôi đang nghe, bất quá tôi tin rằng Jinguji Masato có năng lực bảo quản tốt thân thể giúp tôi, Tamakoshi Hiroyoshi vội vàng đi khắp nơi tìm tiền xu, nào có tâm tư để ý tới cơ thể của tôi nữa!”

Trương Huyền sờ sờ cằm, “Nói cũng đúng nha, vừa rồi con quỷ kia còn uy hiếp tôi đưa ngũ viên thật ra, nghe khẩu khí của hắn, không giống như là

https://thuviensach.vn

giả bộ, ai đau. . . . . .”

Xe dừng gấp, Trương Huyền đầu như bị giật mạnh, va vào ghế ngồi phía trước, đau đến không thở nổi, Tiểu Bạch vui sướng khi người gặp họa nói: “Giáo huấn này là nói cho chúng ta biết, ngồi xe nhất định không được quên thắt dây an toàn.”

Không thèm phản bác, Trương Huyền hướng về phía Niếp Hành Phong rống lớn: “Chủ tịch anh làm cái gì vậy? Tại sao lại đột nhiên phanh thế.”

“Xin lỗi, tôi thất thần một chút .”

Sau khi quay về khách sạn, Lý Đình tỉnh lại, cảm xúc coi như ổn định, kể lại cho Niếp Hành Phong là Hajimu Iyoshi nói anh xảy ra chuyện nên cô mới hoang mang rối loạn chạy tới gặp mặt. Di động đặt ở trong túi xách, điện báo Niếp Hành Phong goi đến cô không có nghe thấy, sau gọi lại mà không được, cho nên mới dễ tin lời Hajimu.

Lý Đình sau khi nói xong, lại hỏi về Hajimu Iyoshi, Niếp Hành Phong nói cho có lệ hai câu liền chuyển đề tài, còn dặn dò cô lập tức về nước, Trương Huyền bảo người của khách sạn đặt vé dùm, thực may mắn, chuyến máy bay sớm nhất vào ngày mai có vé trống.

Sau khi Lý Đình đi nghỉ ngơi, Trương Huyền mở máy tính ra muốn điều tra những tư liệu có liên quan đến Tamakoshi Hiroyoshi, tìm kiếm nửa ngày không đạt được kết quả gì, cậu tức giận giựt giựt tóc, “Người này đúng là cẩn thận, đem hành tung của mình giấu thật kin kẽ, xem ra kỹ thuật hacker của tôi cần phải nâng cao.”

Niếp Hành Phong uống cà phê, cân nhắc nói: “Cậu không cảm thấy kỳ quái sao? Tamakoshi Hiroyoshi nếu chăm chăm tìm kiếm thần chú phục sinh thì ngay từ đầu cần gì phải tự sát?”

https://thuviensach.vn

“Chủ tịch, cùng một vấn đề mà hỏi hơn hai lần, là dấu hiệu chứng minh anh chưa già mà đã yếu, có điều lần này tôi có thể nói cho anh đáp án tôi mới nghĩ đến – trốn nợ. Công ty kinh doanh không tốt, thiếu nợ, anh ta lấy tiền ở đâu ra? Chết rồi là có thể xong hết mọi chuyện, sau đó để cho Hajimu đến ở nhà anh ta, thay anh ta trông coi nhà ở miễn phí, lại lợi dụng tử linh và thức thần đi khắp nơi hành hung làm việc xấu, tính toán chu toàn. . . . . Chủ tịch, tôi đã chuẩn bị nước xong rồi,có muốn cùng nhau ngâm nước tắm không?”

Cà phê ở trong miệng Niếp Hành Phong thiếu chút nữa là bị phun ra, hơn nữa ngày mới buồn bực nói: “Không cần, cậu một mình chậm rãi hưởng thụ đi.”

Hồn phách hình như là không cần thiết phải tắm rửa thì phải? Mà cho dù có tất yếu, anh cũng tuyệt đối không tắm chung với tiểu thần côn!

Ngày hôm sau, Niếp Hành Phong đưa Lý Đình ra sân bay, chờ cô ngồi lên máy bay rồi mới kêu xe taxi đi đến nhà của Jinguji Masato. Nhà của ông ta rất dễ tìm, Niếp Hành Phong chỉ nói cái tên, lái xe liền lộ ra vẻ mặt sùng bái.

“Là Jinguji tiên sinh à, mọi người có hẹn trước không thế? Không hẹn trước thì rất khó gặp ông ấy.”

Niếp Hành Phong lật xem báo chí chuyên dùng phục vụ hành khách trên xe, thuận miệng hỏi: “Ông ấy nổi tiếng như vậy sao?”

“Đó là đương nhiên, ngay cả đại trụ trì của chùa Phổ Nguyện cũng thường xuyên ghé thăm chỗ ông ấy mà, hiện tại ông ta chính là thầy bói lợi hại nhất của Nhật Bản chúng tôi.”

“Chùa Phổ Nguyện?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, chính là một tòa miếu thờ ở gần nhà của tiên sinh, nơi đó thần phật rất linh nghiệm, mọi người nếu có thời gian, nhất định nên tới đó cầu nguyện. . . . . .”

Lái xe nói rất nhiều, dọc theo đường đi nói không ngừng nghỉ, Niếp Hành Phong nghe anh ta kể dong dài, thuận tiện xem qua báo chí một lần, không có tin tức về Hajimu Iyoshi, không biết là do tiểu bang phái kia sợ gặp rắc rối, trộm giấu diếm thi thể ông ta, hay là cảnh sát lo lắng xác chết không có máu sẽ làm dân chúng hoảng sợ, cố ý phong tỏa tin tức.

Trương Huyền không nói sai, Hajimu Iyoshi là tự sát, nhưng rất có có thể là người của gia tộc Tamakoshi khống chế ý chí của ông ta, buộc ông ta phải tự sát, chính là trước khi chết ông ta cười rất kỳ quái, ông ta lúc ấy đến tột cùng nhìn thấy gì mà có thể lộ ra nụ cười khoái trá như vậy?

Đi vào trước cửa nhà Jinguji, Niếp Hành Phong còn chưa ấn chuông cửa thì cửa đã mở, Sakurai đứng ở cửa, cười nhìn bọn họ.

“Mọi người cuối cùng cũng đến, ông nội đang chờ mọi người.”

Cô dẫn mọi người đi vào một căn phòng lát Tatami* ở giữa sàn nhà, Jinguji Masato mặc kimono, ngồi xếp bằng ở trên một đệm cói, trên bàn hương trà lượn lờ, tựa hồ là vừa mới pha xong.

~~~~~

Tatami: là một loại sản phẩm (tạm gọi là tấm nệm) được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản. Phòng được lát sàn bằng tatami được gọi là phòng tatami. Phòng tatami có mặt sàn được tạo ra bằng cách xếp chặt các tấm nệm hình chữ nhật có kích cỡ thống nhất lại với nhau. Mỗi tấm nệm (waratoko) này thường có chiều dài bằng hai lần chiều rộng. Kích cỡ chuẩn truyền thống là 910mm×1820mm, dày 55mm. Những tấm nệm này có phần lõi được làm từ rơm khô đan ép chặt với nhau. Lớp ngoài nệm là chiếu cói bao bọc

https://thuviensach.vn
~~~~~

~~~~~~

“Lão tiên sinh không phải là đã sớm tính ra thời gian chúng tôi tới, cố ý pha trà ngon đợi chúng tôi chứ?” Trương Huyền nghiền ngẫm hỏi.

“Đó là đương nhiên, khả năng bói toán của ông nội chính là thiên hạ vô song, nói nếu là khách quý tới chơi, tự nhiên phải pha trà thượng đẳng, đây là loại trà Shizuoka (là một tỉnh nằm ở vùng Chubu trên đảo Honshu. Trung tâm hành chính là thành phố Shizuoka. Tỉnh này nổi tiếng với Núi Phú Sĩ.)tốt nhất, mời thưởng thức.”

Sakurai quỳ xuống, đem chén trà lần lượt dọn ra, thay mọi người pha trà, ngay cả phần của Tiểu Bạch cũng được chuẩn bị, còn rất cẩn thận thả ống hút ở trong chén.

Niếp Hành Phong nói cảm ơn, ngồi xếp bằng xuống, Jinguji Masato mỉm cười nhìn anh, “Người trẻ tuổi, không nghe lời tôi khuyên mà biến thành bộ dạng thế này, biết vậy chẳng làm đúng không? Ngày đó tôi cố ý thôi miên cậu, hy vọng có thể giúp cậu tránh đi một kiếp, không ngờ tai nạn vẫn là không thể tránh khỏi, may là tôi đúng lúc mang thân thể của cậu đi, nếu không bị Tamakoshi Hiroyoshi hủy diệt, đến lúc đó cậu biến thành du hồn dã quỷ, chỉ sợ ngay cả vị bằng hữu là thiên sư này cũng không tài cán giúp nổi đâu.”

Trương Huyền nhấp mộng ngụm trà rồi reo lên: “Trên cơ bản, chỉ cần có tiền đúng lúc, chuyện tôi không thể làm cho tới bây giờ còn chưa từng có. . . . . .”

Vừa mới dứt lời, đã bị tay Niếp Hành Phong thúc một cái, dùng ánh mắt ý bảo cậu phải cư xử có chừng mực.

“Lão tiên sinh, ngày đó nói chuyện có nhiều lời đã mạo phạm, xin thứ lỗi, chúng tôi hôm nay đến ngoại trừ việc nhập hồn còn muốn tìm hiểu về

https://thuviensach.vn
~~~~~~

bí mật được che dấu đằng sau đồng tiền xu ngũ viên kia, tôi nghĩ tiên sinh nhất định biết."

Jinguji Masato nhấp ngụm trà, chậm rãi vuốt cằm: "Biết, có điều đáng tiếc là đến bây giờ vẫn là không có đầu mối đồng tiền xu đó đã đi đâu."

Niếp Hành Phong cười cười: "Kỳ thật tôi phỏng đoán nếu tất cả mọi người đều không có lấy được đồng tiền xu kia thì nhất định vẫn còn ở tại chỗ cảnh sát."

"Nếu là như vậy, tôi hẳn là đã tính ra được. Niếp tiên sinh, cậu thực sự không có đồng tiền xu kia?"

"Đồng tiền xu đó với tôi mà nói nửa điểm tác dụng cũng không có, nếu tôi có, nhất định lập tức đưa ra tránh khỏi rước rắc rối vào thân."

Jinguji Masato lông mi hoa râm nhíu lên, Sakurai vội nói: "Ông nội, nói không chừng là những người ở sở cảnh sát dùng thủ đoạn gì đó giấu nó đi, ông để cháu đi hỏi một chút xem sao."

Jinguji Masato gật gật đầu, "Đi xem cũng tốt, nói không chừng là chúng ta bỏ qua điểm nào đó."

Sakurai khom người lui ra sau, Jinguji Masato cười với Niếp Hành Phong cười nói: "Trà đã thưởng thức rồi, cũng nên để hồn phách của cậu quay trở về vị trí cũ, mời theo tôi."

Mọi người theo ông ta đi vào một gian phòng làm việc, ở giữa căn phòng là chiếc giường lớn, thân thể Niếp Hành Phong được đặt ở trên đó, Trương Huyền chạy tới ở trên người anh xoa xoa bóp bóp nửa ngày, chậc lưỡi nói: "Một chút vết thương cũng không có, đúng là phi thường khỏe mạnh mà."

Cậu lúc đầu nghe Niếp Hành Phong nói bị xe chạy như bay đâm văng ra xa mấy mét, đoán rằng Niếp Hành Phong ít nhất cũng sẽ gãy mấy cái

https://thuviensach.vn

xương sườn, không nghĩ tới thân thể anh ta hoàn hảo không tổn hại gì, thân thủ xoa bóp, cơ thể mạnh mẻ hữu lực, tuyệt đối mĩ hình.

Nhìn thấy thân thể của mình trước mặt mọi người bị sờ tới sờ lui, Niếp Hành Phong có cảm giác bị phi lễ, bước lên phía trước đẩy tay Trương Huyền ra, thấp giọng quát: “Sờ đủ chưa, mau làm cho tôi trở về như cũ!”

“Tuân mệnh!”

Không dám trì hoãn, Trương Huyền đem lòng bàn tay đặt tại giữa lưng Niếp Hành Phong, lẩm nhẩm niệm thần chú quy hồn, bao quanh lấy hồn phách anh, nói: “Nguyên thần quy vị!”

Niếp Hành Phong chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, chờ đến khi tỉnh táo lại, phát hiện mình đã nằm thẳng ở trên giường, Jinguji Masato nói: “Mời đi theo tôi, tôi sẽ kể cho mọi người nghe chuyện về gia tộc Tamakoshi và gia tộc Kikufuma.”

Mọi người trở lại phòng khách, người hầu một lần nữa bưng trà thơm lên, Jinguji Masato bật TV, chuyển tới kênh tin tức, bên trong đang phát tin thông báo buổi tối có nguyệt thực toàn phần.

“Chúng ta chỉ có thời gian là một ngày, nếu đêm nay trước khi xảy ra nguyệt thực toàn phần Tamakoshi Hiroyoshi mà chiếm được đồng tiền xu kia thì hắn có thể lợi dụng bùa chú trên đó mở ra cánh cửa địa ngục âm ty, làm cho mình sống lại.”

Niếp Hành Phong hỏi: “Tôi nghe nói Tamakoshi là do công ty kinh doanh không tốt mà tự sát, chẳng lẽ không đúng sự thật?”

“Hắn là tự sát, nhưng không phải vì công ty kinh doanh không tốt, mà là thân mắc bệnh nan y, cho nên chỉ có thể chết rồi sau đó hồi sinh. Gia tộc Tamakoshi và gia tộc Kikufuma tổ tông từng là quan hệ thông gia, thuật chiêu hồn của con gái nhà Tamakoshi nghe nói thiên hạ vô song, sự tồn tại

https://thuviensach.vn

của cô ta đối với gia tộc Tamakoshi rất quan trọng, cho nên sau khi cô ta bệnh nặng qua đời, hai đại gia tộc bọn họ cùng đi tìm kiếm thần chú có thể làm tử linh sống lại, sau khi bọn họ tìm được rồi, hai đại gia tộc mỗi bên giữ một phần, Tamakoshi Hiroyoshi chỉ có một nửa, không đủ để sống lại, cho nên hắn tìm Anna, muốn cô ta bán nữa còn lại cho hắn."

Xem ra Hajimu Iyoshi có thể sống tiếp là bởi vì dùng một nửa phù chú, đáng tiếc không được đầy đủ, cho nên mới biến thành bộ dáng như cái xác không hồn.

Trương Huyền vội hỏi: "Chính là Anna lại không đồng ý phải không?"

"Đương nhiên là không, thuật phục sinh là thuật nghịch thiên, Tamakoshi Hiroyoshi lại có mục đích không tốt, cho nên Anna trốn tránh sự truy tìm của hắn, cũng cầu cứu tôi, đáng tiếc vẫn là chậm một bước, cô ta bị tử linh mà Tamakoshi khống chế giết chết, có điều thần chú phục sinh lại được cô chuyển qua đồng tiền xu ngũ viên trước, tôi đoán đồng tiền xu kia hắn là thức thần nhà Tamakoshi đoạt lấy mất rồi, cho nên mới bảo Sakurai đi chặn lại hắn, đáng tiếc vẫn là để hắn chạy thoát ."

Nói lên cái tên thức thần tối hôm qua, Trương Huyền đột nhiên hứng thú, vội hỏi: "Tên kia thoạt nhìn rất oai phong, không giống linh thể hạ đẳng bình thường."

"Hắn là thức thần của gia tộc Tamakoshi, nghe nói theo là tồn tại từ thời đại Muromachi (Mạc Phủ) , ngoại trừ ông tổ nhà Tamakoshi, không ai có thể khống chế được hắn, Tamakoshi Hiroyoshi có thể sử dụng hắn, có lẽ có ẩn tình."

"Hắn rất lợi hại, còn biết sử dụng đạo thuật Mao Sơn của Trung Quốc."

Jinguji Masato nở nụ cười, "Tôi chỉ biết tà không thể thắng chính."

"Nhưng mà ta còn có một chút không rõ."

https://thuviensach.vn

Nghe xong hồi lâu, Tiểu Bạch rốt cục nhịn không được giờ chân mèo lên tiếng: “Kỳ thật là hỏi lại câu hỏi cũ, nếu pháp thuật phục sinh này có trăm hại mà không có lợi, tại sao Anna lại không hủy nó đi?”

Jinguji Masato suy nghĩ thật lâu, rồi lắc đầu, “Có lẽ đó là di vật tổ tiên, cô ta không dám hủy diệt?”

“Còn có còn có, ” Hoắc Ly cũng vô giúp vui, nói: “Ông vừa rồi nói hai đại gia tộc tìm được thuật phục sinh, vậy cuối cùng rốt cuộc có cứu sống được thân nhân của bọn họ không?”

“Không có. Tôi nghe truyền lại là, bởi vì tử linh sống lại sẽ mở ra cánh cổng địa ngục âm ty, vì không muốn khôn cùng hắc ám của địa ngục bao trùm nhân gian, cuối cùng cô ta đã tự nhảy vào địa ngục, đóng lại cánh cửa.”

“Thật đáng thương.”

Điện thoại vang lên, Jinguji Masato nói tiếng thất lễ, đi tiếp điện thoại, sau khi nghe xong, quay đầu hướng Niếp Hành Phong cười nói: “Quả nhiên là cậu nói đúng, ngũ viên thật sự vẫn còn ở trong tay cảnh sát.”

“Gì?”

Trương Huyền phản ứng rất không lễ phép, “Kia thức thần cũng quá ngốc, nơi rành rành như vậy thì không tìm cứ đuổi theo chúng ta đòi.”

“Có lẽ nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, không phải là tôi cũng không có tính ra tung tích của nó sao? Tôi đã bảo Sakurai tạm mượn tiền xu từ chỗ cảnh sát đem nó đưa về, hy vọng trên đường không xảy ra vấn đề gì.”

Oa, vật chứng quan trọng như vậy mà có thể mượn tạm?

https://thuviensach.vn

Trương Huyền trừng lớn ánh mắt, một lần nữa đánh giá lại ông lão có vị trí hết sức quan trọng ở Nhật này.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7

Sakurai rất nhanh đã quay lại, có điều trên mặt không có biểu tình hưng phấn, đem tiền xu đưa cho Jinguji Masato, chán nản nói: “Không biết có phải cảnh sát dùng tiền xu giả lừa cháu hay không, vừa rồi cháu đã ở phòng giám định của bọn họ dùng dụng cụ xem xét đồng tiền xu một hồi lâu mà vẫn không thấy được trên đó có phù chú.”

“Có lẽ phù chú cần phải có pháp thuật hoặc linh lực đặc biệt mới có thể nhìn thấy.” Tiểu Bạch dùng ống hút uống trà xanh, chậm rì rì nói.

“Nhưng mà bọn họ nói nhân viên giám định có nhìn thấy hoa văn ở trên đó, còn từng nhắc tới với các đồng nghiệp, đáng tiếc ông ấy còn chưa kịp làm báo cáo giám định thì đã chết, hiện tại sở cảnh sát rất rối loạn, nghĩ muốn điều tra cũng không biết bắt đầu từ chỗ nào.” Sakurai cau mày nói.

Ở sở cảnh sát xảy ra vụ án giết người, hung thủ lại là nhân viên cảnh sát, có thể bây giờ cảnh sát còn mang hết toàn lực để giấu diếm chuyện này, nào có tâm tư đi để ý tới một đồng tiền xu ngũ viên nho nhỏ.

Niếp Hành Phong hỏi: “Có thể đem tiền xu cho tôi xem một chút không?”

Jinguji Masato đưa tiền xu cho Niếp Hành Phong, anh nhìn xem mặt sau đồng tiền xu, trên đó viết năm thứ tư Minh Trị, là đồng tiền anh nhìn thấy ở trong nhà Anna.

https://thuviensach.vn

Hoắc Ly tiếp nhận nhìn một chút, “Là đồng tiền xu bình thường thôi mà.”

“Theo giá trị cất giữ mà nói, nó hẳn là rất trân quý, chính là đối với chúng ta một chút tác dụng cũng không có.” Sakurai buồn nản nói: “Chúng ta luôn chậm một bước, cứu không được Anna, còn ngay cả manh mối cô ấy lưu lại cũng tìm không được, nhất định là Tamakoshi đã đoạt trước rồi. Ông nội, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Chúng ta không cần tìm tiền xu, trực tiếp đi tìm người xấu là được rồi. Đại ca, anh tìm người chiêu hồn là lợi hại nhất, tính tính xem bọn họ hiện tại trốn ở đâu đi.” Hoắc Ly đề nghị.

Cậu nếu có thể tính ra được thì làm gì phải chờ tới bây giờ?

Trương Huyền lấy đồng tiền xu nhìn nhìn, bỏ qua vấn đề niên đại mà nói, đồng tiền này quả thực rất bình thường, mặt ngoài loang loáng, đừng nói hoa văn, ngay cả vết xước cũng rất ít.” Có ai trong chúng ta từng nhìn thấy qua hoa văn trên đồng tiền xu này chưa?”

“Có chuyên gia giám định kia, nhưng mà ông ta đã chết.”

“Ông ta đã chết, cũng không có nghĩa những gì ông ta nhìn thấy sẽ biến mất.”

Trương Huyền qua lại vuốt vuốt tiền xu, đột nhiên thở dài: “Tôi nghĩ, chúng ta đều bị Anna đùa giỡn, cô ta dùng một tiểu xảo nho nhỏ, lừa chúng ta xoay như chong chóng. Hậu nhân nhà Kazamazu quả nhiên không đơn giản, có thể sử dụng đạo thuật Trung Quốc, đạo gia chúng tôi gọi nó là ý mô thuật (thuật mô phỏng lại), đây chính là bất truyền chi kĩ (kĩ năng không phổ biến rộng rãi).”

Jinguji Masato ngạc nhiên nói: “Ý mô thuật? Tôi hình như có nghe nói qua, có điều không rõ hàm nghĩa trong đó.”

https://thuviensach.vn

“Ý mô thuật nguyên tắc rất đơn giản, giống như cách copy những thứ trong máy tính, có điều là tự động, sau khi hoa văn trên tiền xu bị người nhìn thấy thì sẽ biến mất, mà hoa văn đó sẽ phong lại trong trí nhớ của người nọ, nói đến đây thì hiện đại khoa học kỹ thuật còn không đều là từ đạo gia phát triển lên. Mấy ngàn năm trước đạo phái chúng tôi đã có kỹ thuật copy mà toàn bộ đều là tự động hoá. . . . . .”

Niếp Hành Phong đem người đang kiệt lực phát huy mạnh đạo pháp kéo đến một bên, nói: “Nói cách khác, cho dù chuyên gia giám định kia bị tử vong, hoa văn đó hẳn là còn ở lại trong con ngươi của ông ta.”

Sakurai vội nói: “Ông nội, xin cho cháu và cả vị Trương tiên sinh này đến sở cảnh sát một lần nữa,.”

“Em cũng đi!” Hoắc Ly vội vàng nói theo vào, hơn nữa không thèm để ý tới Tiểu Bạch kháng nghị, bắt nó nhét vào trong ba lô.

“Việc này không nên chậm trễ, vậy nhanh đi thôi.”

Trương Huyền làm động tác mời, Niếp Hành Phong cũng đứng lên, bỗng nhiên trước mắt choáng váng, lại ngã ngồi trở về.

“Cẩn thận!”

Chiêu tài miêu có việc, Trương Huyền sốt ruột, bước lên phía trước đỡ lấy anh ta, vươn tay nhanh chóng vẽ bùa định thần ở lòng bàn tay anh ta.

“Là do hồn phách tách khỏi thân thể lâu quá nên không khoẻ, anh đừng theo giúp vui, ở đây bồi lão nhân gia tâm sự đi, chúng tôi sẽ nhanh chóng trở lại.”

“Tôi không sao. . . . . .”

https://thuviensach.vn

“Tôi nói có việc là có việc!” Trương Huyền trừng mắt, rống: “Anh cũng không phải có chín cái mạng, tiếp tục gây sức ép nhất định sẽ gặp chuyện không may, anh nếu có việc, tôi phải làm sao bây giờ?”

Đúng vậy, nếu chiêu tài miêu mà có chuyện gì, không có pháp khí chiêu tài tiểu thần côn sau này thật không biết nên làm cái gì bây giờ .

Thấy hai ông cháu Jinguji nghe lời này sau đều có vẻ mặt kinh ngạc, Niếp Hành Phong rất muốn nói cho bọn họ, lời này tuyệt không chân tình động lòng người giống như bề ngoài, mà là trắng trợn liên quan đến tiền tài.

Niếp Hành Phong nghe theo lời an bài của Trương Huyền, lưu lại nghỉ ngơi, chờ bọn họ đi rồi, Jinguji Masato nói với anh: “Tôi đưa cậu vào phòng nghỉ, nơi đó là phòng lát Tatami, mệt mỏi có thể nằm xuống nghỉ ngơi.”

Niếp Hành Phong nói cảm ơn, đi theo Jinguji Masato vào phòng nghỉ, ông ta lại bảo người bưng trà và điểm tâm tới, dặn dò anh nghỉ ngơi cho tốt rồi ra ngoài.

Hồn phách mới vừa trở về cơ thể làm cả người cảm thấy mệt mỏi, Niếp Hành Phong chậm rãi nằm ngửa trên mặt sàn nghỉ ngơi, trên trần nhà có khắc bát quái đồ, hình khắc rất lớn, giống như là đang áp từ phía trên xuống.

Không hổ là gia tộc bói toán nổi tiếng của Nhật Bản, trên trần nhà mà cũng có hình bát quái, nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy có chút là lạ? Niếp Hành Phong bắt tay khoát lên trán, nhắm mắt dưỡng thần.

Không biết vì cái gì, lòng có chút hoảng hốt, cảm thấy như mình đã bỏ qua cái gì, ánh mắt xẹt qua tranh thủy mặc ở trên tường, hình vẽ ngôi chùa trên đó làm cho anh giật mình, vội quay đầu xem hình bát quái trên đỉnh đầu.

https://thuviensach.vn

Khó trách vừa rồi cảm thấy không thích hợp. Hình bát quái này sắp quẻ ngược chiều kim đồng hồ, sắp xếp quẻ ngược chiều kim đồng hồ có ý nghĩa đặc thù gì?

Niếp Hành Phong đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ về phía bắc cách đó không xa có một khu nghĩa địa. Nhật Bản và Trung Quốc tập tục khác nhau, giữa vùng dân cư đông đúc cũng có thể nhìn thấy nghĩa trang, nhưng ngẩng đầu thấy mồ mả, theo phong thuỷ mà nói là điềm xấu, ngay cả người thường cũng đều hiểu được nguyên tắc này, gia tộc Jinguji tại sao biết rõ mà còn cố vi phạm?

Mơ hồ cảm thấy không ổn, Niếp Hành Phong vội lấy điện thoại di động ra gọi cho Trương Huyền, điện thoại vừa được nghe, anh đã nói ngay: “Cẩn thận Sakurai!”

“Anh nói cái gì?”

Từ loa truyền đến âm thanh tàu điện chạy ầm ầm, sau đó liền một mảnh yên tĩnh, di động bị ngắt liên lạc.

Niếp Hành Phong đang muốn gọi lại, cửa phòng phía sau bị đẩy ra, Jinguji Masato đến.

“Niếp tiên sinh, cậu gọi điện thoại cho ai vậy?”

“Cho bằng hữu.”

Niếp Hành Phong bình tĩnh trả lời trong khi lại ấn nút gọi, Jinguji Masato mỉm cười: “Có vẻ giống như là đã phát hiện ra bí mật của chúng tôi nên muốn thông báo cho bạn của cậu, có điều vô dụng thôi, Sakurai sẽ không để cho cậu ta nhận được điện thoại đâu.”

Điện thoại quả nhiên không liên lạc được, Niếp Hành Phong buông di động, nhìn Jinguji Masato đi vào phòng, lạnh lùng hỏi: “Kỳ thật lợi dụng tử

https://thuviensach.vn

linh sát Anna cùng Aota Shigeru không phải Tamakoshi Hiroyoshi, mà là ông, thậm chí Tamakoshi Hiroyoshi cũng là do ông hại chết đúng không?"

"Cậu tại sao có thể nghĩ như vậy? Thức thần nhà Tamakoshi gây tội ác khắp nơi, tìm kiếm ngũ viên, còn giết cấp dưới của cậu, những điều này tối hôm qua cậu đều tận mắt nhìn thấy rồi." Jinguji Masato bước đi thong thả đến sô pha ngồi xuống, từ từ nói.

"Hajimu Iyoshi chết không liên quan gì đến thức thần, hắn bị Trương Huyền đánh bị thương , không có năng lực đi giết Hajimu Iyoshi, Hajimu là tự sát, là ông dụ dỗ ông ta tự sát, bởi vì ông ta đã bị bại lộ thân phận, hơn nữa cũng không còn giá trị lợi dụng."

"Hửm, tôi tại sao lại phải giết một người không có liên quan gì như thế?"

"Không liên quan? Có thể ban đầu là không liên quan, nhưng khi có chung ích lợi, các người liền liên quan đến nhau ! Hajimu Iyoshi là ung thư giai đoạn cuối, trăm phương nghìn kế muốn sống tiếp, cháu trai của ông thì tai nạn xe cộ mà chết, ông cũng muốn làm cho anh ta sống lại, vì có chung mục đích cho nên các ngươi đi chung một con đường."

Người lái xe taxi từng nhắc tới chùa Phổ Nguyện, lúc ấy anh đang xem báo chí, không chú ý nghe, vừa rồi nhìn đến bức tranh thủy mặc trên tường, mới đột nhiên nhớ tới Hajimu Iyoshi thường xuyên đi chùa Phổ Nguyện, mà Phổ Nguyện lại ở ngay gần nhà Jinguji. Hajimu Iyoshi đương nhiên không phải là tín đồ phật giáo, ông ta là đến để gặp Jinguji.

Niếp Hành Phong luôn có cảnh giác đối với việc gia tộc Jinguji tham dự chuyện này, có điều vì trên mặt cỏ bên dưới phòng giám định có xuất hiện pháp lệnh của gia tộc Tamakoshi và lời cung khai của Hajimu Iyoshi, còn có cả thức thần xuất hiện làm anh nhầm lẫn, hiện tại cẩn thận ngẫm lại, có lẽ khi bọn họ gặp mặt lần đầu ở quán cà phê, Jinguji Masato liền có chủ ý giết anh, nhưng nhìn thấy anh có quan hệ với thiên sư nên bắt buộc phải

https://thuviensach.vn

tạm thời buông tha anh, lại âm thầm lợi dụng Wakabayashi Ibu giết anh, sau đó Jinguji Masato lại phát hiện giá trị của anh, cho nên chủ động tìm tới, dùng lý do giữ gìn thân thể để lấy sự tín nhiệm của bọn họ.

“Pháp lệnh của nhà Tamakoshi ở chỗ sở cảnh sát là ông cố ý bày ra đúng không? Không chỉ giết Tamakoshi, còn mưu toan đem tất cả tội danh đều giá họa cho hắn, Hajimu Iyoshi đến chết đều nghĩ đến ông là Tamakoshi, ông ta đối với ông rất sùng bái, nếu ông nói đã tìm được cái gọi là thần chú làm tử linh phục sinh, có thể giúp ông ta sống lại sau khi chết đi, tôi nghĩ ông ta nhất định sẽ tin không chút nghi ngờ. Cho nên khi ông đưa khẩu súng cho ông ta, ông ta không hề do dự lựa chọn cái chết.”

Cây súng đó là của Hajimu Iyoshi, sau khi Niếp Hành Phong đoạt được, liền ném nó ở chỗ tầng ba, anh lại thắt dây rất chặt Hajimu không thể giãy ra được, cho nên hắn là có người tháo giúp ông ta, chính là có một chút Niếp Hành Phong không rõ, Jinguji Masato muốn giết Hajimu Iyoshi thì rất đơn giản, tạo sao lại phải cố ý đưa súng bảo ông ta tự sát?

Jinguji Masato vỗ vỗ tay, mặt lộ vẻ tán thưởng: “Niếp tiên sinh, cậu thực là tỉnh táo, có điều vẫn là không biết gì về gia tộc Jinguji chúng tôi, chúng tôi là gia tộc chuyên bói toán, làm sao có thể để tay dính huyết tinh được? Anna và Aota Shigeru đều là do tử linh giết chết, bởi vì cô ta biết rõ thần chú phục sinh kia; Tamakoshi là Hajimu Iyoshi đẩy ngã từ trên cao ốc xuống, mà Hajimu là tự sát, bọn họ chết đều không liên quan gì đến chúng tôi.”

Niếp Hành Phong cười lạnh lùng nói: “Như thế nào nghe xong những gì ông nói, làm cho tôi lại nghĩ đến thành ngữ “lừa mình dối người” thế nhỉ? Nguyên lai trên đời này kinh khủng nhất không phải tử linh ác quỷ, mà là loại người ích kỷ giống như ông, vì để người thân của mình sống lại mà có thể coi rẽ sinh mệnh người khác như thế!”

https://thuviensach.vn

Jinguji Masato thản nhiên cười nói: “Cậu làm gì mà lòng đầy căm phẫn như vậy? Nếu tương lai cậu có con, cậu sẽ hiểu được tâm trạng của những người làm trưởng bối . . . . . Không, cậu không có con, bởi vì số của cậu là số chết!”

Niếp Hành Phong nhớ tới ông nội của mình, lão nhân tinh thần mạnh mẽ lại có chút cố chấp, cũng dành cho mình hết thảy tình yêu thương, nhưng anh biết cho dù bản thân anh xảy ra chuyện, ông nội cũng sẽ không vì để anh sống lại, mà coi thường sinh mệnh người khác, thân tình rất vĩ đại nhưng không phải biểu hiện như vậy.

” Keiji là thầy bói ưu tú nhất từ trước tới nay của gia tộc Jinguji chúng tôi, tôi vốn định chuẩn bị đem tất cả mọi thứ giao lại cho nó.”

Nói về cháu trai, ánh mắt Jinguji Masato trở nên nhu hòa, nói: “Nhưng hai năm trước nó lại bị tai nạn xe mà chết, thực buồn cười có phải không? Dù là thầy bói xuất sắc cũng không thể xem được vận mệnh của chính mình, nó đột nhiên đi như vậy, làm cho tôi cảm thấy nhân sinh của mình cũng như kết thúc theo. Tôi không cam lòng, vì thế tôi bắt đầu điên cuồng tìm kiếm thần chú để làm cho nó sống lại, rốt cục, vào một dịp ngẫu nhiên tôi tra được truyền thuyết về phục sinh của gia tộc Tamakoshi và gia tộc Kikufuma.”

“Tamakoshi Hiroyoshi rất dễ tìm, đó là một người tầm thường vô vị, công ty kinh doanh không tốt, lâm vào cùng đường, mà khi tôi đi tìm hắn, nghĩ muốn mua lại thần chú phục sinh, lại bị hắn cự tuyệt. Một số tiền lớn như vậy mà hắn cư nhiên không cần suy nghĩ đã cự tuyệt .”

“Bởi vì cho dù hắn không có tài cán như thế nào đi nữa thì vẫn con cháu của gia tộc Tamakoshi.”

“Cho nên tôi chỉ có thể nghĩ biện pháp khác, sau đó không lâu tôi gặp Hajimu Iyoshi, tôi chỉ dùng một ít thủ đoạn là đã khiến ông ta một lòng tín

https://thuviensach.vn

nhiệm tôi. Vì tự cứu, mà giết Tamakoshi, lấy được thần chú, nhưng tôi phát hiện thần chú đó chỉ có một nửa, nó có thể làm cho người sắp chết tiếp tục sống, nhưng không cách nào làm cho người chết sống lại, cho nên tôi buộc lòng tiếp tục tìm kiếm con cháu của gia tộc Hiroyoshi."

"Người xuất tiền giúp Anna đến Tokyo đi học là ông!"

"Là tôi, Anna là một cô gái rất cẩn thận, cô ta nhanh chóng phát hiện ra mục đích của tôi, không ngừng tránh né, cho nên tôi chỉ có thể hạ thủ. Nhưng không ngờ cô ta lại biết đạo thuật Trung Quốc, làm hại tôi tối hôm qua suy nghĩ cả đêm đều không ra đồng tiền xu ngũ viên thật ở đâu."

"Ở trong tay thức thần. Nếu các người bắt được hắn, chẳng khác nào đồng tiền xu ngũ viên ấy đã nằm trong tay các người, nhưng các người nhìn không ra bí mật trong đó, cho nên để chúng tôi đến giải thích nghi hoặc. Cái gọi là đi sở cảnh sát mượn tạm tiền xu, đều là các người tự biên tự diễn."

Tối hôm qua thức thần nói Trương Huyền giao ra tiền xu 'thật', Ngụ ý là hắn gặp qua tiền xu giả. Chính là từ đầu đến cuối sẽ không có giả, thức thần từ lúc đầu đã lấy được ngũ viên thật nhưng lại không hiểu ý mô thuật nên nghĩ đó là giả, cho nên tối hôm qua mới có thể đến áp chế Trương Huyền.

Jinguji Masato vỗ tay cười to: "Cậu nói đúng rồi đấy, Có điều chúng tôi có thể thuận lợi bắt được thức thần, còn là công lao của vị tình nhân thiên sư của cậu, nếu không phải cậu ta đã đả thương tên kia trước thì chúng tôi thật đúng là không có biện pháp tóm được hắn."

"Hắn nếu lợi hại như vậy, tại sao lại không bảo vệ Tamakoshi?"

"Thức thần cấp bậc phân thành rất nhiều loại, loại thức thần cao cấp như hắn là không thể khống chế sai sử, hắn vẫn ngủ say trong một bình gốm cũ có hình chim đại bàng ở nhà Tamakoshi, tôi căn bản không biết hắn tồn tại. Tôi để Hajimu Iyoshi tiến vào ở tại nhà Tamakoshi vốn là vì thuận lợi liên

https://thuviensach.vn

lạc, ai ngờ ông ta lại cẩn thận đánh vỡ cái bình gốm kia, sau đó không biết Anna dùng chú ngữ gì làm thức thần ngủ say tỉnh lại, cho nên hắn xuất hiện , không ngừng đối nghịch với tôi.”

“Ông giết hắn rồi?”

“Không. Loại thức thần như hắn không phải cầu là có thể gặp được, tôi làm sao có thể đành lòng giết hắn! Niếp tiên sinh, có lẽ trước khi lo lắng cho người khác thì nên lo lắng một chút cho chính cậu đi đã, chúng ta ở trong này hàn huyên lâu như vậy, tôi nghĩ Sakurai đã giải quyết xong rồi, tình nhân thiên sư của cậu không hề có giá trị để tồn tại.”

“Không hẳn!”

Niếp Hành Phong lấy súng lục từ trong túi ra, nhắm ngay về phía Jinguji Masato.

Đây là tối hôm qua anh lấy từ trong tay Hajimu Iyoshi, không nghĩ tới nhanh như vậy liền có công dụng.

“Gọi điện thoại cho Sakurai, bảo cô ta ngừng hành động, nếu không tôi sẽ không lưu tình!”

Jinguji Masato vẫn như cũ vững như núi Thái Sơn, nhìn anh, mắt lộ vẻ châm biếm: “Người trẻ tuổi, cậu không biết là ở trước mặt tôi chơi súng là chuyện rất ngây thơ sao?”

“Tôi biết là ông không thể làm gì được tôi.”

Ánh sáng từ ấn kí chữ S trên cổ tay cầm súng lóe sáng lên, Niếp Hành Phong nghĩ thứ này là nguyên nhân khiến Jinguji Masato vẫn không động đến anh.

https://thuviensach.vn

“Sai, tôi vẫn chưa động đến cậu không phải bởi vì kiêng kị tên tiểu thiên sư đó.”

Đoán ra tâm tư của Niếp Hành Phong, Jinguji Masato lắc đầu cười nói: “Mà là tôi xem trúng thân thể của cậu, bị xe đâm mạnh như thế mà cư nhiên một vết thương cũng không có, chứng minh thể chất bẩm sinh của cậu rất tốt, điều này làm cho tôi thay đổi ý định muốn giết cậu lúc đầu. Keiji đã qua đời hơn hai năm, thân thể nó có thể không thể hưởng ứng sức mạnh của phù chú, thân thể của cậu vừa lúc có thể bù lại điểm thiếu hụt này.”

Niếp Hành Phong lên nòng súng, anh không cho rằng mình sắp giết người, bởi vì kẻ đứng trước mặt này căn bản không phải là người, mà là ác ma điên cuồng vọng tưởng.

Jinguji Masato đột nhiên môi khẽ cử động, chú ngữ phun ra, bát quái nghịch chuyển trên đầu Niếp Hành Phong đột nhiên phát ra ánh sáng, gắn anh vào giữa, thân mình anh lảo đảo té ngã trên mặt sàn.

Jinguji Masato tiến lên lấy cây súng rớt trên sàn ném sang một bên.

“Người trẻ tuổi, đừng có tự đại như thế, huyết ấn (cái ấn chữ S ấy) trên người cậu không phải là vạn năng đâu.”

****

Đi lại ở trung tâm Tokyo tuyệt đối không nên đi xe ô tô!

Đây là cảm tưởng duy nhất của Trương Huyền lúc này.

Khắp nơi đều tắc xe, đi một đoạn là gặp đường sắt, gặp phải tàu điện chạy qua, xe trong nháy mắt liền sắp xếp thành một chuỗi dài, làm cho cậu thực hối hận đã để Niếp Hành Phong lại. Nếu để Niếp Hành Phong lái xe, bằng kỹ thuật đi xe của anh ta, tuyệt đối có năng lực ở giữa dòng xe cộ tìm

https://thuviensach.vn

ra được khoảng trống mà phóng như bay, đèn xanh đèn đỏ đều phải nhấp nháy theo ý của anh ta, không giống như bây giờ đi chậm như rùa.

“Đại ca, tại sao vẫn chưa đến? Em đói bụng.” Hoắc Ly ở ghế phía sau ngáp nói.

Trương Huyền tức giận nói: “Chúng ta phải đi sở cảnh sát, không phải đến nhà ăn, dù có tới cũng không có cơm ăn đâu!”

“Nếu không thì ăn thức ăn dành cho mèo của ta đi.”

Tiểu Bạch hiếm khi hảo tâm lấy lương thực dự phòng của mình từ trong ba lô ra, ai ngờ Hoắc Ly liên tục lắc đầu.

“Ta không ăn thức ăn của mèo, có khoai tây chiên không?”

“Có đồ ăn là tốt rồi còn dám đòi hỏi!” Tiểu Bạch phát hỏa, đá một cước, “Một con hồ ly như ngươi mà còn muốn học theo thói ăn vặt của con người!”

“Uống đồ uống đi.”

Vừa rồi Sakurai mua cho bọn họ, bình của tiểu hồ ly sớm đã uống hết, xem ra thật sự là đói bụng, vì thế Trương Huyền đem đồ uống của mình đưa cho nó.

“Em không uống , càng uống càng buồn ngủ.”

“Hồ ly ngốc, đồ uống sao lại càng uống càng buồn ngủ được?”

Không có đáp lại, Hoắc Ly đã nghiêng người trên ghế ngủ mất.

“Kì quái.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch lổ tai giật giật, đột nhiên nhảy đến trên vai Hoắc Ly nhìn ra bên ngoài thăm dò, hỏi Trương Huyền, “Cậu có cảm thấy là đường rất dài không?”

“Đương nhiên dài, ngươi không thấy được một đường toàn tắc xe sao?”

Tiểu Bạch mắt mèo xoay chuyển, nghi hoặc nhìn về phía Sakurai đang lái xe, “Nhưng buổi sáng khi cô ta đến sở cảnh sát chỉ một hồ là đã quay lại, hơn nữa con đường này không phải là đường đến sở cảnh sát.”

“Các tuyến đường của Tokyo phức tạp như vậy, ngươi chỉ đi qua một lần, làm sao có thể nhớ kỹ đường được?”

“Không nhớ được nhưng ta nghe thấy được hơi ẩm của gió biển, sở cảnh sát không phải ở bên phía hoàng cung à? Cách biển xa như thế sao lại có thể có hơi ẩm?”

Trương Huyền rốt cục nhận thấy được sự khác thường, lập tức quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài. Cậu tuy rằng là ke mù đường, nhưng là có thể nhìn ra đây không phải là đường đi khu Chiyoda. (là một trong 23 khu đặc biệt ở trung tâm Tokyo , Nhật Bản .)

“Sakurai, cô làm cái gì thế? Chúng ta hiện tại đang ở đâu?”

Sakurai ánh mắt lộ vẻ tươi cười, vươn tay ấn thiết bị hướng dẫn bằng vệ tinh dành cho lái xe.”Hải cảng. Thực ngu xuẩn, đến bây giờ mới phát hiện không ổn, còn không bằng một con mèo, xem ra ông nội đánh giá anh quá cao, xử trí anh căn bản không cần phiền toái như vậy.”

“Các người muốn làm gì? Đáng chết, các người có ý đồ xấu gì đối với chủ tịch nhà tôi phải không?”

Tưởng tượng đến chiêu tài miêu có thể sẽ xảy ra chuyện, Trương Huyền lập tức hành động nhanh như chớp, tháo dây an toàn ra, đánh về phía

https://thuviensach.vn

Sakurai.

“A, muốn chết đấy à. . . . . .”

Không ngờ Trương Huyền dám gây chuyện ở trong xe, Sakurai cuống quít thúc khuỷu tay về phía sau, đẩy cậu ra, may là thuốc bỏ trong đồ uống bắt đầu phát huy tác dụng, Trương Huyền giãy dụa mấy cái, rốt cục yếu ớt nằm xuống trên ghế ngồi, đau khổ rên rỉ: “Người phụ nữ chết tiệt, cô tính toán đưa chúng tôi đi đâu hả?”

“Biển cả.” Sakurai thu hồi tươi cười, thở dài, “Thật xin lỗi, tôi không muốn làm như vậy, nhưng không có biện pháp, tôi không thể làm trái lại mệnh lệnh của ông nội, cho nên tôi nghĩ tới một biện pháp, sinh tử phân hai bên, Trương Huyền, liền tùy theo vận số của anh vậy . . . . . .”

Biển? Tốt lắm, nếu thế thì cậu có thể yên tâm lớn mật ngủ. . . . . .

“Đại ca, mau tỉnh lại!”

Mơ mơ màng màng cảm thấy có người túm tóc mình, Trương Huyền bực mình đẩy ra, “Đừng làm ồn, không phát hiện anh đang ngủ ngon sao?”

“Nếu ngủ tiếp, cậu sẽ thấy không thể tỉnh lại được nữa đâu!”

“Sao lại có thể. . . . . .”

Thấy kêu mà Trương Huyền vẫn không tỉnh, Tiểu Bạch giơ chân mèo lên, hướng về phía Hoắc Ly vênh mặt hất hàm sai khiến: “Vỗ vào mặt cậu ta, thật mạnh vào, cho đến khi cậu ta tỉnh mới thôi!”

Nghe thấy tiếng bàn tay đánh tới, Trương Huyền vội vàng quay người chụp lấy, kêu to: “Hồ ly ngốc, đó là sủng vật của em, em không cần cái gì cũng phải nghe nó có biết không hả?”

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà Tiểu Bạch nói không sai, nếu anh ngủ tiếp, chúng ta sẽ mất mạng đấy. Đại ca, mau dậy đi.”

Bị hai động vật đối đãi bạo lực, Trương Huyền không có biện pháp, không thèm la hét nữa ngồi dậy, phát hiện bọn họ ở trong một không gian kín mít, bốn phía tối om.

Ba người đều dễ dàng bị hạ thuốc làm cho hôn mê, thật là không hay ho gì. Trương Huyền tức giận đến mức lập tức đưa ra đề nghị: “Nhớ kỹ, lần sau nếu có người cho đồ uống, chúng ta nhất định không được cùng nhau uống!”

Một tiếng bịch vang lên, Tiểu Bạch té ngã trên đất, “Lão Đại, hiện tại vấn đề cậu phải quan tâm không phải là vấn đề này!”

“Đúng vậy đúng vậy, cái phòng này vẫn cứ lúc lắc mãi, thiếu dưỡng khí, thật là khó chịu, đại ca, mau nghĩ biện pháp thoát ra!” Hoắc Ly gõ gõ vách tường nói.

Trương Huyền đập đập vào vách tường phía sau, đột nhiên nở nụ cười, hiểu được ý câu nói của Sakurai.

Là container. Sakurai đem bọn họ đặt ở trong container rồi đẩy trầm xuống biển, theo container chìm xuống, không khí càng ngày càng loãng, bọn họ cuối cùng sẽ bị bí hơi mà chết ở bên trong.

Nguyên lai đây là cái gọi là sinh tử phân thành hai bên, giết người là chuyện trái với lương tâm, Sakurai không dám làm, cho nên đem vận mệnh của bọn họ giao cho lão thiên gia. Nếu lúc này có người phát hiện container bị trầm xuống biển thì bọn họ được cứu; ngược lại nếu bọn họ vận khí không tốt, chết cũng oán không được gia tộc Jinguji.

Cậu đã nói mà, thiên hạ nào có bữa cơm nào ăn không phải trả tiền đâu, dụng tâm bảo quản thân thể cho người khác, rồi lại tới xin trả lại vẫn

https://thuviensach.vn

nguyên vẹn như cũ, xem ra tất cả sự kiện đều không liên quan đến Tamakoshi mà đều là nhà Jinguji làm ra. Hiện tại chỉ hy vọng chiêu tài miêu phúc lớn mệnh lớn, có thể chống đỡ đến khi mình đi cứu anh ta.

"Đại ca, chúng ta có thể bị ngạt chết không? Pháp thuật của em cũng không linh, phá không nổi cái thùng này. . . . . ."

Liền một chút pháp thuật hù dọa người của nó mà có thể mở ra mới gọi là kì quái.

Trương Huyền vỗ vỗ đầu Hoắc Ly một chút, giáo huấn: "Bài học này chính là nói cho em biết hậu quả của việc không nghe lời, nếu em ngoan ngoãn ở Trung Quốc không phải là đã không có việc gì sao?"

"Cậu đánh tiểu hồ ly làm gì? Nó đã đủ ngốc nghếch rồi, lập tức nghĩ biện pháp đi ra ngoài mới là việc chính!"

"Này, nếu ta nhớ không nhầm, hình như ngươi là sủng vật, nó mới là chủ nhân, như thế nào các ngươi ở chung hình thức lại không phù hợp như vậy. . . . . ."

Một trận xóc nảy kịch liệt xảy ra, cắt ngang lời của Trương Huyền.

"Sao lại thế này?"

Tiểu Bạch mới vừa hỏi xong, cũng bị lắc mạnh bay vèo vèo.

Lại là một trận quay cuồng mãnh liệt, giống như có sóng gió nổi lên làm nước biển bị đảo đến mức sông cuộn biển gầm.

Hoắc Ly ôm đầu lăn trái lăn phải ở trong container, kêu to: "Biển nổi sóng gió, lại càng không có người sẽ phát hiện ra chúng ta, chết chắc rồi, Tiểu Bạch, ngươi ở đâu? Có việc gì không?"

"Không việc gì, có điều một lát nữa thì sẽ có việc."

https://thuviensach.vn

“Không, chỉ là gió tây bắc mà thôi, chúng ta không có việc gì.”

Trong bóng đêm nhìn không thấy mặt của Trương Huyền, chỉ nghe đến thanh âm của cậu ta không giống như bình thường, tựa hồ như cậu ta nói không có việc gì, liền nhất định không có việc gì.

Tiểu Bạch vội giơ chân mèo lên, “Lão Đại, cậu có biện pháp nào cứ việc sử dụng, ta sẽ hỗ trợ!”

Trương Huyền đứng lên, mặt hướng về một vách tường, cũng giơ hai ngón tay vẽ bùa lên vách tường, quát: ” Ngọc đế sắc mệnh, triệu nhữ lôi thần, thống nhiếp vạn linh, tòng ngô hành lệnh, thiên đích phong điện, ngũ phương chân lôi, cửu thiên thần lôi như luật lệnh, phá!”

Tùy theo sự chuyển động của ngón tay Trương Huyền, trên vách tường cháy lên một lá bùa màu vàng, đột nhiên một tiếng sấm nổi lên, chấn vang giữa bầu trời, thùng container lập tức bị bắn tung ra bốn phía, nước biển từ bốn phương tám hướng dũng mãnh xông tới, xúm lại quanh bọn họ.

Hoắc Ly cuống quít ôm lấy Tiểu Bạch ghé sát vào bên người Trương Huyền, kêu to: “Đại ca, Tiểu Bạch không bơi được!”

“Không có việc gì, hồ ly ngốc, nước biển không có vây lại đây.”

Nước biển dừng lại bên cạnh người Trương Huyền, sóng biển cuồn cuộn vờn đến theo gió thổi, nhưng không tới gần, thật giống như là bốn phía có thủy tinh trong suốt chặn nước biển lại.

Thấy rõ ràng tình hình, Hoắc Ly lập tức kêu lên vui mừng: “Được cứu rồi, đại ca thật là lợi hại!”

“Đúng là rất lợi hại!”

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy ‘kỳ quan’ trước mắt, Tiểu Bạch thì thào tự nói. Nó kiếp trước cũng là người tu đạo, tự nhiên hiểu được cấp bậc đạo thuật, dụi dụi mắt, thực sùng bái nhìn về phía Trương Huyền.

“Không ngờ pháp thuật của cậu lợi hại đến vậy, cửu thiên thần lôi thuật chính là cảnh giới cao nhất của người tu đạo!”

Trương Huyền cười cười, “Kỳ thật ta không lợi hại như vậy đâu, chẳng qua pháp thuật của ta vận dụng ở trong biển có thể trở nên rất hữu dụng, bởi vì biển rộng chính là nhà của ta.”

Phía trên mặt biển mây đen dầy đặc, gió thổi vù vù, mưa to nện thẳng xuống mặt nước, ba người trèo lên bờ biển, Hoắc Ly quay đầu lại nhìn, thấy một tia chớp lóe lên giữa tiếng sấm đánh xuống biển, sóng bốc lên.

Nó sợ tới mức run cả người, la lên: “Mùa hè mà nổi gió tây bắc, thật là khủng khiếp, đại ca, anh mau thu gió lại đi.”

“Anh chỉ dẫn lôi (sấm sét), gió nổi không liên quan gì đến anh.”

Trương Huyền lục lục túi quần, thực may mắn, Sakurai không lấy mất ví tiền, có thể là tính rằng bọn họ không thể chạy thoát, có điều nhìn xem số tiền ít ỏi, cậu thở dài, “Không biết từng này tiền có đủ để ngồi xe taxi không nữa.”

“Không sao, sau này bắt chủ tịch chi trả lại cho cậu.”

Vừa nghe Tiểu Bạch đề nghị, Trương Huyền lập tức phấn chấn lên, cười nói: “Không tồi, mọi người cùng nhau vì tiền phấn đấu, Tiểu Ly, gọi xe.”

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8

Muốn nói phương tiện giao thông gì giá cả đắt đỏ nhất Nhật Bản, chỉ sợ ngoại trừ phi cơ chính là xe taxi . Dọc theo đường đi đồng hồ tính phí con số cứ nhảy vùn vụt khiến cho Trương Huyền hết hồn, lúc tới cửa nhà Jinguji, cậu rất không can tâm đem một vạn ra trả, nói thầm: “Chiêu tài miêu a chiêu tài miêu, sau này nếu anh không chịu trả lại, tôi nhất định sẽ đem anh đẩy từ tầng cao nhất ở công ty xuống!”

Ba người từ mặt tường phía sau của nhà Jinguji nhảy vào trong, nhà cửa thực yên tĩnh, cửa sổ đóng chặt, rèm cũng được kéo lại, nhìn không thấy tình hình bên trong.

“Không có ai.” Tiểu Bạch lập tức nói.

Động vật khứu giác rất linh mẫn, tiến vào sân, nó liền ngửi không thấy một chút nhân khí nào trong nhà, mà lại có một thứ mùi khác lạ.

Trương Huyền dùng que thép nhỏ để mở khóa cửa, mới vừa đi vào, chỉ thấy một luồng khói đen phóng tới, vội phất tay bắn bùa ra, lệ quỷ bị đánh trúng, hóa thành khói trắng tiêu tán ở không trung, theo sau bùa là một đốm lửa xanh xuất hiện, thiêu đốt, tiếng gào thét không ngừng vang lên, rất nhanh những âm hồn tự do bay ở trong phòng liền dần dần tan theo cùng với ngọn lửa.

Xem ra là Jinguji Masato sợ bọn họ không chết, cố ý thiếp lập ác quỷ ở trong này đến đối phó với bọn họ, còn thi pháp làm biến mất hành tung của

https://thuviensach.vn

ông ta.

Bùa chú tìm người luôn luôn linh nghiệm mất tác dụng, Trương Huyền bấm đốt ngón tay tính không ra bọn họ đi về phía nào, đành phải tìm loạn trong dãy nhà lớn, hy vọng có thể tìm thấy manh mối gì đó. Ngay khi đi vào căn phòng có bày bát quái nghịch chuyển kia, tim cậu liền đập mạnh.

Có khí tức của Niếp Hành Phong, anh ta nhất định từng ở trong này.

Trương Huyền đi đến cửa sổ, khi nhìn thấy nghĩa địa bên ngoài và bát quái nghịch chuyển trên đỉnh đầu, cười khẩy một tiếng.

Jinguji Masato cố ý làm ra âm địa ở trong nhà mình, nhất định không có cái gì hảo tâm, có điều mục đích của ông ta là cái gì?

“Nếu ông ta muốn thuật phục sinh tử linh, đương nhiên là muốn làm cho người nào đó sống lại, gần đây nhà ông ta có người chết sao?”

Tiểu Bạch cái lỗ tai lúc lắc, đột nhiên nhảy dựng lên kêu to: “Ta nhớ ra rồi, ta hình như ở trên mạng có nhìn thấy tin cháu trai ông ta hai năm trước bị tai nạn mà chết, a, ông già kia không phải là muốn cho hắn sống lại chứ? Không xong, bọn họ biết rõ bí mật của ngũ viên, chủ tịch của cậu có nguy hiểm .”

“Đâu phải chỉ nguy hiểm, quả thực là gay go đến cực điểm!”

Trương Huyền vỗ tay, kêu to lên.

Cậu ngẩng đầu nhìn nhìn bát quái đồ ở phía trên, lại nhìn xem phần mộ ở phía đối diện, lấy gương đồng hai mặt âm dương từ trong túi ra, sau khi mở ra, hướng về phía bát quái. Quẻ đồ chiếu vào trong mặt kính, sau đó chiết xạ đến sang mặt kính bên kia, rồi từ mặt kinh chiếu bắn về phía vách tường đối diện, nhất thời, hình âm dương giữa bát quái ở trên vách tường hiện ra ánh sáng, ẩn ẩn nghe được có tiếng gào từ bên trong truyền ra.

https://thuviensach.vn

Nguyên lai Jinguji Masato lợi dụng bát quái đảo nghịch kết hợp với khí cực âm từ bên ngoài tạo thành lục hợp (trên dưới và bốn phía) làm ra kết giới ở trong này, vì cung cấp chỗ ở cho cháu trai đã chết của ông ta. Bất quá cho dù tử linh có thể sống lại, thân thể của người đã chết hai năm rồi cũng không có thể dùng được nữa, lão già kia nhất định là coi trọng thân thể của chiêu tài miêu. . . . . .

Ánh sáng chói mắt đột nhiên từ hình âm dương trên tường phóng tới, Hoắc Ly bị một lực mạnh cuốn lấy cánh tay, xoắn ốc kéo lên, tha về phía hình âm dương.

“Meo!”

Tiểu Bạch thân thể nhỏ nhất nên là người thứ nhất bị quăng vào, Hoắc Ly chỉ tới kịp bắt lấy cái đuôi nó, cũng bị kéo vào.

“Ngu ngốc!”

Thấy hai động vật đều bị cuốn đi, Trương Huyền không có biện pháp, đành phải chủ động nhảy vào.

Bên trong bát quái tối đen, tràn ngập mùi âm khí, Trương Huyền hoảng hốt, vội vàng thở ra một hơi thật mạnh. Cậu phát hiện từ khi quen biết Niếp Hành Phong, giác quan thứ sáu thông linh của cậu hình như càng ngày càng linh mẫn .

“Con hồ ly ngốc này, kéo đau cái đuôi của ta!”

Bị Hoắc Ly túm chặt, Tiểu Bạch xui xẻo nằm sấp trên mặt đất, Trương Huyền tiến lên nâng bọn nó dậy, chợt nghe đối diện truyền đến tiếng cười khẩy.

“Ta lần đầu tiên nhìn thấy thiên sư và hồ tinh ngốc như vậy.”

https://thuviensach.vn

“Ta cũng lần đầu tiên nhìn thấy thức thần vô dụng như vậy.”

Người đàn ông đêm đó so chiêu cùng Trương Huyền bị vây ở đối diện, tứ chi bị dán bùa. Có thể là Jinguji Masato sợ bùa không áp chế được hắn, còn tại trên ngực hắn cắm một cây kiếm gỗ đào.

Hắn vốn có thương tích trong người, lại bị phù chú trấn trụ, linh thể so với bình thường nhạt nhẽo hơn rất nhiều, lúc ẩn lúc hiện giữa không trung, tóc bạch kim cũng biến thành màu xám trắng.

Trương Huyền đi qua, khoanh tay cười hì hì nhìn hắn, “Ngươi không phải là thị vệ thần cao cấp sao? Sao lại để cho người ta đinh trụ giống như đóng đinh cương thi vậy?”

“Thức thần!” Hoắc Ly cùng Tiểu Bạch lần thứ hai cùng kêu lên sửa lại cho đúng.

“À phải, là thức thần. Thức thần Nhật Bản thật đúng là thích chạy theo mốt a, học người ta chơi trò Cosplay, Có điều ta khuyên ngươi lần sau nhuộm thì tốt nhất nên chọn màu đỏ, một đầu tóc trắng dễ dàng làm cho người ta cho rằng ngươi pháp lực không tốt, chưa già đã yếu, ngay cả tóc đều khô héo. . . . . .”

“Là bạch kim, ta trời sinh tóc bạch kim!”

Nam nhân tức giận đến trên trán nổi lên có vài gân xanh, rống to: “Ngươi còn dám ở trong này cười nhạo ta! Nếu không bị ngươi đả thương, Jinguji như thế nào có thể là đối thủ của ta!”

“Ta khuyên ngươi vẫn là tỉnh táo dùng ít sức lực một chút, ngực bị đóng gỗ đào tư vị chắc là rất khổ sở?”

Nam nhân hừ một tiếng, ngẩng đầu lên, ngạo nghễ không nói.

https://thuviensach.vn

Làm linh thể, bị đồng thời hạ bùa và đóng đinh gỗ đào, tuy rằng sẽ không chết, nhưng nhất định đau thống khổ không chịu nổi. Thấy người đang ông bị khống chế mà ngạo khí vẫn như trước không thay đổi, Trương Huyền có vài phần kính nể, nói: “Đừng nóng giận, lại nói tiếp giữa chúng ta kỳ thật đều là hiểu lầm, bắt tay giảng hòa thế nào? Ta cứu ngươi ra ngoài, ngươi giúp ta dẫn đường tìm ra Jinguji.”

“Ta vì cái gì phải hợp tác với ngươi?”

“Ngươi cũng không muốn bị người ta nhốt mãi tại nơi này chứ? Bỏ lỡ cơ hội lần này, lần sau ngươi nếu muốn tái gặp lại cứu tinh, chỉ sợ phải là mấy trăm năm sau .”

Nam nhân nghĩ nghĩ, nói: “Cho dù ngươi cứu ta, cũng không có cách đi ra khỏi bát quái nghịch chuyển này, ở trong này, thời gian sẽ chạy thụt lùi một chút làm cho chúng ta cách thời điểm nguyệt thực toàn phần càng ngày càng xa. . . . . .”

“Ngươi sao không nói sớm?”

Trương Huyền bước lên phía trước nhổ kiếm đào trên ngực người đàn ông xuống, sau đó dựt mấy lá bùa đi, mất đi thứ giữ lại, nam nhân chân quỳ gối xuống mặt đất, tóc bạch kim như nước chảy xõa xuống.

Hoắc Ly nhịn không được tiến lên sờ sờ đầu của hắn, khen: “Thật đẹp, ta cũng muốn có.”

“Em toàn thân toàn bộ đều đã là màu đỏ, còn muốn Cosplay thành cái màu gì nữa?”

Trương Huyền kéo tiểu hồ ly đang cản trở ra, vươn tay về phía người đàn ông.

https://thuviensach.vn

“Nhận thức một chút, ta gọi là Trương Huyền, là môn hạ của thiên sư, đại đệ tử thứ bảy mươi hai.”

Người đàn ông ngẩng đầu, mắt đen như lóe ra bảy màu, giơ tay nắm lấy tay Trương Huyền, mượn lực đứng lên, nói: “Ta gọi là A Sửu.”

“. . . . . .” một hồi sau Trương Huyền cười ha ha: “Thực phù hợp với hình tượng. . . . . .”

A Sửu cho hai tay ra sau lưng, ngạo nghễ nói: “Đại trượng phu sống trên đời, nhân đức tín nghĩa mới là cần thiết, vẻ bề ngoài có gì quan trọng?”

“Yes!”

Hoắc Ly cùng Tiểu Bạch đang ngồi xổm trên đầu vai nó vỗ tay, tỏ vẻ đồng ý.

“Được rồi được rồi, ta biết ngươi là cổ nhân, ngươi không cần phải cố ý dùng cổ văn dán nhãn cho chính mình đâu.”

Trương Huyền cắt ngang bọn họ, hỏi: “Làm sao để tìm Jinguji?”

“Phải hoàn thành nghi thức tử linh sống lại, phải ở nơi cực âm, lấy nguyệt thực làm thời điểm giới hạn, mở ra cánh cửa âm ty. Một điểm trọng yếu là phải có tổ tiên trông coi, nghe nói như vậy có thể được tổ tiên phù hộ. Những gì ta biết đều nói cho ngươi, hiện tại ngươi làm sao để ra khỏi bát quái nghịch chuyển này?”

“Ta tự lo liệu được.”

“Cái gì?”

“Ngốc đã chết, mệt ngươi vẫn là thức thần, ngay cả đạo lý dễ hiểu như vậy cũng không hiểu được. Thiên địa càn khôn là chuyện nghiêm trọng,

https://thuviensach.vn

làm sao có thể nghịch chuyển? Nghịch chuyển chính là không gian này, phá nó không phải là được sao.”

A Sửu trên trán gân xanh lại nổ lên, quyết định trong quá trình nhân sinh sau này của mình tuyệt không đề cập thêm một vấn đề gì với Trương Huyền nữa.

Nửa đêm, trước khu mộ của gia tộc Jinguji, Niếp Hành Phong bị đặt nằm ở giữa kết giới thuật phục sinh, bên cạnh đặt song song một người người đàn ông. Người này nửa bên mặt vì tai nạn xe mà trở nên không trọn vẹn rách nát, hai mắt quỷ dị trợn to, nhìn về phía Niếp Hành Phong.

Jinguji Masato ngửa đầu nhìn về phía vầng trăng tròn sáng ngời trên bầu trời, trong lòng có chút khẩn trương, cầm tay của người đàn ông, an ủi nói: “Keiji, đừng lo lắng, thần chú nhất định có thể thành công.”

“Ta muốn thân thể của tên này!”

Dây thanh do tai nạn xe cộ mà bị tổn thương, giọng Keiji khàn khàn mang theo sự hung tàn, Sakurai đứng ở bên cạnh run lên một chút, không dám nói lời nào.

“Không thành vấn đề, thần chú phục sinh hiện tại đều ở trong đầu ta, chỉ cần nguyệt thực toàn phần bắt đầu, cửa âm ty mở ra, dưới sự trợ giúp của thần chú là cháu có thể ở thuận lợi có được thân thể hắn.”

“Tốt lắm. ” Keiji khặc khặc cười to: “Ta không chỉ có phải sống lại, còn muốn bất tử, có được thân thể và linh hồn bất tử!”

Tay Sakurai bắt đầu phát run, nhớ tới cảnh ông nội vì để lấy được thần chú, đem con mắt của nhân viên giám định móc ra, không khỏi rùng mình một cái. Nếu muốn lấy thần chú trong trí nhớ của người đó nhất định còn có biện pháp khác, nhưng ông nội lại dùng phương pháp tàn nhẫn như vậy, chỉ vì cứu người anh trai đã biến thành tang thi (xác chết) của cô.

https://thuviensach.vn

Bọn họ từ đầu đến cuối đều không có tự tay giết người, nhưng cô cảm giác những gì đã làm hết thảy đều là chuyện trái với lương tâm. Trong giới tâm linh học làm việc độc ác thì sẽ bị phản phệ nhưng cô không dám phản kháng, thậm chí ngay cả khuyên can cũng không dám, bởi vì làm một thành viên trong gia tộc Jinguji, cô không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải tuân theo,.

Bóng đêm càng lúc càng u ám, nhìn đến trăng tròn dần dần khuyết đi, Jinguji Masato vẻ mặt kích động đứng lên, đứng ở trước mặt Keiji bắt đầu niệm thần chú, một vòng tròn lớn hình trụ theo thần chú từ từ hiện ra, vây quanh bọn họ.

Theo ánh trăng tối dần, Jinguji Masato niệm thần chú càng lúc càng nhanh, ánh sáng từ mặt đất dần dần tán lên không trung, trước mặt Keiji đột nhiên dâng lên âm phong, gió xoáy không ngừng uốn lượn, hình thành một cái động màu đen, trước động tựa hồ có một cánh cửa, theo lời niệm chú chậm rãi mở ra, nhất thời âm phong càng tăng lên, các loại gào thét rên rỉ từ bên trong truyền ra, trên đỉnh đầu trăng tròn đã bị che hơn phân nửa, chung quanh một mảnh tối đen, chỉ có trong kết giới ánh sáng gay gắt, làm người hoa mắt.

Keiji đột nhiên ngồi dậy, mặt hướng về phía cái động hé miệng, đem âm khí đang không ngừng tràn ra hút vào trong cơ thể, Jinguji Masato niệm khẩu quyết, thân thủ dắt hắn dời về phía Niếp Hành Phong, ai ngờ ngay lúc cơn lốc xoắn tới, Niếp Hành Phong bật dậy nhảy lên, vọt sang một bên.

“Sao lại thế này! ?”

Đột nhiên thấy Niếp Hành Phong hoàn hồn, Jinguji Masato kinh hãi, vội hướng Sakurai nói: “Mau chế trụ hắn, dẫn hồn phách anh cháu tiến vào trong cơ thể hắn.”

https://thuviensach.vn

Sakurai không dám do dự, nhảy đến bên cạnh Niếp Hành Phong, giơ hai ngón tay lên đang muốn thi chú, lại bị kim quang trên cổ tay Niếp Hành Phong phát ra đánh sang một bên.

“Không có khả năng, huyết chú của ngươi không phải vô dụng sao?” Jinguji Masato thất thanh kêu lên.

Rõ ràng huyết chú của Niếp Hành Phong ở dưới bát quái nghịch chuyển nửa điểm tác dụng cũng không có, bị ông ta dễ dàng bắt trụ, sau đó ông ta thi pháp làm cho Niếp Hành Phong vẫn bị vây trong trạng thái hôn mê, nhưng sao pháp thuật lại đột nhiên không nhạy?

Niếp Hành Phong mỉm cười: “Bởi vì người hạ chú sẽ lập tức tới đây.”

Huyết chú là do Trương Huyền hạ, Trương Huyền gặp chuyện không may, huyết chú đương nhiên sẽ không có tác dụng, ngược lại Trương Huyền không việc gì thì huyết chú vẫn sẽ linh nghiệm. Anh đã sớm tỉnh, có điều còn chưa đến thời khắc mấu chốt, cho nên mới “tĩnh xem biến”, vẫn không có phản kháng.

Jinguji Masato sở trường là tướng số đối với thần chú thì không tinh thông, thấy Niếp Hành Phong khôi phục bình thường, trong lúc nhất thời không biết nên ứng phó ra sao, đột nhiên cổ tay đau nhức, bị Keiji hung hăng bóp chặt, nhìn ông ta, trong mắt tản mát ra vẻ phẫn nộ.

“Mau niệm cho hết phần phù chú còn lại! Mau!”

“Ông nội chờ một chút, đại ca có vẻ rất khác thường. . . . . .”

Thấy khuôn mặt loang lổ của Keiji càng ngày càng đen, tản ra nụ cười vặn vẹo quỷ dị, Sakurai vội xông lên ngăn cản, lại bị Keiji đá ra.

Jinguji Masato vội vàng tiếp tục niệm chú, Keiji thong thả di động thân hình, chụp lấy Niếp Hành Phong, lại bị một luồng kim quang nháy mắt bức

https://thuviensach.vn

sang một bên, Trương Huyền xoay người kích động nhảy về phía kết giới, che ở trước người Niếp Hành Phong.

“Nói ngươi là tử linh thật sự là tôn trọng ngươi lắm, bộ dáng này của ngươi mà diễn cương thi thì không cần hoá trang.”

“Ta không phải cương thi, ta có linh hồn! Đem thân thể của hắn cho ta!”

“Ách? Cương thi có linh hồn cũng là cương thi! Bắt anh ta cho ngươi? Đây là chiêu tài miêu của ta, dựa vào cái gì ta phải cho ngươi?”

Trương Huyền mắng xong, lại đi tới gần Niếp Hành Phong, nói: “Thật có lỗi, tôi tới chậm, nhìn đến loại quỷ cương thi vô cùng thê thảm này, anh có sợ hãi không?” (Ảnh làm như dỗ trẻ con ko bằng)

Niếp Hành Phong cười: “Không có, bởi vì tôi biết cậu nhất định sẽ đến!”

Jinguji Masato còn tại không ngừng lớn tiếng niệm chú, cánh cửa chỗ lốc xoáy tối đen kia càng lúc mở càng lớn, vô số âm hồn tử linh xoay quanh ở cửa, luồng sáng hình trụ dần dần hiện lên bát quái đồ hình, ngoại giới sáu mươi bốn quẻ phương vị cùng nội giới nhị thập bát tú (các nhà thiên văn học Trung Quốc thời xưa chia sao trên trời thành 28 chòm ở bốn phương Đông, Tây, Nam ,Bắc, mỗi chòm là một tú) nhanh chóng xoay tròn, từ hình âm dương hai luồng sáng trắng vọt thẳng hướng lên bầu trời.

Trương Huyền bị ánh sáng làm hoa mắt, vội giơ tay lên che, nói: “Tôi tróc quỷ nhiều năm như vậy, đây là lần đầu nhìn đến trường hợp chấn động thế này. Chủ tịch, anh có mang di động không? Chụp để lưu làm kỷ niệm cũng tốt.”

“Lúc này ngươi còn có tâm tình nói giỡn.” A Sửu nhảy vào kết giới, lạnh lùng nói: “Cửa âm ty mà mở ra, đến lúc đó vô số âm hồn địa ngục sẽ trợ giúp hồn phách hắn sống lại, hơn nữa, hắn còn có chủ ý với thân thể nam nhân này, ngươi vẫn là trước hết nghĩ xem làm thế nào để trừ ma đi.”

https://thuviensach.vn

Nghiêm trọng như vậy?

Trương Huyền quay đầu nhìn, quả nhiên nhìn đến rất nhiều âm hồn lao ra khỏi trói buộc của địa giới âm u, nhập vào trong cơ thể Keiji. Rất nhanh chóng trong mắt Keiji sáng lên, xung quanh thân hình âm khí càng ngày càng nặng, cậu vội bắn Tác Hồn Ti ra, nhưng ngân long song phù khi bay đến gần Keiji lập tức bị bắn ngược trở về.

Tác Hồn Ti chính là vũ khí cuối cùng của Trương Huyền, ngay cả nó cũng không dùng được, Trương Huyền lập tức tung phương án thứ hai, hướng A Sửu kêu to: “Mau đóng cửa âm ty lại!”

“Thần chú đã lệnh âm môn mở ra, không thể đóng lại. . . . . .”

“Có lầm hay không, ngươi không phải thức thần nhà Tamakoshi sao? Nhất định sẽ biết một chút đi!”

“Không, ta cũng không quan tâm đến chuyện không quan hệ đến ta.”

“A!”

Trương Huyền không có tinh thần tốn nhiều lời lẽ với A Sửu vào lúc này, lập tức chuyển hướng sang phương án thứ ba mà cậu sở trường nhất: kéo Niếp Hành Phong bỏ chạy.”Chủ tịch, nơi này rất nguy hiểm, mau cùng tôi chạy trốn.”

Đánh không lại thì bỏ chạy luôn luôn là tác phong của Trương Huyền, chỉ tiếc mới chạy được vài bước đã bị lệ gió xoáy đến quấn lấy, Trương Huyền múa may Tác Hồn Ti ngăn cản âm hồn công kích, gào lên với Niếp Hành Phong: “Anh chạy trước đi, tôi bọc hậu cho!”

“Đại ca, cửu thiên thần lôi thuật của anh đâu, mau dẫn ‘lôi’ đi!”

https://thuviensach.vn

Hoắc Ly pháp thuật rất kém, không dám tới gần, cùng Tiểu Bạch núp xa xa ở phía sau, thấy Trương Huyền chỉ lo chạy trốn, vội lên tiếng nhắc nhở.

Thứ trước mặt đó chính là cánh cửa âm ty, với sức lực của một mình cậu, làm sao địch nổi với vô số âm khí của địa ngục? Còn cửu thiên thần lôi ư? Hiện tại cho dù là làm ra sấm cậu cũng dẫn không nổi.

Thấy Trương Huyền lo lắng, Niếp Hành Phong nói: "Cậu đừng hoảng, cửa âm ty nhất định có thần chú có thể đóng cửa."

Không hổ là chủ tịch, thời khắc sinh tử mà còn bình tĩnh như vậy, Trương Huyền tức giận nói: "Tôi đương nhiên biết có thần chú để đóng cửa, "vừng ơi" còn được người ta dùng làm thần chú mở cửa mà, vấn đề là hiện tại chúng ta không ai biết."

"Không hẳn."

"Cái gì?"

Thấy Keiji hướng lại đây, Trương Huyền vội vàng dùng Tác Hồn Ti cuốn lấy hắn, ngăn cản hắn công kích, ai ngờ nháy mắt Tác Hồn Ti đã bị đẩy ra, cậu vội lấy ra hai lá bùa, quăng về phía hắn.

Bùa ở trước ngực Keiji cháy rực lên, hắn lại giống như không cảm thấy gì, mắt lộ ra vẻ sắc lạnh, đi từng bước đến chỗ bọn họ, lúc sắp tới gần thì thần chú của Jinguji Masato đột nhiên ngừng lại.

"Tại sao lại không niệm nữa? Mau tiếp tục!"

Thần chú là nguồn gốc cung cấp nguyên khí cho Keiji, chú ngữ biến mất, hắn cảm giác chính mình tựa hồ chống đỡ không được thân hình nặng nề này, lập tức điên cuồng kêu to.

"Thần chú đã niệm xong rồi . . . . . ."

https://thuviensach.vn

“Ông gạt ta!”

Đứng ở giữa hình âm dương, Keiji chỉ cảm thấy sức lực vốn đang có bắt đầu dần dần tiêu tán, điều này làm cho hắn sợ hãi, ánh mắt dời về phía Niếp Hành Phong, người này mệnh số thực rất kiên cường, chỉ cần đúng lúc di hồn đến trên người này, thuật phục sinh hắn là đã có thể hoàn thành.

“Thối lui!”

Thấy Keiji nhằm về phía Niếp Hành Phong, Trương Huyền lập tức lại cầm lá bùa trong tay vung ra, không ngờ Keiji đem Jinguji Masato đẩy tới, bùa đánh vào trước ngực Jinguji Masato, ông ta thất thanh kêu, té ngã trên đất.

Trương Huyền nhân cơ hội lôi kéo Niếp Hành Phong bỏ chạy, giờ phút này trên không trung một mảnh âm u, đã đến thời khắc nguyệt thực toàn phần, dương tiêu âm trường, là thời điểm cực mạnh của Keiji, hắn phía sau còn có cánh cửa âm ty đã mở rộng ra, thiên thời địa lợi nhân hoà bọn họ toàn bộ đều không chiếm được, cho nên chỉ có một chiêu cuối cùng — chạy trốn.

“A Sửu, ngươi hỗ trợ ngăn cản bọn họ, sau này ta sẽ mời ngươi ăn một bữa thịnh soạn.”

“Ta một người chống đỡ không được. . . . . .”

Nếu nói lúc trước ở trong lòng A Sửu Trương Huyền chính là một tam lưu thiên sư, vậy thì hiện tại ở trong mắt hắn, Trương Huyền ngay cả tư cách làm thiên sư cũng không có. Người nhà Tamakoshi cho dù có vô dụng thế nào, cũng tuyệt không có chuyện lâm trận bỏ chạy.

Niếp Hành Phong lại không nhúc nhích, giữ chặt tay Trương Huyền, nói: “Từ từ.”

https://thuviensach.vn

“Đợi thêm lát nữa tính mệnh của chúng ta sẽ không còn!”

“Đi, nhảy đến vị trí bát quái!”

Thấy Trương Huyền do dự, Niếp Hành Phong từ từ nói: “Fire. . . . . .”

Chiêu này đối với Trương Huyền luôn luôn linh nghiệm, cậu lập tức nhún người nhảy tới vị trí quẻ đồ.

“Nhảy đến một, tám, bảy, một!”

“Cái gì?”

“Tôi nói nhảy đến một tám bảy một!”

Nhìn bát quái quay tròn không ngừng trước mắt, Trương Huyền cảm thấy khó hiểu, có điều không dám chần chờ, lập tức nhảy tới Càn vị (vị trí quẻ Càn).

“Không được!”

Jinguji Masato tuy rằng không rõ dụng ý của Niếp Hành Phong, nhưng là biết không ổn, lập tức liều mình đứng lên, đâm đầu về phía Niếp Hành Phong, Niếp Hành Phong vội vàng tránh đi, Keiji trùng hợp cũng vọt lên, thu thế không được, lệ chưởng đánh vào trên người Jinguji Masato, Sakurai bước lên phía trước đỡ lấy ông ta, khóc kêu lên: “Dừng tay. . . . . .”

Trương Huyền không bị ai ngăn cản, sau khi nhảy đến Càn vị, theo thứ tự lại nhảy lên Khôn vị, Cấn vị, cuối cùng trở về Càn vị.

Bát quái hà đồ chín số là bước cơ bản nhất của một người học đạo, Càn một, Cấn bảy, Khôn tám, lấy con số đến thay thế, đó là một tám bảy một.

Ngay khi Trương Huyền đứng lại ở vị trí quẻ Càn, quẻ đồ đang xoay tròn lập tức ngừng lại, đồng tiền xu trong túi áo Jinguji Masato bay ra vọt lên

https://thuviensach.vn

không, treo ở ở giữa hình âm dương. Keiji bị ánh sáng ngân quang từ ngũ viên bắn ra chụp lấy, trong tiếng kinh rộng rãi trang nghiêm, truyền đến tiếng gào thét của hắn, âm khí tụ tập ở trong cơ thể hắn nháy mắt tản ra hết, các loại âm hồn linh thể bay ra từ cánh cửa âm ty, cũng bị ngân quang một lần nữa bức quay về thế giới hắc ám, cánh cửa âm ty chậm rãi khép kín.

Thân hình Keiji sau một trận run rẩy kịch liệt, giống như quả bóng cao su bị xẹp xuống, cơ thể vốn nhờ thần chú mà ngưng tụ bắt đầu hư thối, trong chớp mắt liền lộ ra cả xương trắng, hắn thê lương kêu gào, đột nhiên một luồng sáng màu lam thoát ra từ đỉnh đầu, nhằm về phía Niếp Hành Phong.

Có lẽ là chấp niệm đạt tới đỉnh điểm, hồn phách của hắn ở thời khắc cuối cùng phá vỡ trói buộc của thân thể hư thối, hắn cần thân thể của Niếp Hành Phong, cho dù thuật phục sinh thất bại, nhưng chỉ cần hắn phá tan hồn phách của đối phương là có thể chiếm cứ thân thể người đó, ít nhất có thể bảo trì trạng thái là người.

Luồng sáng màu lam như mũi tên bắn về phía Niếp Hành Phong, anh còn chưa kịp phản ứng, đã bị Trương Huyền đẩy ra ngoài, luồng sáng đó đánh vào trước ngực Trương Huyền, xuyên qua thân thể cậu bắn về phía sau. Keiji thấy thành công, không khỏi cười ha ha, lại lần nữa xông lên, chuẩn bị chiếm nhập thân hình Trương Huyền. Người này là người tu đạo, có lẽ dùng thân thể hắn cũng rất tốt.

Chính là cảnh tượng kế tiếp lại làm cho Keiji chấn động, người nguyên bản hồn phách nên bị phá tan – Trương Huyền cũng không có ngã xuống, mà là vẻ mặt bình tĩnh hướng về phía hắn, hai tay đan vào với nhau, hai ngón trỏ mở ra, cũng dần dần thu lại, thiết lập thiên la địa võng, quát: “Càn khôn tá vị, lôi điện tề hành, thần binh tật hỏa như luật lệnh, kì hỏa, tru tà!”

Nguyệt thực đã tán, sét đánh ngang trời, tiếng sấm vang lên, Keiji cảm thấy trước mắt sáng lên, tựa hồ nhìn đến hai ngân long thẳng hướng chính mình cắn nuốt, nháy mắt liền đưa hắn gắn vào bên trong liệt hỏa hừng hực.

https://thuviensach.vn

“Không. . . . . .”

Cùng với tiếng kêu thê lương giữa liệt hỏa chính là tiếng gầm rú không cam lòng của Jinguji Masato, ông ta giãy dụa muốn vọt vào trong biển lửa, lại bị Sakurai gắt gao ngăn lại.

“Ông nội, anh trai đã thành ma, đây là thiên mệnh, người không cần tiếp tục nghịch thiên cưỡng cầu .”

“Không, quẻ bói ta tính không phải như vậy, Keiji không thể chết, không thể. . . . . .”

Jinguji Masato tóc hoa râm bị gió đêm thổi bay bay, té nhào về phía trước gào khóc, làm sao còn có bộ dáng tiên phong đạo cốt như lúc ban đầu.

Ánh lửa chậm rãi tắt dần, chung quanh quay về hắc ám, đồng xu đột nhiên hạ xuống, lăn sang một bên, Trương Huyền tiến lên nhặt lấy nó, bỏ vào túi.

Đồng tiền xu này rất có giá trị kỷ niệm, giữ nó sau này mời người lành nghề định giá, tuyệt đối có thể bán với giá tốt.

A Sửu xem xong màn kinh tâm động phách trước mắt, bất khả tư nghị nhìn về phía Trương Huyền, cảm thấy được tam lưu thiên sư này làm cho hắn cảm giác càng ngày càng kỳ quái .

“Pháp thuật của ngươi rốt cuộc lợi hại tới trình độ nào?”

“Vậy phải xem ngươi có thể trả giá cao bao nhiêu.”

Trên trán gân xanh nổi lên, A Sửu ở trong lòng rất muốn đánh cho mình một cái tát, nhắc nhở sau này tuyệt đối không hỏi Trương Huyền bất cứ vấn đề gì.

https://thuviensach.vn

“Trương Huyền, cậu có làm sao không?”

Niếp Hành Phong xông lên phía trước giữ chặt Trương Huyền, nhìn từ trên xuống đánh giá cậu. Vừa rồi anh nhìn thấy có một luồng sáng màu lam thực quỷ dị bắn tới trên người Trương Huyền, anh không biết đó là cái gì, nhưng là hiểu được luồng sáng kia không có gì tốt.

Hiếm khi được nhìn thấy chiêu tài miêu luôn luôn bình tĩnh cũng có lúc lo lắng, Trương Huyền vui vẻ, “Không có việc gì, tôi rất ổn, anh thì sao?”

“Tôi cũng không có việc gì. . . . . .”

Vừa nói xong, Niếp Hành Phong cảm giác trước mắt tối sầm, ngã vào trong lòng Trương Huyền.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9

“Tiểu thư Sakurai, xin hỏi Jinguji tiên sinh tại sao lại đột nhiên bị bệnh? Trạng thái tinh thần của ông ấy bây giờ có liên quan gì đến vấn đề linh lực biến mất không?”

“Tiểu thư Sakurai, ngài hiện tại là truyền nhân duy nhất của gia tộc Jinguji, xin hỏi sau này ở giới xem bói có tính toán gì không?”

“Tiểu thư Sakurai. . . . . .”

Sakurai mới từ bệnh viện đi ra, các phóng viên tin tức chờ đợi ở cửa liền như ong vỡ tổ nhào đến đặt câu hỏi, cô cúi đầu cố gắng tránh đi đống phóng viên nhàm chán đó, đẩy xe lăn của ông nội đi về phía trước, kính râm lớn đeo trên mặt che khuất tất cả biểu tình của cô.

Hình ảnh vừa chuyển, một phóng viên mặt hướng về phía màn hình nói: “Theo một vị nhân sĩ có liên quan tiết lộ, gia tộc Jinguji đã chính thức rời khỏi hiệp hội linh học của Nhật Bản, linh lực của Jinguji Masato tiên sinh cũng có thể đã hoàn toàn biến mất, trạng thái tinh thần của ông ấy rất không ổn định, trước mắt đang chấp nhận trị liệu khôi phục sức khỏe, có điều tình hình tựa hồ không lạc quan cho lắm.”

Trên màn hình xuất hiện cảnh quay đặc tả Jinguji Masato, ông ta ngồi lệch người ở trên xe lăn, biểu tình dại ra, khóe miệng vẹo sang một bên, giống như là triệu chứng đột quỵ, Niếp Hành Phong nhớ tới dáng vẻ phong thái của ông ta khi mới gặp, không khỏi im lặng.

https://thuviensach.vn

Mọi người nói bác sĩ không thể tự khám cho mình, bói toán cũng là như vậy, cho dù Jinguji Masato có thể xem bói cho tất cả mọi người, cũng không thể coi được vận mệnh của chính ông ta, hoặc có lẽ, ông ta tính qua, nhưng lại vẫn muốn nghịch thiên sửa mệnh.

“Tiếp theo là tin tức về thời tiết. Chiều hôm trước ở vùng vịnh gần khu vực hải cảng Tokio phát sinh một hồi sóng thần gió lốc hiếm thấy, tốc độ gió ước tính bảy mươi đến tám mươi km, từ hướng tây bắc, là hiện tượng gió tây bắc trăm năm khó gặp vào mùa hạ. Theo chuyên gia khí tượng phỏng đoán, đây là dòng khí đi đến Siberia nhưng bị luồng khí ở đó đẩy ngược trở lại tạo thành. . . . . ”

Ba người bị nhét vào container trầm xuống biển, sóng thần gió lốc thình lình xảy ra, hai điều này xảy ra ngẫu nhiên, hay là tất nhiên. . . . . .

Tách!

Màn hình TV tối đen, Niếp Hành Phong quay đầu, thấy trợ lý của mình cười hì hì ghé lại ngồi, cầm chén thuốc trong tay, điều khiển từ xa bị cậu ta ném sang một bên.

“Chủ tịch, trước khi quan tâm quốc gia đại sự vẫn là quan tâm bản thân mình một chút đi! Tôi nói với anh, lần này nhất định phải uống, anh thể chất cực âm, lại dính âm khí, hiện tại thật sự là âm tới cực điểm, không hay ho tới cực điểm, giữa ban ngày gặp quỷ cũng là bình thường. Nè, ngoan ngoãn uống nước bùa đi, tôi không tính tiền với anh còn không được sao?”

Lạnh lùng nhìn Trương Huyền tự quyết định, Niếp Hành Phong sắc mặt không thay đổi.

Lần trước chuyện cậu ta lừa mình uống nước bùa còn chưa tính sổ, cậu ta còn dám tính tiền với mình!

https://thuviensach.vn

Đêm đó anh đích thật là bởi vì bị âm khí xâm thực làm cho té xỉu, nhưng cũng không có nghĩa là anh sẽ uống nước bùa, thân thể anh anh rõ nhất, uống hay không uống nước bùa căn bản đều giống nhau – vẫn gặp quỷ như cũ, một khi đã như vậy, vậy thì tại sao anh phải làm điều thừa đi uống nó?

“Nếu tôi trên người có âm khí, cậu liền phụ trách đem âm khí đánh tan, nếu chút việc đó cậu cũng không làm được, về sau ít ở trước mặt tôi đàm thần luận đạo!”

“Không thể nói như vậy, trạng thái thân thể của anh bây giờ, cho dù là đem cho đạo sĩ cấp cao xem thì cũng chỉ có thể uống phù thủy. . . . . .”

“Phải không?” Niếp Hành Phong cười lạnh: “Lần trước cậu cũng nói muốn biến thành thật thể cần uống nước bùa, Nhưng mà sau đó tôi lại nghe nói muốn thành thật thể có rất nhiều biện pháp, căn bản không cần cái gì nước bùa!”

“Lần đó. . . . . Ha ha, có điều lần này khác, lần này tôi thực sự không lừa anh . . . . .”

“Lập tức làm cho bát thuốc này biến mất, nếu không cậu liền biến mất cho tôi!”

Trương Huyền nhăn lại đôi mi thanh tú, làm ra bộ dáng tội nghiệp, “Thật sự không có lựa chọn nào khác sao?”

Đáp lại cậu chính là Niếp Hành Phong vươn hai ngón tay ra, lập tức đổi thành ba cái, trước khi biến thành bốn ngón, Trương Huyền nhanh chóng chạy vào toilet đem thuốc đổ.

Nghĩ đến tên duy nhất có thể bán đứng mình, cậu nhịn không được rống to: “Tiểu Bạch chết tiệt, lập tức lăn ra đây cho ta!”

https://thuviensach.vn

Cửa phòng dưới tiếng la thét chấn động một trận, Hoắc Ly đang ghé vào ngoài cửa nghe lén vội vàng ôm đầu trốn sang một bên, hỏi Tiểu Bạch: "Ngươi làm cái gì mà khiến cho đại ca tức giận như vậy?"

"Cũng không có gì, chính là đem chuyện cậu ta lừa chủ tịch uống nước bùa nói ra mà thôi. . . . . ."

"Mà thôi? Ngươi nói như vậy sẽ hại chết đại ca đấy, Niếp đại ca mà tức giận, nói không chừng sẽ đuổi việc anh ấy."

"Xì, nếu muốn đuổi thì đã sớm đuổi từ đời nào rồi, ai bảo cậu ta luôn dùng bạo lực đối đãi ta, ta không đem tất cả mọi chuyện của cậu ta đều vạch trần ra là đã muốn có tình có nghĩa lắm rồi."

Ngẫm lại Trương Huyền mấy lần hung dữ xách cổ mình, Tiểu Bạch cảm thấy được mình vẫn còn rất khoan hồng độ lượng.

Nó đi lại vài bước ở trên người Hoắc Ly, đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu hoài nghi hỏi: "Tiểu hồ ly, ngươi thành thật nói cho ta biết, Trương Huyền rốt cuộc là ai?"

"Namnhân!" Hoắc Ly không hề nghĩ ngợi liền lập tức trả lời.

Tiểu Bạch mắt mèo màu lam nhíu lại, nhìn chằm chằm Hoắc Ly hồi lâu, đột nhiên hít sâu, "Ta thấy ngươi nhất định không biết, đại ca ngươi cậu ta không phải người. . . . . éo meo!"

Sau cổ bị Hoắc Ly xách lên nhấc tới trước mặt, rất không cao hứng nói: "Tiểu Bạch, tuy rằng đại ca có đôi khi hơi hẹp hòi, nhưng ngươi không thể mắng anh ấy, ngươi còn nói như vậy, ta về sau sẽ không bao giờ … để ý đến ngươi nữa."

"Thả ta xuống, đáng ghét. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Thân mình nhỏ đúng là không tốt, không thể tự do chi phối hành động của chính mình, Tiểu Bạch tức giận đến không ngừng khua chân loạn xạ trên không.

“Ngươi xin lỗi đi, nếu không ta sẽ không thả.”

“Không nói!”

“Cậu ta quả thực không phải người.” Cắt ngang cuộc cãi vã của hai người, vẫn đứng yên ở cánh cửa đối diện A Sửu thản nhiên nói.

Hai ngày này A Sửu vẫn đi theo bọn họ, không lên tiếng, không làm gì, chính là yên lặng mà tồn tại. Đột nhiên thấy thức thần ít nói mở ‘lời vàng’, hai người đang tranh cãi ầm ĩ đều sững sờ.

Hoắc Ly buông Tiểu Bạch ra, thật cẩn thận hỏi A Sửu, “Tại sao lại nói như vậy?”

“Này, quá đáng, cùng một lời nói, tại sao ngươi lại không phát giận với tên thức thần này! ?” Tiểu Bạch thở phì phì hỏi.

“Bởi vì ta đánh không lại hắn a.” Tiểu hồ ly rất có tinh thần biết mình biết người.

Không có nhìn bọn nó, A Sửu ánh mắt hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Phàm nhân đều có ba hồn bảy vía, đêm đó Keiji nghĩ muốn phá hồn phách của Trương Huyền, chiếm cứ thân thể cậu ta, âm khí nhằm phía Trương Huyền xuyên tim mà qua, nhưng cậu ta lại không bị một tí tổn thương gì, chỉ có một cách giải thích, chính là cậu ta vô hồn vô phách.”

Tiểu Bạch lập tức gật đầu phụ họa: “Còn có một điểm rất quan trọng, lúc Trương Huyền dẫn thiên lôi, ta thấy được hai luồng sáng phía sau cậu ta. . . . . .”

https://thuviensach.vn

“Tiểu Bạch, ngươi cút vào đây cho ta!”

Cửa phòng đột nhiên từ bên trong mở ra, Hoắc Ly đang dựa vào cửa xui xẻo ngã vào phòng, Tiểu Bạch thì lại tao nhã thong thả bước đi, ngẩng đầu nhìn Trương Huyền, “Chuyện gì?”

“Ngươi nếu còn dám lắm miệng, có tin ta sẽ lập tức đem ngươi đến phố Trung Hoa ở Yokohama làm một mâm long hổ đấu đẹp nhất thiên hạ không! ?” Trương Huyền mắt xanh híp lại, trước mặt mọi người uy hiếp.

“Lão Đại, cậu không biết là hành vi này của cậu đã cấu thành tội đe dọa sao?”

“Ha ha, ta lớn như vậy nhưng là lần đầu tiên nghe nói hóa ra tội đe dọa còn hữu hiệu đối với động vật.”

“Nói không chừng luật bảo vệ động vật có cái này. . . . . .”

Hoắc Ly mới vừa nói xong, đầu liền trúng một cú đánh, Trương Huyền thuận tay xách Tiểu Bạch ném nó tới trên sô pha, đột nhiên phát giác một trận gió lạnh thổi tới, cậu quay đầu nhìn thấy A Sửu yên lặng theo vào, hoảng sợ.

“Please, đại ca, ngươi là thức thần, không phải bối hậu linh (linh hồn luôn đi theo sau), không cần luôn im lặng bay tới bay đi được không? Đúng rồi, vấn đề đều đã được giải quyết, ngươi cũng không cần đi theo chúng ta, nên đi đâu thì cứ đi đi.”

“Ta không có chỗ để đi, nơi nào cũng không có nhà của ta.”

Một đầu tóc bạch kim xõa xuống, che khuất vết sẹo trên trán A Sửu, lại che không được vẻ cô đơn. Nhìn thấy hắn, Niếp Hành Phong tâm động, hỏi: “Ngươi khi còn sống hắn không phải là người Nhật Bản đúng không? Tại sao lại trở thành thức thần của gia tộc Tamakoshi?”

https://thuviensach.vn

“Chuyện khi còn sống ta không nhớ rõ, trí nhớ của ta bắt đầu từ khi du hồn. Tổ tiên gia tộc Tamakoshi trên đường tìm kiếm thần chú phục sinh, gặp ta, liền thu ta làm thức thần, sau đó người gia tộc Kikufuma tìm được thuật phục sinh, bọn họ liền mang ta cùng đi tới Nhật Bản.” .

Hóa ra nói đến nói đi thuật phục sinh là từ Trung Quốc truyền tới, nói không chừng cũng có liên quan đến đạo giáo thiên sư bọn họ.

Trương Huyền vội hỏi: “Ngươi bị bắt làm thức thần cho nhà Tamakoshi, nhất định rất không cam tâm đúng không? Tamakoshi Hiroyoshi bị giết ngươi cũng bỏ mặc, sau lại vì cái gì mà tranh thần chú với Jinguji Masato?”

A Sửu ảm đạm cười: “Năng lực không bằng người ta, tại sao lại phải oán hận? Bất quá gia tộc Tamakoshi đời sau lại không bằng đời trước, dần dần pháp chú sai khiến ta thất truyền , nếu không có người lỡ tay đánh vỡ bình hoa mà ta kí thân thì bây giờ ta vẫn còn ngủ say, sau đó ta cảm ứng được thần chú triệu về của Anna, mới chính thức khôi phục linh thể. Thuật phục sinh là do ta quản lý, tự nhiên phải đem nó thu hồi, hơn nữa loại thuật tà ác này đáng ra phải sớm hủy, để tránh khỏi lại rơi vào tay loại tiểu nhân ác độc như Jinguji!”

“Thuật tà ác? Làm cho người chết sống lại hắn là chuyện tốt chứ?” Hoắc Ly chần chờ nói.

“Chuyện tốt?” A Sửu cười lạnh một tiếng: “Gia tộc Tamakoshi và gia tộc Kikufuma suốt mấy trăm năm đã cùng nhau thực hiện thuật phục sinh ba lần, người thi thuật không một ai sống thọ và chết yên ổn. Sinh tử luân hồi chính là thiên đạo, làm chuyện nghịch thiên làm sao có thể sẽ có kết quả tốt được? Chỉ sợ lúc trước người đưa thần chú phục sinh cho gia tộc Kikufuma. căn bản là không có cái gì hảo tâm.”

Niếp Hành Phong tâm sinh kính ý (tôn kính) đối với vị nam tử trước mặt này, hỏi: “Hiện tại truyền nhân cuối cùng của gia tộc Tamakoshi đã qua đời,

https://thuviensach.vn

ngươi sau này có tính toán gì không?”

“Sổ cao nghìn trượng, lá rụng về cội.”

Tóc trắng tung bay, A Sửu nhìn bọn họ, đôi mắt đen tản mát ra sự sáng rọi khác thường, chậm rãi nói: “Ở dị quốc tha hương du đãng lâu như vậy, ta muốn trở về. . . . . .”

Thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về phía mình, Trương Huyền lập tức kêu to: “Không bàn nữa! Ta đã phải thu nhận một con tiểu hồ ly ngốc nghếch, một con mèo nhỏ đáng ghét, nếu tiếp tục thu nhận thêm du hồn nữa thì nhà của ta có thể mở vườn bách thú rồi, chuyện gì đều có thể thương lượng nhưng chuyện này không bàn nữa! Này này, ngươi lại đây cũng vô dụng. . . . . .”

A Sửu chậm rãi tiến lên, mắt không thèm nhìn Trương Huyền, hướng về phía Niếp Hành Phong, vén vạt trước của áo dài, khụy một đầu gối xuống, cung kính cúi người quỳ xuống.

“Chủ nhân, hãy thu nhận ta, hãy để cho ta được vĩnh viễn ở bên cạnh hầu hạ người trong những năm tháng sau này.”

Gì! ?

Làn đầu tiên trong cuộc đời, trên trán Trương Huyền toát ra ba đường gân xanh.

Chỉ một ngón tay về phía A Sửu, lại chỉa chỉa Niếp Hành Phong, lắp bắp hỏi: “Này này này, ngươi có lầm không? Là ta cứu ngươi từ chỗ Jinguji ra, phải bái lễ cũng nên hướng ta bái mới đúng, sao lại là anh ta được? Nhìn cho rõ ràng, ta mới là truyền nhân thiên sư chính tông nha!”

“Ta đã xem thật sự rõ ràng, Niếp Hành Phong mới xứng làm chủ nhân của ta!”

https://thuviensach.vn

Đêm đó từ khi lần đầu nhìn thấy Niếp Hành Phong, ngoài xúc động hưng phấn còn có cả loại cảm giác cực độ thân thiết. Người đàn ông trầm tĩnh cơ trí này, trên người có loại hơi thở vô hình, làm cho hắn lòng sinh kính ngưỡng, có trực giác nói rằng, anh ta chính là người mà mình sẽ đi theo suốt đời.

“Uy, ngươi là không phải ở Nhật Bản làm thức thần làm thành quen đi? Xã hội hiện đại đề xướng tự do bình đẳng, ngươi hắn là tìm một chỗ khoái khoái lạc lạc làm quỷ tự do, không cần quen tính nô dịch nhìn thấy một người liền kiên quyết đòi làm người hầu của người ta được không? Ngươi không cần thấy anh ta rất có tiền mà nghĩ ăn bớt, ta nói cho ngươi, chiêu tài miêu hắn còn phải tự chiêu tài cho mình, sẽ không chiếu cố đến ngươi. . . . .”

“Đại ca, anh làm cái gì vậy?” Hoắc Ly đem người đang lảm nhảm kéo đến một bên, nhíu mày nói: “Chính anh nói không cần người ta còn ở nơi này lải nhải cái gì?”

“Ta không cần hắn là một chuyện, hắn ánh mắt thiển cận, nhìn không tới ta truyền nhân thiên sư chính tông là chuyện khác. Ta cùng chiêu tài miêu đứng chung một chỗ, phàm là người có điểm ánh mắt đều nhìn ra được có tư cách làm hắn chủ nhân chính là. . . . . .”

Hoắc Ly và Tiểu Bạch cùng một ý nghĩ, đồng thời nâng ngón tay chỉ về Niếp Hành Phong.

“Hai con vật ăn cây táo, rào cây sung này!”

Trương Huyền vung tay đập bọn nó mỗi người một cú, lại vội vàng tiến đến bên cạnh Niếp Hành Phong, nói: “Chủ tịch, ngươi thể chất đã muốn âm tới cực điểm rồi, không nên lại học người ta dưỡng tiểu quỷ , người này giao cho tôi đi, tôi giúp anh xử lý. . . . . .”

https://thuviensach.vn

“A Sửu là tên của ngươi sao?” Cắt ngang lời Trương Huyền, Niếp Hành Phong hỏi A Sửu.

“Không, ta nguyên danh là Nhan Khai, chỉ vì tướng mạo xấu xí, cho nên tất cả mọi người xưng hô ta như vậy, lâu ngày nguyên danh cũng không được sử dụng nữa.”

“Nhan Khai, tên này rất hay, cũng xứng với ngươi, hơn nữa ta không cảm thấy ngươi xấu, tướng mạo rất tuấn mỹ dễ bị thiên đố (trời đố kị), vết sẹo này lại vừa lúc ngăn trở tai kiếp cho ngươi. . . . . .”

“Chủ tịch anh học bói toán lúc nào thế? Tôi đã nói anh âm khí quấn thân, nhất định xảy ra vấn đề, anh xem ánh mắt của anh cũng bị hoa mất rồi, hắn còn không kêu xấu? Vết sẹo trên trán kia đủ xấu, nếu mặt đen một chút thì đóng bao thanh thiên cũng không cần hoá trang. . . . . .”

Trương Huyền giơ tay đặt lên trán Niếp Hành Phong, bị anh đẩy ra, gầm nhẹ: “Shut up!”

Ở cùng với tiểu thần côn, không muốn nói những lời thô tục là rất khó. Nói mình có vấn đề, mắt cậu ta mới là có vấn đề. Luận về diện mạo, Nhan Khai tuyệt đối còn hơn cả bọn họ, hơn nữa vết sẹo đó làm cho anh lòng thấy thương xót, cũng làm anh cảm thấy thân thiết, nếu theo như lời người học đạo quen biết nhau là ‘duyên’ vậy thì người đàn ông tính tình lãnh đảm này ngay từ đầu là đã có duyên với anh.

Nhan Khai mặt lộ vẻ vui sướng, cung kính cúi đầu nói: “Tạ ơn chủ nhân cát ngôn (lời may mắn tốt lành của chủ nhân).”

“Nhưng ta chỉ là một người bình thường, ta không cảm thấy ta có tư cách làm chủ nhân của ngươi, như vậy đi, ta mang ngươi trở về, trước khi ngươi gặp được chủ nhân chân chính, có thể ở tạm nhà của ta.”

“Vâng, chủ nhân.”

https://thuviensach.vn

Nhan Khai lãnh đạm ít lời, không có nói cho Niếp Hành Phong, chính mình hiện tại đã quỳ gối cúi lạy, anh cũng đã tiếp nhận, chẳng khác nào thừa nhận khế ước phân chủ tớ này, suốt đời cũng không thể sửa đổi.

Trương Huyền lại trừng lớn mắt, kêu: “Không phải đâu, anh dễ dàng như vậy cho hắn vào cửa ? Đãi ngộ rất không công bằng, tôi vào được cửa nhà anh còn mất. . . . . .”

Người này, tại sao mà chuyện gì qua miệng của cậu ta ý nghĩa liền hoàn toàn thay đổi vậy chứ?

Niếp Hành Phong mắt lạnh quét ngang, dưới thần uy của chủ tịch, Trương Huyền quả nhiên không dám nói thêm nữa lời, giơ hai ngón tay ở trên miệng làm cái dấu × nho nhỏ.

Niếp Hành Phong lại quay đầu hỏi Nhan Khai, “Như vậy, ta nên làm thế nào mang ngươi trở về?”

Nói đến đạo thần, anh chính là dốt đặc cán mai, nhưng không thể để Nhan Khai giống như bối hậu linh đi theo sau mình.

Niếp Hành Phong nhìn Trương Huyền, hy vọng cậu ta chỉ điểm một chút, Trương Huyền lại quay đầu sang một bên, coi như không nhìn thấy.

Nhan Khai mỉm cười: “Thỉnh chủ nhân cho phép.”

Thân mình nhoáng lên một cái, đã hóa thành một luồng sáng bạc nhập vào trong đồng hồ của Niếp Hành Phong. Trương Huyền kinh hãi, mắng: “Thức thần chết tiệt, chiêu tài miêu thể chất chí âm, ngươi còn ở gần anh ta như vậy, muốn hại chết anh ta sao hả?”

“Đây chỉ là tạm thời, đợi đến khi về đến nhà chủ nhân, ta sẽ tìm chỗ ở khác.”

https://thuviensach.vn

Tìm chỗ ở khác? Người này thoạt nhìn thanh cao kiêu ngạo, không ngờ công phu ăn bám so với cậu còn cao hơn.

Trương Huyền xông lên định lấy cái đồng hồ, bị Niếp Hành Phong tóm lại đẩy ngồi lên trên sô pha.

“Đau đau đau, chủ tịch, xuống tay nhẹ nhàng một chút.”

Niếp Hành Phong tay nhẹ nhàng đập vào cổ cậu, nói: “Vậy ngồi im cho tôi.”

Hắn buông ra thủ, hỏi hai con vật còn ở một bên xem náo nhiệt, “Hôm nay thời tiết không tồi, ngồi mãi ở khách sạn thì quá lãng phí, các ngươi có muốn đi chỗ nào không?”

“Có a, đi thiên đường mua sắm!”

Cái lợi trước mắt, căn bản không để ý tới đại ca còn nằm ở sô pha, Hoắc Ly lập tức nhấc tay đề nghị.

“Còn có chùa miếu, bên chỗ Asakusa có rất nhiều miếu thờ nổi tiếng, ta muốn đi.” Tiểu Bạch thêm vào.

~~~~~~~~~~

Asakusa là một huyện ở Taito, Tokyo , Nhật Bản nổi tiếng về các ngôi chùa và là nơi có rất nhiều lễ hội là một trong những khu vui chơi giải trí ở Tokyo

~~~~~~~~~~~~

“Tốt lắm, đi thu thập một chút, chúng ta giữa trưa ra ngoài ăn cơm, buổi chiều đi dạo phố.”

“Oa!”

https://thuviensach.vn

Hoắc Ly ôm lấy Tiểu Bạch chạy tới phòng bên cạnh lấy ba lô, Niếp Hành Phong mặc áo khoác, đi ra cửa thấy Trương Huyền còn nằm sấp trên sô pha giả chết, liền hỏi: “Cậu không đi sao?”

Giọng nói rầu rĩ từ dưới gối ôm truyền đến, “Không có tiền. . . . . .”

Tiền trong ví chỉ còn tiền xu, ngay cả tiền mua vé máy bay quay về cậu cũng không có, nào dám đi ra ngoài chơi.

“Tôi nói là sẽ bắt cậu trả tiền sao?”

Trương Huyền vội ngẩng đầu, mặt tươi cười: “Tôi đi, đi, chủ tịch, yêu chết anh mất!”

Nhờ Niếp Hành Phong, Trương Huyền cùng Hoắc Ly, Tiểu Bạch vui vẻ hưởng thụ cuộc sống quý tộc một ngày. Sau khi được ăn thịt bò Matsukasa nướng, Niếp Hành Phong dẫn bọn hắn đi thiên đường mua sắm ở Roppongi chọn cho Hoắc Ly mấy bộ quần áo sa hoa, Tiểu Bạch chính là nguyên bộ đích sủng vật dùng khăn quàng cổ cùng sức liên, cũng thanh toán luôn tiền đống quần áo Trương Huyền tự do chọn lựa. Thấy Niếp Hành Phong trả tiền với thái độ phóng khoáng như vậy, Trương Huyền trong lòng vô cùng hối hận vừa rồi không chọn thêm mấy bộ, dù sao cơ hội quang minh chính đại ăn bớt như vậy không nhiều.

(Roppongi là một huyện của Minato, Tokyo , Nhật Bản , Khu vực này có rất nhiều quán bar, câu lạc bộ đêm, câu lạc bộ strip, nhà hàng, câu lạc bộ chiêu đãi viên, cabarets , và các hình thức giải trí khác)

Mua sắm xong, Niếp Hành Phong bảo nhân viên cửa hàng đem đồ đưa về khách sạn, sau đó lên tàu điện đi Asakusa. Anh đã nhờ pháp sư pử đó siêu độ cho Aota Shigeru, Anna và Wakabayashi Ibu . Sau ngày thuật phục sinh thất bại, thi thể của Aota Shigeru xuất hiện trên bãi cỏ ở phía dưới phòng giám định, bị công nhận là hi sinh vì làm nhiệm vụ, mặc kệ trong sở cảnh sát nghĩ thế nào về chuyện này, ít nhất ở mặt ngoài vẫn bận tâm đến

https://thuviensach.vn

danh dự của Aota, anh nghĩ Aota Shigeru hẳn là có thể tâm vô vướng bận mà đầu thai.

Asakusa Kaminarimon là thắng cảnh du lịch, cho dù sắp tới chạng vạng, du khách ngắm cảnh vẫn như cũ nối liền không dứt. Bọn họ theo dòng người đi qua cửa, chùa ngũ tầng, rồi đi vào chính đường của chùa Asakusa, nhìn thấy tượng Quan Thế Âm Bồ Tát trước mặt, Trương Huyền đột nhiên hỏi: “Chủ tịch, tôi vẫn quên hỏi anh, một tám bảy một rốt cuộc là cái gì ý tứ?”

~~~~~~~~~~

(Kaminarimon là một cửa đền Sensoji. Cửa có một chiếc đèn lồng màu đỏ khổng lồ là một cột mốc nổi tiếng ở Asakusa. Các ký tự Trung Quốc bằng văn bản về lồng đèn này nói “sấm sét” và “cửa khẩu” (kaminari-mon).)

~~~~~~

“Nước có thể đưa thuyền, cũng có thể lật thuyền, gia tộc Kikufuma tìm được thần chú có thể làm cho tử linh sống lại, nhưng ở sau cùng bỏ thêm cả cấm chú lệnh cánh cửa âm ty đóng lại, bát quái bốn vị kia chính là chìa khóa mở ra cấm chú . Ngũ viên là loại tiền xu có lỗ ở giữa được sản xuất thời Chiêu Hoà năm hai mươi ba, nhưng đồng ngũ viên kia trên mặt lại khắc Minh Trì năm thứ tư, cũng chính là năm 1871dương lịch, chỉ cần là người có hiểu biết một chút sẽ phát hiện ra tiền xu có vấn đề, nó là manh mối cuối cùng Anna cung cấp cho chúng ta.”

Đây cũng là nguyên nhân Anna không hủy diệt phù chú, thiện ác phân thành hai bên, phù chú cũng là như vậy. Làm hậu nhân gia tộc Kikufuma, Anna không có quyền lực hủy diệt thần chú, lại có thể chỉ ra cấm chú khắc chế nó.

https://thuviensach.vn

“Nhưng anh làm sao biết là bốn con số đó?” Trương Huyền lấy tiền xu ra lật nhìn xem, nhịn không được lại hỏi: “Mặt trên viết là Minh Trì năm thứ tư, có lẽ chỉ cần nhảy đến phương vị 〖 bốn 〗 là được.”

“Tôi đoán thôi.” Nhìn thấy tượng phật trước mắt, Niếp Hành Phong thản nhiên nói.

Anna là cô gái thông minh, cô hẳn là sẽ không bày ra theo kiểu mọi người liếc mắt một cái là có thể đoán được.

“Cái gì! Anh đoán!”

Không đếm xỉa đến du khách chung quanh, Trương Huyền lên tiếng rống to: “Anh chỉ bằng suy đoán liền đẩy tôi đi chịu chết, anh có biết tình huống lúc đó có bao nhiêu nguy hiểm hay không hả, có thể tôi đã bị oán linh kéo vào địa ngục đấy!”

“Nhưng bây giờ cậu không phải vẫn sống rất tốt sao?”

“. . . . . .”

Trương Huyền bị nghẹn một hồi nói không nên lời, mắt xanh trừng lớn, rống: “Tôi hiện tại còn sống cũng không có nghĩa là anh làm đúng! Tôi mặc kệ, công việc lần này rất nguy hiểm, trợ lý kiêm bảo tiêu, còn kiêm luôn thiên sư, tôi yêu cầu trả ba lương. . . . . .”

“Đem đồng tiền xu kia cho tôi.”

Trương Huyền do dự một chút, đem tiền xu đưa cho Niếp Hành Phong, “Làm gì?”

Niếp Hành Phong tiếp nhận nhìn nhìn một chút, ngón tay bắn ra, tiền xu bay xẹt thành một đường vòng cung xinh đẹp, rớt vào trong hòm tiền lớn trước tượng phật.

https://thuviensach.vn

“Tiền xu của tôi!”

Trương Huyền đau lòng kêu to, đó là bảo bối cậu muốn lưu lại làm kỷ niệm, chủ tịch sao lại có thể như vậy, hỏi cũng không hỏi liền ném xuống , anh ta căn bản là không phải là chiêu tài miêu, rõ ràng chính là bại tài miêu (ngược lại với chiêu tài miêu, xua đuổi tiền ^_^)!

“Thần chú có thể làm cho tử linh sống lại, hiện tại chỉ còn tồn tại trong đầu Jinguji Masato, mà ông ta hiện tại đầu óc đã như một kẻ ngu ngốc, cho nên, thần chú phục sinh có thể nói là vĩnh viễn tiêu thất. Đồng tiền xu ngũ viên này vốn có lẽ rất có giá trị, nhưng nếu thần chú phục sinh đã biến mất, nó bất quá cũng chỉ là đồng tiền xu bình thường.”

Niếp Hành Phong chấp tay hành lễ, hướng về phía Quan Âm nhắm mắt cầu nguyện, thản nhiên nói: “Trong tiếng Nhật, ngũ viên và duyên phận phát âm giống nhau, cho nên, khi cầu nguyện ném ngũ viên vào có ý là hợp duyên.”

“Thật không?”

Trương Huyền hai mắt từ lửa giận lập tức hóa thành ý cười sáng lạn, vội vàng lấy ví tiền ra, tìm ra tất cả xu ngũ viên ở bên trong, đem hai đồng đưa cho Hoắc Ly và Tiểu Bạch, còn lại toàn bộ đều ném vào hòm tiền.

Hoắc Ly và Tiểu Bạch cũng đem ngũ viên tung vào đó, học theo bộ dáng của Niếp Hành Phong vỗ tay cầu nguyện.

“Bồ Tát phù hộ tiểu hồ ly về sau có thể trở nên thông minh một chút.”

“Bồ Tát phù hộ Tiểu Bạch tương lai có thể biến thành người.”

Nghe bọn nó nói, Trương Huyền ghé ghé đến bên người Niếp Hành Phong, nhỏ giọng hỏi: “Chủ tịch, anh cầu cái gì thế?”

https://thuviensach.vn

“Không thể nói, nếu không sẽ không linh .”

Niếp Hành Phong xoay người đi ra đại điện, Trương Huyền chưa từ bỏ ý định, vội vàng đuổi theo, nói: “Chúng ta trao đổi được không? Người ta nói trao đổi với nhau, thì cầu nguyện vẫn sẽ linh nghiệm.”

“Được, cậu nói trước đi.”

Trương Huyền nháy mắt mấy cái, cười nói: “Tôi cầu Bồ Tát phù hộ làm cho tôi cả đời đều có thể ở bên cạnh chiêu tài miêu, làm cho anh đừng quá keo kiệt, cố gắng giúp tôi chiêu tài về trong bảo khố. Tới phiên anh.”

Liếc liếc mắt nhìn đôi mắt màu xanh tản ra hào quang tràn đầy vẻ kỳ vọng, Niếp Hành Phong hỏi lại: “Tôi có nói sẽ trao đổi với cậu sao?”

“A! Sao lại có thể như vậy! Rất đê tiện ! Lừa tôi nói ra bí mật, chính mình lại không nói, chết tiệt chiêu tài miêu! Không được đi, tôi còn chưa nói xong đâu, đợi tôi. . . . . .”

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10

“Bầu trời sao vào đêm mùa thu hóa ra lại đẹp như vậy.”

Sakurai ngồi ở bên cạnh Jinguji Masato, chỉ vào phía xa xa trên bầu trời nói: “Ông nội, ông xem kìa, ngôi sao đó thật là sáng.”

Không có tiếng trả lời, Jinguji Masato ngồi ở trên xe lăn, ánh mắt dại ra nhìn về phía trước.

Đã thói quen với sự trầm mặc, Sakurai tiếp tục nói: “Chúng ta hình như lâu thật lâu rồi chưa có lên sân thượng ngắm sao. Kỳ thật cháu cảm thấy như bây giờ thật tốt, chúng ta có thể sống cuộc sống mà mình muốn, không phải suy nghĩ gì về bói toán, thứ danh vọng mang đến không phải cũng chính là vì vui vẻ sao?”

Gió lạnh thổi qua, cắt ngang giọng nói đầy vẻ xa xôi, cô lấy lại tinh thần, vỗ vỗ vai ông nội, “Gió nổi lên rồi, để cháu đi lấy áo khoác cho ông nội.”

Tiếng bước chân dần dần đi xa, ánh mắt Jinguji Masato vẫn như trước dừng ở nơi xa xa, đột nhiên thân mình ông ta run lên, con ngươi đột nhiên mở to, đôi mắt vẩn đục ngập tràn sự sợ hãi.

Có một hình bóng từ trong bóng đêm chậm rãi hiện ra, di chuyển lại, thân ảnh nhạt nhẽo càng ngày càng rõ ràng, giống như linh hồn của bóng tối, lay động theo màn đêm, nhưng không có thoát ra hẳn, bởi vì thân mình

https://thuviensach.vn

hắn chính là một mảnh hắc ám, không, xác thực mà nói, là hắc ám theo hắn di động mà di động, không ngừng vây quanh Jinguji Masato.

Sự sợ hãi và âm u lạnh lẽo không hiểu từ đâu cuốn lấy ông ta, Jinguji Masato toàn thân run rẩy kịch liệt, tay cố sức muốn chuyển xe lăn rời đi, đáng tiếc hai tay cứng còng không theo sự khống chế mà trượt sang một bên.

“Thế nhân đều là ngu xuẩn như vậy, rõ ràng có thần chú phục sinh, lại vẫn không biết cách vận dụng.”

Giọng nói châm biếm, trong trẻo dễ nghe, lại tràn đầy lãnh ý, theo bóng đen tới gần, Jinguji Masato đột nhiên hoảng sợ nhìn thấy trong mắt đối phương tràn đầy tối tăm, nhìn không thấy đồng tử, giống như dùng một viên ngọc đen đính ở trong mắt, lóng lánh toát ra ánh sáng của tử vong.

“Người vô dụng không có tư cách sống ở trên đời này, thần chú đã lưu truyền lâu rồi, lúc này cũng nên thu hồi.”

Thân thể Jinguji Masato run rẩy càng thêm lợi hại, con mắt vì hoảng sợ biến thành màu xám trắng, nhưng nháy mắt đã bị hắc ám tràn ngập, trong đồng tử phóng đại hiện lên một bàn tay, hắc ám theo cái tay kia tới gần, rất nhanh đã hoàn toàn chiếm cứ tầm mắt ông ta. . . . . .

“A!”

Đang nhắm mắt nghỉ ngơi, Niếp Hành Phong bị tiếng kêu thảm thiết làm bừng tỉnh, lập tức vươn người, hai tay hung hăng bóp ở trên cổ Trương Huyền.

Tiểu thần côn chết tiệt, đây là khoang hành khách hạng nhất trên máy bay JAL, không phải đang chơi trò tốc độ, cậu ta kêu to như vậy, nói không chừng sẽ bị xem như tội phạm cướp máy bay.

https://thuviensach.vn

Bị bóp nói không nên lời nói, Trương Huyền liều mình giơ báo chí trong tay lên, ý bảo Niếp Hành Phong buông tay.

“Tiên sinh, xin hỏi xảy ra chuyện gì?”

Có hai tiếp viên hàng không vội vàng chạy tới hỏi, Niếp Hành Phong buông tay ra, nói: “Không có việc gì, bạn tôi lên cơn động kinh, có điều giờ đã trở lại bình thường rồi.”

Đuổi tiếp viên hàng không đi, Niếp Hành Phong quay đầu căm tức nhìn Trương Huyền, thấp giọng quát: “Cậu nếu còn dám lên tiếng, tôi lập tức đem cậu đến sông Amazon cho cá sấu ăn!”

Trương Huyền liên tục lắc đầu, vội đem báo chí đưa cho anh, chỉ vào tin tức trên trang đầu.

Tin tức ở trang đầu in tiêu đề rất lớn – đại sư xem bói trượt chân chết, bên cạnh còn kèm theo ảnh chụp của Jinguji Masato.

Niếp Hành Phong sửng sốt, vội nhìn kỹ tờ báo, bên cạnh Trương Huyền nhép miệng ra dấu nói, “Hình như là nói Jinguji từ trên sân thượng ngã xuống, rơi chết phải không?”

“Báo chí nói then cài cửa của vòng bảo hộ trên sân thượng không khóa, cửa bị gió thổi mở ra, lúc ấy Jinguji ở ngay bên cạnh cửa, ông ta không thể khống chế xe lăn phanh lại nên bị ngã xuống từ trên sân thượng, chết ngay tại chỗ.”

“Ách.”

Tử vong đối với Trương Huyền mà nói là chuyện rất nhàm chán, cậu ta không có chút hưng trí nào, nhắm mắt lại chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, ai ngờ cánh tay bị thúc thúc, Niếp Hành Phong hỏi cậu, “Cậu không thấy là kỳ quái sao? Sakurai thoạt nhìn là một cô gái rất cẩn thận, Jinguji lại mới

https://thuviensach.vn

vừa mắc bệnh nặng, cô ta sao lại có thể không chú ý tới then cài cửa của vòng bảo hộ?”

“Được rồi được rồi, anh là chủ tịch của tập đoàn tài chính Niếp thị, không phải chủ tịch của tập đoàn trinh thám Niếp thị, chuyện gì cũng đều có thể xảy ra ngoài ý muốn mà.”

“Nhưng mà. . . . . .”

“Suy nghĩ nhiều sẽ nhanh già đi đấy, anh cũng không muốn già sớm chứ? Hành trình dài như vậy, ngủ một giấc đi, bả vai của tôi cho anh mượn để dựa đấy, lần này miễn phí.”

Trương Huyền thực săn sóc nhắc nhở chú ý sau cùng, tiến lên ôm lấy Niếp Hành Phong, cũng đem đầu dựa vào, không đợi anh phản kháng cái gì, tiếng ngáy đã vang lên.

Drop Dead! Chết tiệt! Anh đang trẻ như vậy, vừa không có chuyện già, mà cũng sẽ không già sớm!

Nhìn đến ánh mắt chú ý không ngừng từ bốn phía bắn tới, Niếp Hành Phong rốt cục nhịn không được lại làm chuyện người văn minh không nên làm, ở trong lòng tiếng Anh tiếng Nhật đều được sử dụng mắng Trương Huyền đến cùng.

****

“Niếp đại ca uống trà, trà mát trừ hoả, Tiểu Bạch, mau đưa mấy tờ nhật báo tài chính và kinh tế của mấy ngày nay lấy lại đây, Niếp đại ca mỗi ngày đều xem mà, à, chắc tất cả mọi người đều đói bụng rồi nhỉ, em đi nấu cơm. . . . . .”

Hoắc Ly ngẫu nhiên cũng có lúc thông minh, sau khi về nhà thấy sắc mặt Niếp Hành Phong càng ngày càng đen, vội nói chuyện hoà giải, cái người

https://thuviensach.vn

thần kinh thô lại cố tình lại như không nhìn thấy không khí lạnh lẻo trong phòng lúc này, ngông nghênh đi đến trước hương án của tổ sư gia cung kính vái lạy, lại đốt ba nén hương.

Niếp Hành Phong ngồi ở trên sô pha nhà mình. . . . . Không, anh hiện tại đã không muốn tiếp thu nơi này là nhà của mình, trong nhà anh sẽ không có một đống các loại đĩa trò chơi để bừa bãi, sẽ không có một quả cầu thủy tinh đặt ở trên miệng bình gốm sứ thời Tống, rồi giấy ghi chép dán trên bức tranh thời nhà Minh, cái chặn giấy hình sư tử bằng ngọc thì chạy tới phòng bếp làm đá mài dao, và quan trọng nhất là, ở giữa phòng khách nhà anh tuyệt đối không thờ phụng hương án của Trương thiên sư!

Nghĩ đến chính mình mới rời đi, ba tên này liền đem nhà mình biến thành như vậy, Niếp Hành Phong thật sự không dám tưởng tượng cuộc sống của mình, sau này ở đây làm sao mà sống nổi.

Tiểu Bạch còn đang thực cố gắng tha đống báo chí tới, Nhan Khai thì cung kính đứng ở một bên, hỏi: “Chủ nhân, xin hỏi chỗ cư trú của ta ở đâu?”

“Tùy tiện, làm sao đều được.” Niếp Hành Phong hữu khí vô lực phất phất tay, “Chỉ cần ngươi thích.”

Nhan Khai quay đầu nhìn nhìn, ánh mắt dừng lại ở thanh đao treo trên tường, trong nháy mắt, giống như nghe được có tiếng vang boong boong từ thanh đao truyền đến, hắn hưng phấn mà đi tới đó, tay chạm nhẹ lên vỏ đao, đầu ngón tay khi vừa chạm đến đến thân đao không tự chủ được phát ra run rẩy, khen: “Hảo đao!”

“Đúng vậy, ” Hoắc Ly ân cần bưng trà cho mọi người, nói;”Nhìn qua thực sắc bén nha, em vốn định lấy nó làm dao xắt củ cải, có điều đại ca không cho, nói đó là bảo bối của Niếp đại ca, không được lấy làm linh tinh.”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong hít một hơi thật sâu, nghĩ thầm nếu Trương Huyền thực để cho người khác dùng đao kia đi xắt củ cải, anh nhất định sẽ đá cậu ta từ trên mái nhà xuống.

Nghe xong lời nói của Hoắc Ly, Nhan Khai quay đầu nhìn Niếp Hành Phong, xin chỉ thị của anh, Niếp Hành Phong xua tay, “Không sao, thanh đao này ta tặng cho ngươi.”

Bảo đao tặng anh hùng, ít nhất ở trong tay Nhan Khai, vận mệnh của nó sẽ không bị lưu lạc đến thành dao xắt củ cải.

“Tạ ơn chủ nhân!”

Nhan Khai thân hình chợt lóe, một luồng sáng bạc quanh quẩn quanh thanh đao, rồi kết hợp nhất thể với thân đao.

“Chủ tịch, sắc mặt anh nhìn không được tốt lắm, giống như là đang bực mình ấy.”

Thắp hương xong, nhìn đến Niếp Hành Phong ngồi ở sô pha vẻ mặt xanh mét, Trương Huyền hậu tri hậu giác hỏi.

“Tôi nhớ rõ, khi tôi thu nhận cậu vào ở từng có ba điều quy ước.”

“Nhớ rõ, cho nên tôi không có ở trong này đàm thần luận quỷ, lớn tiếng ồn ào, dán bùa linh tinh.”

Nhìn thấy Trương Huyền vẻ mặt vô tội, Niếp Hành Phong cười khẩy.

Là không dán bùa, có điều đem cả đạo quán nhà cậu ta tới, tiểu thần côn chết tiệt này!

Nghỉ ngơi hai ngày, thứ hai Niếp Hành Phong đến công ty, không biết có phải là ảo giác không, anh phát hiện nhân viên khi chào hỏi anh, biểu tình đều rất khác thường. Tới tầng cao nhất, anh cố ý đứng ở trước tấm gương

https://thuviensach.vn

lớn nhìn một chút xem quần áo của mình, nhưng không có phát hiện chỗ nào quái dị. (đoạn này sao tự nhiên thấy anh Phong thật là thú vị)

“Chào chủ tịch!”

Trương Huyền tới công ty trước, vừa thấy anh liền cười hì hì chào hỏi, Niếp Hành Phong đáp lại rồi hỏi: “Cậu xem thử kiểu tóc của tôi hôm nay có gì kỳ quái phải không?”

“Vẫn giống như trước kia mà, đẹp đến nổi làm người người oán hận.”

“Vậy còn quần áo, màu sắc phối hợp giữa cà- vạt và quần áo có phải không phù hợp với nhau không?”

“Sao lại như thế được? Anh nếu không thích màu của cà- vạt, không bằng chúng ta trao đổi đi!”

“Không có việc gì .”

Thấy hai mắt Trương Huyền sáng long lanh ghé lại, Niếp Hành Phong vội vàng lắc mình đi vào văn phòng.

Có thể là chính mình đa nghi, mắt thẩm mỹ của Trương Huyền rất tốt, cậu ta nói không thành vấn đề, hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Văn phòng đã được quét dọn thật sự sạch sẽ, có điều lại cảm thấy có chút xa lạ, Niếp Hành Phong suy nghĩ nửa ngày mới nghĩ đến là trên bàn không có đặt hóa đơn. Rất quỷ dị có phải không? Theo cá tính của Trương Huyền, lần này ở nước ngoài tróc quỷ, phí khu quỷ hẳn là sẽ tăng lên lên một bậc mới đúng.

“Trương Huyền.”

Cửa mở ra, Trương Huyền thò đầu vào, “Chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong vẫy tay bảo cậu ta tiến vào, hỏi: “Hóa đơn đâu?”

“Hóa đơn gì?” Trương Huyền nháy mắt mấy cái.

Dám giả bộ hồ đồ với anh!

Niếp Hành Phong thanh thanh giọng, nói: “Chính là hóa đơn khu quỷ, mỗi lần đều có.”

Anh đã sớm tính toán tiền trả, từ chỗ em trai nghe được Trương Huyền lần này lại là vô cớ bỏ việc, còn ngồi khoang hạng nhất đi Nhật Bản, chỉ sợ tháng này tiền lương của cậu ta cũng không còn mấy, nếu không trả thù lao, cậu ta thật sự là phải đi ăn không khí .

“Chủ tịch, anh nói như vậy, là vũ nhục lớn nhất đối với những người học đạo thuật như chúng ta!”

Trương Huyền phụng phịu, nghiêm trang nói: “Tôi làm việc có nguyên tắc của tôi, nếu anh ủy thác tôi khu quỷ, thù lao tôi sẽ tính toán rõ ràng với anh, có điều lần này là tôi tự nguyện đi, nếu đòi anh phải trả thù lao, vậy thì danh dự của tôi ở đâu?”

Người này cả ngày ở nhà anh hết ăn lại uống, còn dám ở trong này nói chuyện danh dự.

Lười phản bác, Niếp Hành Phong từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ chi phiếu, nhanh chóng ký tên, đưa cho cậu ta, “Đây là tiền thù lao, là tôi chủ động trả, cho nên không cần Trương thiên sư cậu lo lắng về vấn đề danh dự.”

“Di! Di!”

Trương Huyền tiếp nhận chi phiếu, nhìn nhìn, đột nhiên kêu to: “Chủ tịch, anh không có viết số tiền, thật hồ đồ !”

https://thuviensach.vn

“Số tiền tự mình điền đi.”

“. . . . . Muốn tôi tự mình điền số tiền, anh không sao đấy chứ?” Trương Huyền thật cẩn thận hỏi.

“Không cần phải không? Vậy thì tôi lấy lại.”

“Cần cần cần! Nếu không có việc gì nữa, tôi đi ra ngoài làm việc.”

Sợ Niếp Hành Phong đổi ý, Trương Huyền vội vàng đem chi phiếu bỏ vào túi, xoay người bỏ chạy. Niếp Hành Phong gọi cậu ta lại, kéo ngăn kéo ra, lấy ra thứ đã sớm chuẩn bị tốt đặt lên bàn, đẩy về phía cậu ta.

“Đây là nước hoa CK mùa hè số lượng có hạn cậu muốn tôi mua.”

Bình nước hoa được đóng gói tỉ mỉ, dây nơ lam nhạt thắt ngoài giấy gói màu trắng bạc, thanh lịch tinh xảo, Trương Huyền sửng sốt một chút, lập tức mắt xanh cười đến híp lại.

“Đã sang mùa thu, loại sản phẩm số lượng hạn chế này trong nước đều đã bán hết, vậy mà anh lại còn có thể mua được.”

“Lúc tôi đi dạo phố ở Roppongi ngẫu nhiên nhìn thấy, liền thuận tiện mua.”

“ Roppongi ? Mấy ngày vừa rồi chúng ta hình như là cùng nhau đi dạo phố mà, anh mua khi nào? Sao tôi lại không biết?”

Tránh ánh mắt nghi hoặc của Trương Huyền, Niếp Hành Phong mất tự nhiên ho khan hai tiếng.

Đương nhiên sẽ không nói mình đã đi đến hết tất cả mấy cửa hàng nước hoa nổi tiếng ở Tokyo, mới mua được bình nước hoa này. Thấy Trương Huyền còn đứng ở đó chờ câu trả lời thuyết phục, Niếp Hành Phong giận

https://thuviensach.vn

tái mặt, nói: “Còn sửng sờ ở đây làm gì? Lập tức đi làm việc! Hôm nay không đem công tác tồn lại làm xong thì không được tan tầm!”

“Đã hiểu!”

Trương Huyền hưng phấn mà làm tư thế tuân lệnh, chạy ra, khi đi tới cửa bổng nhiên xoay người lại, cười nói: “Chủ tịch, lần này tôi đã quên mua lễ vật cho anh, đến ngày lễ tình nhân nhất định sẽ đáp lễ!”

Nhìn thấy cửa nhẹ nhàng đóng lại, Niếp Hành Phong nhăn mặt nhíu mày.

Lễ tình nhân?

Đáp lễ vì cái gì phải chờ tới lễ tình nhân. . . . . .

Đột nhiên tiếng chuông vang lên cắt ngang nghi hoặc của Niếp Hành Phong, anh vừa tiếp điện thoại, chợt nghe tiếng cười của em trai từ phía đầu bên kia vang lên.

“Lần này cùng tình nhân đi nước ngoài nghỉ phép, chơi có vui vẻ không?”

“Cái gì mà cùng tình nhân nghỉ phép, anh là đi công tác!”

“Ha, công tác mà cần đến sân bay đưa tiễn, rồi làm cả thệ huyết đính ước sao? Em chỉ biết Trương Huyền không đi làm thì nhất định là đi Nhật Bản tìm anh, đúng là những người có tình yêu cuồng nhiệt. . . . . .”

“Em tối hôm qua có phải đã uống rất nhiều rượu đúng không? Ở trong này nói lung tung.”

“Được rồi đại ca, chuyện của anh toàn bộ công ty. . . . . Không, toàn bộ thương giới mọi người đều biết, không cần giấu diếm có được không? Mở ngăn kéo thứ hai bên trái của anh ra đi, em đã giúp anh giữ tờ báo lại, trên đó viết rất rành mạch.”

https://thuviensach.vn

Trong lòng như có tiếng cảnh báo liên hồi, Niếp Hành Phong vội vàng mở ra ngăn kéo, bên trong có một tờ báo giải trí, đầu đề đăng một bức ảnh màu to chụp anh và Trương Huyền ôm nhau ở sân bay, bên cạnh còn có tiêu đề bắt mắt.

『Tin tức giật gân, chủ tịch Niếp thị hóa ra là GAY; đưa tiễn ở sân bay, tình nhân là một mỹ nam tử! 』

Phía dưới còn có một bức ảnh chụp ở một góc độ khác, Trương Huyền giơ tay vẽ bùa lên cổ tay anh, chụp trông càng bắt mắt.

Trước mắt Niếp Hành Phong tối sầm, lập tức lớn tiếng nói: "Đừng nghe đống paparazi này nói bậy, đều là hiểu lầm, kỳ thật. . . . . ."

"Đại ca, nếu anh nghĩ muốn phủ nhận, vẫn là nên suy nghĩ một cái cớ thuyết phục thì tốt hơn đấy, em nghĩ, có người rất hy vọng nghe được lời giải thích của anh."

Đột nhiên dự cảm có điềm xấu, Niếp Hành Phong vội hỏi: "Em có ý gì?"

"Rất không may, ông nội nhìn thấy được tờ báo này , ông bảo em chuyển lời cho anh, cuối tuần này, mang tình nhân bí mật của anh đi gặp ông."

"Em không giải thích thay cho anh sao hả?"

"Giải thích cái gì? Hai người đã ở chung . . . . . ."

"Chết tiệt, em không phải cũng đem chuyện đó nói cho ông nội chứ?"

"Thực xin lỗi, anh hai, em không phải cố ý bán đứng anh, nhưng anh hẳn là biết thủ đoạn của ông nội, em không cẩn thẩn nên lỡ miệng. . . . . Được rồi, cuối tuần em cũng quay về nhà cũ, huynh đệ đồng lòng, thời khắc mấu chốt em nhất định sẽ chắn đao thay cho anh. . . . . ."

"Ông nội có phải rất tức giận không?"

https://thuviensach.vn

“Không có, ông rất bình tĩnh, có điều, em không biết đó có phải là sự yên lặng trước bão táp hay không, cho nên em thật lòng nhắc nhở: trước khi đến đó, tốt nhất chiếu theo những gì ông nội yêu thích đem Trương Huyền ‘đóng gói tỉ mỉ’ một chút, gia tăng ấn tượng tốt.”

Tiểu thần côn cũng không phải quà tặng, đóng gói tỉ mỉ cái gì!

Niếp Hành Phong tức giận ngắt điện thoại, rống to: “Trương Huyền, cậu lập tức biến mất cho tôi!”

Cả tòa nhà của Niếp thị dưới tiếng rống giận dử rung lên ba lần.

******

“Ta hỏi hai ngươi, nếu có người đưa chi phiếu bỏ trống cho các ngươi, số tiền tùy ngươi điền, các ngươi sẽ điền nhiều hay ít?”

Khi ăn cơm chiều, Trương Huyền đem vấn đề làm mình suy nghĩ cả ngày nói ra, tuy rằng cậu cũng không ôm quá lớn hy vọng Tiểu Ly và Tiểu Bạch có thể cung cấp đáp án hợp lý.

Hoắc Ly dọn dẹp cầm chén đũa ra, nói: “Để em gọi điện thoại kêu Niếp đại ca đến ăn cơm, thuận tiện hỏi anh ấy một chút.”

Sau khi trở về từ Nhật Bản, Niếp Hành Phong chỉ ở trong nhà một ngày, liền chuyển lên căn phòng trống ở trên phòng này một tầng, đem căn phòng này chính thức tặng cho bọn họ, chỉ khi dùng cơm mới xuất hiện.

“Hồ ly ngốc!” Tiểu Bạch coi thường vẫy vẫy cái đuôi, “Trong những người chúng ta biết, có thể có tiền phóng khoáng đưa chi phiếu trống chỉ có chủ tịch, ngươi còn đến hỏi anh ta? Không phải làm cho Trương Huyền khó xử sao!”

https://thuviensach.vn

“Không cần kêu, chiêu tài miêu đêm nay có bữa tiệc xã giao, không về ăn cơm.”

Nếu không như thế thì cậu làm gì nhàm chán nhờ hai con vật này cố vấn về vấn đề phức tạp như vậy?

Con hỏa hồ ly ngốc này sống uổng phí mấy trăm năm, còn không bằng một con mèo, vì thế Trương Huyền lập tức đem lực chú ý chuyển sang Tiểu Bạch, hỏi: “Ngươi sẽ điền nhiều hay ít?”

Tiểu Bạch dùng ống hút uống nước hoa quả, từ từ đáp: ” Dưới tình huống bình thường, đối với một con mèo mà nói, tiền giá trị còn không bằng một con cá, bất quá nếu bất buộc phải điền, ta điền mười vạn.”

“Tại sao?” Hoắc Ly tò mò hỏi.

“Ngốc, mười vạn là đủ để mua thức ăn dành cho một con mèo ăn cả đời, dù điền nhiều hơn nữa ta cũng không thể tiêu được có đúng hay không?”

“Vậy ta đây điền hai mươi vạn, mười vạn cho Tiểu Bạch thức ăn cho mèo, mười vạn mua một quán gà rán!”

Trương Huyền buồn rầu nằm úp sấp trên bàn, rên rỉ: “Hai người các ngươi trừ bỏ chuyện ăn uống thì không có lý tưởng lớn nào khác sao chứ?”

“Vậy cậu chuẩn bị điền nhiều ít?” Tiểu Bạch hỏi lại.

“Nếu ta điền một triệu, các ngươi nói có phải có điểm . . . . . Quá phận? Chủ tịch nhất định cho rằng trong mắt ta chỉ nhìn đến tiền.”

Tuy rằng cậu thích tiền, nhưng tuyệt đối không đến trình độ tiền tài tối thượng, nếu điền như vậy chiêu tài miêu sau này nhất định sẽ xem thường cậu. . . . . .

“Cậu sao lại không viết một triệu đi?” Tiểu Bạch cười khẩy.

https://thuviensach.vn

Không hiểu rõ được một triệu giá trị đến đâu, có điều Tiểu Bạch nói nhất định không có sai, Hoắc Ly lập tức gật đầu phụ họa.

“Các ngươi cũng cho rằng không tốt lắm đúng không?”

Xem hai người biểu tình, Trương Huyền thở dài, đôi mi thanh tú rất đau khổ nhăn lại, “Nhưng mà nếu viết mười vạn, ta là không phải thực mệt? Chỉ tính phí dụng đi Nhật Bản đã trên một vạn . . . . . .”

“Một triệu? Mười vạn?”

Hai lựa chọn tuyệt đối rất cách biệt, Hoắc Ly nghĩ nghĩ, đề nghị: “Nếu không cộng lại rồi chia đôi là được.”

“Phiền toái.” Tiểu Bạch một bác bỏ, “Kỳ thật ta cảm thấy được chủ tịch là đang khảo nghiệm cậu yêu tiền đến đâu, không bằng nhờ hạc sử hỗ trợ quyết định.”

“Tiểu Bạch ngươi thật sự là quá thông minh, sau này ta sẽ mời ngươi ăn cá chép.”

Trương Huyền nhãn tình sáng lên, không thể không thừa nhận nhờ hạc sử là biện pháp tốt. Làm cho lão thiên gia quyết định, cho dù có viết số tiền lớn, cậu cũng có cái cớ ứng đối.

Cậu vội lấy tờ chi phiếu trống ra, gấp vài cái thành hình con hạc giấy, chạy vào phòng ngủ – cái phòng lớn vốn là phòng của Niếp Hành Phong trước đây.

Nửa tiếng sau, Hoắc Ly ghé vào khe cửa xem trộm, thấy trong phòng ngủ bốn vách tường đều dán đầy giấy viết các mức số tiền, một con hạc trắng khéo léo đang bay múa giữa không trung, Trương Huyền thì ngồi xếp bằng ở trên giường, hướng về phía hạc giấy không ngừng vung tay.

https://thuviensach.vn

Nó nghi hoặc nhìn Tiểu Bạch, “Ngươi nói, hạc sử thật có thể thay đại ca chọn ra số tiền thích hợp sao?”

“Đương nhiên có thể, hạc sử rất thông minh, có điều nếu nó cũng giống Trương Huyền yêu tiền như mạng thì ta cũng bó tay.”

Hoắc Ly gật đầu tỏ vẻ đồng ý, làm cả nửa tiếng mà vẫn chưa được gì, xem ra còn lâu mới xong, vì thế tiểu hồ ly quyết định rút lui, để đến ngày mai sẽ hỏi kết quả.

“A ——”

Sáng sớm, tiếng hét thảm đột nhiên từ trong phòng ngủ truyền ra, Ngay sau đó Trương Huyền đi chân trần chạy ra, đôi mắt xanh thẳm trừng lớn, kêu lên: “Có quỷ! Có quỷ!”

“Mới sáng ra đừng làm ồn, bắt quỷ không phải là thế mạnh của cậu sao? Bắt nó không phải là được sao.”

Tiểu Bạch ngửa mặt hướng lên trời nằm ở sô pha ngủ, bị đánh thức, không kiên nhẫn lầu bầu.

“Không phải cái loại quỷ này, là gặp quỷ!”

“Đại ca, xảy ra chuyện gì thế?” Hoắc Ly đang ở phòng bếp nấu cơm, nghe tiếng quát to, vội chạy đến.

“Gặp quỷ, giữa ban ngày gặp quỷ , hạc sử của anh không thấy, mấy tờ giấy dán ở trên tường cũng không thấy đâu cả!”

Tưởng tượng đến hơn mười vạn tiền như vậy biến mất, mắt xanh của Trương Huyền nhất thời nước mắt lưng tròng, thầm nghĩ muốn nhảy từ tầng mười tám này xuống cho rồi.

https://thuviensach.vn

“Mấy tờ giấy đó a, buổi sáng lúc em quét dọn hỏi anh còn cần hay không, anh nói không cần, cho nên em đều xé xuống , có điều không nhìn thấy hạc sử.”

“Anh có nói không cần sao hả? Anh sao lại có thể không cần hạc bảo bối đáng yêu kia được!”

Vừa nghe nói bị xé xuống, Trương Huyền khóc không ra nước mắt, nghĩ muốn nhảy lầu đồng thời cũng muốn túm tiểu hồ ly đi cùng.

Ngày hôm qua cả ngày đều vì công việc mà phấn đấu, cậu quá mệt mỏi , hơn nữa cái giường cỡ King Size thật sự rất thoải mái, cho nên điều khiển hạc không bao lâu, cậu liền ngủ quên, quỷ mới biết hạc sử sau đó đã bay đi chỗ nào.

Buổi sáng tiểu hồ ly vào phòng quét dọn cậu có biết, có điều lúc ấy đang ngủ say, thuận miệng đáp vài câu, ai ngờ tỉnh dậy mở mắt liền phát hiện hạc sử không thấy, cũng chẳng khác nào nói thù lao khu quỷ lần này lại bay mất.

Nghe Trương Huyền nói, Hoắc Ly cũng sốt ruột, nói: “Vậy, vậy làm sao bây giờ? Nếu không để em xuống dưới chỗ thùng rác tìm xem thử, có lẽ còn chưa bị chở đi.”

“Anh cũng đi!”

Bỏ qua chuyện nhảy lầu , Trương Huyền vội vàng thay áo khoác rồi chạy ra ngoài, vì tờ chi phiếu trống kia, đừng nói thùng rác, dù là bãi rác cậu cũng sẽ không chút do dự nhảy vào.

“Này, này, các ngươi từ từ. . . . . .”

Tiểu Bạch thanh âm quá nhỏ, không kêu được hai người. Nhìn thấy cửa bị đóng lại, nó vội nhảy xuống, nhảy đến trên cửa sổ nhìn xuống xem.

https://thuviensach.vn

Tám giờ sáng, xe rác sẽ đúng giờ đến thu rác, Tiểu Bạch vừa nhảy lên cửa sổ, vừa vặn nhìn đến cái đuôi của xe rác đi khuất ở trước cửa khu chung cư.

Nó suy nghĩ một chút, lại xoay người chạy vào phòng ngủ Trương Huyền nhìn xung quanh. Lẽ ra hạc sử có linh tính, một khi bị giao cho sứ mệnh, cho dù chủ nhân không khống chế, nó cũng sẽ không bay loạn, lại càng không có chuyện khôi hài bị người ta xem như rác rưởi thu dọn đi như vậy, nói không chừng là vừa rồi Trương Huyền rất kích động nên bỏ sót chỗ nào đó.

Nhìn nhìn sang trái nhìn nhìn sang phải, rất nhanh Tiểu Bạch liền phát hiện ở trên bóng đèn thủy tinh phía trên đỉnh có một tờ giấy nhỏ, xuyên qua thủy tinh, có thể mơ hồ nhìn đến trên đó viết con số mười lăm vạn, hạc sử liền dừng ở bên cạnh tờ giấy.

Xem ra hạc sử không tham tiền giống như Trương Huyền, số tiền thế này là vừa phải, đáng tiếc cậu ta không phát hiện ra nó ở đây.

Nhưng mà làm sao để lấy nó xuống đây?

Lấy đồ từ trên bóng đèn thủy tinh đối với một con mèo nhỏ mà nói thật sự có chút khó khăn, Tiểu Bạch chạy qua chạy lại một chút, rất nhanh liền dừng lại, hít sâu, dựng thẳng chân mèo lên tận lực làm ra bộ dáng chỉ quyết, vẽ bùa giữa không trung, quát: “Hạc sử trở về!”

Không nể mặt Tiểu Bạch một tí nào, hạc trắng không thèm nhúc nhích dù chỉ một chút.

Có lầm hay không vậy, nói như thế nào thì kiếp trước nó cũng là đệ tử đắc đạo của thiên sư, nếu kiếp này có chứa trí nhớ ngắt quảng của kiếp trước, vậy đạo thuật hẳn là cũng sẽ linh nghiệm chứ, có lẽ mấu chốt là phải có lòng tin.

https://thuviensach.vn

Tưởng tượng thấy tiểu hồ ly nhìn đến mình tìm được hạc sử, sẽ làm ra biểu tình sùng bái, Tiểu Bạch lập tức tin tưởng, chân mèo vung lên giữa không trung, quát: “Trở về!”

Oanh! Một luồng sáng hiện lên, ngọn lửa xuất hiện, hạc sử cùng tờ giấy đồng thời hóa thành tro tàn.

Không. . . . . .

Tình trạng xảy ra tuyệt đối ngoài ý muốn, quá sợ hãi, Tiểu Bạch sợ tới mức vươn chân dùng sức bắt lấy hai cái lổ tai, nháy mắt mấy cái, phát hiện mình không thể xoay chuyển sự thật trước mắt này, lập tức lủi ra ngoài không dám quay đầu lại thoát khỏi hiện trường.

Chi phiếu biến thành tro cũng không phải lỗi của nó, dù sao Trương Huyền bám lấy bên người chủ tịch, muốn kiếm tiền, về sau vẫn còn có cơ hội, đúng không?

—— còn tiếp ——

Lời cuối sách

Độc giả thân ái, mọi người có khỏe không.

Đầu tiên, cảm ơn mọi người đã đọc tác phẩm này, hy vọng chuyện thần quái không quá đáng sợ này có thể làm cho mọi người cảm thấy vui vẻ.

Chúng ta rốt cục lại gặp nhau ở 《 ngũ viên 》, vì chủ tịch, Trương Huyền lần này đem chính mình sung quân tới Nhật Bản, cái này coi như là ngoài ý muốn đi du lịch, cho nên, mọi người cũng có thể đi theo cậu ta hưởng thụ một chút lạc thú chuyến du lịch hải ngoại, cộng thêm lạc thú gặp quỷ.

https://thuviensach.vn

Linh cảm về chuyện《 ngũ viên 》đến từ chính mỗi lần tôi đi chùa cầu nguyện, không cần bỏ ra số tiền lớn, lại có thể gặp điều tốt, nếu cầu nguyện trở thành sự thật, thì phải là rất may mắn, bất diệc nhạc hồ. Còn có một nguyên nhân nữa, đó chính là ngũ viên rất khác biệt, nó là đồng tiền duy nhất của nước Nhật không có đánh dấu số Ảrập, cho nên rất nhiều du khách Âu Mĩ đều không nhớ được mặt của nó, căn cứ vào đủ các yếu tố trên khiến cho tôi quyết định lấy nó để viết thành câu chuyện này, tuy rằng, vẫn như trước không đáng sợ tý nào.

Chủ tịch khi cầu nguyện đến tột cùng đã nói cái gì, tin tưởng tất cả mọi người có thể đoán được, tôi đột nhiên phát hiện đem anh ta viết thật sự rất khó tính, có điều Trương Huyền thích là tốt rồi. Bên trong nhiều ít có nhắc tới thân phận của Trương Huyền, tuy rằng vẫn là một ẩn số, về phần trình độ cảm tình của hai người, hắn là là chủ tịch đối với Trương Huyền là ba phần hữu tình, bảy phần tình cảm lưu luyến, Trương Huyền đối với chủ tịch là bảy phần hữu tình, ba phần là tình cảm lưu luyến.

Mặt khác, quan niệm về giao thông của chủ tịch tuyệt đối là sai lầm, thuần túy là nội dung câu chuyện cần, việc này ở tập tiếp theo có giải thích, anh ta bình thường lái xe chính là rất vững vàng, mọi người nhất định phải đi lại cẩn thận, không thể xông loạn vượt đèn vàng đèn đỏ.

Kế tiếp sẽ có trường hợp phải gặp ông nội, hy vọng tam lưu thiên sư có thể vượt qua được.

Cuối cùng, hẹn gặp lại các bạn ở tập sau!

Cảm ơn một lần nữa.

https://thuviensach.vn

Quyển 4

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1

Hắn mở mắt ra, tay chạm vào tấm thảm đỏ dưới thân, cảm giác mềm mại ấm áp làm cho trí nhớ chậm rãi khôi phục.

Bên ngoài mơ hồ có tiếng sấm vang lên, hai bên huyệt Thái Dương vì rượu kích thích mà đau nhức, hắn xoa xoa trán cố ngồi dậy,cô gái trong bức tranh trên tường đối diện mỉm cười với hắn, cơ thể thật của cô ta giờ phút này lại nằm ngửa trên mặt đất, thân thể cuộn thành một đường cong cổ quái, đồng tử mờ mịt hờ hững trừng mắt hướng lên trên trần nhà.

Hắn đẩy đẩy cô ta một chút, thật đáng tiếc là đối phương không hề phản ứng, đồng tử mở to trống rỗng chứng minh cô ta đã chết.

Chết tiệt, vừa rồi hắn bất quá là muốn hù dọa cô gái này một chút, ai bảo cô ta dụ dỗ mình, rồi lại ở ngay thời khắc mấu chốt cố ý một mực từ chối, hắn chưa từng muốn giết người, nhưng ai biết cô ta lại yếu ớt như vậy, mới bóp có một chút mà đã tắt thở.

Người đàn ông nhìn nhìn bàn tay của mình, khớp xương nổi lên lộ ra vẻ cứng chắc của người rèn luyện võ công, hắn run rẩy đặt tay vào vết thâm trên cổ cô gái đó, vừa khớp.

Huyệt Thái Dương càng thêm kịch liệt đau nhức, danh dự, gia nghiệp, thân nhân, một loạt các mối quan hệ ở trong đầu nháy mắt hiện lên, thờ ơ nhìn người đã chết, trong mắt hắn lạnh như băng.

https://thuviensach.vn

Người đã chết không có tư cách quấy nhiễu sự yên tĩnh của người sống, khiến cho cô ta biến mất cùng tử vong là được, dù sao trên đời này mỗi ngày đều có người chết không phải sao?

Người đàn ông đứng lên, trước mắt có chút choáng váng, có điều cũng không gây trở ngại suy nghĩ của hắn, tinh thần bình tĩnh, khiêng cô gái đó ra khỏi biệt thự, ném vào trong cốp sau của xe. Thân thể cô gái còn chưa hoàn toàn cứng lại, đường viền hoa trên bộ lễ phục dạ hội màu đỏ dưới ánh sáng của tia chớp sáng lên đầy vẻ yêu dị.

Người đàn ông đóng cửa xe, rồi lại quay lại biệt thự, lau đi dấu vân tay có thể lưu lại trong phòng khách, bên phía đại sảnh thì không cần, nơi này vừa mới tổ chức một bữa dạ tiệc long trọng, chính mình cũng được mời, lưu lại dấu chân là rất bình thường.

Để cho an toàn …, trước khi đi hắn lại quay đầu lại nhìn, biệt thự không lắp đặt thiết bị theo dõi, bên ngoài lại mưa tầm tả, việc này giúp hắn không ít, xe rất nhanh liền rời đi, sau lưng, mưa to rơi xuống, trong nháy mắt đã xóa sạch dấu vết bánh xe.

Vòng tới vùng núi Vân Phong, hắn đến ngọn núi mà khi đi đánh golf thường tới, nơi đó tiếng gió cây xào xạc, cây cổ thụ che trời, ven đường không có nơi nghỉ ngơi, là địa điểm tốt nhất để giấu thi thể.

Đêm khuya, mưa to, dọc theo đường đi không có gặp chiếc xe nào khác, người đàn ông thực thuận lợi đạt được mục đích, dừng xe ở một chỗ bí mật, mở cốp sau của xe.

Sét đánh chiếu sáng khuôn mặt tro tàn của cô gái, hai mắt vẫn còn mở thật to, hờ hững nhìn người đàn ông.

“Tạm biệt!”

https://thuviensach.vn

Người đàn ông vươn tay vuốt lại mắt cho cô gái đó, ôm lấy cô ta ném ra ngoài vòng bảo hộ xuống dưới sườn núi.

Nơi này cỏ cây che chắn, rất khó bị phát hiện, mặc dù bị phát hiện, cũng có thể là chuyện rất lâu sau này, khi đó thi thể sớm đã hư thối , cho dù điều tra cũng rất khó liên quan đến hắn.

Xe rất nhanh quay trở về nhà, người đàn ông dừng xe, khi đi đến cầu thang an toàn một bên khu nhà, có người gọi hắn lại.

“Muộn như vậy mới về à, đêm nay mưa cũng thật là lớn, quần áo của ngài ướt hết rồi.”

Là lão Uông bảo vệ đi tuần tra, nhìn ông ta đi lại tập tễnh, hắn là uống không ít rượu.

Ông trời tựa hồ ngay thời khắc cuối cùng lại không giúp hắn, làm hắn gặp phải người quen, vì thế, kế hoạch lợi dụng cầu thang an toàn để về nhà thất bại . Nếu cảnh sát theo lệ đến hỏi, rất có thể sẽ liên lụy đến hắn, cho nên, bất cứ một tỳ vết nào nhất định đều phải xóa đi, dù chỉ là một tí xíu!

“Ông tới thật đúng lúc, chìa khóa của tôi bị rớt, đưa đèn pin cho tôi mượn một chút.”

“Tôi giúp ngài tìm, nơi này tôi quen thuộc hơn.”

Lão Uông nhiệt tình cầm đèn pin xoay người lại tìm, nam nhân đi đến phía sau ông, giơ tay, đập mạnh xuống cổ ông ta không chút lưu tình.

Tiếng răng rắc vang lên, là âm thanh bị gãy của xương cổ, nhưng lập tức đã bị tiếng sấm từ xa xa vang lên che mất.

****

“Đau đau đau. . . . . Chặt quá . . . . . Anh nhẹ nhàng chút. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Tiếng kêu nho nhỏ từ trong phòng thay quần áo đứt quãng truyền đến, nhân viên nữ phụ trách giúp khách chọn y phục hiểu rõ thức thời, tự giác tránh ra một chỗ khá xa, trong đầu lại tưởng tượng những hình ảnh trẻ em không nên xem đang diễn ra ở bên trong vào lúc này.

Hoắc Ly ngồi trên ghế sô pha đối diện, nhàm chán lật lật tạp chí thời trang cho hết thời gian, thấy Tiểu Bạch ngồi xổm trên bàn, cố gắng liếm liếm đồ uống trong cái ly, liền hỏi: “Có cần ống hút không? Dùng đầu lưỡi liếm rất khó uống được.”

Nó mở ba lô tìm ống hút, lại bị Tiểu Bạch đạp một cái, thấp giọng rống: “Hồ ly ngu ngốc, đây là cửa hàng thời trang cao cấp, không phải nhà ngươi, ngươi có nghĩ tới nếu người khác nhìn thấy một con mèo dùng ống hút uống đồ uống, sẽ làm phản ứng gì hay không hả?”

“Ách.”

Ngẫm lại cũng đúng, vì thế Hoắc Ly tiếp tục cúi đầu xem tạp chí, Tiểu Bạch thong thả nuốt nuốt hỏi: “Ngươi nói, Trương Huyền và chủ tịch vào phòng thay quần áo lâu như vậy mà chưa ra, bọn họ rốt cuộc ở bên trong làm gì?”

“Ở phòng thay quần áo thì đương nhiên là mặc thử đồ, chính là ta không rõ vì sao chỉ mặc thử đồ mà hai người lại cùng nhau vào.”

Tiểu hồ ly hỏi ra điều thắc mắc của Trương Huyền lúc này, đáng tiếc Niếp Hành Phong căn bản không để cho cậu có cơ hội chất vấn, bắt buộc cậu mặc thử quần áo không nói, còn đứng ở bên cạnh lạnh lùng thẩm duyệt, càng quỷ dị chính là phòng thay quần áo không gian rộng vô cùng hai người đứng ở bên trong hoàn toàn không có cảm giác chật chội.

“Đau! Chủ tịch, anh không thể nhẹ nhàng một chút sao hả! ?”

https://thuviensach.vn

Cà- vạt lại bị buộc chặt, Trương Huyền cổ bị thắt lại kêu rên một tiếng, lực thắt mạnh làm cho cậu có cảm giác Niếp Hành Phong không phải đang giúp cậu thắt cà- vạt, mà là có ý đồ mưu sát.

Đây đã là bộ quần áo kiêm cà- vạt thứ năm rồi, cậu không ngại ở trước mặt ông chủ của mình biểu diễn thoát y, nhưng thực để ý bị đối đãi thô bạo như vậy.

“Câm miệng!”

Niếp Hành Phong xanh mặt mắng, anh chỉ là bắt tiểu thần côn mặc thử quần áo, cũng không phải bắt cậu ta đi chết, từ đầu tới đuôi cậu ta rốt cuộc là kêu gào cái quỷ gì?

“Cậu không phải thích nhất là đồ hàng hiệu sao? Những bộ quần áo đã mặc thử vừa rồi tôi đều tặng cho cậu, điều kiện là không được kêu nữa!”

Cậu đúng là rất thích hàng hiệu, nhưng không phải là thích khi trời nóng thế này mà còn mặc kín như vậy, bây giờ mới là đầu thu, bình thường cậu còn đang mặc áo ngắn tay mà.

Oán khí phát ra từ đôi mắt xanh, lại biến thành sắc màu xinh đẹp phong tình vạn chủng, xanh thẳm làm cho người ta lóa mắt.

Đứng rất gần, Niếp Hành Phong lập tức phát hiện màu mắt của Trương Huyền thay đổi, tim anh nhảy dựng lên, lần đầu tiên phát hiện màu của đôi mắt kia là tùy tâm tình mà biến hóa, như là đá mắt mèo xinh đẹp, không ngừng biến ảo thành các loại ánh sáng mị hoặc.

“A!”

Trong lúc miên man suy nghĩ đã quên nhẹ tay, kéo cà- vạt thật chặt, Trương Huyền bị thắt đau lại kêu lên thảm thiết, “Chủ tịch, nếu tôi chết, làm ơn giúp tôi xin tiền dành cho nhân viên hi sinh vì nhiệm vụ. . . . . .”

https://thuviensach.vn

“Yên tâm, cậu không chết được đâu!”

Niếp Hành Phong tức giận kéo cà – vạt của Trương Huyền lỏng ra một chút, lại giúp cậu sửa lại áo, vừa lòng gật gật đầu.

Hugo Boss là tây trang dành cho những người thành đạt thân thể cường tráng, là nhãn hiệu ông nội thích nhất, tuy cá nhân anh cho rằng Trương Huyền thích hợp mặc Armani hơn, kiểu đồ thanh lịch cao quý dành cho thành phần tri thức đó càng có thể tôn thêm khí chất của Trương Huyền.

“Không chết, có điều cách cái chết cũng không xa lắm, chúng ta chẳng qua là khách đến nhà anh chơi thôi, anh sao lại làm như thể là hẹn gặp mặt vậy?”

Nếu chỉ là gặp mặt, anh cần gì phải khẩn trương như vậy chứ?

Coi thường nhìn Trương Huyền đang tựa vào trên vách tường phòng thay quần áo làm bộ rên rỉ, Niếp Hành Phong cầm lấy mấy bộ quần áo cậu ta đã mặc thử đi ra ngoài tính tiền.

Tiểu thần côn còn dám oán giận với mình, nếu không phải cậu ta ở sân bay vừa ôm vừa vẽ bùa, thì anh làm gì rơi vào tình cảnh như hôm nay? Cậu ta nghĩ rằng anh nhàn rỗi không có việc gì làm nên chạy đến cửa hàng thời trang tốn một đống giờ giúp cậu ta tỉ mỉ chọn lựa tây trang sao, còn không phải vì sợ cậu ta không làm vừa lòng ông nội, bị nốc-ao hay sao.

Từ sau khi ông nội nghe nói về quan hệ của anh và Trương Huyền liền bảo anh dẫn người về nhà, chính là giữa bọn họ căn bản không có mối quan hệ đó, mang về nhà làm gì? Cho nên anh lấy công việc bân rộn làm lý do trì hoãn hết lần này lần khác, vẫn trì hoãn hơn nửa tháng, rốt cục làm ông nội nổi giận bảo em trai chạy tới hạ tối hậu thư, yêu cầu cuối tuần này dẫn người về nhà nếu không thì lần sau không cần trở về nữa, cho nên. . . . . .

Thực bất đắc dĩ, Niếp Hành Phong ở trong lòng thở dài.

https://thuviensach.vn

Nữ nhân viên phục vụ đem quần áo bỏ vào túi, lại cầm lấy mấy đồ trang phục thường ngày mà Trương Huyền tự chọn hỏi: “Niếp tiên sinh, xin hỏi mấy bộ này có mặc thử không ạ?”

Không thử , vừa rồi lúc thử đồ Trương Huyền vẫn luôn hô to gọi nhỏ, có thể ở trong lòng nhân viên cửa hàng, chính mình có lẽ đã trở thành hình ảnh cuồng tình dục đến thượng đẳng , Niếp Hành Phong có chút cam chịu, nói: “Không cần, bỏ hết vào túi cho tôi, của cả đứa nhỏ kia nữa.”

Anh cũng chọn mấy bộ cho Hoắc Ly, vốn đang nghĩ muốn giúp Tiểu Bạch tuyển trang phục dành cho thú cưng, bất quá vì Tiểu Bạch mãnh liệt kháng nghị nên từ bỏ, Tiểu Bạch tuy rằng rất thích mang phụ kiện, nhưng lại chán ghét quần áo.

Không mặc thì không mặc, ông nội hắn là sẽ không quá để ý đến một con mèo đâu, Niếp Hành Phong tự giễu nghĩ.

“Từ từ! Từ từ!”

Trương Huyền vội vàng chạy tới, đoạt lấy thẻ tín dụng của Niếp Hành Phong, cười hì hì nói với nhân viên cửa hàng: “Chúng tôi mua nhiều như vậy, giảm giá 8% đi.”

Không hổ là nhân viên của cửa hàng thời trang cao cấp, tuyệt đối đã được huấn luyện, lại rất chuyên nghiệp, nụ cười kinh doanh ngay cả một giây cũng chưa biểu lộ ra một chút cứng ngắc nào, “Thực xin lỗi, tiên sinh, ở chỗ chúng tôi không giảm giá. . . . . .”

“Sao lại có thể không giảm giá được?”

Hoắc Ly cũng ghé lại, ngửa đầu nhìn nhân viên cửa hàng, “Các vị làm như vậy không tốt lắm đâu, khách hàng rất dễ dàng bỏ đi hết, chúng tôi trước kia mua quần áo đều được giảm giá, gặp đúng người bán dễ tính, còn có thể mua hai tặng một.”

https://thuviensach.vn

Please, đây là cửa hàng thời trang hàng hiệu, không phải hàng vỉa hè chợ đêm!

Niếp Hành Phong nâng tay xoa trán tự động xem nhẹ cuộc đối thoại này, đồng thời thề rằng sau này tuyệt không cùng hai anh em nhà này đi đến cửa hành quần áo lần nào nữa.

Ngồi trên xe, Trương Huyền lập tức chỉnh điều hòa đến số lớn nhất, thở hắt ra nói: "Cuối cùng cũng xong rồi, tôi lần đầu tiên mua quần áo mệt như vậy, thật không rõ tại sao giữa trời nóng thế này mà phải mặc tây trang đeo caravat, còn thắt chặt như vậy, thật là khó chịu. . . . . ."

Tuy rằng đã sang lập thu, nhưng giữa trưa thời tiết vẫn là rất nóng bức, Trương Huyền kéo kéo cà- vạt, có điều thấy Niếp Hành Phong sắc mặt không tốt, không dám kéo lỏng nó ra.

"Mặc tây trang có thể thể hiện sự nghiêm túc, đây là phong cách ông nội của tôi thích."

"Nhưng tôi có phải là ông nội anh đâu."

Niếp Hành Phong tay nắm tay lái siết chặt lại, nếu không phải đang lái xe, anh nhất định không chút do dự đánh cho Trương Huyền một cái, cậu ta nghĩ rằng anh nguyện ý chịu khổ như vậy sao hả? Còn không phải là vì tăng thêm ấn tượng tốt cho cậu ta sao. Tuy rằng cậu ta không phải là tình nhân của anh, nhưng đối với anh mà nói, cậu ta rất quan trọng, quan trọng đến mức. . . . . Không muốn mất đi.

Buổi chiều khi đi vào Niếp trạch, Niếp Duệ Đình đã tới trước rồi, nhìn thấy Niếp Hành Phong, ngầm ra hiệu cố lên với anh.

Niếp Dực đứng ở trước cửa sổ đùa nghịch hoa lan, nghe thấy tiếng động, xoay người lại, Niếp Hành Phong vội bước nhanh tới, nhẹ nhàng ôm lấy ông nội.

https://thuviensach.vn

“Bận bịu lâu như vậy, cháu cuối cùng cũng nhớ tới đến thăm ông già này .”

Niếp Dực trong lời nói không phải không có chế nhạo, lại nhìn Trương Huyền và Hoắc Ly đi ở phía sau, hỏi: “Đây là bằng hữu của cháu?”

“Cháu tên là Trương Huyền.”

Trương Huyền cười hì hì tiến lên nắm tay Niếp Dực, lại đè đầu Hoắc Ly xuống hành lễ, “Đây là em trai cháu Hoắc Ly.”

“Chào ông nội!”

Hồ ly trời sinh liền có chứa sự yêu mỵ đầy mê hoặc, cho dù là tiểu hỏa hồ ly ngu ngốc như Hoắc Ly, quả nhiên, mang nó đi cùng quả là không sai, nghe xong lời chào hỏi giòn giã này, khuôn mặt lạnh lùng của Niếp Dực trở nên tươi tắn.

“Đây là chậu cây may mắn cháu và Tiểu Ly cùng nhau chọn.”

Trương Huyền chỉa chỉa chậu cây bonsai màu xanh lam Hoắc Ly đang ôm trên tay, tiếp tục lấy lòng: “Đem chậu cây may mắn đặt ở trên vượng vị (vị trí thịnh vượng nhất trong nhà), không những được thưởng thức bồn cây cảnh, còn có thể khiến cuộc sống gia đình thêm phát tài, hy vọng ông nội sẽ thích.”

Nhìn thấy Trương Huyền quen thuộc mà đem bồn hoa đặt lên bàn ở một góc bên cạnh cửa, lại vui vẻ chạy về cùng Niếp Dực nói chuyện phiếm, Niếp Hành Phong vỗ vỗ trán, trước khi đến anh đã dặn dò tiểu thần côn không được ở trước mặt ông nội khoe khoang thần học, xem ra người này đều quên hết rồi.

Niếp Duệ Đình lặng lẽ kéo Niếp Hành Phong đến ngoài cửa, cười nói: “Đừng lo lắng, ông nội nếu thực sự tức giận, sẽ không bảo anh dẫn người

https://thuviensach.vn

về đâu, em thấy ông chỉ là muốn kiểm định giúp anh thôi.”

Kiểm định có cần dùng ánh mắt như thẩm tra kẻ trộm vậy không?

Niếp Hành Phong là do một tay Niếp Dực dẫn dắt vào thương giới nên anh lại càng hiểu biết cá tính của ông nội hơn em trai, chỉ nhìn qua ánh mắt sắc bén ông nội đánh giá Trương Huyền là biết cậu ta hiện tại đã trở thành một đĩa thịt bò, cho nên, tự cầu nhiều phúc đi.

Khi dùng cơm, Trương Huyền bị an bài ngồi bên cạnh Niếp Hành Phong, Hoắc Ly thì ngồi bên cạnh Niếp Dực, nhìn ra được Niếp Dực rất thích nó, chỉ thấy nói chuyện với nó, ngược lại đem diễn viên chính – Trương Huyền bỏ qua một bên.

“Ông nội, có thể chuẩn bị một bộ đồ ăn cho Tiểu Bạch được không? Nó rất thông minh, sẽ không làm vỡ chén đĩa đâu.”

Niếp Dực nhìn Tiểu Bạch im lặng ngồi xổm trên bàn, ông không thích con mèo này cho lắm, hoặc nên nói là ông không thích thứ mình không thể nắm bắt được, trong ánh mắt con mèo này tựa hồ tản ra sự khôn khéo cơ trí của con người, so với hai anh em lơ ngơ kia con mèo nhỏ này càng làm kẻ khác khó có thể nắm lấy.

Có điều công phu giả vờ đáng thương của tiểu hồ ly là đứng đầu thiên hạ, một đôi ánh mắt ngập nước chớp chớp, cho dù khôn khéo như Niếp Dực cũng mềm lòng , quả là đứa nhỏ lanh lợi dễ thương, làm cho ông nhớ tới lúc hai đứa cháu của mình còn nhỏ.

Vì thế đồ ăn của Tiểu Bạch như mong muốn được đưa lên, khi nhìn đến nó dùng chân mèo nắm uống hút uống nước hoa quả, Niếp Duệ Đình đem rượu ở trong miệng phun ra hết, “Trời ạ, con mèo này biết dùng ống hút!”

Trương Huyền cúi đầu cắt thịt bò, bình tĩnh than thở: “Cậu rất nhanh sẽ quen thôi.”

https://thuviensach.vn

Muốn cho người Niếp gia chậm rãi tiếp nhận Tiểu Bạch, trước là bắt đầu từ việc dùng ống hút, sau đó là dùng dao nĩa và đũa, tuần tự mà tiến, cuối cùng bọn họ sẽ cho rằng mèo nói chuyện là việc rất bình thường.

Niếp Dực dùng ánh mắt ngăn lại tiếng kêu của cháu trai, lại đánh giá Tiểu Bạch, tựa hồ từ cặp mắt mèo màu lam trong suốt kia thấy được sự chế giễu.

Ăn cơm chiều xong, Niếp Dực đứng lên, nói với Trương Huyền: "Ta có lời muốn nói với cháu, đi theo ta."

Trương Huyền vốn thấy Niếp Dực vẫn cùng Hoắc Ly nói chuyện phiếm, còn ở trong lòng thầm than thoải mái, không nghĩ tới đột nhiên bị gọi tên, vội đứng dậy đuổi theo.

Niếp Hành Phong đuổi theo giữ chặt cậu, nhỏ giọng nói: "Mặc kệ ông nội của tôi nói cái gì, cậu đều phải đáp lời, không được phản bác!"

"Hiểu rồi."

Trương Huyền nháy mắt mấy cái với Niếp Hành Phong, mắt xanh chợt lóe lên vẻ tươi cười.

Cậu cũng không phải kẻ ngốc, chống đối với ông nội của chiêu tài miêu, vậy chẳng phải là trực tiếp đập vỡ bát cơm của mình sao?

Trương Huyền đi theo Niếp Dực vào một căn phòng yên tĩnh trên lầu, mới vừa ngồi xuống liền có một tờ báo được đưa tới.

Một bức ảnh lớn ngay trang đầu đúng là rất thu hút ánh mắt người khác, là bức ảnh hai người đẹp trai thân mật ôm nhau, Trương Huyền tấm tắc một hồi, mới phát hiện nhân vật chính trong bức ảnh hình như là mình và chiêu tài miêu, bối cảnh là – sân bay quốc tế.

https://thuviensach.vn

Oa oa, sao lại có thể như vậy, không được sự cho phép mà dám đăng ảnh chụp, rõ ràng là xâm phạm quyền chân dung mà, hơn nữa, tại sao tất cả ảnh chụp đều là đặc tả về chiêu tài miêu, mà cậu nhiều nhất chỉ lộ một bên mặt, đây là phóng viên của tờ báo nào, làm paparazi mà lại không chuyên nghiệp như vậy. . . . . .

“Ta nói chuyện không thích quanh co lòng vòng, ta cũng nói thẳng với cháu, sau khi biết mối quan hệ giữa cháu và Hành Phong, ý tưởng đầu tiên của ta là — cho cháu bao nhiêu tiền mới có thể khiến cháu rời khỏi nó.”

Cho bao nhiêu tiền cậu cũng không rời khỏi chiêu tài miêu, đây là vấn đề nguyên tắc!

. . . . . Từ từ, mối quan hệ gì?

Ánh mắt Trương Huyền chuyển từ ảnh chụp sang tiêu đề – tin tức giật gân, chủ tịch Niếp thị hóa ra là GAY; hôn đưa tiễn ở sân bay, tình nhân là một mỹ nam tử!

“Ông hiểu lầm rồi, chúng cháu. . . . . .”

Này hoàn toàn chính là bịa đặt, cả tiêu đề trừ bỏ ba chữ cuối cùng là sự thật thì toàn bộ những điều khác cậu đều không thừa nhận, hơn nữa. . . . . .

Niếp Dực giơ tay ngăn lại lời biện bạch của Trương Huyền, nói: “Ta đã điều tra về cháu, phát hiện cháu rất thích tiền, nhưng mỗi lần giúp đỡ Hành Phong, cũng chưa lần nào thực sự đòi nó trả tiền, thậm chí nó ký chi phiếu trống đưa cho cháu, cháu cũng không có đi đổi thành tiền mặt, ta nghĩ, tiền tài không lay chuyển được cháu.”

Lay chuyển được, tuyệt đối lay chuyển được!

Cậu không phải không muốn đòi tiền, mà là chiêu tài miêu keo kiệt mỗi lần đều không trả cho, thật vất vả lần trước có thiện tâm, mở chi phiếu

https://thuviensach.vn

trống, thì lại bị chính mình không cẩn thận làm mất.

Trương Huyền há mồm nghĩ muốn phản bác, trong đầu hiện lên lời dặn dò của Niếp Hành Phong, vì thế đành phải lựa chọn im lặng.

Niếp Dực ngồi xuống đối diện với Trương Huyền, ánh mắt lộ ra hào quang sắc bén không thuộc loại người già, lạnh lùng đánh giá cậu.

Áo sơmi, cà- vạt, tây trang, đều là nhãn hiệu và màu sắc mình thích, nhất định là Hành Phong vì muốn lấy lòng chính mình, cố ý chọn lựa giúp cậu ta, cho tới bây giờ còn chưa từng có ai có thể làm cho Hành Phong lo lắng như thế.

Trương Huyền bị nhìn đến mức cảm giác như đứng trên đống lửa, ngồi trên đống than, chỉ cảm thấy chính mình hiện tại giống như con mồi bị bắt giữ, ông lão thợ săn trước mắt nhanh nhẹn dũng mãnh giơ súng, bất cứ lúc nào đều có thể sẽ bắn vào đầu mình.

Quả nhiên là Hồng Môn Yến, cậu học Lưu Bang thoát thân có được hay không đây. . . . . .

“Uống gì không.”

Thực vừa lòng nhìn thấy người trẻ tuổi ở trước khí thế của mình mà lộ ra vẻ căng thẳng, Niếp Dực đứng lên đi đến quầy bar rót rượu.

“Cháu không kén chọn, cái gì cũng được.”

Một ly Whiskey được đưa tới, mùi rượu nồng đậm bốc lên, Trương Huyền trước mắt choáng váng.

Cậu không quen uống rượu nặng, ông lão chắc không phải là đang cố ý chỉnh cậu chứ?

https://thuviensach.vn

Niếp Dực nhấp rượu, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ, sau đó nói: “Cháu đã cứu Hành Phong rất nhiều lần, tờ chi phiếu trống kia cho dù có điền một số tiền rất lớn, ta cũng sẽ không chút do dự trả, nhưng cháu đã không điền, ta rất tán thưởng điểm này của cháu.”

Không thể phản bác, Trương Huyền đành phải há mồm uống rượu.

Vô tâm sắp liễu liễu thành âm*, nếu ông ấy biết được nội tình, không biết có thể tức giận đến chảy máu não ngay tại chỗ hay không?

~~~~~~~~~~

Câu này là trích từ mấy câu

“Hữu ý tài hoa, hoa bất phát

Vô tâm sắp liễu, liễu thành âm

Họa hổ, họa bì, nan họa cốt

Tri nhân, tri diện, bất tri tâm.”

Nghĩa là:

Có ý trồng hoa, hoa chẳng mọc

Vô tình gieo liễu, liễu lên xanh…

Ý bạn huyền là bạn ấy vô tình mà cuối cùng lại phát triển theo chiều hướng tốt

~~~~~~~~~~

“Đứa cháu này của ta rất trầm tính , cháu ở cùng với nó có cảm thấy rất buồn chán không?”

https://thuviensach.vn

“Không có, cảm giác không thể tốt hơn.”

Uống mấy ngụm rượu mạnh xong, Trương Huyền thả lỏng rất nhiều, nhớ tới Niếp Hành Phong thường xuyên bị chính mình làm tức giận đến mức bạo phát, nhịn không được nở nụ cười.

“Vậy sao, thế thì tốt, cháu có thể không biết, tính tình nó trước kia rất giống với Duệ Đình.”

Nói về cháu trai của mình, trên mặt Niếp Dực lộ ra vẻ yêu thương giống như những ông già bình thườngkhác.

“Nó rất bướng bỉnh cũng rất thông minh, nhưng từ sau khi xảy ra vụ tai nạn xe cộ đó, nó liền hoàn toàn thay đổi, nó vẫn luôn cho rằng cha mẹ mất là lỗi của nó, cho nên ông trời trừng phạt nó bị vứt bỏ.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ngày đó là nó đề nghị ra ngoài chơi, nhưng khi trở về lại chỉ có một mình nó.”

Này là lý do kiểu gì?

Trương Huyền một ngụm uống hết chút rượu còn lại, ở trong lòng oán hận mắng chiêu tài miêu ngu ngốc.

Cậu cuối cùng đã hiểu được nguyên nhân Niếp Hành Phong thích bão xe khi còn là thiếu niên, đó căn bản không phải là kiểu ‘thiếu gia có tiền nhàm chán kiếm trò giải trí’, mà rõ ràng là hành vi tự sát, anh ta hy vọng chính mình cũng có thể vì tai nạn xe cộ mà chết, được giải thoát.

“Gần đây Hành Phong trông tươi tắn hơn rất nhiều, ta còn nghĩ nó đã nghĩ thông suốt rồi, không ngờ nguyên nhân lại ngoài dự kiến của ta.”

https://thuviensach.vn

Niếp Dực lấy cốc rượu trống không trong tay Trương Huyền, giúp cậu rót đầy rượu, nói: “Không có người trưởng bối nào không hy vọng đứa nhỏ của mình sống vui vẻ, chỉ cần nó vui vẻ, ta có thể điều chỉnh tâm tính của mình, thử chấp nhận cháu.”

Chống lại ánh mắt nghi hoặc của Trương Huyền, Niếp Dực mỉm cười nói: “Nếu không chấp nhận ta đã không bảo Hành Phong mang cháu đến.”

“Từ từ, từ từ, ông nội, “chấp nhận” mà ông nói chắc không phải là chấp nhận ‘chuyện cháu đang nghĩ’ chứ?” Trương Huyền lắp bắp hỏi.

“Là như thế thì sao?”

“Không phải, cháu nghĩ ông có thể hiểu lầm , kỳ thật. . . . . .”

Nói đến bên miệng thì nhớ tới lời Niếp Hành Phong cảnh cáo, Trương Huyền lại uống rượu đem những lời giải thích nuốt vào trong bụng.

Không hổ là người đứng đầu tập đoàn tài chính Niếp thị, một ông lão tuổi đã rất cao mà lại có tư tưởng tiến bộ như vậy chấp nhận chuyện cháu trai yêu một người đàn ông. . . . . Không, xác thực mà nói, cậu và chiêu tài miêu cho tới bây giờ vốn không có chuyện gì cả. . . . . .

“Hành Phong cũng không kiên cường giống như những gì cháu đã thấy đâu, ta già rồi, không có khả năng vẫn ở bên cạnh bảo hộ cho nó, nhưng là nó vẫn cần người khác giúp đỡ, ta nghĩ, người này chính là cháu. Cho nên, ta đem cháu trai của mình giao cho cháu, cháu hãy cam đoan với ta, sau này sẽ tuyệt đối bảo hộ nó!”

Đây là đồng ý về sau cậu có thể luôn luôn ở bên cạnh chiêu tài miêu, thân phận gì với cậu mà nói đều không quan trọng, Trương Huyền lập tức vui vẻ liên tục gật đầu: “Ông yên tâm, cháu nhất định sẽ thực hiện sứ mệnh của mình, tuyệt đối bảo hộ tốt cho chiêu tài. . . . . Chủ tịch!”

https://thuviensach.vn

Hơn nữa sau này cũng nhất định không rời đi, đó chính là nguồn ‘tiền vàng’ của cậu mà. . . . . .

“Đừng vui vẻ quá sớm, ta nói còn chưa nói xong.”

Niếp Dực lại rót đầy cốc rượu của Trương Huyền, nhìn thấy người trẻ tuổi thần tình hưng phấn, ánh mắt ông lộ ra nét cười giảo hoạt, “Trong kinh doanh có một câu nói, thiên hạ không có cuộc mua bán nào là không có lợi cho người bán, ta đem cháu trai cho cháu, cháu chẳng lẽ không muốn làm gì bày tỏ thành ý sao?”

“Bày tỏ thành ý? Ông nội người đang nói đùa phải không? Dù cho cháu đem toàn bộ gia sản đều đổi thành tiền, chỉ sợ cũng không đáng để ông liếc qua.”

Uống xong hai chén rượu mạnh, đầu Trương Huyền hỗn loạn, hoàn toàn đoán không ra tâm tư của Niếp Dực.

“Không, tiền cho tới bây giờ ta không thiếu, ta rất thích Tiểu Ly, muốn nhận nó làm cháu, cháu có đành lòng thả người không?”

“Ông thích con tiểu hồ ly đó?” Trương Huyền nói không thèm suy nghĩ: “Nó rất ngốc ngếch, ngoại trừ ăn uống thì không có sở thích nào khác, kém hơn hai người cháu của ông rất nhiều, giá trị của nó tuyệt đối là rất rẻ.”

“Nó rất ngoan ngoãn và hiểu chuyện, đối một ông già mà nói, thế là đủ.”

“Thành giao!”

Thấy cái lợi trước mắt, Trương Huyền không chút do dự đem em trai bán, còn bán một tặng một.

“Thuận tiện cũng đem Tiểu Bạch lưu lại, bọn nó vốn luôn luôn dính lấy nhau, có Tiểu Bạch bên cạnh, Tiểu Ly sẽ ít quậy phá hơn.”

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là được.”

Hoắc Ly và Tiểu Bạch cứ như vậy bị để lại, phòng bếp lớn của Niếp gia làm cho Hoắc Ly thích thú vô cùng, vừa nghe có thể ở trong này nhiều ngày, nó lập tức gật đầu đồng ý, vui vẻ vô cùng.

Niếp Duệ Đình tiễn Niếp Hành Phong và Trương Huyền, dọc theo đường đi cười không ngừng.

“Có Tiểu Ly cùng Tiểu Bạch ở, trong nhà sẽ náo nhiệt hơn rất nhiều, Trương Huyền con mèo cậu nuôi chơi rất thú vị, nó cư nhiên thích xem phim kiếm hiệp, chiếm điều khiển từ xa không chịu thả, làm hại tôi không thể nào xem tin tức. Đúng rồi, nó bình thường đều ăn thức ăn dành cho mèo của nhãn hiệu nào, để lát nữa tôi nói thím Dương chuẩn bị.”

“Thức ăn cho mèo không cần cố ý chuẩn bị, Tiểu Bạch và Tiểu Ly ăn giống nhau, có điều lúc nó xem TV thích ăn đồ ăn vặt, mua nhiều khoai tây chiên cho nó một chút là được, tốt nhất là vị hải sản.”

“Hả?!” Trả lời rất kỳ lạ, Niếp Duệ Đình có chút tiêu hóa không được, nhức đầu, “Ăn linh tinh đối với dạ dày của con mèo nhỏ mà nói không tốt thì phải?”

“Không việc gì, nó có chừng mực.”

Trương Huyền ngồi lên xe, lại hạ cửa kính xuống, cố ý dặn dò Niếp Duệ Đình: “Chớ chọc con mèo đó, mèo đen thông linh, cậu nói cái gì nó nghe đều hiểu, còn có, nếu nó làm cái gì vượt quá những hành vi bình thường, cậu nên phớt lờ bỏ qua, vậy nhé, ngủ ngon.”

Xe chạy nhanh như chớp, liền đem nhị công tử Niếp gia không hiểu gì bỏ lại đằng sau.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2

“Chủ tịch, đi chậm một chút, tôi không thoải mái. . . . . .” Xe đi được một đoạn, Trương Huyền đột nhiên nói.

Thấy cậu ta sắc mặt ửng hồng, ngồi ở trên ghế lắc lắc đầu, Niếp Hành Phong vội giảm tốc độ, mở cửa kính xe, hỏi: “Cậu uống rượu có nhiều không? Vừa rồi lúc đi ra không phải vẫn tốt sao, thế nào mà đột nhiên lại khó chịu?”

“Hình như khoảng bốn, năm cốc gì đó, tôi cực kỳ ghét uống rượu mạnh, ông nội còn liên tục rót, tôi có thể kiên trì đi ra khỏi cửa đã là kỳ tích .”

Trương Huyền than thở nghiêng người dựa vào vai của Niếp Hành Phong, lại bị anh đẩy ra, “Không thể uống mà còn uống nhiều như vậy!”

“Anh nghĩ rằng tôi muốn uống sao hả? Còn không phải vì anh bảo mặc kệ ông nội nói gì, cũng không cho phép tôi phản bác, tôi mới phải cố như vậy!”

Bị đối đãi lạnh nhạt, Trương Huyền tức giận ngẩng đầu, đôi mắt xanh trừng lớn căm tức nhìn Niếp Hành Phong, “Vì anh tôi đã đem cả tiểu hồ ly bán, anh còn hung dữ với tôi!”

“. . . . . xin lỗi.”

Sau khi Niếp Hành Phong chậm rãi nói xong, một hồi vẫn không thấy đáp lại, anh nhịn không được hỏi: “Cái kia. . . . . Ông nội của tôi nói

https://thuviensach.vn

những gì với cậu?”

Vẫn không có tiếng trả lời, Niếp Hành Phong nghiêng đầu nhìn, thấy Trương Huyền đang tựa lưng vào ghế ngủ.

Mời rượu mạnh với một người không giỏi uống rượu, ông nội có lẽ là cố ý, có điều ông mời Trương Huyền uống rượu, vậy cũng chẳng khác nào là thừa nhận sự tồn tại của cậu ta, phải biết rằng, có thể được uống rượu mà ông nội cất giữ cũng là một loại vinh hạnh.

Niếp Hành Phong kéo Trương Huyền đến gần làm cho cậu ta tựa vào trên vai anh, Trương Huyền hừ vài tiếng, ‘được một tấc lại muốn tiến một thước’ tự động nằm úp sấp tiến vào trong lòng ngực anh, tìm một vị trí thoải mái ngủ càng say.

“Ngu ngốc!”

Niếp Hành Phong nhẹ giọng nói, khóe miệng mỉm cười, nhưng nụ cười lập tức cứng đờ. Trong nháy mắt khi xe thể thao chạy đến một đoạn đường u ám, anh hoảng hốt nhìn thấy một cô gái mặc váy trắng đứng ở đó, nhìn chằm chằm anh.

Ánh đèn trước của xe chiếu qua bên đường, Niếp Hành Phong chỉ cảm thấy lạnh cả người, vội vàng quay đầu nhìn, ven đường không có đèn, phía sau xe là một mảnh vô cùng âm u.

Nhất định là mình hoa mắt, mấy ngày nay quá mệt mỏi, cho nên mới xuất hiện ảo giác. . . . . .

Phịch!

Tâm vừa mới bình tĩnh trở lại, mặt kính trước của xe đột nhiên phát ra một tiếng vỡ dữ dội, một thân thể màu trắng đột nhiên bổ nhào vào trên đầu xe, xuyên thấu qua cửa kính xe, Niếp Hành Phong nhìn đến một đầu tóc

https://thuviensach.vn

đen bị gió thổi bay tung tóe, bên dưới mớ tóc đó có một đôi mắt tro tàn yên lặng nhìn chằm chằm anh, còn không ngừng mở miệng, giống như là đang kêu gào gì đó, móng tay dài nhỏ xẹt qua thủy tinh, phát ra tiếng vang chói tai.

Két két. . . . . .

Trái tim đập mạnh, Niếp Hành Phong hoảng loạn dậm phanh xe.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết là do Trương Huyền phát ra, vì lực quán tính đầu của cậu va vào bên cạnh tay lái, đau đến mức ôm đầu ngồi dậy kêu to: “Chủ tịch anh là cố ý phải không?”

“Không phải, xin lỗi. . . . . .”

Niếp Hành Phong dùng sức hít sâu ra lệnh mình bình tĩnh, nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài một mảnh yên tĩnh, không có cảnh tượng gì đáng sợ.

“Anh làm sao vậy? Gặp quỷ à?”

Theo tầm mắt của Niếp Hành Phong mà nhìn ra ngoài, Trương Huyền cười rộ lên, “Yên tâm, tuy rằng thể chất âm của anh dễ gặp quỷ, có điều đã có thiên sư chính quy là tôi ở đây, không có con quỷ nào to gan dám giở trò, đến tìm anh gây phiền toái đâu.”

Chính là bởi vì có này tiểu thần côn ở đây, anh mới lo lắng a.

Cười khổ một tiếng, Niếp Hành Phong một lần nữa khởi động xe.

Quay lại chung cư, Trương Huyền đã hoàn toàn lâm vào trạng thái say rượu, may mắn bảo vệ Triệu Uyên đi qua, nhìn thấy bọn họ, nhiệt tình giúp Niếp Hành Phong đỡ Trương Huyền vào thang máy.

https://thuviensach.vn

Whiskey tác dụng chậm nhưng lại quá mạnh, Trương Huyền đứng ở trong thang máy, chỉ cảm thấy bốn vách tường đều đang lay động, liền bổ nhào vào trên người Niếp Hành Phong, lại duỗi tay ôm lấy thắt lưng anh, xem anh như lan can mà dựa vào.

Triệu Uyên vẫn đang là một thanh niên khờ khạo, thấy Trương Huyền kề sát ở trên người Niếp Hành Phong vẻ mặt xuân tình, không khỏi đỏ mặt, cười gượng hai tiếng, nhìn biểu tình của cậu ta, Niếp Hành Phong dùng nửa đầu nghĩ muốn cũng đoán được cậu ta suy nghĩ cái gì, có điều bản thân đành cam chịu số phận, dù sao khắp thiên hạ mọi người đều cho rằng anh và Trương Huyền là loại quan hệ này, vậy cứ tiếp tục hiểu lầm cũng được.

Về đến nhà, Niếp Hành Phong đem Trương Huyền vào phòng ngủ, mới vừa bố trí ổn thỏa, cậu ta liền kêu to: “Chủ tịch, tôi khát, rót cho tôi chén nước.”

Xem ở biểu hiện đêm nay của Trương Huyền không tồi, Niếp Hành Phong không cùng cậu ta so đo, đi rót nước, chờ cậu ta uống xong, giúp cậu ta cởi áo khoác, khi tháo cổ áo sơmi, đôi môi vì say rượu mà đỏ hồng lên hấp dẫn ánh mắt của Niếp Hành Phong.

Trong đầu nháy mắt bỗng nhiên trống rỗng, chờ đến khi phục hồi tinh thần lại, đôi môi anh đã đặt ở trên môi Trương Huyền, giữa xúc cảm ấm áp tràn ngập mùi hương nồng của rượu mạnh, dụ dỗ anh đánh mất lý trí.

Bàn tay đang đặt trên cổ áo Trương Huyền bắt đầu run rẩy, không muốn rời đi, đơn giản cởi từng nút cúc áo, tay dò xét vào trong.

Bị ép tới cảm thấy không thoải mái, Trương Huyền rên rỉ một tiếng, mở mắt.

Nhìn thấy cặp mắt màu lam trong veo kia, Niếp Hành Phong giật mình, cuống quít ngồi thẳng dậy.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền chớp mắt, đôi mắt mơ màng, xinh đẹp giống như sắp rơi nước mắt, “Chủ tịch, anh giống như là vừa hôn tôi ấy.”

Anh chính là. . . . . .

Không đợi Niếp Hành Phong giải thích, Trương Huyền lại ở trên giường miễn cưỡng trở mình, than thở: “Nhất định là vừa nằm mơ, chiêu tài miêu làm gì có thể hôn môi thành thạo nhiệt tình như vậy.”

“Trương Huyền!”

“Ngay cả trong mơ mà cũng bị rống, chiêu tài miêu quả nhiên khủng bố, không biết đêm nay cùng ông nội giao dịch có tính là thất sách không nữa, quan hệ cấp trên cấp dưới, mình đều không chiếm được một chút thù lao nào, nếu thăng cấp thành tình nhân, chiếu theo tính tình keo kiệt của chiêu tài miêu, vậy sau này mình nhất định đều là làm không công. . . . . .”

Rốt cuộc nhịn không được , Niếp Hành Phong giờ phút này một chút nhu tình toàn bộ đều hóa thành phẫn nộ, kéo chăn phủ kín lên đầu Trương Huyền.

Chết tiệt tiểu thần côn, dám nói anh keo kiệt, vậy thì đi chỗ khác kiếm ông chủ mới đi!

Giường bị chiếm, Niếp Hành Phong đành phải đến khách phòng, sau khi tắm rửa xong, anh đứng trước gương sấy tóc, chợt nghe một tiếng kêu gào vang lên, mặt gương đột nhiên biến thành màu đỏ, giữa màu đỏ đang lan tràn ra mơ hồ nhìn thấy Trương Huyền ngã người xuống đất, một lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào trong ngực cậu ấy, máu đỏ thẫm không ngừng chảy ra, cặp mắt màu lam như trở nên xám trắng, mờ mịt nhìn mình. . . . . .

“Trương Huyền!”

https://thuviensach.vn

Trong tiếng kêu to, Niếp Hành Phong phục hồi tinh thần lại, mặt gương trước mắt che kín một tầng sương mù, anh vươn tay chạm vào, tiếp xúc mặt gương lạnh như băng.

Niếp Hành Phong vội xoay người quay về phòng ngủ, trong phòng còn có ánh sáng của ngọn đèn nhỏ trước giường, Trương Huyền nằm ngủ say ở trên giường, ngọn đèn màu da cam ánh lên một bên trên khuôn mặt tinh tế, yên lặng điềm tĩnh.

Tiểu thần côn chỉ có khi ngủ mới có thể thành thật như vậy.

Niếp Hành Phong chậm rãi đi tới, ngồi ở bên cạnh Trương Huyền, giơ tay vuốt ve mái tóc trên đầu cậu, nhẹ giọng hỏi: “Nói cho tôi biết, cậu thật sự là có thân thể bất tử phải không?”

“Có lẽ vẫn sẽ chết, có điều cho tới bây giờ còn chưa tìm được phương pháp.” Trương Huyền say giấc mơ mơ màng màng, nói mớ đáp.

“Cho nên cậu không sợ biển phải không?”

“Đúng vậy, tôi là do sư phụ nhặt về từ bờ biển, giống như ngâm ở trong biển thật lâu mà vẫn không tắt thở. . . . . .”

“Vậy sau đó thì sao?”

Không có trả lời, tiếng ngáy của Trương Huyền vang lên, hoàn toàn tiến vào mộng đẹp.

Niếp Hành Phong đắp chăn lại cho cậu, tắt ngọn đèn trước giường, trong bóng đêm nói khẽ: “Yên tâm, tôi sẽ bảo hộ cậu!”

Không ai có thể cướp cậu ấy ra khỏi anh, cho dù là tử thần!

Sáng sớm, Niếp Hành Phong đang ăn sáng, Trương Huyền từ trong phòng ngủ lao ra, vọt tới trước bàn ăn, mắt trừng lớn nhìn anh.

https://thuviensach.vn

“Chủ tịch, tối hôm qua, tối hôm qua chúng ta có hay không cái kia. . . . .”

“Cái gì?”

“Chính là, anh. . . . . Có hay không hôn tôi? Phi lễ tôi? Cường. . . . . Cái kia tôi?”

Phi lễ?

Nếu hôn môi tính là phi lễ, vậy trước kia anh cũng không biết bị tiểu thần côn phi lễ bao nhiêu lần.

Niếp Hành Phong ngẩng đầu thản nhiên quét Trương Huyền liếc mắt một cái, người này ngủ bộ dạng cũng xấu hơn bình thường, quần áo lộn xộn, tóc rối mù, chỉ có cặp mắt màu lam kia là đẹp mắt, phát ra ánh sáng trong veo như ánh trăng.

“Yên tâm, tôi không có hứng thú với ma men.”

Dám mắng anh keo kiệt, còn chiếm đoạt giường của anh, món nợ này sau này anh sẽ chậm rãi thanh toán!

Còn không biết số phận mình sắp bị áp bách, nghe Niếp Hành Phong nói, Trương Huyền yên lòng.

Cậu đã bảo mà, chiêu tài miêu luôn luôn bình tĩnh bình tĩnh, làm sao có thể chủ động nhiệt tình hôn cậu được? Tuy rằng. . . . . cảm giác nồng nhiệt của nụ hôn đó rất chân thật.

Nhìn trộm xem Niếp Hành Phong, đôi môi mềm mại, tuyệt đối đẹp đẽ gợi cảm, có điều vẻ mặt của anh ta lúc này tuyệt đối không hấp dẫn chút nào.

https://thuviensach.vn

Trực giác nói cho Trương Huyền, chiêu tài miêu hiện tại tâm tình không được tốt lắm, vì thế cậu tiếp tục hỏi thăm nội tình, “Tối hôm qua tôi uống khá nhiều, có nói lung tung không?”

“Không có.”

“Vậy là tốt rồi. . . . . .”

Xem ra là mình quá nhạy cảm, Trương Huyền xoa xoa mắt, chuẩn bị lại đi ngủ cho đủ giác, bỗng nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, ánh mắt cậu rơi xuống bộ tây trang trên người Niếp Hành Phong.

“Anh muốn đi làm?”

“Công ty có việc cần xử lý, cậu cũng phải đi.”

“Hôm nay hình như là cuối tuần nha, anh làm việc tại sao cũng phải kéo tôi theo?”

“Tôi là chủ tịch, nguyên nhân này có đủ không?”

Không thèm nhìn đôi mắt xanh tràn đầy oán giận của Trương Huyền, Niếp Hành Phong đứng dậy đem đồ ăn vào phòng bếp, nói: “Chín giờ phải có mặt ở công ty cho tôi, nếu không sẽ xử lý là đi muộn.”

“Làm cái gì vậy chứ, hiện tại đã tám rưỡi, muốn bắt tôi đi làm thì tại sao không gọi tôi dậy sớm một chút?”

Trương Huyền hét lớn một tiếng, nhanh như gió chạy về nhà mình ở lầu dưới, tiếng kêu từ xa xa truyền đến, “Anh đừng đi trước nha, cho tôi đi nhờ xe, năm phút đồng hồ thôi, ở dưới lầu chờ tôi!”

Làm tiểu thần côn trở nên rối loạn cảm giác thật không tồi.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong mỉm cười, mở vòi nước rửa chén đĩa, ai ngờ đầu ngón tay chợt lạnh, bị vết mẻ bên rìa khay ăn cắt một vết sâu, máu nhất thời tuôn ra.

Máu không ngừng chảy xuống, càng lúc càng nhiều, Niếp Hành Phong hoảng hốt nhìn thấy Trương Huyền nằm ở giữa vũng máu, cô gái mặc váy trắng kia đứng ở bên cạnh cậu ấy yên lặng quan sát, tim anh không tự chủ được đập mãnh liệt.

“Chủ nhân?”

Phía sau truyền đến tiếng gọi đầy lo lắng của Nhan Khai, Niếp Hành Phong lấy lại tinh thần, phát hiện hết thảy đều là ảo giác của mình, thứ không ngừng chảy ra kỳ thật là nước trong vòi nước.

“Không có việc gì, ta không cẩn thận làm cắt trúng tay thôi.”

Nhan Khai đưa băng cá nhân tới, thấy Niếp Hành Phong tinh thần không ổn định, hắn không nhiều lời, lập tức lại biến mất.

Niếp Hành Phong bình tĩnh lại, dán băng cá nhân xong, đem cái khay ăn bị mẻ kia ném vào thùng rác gần đó.

Anh đi ra khỏi nhà, vừa vào bãi đỗ xe, chợt nghe đến phía sau có tiếng hô to gọi nhỏ, “Chủ tịch, chờ tôi!”

Trương Huyền miệng cắn một nữa miếng bánh mì đuổi theo, đem cặp táp đưa cho Niếp Hành Phong, giơ tay ra để mặc áo khoác, hỏi: “Có việc gì gấp đến mức hôm nay nhất định phải làm?”

“Hôm nay sẽ có mấy bưu kiện được gửi tới từ nước ngoài, cần tôi ký tên.”

“Ký tên thì không cần làm cả ngày, buổi chiều đi chỗ nào đó chơi đi?”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền cũng không muốn lãng phí thời gian để làm việc vào ngày nghỉ ngơi cuối tuần, bắt đầu ân cần đề nghị, lúc này, có hai người theo đường xe chạy từ phía trước đi tới, đến bọn họ trước mặt.

“Di, trùng hợp thế.”

Người tới là người quen, lần trước khi Trương Huyền đi bệnh viện Thánh An khu quỷ quen biết hai gã cảnh sát – Sở Phong vàThường Thanh, từ đó công việc tróc quỷ của cậu thành công đánh vào bên trong cục cảnh sát, đụng tới mấy vị cảnh sát khách hàng vẫn luôn mua bùa ủng hộ, cậu đương nhiên biểu hiện nhiệt tình, cười hì hì tiến lên chào hỏi.

Sở Phong hướng Trương Huyền gật gật đầu, xem như đáp lại, sau đó hướng Niếp Hành Phong giơ ra tờ giấy chứng nhận, nói: “Niếp tiên sinh, chúng ta có một vụ án cần anh hỗ trợ điều tra, xin theo chúng tôi đến cục cảnh sát một chuyến.”

“Xin lỗi, công việc của tôi rất bận.”

Niếp Hành Phong lãnh đạm từ chối , vòng qua bọn họ đi về phía trước, Sở Phong theo sau, không chút hoang mang nói: “Niếp tiên sinh, hỗ trợ cảnh sát phá án là nghĩa vụ của công dân, hơn nữa người bị hại cũng là bạn gái trước kia của anh.”

Bạn gái?

Phát hiện tay cầm cặp táp của Niếp Hành Phong hơi hơi run lên một chút, Trương Huyền mắt xanh híp lại.

Niếp Hành Phong cũng nhíu mày hỏi lại: “Bạn gái?”

“Trình Lăng, bạn gái thời học đại học của anh, một tuần trước cô ta mất tích , cho nên chúng tôi theo lệ đến điều tra.”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong nghĩ nghĩ, “Được, có điều tôi chỉ có một tiếng cho các anh thôi.”

Trương Huyền từng nghe chuyện về Trình Lăng từ chỗ Niếp Duệ Đình, có điều không nghĩ tới sẽ có ngày gặp mặt, không, nói chính xác là thấy được ảnh chụp của cô ta. Sau khi xem xong, cậu chỉ có một cảm tưởng – ánh mắt của chiêu tài miêu trước đây không được tốt lắm.

Có điều Sở Phong lại nói cô gái bộ dạng không được đẹp lắm này mất tích, chú của cô ta – Lục Thiên An báo án nói hơn một tuần lễ rồi vẫn chưa gặp cô ta, điện thoại cũng gọi không được, đoán là cô gặp chuyện bất trắc, mời cảnh sát hỗ trợ điều tra.

Vì thế khi Sở Phong tra hỏi Niếp Hành Phong để ghi chép lại, Trương Huyền đã ở một bên bàng thính (tức là đứng ngoài phòng tra hỏi nhìn vào qua kính phòng tra hỏi hoặc xem qua camera), nghề phụ của cậu là phải thâm nhập cục cảnh sát, không có việc gì liền thường chạy tới chơi cùng mọi người để tăng thêm cảm tình, cậu nói phải bàng thính, không ai phản đối, sợ không cẩn thận sẽ bị quỷ bám thân.

“Trình Lăng từng là bạn gái của tôi thời đại học, nhưng sau khi chi tay mỗi người mỗi ngã không hề liên lạc, nửa tháng trước tôi từng tình cờ gặp cô ta trên đường, từng cùng nhau ăn hai bữa cơm, không hơn.”

“Cuối tuần trước Trình Lăng tổ chức tiệc rượu ở biệt thự, anh có đồng ý tham gia đúng không?”

“Đúng, tôi có đi, bất quá yến tiệc náo nhiệt đến mức điên cuồng, tôi không thích không khí như thế, cho nên được một hồi liền rời khỏi đó.”

“Sau khi rời đi anh đi đâu?”

“Về nhà.”

https://thuviensach.vn

Mất thời gian nửa tiếng, Niếp Hành Phong trả lời xong tất cả câu hỏi, Sở Phong khách khí tiễn anh ra cửa, đột nhiên lại hỏi: “Mối tình đầu là mối tình mà người ta khó có thể quên được nhất, nếu không như thế, sau khi gặp lại Trình tiểu thư Niếp tiên sinh cũng sẽ không giữ liên lạc với cô ấy, nhưng mà tôi cảm thấy đối với chuyện Trình tiểu thư mất tích, anh hình như một chút cũng không lo lắng.”

“Tôi tại sao lại phải lo lắng?” Niếp Hành Phong cười hỏi lại: “Tôi cảm thấy là chú của cô ấy buồn lo vô cớ, Trình Lăng tính cách hướng ngoại, thích du lịch, có lẽ cô ấy đi du lịch ở đâu đó, trước đây cô ấy cũng thường xuyên như vậy.”

“Nhưng là di động liên lạc không được.”

“Di động cũng không phải là vạn năng, ví dụ như, anh quên xạc điện.”

“Không nói một tiếng mà đi sao?”

“Có cái gì kỳ quái? Trình Lăng cha mẹ đều đã mất, Lục Thiên An chỉ là chú của cô ấy, cảnh sát Sở, chẳng lẽ anh đi đâu phá án, trước đó đều báo cáo với chú của mình sao?”

Sở Phong nghẹn họng, vẻ mặt cười gượng tiễn Niếp Hành Phong rời đi, bọn họ mới vừa đi, anh ta liền một quyền đấm vàn tường, mắng câu đáng chết.

Thường Thanh ở bên cạnh thật cẩn thận nói: “Sếp, Niếp Hành Phong hình như không có vấn đề gì, có người chứng minh anh ta ở yến hội một hồi là bỏ đi, máy theo dõi ở khu nhà anh ta cũng quay lúc anh ta trở về, có phải là chúng ta suy nghĩ quá phức tạp không?”

“Hình ảnh trong máy theo dõi cũng không thể trăm phần trăm chứng minh người kia chính là anh ta, hơn nữa, cậu giải thích thế nào về cái móc điện thoại này?”

https://thuviensach.vn

Sở Phong đem túi vật chứng trong đó có một cái móc điện thoại hình bàn chân mèo nho nhỏ xinh xắn ném lên bàn, đây là thứ bọn họ phát hiện trong phòng nghỉ trên lầu hai tại biệt thự của Trình Lăng, trên đó có vân tay của Niếp Hành Phong, nhưng vừa rồi Niếp Hành Phong lại nói anh chỉ ở trong đại sảnh lầu một.

“Anh ta trả lời rất hoàn mỹ , giống như đã sớm biết chúng ta sẽ đi tìm anh ta, đã chuẩn bị tốt câu trả lời trước, tôi cảm thấy anh ta nhất định đang che giấu cái gì đó, phái người hai mươi tư giờ theo dõi anh ta, tôi cũng không tin một chút sơ hở anh ta cũng không để lộ ra.”

Trên đường đến công ty, Niếp Hành Phong ngoại trừ việc gọi điện thoại cho luật sư của anh, thì không nói thêm gì, đi vào công ty, anh để Trương Huyền đem văn kiện được chuyển đến đưa vào phòng.

Sau đó, mãi không thấy Trương Huyền có động tĩnh gì, Niếp Hành Phong ngẩng đầu, kỳ quái nhìn cậu, “Cậu không đi làm việc, đứng ở đây làm gì?”

“Anh đang sợ hãi, cho nên tôi nghĩ, tôi phải ở bên cạnh anh mới là việc đúng đắn.”

“Sợ hãi? Tôi vì sao phải sợ? Này, cậu làm gì! ?”

Máy tính xách tay vừa mới mở ra bị Trương Huyền khép lại, mấy bưu kiện đặt ở trên bàn cũng bị cậu đẩy sang một bên, máy tính bàn càng xui xẻo hơn, công tắc nguồn bị ấn tắt trực tiếp, Trương Huyền nhìn chằm chằm Niếp Hành Phong nói: “Chủ tịch, đừng dùng cách đối phó với cảnh sát để đối phó với tôi, giác quan thứ sáu của tôi lúc này rất linh nghiệm, cho dù Trình Lăng xảy ra chuyện gì, tôi biết nhất định không liên quan đến anh, cho nên, nói cho tôi biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Tiểu thần côn gần đây càng ngày càng không biết lớn nhỏ, cậu ta hình như không hiểu rõ ý nghĩa chính xác của từ trợ lý.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong hạ mắt xuống, trầm mặc không nói.

“Chủ tịch!” Trương Huyền lại rống to uy hiếp.

Cậu rất hiểu tính cách của Niếp Hành Phong, anh ta không phải loại người nghe thấy người khác gặp chuyện không may còn có thể hoàn toàn thờ ơ như vậy, biểu hiện lạnh lùng trấn định vừa rồi ở cục cảnh sát hoàn toàn không giống anh ta.

Vẫn là một mảnh tĩnh lặng, Trương Huyền đang chuẩn bị tăng thêm uy hiếp, Niếp Hành Phong bỗng nhiên nâng mi mắt lên, con ngươi đen nhìn thẳng.

“Cậu nói, tôi có thể giết người không?”

Trương Huyền hoảng sợ, “Giết người? Nói đùa gì thế? Anh sao lại có thể giết người được?”

“Có thể, vì danh dự gia tộc, tôi sẽ làm như vậy!”

Trong giọng nói của Niếp Hành Phong toát ra sự âm lãnh Trương Huyền chưa bao giờ nghe thấy, bình tĩnh nói: “Đi ra ngoài làm việc, chuyện này không cần nhắc lại!”

“Chủ tịch. . . . . .”

“Chuẩn bị tài liệu hội nghị vào ngày mai cho tốt, tôi lập tức cần dùng!”

Không hề nhìn Trương Huyền, Niếp Hành Phong cúi đầu sửa sang lại bưu kiện.

Chán ghét chiêu tài miêu cư xử lạnh lùng cố tình đẩy người khác ra xa mình như thế này, Trương Huyền nhíu mày xoay người rời đi, lúc đến cửa cậu đột nhiên nói: “Có lẽ đối với anh mà nói, tôi không đáng tín nhiệm, còn không bằng một luật sư đúng không?”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong ngẩng đầu lên thì cửa đã đóng lại.

Chết tiệt, Anh sao lại có thể không tín nhiệm Trương Huyền được, nếu trên đời này còn có một người đáng giá tín nhiệm thì đó nhất định không có ai ngoài cậu ấy, nguyên nhân chính là vì quá coi trọng, cho nên mới không muốn làm cậu ấy bị liên lụy, không muốn thấy cậu ấy bị thương tổn. . . . . .

Bên ngoài thực yên tĩnh, không biết Trương Huyền đang làm cái gì, Niếp Hành Phong không có lòng dạ nào làm việc, vài lần cầm lấy điện thoại muốn gọi điện cho cậu ấy, lại do dự mà buông xuống, một giờ sau, anh rốt cục nhịn không được mà gọi thì lại không có người nghe máy.

Thực bình thường, Trương Huyền nhất định đang túc giận, Niếp Hành Phong đúng là có chút không biết làm sao với trợ lý tùy hứng của mình, đành phải đi ra ngoài tìm cậu ấy.

Trương Huyền không có ở đó, trên bàn tài liệu được bày đặt chỉnh tề, máy tính cũng không mở, thực rõ ràng là cậu ấy sau khi ra khỏi văn phòng anh liền trực tiếp rời đi, căn bản không có làm việc.

Vị trợ lý này càng lúc càng to gan, bị giáo huấn vài câu liền tức giận bỏ việc, Niếp Hành Phong cười khổ một tiếng, lấy di động gọi điện thoại cho Trương Huyền.

Tiếng chuông vang lên hai tiếng thì bị ngắt, chưa từ bỏ ý định gọi tiếp, lần này thì lại trực tiếp tắt máy.

Tiểu thần côn chưa từng có chuyện không nhận điện thoại của anh, xem ra lần này cậu ấy thật sự tức giận, Niếp Hành Phong đóng di động, quyết định đêm nay sau khi trở về sẽ giáo huấn cậu ấy một phen.

******

“Điện thoại của anh kìa, vì sao không nghe?”

https://thuviensach.vn

Đã bị Trương Huyền bức tới cùng đường, chuẩn bị tới tình trạng lấy tử tạ tội, tiếng chuông cứu mạng đúng lúc vang lên, Thường Thanh đang chuẩn bị thở hắt ra, lại thấy Trương Huyền nhìn màn hình xong thì tắt điện thoại di động.

Sợi dây cứu mạng duy nhất cũng bị chặt đứt, Thường Thanh úp mặt xuống bàn, bắt đầu suy nghĩ phương thức tự sát.

“Trước khi có được đáp án, điện thoại của ai tôi cũng không tiếp, Tiểu Thanh, thả lỏng một chút rồi tiếp tục nói. Chúng ta hiện tại là ở quán trà nói chuyện phiếm, vẻ mặt như thể bị bắt đi làm nội ứng đó cậu không thấy là quá khoa trương sao?”

Mắt xanh của Trương Huyền lóe ra nét cười mà Thường Thanh lại cảm thấy quả thực so với ác ma còn kinh khủng hơn, cậu chỉ biết người này tìm bọn họ thì chắc chắn không có chuyện tốt, cho nên sếp mới có thể phái cậu đến trước chịu chết.

“Những gì anh muốn tôi nói tôi đều nói hết rồi, là Lục Thiên An báo án nói cháu gái ông ta mất tích, bảo chúng tôi điều tra, nên chúng tôi mới theo lệ đi điều tra.”

“Hừ, mỗi ngày số người mất tích không đến một trăm thì cũng có tám mươi, sao không thấy các cậu hết sức điều tra như vậy?”

Thường Thanh trừng mắt nhìn Trương Huyền một cái, “Anh nghĩ rằng tôi và các cảnh sát khác nhàn rỗi không có chuyện gì, thích giúp ông ta tìm người sao? Tại vì Lục gia bọn họ là nhà rất có thế lực trong giới kiến trúc, quyền lực rất lớn, đắc tội không nổi a.”

Trương Huyền vừa nghe vừa xem tài liệu Sở Phong bảo Thường Thanh đưa cho mình, nói thực ra, Sở Phong biết nhiều hơn, vừa nghe cậu muốn tìm hiểu về gia thế của Trình Lăng, không nói hai lời, liền để Thường Thanh đem tài liệu đến đây.

https://thuviensach.vn

Nguyên lai Trình Lăng là con gái riêng của Lục Thiên Khang, vẫn sống cùng mẹ, sau khi mẹ cô ta qua đời, cô ta liền sang nước ngoài, Lục Thiên Khang vốn có một đứa con, vài năm trước bị bệnh đã qua đời, ông ta vì thế mà chịu đả kích lớn, tình trạng sức khỏe bắt đầu trượt dốc, cha con bọn họ gặp nhau không được bao lâu thì ông ta mất, Trình Lăng rất đau lòng, vì thế mà say rượu lái xe, kết quả xảy ra tai nạn, suýt chút nữa là mất mạng, cho nên chú cô ta – Lục Thiên An đề nghị cô ta về nước tĩnh dưỡng, không ngờ lại đột nhiên mất tích.

Tài sản cố định mà Lục gia đang nắm giữ dự tính cũng khoảng vài tỷ, thế lực của bọn họ ở giới kiến trúc cũng tương đương với thế lực của Niếp thị trong giới tài chính, nhất là Lục Thiên Khang, công trình kiến trúc do ông ta thiết kế ở trong nước hay ngoài nước đều rất có tiếng tăm, khó trách cảnh sát khi nhận được yêu cầu tìm người của Lục Thiên An liền lập tức phái người đi tìm.

“Tại sao lại nghi ngờ chủ tịch nhà tôi?”

“Không phải nghi ngờ, chúng tôi chỉ là mời Niếp tiên sinh hỗ trợ điều tra mà thôi.”

Lời này lấy mà lừa gạt quỷ ấy, đêm đó bị mời tham dự tiệc rượu có mấy chục người, sao lại không thấy bọn họ tìm một đám đó đến hỗ trợ điều tra? Cậu trước kia từng làm việc ở văn phòng thám tử, nói đến phương pháp dẫn dụ đối tượng nhận tội một chút cũng không kém so với mấy tên cảnh sát này.

Trương Huyền uống một ngụm trà thơm, cười hì hì nói: “Tiểu Thanh, chủ tịch nhà tôi có việc, tôi không muốn tốn nhiều thời gian với cậu, bây giờ cậu lựa chọn khai báo thành thật với tôi hay là muốn để tối nay khai báo với Quỷ Hồn? Tôi nghĩ lũ quỷ ở bệnh viện Thánh An đã lâu không gặp cậu, có thể rất muốn đến nhà cậu ăn bữa đêm, tăng thêm một chút cảm tình. . . . . ”

https://thuviensach.vn

“Không!”

Nhớ tới những gì đã trải qua khi gặp quỷ ở bệnh viện Thánh An lần đó, Thường Thanh sắc mặt nháy mắt trắng bệch, đau khổ thỉnh cầu: “Lão Đại, mật báo cũng phải có điểm mấu chốt, tôi đã đem những gì có trong tài liệu nói cho anh, thực có thể sẽ bị tạm thời cách chức điều tra.”

Trương Huyền cười đến vẻ mặt ôn nhu, “Tạm thời cách chức điều tra tốt? Hay là bị quỷ bám thì tốt hơn?”

Thường Thanh suy nghĩ lại, công tác không có nhiều nhất thì phải tìm việc khác, nhưng nếu là cả ngày bị quỷ bám, cậu cũng chỉ có thể đi địa ngục tìm công việc, vì thế liều nói: “Chúng tôi phát hiện trong phòng nghỉ ở lầu hai tại biệt thự của Trình Lăng một cái móc di động, trên đó có vân tay của Niếp Hành Phong, hơn nữa. . . . . .”

Nhìn trộm xem Trương Huyền, mắt xanh của cậu ta híp lại lóe ra ánh sáng lạnh làm cho Thường Thanh đánh mất ý niệm giấu diếm trong đầu.

“Hơn nữa, một cô gái tên là Nhã Ny nói, đêm đó sau khi yến hội kết thúc, Trình Lăng có gọi điện thoại cho cô ta, nói hẹn Niếp Hành Phong gặp mặt, nghĩ muốn nối lại tình cũ với anh ta, cho nên rất có thể Niếp Hành Phong sau khi rời khỏi yến hội đã quay trở lại biệt thự.”

“Móc di động trông như thế nào?”

“Hình một cái chân mèo nhỏ, rất đáng yêu, trên đó còn có khắc chữ Nhật.”

Đúng vậy, cái đó là của chiêu tài miêu.

Móc di động ấy là lần trước bọn họ mua ở Nhật Bản, lúc ấy Tiểu Bạch nhìn thấy nói thích, cho nên bọn họ mua bốn cái, mỗi người một cái, khó

https://thuviensach.vn

trách mấy ngày hôm trước Niếp Hành Phong đột nhiên lại lấy cái của cậu dùng, thì ra là thế.

Chiêu tài miêu chết tiệt, đầu tiên là giấu diếm cậu hẹn bạn gái cũ, xảy ra chuyện rồi cũng giấu cậu, món nợ này sẽ tính với anh ta, hiện tại mấu chốt là phải tìm hiểu xem đêm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Vừa rồi sau khi cậu bị Niếp Hành Phong đuổi ra văn phòng lập tức dùng sở trường chiêu hồn của mình để tìm Trình Lăng, ai ngờ vất vả nửa ngày mà cũng không chiêu được hồn, bùa ở không trung sau khi hóa thành tro tàn, vừa không rơi xuống đất cũng không đi tìm, cứ bay bay chập chờn cách mặt đất ba tấc, làm chiêu hồn nhiều năm như vậy đây vẫn là lần đầu cậu nhìn thấy dị cảnh thế này, việc này chứng minh nội tình so với tưởng tượng còn quỷ dị hơn.

“Nói cho tôi biết cách để liên lạc với Nhã Ny.”

Bị mắt xanh đầy mị hoặc ôn nhu bắn phá, Thường Thanh do dự nữa giây liền buông vũ khí đầu hàng, ngoan ngoãn đem tư liệu giao nộp, sau đó không dám quay đầu lại chạy ra khỏi quán trà, tốc độ nhanh như thể bị quỷ truy.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3

Niếp Hành Phong ở công ty đợi cho đến khi trời tối đen cũng không thấy Trương Huyền trở về, cũng không thấy gửi điện trả lời, anh đành phải một mình về nhà.

Cuối tuần bãi đỗ xe so với bình thường trống trải hơn nhiều, Niếp Hành Phong đánh tay lái vừa mới quẹo vào đường xe chạy, liền nhìn thấy trước mắt chợt lóe lên bóng trắng, có một người bổ nhào vào mặt kính trước của xe, hướng về phía anh ra sức gào thét, gió thổi lạnh như băng quét qua, lồng ngực anh đập dồn dập, lập tức đạp phanh xe.

Trấn tĩnh lại, chỉ thấy phía trước đèn đường lóe sáng, không có một bóng người, Niếp Hành Phong nhẹ nhàng thở ra, sau khi nghe thấy phía sau không ngừng vang lên mấy tiếng còi inh ỏi, vội vàng khởi động xe.

Số lần nữ quỷ xuất hiện càng ngày càng nhiều , anh biết ác mộng này cuối cùng sẽ có một ngày hoàn toàn cắn nuốt mình, tử vong kỳ thật cũng không đáng sợ, anh chỉ hy vọng, oan hồn chỉ tìm mình lấy mạng, mà không làm hại tới những người khác.

Niếp Hành Phong về nhà cơm nước xong, đi vào nhà Trương Huyền, Trương Huyền còn chưa trở về, anh đành phải dùng chìa khóa của anh mở cửa đi vào.

Trong phòng khách thờ phụng hương án Trương thiên sư tổ sư gia, ma xui quỷ khiến, Niếp Hành Phong đi đến trước hương án mà bình thường

https://thuviensach.vn

anh không tới gần, tưởng tượng tình cảnh Trương Huyền mỗi ngày dâng hương, cũng đốt một que hương cắm vào trong lư hương, lại thuận tay lau đi đống tro hương rơi xuống, thứ gì đó đặt ở một góc hương án bị anh không cẩn thận phẩy rớt xuống mặt sàn.

Niếp Hành Phong nhặt lên, là cái đồng lệnh* nho nhỏ, một mặt khắc một chữ "sắc", mặt còn lại khắc một ít hình quái dị như huyền vũ chu tước.

~~~~~~~~

Cái đồng lệnh này mọi người còn nhớ không? Là cái Lý Thuận Trường đã dùng để đối phó Trần Tuyết Nhi ở

1mà sau đó Trương Huyền lấy về để trên hương án ấy. Nếu không nhớ, mời mọi người đọc lại chương 9,10

1. Mọi người chú ý chi tiết này nhé vì sau này sẽ còn nhắc đến trong

5.

~~~~~~~~

Thứ này nhìn qua có chút quen mắt, giống như gặp qua ở đâu đó.

Niếp Hành Phong xoay xoay đồng lệnh, nó đột nhiên sáng lên, chiếu rọi thẳng vào mắt anh, anh chỉ cảm thấy thần trí chợt hoảng hốt, chờ đến khi hoàn hồn lại nhìn đồng lệnh, nó vẫn lẳng lặng nằm ở lòng bàn tay của mình, phát ra màu đen ám của đồng.

Niếp Hành Phong nhíu mày, đem đồng lệnh bỏ lại chỗ cũ, lúc này phía sau vang lên tiếng bước chân, Trương Huyền đi đến.

"Di, chủ tịch anh sao ở nhà của tôi thế?"

https://thuviensach.vn

Nơi này hình như là nhà của anh, từng tháng tiền thuê nhà còn đều là do anh trả đấy!

Trương Huyền đi thẳng đến sô pha ngửa mặt nằm xuống, nói: “Khát quá, chủ tịch rót giúp tôi chén nước đi.”

Chủ tịch hai chữ kêu thật sự dễ dàng, bất quá làm Niếp Hành Phong có cảm giác như là đang sai sử người hầu, Trương Huyền trên người có mùi nước hoa rất nồng, còn có lẫn lộn cả mùi rượu, lại nhìn thấy trên cổ cậu ta có mấy dấu son đỏ, Niếp Hành Phong tức giận mà đem nước đưa tới rồi xoay người bước đi.

Hóa ra tiểu thần côn chết tiệt đi quán bar chơi bời, làm hại anh ở công ty ngồi chờ.

“Từ từ.”

Mới đi chưa được nửa bước đã bị Trương Huyền gọi lại, Niếp Hành Phong do dự một chút, quay đầu hỏi: “Chuyện gì?”

Trương Huyền trở mình trên sô pha, nói: “Mát xa giúp tôi một chút, chạy một ngày, mệt mỏi quá, trước kia đều là tiểu hồ ly xoa bóp cho, nó không ở đây, anh giúp tôi. . . . . .”

“Đi tìm một người hầu mà sai, nhất định có thể hầu hạ làm Trương thiếu gia vừa lòng.” (đây có phải là ghen không nhỉ J)

Lạnh lùng đáp lại đổi lấy cái nhìn căm tức của Trương Huyền, bất quá đôi mắt xanh lại làm cho sự giận dữ biến thành vẻ mị hoặc đầy phong tình.

“Thật là vô tình, tôi vì anh chạy cả ngày, bây giờ nhờ anh mát xa một chút, anh lại một mực từ chối.”

“Vì tôi?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, giúp anh điều tra manh mối, còn bị ép đến mức phải bán đứng nhan sắc của mình, từ khi rời khỏi văn phòng thám tử, chiêu mỹ nam kế này của tôi đã lâu không còn phải sử dụng nữa.”

Niếp Hành Phong tâm tình đột nhiên trở nên vui vẻ, bên miệng dãn ra, mỉm cười, “Đi tắm rửa đi, gột sạch mùi lạ trên người, tôi giúp cậu mát xa.”

******

“Vai trái, mạnh thêm một chút, phía sau lưng, xuống phía dưới một tí, đúng đúng, là chỗ đó. . . . . .”

Một tiếng sau, Trương Huyền ghé vào trên cái giường King Size, vênh mặt hất hàm sai khiến như thể là hoàng đế, nghĩ đến cậu ta là vì mình mà đi thăm dò manh mối, Niếp Hành Phong ngầm đồng ý để cậu ta làm càn.

“Chủ tịch, không ngờ anh còn có khả năng thế này, xem ra tương lai cho dù Niếp thị đóng cửa, anh cũng không cần lo lắng tìn công việc khác.”

Sau khi được mát xa một hồi, Trương Huyền bắt đầu mệt rã rời, thuận miệng than thở.

Lười nghe cậu ta nói lung tung, Niếp Hành Phong hỏi: “Chạy ra ngoài một ngày, đều tra được chút gì không?”

“Những điều nên tra được đều tra được, có điều không tính nói cho anh, bởi vì tôi vẫn còn đang bực mình, ôi. . . . . .”

Niếp Hành Phong dưới tay tăng thêm lực, Trương Huyền lập tức phát ra kêu thảm thiết: “Chủ tịch anh thật quá đáng, chuyện nghiêm trọng như vậy mà vẫn giấu tôi, anh đã không tin tôi, thì quản tôi làm gì?”

Niếp Hành Phong tức giận nói: “Tôi đâu có không tin cậu? Tôi chỉ là lo lắng cậu xảy ra chuyện không may!”

https://thuviensach.vn

“Lo lắng tôi gặp chuyện không may?”

Không có nghe hiểu, Trương Huyền bất chấp bàn tay đang mát xa, lập tức đứng lên ngồi xếp bằng lại, hỏi: “Có ý gì?”

Niếp Hành Phong do dự một chút, anh biết tính cách của Trương Huyền, mình càng không nói, cậu ta lại càng tìm hiểu, còn không bằng ngay từ đầu liền nói ra, có lẽ còn có thể tránh cho chuyện ngoài ý muốn kia.

“Kỳ thật, gần đây tôi thường xuyên xuất hiện ảo giác, tôi nhìn thấy cậu . . . . . Bị giết.”

Trước hết là cô gái mặc váy áo trắng kia, sau đó hình ảnh càng ngày càng đẫm máu, anh nhìn thấy Trương Huyền người đầy máu tươi ngã trên mặt đất, ngực cắm dao nhọn, anh biết đó là cô gái kia cảnh cáo, cô ta đang trả thù anh, nghĩ muốn cướp đi thứ quan trọng của anh. . . . . .

“. . . . . Phụt ha ha. . . . . .”

Trầm tĩnh hơn nữa ngày, làm Niếp Hành Phong nghĩ Trương Huyền hiểu được mình nói cái gì thì cậu ta lại không hề nể tình cười ha hả.

“Đây là truyện cười hài hước nhất tôi từng nghe, chủ tịch, anh nên biết muốn tôi chết cũng không phải là chuyện dễ dàng đâu, anh đừng lo lắng vô cớ, giống như ác mộng lần trước vậy, mộng đến mộng đi, đến cuối cùng giấc mộng đó cũng là hàng giả, ha ha. . . . . .”

“Tôi không có kể chuyện cười, cậu đứng đắn chút cho tôi!”

Bị rống to, Trương Huyền thu hồi nụ cười, vẻ mặt ủy khuất, “Tôi nói đều là lời nói thật, nào có gì không đứng đắn?”

“Nhưng những chuyện này đều có nguyên nhân!”

https://thuviensach.vn

Nói đến trọng điểm rồi, cậu biết là chiêu tài miêu sẽ không vô duyên vô cớ căng thẳng như vậy, Trương Huyền thanh thanh giọng, bắt đầu đặt câu hỏi: “Chúng ta liền nói rõ từ đầu đi, cuối tuần trước ở biệt thự của Trình Lăng đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Kỳ thật, ngay cả chính tôi cũng không biết đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Có lẽ anh không nên uống rượu, rượu sau làm loạn, rất dễ dàng tạo thành hậu quả không thể vãn hồi.

Sau khi anh gặp lại Trình Lăng, nói chuyện một hồi thì biết được hoá ra Trình Lăng là con gái riêng của Lục Thiên Khang người rất nổi danh trong giới kiến trúc, cho nên mới nhận lời mời của cô ta, chứ không liên quan gì đến chuyện tình cũ, chỉ thuần túy là bởi vì anh cảm thấy được nghiệp kiến trúc có hạng mục thích hợp có thể tham gia, mà Trình Lăng là mối quan hệ tốt nhất.

Hóa ra mấy bữa ăn xã giao gần đây của chiêu tài miêu chính là đi ăn cơm với bạn gái cũ, vừa thấy có thể có lợi, anh ta liền lập tức đuổi theo, không hổ là gian thương.

Trương Huyền oán hận nghĩ, không nói lời nào, tiếp tục nghe.

Cuối tuần trước, Niếp Hành Phong sau khi rời khỏi tiệc rượu ở biệt thự của Trình Lăng, mấy giờ sau đột nhiên lại nhận được điện thoại của cô ta, nói cảm thấy mình đang có nguy hiểm, bảo anh lập tức tới đó, theo giọng nói nghe ra được Trình Lăng đang ở trong trạng thái cực độ khẩn trương, cho nên anh lập tức lái xe đến.

Tiệc rượu đã tan, trong biệt thự chỉ có một mình Trình Lăng, nhìn thấy anh, liền kéo anh lên phòng nghỉ ngơi trên lầu hai, bắt đầu tán tỉnh anh, lúc ấy anh uống không ít rượu, vì thế. . . . . .

https://thuviensach.vn

“Vì thế liền quan hệ? Uống rượu xong lái xe, còn loạn tính, thật sự là không tiết tháo!”

“Không có! Lúc đó Trình Lăng đột nhiên liều mạng phản kháng, lại la to, giống được bị điên, tôi bị cô ta làm cho bực bội, liền bóp cổ cô ta, ai ngờ. . . . . .”

Ai ngờ xuống tay quá mạnh, Trình Lăng cứ như vậy không còn thở được nữa.

Anh lúc ấy rất bối rối, nghĩ đến nếu hậu quả báo án, liền trở nên nhẫn tâm, quăng thi thể lên núi hoang, đêm đó trời mưa rất lớn, anh biết mưa to có thể giúp anh che dấu tội chứng, chính là rất không may, khi anh trở lại chung cư lại gặp Lão Uông bảo vệ, không có biện pháp đành hạ thủ thêm một lần, sau đem thi thể Lão Uông chôn ở một chỗ bỏ hoang bên bờ sông.

Về phần máy theo dõi ở tòa nhà anh cũng suy nghĩ qua, ở khu chung cư này phần lớn đều là thành phần tri thức, quần áo ăn mặc tương tự nhau, cho nên trong băng ghi hình khẳng định sẽ xuất hiện người có dáng vẻ giống mình, chỉ cần không có căn cứ chính xác, cảnh sát sẽ không nghi ngờ đến anh.

Có điều không xong chính là sau đó anh phát hiện móc di động đã đánh mất, anh lo lắng là bị rớt ở biệt thự, vì thế lấy móc di động của Trương Huyền thay thế, để ứng phó với cảnh sát, chính là cô gái quỷ dị đó cứ xuất hiện, không ngừng quấy rầy anh, đe dọa anh . . . . .

“Anh cho rằng đó là Trình Lăng đang hướng anh đòi mạng? Cũng lấy mạng của tôi đến để uy hiếp anh?”

“Tôi không biết, tôi nhìn không rõ mặt cô ta, chỉ nhìn thấy một thân váy trắng, còn có một đầu tóc đen. . . . . .”

https://thuviensach.vn

“Trình Lăng là tóc ngắn có màu da cam.” Cắt ngang lời thì thào tự nói của Niếp Hành Phong, Trương Huyền tức giận nói.

Chiêu tài miêu ngu ngốc, đem chuyện này giấu diếm cậu một tuần, hoảng loạn mà vẫn tự mình chuốc lấy cực khổ.

“Tôi chỉ nghe nói qua thiên sư tróc quỷ, chưa từng nghe qua quỷ giết thiên sư, chủ tịch, anh có ảo giác như vậy, quả thực chính là sự miệt thị nghiêm trọng đối với chức nghiệp của tôi!”

Niếp Hành Phong cúi đầu nhìn hai tay mình, cười khổ nói: “Nhưng tôi đã giết người, cái này thì không cần hoài nghi nữa đúng không?”

Giết người, bình tĩnh xử lý hiện trường, cả người có thể chỉ ra và xác nhận anh, anh cũng không lưu tình chút nào giết chết, những hành vi này ngay cả chính anh nhớ lại cũng cảm thấy trái tim băng giá, có lẽ ban đầu là anh vô tình, nhưng vì che dấu sai lầm, anh chỉ có thể tiếp tục làm sai, bởi vì không còn đường thối lui.

“Tôi đây hiện tại cũng biết chân tướng, anh sẽ giết tôi sao?”

“Đương nhiên sẽ không!”

Trương Huyền gật gật đầu, hơi trào phúng nói: “Anh đương nhiên sẽ không, bởi vì anh căn bản không có khả năng giết người, bởi vì anh là chiêu tài miêu!”

“Nhưng là Trình Lăng mất tích , Lão Uông cũng mất tích . . . . . .”

“Mất tích cũng không có nghĩa là đã chết!”

Thấy Niếp Hành Phong tâm tình bất an, Trương Huyền vươn tay ra, nắm chặt tay anh, nói: “Tuy rằng tôi tính không ra được Trình Lăng ở đâu,

https://thuviensach.vn

nhưng quẻ bói biểu hiện cô ta không có ‘tử mệnh’, nói cách khác cô ta hiện tại nhất định còn sống, Nhưng là tình trạng có thể rất nguy hiểm.”

Niếp Hành Phong sửng sốt, “Vậy, cô gái mặc váy trắng là ai?”

“Là quỷ, anh thể chất cực âm, không chịu uống nước bùa, lại nuôi dưỡng tiểu quỷ (bạn Nhan Khai mà là tiểu quỷ á), nhìn không thấy quỷ mới gọi là không bình thường ấy, có điều đừng lo lắng, cô ta đối với anh không có ác ý, có thể chỉ là du hồn anh ngẫu nhiên nhìn thấy thôi, anh có bảo hộ linh trấn quỷ, nếu có ác quỷ quấy phá, hắn sẽ lập tức cảm ứng được.”

Nhớ tới buổi sáng khi mình làm tay bị thương, Nhan Khai lập tức xuất hiện, Niếp Hành Phong cảm thấy lời Trương Huyền nói có chút đạo lý, cũng không biết vì cái gì, anh luôn luôn có cảm giác, nữ quỷ như là có mục đích quấy rầy anh.

Thấy sắc mặt Niếp Hành Phong dịu xuống, Trương Huyền biết lời giải thích của mình có hiệu quả, vì thế lại quay người nằm úp sấp trên giường, nâng ngón tay chỉ lưng, ý bảo anh tiếp tục.

Niếp đại chủ tịch đành phải tiếp tục sự nghiệp phục vụ mát xa của mình, hỏi: “Nếu Trình Lăng còn sống, vậy trí nhớ của tôi đêm đó thì phải giải thích thế nào?”

Anh khẳng định đó không phải là nằm mơ, bởi vì anh tinh tường nhớ rõ từng chi tiết, giết người, quăng xác, sau lại chế tạo chứng cứ cho mình, cách làm việc bình tĩnh trấn định đó tuyệt đối là tác phong của mình.

“Đúng là rất giống tác phong làm việc nhất quán của anh, nếu không có việc móc di động bị rơi mất, vậy có thể nói là hồ sơ phạm tội hoàn mỹ. Nhưng mà không có động cơ giết người, cho nên mặc kệ đằng sau có sắp đặt hoàn mỹ cỡ nào, phạm tội cũng sẽ không được thành lập.”

“Động cơ giết người?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, chủ tịch, anh không tin vào sự tự chủ của mình sao? Nghĩ lại xem, anh là toàn thạch vương lão ngũ*, bề ngoài cũng là cấp bậc kim cương, phụ nữ nịnh bợ anh còn không kịp, như thế nào có thể cự tuyệt? Cho nên, Trình Lăng không có lý do phản kháng, bởi vì vốn chính là cô ta mời anh, cho dù đầu óc cô ta tạm thời phát sốt, không muốn nối lại tình cũ với anh, anh cũng sẽ không bắt buộc cô ta, về điểm này, tôi đối với anh vẫn là thực tín nhiệm đích, tuy rằng anh không có bạn gái, nhưng một tuần chắc cũng DIY vài lần đi, sẽ không đến mức đói bụng ăn quàng, nói thật mà nói, mắt thẩm mỹ của anh không phải kém một cách bình thường đâu, diện mạo như thế mà cũng có thể cho làm anh quyến luyến không quên. . . . . ”

~~~~~~~~~~

Toản trạch vương lão ngũ: là cách nói của TQ chỉ những người đàn ông đạt được năm tiêu chí.

Nhiều tiền, một là có sự nghiệp, hai là do thừa kế tài sản của gia đình.

Anh tuấn đẹp trai có cá tính riêng

Có bằng cao học hoặc có bằng cao học ở nước ngoài.

Có năng lực giải quyết các vấn đề về công việc, có thái độ tích cực kiên cường khám phá xây dựng sự nghiệp.

Không để lộ nhiều chuyện về bản thân, tận lực ẩn mình trong những người bình thường, tránh bị ảnh hưởng bởi bên ngoài.

Ý đại khái là những người tốt tính thành công giàu có đẹp trai… (hàng hiếm).

~~~~~~~~~~

https://thuviensach.vn

Những câu trước Niếp Hành Phong nghe được rất cảm động, nhưng sau đó càng nghe càng cảm thấy không đúng, anh nào có quyến luyến không quên đượcTrình Lăng, nếu không có mùi nước hoa CK trên người Trương Huyền, anh sớm đã quên Trình Lăng là người thế nào .

Niếp Hành Phong tay chuyển qua xoa bóp trên cổ Trương Huyền, chuẩn bị nếu người này còn nói linh linh, anh sẽ lập tức bóp cổ.

Còn không biết số mệnh của mình đang treo trên một sợi dây, Trương Huyền tiếp tục nói: “Hơn nữa, anh còn nói trước đó đã đi xác nhận, sao lại có thể không phát hiện móc di động bị rớt? Tôi cảm thấy là có người cố ý giăng bẫy để anh chui vào, phải nghĩ biện pháp ứng phó mới được. . . . . Đem di động của tôi lại đây.”

Thực buồn bực phát hiện danh hiệu chủ tịch của mình đối với Trương Huyền chỉ là hữu danh vô thực, Niếp Hành Phong làm một động tác như tuân lệnh, đưa di động cho cậu ta.

Trương Huyền gọi điện thoại cho Hoắc Ly, tiếng chuông vang nửa ngày, cuối cùng nghe lại là Tiểu Bạch.

“Tìm tiểu hồ ly hả? Nó đã ngủ rồi, có muốn ta gọi nó dậy không?”

“Không cần, nói với ngươi cũng được.”

Trương Huyền cảm thấy được ở đại sự Tiểu Bạch so với Hoắc Ly càng làm cho người ta tin cậy hơn, vì thế nói: “Chủ tịch xảy ra chút phiền toái, đem cái dây móc hình chân mèo của ngươi cho chúng ta, nói với Tiểu Ly, nếu có người hỏi chuyện móc điện thoại, thì nói là chúng ta chỉ mua ba cái, nhớ không?”

“OK, bảo Nhan Khai tới lấy đi, vừa lúc hôm nay đi dạo phố, ta thấy Chanel có mặt dây chuyền viên pha lê nhỏ rất đẹp, cậu không ngại mua cho ta chứ?”

https://thuviensach.vn

“Lão Đại, ngươi chính là một con mèo!” Bị Tiểu Bạch gài bẫy, Trương Huyền nghiến răng nghiến lợi nói.

“Không nên kỳ thị động vật!”

Không đợi Trương Huyền phản bác, điện thoại đã muốn bị ngắt .

Trương Huyền trở mình thấy Niếp Hành Phong bật cười, cậu tức giận ném di động sang một bên.

“Chủ tịch, anh đều nghe thấy được, tiền mua dây chuyền Chanel anh chi, tôi cũng không nhiều tiền để nuôi dưỡng thú cưng cao cấp như vậy. Đừng cười , anh mau triệu thị vệ thần nhà anh tới đi (thức thần chứ, bạn Huyền), tôi có chuyện muốn nói.”

“Làm sao để triệu?”

Trương Huyền dùng sức vỗ vỗ trán mình một chút, rên rỉ: “Trời ạ, cư nhiên có người nuôi dưỡng tiểu quỷ như vậy ! Anh ở trong lòng mặc niệm tên Nhan Khai, hắn tự nhiên sẽ xuất hiện .”

“Không cần pháp chú gì sao?”

Trước kia khi Nhan Khai làm thức thần gia tộc Tamakoshi, không có pháp chú thì không thể gọi hắn hiện thân, hơn nữa Niếp Hành Phong chưa từng coi hắn như người hầu, cho nên cũng không biết quy tắc gọi hắn.

“Hắn là chủ động thần phục anh, không cần pháp chú.”

Vừa dứt lời, trong phòng chợt lóe lên ánh sáng bạc, Nhan Khai đã đứng ở trước mặt bọn họ, cúi đầu khom người chào Niếp Hành Phong .

Nhan Khai vẫn cư trú ở trong thanh đao, vài ngày không thấy, mái tóc màu bạch kim của hắn trở nên sáng lên, quanh thân như có luồng sáng bạc

https://thuviensach.vn

không ngừng uốn lượn, là căn cứ chứng minh linh khí của thanh đao hòa hợp thành một thể với hắn.

Trương Huyền mở lớn miệng, "Hừ, giống như thể ta đang nhìn thấy cột thu lôi tự nhiên ấy, ngươi sống quả là rất tự tại a, không biết chủ tử nhà ngươi bị quỷ triền sao?"

Sớm thói quen bị Trương Huyền chế ngạo, Nhan Khai mặt không chút thay đổi đáp: "Không có quỷ đến triền chủ nhân, có điều đúng thật là chủ nhân gần đây tinh thần không ổn định."

Sai khi bị sai đi đến chỗ Tiểu Bạch lấy móc di động, Nhan Khai lóe một cái đã không thấy tăm hơi, Trương Huyền nhìn thấy, hâm mộ vô cùng.

"Ma nam trạch (ma nhà) thiệt là tiện lợi, sớm biết như thế, lúc trước tôi thu nhận Nhan Khai thì tốt rồi, di, chủ tịch, anh đi đâu vậy?"

"Về nhà ngủ."

Đã quá khuya, anh phải đi về nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đi làm.

"Chờ tôi với, chúng ta ngủ chung, tôi giúp anh trấn quỷ." Trương Huyền nhảy xuống giường, đuổi theo.

"Không cần. . . . . ."

Nghĩ cũng biết cự tuyệt sẽ không có tác dụng gì, Trương Huyền không đếm xỉa gì đến lời đáp lại của anh, tự động tự phát chạy lên trên lầu.

Niếp Hành Phong lắc đầu, tâm tình dùng hai chữ – đành vậy – là có thể hình dung.

Đối với việc Trương Huyền làm càn lần đầu tiên là anh bực mình, lần thứ hai là tức giận, nhưng khi làm càn thăng cấp đến lần thứ N, anh đã học

https://thuviensach.vn

xong cách không thèm để ý, nếu thật muốn cùng tiểu thần côn so đo, kia chính là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Rạng sáng, Niếp Hành Phong bị một trận tiếng chuông dồn dập thức tỉnh, anh mơ mơ màng màng mò lấy di động, mở ra nghe.

Đối diện truyền đến âm thanh chói tai, có giọng nam trầm thấp nói: “Tôi biết là anh giết người, anh chạy không thoát đâu!”

Niếp Hành Phong lập tức tỉnh táo lại, ngồi dậy, lạnh lùng nói: “Tiên sinh, hiện tại trò quấy rối điện thoại đã không còn thịnh hành nữa đâu.”

“Tôi không có hứng thú rạng sáng gọi điện thoại quấy rối một người đàn ông, tôi chỉ là một người thích chụp ảnh, đúng lúc chụp được cảnh anh giết người quăng xác.”

Trương Huyền cũng tỉnh, vội ghé lại cùng nghe, Niếp Hành Phong đẩy đầu của cậu ta ra, âm thanh lạnh lùng nói: “Nực cười!”

Vài tiếng vang ầm ầm truyền đến, xen lẫn giữa tiếng cười của người đàn ông, “Tôi biết anh không tin, không bằng chốc nữa tôi gửi ảnh chụp đến cho anh xem, tôi nghĩ anh nhất định cảm thấy hứng thú!”

Niếp Hành Phong còn muốn hỏi lại, đối phương đã ngắt điện thoại, nghe được tiếng tút tút, Trương Huyền lập tức nói: “Gạt người đấy, hắn nhất định không có ảnh chụp.”

“Nhưng hắn biết nội tình.”

Niếp Hành Phong nhìn xem màn hình, biểu hiện trên đó là số điện thoại công cộng, bên ngoài trời mới tờ mờ sáng, thời gian còn sớm, đối phương sớm như vậy chạy tới buồng điện thoại công cộng gọi điện cho anh, thật đúng là chịu khó a.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền rất không cam tâm nói: “Thời gian nói chuyện quá ngắn, nếu không tôi nhất định đã tìm ra được phương vị của hắn.”

“Yên tâm, hắn còn có thể gọi tới lần nữa.”

“Đưa di dộng cho tôi, khi nào gọi tới thì để tôi tiếp.” Trương Huyền đoạt lấy di động.

Khi ăn điểm tâm, Nhan Khai đem móc di động hình chân mèo của Tiểu Bạch cho Trương Huyền, Trương Huyền cắn bánh mì oán giận: “Ma nam trạch thật quá chậm , lấy có cái móc di động mà mấy cả đêm.”

Nhan Khai nhìn thoáng qua Niếp Hành Phong đang đọc báo, chậm rãi nói: “Ta tối hôm qua đã trở lại, có điều không thể phi lễ, ta nghĩ thời điểm chủ nhân đang vui vẻ không hy vọng ta quấy rầy.”

“Vui vẻ?”

Trương Huyền nhíu nhíu đôi mắt xanh, không hiểu, lập tức quay đầu nhìn Niếp Hành Phong, người ngồi sau vẻ mặt bình tĩnh xem báo chí. Không sao cả, dù sao cái loại quan hệ này đã thành kết cục đã định đối với bọn họ, cho dù giải thích cũng không ai tin, cũng không biết phải chi bao nhiêu tiền, tiểu thần côn mới có thể đem chính mình bán đi. (câu này hay nha, đầy ẩn ý nha, anh Phong muốn mua đứt bạn Huyền)

Sau khi ăn xong Trương Huyền mãn nguyện lên xe chủ tịch đi nhờ đến chỗ làm, có điều mới ra khỏi nhà trọ không bao lâu cậu liền phát hiện phía sau có người theo dõi.

“Hình như là cảnh sát mặc thường phục, chủ tịch, cắt đuôi bọn họ đi.”

“Phía trước đang thi công, chỉ có đường một chiều thôi.” Niếp Hành Phong thật đáng tiếc nói.

https://thuviensach.vn

Đường phía trước chung cư đang tu sửa, đường xe chạy tạm thời đổi thành đường một chiều, nếu không anh nhất định cùng mấy vị cảnh sát trẻ mặc thường phục này chơi trò đua xe, bảo đảm bọn họ lần sau không ai còn dám đi theo dõi.

Lúc ăn cơm trưa, điện thoại đe dọa quả nhiên lại gọi tới , đáng tiếc là trực tiếp gọi vào điện thoại trong văn phòng Niếp Hành Phong, chờ Trương Huyền chạy tới nghe thì đối phương đã dập máy.

“Hắn nói gì?”

“Muốn tôi chuẩn bị một trăm vạn, nếu không liền đem ảnh chụp giao cho Lục Thiên An, nghe nói Lục Thiên An đang treo giải thưởng tìm kiếm Trình Lăng, thuê cả thám tử.”

“Một trăm vạn? Hừ, nếu một trăm vạn dễ kiếm như vậy, tôi này thiên sư chính quy đã sớm gia tài bạc triệu, còn có thế không lý tưởng thế này đi làm thuê cho người ta sao?”

Trương Huyền than thở xong, liền nhìn thấy trên mặt chủ tịch phong vân biến sắc, cậu vội chuyển đề tài, “Đừng sợ, chúng ta đi đến Vân Phong một chuyến, nói không chừng thông linh giác quan thứ sáu của tôi ở chỗ đó sẽ hoạt động như bình thường, tìm được manh mối có liên quan đến Trình Lăng.”

Niếp Hành Phong đồng ý, có điều không phải vì tìm kiếm cái gì thông linh, mà là nghĩ muốn xác nhận trí nhớ của mình có lầm lẫn hay không.

Vì thế Trương Huyền lập tức gọi điện thoại cho Hoắc Ly dặn dò nhiệm vụ, tiểu hồ ly những cái khác thì không được, nhưng làm chút thủ thuật che mắt người thường vẫn là rất lành nghề, dùng để đối phó rất thích hợp.

Sau khi tan tầm, Niếp Hành Phong trực tiếp lái xe đi đến núi Vân Phong, có Hoắc Ly hỗ trợ, cảnh sát mặc thường phục quả nhiên không có xuất

https://thuviensach.vn

hiện.

Trương Huyền ngồi ở bên cạnh, nói: “Tôi có điều tra về Lục Thiên An , ông ta khả năng xã giao không tồi, có điều kỳ thật chính là một hoa hoa công tử, không thể so sánh được với Lục Thiên Khang. Một nửa cổ phần công ty Lục gia nằm trong tay Lục Thiên Khang, Lục Thiên Khang lại không có con, sau khi ông ta chết, tài sản vốn đều thuộc về Lục Thiên An, chỉ tiếc Trình Lăng đột nhiên xuất hiện , nếu anh là Lục Thiên An, anh sẽ làm như thế nào?”

“Tài sản của Lục Thiên An so với Lục Thiên Khang cũng không ít hơn là mấy, hơn nữa ông ta đối với Trình Lăng cũng không tồi.”

Niếp Hành Phong nghe Trình Lăng nói qua Lục Thiên An rất quan tâm đến cô ta, lần Trình Lăng bị tai nạn, ông ta còn bảo con gái mình đến bệnh viện chăm sóc một tấc cũng không rời.

“Hứ, giả vờ ai mà không biết làm.”

Xe rất nhanh chạy đến địa điểm trong trí nhớ của Niếp Hành Phong, màn đêm buông xuống, đường xe chạy ở dưới bóng cây cổ thụ cao ngút có vẻ âm u đáng sợ, Niếp Hành Phong xuống xe, theo trí nhớ chỉ dẫn, đi đến một chỗ trước sườn dốc.

“Chính là chỗ này?”

Niếp Hành Phong gật đầu, trí nhớ là như vậy, thậm chí theo bản năng anh cho rằng, chỉ cần đi xuống thuận theo sườn dốc này, có thể nhìn thấy thi thể của Trình Lăng.

“Nếu không để tôi đi xuống một mình là được, anh ở đây chờ tôi.”

Thấy Niếp Hành Phong sắc mặt không tốt lắm, Trương Huyền đề nghị, Niếp Hành Phong lại cầm lấy đèn pin, nói: “Cùng đi.”

https://thuviensach.vn

Mặc kệ phải đối mặt với kết quả như thế nào, anh cũng không muốn lảng tránh, nhát gan lùi bước cũng không phải là tác phong của người Niếp gia.

Triền núi khá là trơn, không dễ đi, hai người đi được một nửa, Trương Huyền đột nhiên dừng lại, hỏi: “Chủ tịch, anh có nghe được thanh âm cổ quái gì hay không?”

“Nghe được, rất nhiều tiếng bước chân.”

Niếp Hành Phong xoay người, trước mắt đột nhiên sáng chói lên, ánh đèn pin đồng loạt chiếu về phía bọn họ, có người hét lớn: “Không được nhúc nhích!”

Nhìn đến đối diện một đoàn cảnh sát mặc đồng phục, Niếp Hành Phong quét Trương Huyền liếc mắt một cái, “Cậu không phải nói thủ thuật che mắt Tiểu Ly dùng thuần thục nhất sao?”

“Hì hì, theo lý thuyết là như thế.”

Bị xem như tội phạm bắt tại chỗ, Trương Huyền ở trong lòng đem tiểu hồ ly ngu ngốc mắng triệt để.

Dẫn đầu chính là một thanh niên mặt mày vuông vắn, trong ánh mắt lộ vẻ khá ngây thơ, có điều nhìn theo quân hàm của cậu ta, hắn là người dẫn đầu, Thường Thanh thì lui xuống đứng cuối cùng đội ngũ.

Có điều có lui nấp thế nào cũng vô dụng, ánh mắt của Trương Huyền càng ở chỗ tối càng mạnh, lập tức tập trung mục tiêu, hung hăng trừng cậu ta, dám giấu diếm nội tình với mình, đêm nay phải mời vài linh hồn đi nhà cậu ta chơi vui vẻ một bữa.

Bị Rađa bắn phá, Thường Thanh mặt xanh mét , dùng sức lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Cậu thực sự bị oan, hành động lần này ngay cả là ai chỉ huy cậu cũng không biết, cậu còn tưởng rằng là dã huấn (tập huấn nơi rừng rậm), ai biết là mai phục bắt người.

Người thanh niên đi đến trước mặt Niếp Hành Phong, vẻ mặt nghiêm túc tự giới thiệu.

“Tôi là cảnh sát Ngụy Chính Nghĩa, các người lén lút làm gì ở khu vực tối tăm này?”

“Vị cảnh sát này, cậu cũng không biết chúng tôi ở đây làm gì, mà lại chĩa súng vào chúng tôi, không biết thế là rất quá đáng sao?” Trương Huyền cợt nhả nói: “Pháp luật hình như không quy định không cho phép người ta buổi tối đến rừng rậm.”

Ngụy Chính Nghĩa là nhận được báo án nói có người ở nơi này tiến hành hoạt động phạm tội, mới dẫn người tới, không ngờ lại là đối tượng tình nghi mà bọn họ đang theo dõi, vì thế trong đầu lập tức phán đoán – giết người hủy xác, che dấu chứng cớ, hiện tại chỉ cần tìm ra chứng cứ phạm tội, thì không sợ bọn họ không cúi đầu nhận tội, vì thế vung tay lên, chỉ huy những cảnh sát khác bắt đầu tìm tòi.

Thừa dịp bọn họ tìm kiếm chứng cớ, Trương Huyền nhỏ giọng hỏi Thường Thanh, “Đây là cảnh sát nhiệt huyết từ đâu ra vậy?”

“Mới từ nơi khác điều tới, chuyên môn phụ trách vụ mất tích của Trình Lăng, xuất thân rất tốt, mẹ là quan chức chính phủ, ba là tổng giám đốc sở cảnh sát, đại án có phần, tiểu án không thể thiếu, thích trừ bạo an dân, rất giỏi tử triền lạn đánh (bám chết không buông), phải cẩn thận nha.”

Dưới uy của quỷ, Thường Thanh bán luôn cả thủ trưởng mới vừa được điều tới.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền quay đầu nhìn Niếp Hành Phong, cười nói: “Đỡ tốn sức của chúng ta, chờ xem kịch vui đi.”

Một giờ sau, tiểu tổ hành động không sai biệt lắm đem mặt đất đào xới một lần lại không hề phát hiện gì, Ngụy Chính Nghĩa đành phải ủ rũ tuyên bố thu đội.

Lần này hành động thu hoạch duy nhất chính là tất cả cảnh viên trên người hơn không ít lá thông lông chim, Ngụy Chính Nghĩa còn thực không hay ho giẫm phải phân chim, cậu ta đi lên triền núi, thấy Niếp Hành Phong và Trương Huyền đang ngồi ở trên xe thể thao có mui, nhàn nhã tự tại ngắm sao.

Diệt cỏ tận gốc, tuyệt không có thể làm cho những phần tử tội phạm này nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật!

Vì thế cảnh sát vừa mới được quang vinh thăng chức – Ngụy Chính Nghĩa không để ý thuộc hạ ngăn trở, vọt tới trước mặt bọn họ, rống to: “Mau xuống xe, căn cứ theo quy định của pháp luật điều thứ năm mươi sáu chương hai mươi tư, tôi hiện tại chính thức bắt các người!”

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4

“Làm càn, lập tức thả người cho chú!”

Ngụy Chính Nghĩa vừa mới tiến vào văn phòng cục trưởng, trước mắt liền thấy một cái tiểu lí phi đao – huy hiệu của cục trưởng phóng về phía cậu, may là cậu lủi nhanh, huy hiệu hung hăng giắt ngay trên ván cửa ngay phía sau lưng, Ngụy Chính Nghĩa sợ tới mức rụt cổ, kêu: “Chú Trần. . . . . .”

“Chú không có đứa cháu nào gàn dở như cháu!” Cục trưởng chỉ vào chóp mũi cậu mắng: “Cháu có biết Niếp Hành Phong là ai hay không hả? Cháu nói một câu liền bắt anh ta đến cục, cháu bảo chú làm sao mà khai báo với cấp trên đây hả?”

“Có tiền liền giỏi lắm sao? Nhà của cháu cũng rất có tiền, cháu đã phái người đi điều tra nhà anh ta, yên tâm, chỉ cần tìm được phạm tội chứng cớ của anh ta. . . . . .”

“Chú không nhớ chú có ký lệnh điều tra!”

“Hì hì, sự tình khẩn cấp, lúc đó ‘ngài’ không ở đây, cháu tự ấn. . . . . .”

Trước mắt tối sầm, cục trưởng ngã ngồi trên sô pha, cảm giác chính mình sắp phải từ giã cuộc sống tốt đẹp yên ổn làm việc cho đến khi về hưu nghĩ ngơi như đã dự tính.

https://thuviensach.vn

“Chú Trần, chú thân là một người từng trãi lão luyện, sao lại có thể nhát gan sợ phiền phức như thế? Tin tưởng cháu đi, lần này cháu nhất định sẽ xử lý đại án thành công một cách gọn gàng vang dội cho chú xem!”

Không cần thành công vang dội, chỉ cần tiểu tổ tông này đừng gây chuyện ở trên địa bàn của ông, ông liền cám ơn trời đất lắm rồi.

Cục trưởng ngồi ở sô pha dùng sức giựt tóc, biết vậy chẳng thèm nghe ông bạn già than khổ mà động lòng, đem thằng nhãi con này điều đến đây.

“Chú Trần, trên đầu chú đã khá nhiều tóc bạc rồi, chú cũng đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Có cảnh sát viên gõ cửa tiến vào, đem mấy tư kiện giao cho Ngụy Chính Nghĩa, sau khi cậu ta xem qua, hưng phấn kêu to: “Chú Trần, chú xem, cháu tìm được vật chứng có thể kết tội Niếp Hành Phong, cháu sẽ lập tức đi thẩm vấn anh ta.”

“Chờ đã. . . . . .”

Ngụy Chính Nghĩa đã cúi người chào, chạy mất.

Đi vào phòng thẩm vấn, Ngụy Chính Nghĩa thực buồn bực nhìn Niếp Hành Phong đang cùng một người đàn ông mặc tây trang nói chuyện phiếm, trên bàn còn đặt hai cốc cà phê pha thơm ngào ngạt.

Mấy tên cảnh sát này đang làm cái gì, cho cậu uống cà phê hòa tan, mà lại cho tội phạm uống cà phê pha, đối xử quá phân biệt đi?

Người đàn ông mặc tây trang đứng lên, nói với Ngụy Chính Nghĩa: “Tôi là luật sư riêng của Niếp tiên sinh – Cát Ý, đối với việc cậu lạm dụng chức giam giữ đương sự của tôi, tôi sẽ tố cáo với cấp trên của cậu.”

“Tùy ý.”

https://thuviensach.vn

Cậu là từ sự hù dọa mà lớn lên, từ nhỏ đã lăn lộn đi theo ba cậu, loại luật sư này đã thấy nhiều, Ngụy Chính Nghĩa nhún nhún vai, đem tư liệu điều tra ném tới trên bàn, lạnh nhạt nhìn Niếp Hành Phong.

“Niếp đại chủ tịch, chúng ta phát hiện vết máu và vân tay ở trong cốp sau xe thể thao của anh, qua kiểm nghiệm thấy hoàn toàn ăn khớp với ADN của Trình tiểu thư, hơn nữa trên tây trang của anh cũng có dính vết máu giống hệt, còn có cái này.”

Ngụy Chính Nghĩa đem cái móc di động hình bàn chân mèo trong túi vật chứng đưa cho Niếp Hành Phong xem, dào dạt đắc ý nói: “Anh đánh rơi chứng cứ phạm tội tại hiện trường , chúng ta có nhân chứng có thể chứng minh đêm đó anh có quay lại biệt thự của Trình Lăng, cho nên, hiện tại tôi lấy tội danh giết người giấu xác chính thức bắt anh!”

Niếp Hành Phong thản nhiên nhìn lướt qua tư liệu ảnh chụp về bộ tây trang kia, không nói gì, Trương Huyền lại sốt ruột, quay đầu nhìn Cát Ý, cậu là thiên sư, đối với việc khu ma tróc quỷ thì lành nghề nhưng việc kiện cáo gì đó chính là dốt đặc cán mai.

Cát Ý cũng hiểu được tình huống trước mắt đối với Niếp Hành Phong rất bất lợi, nhưng vẫn an ủi anh nói: “Niếp tiên sinh, anh yên tâm, cậu ta cũng không đủ chứng cớ tố cáo anh, nhiều nhất chỉ có thể giam giữ anh hai mươi bốn giờ.”

“Nhiều như vậy chứng cớ còn không đủ? Bằng những tư liệu này đủ để tôi tố cáo anh ta tội mưu sát, mọi người nói có đúng không?”

Ngụy Chính Nghĩa rống xong, quay đầu nhìn, trong phòng thẩm vấn sớm đã không có một bóng người, tất cả cảnh sát đều trốn xa, cậu ta còn muốn nói nữa, Sở Phong chạy vào kéo cậu ta ra ngoài, thuận tiện đem vật chứng trên bàn lấy đi, nói với Niếp Hành Phong: “Mọi người từ từ nói chuyện, chúng ta không quấy rầy .”

https://thuviensach.vn

Cửa được đóng lại, Trương Huyền lập tức nói: “Cái móc di động hình chân mèo kia rõ ràng là người khác vu oan, Cát tiên sinh, anh nghĩ biện pháp đi, để chủ tịch chúng ta đi ra ngoài. . . . . .”

“Tôi đồng ý ở lại cục cảnh sát một ngày.” Cắt ngang lời Trương Huyền, Niếp Hành Phong nói.

Anh thấp giọng dặn dò Cát Ý vài câu, chờ Cát Ý đi rồi, Trương Huyền vội đề nghị: “Tôi đây cũng ở lại với anh!”

Trên đời này nơi có âm khí nặng nhất ngoại trừ nghĩa trang, bệnh viện, thì chính là nhà tù, vì thế cậu mới lo lắng việc để chiêu tài miêu ở lại cục cảnh sát, anh ta giống như cái nam châm chiêu quỷ tự nhiên, đi đến chỗ nào hấp đến chỗ đó.

“Có Nhan Khai ở đây, cậu lo lắng cái gì?”

Thấy Trương Huyền vẫn còn khăng khăng, Niếp Hành Phong nói: “Tôi có việc muốn cậu đi làm, đi theo dõi Triệu Uyên, nhìn xem gần đây hắn từng tiếp xúc với ai.”

“Tại sao?” Hơn nữa ngày mới nhớ tới Triệu Uyên là bảo vệ ở khu chung cư, Trương Huyền kỳ quái hỏi.

Cửa bị mở ra, Ngụy Chính Nghĩa vọt vào rống to: “Nói đủ chưa, định uống trà chiều luôn hả?”

Nhìn thấy Niếp Hành Phong bị cảnh sát mang đi, Trương Huyền mắt xanh hiện lên một tia tàn nhẫn, các sư huynh đệ ở cục cảnh sát sợ tới mức cùng nhau lui về phía sau, không hẹn mà cùng ở trong lòng chia buồn với Ngụy Chính Nghĩa, lần này thật sự là vì chính nghĩa hiến thân .

Trương Huyền về đến nhà, Hoắc Ly và Tiểu Bạch đang đợi cậu, tiểu hồ ly hai mắt đẫm lệ nói: “Niếp đại ca có phải đã xảy ra chuyện rồi không?

https://thuviensach.vn

Thực xin lỗi, em đã cố gắng ngăn lại bọn họ.”

“Không phải lỗi của em.”

Là có người mật báo, lại thêm một tên cảnh sát nhiệt huyết, còn có một số chứng cứ bất lợi, Trương Huyền cảm thấy được tình thế rất không lạc quan, nói với Hoắc Ly: “Các em quay về đi, chăm sóc ông nội cho tốt.”

“Không cần, em nói với ông nội Niếp đại ca gặp chút phiền phức, ông bảo bọn em tới đây, nói có thể sẽ giúp đỡ được một ít, hơn nữa Tiểu Bạch ngại bên kia không thể tùy tiện nói chuyện, nó rất buồn.”

Buồn?

Vừa mới gài bẫy mình mua cho một cái dây chuyền Chanel, không biết là đang vui vẻ cỡ nào đâu.

Không thời gian so đo với con mèo nhỏ đáng giận đó, Trương Huyền ăn cơm xong liền lên mạng tra tư liệu về Triệu Uyên, Tiểu Bạch và Hoắc Ly thì ghé vào bên cạnh xem.

Nếu nói đạo thuật của Trương Huyền là hạng ba, thì kỹ thuật hacker chỉ có thể tính là hạng bốn, mất nửa ngày mà chỉ tìm được một ít tư liệu đơn giản. Triệu Uyên tốt nghiệp trung học, đổi công việc thường xuyên như thay quần áo, nửa năm trước được người ta giới thiệu vào khu chung cư này làm bảo vệ, bạn bè thật không ít, đủ loại hạng người, nếu tra xem hắn bình thường qua lại với những ai, có thể tra một tháng cũng không xong.

Chủ tịch đến tột cùng là làm sao nhìn ra được Triệu Uyên có vấn đề, vì sao cậu không nhìn ra?

Tiểu Bạch ở bên cạnh bước vài bước, nhịn không được hỏi: “Tại sao cậu không trực tiếp hạ thiên nhãn chú với Triệu Uyên? Như vậy không phải có thể thoải mái biết hành tung gần đây của hắn sao?”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền liếc mắt nhìn con mèo nhỏ lắm miệng một cái, oán hận nói: “Chiêu đó bị mất hiệu lực .”

Mấy ngày hôm trước cậu đột nhiên muốn lén hạ thiên nhãn với Niếp Hành Phong, muốn nhìn một chút buổi tối anh ta tiêu khiển giải trí cái gì, sự thật chứng minh, đạo thuật cao tới đâu cũng không có thể dùng với tư tâm, cậu không chỉ cái gì cũng chưa nhìn thấy, gương đồng âm dương còn bị chấn đến vỡ nát, sau đó thuật thiên nhãn không hiệu nghiệm nữa.

Loại chuyện thế này Trương Huyền đương nhiên sẽ không tiết lộ, không tra ra Triệu Uyên có vấn đề, cậu ngáp một cái, chuẩn bị trở về phòng ngủ.

Hoắc Ly vội theo sau, hỏi: “Niếp đại ca không phải bảo anh theo dõi Triệu Uyên sao? Anh sao lại đi ngủ?”

“Hắn trực ca đêm, ngay tại dưới phòng bảo vệ, còn phải theo dõi sao? Nếu không Tiểu Bạch đi theo dõi đi, dù sao mèo là động vật hoạt động vào ban đêm, buổi tối có ngủ hay không cũng không sao, chúng ta sáng mai đổi ca.”

“OK, có điều ta muốn có thêm một cái dây chuyền pha lê của Chanel nữa, bởi vì tiểu hồ ly nói muốn dùng đồ đôi với ta.” Tiểu Bạch vươn chân mèo lên khoa tay múa chân.

Trương Huyền dưới chân lảo đảo.

Cậu nuôi hai tên này căn bản không phải là thú cưng, rõ ràng là quỷ hút máu, một tháng tiền lương của cậu còn chưa đủ cho bọn nó mua vật phẩm trang sức, vẫn là sớm đi bọn nó đóng gói tặng trả lại cho ông nội thì tốt hơn, nếu không chẳng bao lâu nữa mình nhất định phá sản.

Tiểu Bạch theo dõi không có nhiều hiệu quả, Triệu Uyên cả đêm đều ở phòng bảo vệ, rạng sáng tan tầm xong đi cửa hàng tiện lợi gần đây dạo qua

https://thuviensach.vn

một vòng, sau đó quay về ký túc xá ngủ, đợi đến buổi chiều, công tác theo dõi đổi sang cho Trương Huyền.

Đến thời gian uống trà chiều Triệu Uyên đi vào một nhà hàng cao cấp, Trương Huyền do dự một chút, cũng kiên trì đi vào theo, ngồi ở một góc khuất, cậu xem xét thực đơn nhíu mày, "Hừ, Triệu Uyên trúng sổ xố sao, loại địa phương thế này cũng dám đến?"

"Cái này chứng minh tiền hắn dùng nhất định là tiền bất nghĩa. Đại ca, mặt đừng như đưa đám thế chứ, tùy tiện chọn món, lát nữa em trả cho, ông nội có cho em thẻ tín dụng."

Hoắc Ly lấy ví tiền ra, lấy thẻ tín dụng Niếp Dực cho nó ra, nhìn đến chiếc thẻ thuần một màu đen, Trương Huyền hoảng sợ, "Thoạt nhìn giống như rất đáng giá."

"Chắc là thế, ông nội nói mua xe cũng dư dả, ôi. . . . . ."

Đầu bị Trương Huyền vỗ một cái, thấp giọng rống: "Các ngươi có tiền như vậy thì sao còn bắt ta mua dây chuyền?"

"Nhưng mà tiêu một đống tiền của ông nội thì không được tốt lắm đúng không?"

"Vậy ý em là tiêu tiền của đại ca em thì tốt hả? Uổng công anh cưng chiều em!"

Trương Huyền còn muốn mắng tiếp, Tiểu Bạch nhấc chân, ý bảo cậu chú ý Triệu Uyên.

Có một người đàn ông vội vàng tiến vào, ngồi xuống đối diện với Triệu Uyên, người này quần áo cũng khá sang trọng trong ánh mắt lộ ra khí chất đặc biệt của người có trí thức, có điều cử chỉ lại có vẻ rất bối rối.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền lấy di động ra, điều chỉnh tốt khoảng cách, chụp lại, vốn đang nghĩ muốn phái Tiểu Bạch đi tới đó thám thính nội dung đối thoại một chút, ai ngờ người đàn ông đó ngồi được vài phút liền rời đi, ngay cả đồ uống cũng chưa gọi, Triệu Uyên thì tựa lưng vào ghế ngồi, cười đến vẻ mặt đắc ý.

Theo dõi Triệu Uyên quay về nhà trọ, Trương Huyền lấy điện thoại di động ra, chức năng chụp ảnh của chiếc di động giá ba trăm vạn Niếp Hành Phong mua cho cậu cuối cùng phát huy công dụng, dung mạo người đàn ông chụp cực kỳ rõ ràng, bất luận là về trang phục hay là khí độ, hắn và Triệu Uyên là người thuộc hai thế giới khác nhau.

“Có thể hắn chính là kẻ sai Triệu Uyên làm chuyện xấu không?” Tiểu hồ ly hỏi.

“Nói thật, đến bây giờ ngay cả Triệu Uyên làm cái gì anh cũng không biết, vẫn là chờ đến khi tiếp chủ tịch ra, trực tiếp hỏi anh ta đi.”

Vừa đủ hai mươi bốn giờ, Trương Huyền liền cùng Cát Ý đi vào cục cảnh sát, ai ngờ vừa mới tiến vào đã bị Thường Thanh ngăn chặn, ghé lại nhỏ giọng hỏi: “Tối hôm qua là anh điều lệ quỷ đến phải không?”

“Lệ quỷ?”

“Đúng vậy, làm Ngụy Chính Nghĩa sợ tới mức cả đêm cũng không dám ngủ, hôm nay còn trang bị đầy đủ đến đi làm, hóa ra anh ta không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ quỷ, hì hì. . . . . .”

“Ngụy Chính Nghĩa? Cậu ta gặp quỷ ?”

Thấy Trương Huyền vẻ mặt ngơ ngác, Thường Thanh sắc mặt liền tái đi, lắp bắp hỏi: “Không, không phải anh làm?”

“Tôi không nhàm chán như vậy.”

https://thuviensach.vn

Mặc dù có tính toán như thế, có điều chiêu tài miêu có phiền phức, cậu không có tâm tình chiêu quỷ đến chơi với tiểu cảnh sát, nhất định là tên kia quá kiêu ngạo, dẫn tới người hay quỷ đều tức giận.

Niếp Hành Phong và Cát Ý đi ra, Trần cục trưởng cùng đi ở bên cạnh, Ngụy Chính Nghĩa thì nổi giận đùng đùng theo ở phía sau, vung nắm tay kêu: “Tôi nhất định sẽ tìm ra chứng cớ phạm tội của các người, tuyệt không cho các người ung dung ngoài vòng pháp luật!”

Trên cổ tay đang giơ lên đeo mấy vòng phật châu, trên mu bàn tay có vẽ một lá bùa trừ tà, trên cổ đeo một cây thánh giá, khi nhìn thấy trên huy hiệu cảnh sát còn treo thêm cả một viên ngọc bích lớn, Trương Huyền rốt cục nhịn không được cười một trận, lá bùa vẽ sai, ngọc không phát sáng, thánh giá có thể linh nghiệm, nhưng đối với quỷ quái Trung Quốc thì vô dụng, hy vọng lệ quỷ đêm nay tiếp tục tìm đến cậu ta để tâm sự.

Niếp Hành Phong đi tới, Trương Huyền tiến lên đón, hai người bốn mắt tương giao, không cần phải nói, cậu đã theo khí độ trầm ổn của Niếp Hành Phong cảm giác được anh rất bình tĩnh, Nhan Khai đi theo ngay phía sau, thấy Trương Huyền xuất hiện, thân hình nhoáng lên một cái liền biến mất.

Trương Huyền cùng Niếp Hành Phong đi ra khỏi cục cảnh sát, trước mắt đột nhiên ánh sáng chớp lóe, sau đó là rất nhiều phóng viên xông lại, ánh đèn không ngừng lóe lên, bọn họ thực vinh hạnh bị quây giữa vùng ánh sáng.

Phóng viên đứng vây xung quanh Niếp Hành Phong, thất chủy bát thiệt (bảy miệng tám lưỡi, có nghĩa là nói ào ào lao nhao) hỏi: “Niếp chủ tịch, đối với việc cảnh sát tố cáo ngài giết người giấu xác, ngài giải thích thế nào? Ngài có biết bạn gái cũ của ngài hiện tại ở đâu không? Sự kiện lần này có ảnh hưởng đến cổ phiếu của Niếp thị hay không?”

https://thuviensach.vn

Cát Ý làm luật sư đã lâu, đối với việc ứng phó với trường hợp thế này đã sớm thông thạo, anh ta đẩy các phóng viên đang huyên náo ra, an bài Niếp Hành Phong lên xe, đúng lúc này, phía trước truyền đến một tiếng gầm lên.

“Niếp Hành Phong, cậu đứng lại!”

Một người đàn ông trung niên tách đám phóng viên ra đi tới, đi đến trước mặt Niếp Hành Phong, người đàn ông có phong thái không tầm thường, ánh mắt hung hãn như chim ưng, Niếp Hành Phong nhận ra ông ta chính là Lục Thiên An, chú của Trình Lăng, đi theo bên cạnh Lục Thiên An còn có một thanh niên mặc đồ đen, xem ra hắn là luật sư của ông ta.

Lục Thiên An căm tức Niếp Hành Phong, oán hận nói: “Niếp thị nhà các người thật sự là thế lực ngập trời, ngay cả cảnh sát đều phải để cho cậu đi, có điều ta sẽ không dễ dàng dừng tay, ta nhất định sẽ đòi lại công bằng cho Tiểu Lăng!”

“Lục tiên sinh, không cần kích động.” Niếp Hành Phong lạnh lùng đáp lại: “Tôi nghĩ Trình Lăng chỉ là tạm thời rời đi, mà nếu cô ấy chết theo như lời ông thì tôi nghe nói, Trình Lăng là người thừa kế tài sản hợp pháp duy nhất của Lục gia, nếu cô ấy thực sự xảy ra cái gì ngoài ý muốn, người được lợi lớn nhất kỳ thật không phải là ông sao?”

Xung quanh trở nên ồn ào, Lục Thiên An tức giận đến lông mi đều nhếch lên, nghĩ muốn tiến lên động thủ, bị người thanh niên mặc đồ đen ngăn lại, hắn ta đi đến trước mặt Niếp Hành Phong, vươn tay.

“Niếp tiên sinh, xin chào.”

Niếp Hành Phong vươn tay ra, khi hai tay cùng nắm, tay anh như bị điện giật run lên, rõ ràng phát giác con ngươi của đối phương là một màu đen u ám, lóe ra thị huyết, tàn ác và lạnh lẽo, làm anh sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Người thanh niên buông lỏng tay ra, mỉm cười nói: “Tôi tên là Địch Sí, là luật sư của Lục tiên sinh, mời Niếp tiên sinh chú ý cách nói chuyện của anh một chút, bởi vì tôi có thể cáo anh phỉ báng.”

Niếp Hành Phong bình tĩnh lại, mỉm cười: “Thật xin lỗi, tôi lỡ lời, chân thành chúc Lục tiên sinh có thể thuận lợi tìm được cháu gái.”

Sau khi lên xe, nụ cười trên mặt Niếp Hành Phong nhạt dần, hỏi Cát Ý, “Địch Sí lai lịch thế nào?”

“Không rõ, tôi cũng là lần đầu nhìn thấy người này.”

“Giúp tôi điều tra một chút tư liệu về hắn.”

“Tốt.”

“Anh làm sao vậy?” thấy Niếp Hành Phong tinh thần không ổn lắm, Trương Huyền vươn tay vỗ vỗ chân anh, “Cái tên vừa rồi anh quen à?”

Niếp Hành Phong lắc đầu.

Anh và Địch Sí là mới gặp, nhưng người này lại làm cho anh có cảm giác quen thuộc rất khó hiểu, trực giác nói với anh, người đàn ông có đôi mắt đen âm trầm này mới là người khó đối phó nhất, chớ dính đến hắn, nếu không, hậu quả khó có thể đoán trước.

Niếp Hành Phong nâng bàn tay lên, đầu ngón tay còn đang run rẩy, không biết là bởi vì sợ hãi hay là hưng phấn, đó là loại cảm giác anh không thể khống chế được.

Xe dừng lại trước văn phòng luật sư, chờ sau khi Cát Ý xuống xe, Trương Huyền mới hỏi: “Anh dùng thủ đoạn gì khiến cho cảnh sát thả người dễ dàng như vậy?”

https://thuviensach.vn

“Phủ định chứng cớ, làm cho bọn họ không thể lập án, cũng chỉ có thể thả tôi ra.”

Nhớ tới cảnh Ngụy Chính Nghĩa nhìn thấy cái móc di động hình chân mèo mặt đều tái đi, Niếp Hành Phong cười rộ lên.

“Vậy còn vết máu trên xe và quần áo lại giải thích như thế nào?”

“Cái đó càng đơn giản, cậu có biết vết máu dính trên bộ quần áo nào không? Chính là bộ tây trang mà tôi mặc vào ngày cuối tuần chúng ta quay về Niếp trạch.”

Nói tới đây, Niếp Hành Phong rốt cục nhịn không được cười to.

Xem ra người hãm hại anh là kiềm lư kĩ cùng (đây là một câu thành ngữ của Trung Quốc dùng để châm chọc có ý nghĩa là tài trí kém cỏi, điển tích về nó mời mọi người đọc ở chú thích bên dưới), mới làm ra chiêu vu oan thế này, Theo trí nhớ thì anh căn bản không có dùng vũ khí bức bách Trình Lăng, cho nên không có máu xuất hiện, càng buồn cười chính là tây trang dính máu là được mua cùng ngày anh quay về Niếp trạch, sao lại có thể dính vết máu của người đã mất tích một tuần trước? Cảnh sát đi shop quần áo thời trang điều tra, nhân viên cửa hàng chứng minh bộ tây trang kiểu dáng mới đó mùa thu này mới được sản xuất, mới đưa ra thị trường vào tuần này, cũng lấy sổ sách ghi chép lại ngày Niếp Hành Phong mua ra, vì thế, vô cùng đơn giản liền phủ định vết máu là chứng cứ; về phần vết máu trong cốp sau của xe, bởi vì có suy luận từ bộ tây trang, đã không đủ để trở thành chứng cung.

Về phần nhân chứng, Nhã Ny chỉ có thể chứng minh Trình Lăng nói gọi điện thoại hẹn Niếp Hành Phong gặp mặt, nhưng không thể chứng minh Niếp Hành Phong có đi hay không, cảnh sát không thể xuất ra đầy đủ chứng cớ lập án, cho nên chỉ có thể thả người.

https://thuviensach.vn

“Con bà nó, hóa ra tối hôm qua anh liền phát hiện lỗ hổng của chứng cứ, lại không nói, làm hại tôi lo lắng.” Trương Huyền lấy khuỷ tay hung hăng thúc Niếp Hành Phong một chút, hỏi: “Nhưng tại sao anh lại nghi ngờ Triệu Uyên?”

“Bởi vì khi tôi mặc bộ tây trang đó từng tiếp xúc với hắn, sau lại khi tôi biết được tạp âm vang lên trong cuộc điện thoại tống tiền là từ đâu phát ra, tôi liền xác định là hắn, cậu có nhớ phía trước khu chung cư của chúng ta có một buồng điện thoại công cộng không?”

Niếp Hành Phong bình thường rất cẩn thận, Triệu Uyên tìm không thấy cơ hội ra tay, đêm đó hắn vừa vặn nhìn thấy Trương Huyền uống rượu , liền chủ động tiến lên giúp đỡ, lúc ấy Niếp Hành Phong chỉ lo chăm sóc Trương Huyền, cho dù bị va chạm qua cũng sẽ không để ý, vết máu hắn là bị dính chính ngay lúc đó, sau này anh không có mặc lại bộ tây trang đó, cho nên kẻ làm chuyện này chỉ có thể là Triệu Uyên.

Vừa nghĩ như vậy, điện thoại đe dọa rạng sáng lại gọi tới, bởi vì khi đó đúng là thời gian Triệu Uyên tan tầm, hắn nhất định là sau khi kết thúc ca trực chạy tới buồng điện thoại công cộng bên ngoài, trong điện thoại truyền đến tạp âm là tiếng động thi công sửa đường, vì không ảnh hưởng giao thông vào ban ngày, nhân viên tu sửa đều làm việc ngay lúc sáng sớm khi xe cộ qua lại ít nhất.

“Những điều này anh có nói với cảnh sát không?”

“Không có, cái tên cảnh sát Chính Nghĩa đã xem tôi như tội phạm, cậu cho rằng cậu ta sẽ nghe tôi nói sao? Có điều phản ứng vừa rồi của Lục Thiên An rất nực cười, ông ta còn thiếu kiên nhẫn hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi.”

“Nhũng phóng viên đó không phải là ông ta cố ý tìm tới chứ? Đẩy anh ra chắn thay, ông ta thì trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.”

https://thuviensach.vn

“Tôi không phủ nhận có thể có giả thiết này, cho nên vấn đề hàng đầu của chúng ta bây giờ là mau chóng tìm được Trình Lăng, làm cho giả thiết của Lục Thiên An tự sụp đổ.”

“Chúng ta nhất định sẽ lên ngay trang đầu các tờ báo phát hành sáng mai, hy vọng lần này chụp tôi trình độ hơn một chút, đúng rồi, anh nhìn xem người này, có ấn tượng gì không?”

Tiếp nhận di động của Trương Huyền, là ảnh chụp người đàn ông đã đến gặp Triệu Uyên, Niếp Hành Phong sửng sốt, mơ hồ cảm thấy có chút quen mặt, “Tôi. . . . . .hình như đã gặp hắn.”

“Ở đâu?”

Ở đâu? Ở đâu?

Trước mắt phảng phất hiện lên mấy khuôn mặt, rượu nho đỏ tươi, âm thanh chạm ly trong trẻo, nụ cười của người đàn ông biến hoá kỳ lạ. . . . . .

“. . . . . trong tiệc rượu của Trình Lăng, hắn mời tôi uống rượu. . . . . .”

Niếp Hành Phong dùng sức xoa xoa trán, anh chỉ có thể nhớ tới như vậy, sau đó anh rời đi . . . . . Không, hình như không phải chỉ có như thế. . . . . .

Trương Huyền vội vỗ vỗ anh, an ủi nói: “Được rồi được rồi, nhớ không ra cũng không sao, trở về tôi sẽ giúp anh điều tra.”

Cậu quay đầu cười cười với Niếp Hành Phong. Chiêu tài miêu đừng lo lắng, vì ánh sáng rực rỡ của tiền vàng, cậu nhất định sẽ dùng toàn lực ứng phó, làm được tốt nhất, mở dịch vụ —— hacker. . . . . .

“Cẩn thận!”

Két. . . . . .

https://thuviensach.vn

Chỉ lo thưởng thức khuôn mặt mỹ nam nhìn nghiêng của Niếp Hành Phong, không nhìn thấy được phía trước đột nhiên có người đi ngang qua, Trương Huyền sợ tới mức đạp phanh xe, hai người đồng thời bị giật về phía trước một cái.

Người đó ngã xuống ven đường, Trương Huyền cuống quít nhảy xuống xe, chạy tới đỡ cô ta dậy, là một cô gái còn trẻ có mái tóc dài, ôm chân đau đến rít lên.

“Tiểu thư, cô có bị thương chỗ nào không?”

Trương Huyền và Niếp Hành Phong đỡ cô gái dậy, vạt váy dài của cô bị cắt qua, trên chân có một chỗ chảy máu, lại nói: “Không, không sao cả, chỉ là trầy da.”

“Vẫn là đi bệnh viện xem một chút đi.”

Niếp Hành Phong đỡ cô gái lên xe, ngồi ở hàng ghế sau cùng cô ta, cô gái cười cười hướng về phía anh xin lỗi, nói: “Chuyện này, kỳ thật cũng do tôi, tôi mới trở về từ nước ngoài, còn chưa quen đường xá ở đây.”

Giọng cô gái khàn khàn trầm ổn, đeo kính mắt viền vàng, bên dưới mái tóc đen dày là khuôn mặt xinh đẹp, quần áo ăn mặc thể hiện rõ ràng phong cách nước ngoài, còn có phong độ của người trí thức, trên cổ tay đeo vài cái lắc tay bằng vàng, theo động tác sửa sang lại tóc mai của cô ta, phát ra vài âm thanh va chạm nhẹ nhàng.

Sau khi vào bệnh viện, Niếp Hành Phong đỡ cô gái vào phòng cấp cứu, Trương Huyền chột dạ ngồi ở ghế dài bên ngoài, chờ anh đi ra, vội chủ động đến gần: “Cô ấy hình như không bị gì nghiêm trọng.”

“Hẳn là chỉ bị trầy da, lần sau lái xe cẩn thận một chút.”

https://thuviensach.vn

Bị người thích bão xe giáo huấn cách đi lại, Trương Huyền có chút không phục, lại nghe Niếp Hành Phong nói tiếp: “Cô gái đó có chút quen quen.”

“Quen quen? Ha ha, chủ tịch, thủ pháp anh theo đuổi phụ nữ thật sự là quá cũ, khó trách đến bây giờ đều không có bạn gái. . . . . .”

Một đôi X quang lạnh lùng phóng tới, Trương Huyền lập tức câm miệng.

Nhìn bộ dáng của Trương Huyền, Niếp Hành Phong thực bất đắc dĩ. Tiểu thần côn ngu ngốc, nếu mình thực sự kết giao bạn gái, còn có thể để cậu ta ở bên cạnh làm càn như vậy sao?

Một lát sau thì cô gái đó đi ra, nhìn bọn họ, cười nói: “Chỉ là trầy da một chút, bác sĩ nói bôi thuốc vài lần thì sẽ không việc gì nữa, chỉ là rất tiếc bộ váy này, tôi rất thích nó.”

Cô ta sờ sờ bị vạt váy bị rách, Trương Huyền lập tức đem ánh mắt chuyển qua Niếp Hành Phong, bộ váy này thoạt nhìn tựa hồ không rẻ, cậu vừa mới bị hai con vật cướp đoạt, cũng không còn tiền mà mua trang phục hàng hiệu nữa.

Không trông cậy vào Trương Huyền sẽ trả tiền, Niếp Hành Phong nói: “Cho tôi xin số điện thoại liên lạc, chờ mua được váy mới, tôi tặng lại cho cô.”

“Không cần, không cần, bộ váy này không đáng giá bao nhiêu tiền đâu.” Cô gái ngượng ngùng xua tay liên tục, “Có điều tôi rất vui được quen biết với hai người, đây là danh thiếp của tôi, xin chỉ giáo nhiều.”

Quốc ngữ của cô ta nói không tốt lắm, nhưng nhìn ra được là một cô gái lạc quan cởi mở, lấy danh thiếp từ trong túi xách ra đưa cho Niếp Hành Phong và Trương Huyền, trên danh thiếp màu lam nhạt in ba chữ Lục Uyển Đình, nghề nghiệp là điêu khắc sư.

https://thuviensach.vn

“Kỳ thật điêu khắc chính là sở thích của tôi, còn chưa đến mức xưng là điêu khắc sư đâu, nếu hai người có hứng thú, có thể ghé thăm nhà của tôi . . . . .”

Từ phía hành lang trước mặt vang lên tiếng bước chân dồn dập, cắt ngang lời Lục Uyển Đình, ngay khi nhìn thấy khuôn mặt nổi giận đùng đùng của Lục Thiên An, Niếp Hành Phong đột nhiên hiểu được vì sao lại cảm thấy Lục Uyển Đình quen mặt , khuôn mặt của cô rất giống Lục Thiên An, bất quá lại có thêm khí chất tao nhã của nghệ thuật gia.

“Tên khốn này, hại cháu gái ta không nói, bây giờ còn dụ dỗ con gái ta, ngươi đến tột cùng đang tính toán cái gì hả! ?”

Lục Thiên An hùng hổ xông lên định giơ tay đánh, Lục Uyển Đình vội vàng ngăn lại ông ta, “Ba, chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Cái gì hiểu lầm?” Lục Thiên An đẩy cô ra, nói với thư ký đi theo ở phía sau: “Đưa tiểu thư trở về!”

Lục Uyển Đình hướng về Niếp Hành Phong cười khổ tỏ vẻ xin lỗi, xoay người rời đi, chờ cô đi xa , Lục Thiên An lại duỗi ngón tay chỉ Niếp Hành Phong hung hăng nói: “Đừng động đến con gái ta, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Chú thích:

Kiềm là một cách gọi khác của Quế Châu, lư là lừa, kĩ là khả năng, cùng là kém cỏi. Bắt nguồn từ điển tích:

Tỉnh Quế Châu nguyên bản không có lừa, có người cái thích làm việc thừa dùng thuyền bốc xếp và vận chuyển một con lừa đến Quế Châu. Sau khi chuyển đến thấy không có tác dụng gì, liền đem nó đặt ở dưới chân núi. Hổ nhìn thấy nó, vừa thấy là một cái gì đó thật lớn, bắt nó làm như thần kỳ

https://thuviensach.vn

gì đó. Vì thế trốn ở trong rừng cây trộm nhìn nó. Hổ dần dần đi tới tiếp cận nó, thập phần cẩn thận, không biết nó là cái gì.

Một ngày, con lừa kêu một tiếng lớn, lão hổ phi thường sợ hãi, chay ra xa; cho rằng con lừa sắp sửa cắn mình, vô cùng sợ hãi. Nhưng mà Hổ lui tới quan sát nó, cho rằng con lừa không có gì bản lĩnh đặc thù. Dần dần thói quen tiếng kêu của nó, lại tới gần nó phía trước phía sau đi lại; nhưng hổ vẫn không dám cùng con lừa vật lộn. Dần dần, hổ lại đến gần rồi con lừa, thái độ tùy tiện hơn, dựa sát vào, va chạm xúc phạm nó. Lừa phi thường phẫn nộ, dùng chân đá lão hổ. Hổ bởi vậy mà vui sướng, tính toán việc này, nghĩ thầm: “Con lừa bản lĩnh chẳng qua chỉ như thế thôi!” Vì thế đứng lên, rống lớn, cắn đứt yết hầu của lừa, ăn xong thịt nó, mới rời đi.

Sau này, mọi người liền đem chuyện con lừa ở Quế Châu bị hổ ăn biến thành câu thành ngữ “Kiềm lư kĩ cùng” ý nói”Tài trí kém cỏi”

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5

“Thật không ngờ một cô gái tao nhã như vậy mà lại có người cha thô lỗ bá đạo như thế, khó trách cô ấy nói quốc ngữ không được tốt , Lục Thiên An nhất định không cho cô ấy gặp gỡ kết giao với người ngoài.” Trên đường lái xe trở về, Trương Huyền nói.

“Tôi cũng nghe nói qua Lục Thiên An có một cô con gái say mê nghệ thuật, cô ta từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, cho nên tin tức về cô ta rất ít.” Niếp Hành Phong tựa lưng vào ghế, trầm ngâm nói: “Không nghĩ tới lại trùng hợp đâm vào cô ta.”

“Anh thực sự cho rằng là trùng hợp?”

“Cậu có giải thích nào khác sao?”

“Có, ví dụ như cô ấy nghe chuyện về anh từ chỗ Trình Lăng rồi nảy sinh tình cảm với anh, nghĩ cách theo đuổi anh, trong TV không phải đều diễn như vậy sao, ôi. . . . . .”

Lần này chạy trời không khỏi nắng, trán Trương Huyền bị vỗ mạnh một cái.

Về đến nhà, Niếp Hành Phong mới vừa đẩy cửa ra, Hoắc Ly và Tiểu Bạch liền vọt tới, cầm theo một bát nước sóng sánh, ngửi được một mùi thảo dược nồng đậm, anh hắt xì một cái, biết trợ lý của mình lại khoe khoang đạo thần .

https://thuviensach.vn

“Không phải nước bùa nha, là hoa đào và lá bưởi non pha nấu với nước, có thể xua đuổi xui xẻo, đại ca nói anh nhất định sẽ thích.” Tiểu hồ ly nói: “Xua đuổi xui xẻo xong liền đi ăn cơm, em và Tiểu Bạch vẫn chờ hai người, đã sớm đói bụng.”

Niếp Hành Phong quay đầu nhìn Trương Huyền, “A, có tiến bộ, không cần nước bùa.”

“Di, chủ tịch, nghe khẩu khí của anh giống như thật tiếc nuối, yên tâm, lần sau tôi nhất định sẽ dùng nước bùa!”

Vừa nghe có thể nhân cơ hội chiếm tiện nghi, Trương Huyền lập tức ở trong lòng tính toán, chuẩn bị đêm nay liền pha tốt nước bùa, lấy danh nghĩa là cần dùng gấp.

Anh cũng không phải là có ý đó!

Nhìn đến đôi mắt xanh trong suốt của Trương Huyền, vì phòng ngừa càng nói càng trở nên sai lệch, Niếp Hành Phong lựa chọn “im lặng là vàng”.

Ăn cơm xong, Trương Huyền lên mạng tìm tư liệu về người đàn ông đã đến gặp Triệu Uyên, có ảnh chụp nên rất nhanh chóng liền tập trung được vào mục tiêu, người đó tên là Hàn Duy, nghề nghiệp là bác sĩ tâm lý, danh tiếng rất tốt, rất nhiều luận văn đều đạt được giải thưởng lớn cả trong và ngoài nước.

“Là một kẻ rất có tiền đồ.” Trương Huyền hâm mộ nói.

“Chờ một chút.”

Niếp Hành Phong bảo Trương Huyền đem con chuột chuyển qua một bài luận văn, bài luận văn tên là 《nghiên cứu về tâm lý học dẫn dụ và điều tra tội phạm》.

https://thuviensach.vn

“Là giúp cảnh sát nghiên cứu tâm lý học về tội phạm.” Tiểu Bạch ở một bên nói.

“Đúng vậy, chính là xui khiến nhận tội.” Thói quen thành tự nhiên, Hoắc Ly lập tức phụ họa.

“Không, tâm lý dẫn dụ cũng dùng để ám chỉ thuật, chính là ——” Trương Huyền và Niếp Hành Phong đồng thời kêu lên: “Thôi miên!”

Nếu Hàn Duy nghiên cứu thuật thôi miên thì sẽ không khó để giải thích việc Niếp Hành Phong có trí nhớ hỗn loạn , đó là bị người cưỡng chế truyền vào, những cảnh tượng và hành vi đó đều xuất phát từ ám thị của Hàn Duy, làm cho Niếp Hành Phong nghĩ mình thực sự giết người.

“Thật là một tên đáng chết, nhất định là ngay khi anh vừa đến bữa tiệc liền thôi miên anh, nhưng mà tại sao hắn lại không điều khiển anh giết Trình Lăng ngay tại bữa tiệc? Trước mắt bao người như vậy anh liền hết đường chối cãi .”

“Trong bữa tiệc rượu có rất nhiều người, không thể xuống tay dễ dàng được.” Tiểu Bạch lập tức trả lời.

“Nhưng mà, Hàn Duy và chủ tịch lại không quen biết, tại sao lại muốn hại anh ấy?” Hoắc Ly hỏi.

“Hắn nhất định là bị Lục Thiên An xúi giục, Triệu Uyên cũng là Lục Thiên An thuê để đe dọa chủ tịch, cho nên bọn họ mới gặp nhau, chủ tịch, chúng ta hiện tại lập tức đi tìm Hàn Duy.”

Nhìn đến ‘đường lớn rộng rãi quang đãng’ trước mặt, Trương Huyền so với bất cứ lúc nào thì càng có sinh lực, lập tức cầm lấy áo khoác chạy đi, Hoắc Ly đuổi theo hỏi: “Vậy bọn em thì làm gì?”

https://thuviensach.vn

“Tiếp tục theo dõi Triệu Uyên.” Tiền mua hai sợi dây chuyền Chanel không thể phí phạm, Trương Huyền quyết tận dụng cho bằng hết, truyền đạt mệnh lệnh.

Nơi Hàn Duy sống là một khu dân cư khá yên lặng, có nhà và sân độc lập, phòng khám cũng ở đó, xe của Niếp Hành Phong mới vừa tới gần khu dân cư, liền nhìn thấy phía trước khói đặc cuồn cuộn, giữa ánh lửa xen lẫn cả âm thanh còi xe cứu hỏa rất chói tai.

“Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?” Trương Huyền thì thào nói.

Niếp Hành Phong dừng xe ở chỗ đỗ xe gần đấy, cùng Trương Huyền vội vàng chạy tới, chỉ thấy một căn nhà chìm trong biển lửa, nghe mấy bà nội trợ vây xem bên cạnh rầm rì, hình như là gas nổ gây nên hoả hoạn.

Trương Huyền cười hì hì ghé lại gần: “Cả một căn nhà đẹp như vậy, thật đáng tiếc, không biết chủ nhà là ai, không biết có mua bảo hiểm hay không?”

Thấy trai đẹp tham gia vào, mấy bà nội trợ lập tức nhiệt tình đáp lại: “Là nhà của bác sĩ Hàn, cậu ấy là bác sĩ tâm lý, tính tình hiền lành, nghe nói khi gas nổ cậu ấy còn ở trong nhà, hy vọng cát nhân thiên tướng, không bị gì nghiêm trọng.”

Nghe xong những lời này, Trương Huyền hướng về phía Niếp Hành Phong làm động tác OVER.

“Nhất định là Lục Thiên An sợ anh tìm được chứng cớ, cho nên tiên hạ thủ vi cường, chỉ bằng một đám cháy, ngay cả người lẫn vật chứng tất cả đều bị ‘nuốt’ mất.”

“Cậu không thấy là ông ta rất nóng vội sao? Kỳ thật cho tới bây giờ chúng ta mới chỉ là nghi ngờ mà thôi.”

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy ngọn lửa hừng hực phía trước, Niếp Hành Phong nghĩ Lục Thiên An vốn không phải là một người thiếu kiên nhẫn, vậy thì đến tột cùng là vì lý do gì khiến ông ta phải mau chóng giết Hàn Duy diệt khẩu?

“Anh nên lo lắng về Trình Lăng trước đi, Lục Thiên An ngay cả Hàn Duy đều có thể không chút do dự diệt trừ, tuyệt đối không để yên cho Trình Lăng lâu đâu.”

“Vẫn không tính ra được hành tung của cô ta?”

“Chủ tịch, lần này tôi thật sự là đã cố hết sức, nhưng mà chỉ có thể tính ra được cô ta còn sống.”

Còn sống, cái này coi như là tin tức tốt đi.

Hàn Duy lại không may mắn như vậy, sau khi lửa đã được khống chế, hắn bị che bằng một tấm vải trắng được người ta dùng cáng nâng đi ra, Trương Huyền ở trước ngực làm dấu chữ thập.

“Ít làm trò đi.”

Niếp Hành Phong vỗ Trương Huyền một chút, xoay người rời đi, Trương Huyền vội đuổi theo, “Hàn Duy chết rất kỳ quái, để lát nữa tôi đến cục cảnh sát hỏi thăm một chút kết quả khám nghiệm tử thi.”

“Tôi đi với cậu.”

“Người có thể chất như anh không nên đi đến những chỗ đó, đừng để sau này lại bị du hồn bám theo.”

Anh đã sớm thói quen gặp quỷ, dù sao bên người còn có tiểu thần côn là bùa trừ tà tự nhiên rồi không phải sao?

Quay lại chung cư, Hoắc Ly và Tiểu Bạch không ở nhà, xem ra vì có được dây chuyền Chanel, hai con vật này đang tận trung công tác làm

https://thuviensach.vn

nhiệm vụ theo dõi, Niếp Hành Phong trở về nhà mình, tắm rửa xong đi vào phòng ngủ, thì thấy Trương Huyền nghênh ngang nằm ở trên giường xem TV.

Tiểu thần côn chắc không phải là tính toán từ nay về sau vẫn tiếp tục nằm trên giường mình chứ?

Quét Trương Huyền liếc mắt một cái, Niếp Hành Phong nửa thật nửa giả nói: “Giường của tôi chỉ có người yêu mới có thể ngủ, nếu cậu không có tinh thần ‘dâng tặng’ thì sau này ít đến đây nằm đi.”

“Di di, chủ tịch anh chắc không phải là thật sự muốn phát triển tình cảm với tôi chứ hả?”

Nhớ tới lời dặn dò của Niếp Dực, Trương Huyền ánh mắt tỏa sáng, lập tức cười hì hì tiến lên, “Tôi thì không sao cả, tuy rằng tôi không có hứng thú với đàn ông, nhưng đối với tiền thì thực sự cảm thấy hứng thú, bộ dạng của anh lại là kiểu tôi thích. . . . . .”

Tâm tình tốt của Niếp Hành Phong giống như lá vàng bị gió thu cuốn hết biến mất không còn lấy một chút.

Trương Huyền lại vẫn không nhận ra, tiếp tục nói đến điểm mấu chốt, “Anh chuẩn bị chi bao nhiêu tiền a? Ngàn vạn lần không nên chi quá nhiều, anh có biết con người của tôi đối tiền tuyệt đối không có sức chống cự không, nếu chi giá rất cao, tôi ngay cả linh hồn của mình cũng có thể bán đứng. . . . . .”

“OUT!”

Chủ tịch tức giận lôi đình, Trương Huyền lập tức ngậm miệng lại, nhìn trộm thấy anh sắc mặt không tốt, không dám tiếp tục lên tiếng, ngoan ngoãn cầm lấy gối chạy ra khỏi phòng ngủ.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong nằm lên giường, hít sâu mấy lần, nghĩ thầm mình sau này cho dù không bị quỷ hù chết, sớm muộn gì cũng sẽ bị tiểu thần côn này làm tức chết.

Di động vang lên, Niếp Hành Phong ấn tiếp nghe, là một giọng nữ trầm thấp, anh sửng sốt một chút mới nhớ tới là Lục Uyển Đình.

“Niếp tiên sinh, muộn như vậy tôi gọi điện đến cho anh, không làm anh thức giấc chứ?”

“Không có, tôi luôn luôn ngủ rất muộn.”

“Vậy là tốt rồi.” Lục Uyển Đình trong giọng nói tràn đầy xin lỗi, “Chuyện tối nay thực xin lỗi, sau khi tôi về nước một mực ở trong nhà làm điêu khắc, căn bản không chú ý nhiều đến tin tức, không ngờ tới anh chính là Niếp Hành Phong, tôi tra rất lâu mới tìm được số điện thoại di động của anh, tôi thay mặt cha tôi xin lỗi anh.”

“Không sao, tôi không để bụng chuyện đó.”

“Vậy là tốt rồi, tính của cha tôi là luôn luôn làm theo ý mình, không nghe lời khuyên của người khác, nhưng mà tôi tin tưởng rằng chị họ tôi mất tích không liên quan đến anh, chờ sau khi hiểu lầm được hóa giải, chúng ta lại hẹn một lúc nào đó gặp nhau được không?”

Lục Uyển Đình nói năng thật sự rất khéo léo, nói xin lỗi xong lập tức ngắt máy, xem ra những người làm nghệ thuật đều rất tinh tế thấu tình đạt lý, cùng với Trình Lăng hoàn toàn là hai loại tính cách khác nhau.

Niếp Hành Phong buông di động, tắt đèn ngủ, trên giường còn vương lại mùi hương thoang thoảng rất đặc biệt của Trương Huyền, mùi hương dường như không giống với trước kia, nhưng thành thật mà nói, anh không chán ghét.

https://thuviensach.vn

Rạng sáng, Triệu Uyên giao ca xong, lập tức chạy đến buồng điện thoại công cộng ở ngay giao lộ phía trước, bởi vì hưng phấn, tay cầm điện thoại của hắn có chút phát run.

Triệu Uyên cảm thấy vận số của mình gần đây đang phất lên, chỉ là động động tay chân một chút, gọi mấy cuộc điện thoại đe dọa, liền dễ dàng kiếm được một đống tiền mặt. Cái gì mà nhà thương nghiệp lớn, bác sĩ danh tiếng, mặt ngoài nhìn qua thì sáng sửa thành đạt, sau lưng chỉ sợ so với hắn cũng không sạch sẽ hơn bao nhiêu, ngày hôm qua gặp Hàn Duy càng làm cho hắn phát hiện, đó là một kho tàng vô tận, không nhân cơ hội kiếm một món hời thì thật sự rất có lỗi với bản thân.

Cho nên Triệu Uyên quyết định, không hề dựa theo kế hoạch đơn thuần gọi điện thoại đe dọa, mà là chân chính bức Niếp Hành Phong phun tiền ra, số tiền hắn còn chưa có nghĩ ra, nhưng dù có nhiều tiền thế nào Niếp thị cũng xuất ra được, có thể chậm rãi xảo trá một chút. . . . . .

Điện thoại vừa chuyển, nghe thấy giọng nói hơi buồn ngủ vang lên, Triệu Uyên hạ giọng nói: “Tư vị ngồi nhà tù không dễ chịu chút nào đúng không?”

Đối phương lập tức khẩn trương, “Là anh? một trăm vạn anh nói tôi đã chuẩn bị tốt , đem phim cùng ảnh chụp đưa cho tôi, tôi lập tức đưa tiền cho anh.”

“Tôi thay đổi chủ ý rồi, nếu tôi đem ảnh chụp bán cho Lục Thiên An, hắn tuyệt đối trả không thấp hơn năm trăm vạn, thế nào? Suy nghĩ một chút.”

“Đáng chết!”

Xem ra bị bức đến nổi nóng, thân sĩ luôn luôn kiềm chế cũng sẽ mắng chửi người, Triệu Uyên cười lạnh nói: “Năm trăm vạn đối với anh mà nói không tính là cái gì, nếu sự tình bị bại lộ, năm trăm vạn cũng không thể giải quyết được đâu.”

https://thuviensach.vn

Đầu dây bên kia trầm mặc, Triệu Uyên cảm thấy không kiên nhẫn, chợt nghe bên kia chậm rãi nói: “Nếu tôi không muốn đưa thì sao?”

“Cái gì?”

Thanh âm tựa hồ không phải từ trong ống nghe truyền đến, mà là. . . . . .

Triệu Uyên ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy Niếp Hành Phong đứng ở bên ngoài buồng điện thoại lạnh lùng nhìn mình, trong tay còn cầm di động.

Trong lòng biết không ổn, Triệu Uyên cuống quít ra khỏi buồng điện thoại, lại bị Trương Huyền chặn lại, cười hì hì hỏi: “Triệu bảo vệ, cậu gọi điện thoại cho ai thế?”

“Bạn.”

“Bạn? Trời còn chưa sáng mà, chẳng lẽ cậu liên lạc với quỷ sao?”

“Anh đang nói cái gì, tôi không hiểu.”

Niếp Hành Phong đi tới, dương dương tự đắc giơ di động lên, “Đừng có giả vờ nữa, tôi đã đem những lời cậu nói ghi lại, trong buồng điện thoại cũng đặt thiết bị ghi âm, thế này là đủ để chứng minh hành vi đe dọa của cậu.”

“Đúng thì thế nào?” Thấy tránh không khỏi, Triệu Uyên liều nói: “Tôi có trong tay ảnh chụp anh giết người, chẳng lẽ anh dám báo cảnh sát sao?”

“Báo cảnh sát làm gì? Chúng ta trực tiếp giết người diệt khẩu không phải là được sao?”

Trương Huyền vẻ mặt âm hiểm cười, dánh vẻ lưu manh thể hiện đầy đủ, Triệu Uyên sợ tới mức lập tức vung tay đấm, lại bị cậu dễ dàng khống chế, vặn ngược tay hắn ra sau lưng, hỏi: “Là ai bảo cậu gọi đến đe dọa?”

https://thuviensach.vn

“Không có, ôi. . . . . .”

Trương Huyền tay tăng thêm lực, Triệu Uyên đau đến mức mồ hôi lạnh ứa ra, vội kêu: “Tôi không biết người đó là ai, hắn cho tôi một đống tiền rồi bảo tôi làm như vậy.”

“Nếu cậu gặp lại hắn, có thể nhận ra hắn không?”

“Có thể có thể có thể!” Cảm giác cánh tay bị vặn đến sắp gãy, Triệu Uyên liên tục gật đầu.

Tiểu Bạch bọn nó theo dõi cả đêm, cuối cùng không uổng phí, Trương Huyền vừa lòng gật đầu, ai ngờ trong bóng đêm đột nhiên có tiếng động vang lên, có bóng người lao tới kêu to: “Cảnh sát đây, không được nhúc nhích!”

Thanh âm thực nhiệt huyết, cách ăn mặc thực thiên sư, đúng là vị cảnh sát vừa mới nhận chức Ngụy Chính Nghĩa.

“Người này như thế nào đi theo tới đây?”

Xem nhẹ mấy lá bùa Quan Âm La Hán trên người Ngụy Chính Nghĩa, nhưng súng trong tay cậu ta vẫn là rất có uy lực, Trương Huyền do dự một chút, lựa chọn thả tay, Triệu Uyên thoát khỏi khống chế, vội chạy tới bên cạnh Ngụy Chính Nghĩa, kêu to: “Cảnh sát, hai người kia muốn giết tôi, mau cứu tôi!”

“Yên tâm, cảnh sát chúng tôi tuyệt không bỏ qua cho một tên người xấu nào!”

“Này, cậu nhìn kỹ một chút đi, nhìn cho rõ ràng ai là người xấu. . . . . .”

“Không được nhúc nhích!” Ngụy Chính Nghĩa giơ súng, hô to.

https://thuviensach.vn

Trơ mắt nhìn thấy Triệu Uyên nhân cơ hội bỏ trốn, Niếp Hành Phong có chút bực mình, Ngụy Chính Nghĩa còn cố tình lửa cháy đổ thêm dầu, “Tôi vừa rồi nhìn thấy rất rõ ràng, người kia nắm giữ chứng cớ phạm tội của các người, các người muốn giết người diệt khẩu, tôi hiện tại có thể lấy tội danh cố ý giết người bắt các người!”

Hai ngày vừa rồi Ngụy Chính Nghĩa bị quỷ quấy rầy đến sắp suy nhược thần kinh, làm cảnh sát, cậu không sợ chết, chết bất quá chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng mà quỷ thì khác, cứ bất thình lình nhảy ra ‘thân mật tiếp xúc’, không cần ra tay, dọa đều có thể dọa cho chết khiếp, Ngụy Chính Nghĩa nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục quyết định đấu đến cùng, bùa hộ mệnh Quan Âm La Hán đều được ra trận, trang bị cho bản thân thỏa đáng xong, tiếp tục đeo súng chạy đến chung cư của Niếp Hành Phong để theo dõi, cậu tin tưởng vững chắc tà không thể thắng chính, chỉ cần tìm ra kẻ đứng đằng sau chuyện ma quái này, thì lo gì đám ác quỷ không đi vào khuôn khổ?

Vì thế, Ngụy Chính Nghĩa giống như Tiểu Bạch, cả đêm canh giữ ở dưới chung cư làm công tác theo dõi, trời xanh không phụ người có tâm, rạng sáng, cậu phát hiện Niếp Hành Phong và Trương Huyền có hành động khác thường, vì thế theo dõi tới đây.

Ai nói cậu không thể xử lý đại án? Lần này cậu không phải đã độc lập thành công làm một vụ án đẹp đẽ sao?

Ngụy Chính Nghĩa đắc ý dào dạt tiến lên phía trước, lấy còng tay chuẩn bị đeo vào tay Niếp Hành Phong, ai ngờ nhoáng một cái, không đợi cậu kịp phản ứng, súng đã rời tay, ngay sau đó cổ tay đã bị còng tay khoá lại, Niếp Hành Phong thuận tay đem một bên còng tay khoá vào rào chắn đường ở bên cạnh.

Trương Huyền nhìn thấy tròn mắt, “Chủ tịch, chiêu này của anh xài thật sự thuần thục nha.”

https://thuviensach.vn

“Mã mã hổ hổ.” (một câu thành ngữ của Trung Quốc với ý là làm việc không cẩn thận qua loa đại khái, hầy các anh dùng thành ngữ nhiều thế này chỉ khổ em thôi)

“Hai tên tội phạm này, thả ta ra!”

“Nếu cậu không muốn bị đánh ngất thì câm miệng đi!”

Niếp Hành Phong nổi giận vì tiểu cảnh sát lỗ mãng, giơ súng lục lên hù dọa cậu ta, đe dọa có hiệu quả nhanh chóng, Ngụy Chính Nghĩa ngậm miệng lại, chỉ dám dùng ánh mắt căm giận trừng bọn họ.

Chỉ tiếc căm giận cũng không phát huy được hiệu lực, Niếp Hành Phong cùng Trương Huyền đã chạy xa.

“Thả ta ra, trả súng cho ta, hai tên khốn kia! Người tới, cứu mạng. . . . . .”

Một con quạ quác một tiếng bay qua, hòa lẫn với tiếng quát to của Ngụy Chính Nghĩa.

…

“Trốn ở chỗ này hẳn là không có người tìm được, trước tiên phải tránh bị tìm ra, sau đó sẽ tìm cơ hội bỏ trốn.” Triệu Uyên trốn trong nhà kho ở bãi đỗ xe, tính toán.

Hắn làm bảo vệ ở chung cư này hơn nửa năm, biết rất nhiều góc hẻo lánh, cho nên ngay lập tức nghĩ tới nơi này trước tiên.

Đe dọa không kiếm được một chút tiền nào, còn bị ghi âm, hắn chỉ là một tên bảo vệ nhỏ đấu không lại người ta làm chủ tịch có tiền có quyền, vẫn là tự nhận mình xui xẻo, chạy trốn thôi, đi đến nhà dì ở nông thôn trốn một thời gian, chờ trời yên biển lặng rồi trở về.

https://thuviensach.vn

Nhà kho rất nhỏ, Triệu Uyên chỉ có thể rúc vào một góc ở bên trong, qua hồi lâu cũng không thấy có người đuổi theo, hắn chưa kịp đắc chí mình nhanh trí thì chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, bắt đầu hắn còn tưởng là Niếp Hành Phong hay cảnh sát, nhưng lập tức liền phát hiện không phải.

Cộp cộp… cộp cộp…

Tiếng bước chân rất nhẹ rất chậm, khoảng cách mỗi lần vang lên tựa hồ lâu như nửa phút, làm cho người ta nhịn không được phải suy nghĩ, trong nửa phút đó, chân người này có phải là vẫn nâng lên không nổi hay không.

Sau lưng có cơn gió lạnh thổi tới, Triệu Uyên rùng mình, theo bản năng sờ sờ phía sau, chạm vào lại là vách tường cứng rắn.

Khu chung cư này khi xây dựng nhất định là bị ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, mới biến thành gió lạnh thổi tới từ khắp nơi thế này, Triệu Uyên nhịn không được mắng một câu thô tục.

Tiếng bước chân cứ quanh quẩn trong khoảng không tĩnh lặng ở bãi đỗ xe, âm thanh khi vang khi ngừng mang theo vẻ âm trầm khó hiểu, cách nhà kho càng lúc càng gần, rốt cục dừng lại ở trước cửa.

Triệu Uyên tim vì căng thẳng mà đập kịch liệt, đợi nửa ngày cũng không thấy có người mở cửa, hắn nuốt nước miếng, nằm úp sấp cúi người xuống nhìn qua cửa chớp phía dưới của cánh cửa nhìn xem bên ngoài, lại không nhìn cái gì cả.

Thực quái lạ, có phải mình nghe lầm hay không , bãi đỗ xe này quá lớn, có lẽ vừa rồi không phải tiếng bước chân, mà là âm thanh gió luồn thôi.

Chung quanh không khí lại lạnh hơn rất nhiều, Triệu Uyên nhịn không được run run, do dự một chút, quyết định đi ra ngoài, nơi này rất lạnh, điều hòa ở ký túc xá của hắn sẽ làm hắn ấm áp lại.

https://thuviensach.vn

Vươn tay đẩy cửa, cửa lại một chút cũng không di chuyển, Triệu Uyên có chút bối rối, nhà kho không có khóa, chỉ lắp đặt một cái then cài cửa ở bên ngoài, vừa rồi hắn cũng không nghe thấy có người đóng then cài cửa, cho nên không thể có chuyện cửa không đẩy ra được.

Triệu Uyên bắt đầu dồn sức đẩy cửa, nhưng mặc cho hắn dùng lực mạnh như thế nào, cửa đều không thể mở ra, hắn chỉ cảm thấy xung quanh càng ngày càng lạnh, không phải chỉ lạnh theo mức độ của điều hòa mà căn bản là lạnh như hầm băng.

“Người tới, cứu mạng!”

Đột nhiên bị lạnh và sợ hãi kích thích Triệu Uyên toàn thân đều phát ra run rẩy kịch liệt, cũng không suy nghĩ xem có bị người ta phát giác hay không, nâng chân bắt đầu dùng sức đá cửa, nhưng hắn lập tức phát hiện bên dưới cửa chớp gió không lùa vào nữa, hắn run rẩy vươn tay xuống xem xét, cảm giác lạnh như băng từ đầu ngón tay truyền lên, cửa chớp đúng là đóng một tầng băng rất dày.

“Ngươi ra không được đâu.”

Bên cạnh vang lên một giọng nói trầm thấp, Triệu Uyên quay đầu, nhìn đến trên vách tường hiện lên bóng một cô gái, hình ảnh rất mơ hồ, chỉ có thể thấy rõ ràng cây nến cô ta cầm trong tay vụt sáng chớp hiện, phía dưới ánh nến là hình ảnh thú vật dữ tợn.

Chợt nhìn đến hình ảnh quỷ dị như thế, trái tim Triệu Uyên đập mạnh đến mức chịu không nổi, hắn ôm ngực, liều mạng cố sức hô hấp, run run nhấc chân tiếp tục đạp cửa, hy vọng có thể mau chóng thoát khỏi nơi đáng sợ này.

Ánh lửa không ngừng tới gần, chiếu sáng lên khuôn mặt hoảng sợ của Triệu Uyên, con mắt của hắn đột nhiên lồi ra, rốt cục thấy rõ phía trên hình thú vật kỳ thật là một mặt kính lúp, mặt kính hiện rõ nhất cử nhất động của

https://thuviensach.vn

hắn, hóa ra tiếng cộp cộp vừa rồi không phải tiếng bước chân, mà là – tiếng hắn đạp cửa lúc này, một chút một chút, thong thả mà cố hết sức.

Không thể nào tránh lui, cô gái đó bức đến trước mặt Triệu Uyên, chỉa sừng thú cháy rực về phía hắn, khóe miệng gợi lên nụ cười gằn hung ác nham hiểm: “Ngươi làm trái với ước định, đây là thần đối với ngươi trừng phạt!”

Đây là lời nói cuối cùng mà Triệu Uyên có thể nghe được, trái tim sau một trận mãnh liệt chấn động đột nhiên ngừng lại, sự lạnh giá khôn cùng vĩnh viễn vây quanh lấy hắn.

Niếp Hành Phong cùng Trương Huyền chạy vội tới bãi đỗ xe, hỏi: “Cậu xác định hắn ở trong này?”

“Hắn là không sai.”

Trương Huyền vừa rồi bấm đốt ngón tay tìm phương vị, tính được chính là tốn vị (vị trí quẻ tốn, một quẻ trong bát quái đồ, có gì mời xem chú thích ở

3), phía đông nam, nên phải là chổ này, nhưng bọn họ lại không tìm thấy tung tích của Triệu Uyên.

“Trương Huyền, cậu xem!”

Niếp Hành Phong đột nhiên nhìn đến từ khe cửa nhà kho cách đó không xa có sương trắng chậm rãi chảy ra, tiếp theo đó cánh cửa két két mở ra, nước đóng thành băng theo khung cửa khép mở mà rơi xuống đất.

“A, không ngờ khu chưng cư này cũng có nhà băng tự nhiên. . . . . .”

Thực hợp với tình hình, một khối băng lớn từ bên trong lăn ra, ngã sang một bên, xem hình dạng giống như là hình người co quắp cuộn tròn lại,

https://thuviensach.vn

Trương Huyền than thở nói: “Đừng có nói với tôi đó là Triệu Uyên đấy.”

“Cậu nói không sai.”

Thân thể đó bị băng bao vây, giữa đống mưa băng đang rơi xuống lất phất hiện lên khuôn mặt chữ điền tro tàn, mơ hồ hiện ra khuôn mặt của Triệu Uyên.

“Cảnh sát đây, không được nhúc nhích!”

Ngụy Chính Nghĩa vọt tới, giơ súng chuẩn bị chiến đấu đồng thời còn không quên báo rõ thân phận, động tác ngữ điệu hoàn toàn là phiên bản của lúc nãy, đáng tiếc hiệu quả lại không giống như vừa rồi, không hề có một chút tác dụng.

“Các người cư nhiên lại dám hành hung giết người!”

Phát hiện khối băng hình người nằm ngã xuống đất, Ngụy Chính Nghĩa nhanh chóng chạy lại, khi nhìn thấy bộ mặt cực độ vặn vẹo của Triệu Uyên bị băng phủ kín, cậu không khỏi run run.

May là chính mình có dự kiến trước, trên người có cầm thêm một khẩu súng dự trữ khác, Ngụy Chính Nghĩa vội vàng một tay cầm súng, một tay mò di động chuẩn bị kêu cứu, hai tên tội phạm này rất hung tàn , cậu một người có thể. . . . . Không, là nhất định không thể đối phó.

Ngay lúc di động được lấy ra thì đột nhiên có một tiếng hí chói tai phát ra, một cô gái tóc dài xuất hiện ở trước mặt Ngụy Chính Nghĩa, vươn tay đánh về phía cậu.

Quỷ ảnh đột nhiên toát ra, Ngụy Chính Nghĩa sợ tới mức kêu một tiếng, cuống quít giơ súng bắn, đáng tiếc viên đạn không có một chút hiệu quả nào, xuyên qua bóng trắng kia bắn đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

“Thối lui!”

Trương Huyền tiến lên một cước đem tiểu cảnh sát đá ra, lập tức giơ hai ngón tay lên, một lá bùa bắn ra.

Tam lưu thiên sư cũng là thiên sư được không, dám ở trước mặt cậu hung hăng càn quấy như vậy, quả thực là quá coi thường cậu.

Bóng trắng nháy mắt bị bùa đánh tan, chỉ để lại một chuỗi gào thét nho nhỏ, Trương Huyền lại sửng sốt, “Di, không phải âm hồn.”

“Không phải quỷ sao? Nhưng gần đây cô ta vẫn đều xuất hiện ở trước mặt tôi.” Niếp Hành Phong nói.

“Đúng đúng, hai ngày vừa rồi còn không ngừng quấy rầy tôi.” Ngụy Chính Nghĩa run run bò lên, nhìn Trương Huyền: “Tôi còn tưởng là do anh gọi ra.”

Trương Huyền liếc mắt khinh thường, “Tôi không có nhàm chán như vậy.”

“Vậy đó chính là nữ quỷ muốn tìm người chịu tội thay.” Phim ma xem nhiều, Ngụy Chính Nghĩa tự cho là thông minh ngầm kết luận.

Không, vừa rồi cái kia không phải quỷ, cũng không phải ác linh, cái bóng trắng đó không có oán khí và âm khí, mà là một loại ý niệm, nói trắng ra là, là thứ sinh ra từ chấp niệm của con người, do đó hình thành hình ảnh, không thể thương tổn con người.

Nhìn Ngụy Chính Nghĩa sợ tới mức mặt trắng bệch, Trương Huyền cười cười, tính toán không giải thích.

“Người này cũng là bị quỷ kéo đi làm người chịu tội phải không?”

https://thuviensach.vn

Vừa rồi Trương Huyền ra chiêu thật sự rất oai, Ngụy Chính Nghĩa trong lúc nhất thời đã quên quan hệ địch ta, mò lại lôi kéo làm quen.

“Đúng vậy, loại ác quỷ này rất khó chơi, cậu phải cẩn thận.”

“Vậy, chúng ta đây bây giờ nên, nên làm cái gì?”

Không biết Trương Huyền là đang hù dọa người, nghe xong lời này, Ngụy Chính Nghĩa sắc mặt nháy mắt trắng như mới chui từ trong hang bột mì đi ra.

“Di, cậu không bắt chúng tôi đến cục?”

Ngụy Chính Nghĩa đầu lắc lắc so với cổ còn nhanh hơn.

Cậu còn không có ngốc đến vậy, lại càng không muốn bị ác quỷ biến thành cục băng, tư vị phải chịu nhất định rất khổ sở, hiện tại mạng nhỏ khó bảo toàn, vẫn là tạm thời đem chính nghĩa phóng sang một bên, trước quy phục rồi nói sau.

“Lá bùa của anh hình như rất hiệu nghiệm, bán vài cái cho tôi thế nào?”

“Một lá năm nghìn.”

Người nên ‘chém’ thì phải ‘chém’, huống chi Ngụy Chính Nghĩa còn vài lần tìm bọn họ gây phiền toái, Trương Huyền lập tức đem bảng giá thăng lên gấp mười lần.

“Không thành vấn đề.”

Ngụy Chính Nghĩa nhìn xem băng nhân quỷ dị nằm trên mặt đất lúc này băng bắt đầu tan, hiện tại đừng nói năm nghìn, chính là năm vạn, cậu cũng không chút do dự lấy ra.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong đem súng lục của Ngụy Chính Nghĩa trả lại cho cậu ta, hỏi: “Cậu làm thế nào mà mở được còng tay?”

“Là nhờ một em trai nhỏ giúp đỡ, tôi đáp ứng tặng nó một balô leo núi của NIKE, một đôi giầy thể thao Adidas, cộng thêm mời ăn một tháng Kentucky, nó liền giúp tôi mở ra .”

Không cần phải nói nhất định là Hoắc Ly làm, từ khi Tiểu Bạch đến nhà bọn họ, tiểu hồ ly làm việc cũng học được cách đòi hỏi, Trương Huyền tức giận đến rống to: “Các ngươi hai con vật này lập tức lăn ra đây cho ta!”

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6

Cảnh sát sau khi nhận được báo án liền nhanh chóng chạy tới, nhìn thấy bọn họ kiểm tra hiện trường, Niếp Hành Phong nhỏ giọng hỏi Trương Huyền, “Cậu nói ý niệm có thể giết người không?”

“Có lẽ có thể, sức mạnh của chấp niệm vượt xa ra ngoài khả năng anh có thể tưởng tượng, nhưng may là cô ta đối với anh không có ác ý.”

“Vậy việc cô ta cứ xuất hiện ở trước mặt tôi, là muốn mời tôi uống trà sao?” Niếp Hành Phong tự giễu nói.

Kết quả khám nghiệm tử thi qua ngày hôm sau là có, theo mức độ đóng băng thân thể Triệu Uyên mà suy tính, lúc ấy nhiệt độ nhà kho ít nhất là ở dưới âm bốn mươi độ, nhưng hắn chết không phải vì nhiệt độ, mà là bị suy tim do cực độ hoảng sợ.

“Sư phụ, người cho … đệ tử thêm một lá bùa hộ mệnh đi, lo trước khỏi hoạ.”

Từ sau khi tận mắt nhìn Trương Huyền khu quỷ, Ngụy Chính Nghĩa liền đối với cậu sùng bái vô cùng, giống như bối hậu linh theo sát không tha, ngay cả buổi tối cũng không buông tha, đóng gói tốt hành lý đến nhà cậu báo danh, xưng hô cũng từ tội phạm thăng cấp lên thành sư phụ.

Trương Huyền nhìn xem Ngụy Chính Nghĩa, rất muốn nói cậu ta hiện tại đã đem toàn thân mình trở thành đại bùa có thể hoạt động, cho dù quỷ đến

https://thuviensach.vn

đây cũng không có thể nhận ra cậu ta là ai.

“Cậu đi theo Tiểu Ly, nó sẽ bảo hộ cậu.”

Đột nhiên thành viên gia đình lại tăng thêm một người, Trương Huyền thực bất đắc dĩ, tùy tay đem Ngụy Chính Nghĩa giao cho tiểu hồ ly đang ở phòng bếp nấu cơm.

“Cậu vì sao không nói cho cậu ta, nữ quỷ đối với cậu ta kỳ thật cũng không có ác ý.” Chờ Ngụy Chính Nghĩa rời đi, Niếp Hành Phong hỏi Trương Huyền.

Nhìn Triệu Uyên bất ngờ chết cũng biết nữ quỷ oán niệm mạnh đến cỡ nào, nếu cô ta thật sự muốn hại Ngụy Chính Nghĩa, cậu ta căn bản không thể sống không đến bây giờ.

“Bởi vì tôi tìm không thấy lý do để giải thích cho cái tên cảnh sát nhiệt huyết này, làm sao có thể nói nữ quỷ quấn quít lấy cậu ta không phải vì muốn hại cậu ta, mà là coi trọng cậu ta chứ?” Trương Huyền cười khổ.

“Có thể cô ta muốn nói cho Ngụy Chính Nghĩa cái gì đó.” Niếp Hành Phong có chút đăm chiêu nói.

Cũng giống như thế, nữ quỷ cứ xuất hiện ở trước mặt mình, có lẽ không phải muốn hại mình, mà là muốn nói với mình cái gì đó, nhưng mà, anh không thể giải thích lý do cô ta giết Triệu Uyên.

“Có lẽ cô ta bị Lục Thiên An khống chế, thân bất do kỷ, hiện tại chỉ hy vọng Trình Lăng không có việc gì.”

Đúng vậy, nếu Trình Lăng có chuyện bất trắc, thì việc kiện cáo khởi tố kiểu gì cũng xảy ra.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong hôm nay nhận được điện báo của Cát Ý, nói Lục Thiên An kiện anh, tư liệu đều đã bảo Địch Sí chuẩn bị tốt, còn về lai lịch của Địch Sí, Cát Ý cái gì cũng chưa hỏi thăm được gì, cả giới luật sư không ai nghe nói qua có một nhân vật như vậy, hắn giống như là từ trên trời rơi xuống vậy, nhưng Lục Thiên An lại rất tín nhiệm hắn.

Niếp Hành Phong xoa xoa huyệt Thái Dương, hỏi Trương Huyền: "Cảnh sát vẫn chưa điều tra ra được nguyên nhân nhà Hàn Duy bị cháy sao?"

"Ngày mai tôi sẽ giúp anh đến cục cảnh sát hỏi một chút, thuận tiện nhờ bọn họ ở trên toà án nói đỡ cho anh, yên tâm, có tôi ở đây Lục Thiên An không làm gì được anh đâu."

Chủ tịch gặp nạn, Trương Huyền tuyệt đối giúp đỡ không tiếc cả mạng sống. . . . . Không, toàn thân bị đao xuyên đều không sao cả, bất quá. . . . . .

"Chủ tịch, năm nay anh có phải đã làm chuyện gì động chạm đến thần quỷ không? Sự kiện cứ hết cái này thì cái khác đến, tuy rằng tôi không ngại vì anh mà lao động bôn ba, nhưng dù sao cũng phải để cho tôi thở với chứ, nhân viên công ty người ta thì còn có ngày cuối tuần nghỉ ngơi, tôi thì ngược lại, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày xoay quanh anh, như vậy đi, từ hôm nay trở đi, anh mỗi ngày sớm hay muộn gì cũng thắp cho tổ sư gia ba nén hương, để ông ấy phù hộ anh đừng tiếp tục xui xẻo như vậy."

Cứ như vậy, làm người kế nhiệm tiểu hồ ly, từ nay về sau dâng hương cho tổ sư gia trở thành mỗi ngày đều là việc phải làm của Niếp Hành Phong.

Ngày hôm sau, Trương Huyền còn chưa có đến cục cảnh sát, điện thoại của Sở Phong đã gọi đến trước, nói thi thể Triệu Uyên biến đổi khác thường, bảo cậu lập tức đến xem.

https://thuviensach.vn

“Tôi không phải pháp y, anh làm cái gì mà lại muốn tôi đến nhìn xem một khối thi thể đã hư thối chứ?”

Vào phòng giải phẫu, khi nhìn đến thi thể đã thối rữa thành một đống xương trắng, phản ứng đầu tiên của Trương Huyền chính là chạy tới hành lang nôn khan một trận.

“Khó chịu lắm sao? Nếu không để tôi đưa cậu trở về nghỉ ngơi trước?” Niếp Hành Phong xoa xoa giữa lưng giúp Trương Huyền, lo lắng hỏi.

Làm thiên sư, chỉ sợ cảnh tượng kinh khủng hơn Trương Huyền đã cũng gặp qua, cậu ta phản ứng mãnh liệt như vậy làm cho Niếp Hành Phong cảm thấy rất bất ngờ.

Sở Phong cũng đi ra, nói: “Tôi vốn là muốn cho cậu nhìn xem đây có phải là quỷ thần tác quái hay không, cậu không cảm thấy là thi thể hư thối quá nhanh sao?”

“Hắn bị ướp lạnh, sau khi băng tan ra hư thối nhanh cũng thực bình thường.” Trương Huyền tức giận nói.

Tưởng tượng lại cảnh tượng vừa rồi, toàn thân cậu liền khó chịu, không phải thị giác tác động gây nên cảm giác ghê tởm, mà là đống xương trắng kia tản mát ra một thứ mùi làm cho cậu chán ghét, sớm biết như thế, đánh chết cậu cũng không đến.

“Cho dù cách giả thích của cậu chính xác, nhưng thi thể khác cũng như thế thì sao? Hàn Duy cũng không khá hơn là mấy đâu.” Sở Phong ở bên cạnh từ từ nói.

Niếp Hành Phong sửng sốt, “Hàn Duy?”

“Đúng vậy, hắn cũng tham dự tiệc rượu lần đó của Trình Lăng, sau đó thì lại bị chết vì nổ gas, Niếp tiên sinh, có hứng thú xem một chút không?”

https://thuviensach.vn

“Tôi đi.” Niếp Hành Phong vỗ vỗ tay Trương Huyền, “Cậu ở đây nghỉ ngơi một chút, tôi đi một lát rồi sẽ quay lại.”

“Tôi cũng đi.”

Lòng hiếu kỳ nổi lên, Trương Huyền cố khống chế cảm giác không khoẻ, cùng Niếp Hành Phong đi theo Sở Phong đi vào một căn phòng khác.

Tình trạng của Hàn Duy so với Triệu Uyên thì tốt hơn, bộ xương trắng ngay ngắn hoàn chỉnh đến độ có thể trực tiếp chuyển đến đại học y làm tiêu bản, nếu không phải Sở Phong nhắc nhở, đánh chết Trương Huyền cũng không tin đây là thi thể của Hàn Duy.

Cảm giác không khoẻ cảm lại bốc lên, bất quá sau khi nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Niếp Hành Phong, khó chịu nháy mắt tiêu tan, hì hì, hóa ra chiêu tài miêu quan tâm mình như vậy, trước kia cho dù anh ta có quan tâm cũng sẽ không biểu đạt rõ ràng như thế, xem ra thân phận người yêu quả nhiên khác biệt.

Trương Huyền trong lòng vui vẻ thoải mái, còn Niếp Hành Phong thì hỏi Sở Phong, “Sao lại biến thành như vậy?”

“Lúc ban đầu thi thể của Hàn Duy sau khi bị cháy là đen thui như than, nhưng sau khi chúng tôi khám nghiệm không lâu, hắn liền hóa thành thế này, rất quỷ dị đúng không, tôi lo lắng xác chết vùng dậy, cho nên mới kêu Trương Huyền đến thi pháp trấn tà.”

“Yên tâm đi, không có việc gì đâu, hai thi thể này ngủ so với xác ướp còn ngon giấc hơn đấy.”

Triệu Uyên khi chết hồn phách đã mất, hiện tại nhìn Hàn Duy thì cũng thấy như vậy, không biết hồn phách bọn họ là bị người thi pháp trấn trụ, hay là bị đánh tan, dù sao chắc chắn là không liên quan gì đến quỷ vô thường, đống quỷ âm phủ kia làm việc hiệu suất không có cao như vậy.

https://thuviensach.vn

Lo lắng cho thân thể của Trương Huyền, Niếp Hành Phong không nán lại lâu, cùng Sở Phong nói xong vài câu liền kêu Trương Huyền rời đi, khi bọn họ đi qua văn phòng cục cảnh sát, oan gia ngõ hẹp, Lục Thiên An và Địch Sí đang ở đó.

Nhìn thấy Niếp Hành Phong, Lục Thiên An mặt tối sầm hung hăng trừng anh, Địch Sí lại cười đi lên trước, vươn tay về phía anh, "Niếp tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau."

Niếp Hành Phong không có nắm tay đáp lại, anh chán ghét cảm giác khi tiếp xúc với Địch Sí, cái loại khí tức tà ác âm u này làm cho anh cực kỳ không thoải mái.

"Địch tiên sinh, xin chào."

Trương Huyền đúng lúc tiến lên bắt tay với Địch Sí, cười hì hì nói: "Lại trùng hợp gặp hai người ở đây, xem ra chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại nhau ở trên toà án."

"Không." Địch Sí mắt đen đảo qua Trương Huyền, mỉm cười nói: "Chúng ta sau này sẽ còn thường xuyên gặp nhau."

Sở Phong đứng ở bên cạnh, ngửi được mùi thuốc súng lan tỏa trong không khí, hai BOSS của hai bên nếu ở cảnh cục muốn làm cái gì, bọn họ mấy con tôm con tép này không chịu nổi trách nhiệm, đang muốn tiến lên hoà giải, Thường Thanh chạy tới gọi anh đi nghe điện thoại.

Sở Phong rất nhanh đã trở lại, ánh mắt đảo qua hai bên, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị: "Niếp tiên sinh, Lục tiên sinh, tôi nghĩ mọi người có thể không cần phải lên tòa án chịu thẩm vấn đâu, có một người ngay lập tức sẽ tới đây, các người nhất định sẽ rất vui khi nhìn thấy người ấy."

Trương Huyền khó hiểu hỏi: "Là ai?"

https://thuviensach.vn

Sở Phong không trả lời, còn cười mỉm theo kiểu ‘thừa nước đục thả câu’ với cậu.

Đáp án rất nhanh liền được công bố, ngay khi nhìn thấy một cô gái tóc ngắn có màu da cam đi vào, mọi người cùng kêu to: “Trình Lăng!”

Cô gái có dáng người cao gầy đang đứng trước mặt đúng là Trình Lăng, nhìn thấy gương mặt không dám tin của tất cả mọi người, cô mỉm cười.

“Tôi đi sang vùng khác du lịch, quay về thì nghe thấy lời đồn mình mất tích bị giết, liền vội vàng gọi điện thoại đến cục cảnh sát bác bỏ tin đồn, Sở cảnh sát nói mọi người đều ở đây nên tôi liền lập tức chạy tới. Chú, thật sự là rất xin lỗi, đáng ra trước khi đi cháu nên nói với chú một tiếng, đều do cháu không cẩn thận, làm rơi điện thoại vào trong nước, không ngờ vì một chút sai lầm nhỏ của cháu gây phiền toái cho mọi người nhiều như vậy.”

Trình Lăng mặc áo trắng điểm hoa, quần dài màu vàng nhạt, giày da màu trắng dính chút vết bùn, tóc cũng có chút rối loạn, bộ dạng cô không xinh đẹp, nhưng giọng nói trong trẻo, làm cho người ta có cảm giác nhiệt tình cởi mở.

Hóa ra chiêu tài miêu thích kiểu phụ nữ như thế này.

Trương Huyền thực buồn bực nhìn xem Niếp Hành Phong, lại nhìn xem Lục Thiên An, phát hiện Lục Thiên An vẻ mặt như thể gặp quỷ, cố mỉm cười, có điều nhìn qua giống như là bị trúng gió.

“Hoan nghênh trở về!”

Niếp Hành Phong lấy lại tinh thần đầu tiên, đi lên trước mỉm cười với Trình Lăng nói: “May là cô trở về đúng lúc, nếu muộn thêm vài ngày, tôi sẽ bị đưa lên toà án .”

https://thuviensach.vn

“Thật xin lỗi, xin đừng trách chú tôi, ông chỉ là rất lo lắng cho tôi nên mới như vậy.” Trình Lăng xin lỗi nói: “Tôi cùng chú trở về trước, sau sẽ điện thoại lại cho anh.”

Sau khi Trình Lăng cùng Lục Thiên An đi rồi, Sở Phong cười nói: “Thật sự là phong hồi lộ chuyển(thay đổi hoàn toàn), không ngờ náo loạn mấy ngày kết cục lại là như vậy, xem ra chúng ta đã nghĩ mọi chuyện quá phức tạp.”

“Hy vọng sự tình thật sự là đơn giản như vậy.” Niếp Hành Phong thản nhiên trả lời.

Bác bỏ tin đồn quả thực là rất đơn giản, cùng ngày hôm đó Trình Lăng xuất hiện cùng cảnh sát tổ chức một cuộc họp báo ngay buổi chiều liền được đưa tin lên TV, Niếp Duệ Đình xem xong lập tức gọi điện thoại tới, nén giận nói: “Anh hai, Trình Lăng làm việc cũng thực là không có suy nghĩ, may mà không gây nên phiền toái quá lớn, anh khi nào thì quay lại công ty? Em một mình làm nhiều việc như vậy thật sự rất vất vả.”

“Vất vả thêm vài ngày nữa đi, anh cảm thấy sự tình chưa chấm dứt như vậy đâu.”

“Không phải chứ, anh hai, em không muốn già sớm đâu, Tiểu Tiên Tiên của đoàn Rose Hall nói nếu em không đến cổ vũ, sau này sẽ không thèm để ý đến em. . . . . .”

Niếp Hành Phong cúp ngay điện thoại.

Thật hy vọng tên em trai phong lưu này một ngày nào đó cũng trông thấy quỷ, xem nó còn dám nửa đêm ra ngoài kiếm phụ nữ nữa không!

“Trình Lăng không phải đã trở lại sao? Tại sao lại nói còn chưa chấm dứt?” Nghe Niếp Hành Phong nói, Hoắc Ly ở bên cạnh kỳ quái hỏi.

https://thuviensach.vn

“Hồ ly ngốc, nếu sự tình thực sự đơn giản như vậy, vậy cái chết của Hàn Duy và Triệu Uyên, còn có chuyện chủ tịch bị thôi miên thì giải thích như thế nào?” Tiểu Bạch ở trước gương đùa nghịch sợi dây chuyền Chanel Trương Huyền vừa mới mua cho mình, khinh thường phản bác.

Trương Huyền nhún nhún vai, “Đúng vậy, một người bị chết cháy, một người bị đông chết, kế tiếp không biết thế nào.”

“Thật là khủng khiếp, em vẫn là nên đi làm cơm thôi, Tiểu Bạch cùng nhau đi.”

Nhớ tới tình trạng đóng băng của Triệu Uyên, Hoắc Ly run lên, không để ý Tiểu Bạch mãnh liệt phản đối, kéo nó vào phòng bếp.

Trương Huyền ngồi xuống bên cạnh Niếp Hành Phong, an ủi nói: “Mặc kệ nói như thế nào, Trình Lăng đã trở lại, đây cũng là chuyện tốt.”

Quả thật là chuyện tốt, mặc dù có chút ra ngoài dự kiến của anh, hơn nữa biểu tình của Lục Thiên An sau khi nhìn thấy Trình Lăng cũng thực đáng để suy nghĩ.

Di động vang lên, là một dãy số lạ, Niếp Hành Phong do dự một chút, mới ấn nghe.

Bên kia vang lên giọng nói nhỏ của Trình Lăng, “Hành Phong, tôi rất sợ. . . . . .”

“Xảy ra chuyện gì?”

Thấy mặt Niếp Hành Phong lộ vẻ nghiêm trọng, Trương Huyền lập tức ghé lại, tựa vào bên tai anh cùng nhau nghe.

“Hôm nay ở cục cảnh sát tôi không nói thật, tôi không phải đi sang vùng khác du lịch, mà là bị bắt cóc, ngay vào đêm đó, sau khi anh đi.”

https://thuviensach.vn

“Tại sao không nói ra? Như vậy là có thể xin cảnh sát bảo vệ.”

“Tôi không dám. . . . . Bọn cướp tựa hồ rất hiểu rõ về tôi, tôi nghĩ người sai khiến bọn họ nhất định là người quen của tôi, bọn họ đem nhốt tôi trong một tầng hầm rất tối, lúc ban đầu tôi còn tưởng bọn họ là muốn đòi tiền, nhưng sau lại phát hiện ra bọn họ muốn giết tôi. . . . . .”

Trình Lăng thấp giọng nức nở, giọng nói vì kích động mà run rẩy, “Tôi không ngờ mình có thể trốn thoát, vốn muốn gọi điện thoại báo cảnh sát, sau lại nghe nói mọi người đều ở nên tôi liền trực tiếp tới đó, tôi bây giờ không dám dùng điện thoại trong nhà nói chuyện với anh, sợ bị nghe lén. . . . . .”

Khó trách Trình Lăng hôm nay nhìn qua có chút chật vật, hóa ra là vì thế, có điều Niếp Hành Phong rất bội phục sự trấn định và cơ trí của cô, cô xuất hiện ở cục cảnh sát, lại cùng đi với Lục Thiên An, tin tưởng trong một khoảng thời gian ngắn Lục Thiên An không dám động đến cô.

“Cô nghi ngờ Lục Thiên An?”

Trình Lăng do dự một chút, “Uyển Đình có ám chỉ với tôi, có thể lần tai nạn xe cộ trước kia cũng có liên quan đến chú tôi, cô ấy bảo tôi cẩn thận, nhưng tôi vẫn nghĩ không phải như vậy, bây giờ tâm tình tôi rất loạn, không biết nên tin tưởng ai. . . . . Hành Phong, thực xin lỗi đã làm liên lụy đến anh, tôi nghĩ chú tôi có thể là muốn mượn Niếp thị làm sự tình trở nên ầm ĩ, để mình thoát khỏi bị tình nghi. . . . . .”

“Vậy cô càng phải cẩn thận, ông ta suy tính nhiều như vậy để đối phó với cô, lại còn hãm hại tôi, nhất định sẽ không dễ dàng dừng tay.”

Trình Lăng cười khổ nói: “Tôi về nước chính là vì tránh ông ấy, không ngờ ông ấy vẫn là bức bách không tha. . . . . A, có người đến, lát nữa tôi sẽ gọi lại cho anh.”

https://thuviensach.vn

Bên kia điện thoại mơ hồ có tiếng bước chân, Trình Lăng lập tức hoang mang rối loạn ngắt điện thoại.

Chết tiệt chiêu tài miêu, hoàn hồn !

Thấy Niếp Hành Phong nghe điện thoại của Trình Lăng xong mất hồn mất vía, Trương Huyền đứng ở phía sau anh hai tay nắm lại, hỏi: “Tôi thấy ngón giữa bên tay phải của cô ta đeo một chiếc nhẫn rất đặc biệt, chắc không phải là vật đính ước anh đưa cho cô ta chứ?”

“Có sao? Tôi không chú ý.”

Kỳ thật Niếp Hành Phong sớm thấy được, đó đúng là lễ vật trước kia anh đưa cho Trình Lăng, dù không quá đắt tiền nhưng cũng rất tinh xảo, chiếc nhẫn đầu đuôi không phân rõ, ở giữa là hai trái tim đính vào nhau, có lẽ là sau khi bọn họ gặp lại Trình Lăng có ý muốn nối lại tình cũ, nhưng anh thì một chút ý nghĩ như vậy cũng không có, bên người có tiểu thần côn là đủ rồi.

Điện thoại của Trình Lăng không thấy gọi tới lần nữa, ngày hôm sau Niếp Hành Phong lại nhận được điện thoại Lục Uyển Đình, nói cô ngày mai lên máy bay quay về Mĩ, nghĩ muốn trước khi đi gặp anh một lát, Niếp Hành Phong đồng ý .

“Tôi không đồng ý, lần này không hại được Trình Lăng, Lục Thiên An hận anh chết đi được, anh còn dám qua lại với con gái ông ta, không sợ rằng đây là mỹ nhân kế ông ta bày ra sao?”

Niếp Hành Phong mới vừa buông điện thoại, đã bị Trương Huyền quở mắng một trận.

“Lục Uyển Đình khác với cha của cô ấy, Trình Lăng cũng nói như vậy không phải sao? Hơn nữa, Lục Thiên An bày ra mỹ nhân kế thì có lợi ích gì?”

https://thuviensach.vn

“Tôi đây đi cùng anh, người đâm vào Lục Uyển Đình là tôi, đi gặp cô ta cũng nên là tôi.”

“Cậu đến công ty xử lý đống công việc tồn đọng đi, tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu sau.”

Niếp Hành Phong cầm áo khoác đi ra ngoài, thấy nói không được anh, Trương Huyền lập tức gọi to: “Nhan Khai! Nhan Khai!”

Ánh sáng nhoáng lên một cái, Nhan Khai đã đứng ở trước mặt cậu, Trương Huyền hoảng sợ: “Siêu vận tốc ánh sáng a, thiểm linh(linh hồn đột nhiên xuất hiện)cũng chưa xuất hiện nhanh như ngươi.”

“Ngươi triệu ta đến có chuyện gì?”

Ở chung lâu ngày, Nhan Khai đối với thói lảm nhảm của Trương Huyền đã học được cách tự động bỏ qua, nếu không mỗi ngày chắc phải hộc máu ba lần, dù là thần bảo hộ cũng chịu không nổi.

“Đi theo chiêu tài miêu, ta sợ anh ta có nguy hiểm.”

Phân phó xong, vẫn thấy Nhan Khai vuốt ve loan đao bên hông, một chút cũng không nhúc nhích.

“Này, ngươi có nghe ta nói hay không?”

“Có, nhưng ta không thể làm theo lời phân phó của ngươi, bởi vì chủ nhân lo lắng ngươi gặp chuyện không may, đã bảo ta đi theo ngươi. . . . . .”

“Ta gặp chuyện không may? Ta thì có chuyện gì! Khó trách hai ngày vừa rồi ta luôn cảm thấy được sau lưng lạnh lẽo, hóa ra là ngươi làm bối hậu linh ở đằng sau, lập tức rời đi cho ta!”

“Ngươi không có quyền ra lệnh cho ta, dù cho ngươi có là người yêu của chủ nhân cũng thế.”

https://thuviensach.vn

Chỉ một câu làm Trương Huyền tức giận đi qua đi lại ba vòng, rống to: “Tiểu hồ ly, con mèo nhỏ, đi ra cho ta!”

“Bọn họ quay về Niếp trạch rồi, cho dù bọn họ ở đây, với đạo hạnh của tiểu hồ ly cũng không giúp được gì cho ngươi.”

“Shut up!”

Rốt cục cảm nhận được tâm tình của Niếp Hành Phong mỗi lần mắng cậu như vậy, Trương Huyền lấy điện thoại gọi cho Niếp Hành Phong, quát: “Anh vì cái gì hỏi cũng không hỏi liền phái Nhan Khai đi theo tôi?”

Niếp Hành Phong tay cầm vô lăng bị chấn đến run lên, vội đem di động di ra xa tai một chút, “Tôi cảm giác cậu có nguy hiểm . . . . . .”

“Rốt cuộc là tôi có nguy hiểm hay là anh có nguy hiểm? Từ đầu tới đuôi bị nữ quỷ bám theo không phải là anh sao?”

“Là tôi, nhưng mà. . . . . .”

“Tôi mặc kệ , anh muốn làm cái gì thì làm, dù sao anh là chủ tịch, nhưng thị vệ thần thì anh mang đi cho tôi, tôi không cần ai bảo hộ!”(ôi thức thần chứ)

“Trương Huyền, cậu tỉnh táo lại nghe tôi nói. . . . . .”

Điện thoại đầu bên kia đã dập máy.

Nghe tiếng tút tút, Niếp Hành Phong cười khổ, trên đời này trợ lý dám rống to như vậy với chủ tịch của mình có lẽ chỉ có một mình Trương Huyền, anh đoán được Trương Huyền biết chuyện này nhất định sẽ nổi giận, nhưng không nghĩ cậu ta lại tức giận đến như vậy.

Anh hiểu được suy nghĩ Trương Huyền, nhưng không cách nào nghe theo cậu ta, nữ quỷ xuất hiện vẫn làm cho anh tinh thần không yên, mà

https://thuviensach.vn

ngày hôm qua sau khi nhìn đến bộ dáng khó chịu của Trương Huyền khi thấy Triệu Uyên cùng Hàn Duy, cảm giác này liền càng mạnh liệt .

Có lẽ Trương Huyền sẽ cười nhạo trực giác của anh, nhưng anh biết mình không có dự cảm sai, giống như anh lúc còn nhỏ khi trải qua vụ tai nạn xe cộ đó, cảm giác hoảng hốt lúc ấy của anh cũng giống như bây giờ, cảm thấy có thứ gì đó rất trọng yếu sẽ rời khỏi mình, rồi lại không thể ngăn cản, bởi vì chính anh cũng không biết sẽ phát sinh cái gì.

Lục Uyển Đình ở tại một biệt thự bên bờ biển, biệt thự xây dựng ở giữa vùng núi đá, yên tĩnh lịch sự tao nhã, rất thích hợp làm nơi nghĩ tạm giải sầu, đó là một căn nhà của Trình Lăng, do Lục Thiên Khang thiết kế khi còn sống, Lục Uyển Đình không muốn ở cùng với cha, liền ở nhờ tại căn nhà này của Trình Lăng.

Khi Niếp Hành Phong đến, cố ý mua váy tặng cho Lục Uyển Đình tỏ vẻ xin lỗi, Lục Uyển Đình rất vui vẻ, dẫn anh vào phòng khách, cười nói: “Anh thật quá khách khí, kỳ thật người phải xin lỗi phải là tôi, cha tôi làm việc lỗ mãng gây rất nhiều rắc rối cho anh, tôi thực sự sợ anh khó chịu không muốn đến đây.”

“Sao lại thế được? Tôi còn sợ cô cũng cho rằng là tôi giết chị họ của cô.”

“Tôi chưa từng cho rằng như vậy, tuy rằng tôi biết Niếp tiên sinh có đai đen Taekwondo, nhưng tôi tin tưởng rằng ở ngoài ‘sàn đấu’ anh sẽ không động thủ, những người làm nghệ thuật như chúng tôi rất tin tưởng vào trực giác của chính mình.” Lục Uyển Đình nói đùa.

Cô có giọng nói trầm thấp ổn trọng, tóc đen dài được buộc rất đơn giản, trên người không mang trang sức gì quý trọng, lại có vẻ thanh thuần cao nhã, rất khó tin tưởng cô là con gái của Lục Thiên An.

Niếp Hành Phong uống một ngụm cà phê Lục Uyển Đình đưa tới, nhìn bốn phía xung quanh một chút, căn nhà xây dựng có chút cổ kính, bố trí

https://thuviensach.vn

đơn giản, nhưng không ảnh hưởng đến vẻ lịch sự tao nhã của nó, trên giá sách được bày đặt không ít đồ sứ tinh mỹ thời xưa, đối diện với phòng khách hình như là phòng làm việc, nhìn xuyên qua cửa kính phía bên dưới, có thể nhìn đến trên sàn nhà sắp đặt thưa thớt một ít hình điêu khắc đang làm giang giở, cặn dầu, thạch cao, còn có các loại dao dùng để làm tượng chất đống ở bên cạnh.

Lục Uyển Đình ngượng ngùng nói: “Tôi làm việc luôn luôn vứt bừa bãi, lập tức phải đi, nơi này đều chưa kịp thu dọn tốt, chị họ nhất định sẽ tức giận.”

“Nhìn ra được chị em các cô quan hệ rất tốt.”

“Đúng vậy, tôi không có chị em ruột, sau khi nghe nói một người chị họ, tôi rất vui.”

Nói đến Trình Lăng, Lục Uyển Đình ngọt ngào cười, “Cho nên trước khi đi tôi muốn gặp Niếp tiên sinh nói chuyện, chính là hy vọng sau này anh có thể chiếu cố nhiều đến chị ấy, chị ấy mấy năm gần đây vẫn luôn ở nước ngoài, ở đây chị ấy không có bạn bè nào đáng tin.”

“Thật phải đi sao? Thật sự là đáng tiếc, tôi thấy nơi này môi trường không tồi, rất thích hợp tĩnh tâm điêu khắc.” Niếp Hành Phong nhìn ra mặt biển yên tĩnh ngoài cửa sổ nói.

Ngoài cửa sổ có an trí lan can phòng hộ, có thể tựa vào đó ngắm trời biển một màu, Niếp Hành Phong nghĩ Lục Uyển Đình hẳn là rất thích nơi này, cô sở dĩ phải rời khỏi đây có thể là cảm thấy được đứng giữa cha và chị họ khó khăn như thế nào.

Một bên rèm cửa treo một vật thể hình nón hơi cong cong rất kỳ quái, màu nâu xám, phát ra màu sắc u ám, nhìn thấy nó, Niếp Hành Phong kìm lòng không nổi đi tới.

https://thuviensach.vn

Lục Uyển Đình cười hỏi: “Anh cảm thấy hứng thú với sừng tê giác sao?”

“Sừng tê giác?”

“Chính là sừng của bò tót đấy, cũng gọi là sừng tê giác. Anh xem, giữa phần đầu và phần đuôi của nó đều có những đường vân màu trắng liên kết với nhau, thể hiện tâm linh hòa hợp, truyền thuyết nói nếu để nó ở trong phòng, có thể tìm được tình yêu đích thực, đây là đồ của chị họ, có lẽ chị ấy về nước ngoại trừ để giải sầu, còn muốn tìm lại mối tình cũ.”

Vậy sao? Anh chỉ nghe nói thiêu đốt sừng tê giác có thể chiếu ra được thần tiên ma quái, không biết còn có liên quan đến cả chuyện tương tư, xem cái sừng tê giác này uốn cong thành vòng cung, đỉnh sừng ngọn hoắt giống như một thanh đoản kiếm nhỏ, trên thân sừng ngoại trừ đường vân trắng còn có vài đường vân tròn uốn lượn, chợt nhìn lại, nhìn giống như một khuôn mặt vặn vẹo được khắc trên đó, mồm miệng mở to, âm trầm đến mức làm cho người ta vừa thấy liền muốn lập tức dời mắt đi.

“Không nghĩ tới cô lớn lên ở nước ngoài, mà cũng tin tưởng những thứ này.” Niếp Hành Phong miễn cưỡng cười nói.

“Bởi vì bất cứ một cô gái nào cũng đều tin tưởng những truyền thuyết về tình yêu(ế, sao minh không vậy ta), cho dù không phải sự thật đi nữa.” Lục Uyển Đình cười nói: “Bác tôi khi còn sống thích thu thập các loại đồ hiếm là cổ quái, sừng tê giác này nhìn có vẻ rất cổ xưa, cho nên chị họ tôi tin chắc rằng nó linh nghiệm, mới lấy đến làm bùa hộ mệnh của mình, Niếp tiên sinh, cố lên nhé!”

Anh và Trình Lăng đều đã là chuyện quá khứ, còn cố lên cái gì?

Niếp Hành Phong trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào, may mà tiếng chuông điện thoại vang lên đúng lúc giúp anh thoát khỏi xấu hổ, thấy là Trương Huyền, anh liền nghe máy nói: “Tôi vẫn ổn!”

https://thuviensach.vn

“Tôi biết!” giọng nói khó chịu của Trương Huyền xuyên qua mạng điện thoại truyền tới rất rõ ràng, “Cùng mỹ nữ nói chuyện hẳn là rất khoái trá đúng không, chủ tịch!?”

Mùi dấm chua nồng đậm lộ ra vẻ lo lắng, bị nói khích, Niếp Hành Phong ngược lại lại muốn cười, “Có chuyện gì?”

“Tôi vừa mới nhận được điện thoại của cậu cảnh sát nhiệt huyết kia, nói bọn họ phát hiện ra một khối xương trắng, địa điểm cậu ta nói rất giống với nơi mà anh bảo là chôn Lão Uông, anh có muốn đến xem không?”

“Tôi lập tức tới ngay, cậu ở công ty chờ tôi.”

Niếp Hành Phong nói cáo từ với Lục Uyển Đình rồi đi ngay, lái xe thẳng về công ty, Trương Huyền đứng ở dưới lầu, thấy anh đến, nhìn nhìn đồng hồ nói: “Hừm, anh lần sau dùng xe tăng đến là tốt lắm, nhất định càng uy phong.”

Niếp Hành Phong mở cửa để cậu lên xe, hỏi: “Vẫn còn tức giận?”

“Đem bối hậu linh triệu đi thì tôi sẽ không tức giận nữa.”

Nói thật, cậu không có khả năng thật sự nổi giận với Niếp Hành Phong, không ai dám gây khó dễ với ‘tiền’ đúng không? Nhưng mà, muốn có đãi ngộ thì nên tranh thủ một chút, cậu cũng có quyền riêng tư, không thể làm cái gì đều để cho cái u linh âm trầm phía sau kia nhìn thấy.

“Chờ đến khi sự tình đều giải quyết xong được không?”

“Hai ngày!”

Nể mặt chủ tịch, Trương Huyền nhân nhượng một chút, thay đổi đề tài, “Chủ tịch, anh có thấy là chúng ta hiện tại so với cảnh sát còn chuyên

https://thuviensach.vn

nghiệp hơn không, ở đâu có giết người là chạy tới đó, không bằng sau này chúng ta hợp tác làm thám tử đi?”

“Được.” Niếp Hành Phong nở nụ cười, chỉ cần Trương Huyền thích, anh không phản đối.

Hai người dựa theo địa chỉ Ngụy Chính Nghĩa đưa cho đi đến hiện trường, kỳ thật không cần xem địa chỉ cũng có thể tìm được, vị trí chổ đó căn bản vẫn nằm trong trí nhớ của Niếp Hành Phong, anh vốn tưởng rằng tất cả trí nhớ về chuyện giết người đều là do Hàn Duy giả tạo, không ngờ rằng Lão Uông thật sự đã chết.

“Xem ra vận khí của Hàn Duy không tốt như khả năng dùng thuật thôi miên của hắn, bị cháy xong biến thành bạch cốt không nói, ngay cả hồn phách đều tan, hy vọng tình trạng chết của Lão Uông không kinh khủng như vậy.”

Sự thật chứng minh, không phải kinh khủng mà là rất kinh khủng, sau khi nhìn thấy một bộ xương người trắng toát nằm thẳng ở dưới hố đất, xương cốt toàn thân đều dính đầy bùn đất, Trương Huyền lập tức chạy ra xa nôn khan, Niếp Hành Phong lo lắng cho cậu, đuổi theo nói: “Nếu không cậu cũng uống nước bùa đi, có lẽ sẽ đỡ hơn.”

“Uống nước bùa là độc quyền của anh.” Trương Huyền ngồi xổm ở bên bờ sông há mồm to hít thở không khí trong lành nói.

Một thứ mùi rất cổ quái, hư thối mà tà ác, tróc quỷ nhiều năm như vậy, cậu vẫn là lần đầu thất thố thế này, xem ra Lục Thiên An không chỉ có dưỡng quỷ giết người, còn có cả tà thuật, cái này rốt cuộc là pháp thuật gì, có thể đoạt đi hồn phách con người?

Giác quan thứ sáu thông linh không thông báo gì, Trương Huyền suy nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra, đành phải nói: “Anh đi nhìn xem có… manh mối gì không, tôi ở đây chờ anh.”

https://thuviensach.vn

Hài cốt là do mấy đứa bé chơi đùa ở gần đó vô tình phát hiện ra, chôn cũng không sâu, thi thể vặn vẹo biến hình, xương cổ bị gảy, chân trái cũng có dấu vết nối xương, chứng minh là Lão Uông, bởi vì Niếp Hành Phong từng nghe Lão Uông nói chân trái ông ta từng bị gãy xương vì tai nạn xe cộ.

“Chủ tịch anh xem, đây là phát hiện ở trong xương tay của ông ta, là vàng ròng nha, hung thủ nhất định rất có tiền.” Ngụy Chính Nghĩa đem túi vật chứng đưa cho Niếp Hành Phong.

Cậu ta ở Trương gia hai ngày, thật đúng là coi Trương Huyền như sư phụ, chủ tịch của sư phụ đương nhiên cũng chính là chủ tịch của mình, vì thế cách xưng hô càng trở nên dễ kêu dễ gọi.

Trong túi vật chứng túi là một viên cúc áo bằng vàng ròng, trên cúc áo còn vướng một sợi chỉ, hiển nhiên là người chết khi bị hại đã liều mạnh túm lấy, người có thể sử dụng cúc áo đắt tiền như vậy không nhiều, Niếp Hành Phong thực tự nhiên liền nghĩ tới Lục Thiên An.

“Xương cổ ông ta là như thế nào mà bị gãy?”

“Hẳn là là bị gậy cứng linh tinh gì đó đánh gãy, một cú chí mạng, nhưng mà theo như tình trạng giãy giụa của ông ta thì hình như lại là bị chôn sống, còn nữa, bùn đất đều thấm vào trong xương cốt của ông ta, hung thủ nhất định đã làm gì đó với khối thi cốt này.”

“Mời Trình Lăng đến cảnh cục xem sao, có lẽ cô ta nhận ra được cúc áo này.”

Niếp Hành Phong nói xong liền xoay người rời đi, không muốn nhìn thêm một chút nào nữa, giống như Trương Huyền mỗi lần nhìn đến bộ xương đều thấy không khoẻ, anh mỗi lần nhìn thấy lại cảm giác rất bất an.

https://thuviensach.vn

Nhận được điện thoại của Ngụy Chính Nghĩa, Trình Lăng liền nhanh chóng tới cục cảnh sát, thần sắc của cô ta hôm nay thoạt nhìn không tồi, mặc một bộ váy dài làm dáng người thêm thon thả, nhìn thấy Niếp Hành Phong và Trương Huyền cũng ở đấy, cô sửng sốt.

“Chú tôi lại tìm đến anh gây phiền toái ?”

Ngụy Chính Nghĩa mời cô ngồi xuống, “Không liên quan gì đến chủ tịch, chúng ta mời cô đến chính là muốn hỏi một chút cô có từng nhìn thấy cái cúc áo này bao giờ chưa?”

Nhìn đến cúc áo màu vàng trong túi vật chứng, Trình Lăng vô cùng kinh ngạc nói: “Ơ, đây là cúc đính trên áo bành tô của chú tôi, ông ấy mới đặt làm từ Paris, mấy ngày hôm trước còn mặc nó tham dự tiệc rượu, sao lại nằm trong tay các anh?”

Ánh mắt của cô đảo qua đảo lại giữa Ngụy Chính Nghĩa và Niếp Hành Phong, khẩn trương hỏi: “Có phải xảy ra chuyện gì không?”

“Chúng tôi nghi ngờ ông ta có liên quan đến một vụ giết người, cho nên mời cô hỗ trợ điều tra.”

Thấy Ngụy Chính Nghĩa bắt đầu chính thức thẩm vấn Trình Lăng, Niếp Hành Phong rời khỏi phòng, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi Trương Huyền, “Cậu đổi nước hoa ?”

“Đúng vậy, ” Trương Huyền kì quái nhìn anh, “Tôi gần đây đang dùng nước hoa CK số lượng hạn chế mà anh tặng lần trước, sao vậy?”

“Không có gì.”

Nửa tiếng sau Trình Lăng đi ra, thấy cô tay chân khẩn trương phát ra run rẩy, Niếp Hành Phong nói: “Thật xin lỗi, là tôi bảo cảnh sát mời cô đến làm xác nhận, không làm cô sợ chứ?”

https://thuviensach.vn

“Không có, tôi vẫn ổn, chính là không dám tin tưởng chú tôi lại giết người.” Trình Lăng miễn cưỡng cười, “Ông ấy vì cái gì phải làm như vậy?”

“Điều này phải hỏi chính ông ta, nhưng nếu có thể nhờ cơ hội này mà bắt được ông ta, đối với cô mà nói, đây không phải là chuyện không tốt.”

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7

Kết quả khám nghiệm tử thi chứng thật hài cốt là Lão Uông, sáng sớm ngày hôm sau Trương Huyền còn đang ăn cơm thì Ngụy Chính Nghĩa gọi điện thoại tới, nói rằng cậu ta đã lấy được lệnh khám xét từ chỗ cục trưởng, chuẩn bị đi đến nhà Lục Thiên An điều tra, hy vọng cậu đi cùng.

Trương Huyền nhìn Niếp Hành Phong đang đứng trước gương đeo cà vạt, từ chối: "Lão Đại, tôi là trợ lý chủ tịch của Niếp thị chứ không phải cảnh sát, cậu đi chấp hành nhiệm vụ lôi kéo tôi đi theo làm gì?"

"Bởi vì phó chức của sư phụ là thiên sư mà, không gọi người thì gọi ai? Người yên tâm, phí tróc quỷ đệ tử sẽ chi, cộng thêm phí đi công tác, tiền xăng, phí đi đường mệt mỏi. . . . . ."

Sợ Trương Huyền từ chối, Ngụy Chính Nghĩa lập tức đem tất cả ưu đãi đều liệt kê ra, trong khoảng thời gian này cậu ta xem như đã lĩnh giáo uy lực của quỷ, nghĩ đến Lục Thiên An có thể dùng tà thuật, phía sau không có thiên sư chống đỡ cho, cậu làm sao dám lấy 'đá chọi với đá'?

Tiền mặt nhất thời bay bay đầy trời trước mắt Trương Huyền.

Lại liếc nhìn trộm Niếp Hành Phong, có tiền cậu đương nhiên muốn kiếm, nhưng chiêu tài miêu cũng phải gật đầu mới được, đừng quên người ta mới là chủ tịch.

"Cậu đi đi, việc ở công ty tôi sẽ để cho người khác xử lý."

https://thuviensach.vn

Sớm từ trong ánh mắt tràn đầy nguyên bảo (đĩnh vàng hay đĩnh bạc ngày xưa của TQ) của Trương Huyền nhìn ra được tâm tư của cậu, Niếp Hành Phong thắt cà- vạt xong, xoay người nói với cậu: “Có điều, nhớ rõ phải cẩn thận.”

“Yên tâm đi, tôi có bối hậu linh trợ uy, hắn cả ngày ở trong thanh đao nạp điện, khi tất yếu có thể dùng như dùi cui điện, chút nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho anh.”

Được đặc xá một chút, tinh thần Trương Huyền lập tức trở nên tỉnh táo, vội vàng ăn cho xong cơm liền xách áo khoác chạy ra ngoài, Niếp Hành Phong nhìn xem Nhan Khai, hắn cũng vẻ mặt đen như than đi theo.

Niếp Hành Phong ăn xong sớm một chút, lái xe đến công ty, xe chạy đến một góc rẽ, đột nhiên trước mắt sáng ngời, quỷ ảnh giống như sương trắng vọt tới ngay kính trước của xe, một bàn tay xuyên qua mặt kính thủy tinh cố sức vươn về phía anh.

Lại là nữ quỷ đó!

Cánh tay trắng toát vươn tới gần, Niếp Hành Phong theo bản năng giơ tay đẩy ra, ấn ký chữ S trên cổ tay từ bên dưới ống tay áo lộ ra, nhất thời sương trắng quay cuồng, phát ra một tiếng gào thét thống khổ.

Bóng trắng dưới ánh sáng vàng trở nên nhạt nhẽo, không tụ nổi thành hình người, đột nhiên, một cái chuông đồng treo trên mặt kính trước của xe rung lên dữ dội, sau đó bị vỡ làm hai nửa, rơi xuống trên ghế ngồi, xe thể thao không theo sự điều khiển vẫn chạy nhanh về phía trước.

Cái chuông đó là sau khi nghe nói Niếp Hành Phong gặp quỷ, Trương Huyền cố ý bắt anh treo lên xe để định thần, ngay cả bùa trấn cũng bị đánh gãy, có thể thấy được chấp niệm của Quỷ Hồn mạnh đến cỡ nào, Niếp Hành Phong dùng sức giữ chắc tay lái, kêu lên: “Buông tay, nếu cứ khăng khăng tiếp tục, ngươi liền hóa thành tro bụi !”

https://thuviensach.vn

『 Cứu người đó. . . . . Cứu người đó. . . . . 』

Giọng nói nhỏ nhè nhẹ trầm bổng vang lên quanh quẩn trong xe, tràn ngập tuyệt vọng, Niếp Hành Phong hơn nữa ngày mới nghe hiểu, vội hỏi: "Cứu ai. . . . . ."

Không có lời đáp lại, bóng trắng dưới luồng sáng hóa thành một đống xương trắng, rồi sau đó liền biến thành bụi tiêu tán, Niếp Hành Phong chậm rãi dừng xe lại, trong lòng một suy nghĩ lóe lên, vội đánh tay lái, chạy xe về phía nhà họ Lục.

Nhà của Lục Thiên An là biệt thự ba tầng, là nơi tách xa khu dân cư, người nhà Lục gia tựa hồ đều thích xây nhà ở những nơi xa xôi yên lặng, gần đó cơ hồ không có nhà nào khác.

Niếp Hành Phong mới vừa lái xe đến gần, chợt nghe có tiếng súng vang lên, anh vội nhảy xuống xe chạy tới, cửa chính của Lục gia mở rộng, trên hành lang rất lộn xộn, anh đi vào, thấy trong phòng tứ phía rèm đều đóng kín, có vẻ thực âm u.

Phía sau có tiếng bước chân, Niếp Hành Phong quay đầu lại, nhìn thấy Thường Thanh, trong tay còn cầm súng.

"Trương Huyền đâu?"

"Không biết, tên khốn Lục Thiên An đó lúc đầu còn làm bộ như rất hợp tác để cho chúng tôi điều tra, ai ngờ chờ đến khi chúng tôi tiến vào ông ta lại đột nhiên nổ súng đột kích cảnh sát, sau đó bỏ chạy, căn nhà này phòng ở xây rất cổ quái, chúng tôi đành phải phân công nhau chia ra đi tìm."

Đột kích cảnh sát?

Đó là một đáp án làm cho Niếp Hành Phong không thể tưởng tượng được.

https://thuviensach.vn

Chỉ dựa vào một viên cúc áo rất khó cáo buộc Lục Thiên An có tội, nhưng đột kích cảnh sát thì chắc chắn sẽ bị định tội, Lục Thiên An hẳn là hiểu được đạo lý này.

Niếp Hành Phong xoay người chạy lên lầu hai, Thường Thanh vội vàng đuổi theo, lầu hai càng âm u hơn, Niếp Hành Phong mới vừa chạy tới một nửa, liền nhìn thấy trong bóng đêm có cái mặt quỷ phóng mạnh tới, Thường Thanh hoảng sợ bước trật bậc cầu thang, ngã xuống dưới, Niếp Hành Phong vội kéo cậu ta lại, ai ngờ phía sau có lực mạnh vọt tới, đẩy anh ngả xuống lầu.

Giống như trước đây, Thường Thanh lại lấy hôn mê chấm dứt chiến đấu, Niếp Hành Phong lại ở giữa lúc đang lăn người xuống nắm được một chỗ nào đó trên tay vịn của cầu thang, ngay lập tức một âm thanh nặng nề vang lên, vách tường trước mặt bổng nhiên trượt sang một bên, lộ ra một cái hành lang dài ở bên trong.

Không thời gian để ý tới Thường Thanh, Niếp Hành Phong đứng lên đi vào hành lang dài đó, anh có cảm giác, Lục Thiên An đang trốn ở bên trong.

Cửa ngầm đóng lại ở phía sau Niếp Hành Phong, hành lang liền trở nên tối tăm, anh mò mẫm đi về phía trước, cuối đoạn đường có ánh đèn mỏng manh chập chờn, đó là một gian đại sảnh, ở giữa phòng có treo một ngọn đèn nhỏ, trong phòng ánh sáng rất mờ nhạt, trong một góc đại sảnh có đặt một tấm bình phong bằng gỗ lim, có thanh âm từ phía sau bình phong truyền đến.

“Đừng, đừng tới đây, nếu không ta sẽ bắn chết ngươi!”

Là Lục Thiên An, lời nói tuy rằng tàn nhẫn, nhưng đáng tiếc giọng nói run rẩy thể hiện rõ ông ta đang sợ hãi, Niếp Hành Phong lập tức đi tới.

https://thuviensach.vn

Lục Thiên An cầm súng lui vào góc tường, sắc mặt xanh mét, tóc hỗn độn, tay áo cũng bị xé rách, xem ra tựa hồ mới vừa đánh nhau, nhìn thấy Niếp Hành Phong, ông ta lập tức giơ súng kêu to: "Đứng lại!"

Niếp Hành Phong đứng ở bên cạnh bình phong, thấy bàn thờ bên cạnh Lục Thiên An có rất nhiều bức tượng nhỏ bằng gỗ chạm khắc rất quái dị, trong đó trên đầu một bức tượng gỗ có dán lá bùa viết tên anh, anh hừ một tiếng.

"Đi tự thú đi, ông trốn không thoát đâu."

"Ta biết ta trốn không thoát, không ai có thể thoát được ! Quỷ Hồn bọn họ tới tìm ta, nói muốn bắt ta đền mạng. . . . . ."

Lục Thiên An thần kinh rối loạn la hét, bộ mặt vì sợ hãi mà kịch liệt vặn vẹo, họng súng chỉ về phía Niếp Hành Phong không ngừng run rẩy.

"Nếu đã biết mình trốn không thoát, thì ngay từ đầu đáng ra không nên giết người, ông nắm trong tay mấy trăm triệu, vì cái gì lại không để yên cho Trình Lăng?"

"Mấy trăm triệu trong tay? Ha ha. . . . . ."

Lục Thiên An cười ha hả, "Đó đều là gạt người, công ty đứng dưới tên ta vẫn mãi bị lỗ, chỉ còn lại cái vỏ, tiền vay ngân hàng tư nhân cũng không còn, ta chỉ còn đường chết, ông anh ta lại đem tất cả tài sản đều để lại cho con riêng của hắn, còn tự cho là thông minh ghi thêm vào di chúc là nếu Trình Lăng gặp chuyện bất trắc, tài sản tự động quyên góp cho tổ chức từ thiện, làm mất công ta thiết kế một vụ tai nạn xe cộ. . . . . ."

"Cho nên ông liền thay đổi kế hoạch, trước bắt cóc cô ta, sau đó nghĩ biện pháp đem tội giết người đổ lên trên người tôi, lợi dụng dư luận làm cho người ta suy nghĩ theo hướng đó, sau đó lại biến Trình Lăng thành người thực vật, lấy danh nghĩa chiếu cố cô ta, như vậy tài sản của Lục gia

https://thuviensach.vn

liền danh chính ngôn thuận đến tay ông, ông tính toán như vậy phải không?”

Niếp Hành Phong không phải không có chế nhạo nói: “Đáng tiếc, kết quả những gì đã tính toán là có vẻ như cái gì ông cũng không chiếm được. . . . .”

Đoàng!

Lời chế giễu của anh thành công chọc giận Lục Thiên An, thấy ông ta bóp cò súng, Niếp Hành Phong vội lắc mình tránh, viên đạn xuyên qua bình phong bắn vào trên bức tường đối diện, Lục Thiên An kêu to: “Đi ra, ta không tin giết không chết ngươi!”

Điên cuồng hét lên bắn mấy phát đạn, trong đó một viên bắn xoẹt qua bóng đèn, làm đồ cổ là con ngựa bằng thủy tinh đặt trên kệ ở đằng trước bị đánh cho dập nát.

“A. . . . . ”

Bị chấn đến mức rạn nứt bóng đèn chịu không được cháy lên, nháy mắt vỡ tung văng khắp nơi, mảnh nhỏ bắn ra cắm vào tay Lục Thiên An, ông ta tru lên thả súng ra, gục người về phía trước, giá đỡ của bình phong bằng gỗ lim bị thúc phải, cả bức bình phong nghiêng đổ về phía Niếp Hành Phong.

Niếp Hành Phong vốn đang núp sau bình phong, trong lúc vội vàng nghĩ muốn xoay người tránh ra, ai ngờ tay đặt lên trên mặt sàn lại đè trúng phải một mẩu đèn vỡ, cảm giác đau đớn như bị kim châm truyền lên, vì bị chuyện này cản trở nên không kịp phản ứng, bình phong trầm trọng ngã xuống vào đầu anh. . . . . .

Niếp Hành Phong dưới tình thế cấp bách vội dùng hai tay bảo vệ đầu, chỉ nghe một tiếng ầm nổ vang, sau một lúc lâu lại không có cảm giác đau đớn,

https://thuviensach.vn

anh nghi hoặc ngẩng đầu, phát hiện bình phong ngã sang phía ngược lại, cũng chính là bên phía Lục Thiên An.

“Chủ tịch! Chủ tịch!”

Tiếng kêu kinh hoảng của Trương Huyền truyền đến, Niếp Hành Phong mới vừa đứng lên, chỉ thấy cậu ta từ bên ngoài vọt như bay vào, kêu to: “Anh bị thương?”

Giữ chặt chiêu tài miêu nhìn kỹ trên dưới trái phải trước sau, phát hiện anh ta chỉ bị thương một chút ở bàn tay, Trương Huyền nhẹ nhàng thở ra, chỉ tay về phía lòng bàn tay của anh, đầu ngón tay quay quay, hạ bùa chú cầm máu.

“Vừa rồi ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy? Tôi vừa mới tiến vào liền nhìn đến ánh lửa bùng lên, còn tưởng là gas nổ, may mắn tổ sư gia phù hộ, anh không có việc gì. . . . . .”

Ánh lửa? Ánh lửa ở đâu?

Niếp Hành Phong theo bản năng quay đầu nhìn xem bốn phía, thấy bức bình phong rất nặng kia, còn có, phía dưới bình phong có chất lỏng đậm đặc không một tiếng động chảy ra. . . . . .

Vừa rồi bức bình phong rõ ràng là nện xuống người anh, Tại sao lại đột nhiên đổ ngược sang phía bên kia?

Niếp Hành Phong không thể nào hiểu nổi, hỏi Nhan Khai đang đứng ở phía sau Trương Huyền, “Là ngươi cứu ta?”

“Không phải, ta vẫn luôn ở cùng Trương Huyền, không cảm ứng được chủ nhân có nguy hiểm.”

https://thuviensach.vn

Ngụy Chính Nghĩa và Sở Phong rất nhanh chạy tới đây, thấy bọn họ kiểm tra hiện trường, Trương Huyền kéo Niếp Hành Phong đi bên ngoài, oán hận nói: “Lục Thiên An cư nhiên giấu mình ở vùng âm địa (đất âm) làm phép, khó trách tôi tính không ra phương vị của ông ta, anh không đi làm, chạy đến chỗ nguy hiểm thế này làm gì?”

“Tôi lại nhìn thấy nữ quỷ mặc váy trắng kia, cô ta giống như cầu tôi cứu cậu, tôi sợ cậu gặp nguy hiểm nên liền chạy đến.”

“Tôi thì gặp cái gì nguy hiểm? Vừa rồi người có nguy hiểm chính là anh đấy! Rõ ràng là làm chủ tịch, IQ lại thấp như vậy, lời quỷ nói cũng tin, anh không biết chuyện ma quỷ thì kể mãi không hết sao?”

Tiểu thần côn sinh khí, Niếp Hành Phong ‘thức thời làm trang tuấn kiệt’, không dám đề cập đến chuyện mình bị quỷ đẩy xuống lầu.

Cảnh sát hỗ trợ rất nhanh liền chạy tới, mọi người hợp lực khiêng bức bình phong ra, Lục Thiên An đã chết được một lúc, bình phong rất nặng làm dập nát xương cốt toàn thân của ông ta, máu tươi từ trên đầu chảy ra, nhìn đến thảm trạng của ông ta, Niếp Hành Phong cả người toát mồ hôi lạnh, âm thầm cảm thấy mình may mắn, nhìn thấy ấn ký chữ S trên cổ tay, nghĩ thầm,rằng có lẽ là Trương Huyền trong lúc vô ý cứu mình.

Cảnh sát tìm thấy rất nhiều tượng gỗ dùng để hạ bùa chú trong gian mật thất, ngoài Niếp Hành Phong, còn có Hàn Duy, Triệu Uyên, do đó suy đoán ông ta lợi dụng tà thuật giết người, hơn nữa qua kiểm tra, sợi chỉ và cúc áo bằng vàng khớp vào trên áo bành tô của ông ta, hơn nữa ông ta còn nổ súng tập kích cảnh sát, đủ để chứng minh một loạt vụ án giết người vừa rồi đều là ông ta đứng phía sau thao túng.

Vì thế, mất cả một ngày, các tờ báo liền đem vụ án phú hào giết người kể lại tường tận rồi phát hành, hạ cổ yểm bùa đều được đề cập đến không ít, đêm đó khi nhìn thấy nhật báo tài chính và kinh tế cũng không có ngoại lệ

https://thuviensach.vn

đăng cùng một loại nội dung như thế, Niếp Hành Phong trực tiếp đem báo chí ném vào thùng rác.

“Game Over, chủ tịch, bối hậu linh có thể cho rút lui được chưa?”

Khi ăn cơm chiều Trương Huyền gắp rau rót rượu cho Niếp Hành Phong, thuận tiện nhắc lại chuyện cũ.

“Cậu không thấy là mọi chuyện được giải quyết quá thuận lợi sao?” Niếp Hành Phong hỏi lại cậu, “Cậu có nghĩ tới Lục Thiên An rốt cuộc là học tà thuật từ chỗ nào hay không? Ông ta trước khi chết lại đang sợ hãi cái gì?”

“Có tiền còn sợ học không được sao?” Tiểu hồ ly tự cho là thông minh nói chen vào, “Đại ca thường xuyên nói, Niếp đại ca sở dĩ có thể quang minh chính đại mà bóc lột anh ấy, áp bách anh ấy, khi dễ anh ấy chính là bởi vì Niếp đại ca có tiền. . . . . Ách, canh gà nấu gần xong rồi, em đi xem thử, mọi người từ từ nói chuyện. . . . . ”

Cuối cùng bản năng động vật của hồ ly cũng không phải toàn bộ đã bị thoái hóa, Hoắc Ly nói được một nửa, liền cảm thấy chung quanh có không khí lạnh đột kích, sợ tới mức lập tức chạy vào phòng bếp.

Niếp Hành Phong nhìn Trương Huyền, rất bình tĩnh hỏi: “Tôi bóc lột, áp bách, khi dễ cậu khi nào?”

“Không, ha ha, đừng nghe tiểu hồ ly nói lung tung.”

“Thật là lợi hại nha.”

Tiểu Bạch đúng lúc giải vây cho Trương Huyền, ở trên bàn bước qua xem ảnh chụp mấy tượng gỗ trên tờ báo, hai mắt sáng lấp lánh nói: “Ở trên người tượng gỗ dán bùa, lại ở trên lá bùa viết chữ ‘hỏa’ là có thể làm người ta bị đốt nướng? Pháp thuật lợi hại như vậy sao ta lại chưa từng nghe nói qua?”

https://thuviensach.vn

“Là hỏa thiêu, không phải đốt nướng!”

Tại sao mấy con vật cậu nuôi trong nhà đều ham ăn như vậy chứ?

Trương Huyền tức giận nói: “Lịch sử Trung Quốc hơn năm nghìn năm, đạo giáo pháp thuật bắt nguồn từ thời xa xưa, không có nghe nói qua cũng không có gì là kỳ quái.”

“Nghe ý tứ của cậu thì cậu cũng không biết ?” Niếp Hành Phong mặt lộ vẻ chế nhạo.

“Tôi đương nhiên. . . . . .” Trương Huyền nghẹn họng hơn nữa ngày mới oán hận nói: “Tôi đương nhiên không biết, nếu không khi làm tiệc BBQ (tiệc thịt nướng) hạ bùa chú lên tượng gỗ hình con heo, là có thể nướng toàn bộ heo, còn phải tự mình động thủ nướng sao?”

Bịch.

Tiểu Bạch thành công té từ trên bàn xuống.

Sự kiện giết người hành loạt vì Lục Thiên An chết mà chấm dứt, nhưng tin tức báo chí lại vẫn như trước mỗi ngày đều viết rất dài kể lể, Niếp Hành Phong lo lắng cho Trình Lăng, sau đó liên lạc với cô mới biết được cô vì tránh phóng viên theo dõi, tạm thời chuyển đến ở biệt thự bên bờ biển.

Nhận được điện thoại Niếp Hành Phong, Trình Lăng rất vui vẻ, “Hết thảy rốt cục đều đã kết thúc, Hành Phong cám ơn anh, nếu không có anh, người chết oan chết uổng sẽ là tôi, nhưng người chết rồi thì mọi chuyện cũng hết, tôi tính đem thi cốt của chú tôi về an táng, hy vọng ông ấy sớm yên nghỉ ở thế giới bên kia.”

“Không đợi em họ cô trở về sao?”

https://thuviensach.vn

Lục Uyển Đình ngay sáng sớm hôm Lục Thiên An gặp chuyện không may đã lên máy bay tới Mĩ, đến nay vẫn còn chưa liên hệ được.

“Uyển Đình thường xuyên đi du lịch khắp nơi tìm kiếm cảm hứng, chỉ sợ rất khó liên lạc được với nó, anh có thể tới nhà của tôi không? Tôi muốn trao đổi với anh xem nên xử lý hậu sự của chú tôi như thế nào, tôi đối với việc này một chút cũng không biết.”

“Được, Tôi có thể mang vài bằng hữu cùng đến đó không?”

“Đương nhiên có thể.”

Niếp Hành Phong và Trình Lăng hẹn gặp đâu vào đó xong, sau đó cùng người được đi theo – Trương Huyền, cộng thêm hai con vật nhỏ rời khỏi nhà, trên đường đi Trương Huyền nói đùa: “Chủ tịch, có phải biệt thự ở chỗ rất hẻo lánh, điện lực cung ứng không đủ, cho nên anh hẹn hò mà cũng mang chúng tôi ba, không, là bốn cây ‘bóng đèn’ đi cùng hay không.”

Nếu bảo hộ linh cũng coi như là ‘bóng đèn’.

“Đúng vậy, cho nên nói ít, làm nhiều, lát nữa tôi sẽ mời mọi người ăn lẩu.”

“Oa, anh tốt xấu gì cũng là chủ tịch, đáng ra không cần vì ngại mất mặt mới chúng tôi ăn lẩu chứ. . . . . Oa, đường rất dốc, lái xe cẩn thận!”

Xe thể thao của Niếp Hành Phong rẽ một đường cong điệu nghệ ở một góc đường núi nhỏ hẹp, đem câu nói tiếp theo của Trương Huyền đều hất bay ra ngoài.

Đi vào biệt thự, Trình Lăng đã chuẩn bị tốt bữa tối, nhiệt tình mời bọn họ lên đại sảnh trên lầu hai dùng cơm, nhìn đến một bàn thức ăn tràn đầy, Hoắc Ly thực không có tiền đồ lau lau miệng.

https://thuviensach.vn

“Thật là phong phú.”

“Tôi không phải là người giỏi nấu ăn cho lắm, nhưng vào thời điểm nhạy cảm thế này không dám gọi người đến nấu hộ, xin thứ lỗi.”

“Không phải a, màu sắc hương vị đều tốt, nhất định là ăn ngon!” Mỹ thực trước mặt, tiểu hồ ly cố gắng lấy lòng.

Thức ăn quả thực làm rất ngon miệng, Niếp Hành Phong kỳ quái hỏi: “Cô học nấu ăn khi nào? Tôi nhớ rõ trước đây cô rất ghét mùi khói dầu.”

“Lúc ở nước ngoài tôi luôn sống một mình, ở như thế lâu thì tự nhiên sẽ đi học, chính mình tự làm sẽ đỡ tốn kém hơn.”

Trình Lăng cười gắp rau cho Niếp Hành Phong, chiếc nhẫn trên tay dưới sự di động của cô không ngừng lóe lên ánh sáng, Trương Huyền nhìn thấy, uể oải nói: “Trình tiểu thư, nhẫn của cô hình như là bằng bạc thì phải, cô không biết là bạch kim hay kim cương càng có thể làm nổi bật thân phận cao quý của cô sao?”

Trình Lăng nhìn chiếc nhẫn đó, mỉm cười nói: “Không phải đâu, tôi thật cảm thấy có những thứ giá trị của nó không thể lấy tiền để đánh giá được, đồ giữ càng lâu lại càng đáng giá quý trọng, đây chính là lễ vật duy nhất Hành Phong tặng cho tôi.”

Hành Phong! Cho tới bây giờ cậu cũng không kêu chiêu tài miêu thân thiết như vậy!

Trương Huyền rất buồn bực ăn cho xong cơm, đứng dậy nói: “Trình tiểu thư, chúng tôi có thể đi dạo xung quanh biệt thự không? Em trai tôi rất thích những tòa nhà xây dựng theo kiểu cổ.”

“Nhưng mà, em còn không chưa. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Tiểu hồ ly phản bác không có một chút tác dụng nào, khi thấy Trình Lăng gập đầu đồng ý, Trương Huyền lập tức kéo áo nó đi ra ngoài.

Dù sao chủ tịch cũng muốn cùng người yêu cũ của anh ta ‘đoàn tụ sum vầy’ một hồi, bọn họ liền phải tự biết mà tránh đi.

Sau khi ăn xong, Trình Lăng dẫn Niếp Hành Phong đi sang phòng khách bên cạnh, ngay phía trước phòng khách có ban công, cô ta mở cửa ban công ra, gió biển thổi vào, cùng với tiếng sóng biển trầm thấp.

“Cảnh biển vào ban đêm rất đẹp.”

Trình Lăng đi đến quầy ba rót một ly rượu nho cho Niếp Hành Phong, lại giơ lên cốc rượu cụng ly với anh.

Niếp Hành Phong không đáp lại, chính là xoay xoay ly rượu, cười nói: “Tôi vừa rồi đã uống không ít rượu, cô nếu còn chuốc tôi uống, thì một lát nữa tôi nhất định không có cách nào lái xe về.”

“Dũng khí uống rượu bão xe của anh trước đây đâu mất rồi? Chỉ là rượu nho thôi, uống một chút cũng không có vấn đề gì đâu, hơn nữa, cho dù có say, nơi này có nhiều phòng như vậy, còn sợ không có chỗ cho anh nghỉ ngơi sao?”

“Không, ” Niếp Hành Phong có chút hứng thú nhìn vào giữa ly rượu, thản nhiên nói: “Ý của tôi là – nếu tôi uống ly rượu này thì liệu có còn sống để mà lái xe đi sao?”

Trình Lăng mặt biến sắc, “Anh nói cái gì?”

“Nếu tôi không đoán sai, trong ly rượu này hẳn là đã pha trộn một loại thuốc mê gì đó, vừa rồi trong tiệc rượu có nhiều người, mọi người lại có thể chất bất đồng, không thích hợp để bỏ thuốc, cho nên thuốc là bỏ vào trong ly rượu này đúng không? Trên đường quay về có một đoạn đường dốc rất

https://thuviensach.vn

nguy hiểm, nếu giữa đường dược tính phát tác, như vậy lái xe đâm phải vòng bảo hộ rơi xuống biển một chút cũng không có gì kỳ quái đúng không?"

Trình Lăng trên mặt tươi cười có chút cứng lại, "Hành Phong, anh say rồi, nếu không thích uống thì không cần phải uống, cần gì phải nói đùa như vậy?"

Niếp Hành Phong ánh mắt lập tức trở nên sắc bén, ném ly rượu ra ngoài, ly thủy tinh va phải sườn dốc bên ngoài vang lên một tiếng giòn vang xong biến mất trong tiếng sóng biển, anh nói: "Tôi chết, kế hoạch của cô mới tính là viên mãn thành công, tất cả mọi người sẽ kết luận cái chết của tôi là do Lục Thiên An trước khi chết đã nguyền rủa, mà cô thì vĩnh viễn không cần lo lắng bị người phát hiện ra bản thân, Lục Uyển Đình!"

"Hành Phong, anh càng nói càng kỳ quái , tôi là Trình Lăng. . . . . ."

"Trình Lăng cũng không gọi tôi là Hành Phong, cô ta chỉ gọi tôi một chữ cuối thôi!" Niếp Hành Phong mắt lộ ra vẻ châm biếm, "Đừng đóng kịch nữa, tôi có thể nói cho cô, cô thật sự là một diễn viên diễn xuất tồi!"

"Tôi diễn rất tồi?" Lục Uyển Đình vẻ mặt bình tĩnh trở lại, uống ly rượu, nói: "Sẵn lòng nghe chỉ giáo."

"Cô và Trình Lăng kỳ thật cũng không thân thiết phải không? Cô bắt chước giọng nói động tác thật sự giống, nhưng mà cô ta có một ít thói quen nhỏ mà cô không biết, ví dụ như, cô ta không thích mặc váy dài, mang nhẫn thích mang bên tay trái, mùa này sẽ dùng nước hoa CK số lượng hạn chế, chứ không phải CK BE."

Ánh mắt đảo qua chiếc nhẫn bạc trên tay Lục Uyển Đình, Niếp Hành Phong nói: "Cô mặc váy dài, chẳng qua là vì che dấu dấu vết trên đùi bị Trương Huyền lái xe quệt trúng làm bị thương."

https://thuviensach.vn

“Thói quen là có thể thay đổi, dù sao chúng ta cũng tách ra lâu rồi, không phải sao?”

“Nhưng có những thói quen sẽ không thay đổi, Trình Lăng nấu ăn rất khá không phải chán ghét mùi khói dầu như tôi nói lúc nãy.”

Kỳ thật trước lúc đến đây anh đã khẳng định người phụ nữ này không phải Trình Lăng, mà là Lục Uyển Đình, sở dĩ còn thăm dò, là bởi vì anh trước sau đều không muốn tin tưởng trên đời này sẽ có người vì đạt được mục đích, tàn nhẫn đến mức ngay cả cha ruột của mình cũng ra tay sát hại.

“Cô trình diễn không tồi, đáng tiếc nói nhiều tất lộ, cô nhất định đã bỏ công điều tra về tôi, cho nên biết tôi thích bão xe, là đai đen Taekwondo, nhưng những điều này Trình Lăng đều không biết.”

Từ lúc Lục Uyển Đình xuất hiện, anh liền hoài nghi cô ta, bởi vì bọn họ gặp nhau rất ngẫu nhiên, mà trên đời có rất nhiều ngẫu nhiên đều là bởi vì tất nhiên.

Khi anh và Trình Lăng kết giao anh còn chưa lấy được đai đen Taekwondo, cũng chưa từng ở trước mặt Trình Lăng chơi đùa bão xe, cho nên những điều này Lục Uyển Đình không có khả năng là nghe được từ Trình Lăng, vậy thì chỉ chỉ có một cách giải thích, cô ta đã điều tra về mình.

“Lục Uyển Đình nói phải về Mĩ, nhưng là sau chuyện của Lục Thiên An, khi cảnh sát liên hệ với cô ta phát hiện cô ta chuyển chuyến bay đi Mĩ sang đi Nhật Bản, khi cô ta đi qua khu vực hải quan ở Nhật Bản, máy theo dõi có quay một bên mặt của cô ta, nhưng điều đó không chứng minh được cái gì, muốn tìm người có thân hình khuôn mặt tương tự là không khó. Cô làm như vậy là bởi vì biết Lục Thiên An vừa chết, cảnh sát lập tức sẽ liên lạc với Lục Uyển Đình, từ nơi này đến Mĩ phải mất mười mấy tiếng, mà đến Nhật Bản bất quá chỉ có hai tiếng, chờ đến khi cảnh sát tiến hành liên lạc,

https://thuviensach.vn

kẻ giả mạo kia sớm đã ra khỏi hải quan, căn bản không thể nào điều tra đúng không?”

Lục Uyển Đình mi mắt hơi rũ xuống, im lặng nghe.

“Hàn Duy, Triệu Uyên còn có Lão Uông đều là cô hạ chú giết, còn cố tình thả một cái cúc áo bằng vàng vào trong tay Lão Uông, ý đồ đem tất cả điểm đáng ngờ đều đổ lên cho Lục Thiên An, chính là Lão Uông bị đánh một côn trí mạng, căn bản không có khả năng giãy dụa giựt được cúc áo. Sau đó cô lại để mấy cái tượng gỗ lên bàn thờ ở trong mật thất của Lục gia, cũng hạ chú hù dọa Lục Thiên An, làm cho tinh thần ông ta trở nên rối loạn, dùng súng tập kích cảnh sát, Mặt quỷ đẩy tôi xuống lầu cũng là cô, mục đích là vì dẫn tôi tiến vào mật thất, đáng tiếc cô chỉ lo sắp đặt mọi chuyện, đã quên che dấu mùi nước hoa CK trên người.”

Lục Thiên An trốn ở trong mật thất, không phải vì làm chú, mà là bởi vì sợ hãi, cái này theo hành vi nổ súng lung tung của ông ta là có thể thấy được. Niếp Hành Phong đã từng xem bản vẽ kiến trúc căn nhà của Lục gia, Lục Thiên Khang tựa hồ đem căn nhà này kiến thành mê cung, trong phòng ngoại trừ gian mật thất kia, còn có rất nhiều thông đạo bí ẩn, quỷ chính là lợi dụng thông đạo thong dong rời đi, hiểu rõ những điều này ngoài Lục Thiên An, cũng chỉ có một mình Lục Uyển Đình.

“Cô ngay từ lúc đầu có mục đích tiếp cận tôi, tóc đen dài, kính mắt viền vàng, giọng nói trầm thấp, so với Trình Lăng hoàn toàn là hai hình tượng khác biệt, làm cho tiềm thức của tôi cho rằng các cô là hai người, kỳ thật nếu đem bỏ đi những đạo cụ đó, sẽ phát hiện các cô rất giống nhau, dù sao cũng là chị em họ. Lần trước khi tôi tới nơi này cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng, sau ngẫm lại, nguyên lai là về những thứ điêu khắc, một người chân chính yêu thích điêu khắc, một ngày đều không – ly khai dao điêu khắc, nhưng ở nơi này đều là chỉ là những bức tượng mới thành hình được một nửa, là nguyên nhân gì làm cho một người say mê điêu khắc tạm thời buông ra công việc nghệ thuật mà cô ta yêu thích. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Nói tới đây, Niếp Hành Phong hơi hơi ngừng một chút, phát giác trong lời nói của mình tựa hồ có lỗ hổng.

“Là nghệ thuật giết người.”

Giọng nói trầm thấp uyển chuyển cắt đứt sự trầm tư của Niếp Hành Phong, đó là giọng nói của Lục Uyển Đình, mỉm cười nói: “Anh nói đại khái không tồi, nhưng tôi nghĩ sửa đúng lại là, người giết đám người Hàn Duy chính là cha tôi, nhiệm vụ của tôi chính là sắm vai Trình Lăng mà thôi.”

“Vậy thì tại sao đến cuối cùng ngay cả cha ruột của mình cũng không buông tha? Tiền thật sự quan trọng như vậy?”

“Không đơn giản chỉ là vấn đề tiền!”

Lục Uyển Đình cầm chén rượu tung ra ngoài ban công, quát: “Cha tôi trong mắt chỉ chấp nhận tiền, cho tới bây giờ đều xem thường nghệ thuật điêu khắc, ông ấy chế ngạo tôi, châm chọc tôi, thậm chí sau lần đầu tiên không giết chết được Trình Lăng, còn định bắt buộc tôi kết hôn với một lão già, mục đích chỉ là vì muốn lấy được sự viện trợ kinh tế của đối phương, có ông ta, tôi căn bản là không thể làm chuyện mình muốn, cho nên, ông ta chỉ có thể chết! Bây giờ ông ta đã chết, thân phận của tôi là Trình Lăng, tất cả tài sản của Lục gia đều là của tôi. . . . . .”

“Người phụ nữ này quả thực là điên rồi.”

Trương Huyền đẩy cửa tiến vào, cầm trong tay tóc đen cùng một mặt quỷ, còn có một ít tượng gỗ, nói với Niếp Hành Phong: “Những thứ này là tôi tìm được từ trong đống tượng điêu khắc, có thể đem làm vật chứng tố cáo cô ta.”

Niếp Hành Phong quay đầu nhìn Lục Uyển Đình, trong ánh mắt không phải không có thương hại, “Đi tự thú đi, đây là của lối thoát duy nhất của

https://thuviensach.vn

cô.”

“Tự thú? Ha ha, tôi tại sao lại phải tự thú? Chỉ bằng mấy thứ này anh căn bản không thể tố cáo tôi giết người. . . . . .”

“Như vậy, cái này thì sao?” Niếp Hành Phong từ túi áo lấy ra một máy ghi âm bỏ túi, nói: “Tôi nghĩ cuộc đối thoại vừa rồi của chúng ta đủ để tố cáo cô.”

Trước khi đến đây tất cả suy đoán đều không có chứng cớ, cho nên Niếp Hành Phong mới nghĩ đến việc ghi âm, Có điều anh không dự đoán được Lục Uyển Đình lại dễ dàng thừa nhận hành vi phạm tội như vậy.

“Đưa nó cho tôi!”

Nhìn thấy máy ghi âm, sắc mặt Lục Uyển Đình lập tức thay đổi, móc súng lục ra nhắm về phía Niếp Hành Phong.

“Ngay cả súng cũng đã chuẩn bị tốt, cô ngay từ đầu đã tính toán sẽ không buông tha chúng tôi!”

Viên đạn bắn ra đồng thời với lúc Niếp Hành Phong nói, giữa đường bị Nhan Khai dùng linh lực đẩy sang một bên.

Lục Uyển Đình quá sợ hãi, cuống quít bóp cò súng, nhưng tất cả các phát đạn đều không dùng được với Nhan Khai, còn bị hắn phất tay đồng loạt ném ra ngoài cửa sổ, sau đó một luồng khí sắc bén đánh về phía Lục Uyển Đình, đẩy cô ta ngã xuống đất.

“Này, đừng gianh công việc của ta chứ!” Thấy mình còn chưa động thủ mà vấn đề đã được giải quyết, Trương Huyền không cam lòng kêu to.

Niếp Hành Phong tiến lên khống chế Lục Uyển Đình, đoạt lấy súng của cô ta, túm cô ta đứng dậy.

https://thuviensach.vn

“Anh thực sự tính toán tố cáo tôi sao? Niếp tiên sinh.”

Bị chế phục, Lục Uyển Đình chẳng những không sợ hãi, ngược lại trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, “Trình Lăng còn chưa chết, người biết cô ta ở đâu chỉ có tôi, tôi dùng phép che giấu phương vị của cô ta, cho nên đừng hy vọng người bạn thiên sư này của anh có thể tìm được cô ta, anh lựa chọn đi, bắt tôi đến cục cảnh sát? Hay là cứu bạn gái của anh?”

“Bạn gái cũ!” Trương Huyền sửa lại.

“Yes!” Hoắc Ly và Tiểu Bạch cũng hùa theo đại ca.

Niếp Hành Phong buông lỏng tay ra, “Tôi đồng ý không truy cứu chuyện của cô, mang chúng tôi đi tìm Trình Lăng.”

“Tốt nhất là thế.”

Lục Uyển Đình mỉm cười sửa sang lại quần áo, bỏ tay vào trong túi áo, chợt thấy tư thế cô ta rất quái lạ dị, Niếp Hành Phong cảnh giác tim đập mạnh, vội vàng lắc mình tránh né, cùng lúc đó giá sách phía sau anh bị dính đạn vỡ nát một khoảng lớn, hóa ra trên người Lục Uyển Đình có hai cây súng.

“Đáng chết!”

Không để Lục Uyển Đình bắn phát thứ hai, Nhan Khai đã phất tay đem cuồng phong cuốn lấy cô ta, hắn bị hành vi ti tiện của Lục Uyển Đình chọc giận, xuống tay không lưu tình chút nào, Lục Uyển Đình bị cơn lốc cuốn đến giữa không trung, hất bay va vào cửa sổ bằng gỗ hình thoi ngay bên cạnh rồi ngã nhào ra ngoài, tiếng gào thét thê lương rất nhanh liền bị bao phủ trong tiếng sóng vỗ.

“Không xong!”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong và Trương Huyền cùng chạy vội tới chỗ cửa sổ nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy vách núi đen đá lởm chởm, phía dưới sóng lớn đập mạnh vào vách đá, đã không nhìn thấy bóng dáng của Lục Uyển Đình.

Trương Huyền quay đầu nhìn về phía Nhan Khai, hắn còn tại bay lơ lửng giữa không trung, bởi vì tức giận, toàn thân có ánh sáng bao quanh, so với đèn nê ông còn sáng hơn.

"Lần sau đừng nạp quá nhiều điện, ngươi xem. . . . . Một chút sức mạnh liền đem người ta thổi bay."

"Cô ta dám hại chủ nhân, thi cốt không có đã là sự trừng phạt nhẹ nhất!"

Khuôn mặt luôn lạnh nhạt của Nhan Khai tràn đầy tức giận, hiển nhiên vẫn còn canh cánh trong lòng việc vừa rồi không thể ngăn cản Lục Uyển Đình nổ súng.

Hoắc Ly cũng ghé vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài xem, hỏi: "Bây giờ nếu đi cứu Lục Uyển Đình, không biết còn có thể tìm được hay không?"

Tiểu Bạch lúc lắc cái lổ tai, khinh thường nói: "Có thể, nếu may mắn, ngươi có thể tìm được một khối thi thể."

Trương Huyền nhìn xem mặt biển âm u, cũng hiểu được giả thiết Lục Uyển Đình còn sống không lớn, người hạ bùa chú đã chết, bùa chú cũng sẽ được giải, hắn là có thể thuận lợi tìm được Trình Lăng.

"Cần thứ gì đó của Trình Lăng làm dẫn sao? Tôi biết dưới lầu có treo một vật của là đồ của cô ta."

Thường xuyên xem Trương Huyền dùng phép, Niếp Hành Phong học được không ít thứ, anh chạy xuống dưới lầu lấy sừng tê giác, lại phát hiện không thấy nó.

https://thuviensach.vn

“Chủ tịch, anh đối với bạn gái cũ thật đúng là rất để ý nha, đã chia tay nhiều năm như vậy mà vẫn còn nhớ rõ loại nước hoa cô ta thích, thói quen mang nhẫn. . . . . Cái đó treo ở nơi đâu?”

“Tìm không thấy .”

Sừng tê giác có thể đã bị Lục Uyển Đình lấy xuống, bất quá cho dù có, Niếp Hành Phong cũng quyết định lựa chọn không nhìn, nghe xong câu nói đầy mùi dấm chua vừa rồi, anh nếu còn đem thứ gì của Trình Lăng lấy ra thì đúng là ngu ngốc.

Trương Huyền dùng lục hợp bát quái bấm đốt ngón tay tìm ra phương vị của Trình Lăng, cô ta bị nhốt ở một nơi rất dễ tìm, ngay tại phía sau vách tường phòng làm việc ở lầu một của Lục Uyển Đình, tìm không thấy chốt mở mật thất, Trương Huyền để cho Nhan Khai trực tiếp dùng sấm sét đánh bể vách tường, vách tường sau là một ô chứa nhỏ, Trình Lăng co cắp nằm ở bên trong, tay bị trói ở sau lưng, miệng cũng bị bịt lại, đối với sự xuất hiện của bọn họ không hề có chút phản ứng.

Niếp Hành Phong đỡ Trình Lăng ra, phát hiện cô ta đã lâm vào tình trạng nửa hôn mê, vội cởi bỏ dây thừng, giựt keo dán bịt miệng, Trương Huyền thử dò xem hô hấp của cô ta, nói: “Không có việc gì, chỉ là có chút suy yếu, có điều nếu còn tiếp tục ở trong này thêm vài ngày thì nhất định sẽ chết.”

“Trước tiên đưa cô ta đi bệnh viện.”

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8

Trình Lăng chính là vì mất nước nghiêm trọng mà bị hôn mê, sau khi vào bệnh viện truyền dịch, nhịp đập liền dần dần ổn định trở lại, Niếp Hành Phong thu xếp ổn thỏa cho cô ta xong, liền gọi điện thoại cho cảnh sát, đơn giản nói rõ những gì xảy ra, Ngụy Chính Nghĩa đáp ứng lập tức phái người lục soát kiểm tra căn biệt thự kia, thuận tiện vớt thi thể của Lục Uyển Đình.

Cảnh sát ở trong biệt thự tìm được rồi rất nhiều tượng gỗ dùng để nguyền rủa, hoàn toàn giống với những cái lúc trước phát hiện ở Lục gia, hơn nữa ở trong máy tính của Lục Uyển Đình còn tìm được những ghi chép liên quan đến việc cô ta giao dịch thuê người thế thân lên máy bay, Niếp Hành Phong còn cung cấp đoạn ghi âm làm vật chứng, trên cơ bản có thể kết luận Lục Uyển Đình phạm tội, có điều Trình Lăng vì hoảng sợ quá độ, sau khi tỉnh lại trạng thái tinh thần vẫn chưa ổn định, tạm thời không thể tiếp nhận cảnh sát tra hỏi.

“Hoa đào của chiêu tài miêu muốn nở.”

Cánh cửa phòng bệnh không đóng, Trương Huyền ngồi trên ghế dài ở bên ngoài, thấy Niếp Hành Phong đang gọt táo cho Trình Lăng còn cô ta thì tựa người vào đầu giường mỉm cười nhìn anh ta, vẻ mặt yên bình tràn đầy an tâm.

“Hoa đào?” Nhan Khai hỏi lại: “Không phải ngươi sao?”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền liếc mắt nhìn hắn, “Ngươi không biết là hiện tại sự tồn tại của ta với ngươi giống nhau sao? Đó là – vướng bận.”

“Hai người đang nói chuyện cái gì?” Niếp Hành Phong đi tới, nhìn hai người bọn họ.

“Đang nói chuyện anh chừng nào thì thu hồi bối hậu linh.”

Trương Huyền nhìn đồng hồ, không tồi, chiêu tài miêu thăm bệnh chỉ dùng mười phút đồng hồ, xuyên thấu qua cửa, cậu thấy Trình Lăng lưu luyến không rời nhìn ra bên ngoài, trong tay còn cầm quả táo, xem ra chủ tịch nhà cậu đúng là không hiểu phong tình.

“Nhanh như vậy đã đi? Tiểu cô nương người ta bệnh nặng vừa mới khỏi, rất hy vọng anh làm bạn mà, nhân cơ hội cố thêm một tí, nói không chừng có thể nối lại tình cũ.”

Nhìn biểu tình cợt nhả của Trương Huyền, đoán không ra cậu ta là đang nói đùa, hay là nói thật, Niếp Hành Phong hừ một tiếng, thản nhiên nói: “Tôi thấy Nhan Khai vẫn cần ở cùng cậu thêm vài ngày.”

“Không cần, chủ tịch, tôi sai rồi!”

Mấy ngày nay Nhan Khai theo sát, nửa điểm riêng tư cá nhân cũng không tha cho cậu, ngay cả buổi sáng muốn ngủ nướng thêm một chút cũng bị quỷ phá, Niếp Hành Phong dùng đòn sát thủ, Trương Huyền lập tức nhấc tay cầu xin tha thứ: “Sự tình đều đã xong, van cầu anh thu hồi bối hậu linh đi mà, nếu người ta biết thiên sư như tôi cần nhờ quỷ bảo hộ, còn có ai muốn buôn bán với tôi?”

Niếp Hành Phong lên xe, thấy Trương Huyền còn tại ở bên cạnh nói không ngừng liền hỏi: “Cậu cảm thấy mọi chuyện thực sự đã kết thúc sao?”

https://thuviensach.vn

Vậy tại sao trong lòng anh vẫn cảm giác hốt hoảng như cũ, là lo lắng nữ quỷ váy trắng lại xuất hiện? Hay là lo lắng Lục Uyển Đình đã chết mà sống lại, làm hại Trương Huyền. . . . . .

“Đương nhiên, thi thể của Lục Uyển Đình tìm được rồi, còn không phải là chấm dứt? Anh cho rằng đây là phim truyền hình, đóng đến mấy trăm tập sao?”

Niếp Hành Phong sửng sốt, “Khi nào thì tìm được? Tôi sao lại không biết?”

“Chính là vào lúc anh còn đang ôn nhu gọt táo cho Trình Lăng đấy, cảnh sát nhiệt huyết điện thoại báo cho tôi biết, bất quá tìm thì tìm được rồi, cũng là một đống xương trắng, phần xương ót bị vỡ vụn, có thể là khi rớt xuống đập vào vách đá, chết ngay tại chỗ, nhưng xem xét kết quả giám định chứng thực đó là Lục Uyển Đình, cho nên bây giờ anh có thể yên tâm được chưa?”

Niếp Hành Phong giảm tốc độ xe, trầm ngâm nói: “Tại sao lại là một đống xương trắng?”

“Lục Uyển Đình dùng thần chú hại người, bị phản lại là chuyện rất bình thường, bởi vì nguyền rủa là việc trái với đạo đức.”

“Vậy tại sao Lục Thiên An không có biến thành xương trắng?”

Những người có liên quan đến sự kiện thần quái lần này sau khi chết đều hóa thành bộ xương khô, duy độc chỉ có Lục Thiên An là thi thể vẫn ở trạng thái bình thường, Niếp Hành Phong cảm thấy được rất khó giải thích.

Nếu Lục Thiên An không phải chết vào nguyền rủa, như vậy lúc ấy đến tột cùng là lực lượng gì đã làm bình phong đổi ngược phương hướng đổ xuống?

https://thuviensach.vn

“Này, cậu làm cái gì đấy?”

Trương Huyền vươn tay làm càn sờ đầu Niếp Hành Phong, Niếp Hành Phong vội đẩy cậu ta ra.

“Gần nhất anh rụng tóc có phải rất nghiêm trọng không, tôi phát hiện anh rất thích suy nghĩ mọi chuyện lên mức rất phức tạp, phải cẩn thận nha, kết quả khảo sát cho thấy, thành phần tri thức ở đô thị là vinh quang đứng đầu trên bảng xếp hạng những thành phần dễ bị stress nhất, anh không phải đang tính toán anh dũng tiến quân theo phương hướng sớm stress chứ?”

“Cậu mới sớm stress!”

Niếp Hành Phong một vung tay đánh, Trương Huyền thân thủ đở lấy, lại đánh rồi lại đỡ, Niếp Hành Phong tức giận gọi: “Nhan Khai!”

“Này, anh không phải là đánh không lại, muốn tìm người giúp đỡ chứ?”

“Tôi không nhàm chán như vậy.”

Niếp Hành Phong chính là bảo Nhan Khai rời đi, anh quyết định hủy bỏ bảo hộ cho Trương Huyền, không ai làm hại được tiểu thần côn, cậu ta chỉ cần mở miệng cũng có thể làm người ta tức chết.

Sau khi tan tầm, Niếp Hành Phong đề nghị đến Niếp trạch ăn cơm, thuận tiện mang Hoắc Ly trở về, ông nội vài ngày không gặp tiểu hồ ly, mỗi lần gọi điện thoại đều nhắc tới nó.

“Chủ tịch, anh đi trước đi, mấy tài liệu này cần dùng cho cuộc họp ngày mai, tôi phải làm cho xong, lát nữa tôi sẽ tự mình lái xe đến.”

“Đừng làm quá muộn.”

Hiếm khi thấy Trương Huyền chăm chỉ làm việc như vậy, Niếp Hành Phong không miễn cưỡng, đi trước, anh vừa mới ra khỏi văn phòng, ngón

https://thuviensach.vn

tay gõ bàn phím của Trương Huyền liền tao nhã dời đi, ngả người tựa vào ghế dựa, bắt đầu lẩm nhẩm hát.

Tình cảnh bi thảm bị bạo lực đóng gói để quay về Niếp trạch vào lần trước còn rõ ràng ở trong mắt, cậu mới sẽ không ngốc như vậy lại cùng trở về với chiêu tài miêu, chờ tới gần tới bữa tối trực tiếp đến nhà là được rồi.

Đúng bảy giờ, tính thấy thời gian không còn sớm, Trương Huyền thu thập cặp táp chạy đi, vọt vào thang máy.

Thang máy đi xuống được một nửa, bên trong đã chật ních người, phía trước có vài cô gái đang tán gẫu về vụ án của Lục gia, một người nói: "Nghe nói liền ngay cả các đại sư Phương Thuật (tên gọi chung các nghề y, chiêm tinh, chiêm bốc, xem tướng.) cũng không biết Lục gia dùng tà thuật gì để giết người, vừa có hỏa vừa có thủy, cuối cùng đều biến thành xương khô, thật là khủng khiếp. . . . . ."

Thang máy xuống tới lầu một, Trương Huyền theo đám đông đi ra ngoài, khi đi vào bãi đỗ xe, cậu đột nhiên dừng bước.

Vừa có 'hỏa' lại vừa có 'thủy', cuối cùng đều biến thành xương khô. . . . . .

Từ từ!

Hàn Duy chết vì 'hoả' hoạn, Triệu Uyên chết vì bị đóng băng, nhưng băng cũng có thể nói là 'thủy', Lão Uông sau khi xương cốt toàn thân đều dính bùn đất, là chết vì 'thổ', cuối cùng là Lục Thiên An, bị bình phong bằng gỗ đè chết, là chết vì 'mộc'. . . . . .

Hỏa, thủy, thổ, mộc. . . . . .

Cậu nghĩ tới chiếu linh thuật trong thuyết ngũ hành, ngũ hành sát nhân, sinh sôi không ngừng, khó trách triệu không được hồn phách của bọn họ,

https://thuviensach.vn

nguyên lai là bị sừng tê giác cổ chiếu linh bắt hồn. Không đúng, trong chú thuật này còn có "Kim" , vẫn không đúng, Lục Thiên An tuy rằng chết vì mộc, nhưng sau cũng không có hóa thành xương trắng, hoàn toàn khác với ba người kia, tại sao lại có ngoại lệ?

Trong đầu một mảnh hỗn loạn, tựa hồ cảm thấy được gì đó nhưng trong lúc nhất thời lại không biết rõ là cái gì, Trương Huyền nhíu mày, đột nhiên nhớ tới Niếp Hành Phong nói qua chuyện nữ quỷ hóa thành xương trắng rồi tiêu tán.

Hiểu rồi, đích xác là có người chết vì mộc, nhưng không phải Lục Thiên An, hơn nữa ngũ hành chưa kết, luân hồi không ngớt, kế tiếp nhất định còn có "Kim" thuật giết người, không tốt, chiêu tài miêu có nguy hiểm!

Trương Huyền vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho Niếp Hành Phong, điện thoại vừa liên lạc được cậu liền kêu lên: "Chủ tịch cẩn thận. . . . . ."

Một luồng sáng sắc bén đột nhiên từ phía trước phóng tới, Trương Huyền chỉ cảm thấy cảnh vật trước mặt nháy mắt biến thành xám trắng, người cậu lung lay rồi ngã quỵ, di động rớt sang một bên bị người tiến lên dùng sức dẫm mạnh, gãy thành hai nửa.

"Alo, Alo. . . . . ."

Nghe không thấy tiếng động gì, Niếp Hành Phong lập tức vặn nhỏ tiếng nhạc trong xe, lại phát hiện điện thoại đã ngắt.

"Là đại ca sao?" Tiểu hồ ly ngồi ở bên cạnh hỏi.

"Ừ, có thể đường truyền không tốt, cúp mất rồi."

Niếp Hành Phong không gọi lại, nghĩ thầm dù sao cũng sắp về đến gia, đợi đến lát nữa liên lạc cũng không muộn.

https://thuviensach.vn

Xe chạy đến chỗ lần trước mình gặp quỷ, anh theo bản năng giảm tốc độ, đem tầm mắt chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, đoạn đường này khá hẻo lánh hoang vắng, hai bên cây lớn tán lá rậm rạp, tựa hồ là nơi dễ gặp quỷ, có điều vào lúc này, nữ quỷ không có xuất hiện.

Sự tình đã kết thúc, cô ta hẳn là sẽ không xuất hiện nữa.

Niếp Hành Phong tự giễu cười cười, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi con mèo nhỏ đang ngủ ở ghế sau, "Tiểu Bạch, ngươi có biết truyền thuyết về tình duyên của sừng tê giác không?"

Từ lần trước nhìn thấy cái sừng tê giác cổ kia, anh vẫn nhớ mãi không quên, sau lại lên mạng tìm kiếm mới biết được nguyên lai có rất nhiều người sưu tầm sừng tê giác, đáng tiếc ông nội rất yêu thích đồ cổ nhưng lại không có sưu tầm sừng tê giác cổ.

Tiểu Bạch một mình chiếm lĩnh ghế sau, nằm ngửa mặt, còn học theo người ta đem hai chân đặt ở sau đầu ngủ gà ngủ gật, nghe xong lời của Niếp Hành Phong, nó lười biếng nói: "Biết, trong "tấn thư" có ghi lại(Tấn thưlà một sách trong 24sách lịch sửTrung Quốc(Nhị thập tứ sử), doPhòng Huyền LinhvàLý Diên Thọphụng mệnh vuaĐường Thái Tôngbiên soạn vào năm648),nói một tên ăn no cơm không có việc gì làm, lấy một cái sừng tê giác chạy tới dưới đáy nước chơi trốn tìm, kết quả nhìn đến rất nhiều thần tiên ma quái hình thù kỳ lạ, nói trắng ra là, cầm sừng tê giác tác dụng giống như xát nước mắt trâu lên mí mắt, có thể nhìn đến quỷ quái."

"Không, ta đang hỏi về sừng tê giác bên lĩnh vực tình duyên, nghe nói liên tục nói hết tâm tư tình cảm yêu mến với sừng tê giác cổ, đối phương có thể cảm nhận được tình cảm đó, đạt tới mục đích trao đổi tình cảm. . . . . ."

"Ngàn vạn lần không được làm như vậy!" Tiểu Bạch cắt ngang lời Niếp Hành Phong, vội vàng nói: "Sự tà ác của Sừng tê giác cũng mạnh như linh lực của nó, nhất là những sừng tê giác có từ thời thượng cổ, ta trước kia

https://thuviensach.vn

từng nghe sư phụ nói qua lấy tê vi đăng, chiếu linh nhiếp hồn; lấy tê vi nhận, trảm thần giết ma, méo. . . . . .”(nghĩa là lấy sừng làm đèn, chiếu linh bắt hồn, lấy sừng làm đao, trảm thần giết ma)

Xe phanh gấp, Tiểu Bạch lộn nhào ngã văng về phía trước, may là mèo là động vật có phản ứng nhạy bén, kịp thời bắt lấy ghế ngồi, xoay một cái lại quay trở lại vị trí cũ.

“Chủ tịch anh gặp quỷ à, vì sao lại phanh đột ngột như thế! ?”

Không để ý tới lời oán giận của Tiểu Bạch, Niếp Hành Phong vội hỏi: “Ngươi nói chiếu linh nhiếp hồn, chẳng lẽ dùng sừng tê giác thật sự có thể chiếu ra âm hồn oán linh sao?”

“Ta nói chiếu linh không phải là có ý giống như trong truyền thuyết kia, mà là bị người bị tê đăng chiếu vào sẽ bị đánh tan hồn phách, ngũ hành cùng sát tương khắc, tuần hoàn không thôi.”

“Ngũ hành. . . . . .”

Niếp Hành Phong tim đập mạnh, đột nhiên có dự cảm không tốt, lẩm bẩm nói: “Là không đúng chỗ nào, sai ở đâu . . . . . .”

Hoắc Ly vẫn không có nghe hiểu, tiếp tục hỏi: “Tiểu Bạch ngươi nói tê đăng có thể đánh tan hồn phách, vậy người bị chiếu trúng có phải cũng sẽ chết không?”

Tiểu Bạch vươn chân mèo gạt gạt lổ tai, trong lúc nhất thời còn nghĩ không ra nên trả lời như thế nào, mắng: “Ta sao biết được? Đây chính là truyền thuyết, ngươi hỏi nhiều như vậy để làm gì?”

“Người bị tê đăng. . . . . Chết. . . . . Không xong!”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong đột nhiên phát hiện mình phạm vào một sai lầm lớn, cuống quít gọi điện cho Trương Huyền, đáng tiếc chỉ nghe thấy những lời nhắn lại khi tắt máy.

“Niếp đại ca anh đừng vội, có lẽ đại ca quên nạp điện cho di động, anh ấy luôn luôn hồ đồ như vậy, nói không chừng anh ấy còn tới nhà trước chúng ta cũng nên.”

Không, tối hôm qua khi anh sạc điện thoại cũng thuận tiện sạc luôn cho Trương Huyền, Trương Huyền không có thói quen tắt máy, trừ phi di động bị hư, hoặc là. . . . . cậu ta xảy ra chuyện.

Không kịp nghĩ lại, Niếp Hành Phong nhấn ga phóng nhanh về Niếp trạch, Tiểu Bạch không phòng bị, meo một tiếng lại bị quăng ngã xuống sàn xe.

Trương Huyền không có đến Niếp trạch trước, nhưng Niếp Duệ Đình đã đến từ sớm đi ra đón, thấy Niếp Hành Phong vừa về nhà liền chạy đến phòng khách không ngừng gọi điện thoại, ngạc nhiên nói: “Anh hai, anh không thấy anh lo lắng quá mức cho Trương Huyền sao? Cậu ta một người sống rành rành, có thể biến đi đâu được? Đừng quên cậu ta chính là thiên sư, người có thể bắt cóc cậu ta cũng không nhiều lắm đi?”

Nói đùa không thấy có lời đáp lại, Niếp Duệ Đình nhìn xem ông nội ngồi ở bên cạnh im lặng không hề lên tiếng, vội vàng ngậm miệng.

Một giờ sau, Niếp Hành Phong gọi đến tất cả các số điện thoại có thể liên lạc với Trương Huyền, nhưng vẫn không có tin tức của cậu ta, di động cũng không gọi được, lại nhìn đến ấn ký chữ S trên cổ tay mình càng ngày càng mờ, anh càng thêm hoảng hốt, biết Trương Huyền nhất định là đã xảy ra chuyện.

Đáng chết, anh đáng ra nên kiên trì theo ý nghĩ của mình, để cho Nhan Khai vẫn đi cùng Trương Huyền mới đúng, mà không phải chỉ bị cậu ta nói

https://thuviensach.vn

mấy câu đã thay đổi, rút lại việc bảo hộ cho cậu ta.

“Chủ nhân, người không cần tự trách, nếu người kia có thể gây bất lợi cho Trương Huyền, ta đây có ở bên người cậu ta cũng không làm được chuyện gì, bởi vì đạo thuật của cậu ta so với ta còn lợi hại hơn nhiều lắm.”

Cảm ứng được Niếp Hành Phong bất an, Nhan Khai liền hiện thân ra, có điều ông cháu Niếp thị không nhìn thấy hắn.

“Có tìm không được phương vị của cậu ta không?”

Niếp Hành Phong hiện tại lòng rất rối loạn, bất chấp có người đang ở đó, trực tiếp hỏi Nhan Khai, đáp lại cũng chỉ là một cái lắc đầu.

“Anh hai, anh đang nói chuyện với ai thế?”

Niếp Duệ Đình kinh hãi đưa mắt nhìn khắp nơi, có điều không thấy gì, nhưng nhìn không thấy có khi so với việc nhìn thấy càng đáng sợ hơn, cậu ta lập tức cảm giác bên người có khí lạnh vèo vèo xẹt qua từng đợt, thầm nghĩ mình hẳn là nên tìm một chỗ mà ẩn nấp.

Niếp Dực đứng dậy rót một ly rượu đưa cho Niếp Hành Phong, nhẹ giọng nói: “Nhớ kỹ câu nói mà ta đã nói vào ngày đầu tiên mang cháu tiến vào thương giới, mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều phải giữ bình tĩnh, nếu không cháu đã bị đánh bại một nửa. Ta thấy Trương Huyền là phú quý chi cùng, không có việc gì, cháu tĩnh tâm lại rồi ngẫm nghĩ xem ai muốn hại cậu ta.”

Niếp Hành Phong nói tạ ơn, tiếp nhận ly rượu uống hết một hơi, cố gắng suy nghĩ những chuyện phát sinh gần đây, trong phòng khách thực yên tĩnh, chỉ nghe đến tiếng tích tắc của đồng hồ, một tiếng một tiếng, không ngừng thúc giục anh, phải nhanh nghĩ ra.

https://thuviensach.vn

Hình ảnh Trương Huyền người người máu tươi lại nổi lên trong đầu, Niếp Hành Phong dùng sức lắc đầu, cố gắng làm cho mình giữ bình tĩnh, nhất định phải mau chóng tìm ra điểm sơ hở, nếu không tiểu thần côn sẽ có nguy hiểm. Cậu ta cũng không phải có thân bất tử như đã nói với mình, cậu ta cũng sẽ chết, chỉ cần dùng đúng biện pháp.

“Duệ Đình, lập tức gọi điện thoại đến bệnh viện Thánh An, hỏi xem tình hình Trình Lăng thế nào?”

Niếp Duệ Đình liền vội vàng gọi điện, rồi nói với Niếp Hành Phong: “Hộ sĩ nói Trình Lăng vẫn như mọi khi, uống xong thuốc an thần là ngủ, cô ta nói vừa rồi khi kiểm tra phòng có xem qua, ngủ rất say.”

“Có thể nào là Lục Uyển Đình sống lại không? Phim kịnh dị đều diễn như vậy, người xấu không dễ dàng chết hẳn.”

Thật sự chịu không nổi bầu không khí nặng nề, Tiểu Bạch nhịn không được lên tiếng, Niếp Duệ Đình lập tức lại nhìn xung quanh, “Là ai đang nói chuyện?”

Hoắc Ly cuống quít che miệng Tiểu Bạch ôm nó vào trong lòng, nói: “Là em, em muốn nói Trình Lăng có lẽ sẽ có nguy hiểm, có nên tìm người đi bảo vệ chị ta không?”

Niếp Duệ Đình không hoài nghi, hỏi Niếp Hành Phong, “Nếu không chúng ta báo cảnh sát đi?”

Niếp Hành Phong lắc đầu, báo cảnh sát cũng vô dụng, cảnh sát còn không có thần kỳ đến mức có thể tróc quỷ, xem ra chỉ có tự mình nghĩ cách, anh đứng lên đang chuẩn bị đi ra ngoài tìm người, ngay lúc đó điện thoại vang lên.

Niếp Duệ Đình cầm lấy điện thoại nghe xong, vội đưa cho Niếp Hành Phong, “Đại ca, là tìm anh, nói có tin tức của Trương Huyền.”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong đoạt lấy điện thoại, chỉ nghe bên đầu dây kia vang lên tiếng cười âm hiểm, “Niếp tiên sinh, người yêu của ngươi hiện tại đang nằm trong tay ta, nếu không muốn cậu ta gặp chuyện không may, thì hãy làm theo những gì ta nói!”

Thanh âm nghe không ra là nam hay nữ, hiển nhiên đối phương đã dùng máy biến giọng.

Niếp Hành Phong cố nén sự mừng rỡ trong lòng, lạnh lùng nói: “Ngươi nói đi.”

“Ta muốn năm nghìn vạn, ngày mai chuẩn bị cho tốt rồi đến địa điểm chỉ định giao hàng!”

“Năm nghìn vạn chuộc một người? Ngươi đang nói đùa đấy à?”

“Ta biết ngươi có thể xuất ra số tiền này, không có đòi giá tận trên trời đúng không, nhưng nếu ngươi không thèm để ý đến tánh mạng người yêu của ngươi, thì với ta cũng không có gì quan trọng!”

“Năm nghìn vạn còn nói không có đòi giá tận trên trời? Trương Huyền bất quá chỉ là một người ‘bạn giường’của ta, ngươi cho rằng một ‘bạn giường’ đáng giá chi ra nhiều tiền như vậy sao?”

Người nọ có chút căm tức, lập tức hỏi: “Ngươi không chịu? Không sợ ta giết con tin?”

“Một cuộc mua bán mà không có lợi thì ta sẽ không làm, người yêu không có người này có thể tìm người khác, không cần thiết phải tốn một đống tiền lớn như vậy đi chuộc người, có điều nếu ngươi giảm xuống hai trăm vạn, thì ta có thể cân nhắc một chút. . . . . .”

Hoắc Ly ở bên cạnh nghe được rõ ràng, thấy Niếp Hành Phong không chịu xuất tiền chuộc người, nó nóng nảy, đang muốn xen mồm, bị Tiểu

https://thuviensach.vn

Bạch đạp cho một chân, ý bảo nó an tâm một chút chớ sốt ruột.

“Hơn nữa, ta muốn nghe thấy giọng của cậu ta, nếu không ta làm sao biết ngươi có phải là đang gạt ta hay không?”

Đối phương im lặng một lát, tay cầm ống nghe của Niếp Hành Phong hơi hơi phát run, ngay đến khi anh sắp chịu không nổi muốn mở miệng, đối diện vang lên tiếng mắng của Trương Huyền.

“Niếp Hành Phong anh là đồ khốn nạn, khốn nạn! Vô tình đến trình độ này, phí công tôi mỗi lần cứu anh đều cố dùng hết linh lực, vậy mà bây giờ anh lại còn nói muốn tìm người khác, anh nếu dám làm như thế, tôi nhất định sẽ đem anh kéo xuống. . . . . .”

Điện thoại bị lấy đi, âm thanh khàn khàn nói: “Ngươi nghe được chưa, hắn rất có tinh thần.”

“Hai trăm vạn, trả tiền giao người.”

“Được, ngày mai ta sẽ liên lạc lại cho ngươi, nhớ cho kỹ, không được báo cảnh sát!”

Điện thoại ngắt, Hoắc Ly vội vàng kéo ống tay áo của Niếp Hành Phong nói: “Anh nhất định phải cứu đại ca, quá lắm thì sau này em sẽ trả tiền lại cho anh. . . . . .”

“Yên tâm, anh sẽ cứu cậu ấy.”

Niếp Hành Phong hướng về phía Niếp Dực cáo từ để rời đi, ông ấy hình như nhìn ra cái gì, nhưng không có hỏi nhiều, chỉ nói: “Hết thảy đều phải cẩn thận.”

Niếp Duệ Đình cũng đi theo nói nhỏ: “Đại ca, muộn như vậy anh còn muốn đi đâu? Có muốn em giúp anh đi tìm người không?”

https://thuviensach.vn

“Không cần.”

Cứu người chỉ cần anh và Nhan Khai là đủ, những người khác đi cũng làm được cái gì, bởi vì kẻ bọn họ phải đối phó không phải người, mà là lệ quỷ.

Trời rất hợp với tình hình bắt đầu có mưa, giống như cảnh tượng đêm đó, trong trí nhớ bị người ta thôi miên của anh, có lẽ bắt đầu từ khi ấy, một vở kịch giết người có tính toán trước liền được kéo màn che, tất cả bọn họ đều là diễn viên trong vở kịch, nhìn như là diễn theo suy nghĩ của mình, nhưng trên thực tế hành động của bọn họ đã sớm bị người khác an bài.

Đây cũng là nguyên nhân làm anh vẫn luôn cảm thấy mình ở vào thế bị động trong sự kiện lần này, anh cho tới bây giờ đều không có tìm ra chân tướng, những gì anh tìm được đều là người khác cố ý làm cho anh phát hiện.

“Chủ nhân, chúng ta đi đâu?”

“Biệt thự của Trình Lăng.” Niếp Hành Phong lái xe chạy như bay, tia chớp nhoáng lên, ánh chớp làm sáng lên khuôn mặt lo lắng của anh, “Nhớ kỹ, mặc kệ phát sinh chuyện gì, ngươi cũng phải dùng tất cả lực lượng bảo hộ Trương Huyền!”

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9

Xe thể thao nhanh chóng đi tới biệt thự bên bờ biển.

Biệt thự nằm một mình một mặt giáp với vách núi, bên trong không có ánh đèn, giữa trời mưa to trông âm trầm vắng vẻ một cách khác thường.

Niếp Hành Phong dùng dây thép mở khóa cửa, tự giễu nghĩ, gần đây mấy cái kỹ thuật này mình luyện càng ngày càng quen, xem ra đề xuất làm thám tử của Trương Huyền cũng không đến nổi không có khả năng.

Căn phòng chìm trong bóng tối toát ra hàn khí lạnh như băng, nhờ vào ánh sáng của tia chớp xẹt qua, Niếp Hành Phong đi vào một góc phòng khách, bắt đầu tìm kiếm cơ quan mật thất ở chỗ giá sách.

Lúc trước khi anh xem xét kết cấu căn nhà của Lục gia, thuận tiện cũng tìm hiểu về kiến trúc của căn biệt thự này, căn nhà này có tầng ngầm, cách bố trí đường ống nước đã chứng minh điểm này, dựa theo những điểm đánh dấu trên bản vẽ, chốt mở hẳn là thiết lập tại giá sách.

Thật may mắn, rất nhanh liền tìm được chốt mở, giá sách dịch chuyển, một cái cầu thang tối như mực hiện ra trước mặt Niếp Hành Phong, anh mở di động ra, nương theo ánh sáng mỏng manh đi xuống dưới, cuối cầu thang là cánh cửa có dán giấy niêm phong, trong bóng đêm phong ấn phát ra ánh sáng mờ mờ ảo ảo.

https://thuviensach.vn

“Chủ nhân, mật thất bị Lục Uyển Đình dùng bùa chú phong lại, nếu mở cửa, nhất định sẽ kinh động đến cô ta.”

Niếp Hành Phong giơ tay lên đến trước lá bùa, do dự một chút, lập tức kéo nó xuống, “Ta chờ cô ta đến!”

Anh đẩy cửa đi vào, bên trong là một căn phòng rộng lớn, bốn vách tường xanh vàng rực rỡ, ánh sáng yếu ớt của đèn treo ánh vào tường phản xạ ra màu sắc rất yêu dị, ngay trước mặt có bày một hương án, Trương Huyền nằm cuộn tròn bên cạnh hương án, hình như là đang ngủ.

Niếp Hành Phong tim đập mạnh, tiến lên ôm lấy cậu ta dùng sức lắc, “Trương Huyền! Trương Huyền!”

“Lắc nhẹ chút, hiện tại đầu tôi rất choáng, anh không cần ‘lửa cháy còn đổ thêm dầu’ được không. . . . . .”

Trương Huyền tay chân lạnh như băng, nghe có tiếng gọi nên hơi hơi mở mắt ra, nhìn đến Niếp Hành Phong, khuôn mặt tái nhợt mỉm cười, “Tới thật là nhanh, tôi còn lo lắng IQ của anh không thể lý giải được ý tứ của tôi.”

Niếp Hành Phong tức giận dìu cậu ta đứng dậy, “Tôi sao lại có thể không rõ? Đừng quên tôi là chủ tịch của cậu!”

Trương Huyền toàn thân hư nhuyễn, chỉ có thể dựa vào người Niếp Hành Phong, cười nói: “Này, anh đừng có lúc nào cũng không quên nhấn mạnh thân phận của mình có được không?”

Sự dựa vào gần gũi làm cho tâm của Niếp Hành Phong thoáng yên ổn, hỏi: “Cô ta làm cậu bị thương ở đâu?”

“Ở đâu cũng không có, là tôi không cẩn thận bị tê đăng chiếu phải, may mà tôi thông minh, kịp thời dùng phép bảo vệ tâm mạch, nếu không thứ anh nhìn thấy lúc này chính là một đống xương trắng.”

https://thuviensach.vn

“Không được nói bậy!”

Lời Trương Huyền nói đã chứng thật cho suy đoán của Niếp Hành Phong, cũng làm cho anh hiểu được đối thủ rất lợi hại, nơi này không thể ở lâu, anh đỡ Trương Huyền chuẩn bị rời đi ngay lập tức.

Ánh sáng ở cửa đột nhiên tối đi, có người đi vào, bóng dáng yểu điệu chặn ngang đường đi bọn họ, cô ta nhìn Niếp Hành Phong, buồn bả nói: “Anh không nên tới đây.”

“A, tới rất đúng lúc, tên lửa bay cũng chưa nhanh bằng cô đấy.” Cho dù không thoải mái, Trương Huyền cũng không để cho miệng nhàn rỗi.

Người phụ nữ đó không thèm để ý đến lời châm chọc của Trương Huyền, chậm rãi đến gần bọn họ, tay phải cầm sừng tê giác giơ lên, trong bóng đêm sừng tê giác ánh ra ánh sáng xanh âm u tàn ác.

Trương Huyền vội che ở trước người Niếp Hành Phong, nhỏ giọng hỏi: “Những người khác đâu?”

“Cái gì mà những người khác?”

“Ôi trời, anh không phải là chỉ dẫn theo một mình bối hậu linh đến đây chứ?”

Nhìn Nhan Khai đang bay bay giữa không trung, Trương Huyền trước mắt choáng váng, lại nặng nề ngã vào trong lòng Niếp Hành Phong, rên rỉ nói: “Tôi nghĩ anh nghe hiểu những gì tôi nói, ít nhất cũng sẽ tìm mấy vị pháp sư cấp cao đến. . . . . .”

Thời gian gấp như vậy, anh biết đi chỗ nào tìm pháp sư, lại còn cấp cao?

Người phụ nữ dừng lại ngay phía trước bọn họ, nhìn Niếp Hành Phong, cười đến vẻ mặt có vẻ bất đắc dĩ, “Hóa ra những gì thương lượng trong

https://thuviensach.vn

cuộc điện thoại lúc nãy là anh tính kế lừa tôi, còn nói không cần hắn, bây giờ lại vì cứu hắn mà ngay cả mệnh của mình cũng không quan tâm chạy tới đây.”

“Cô không phải cũng một mực tính kế tôi sao? Trình Lăng!”

Dưới mái tóc ngắn màu vàng là khuôn mặt trắng nõn của Trình Lăng, không có bộ dạng suy yếu như khi ở phòng bệnh, mà là vẻ mặt âm lãnh bình tĩnh, “Anh sao lại đoán được Trương Huyền ở đây?”

“Là cậu ấy chính mồm nói cho tôi biết.” Niếp Hành Phong lạnh lùng nói: “Cô rất nóng vội, đáng ra không nên đối phó với Trương Huyền, nếu không tôi cũng không thể nghĩ ra người vẫn luôn ở sau thao túng tất cả là cô!”

Trình Lăng ngạc nhiên nói: “Hắn nói cho anh? Khi nào?”

Chính là lúc Trương Huyền mắng anh trong khi nói chuyện điện thoại, có điều Niếp Hành Phong không có ý giải thích, đó là bí mật nhỏ giữa bọn họ, anh không muốn chia xẻ với bất kỳ ai.

Trương Huyền chưa từng kêu tên đầy đủ của anh, lúc tức giận hay lấy lòng sẽ gọi anh là chiêu tài miêu, bình thường thì gọi là chủ tịch, cho nên khi nghe Trương Huyền gọi mình như vậy, anh liền chú ý nghe, câu đầu tiên lập lại hai lần khốn nạn, đó là cố nói anh chú ý chữ thứ hai đếm ngược ở mỗi câu, ghép các chữ đó lại đọc giống như là “hầm ngầm biệt thự Trình Lăng ” .

~~~~~~~

Cho phép bạn popo cách ngang để giải thích đoạn này. Hán việt câu bạn Huyền chửi anh Phong như sau:

“Niếp hành phong nhĩ giá cá đại hỗn đản, hỗn đản! Vô tình đáo giá chủng trình độ, khuy ngã mỗi thứ cứu nhĩ đô dụng tẫn linh lực, hiện tại nhĩ

https://thuviensach.vn
~~~~~~~

cư nhiên thuyết yếu hoa biệt nhân, nhĩ yếu chân tố đáo giá cá đích bộ, ngã nhất định lạp nhĩ hạ đích. . . . . .”

Chữ thứ hai đếm ngược ở mỗi câu là: Trình, linh, biệt, đích, hạ. Lăng đồng âm với linh ghép lại rồi dịch ra chính là hầm ngầm biệt thự Trình Lăng

~~~~~~~

Thời gian không đủ, Trương Huyền đại khái là muốn ám chỉ mình bị Trình Lăng nhốt dưới tầng hầm ngầm tại biệt thự ở bờ biển, anh vốn đã bắt đầu hoài nghi Trình Lăng, sau khi nghe câu nói ám chỉ của Trương Huyền, tất cả những gì không giải thích được lúc trước lập tức đều hiểu được .

Niếp Hành Phong nhìn lướt qua những tượng gỗ đặt trên hương án, nhìn thấy có một cái tượng gỗ trên đó có khắc tên, anh nhẹ giọng nói: “Kỳ thật Lục Uyển Đình đã chết sau khi về nước không lâu, cô ấy cho tới bây giờ căn bản chưa từng xuất hiện trước mặt tôi, tất cả đều là một mình cô tự đạo tự diễn phải không?”

Anh nghĩ lại, Trình Lăng lúc học đại học thuộc câu lạc bộ kịch nghệ, sở trường không phải là diễn kịch và bắt chước sao?

Kỳ thật nữ quỷ luôn quấy rầy anh sau cái đêm mưa to mà anh bị thôi miên chính là Lục Uyển Đình, có lẽ nói cô ta là nữ quỷ là nói quá sự thật, đó chẳng qua là một đống chấp niệm không thể bỏ đi, mỗi lần cô ta xuất hiện, không phải để giết người, mà là cảnh báo cho bọn họ, cho nên ngày đó cô ta mới có thể liều lĩnh tìm tới anh, bảo anh đi đến Lục gia cứu người, đáng tiếc đến cuối cùng anh vẫn không hiểu được ý của đối phương.

“Đúng vậy, bộ xương trắng cảnh sát vớt từ dưới biển lên mới là Lục Uyển Đình thật.”

https://thuviensach.vn
~~~~~~~

“Sau khi cô giết nhân, tại sao còn muốn dùng tê đăng chiếu tán bọn họ hồn phách, làm cho bọn họ không thể luân hồi?”

“Bởi vì tôi cần linh hồn của bọn họ, hơn nữa những người đã có ý hại tôi thì tôi cũng không muốn để cho bọn họ chết thoải mái như vậy!”

“Đừng có tìm lý do cho hành vi phạm tội của cô!”

Trình Lăng sắc mặt trắng bệch, oán hận nói: “Tạ sao anh lại chỉ trích tôi? Cái này căn bản không phải lỗi của tôi, là Lục Thiên An muốn giết tôi trước, ông ta thiết kế tai nạn xe cộ hại tôi, nếu lúc ấy trên xe không có sừng tê giác cổ thì tôi đã chết rồi. . . . . .”

“Cô vốn là đã chết!”

Người cầm tê đăng sở dĩ không sợ pháp chú, là bởi vì bản thân chính là người chết, Lục Thiên An chẳng qua là giết một người chết.

“Tôi. . . . . Đã chết. . . . . .”

Trình Lăng nhớ tới vụ tai nạn xe cộ đó, trước mắt một trận hoảng hốt, kỳ thật cô cũng không phải là sau khi tai nạn xe đã thoát được ra ngoài, mà là chết ngay tại chỗ, máu chảy lên sừng tê giác cổ giữ ở trong người, nhiễm đỏ cả cổ khí lạnh như băng đó.

Ngay lúc đó cô mông lung nhìn thấy có một người đàn ông thần bí đi về phía cô, lợi dụng linh lực của sừng tê giác cổ một lần nữa cho cô linh hồn, làm cô sống lại, cũng nói cho cô bùa chú ngũ hành nguyền rủa, điểm tê chiếu linh. . . . . .

“Người đàn ông thần bí?” Nghe xong lời kể của Trình Lăng, Niếp Hành Phong nghi hoặc hỏi: “Là hắn dạy pháp chú cho cô, để cho cô giết người lung tung?”

https://thuviensach.vn

“Không phải giết người lung tung!” Trình Lăng kêu to: “Lục Thiên An muốn giết tôi, thậm chí còn muốn đem tội danh đổ lên trên người anh, Hàn Duy thôi miên anh, Triệu Uyên uy hiếp anh, nếu bọn họ vì tiền mà có thể không chút do dự bán đứng linh hồn của mình, thì những việc tôi làm có gì không đúng?”

“Vậy Lão Uông thì sao?”

“Lão Uông không phải là do tôi giết, là Hàn Duy, mục đích là để cho anh càng tin tưởng rằng mình đã giết người, tôi bất quá chỉ là sau đó nhân cơ hội lấy hồn phách của Lão Uông và đem cúc áo của Lục Thiên An bỏ vào chỗ ông ta chết mà thôi.”

“Vậy còn Lục Uyển Đình? Chuyện Lục Thiên An sẽ hại cô vào bữa tiệc là cô ấy tiết lộ cho cô đúng không? Cô ấy đã hảo tâm giúp cô, tại sao cô còn muốn giết cô ấy?”

Đây là Niếp Hành Phong suy đoán, bởi vì không có Lục Uyển Đình cảnh báo thì Trình Lăng không có khả năng rõ như lòng bàn tay về những hành động của Lục Thiên An, nhưng Trình Lăng lại giết cô ấy, những bức tượng điêu khắc chỉ làm được một nửa kia không phải vì Lục Uyển Đình thực hành kế hoạch mà tạm thời bỏ đó, mà là Trình Lăng căn bản không biết điêu khắc.

“Bởi vì tôi ghen tị!”

Trình Lăng cười ha hả, dưới ánh đèn tối mờ càng làm cho biểu tình của cô ta âm trầm vô cùng.

Lục Uyển Đình đối xử với cô ta đúng là rất tốt, còn vì cô ta mà cãi nhau với Lục Thiên An, cố ý về nước rồi ở lại, nhưng Lục Uyển Đình càng làm như vậy, cô ta lại càng ghen tị, trước lúc tiến vào Lục gia, cô ta chưa bao giờ dám tưởng tượng có cuộc sống như Lục Uyển Đình, Lục Uyển Đình hạnh phúc như là những nàng công chúa trong truyện cổ tích, mà cô ta thì

https://thuviensach.vn

lại mỗi ngày đều vất vả kiếm sống, ông trời căn bản là không công bằng, cho nên cô ta đã thề, những thứ gì vốn thuộc về cô ta thì dù phải tốn bao nhiêu công sức cô ta cũng sẽ lấy lại!

Sừng tê giác cổ cho cô ta sinh mệnh mới, cũng cho cô ta khả năng nguyền rủa, bắt đầu từ khi đó, cô ta đã nghĩ làm như thế nào để đoạt lấy tất cả tài sản của Lục gia. Cơ hội rốt cục đã tới, ngày đó Lục Uyển Đình chạy tới tiết lộ kế hoạch của Lục Thiên An cho cô ta, một kế hoạch thật là hoàn mỹ, cô nghĩ, đây chính là lúc mình động thủ.

Cô ta dùng gậy gỗ đánh gãy cổ Lục Uyển Đình rồi sử dụng tê đăng mộc chú thu lấy hồn phách của cô ấy, đem thi cốt cô ấy giấu trong gian mật thất này, sau đó rất phối hợp mời Niếp Hành Phong và Hàn Duy tới tham gia tiệc rượu, sau đó sự tình phát triển giống như dự đoán của cô ta, sau khi tiệc rượu kết thúc Lục Thiên An bóp chết cô ta, lại dùng thuật thôi miên khống chế Niếp Hành Phong, làm cho anh nghĩ tất cả đều là do mình làm.

Sai khi Lục Thiên An đi quăng thi thể, sai Triệu Uyên quệt máu lên y phục của Niếp Hành Phong, cũng gọi điện thoại đe dọa anh, sau lại cố tình báo tin với cảnh sát, làm cho bọn họ nghi ngờ Niếp Hành Phong, đáng tiếc Niếp Hành Phong xuất ra chứng cớ xác thực nên thoát khỏi bị tình nghi, làm hỏng mất kế hoạch của ông ta.

Trình Lăng vì thế nhân cơ hội đóng giả Lục Uyển Đình làm bộ như vô tình gặp gỡ Niếp Hành Phong, làm cho Niếp Hành Phong nghi ngờ người Lục gia, đồng thời lại lấy thân phận Trình Lăng xuất hiện ở cục cảnh sát, có thể nghĩ, khi nhìn thấy người vốn hẳn là đã chết đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, Lục Thiên An đã hoảng sợ như thế nào, mà Hàn Duy và Triệu Uyên chết một cách khác thường càng làm ông ta thêm sợ hãi, khi đó Trình Lăng chỉ cần ở Lục gia đặt mấy cái tương gỗ, giả thần giả quỷ một phen, là có thể dễ dàng bức Lục Thiên An sợ hãi đến đường cùng.

https://thuviensach.vn

“Cô cố ý lộ ra các loại sơ hở ở trước mặt tôi, chính là vì để tôi nghĩ rằng cô không phải Trình Lăng, mà là Lục Uyển Đình giả dạng, chúng tôi tận mắt nhìn thấy Lục Uyển Đình rơi xuống vách núi đen, sau lại ở trong mật thất phát hiện cô nghiêm trọng mất nước, thực tự nhiên liền cho rằng cô bị nhốt ở đấy, căn bản không có khả năng nghi ngờ cô, Nhưng vì sao tới bệnh viện rồi cô vẫn còn giả vờ suy yếu?”

“Vì giết Trương Huyền mà để không bị hoài nghi, lúc này thứ các người nhìn thấy chỉ là hồn phách của tôi, còn cơ thể của tôi thì vẫn đang ngủ say ở bệnh viện, cho nên mặc kệ sau có phát sinh biến cố gì, cũng không có người nghi ngờ tôi.”

“Hóa ra ngay từ đầu cô đã đem tên của tôi liệt vào danh sách những người phải giết, thật sự là vạn phần vinh hạnh.” Trương Huyền không chịu nhàn rỗi xen mồm.

“Đúng vậy, ngươi chết, ta mới có thể lại một lần nữa ở bên Phong.”

Trình Lăng nhìn Niếp Hành Phong, ánh mắt nhu tình như nước, “Phong, em vẫn còn thích anh, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không. Giết hắn, làm cho chuyện này vĩnh viễn trở thành bí mật được không? Người của Lục gia đều đã chết hết, cổ phần của Lục Uyển Đình trong công ty rồi còn có một đống tiền bảo hiểm của bọn họ đều thuộc về em, nếu chúng ta cưới nhau. . . . . .”

“Trình tiểu thư, mời xưng hô đầy đủ tên của tôi.” Niếp Hành Phong thản nhiên nói: “Cô giết nhiều người như vậy, lại hao tổn tâm sức đem tội danh đều đổ lên trên người bọn họ, đơn giản là vì tiền, nhưng thực là xin lỗi, tôi đối với tiền của cô một chút cũng không có hứng thú, đối với loại phụ nữ ác độc như cô, lại càng không cảm thấy hứng thú!”

“Nhưng trước kia anh đã nói yêu em!”

“Đó là trước kia!”

https://thuviensach.vn

Trong phòng tối một trận tĩnh mịch, thật lâu sau, Trình Lăng chậm rãi nói: “Anh sẽ chết đấy, anh thà rằng buông tha tất cả tài phú quyền lực, muốn chết cùng hắn?”

Niếp Hành Phong cười cười, “Không ai không thích tiền, nhưng nếu điều kiện là mỗi ngày đều phải đối mặt cô, tôi nghĩ là thà chết còn hơn.”

Hóa ra lúc chiêu tài miêu trở nên gay gắt thì một chút cũng không thua cậu.

Nhìn đến khuôn mặt của Trình Lăng tối sầm, Trương Huyền nhịn không được cười ha hả.

“Tôi đây chỉ có thể nói thật có lỗi !”

Trình Lăng tức giận đến phát run, lập tức giơ sừng tê giác trong tay lên cao, miệng lẩm bẩm, đã trông thấy sự lợi hại của tê đăng, nhìn thấy sừng tê giác bốc hỏa sáng lên, Trương Huyền cười không nổi , giãy dụa che ở trước người Niếp Hành Phong, lại bị anh kéo ra phía sau.

“Mỗi lần đều là cậu cứu tôi, lần này để tôi cứu cậu!”

Ánh lửa đỏ rực phóng về phía bọn họ, ngay lúc đó chợt lóe lên ánh sáng bạc, Nhan Khai vọt ra che ở trước người bọn họ, miệng niệm tị hỏa chú (bùa chú chống lửa), nghĩ muốn ngăn cản lửa đốt cháy.

Ánh lửa sắc bén xuyên qua thân thể Nhan Khai, lửa cháy trong nháy mắt vây quanh hắn, mái tóc trắng bị lửa bám lấy, phát ra ánh lửa màu xanh, Niếp Hành Phong kêu lớn: “Mau tránh ra!”

Nhan Khai không biến mất, mà là vỗ tay làm ngọn lửa lan khắp toàn thân, chậm rãi bay đến chỗ Trình Lăng.

https://thuviensach.vn

Thần chú di chuyển càng lúc càng nhanh, bốn vách tường dưới ánh lửa loé ra màu vàng óng ánh yêu dị, thân ảnh Nhan Khai càng lúc càng nhạt, bay bay nhẹ nhàng ở giữa ngọn lửa.

Biết hắn liều mạng xuất toàn lực, Trương Huyền vội nhân cơ hội giơ hai ngón tay, quát: “Càn Khôn tá vị, lôi điện tề hành, thần binh tật hỏa như luật lệnh, kì hỏa, tru tà!”

Phù chú đã niệm xong nhưng nửa điểm uy lực cũng không thấy phát huy, mà trái lại Trương Huyền lại bị tê quang bắn trúng, văng về vách tường phía sau.

“Trương Huyền!”

Niếp Hành Phong bước lên phía trước đỡ lấy Trương Huyền, Trương Huyền cười khổ một tiếng với anh, “Chủ tịch, lần này tôi chắn không nổi, tôi và Nhan Khai sẽ ở lại cản đường, anh chạy mau. . . . . .”

Anh sẽ không để lại Trương Huyền một mình chạy thoát thân.

Quay đầu nhìn ngọn lửa hừng hực, Nhan Khai thân hình lay động trong ánh lửa, đã biến nhạt thành trong suốt, xem ra chống đỡ không được bao lâu, Niếp Hành Phong lo lắng, đột nhiên chợt lóe lên một ý nghĩ, sống chết trước mắt cũng không thể suy nghĩ nhiều, vội dùng ngón trỏ viết hai chữ lên lòng bàn tay trái, xông lên phía trước giơ tay hướng về phía Trình Lăng.

Hai luồng ánh sáng từ bàn tay của Niếp Hành Phong bắn ra, phát sáng khắp nơi, lửa cháy nhất thời tiêu tán sạch sẽ, Trình Lăng kêu thảm thiết một tiếng, sừng tê giác tuột khỏi tay văng ra giữa không trung, phát ra ánh sáng bảy màu, đem cả một không gian rộng rãi như vậy chiếu sáng như ban ngày.

Nhan Khai rốt cuộc chịu không nổi ánh sáng ác liệt của sừng tê giác, kêu lên một tiếng đau đớn ngả văng ra, thân ảnh nhạt nhẽo rốt cục hoàn toàn

https://thuviensach.vn

biến mất ở không trung.

“Anh phá ngũ hành cấm chú. . . . . .”

Trình Lăng phát ra tiếng gào thê lương, mất đi sự bảo vệ, cô ta không thể tái tụ thành thực thể, lập tức hóa thành hồn phách phiêu đãng, trong lúc cấp thiết muốn đi thu hồi sừng tê giác, ai ngờ nó đột nhiên rơi xuống, rớt vào trên tay Niếp Hành Phong, thân sừng có hai luồng ánh sáng đen trắng chạy dọc thân, giống như một thanh đoản đao sắc bén.

“Dùng tê nhận (đao tê giác) phá hồn phách của cô ta!”

Trương Huyền khép hai ngón tay lại giơ lên, nghĩ muốn định trụ hồn của Trình Lăng, ai ngờ hồn phách kia đột nhiên vọt tới phía cậu, xâm nhập vào thân hình cậu.

Trương Huyền vừa rồi bị tê quang chiếu phải, thể chất cực hư nhược vì thế để cho Trình Lăng một chiêu liền đắc thủ, ngã quỵ trên mặt đất.

Cậu lập tức đứng lên, nhìn Niếp Hành Phong, mỉm cười, “Đừng lo lắng, tôi không sao.”

“Lập tức rời khỏi Trương Huyền!” Nhìn ra thần sắc Trương Huyền khác thường, Niếp Hành Phong tâm nhảy dựng, lớn tiếng quát.

“Tại sao?” Giọng nói mềm mại từ trong cơ thể Trương Huyền vang lên, “Anh không phải thích thân thể này sao? Sau này để em thay thế hắn làm bạn anh không tốt sao?”

“Không tốt!” Trương Huyền trước khi Niếp Hành Phong nói đã trả lời: “Không ai thích vật thay thế, đúng không, chủ tịch?”

Cậu đan hai bàn tay vào nhau, hai ngón trỏ giơ lên khép vào với nhau chỉ vào người mình, vẽ một vòng tròn lập thiên la địa võng, đem hồn phách

https://thuviensach.vn

Trình Lăng trói buộc ở trên ngực mình, nói với Niếp Hành Phong: “Động thủ!”

Niếp Hành Phong tay cầm tê nhận đang phát sáng, sững sờ nhìn cậu, lại không có hành động gì, Trương Huyền vội gọi: “Còn không mau ra tay? Tôi chống đỡ không được bao lâu đâu!”

Linh lực của Trình Lăng là đến từ sừng tê giác cổ, hồn phách cô ta có thể tùy tiện chiếm thân thể người khác, nếu để cho cô ta chạy thoát, về sau muốn tìm thì rất khó khăn.

Thừa dịp cô ta ngu xuẩn bám vào thân thể mình, đúng là thời cơ tốt để giết cô ta, đáng tiếc Trương Huyền gầm rú nửa ngày, lại kinh ngạc phát hiện tay nắm chặt sừng tê giác của Niếp Hành Phong cư nhiên lại buông xuống.

“Tôi sẽ không giết cậu!”

Trương Huyền tức giận đến hộc máu, kêu to: “Ai nói anh giết tôi? Tôi là đang bảo anh giết ác quỷ này!”

“Nhưng mà cậu sẽ chết!”

Trước mắt hiện lên vô số hình ảnh mình từng hoảng hốt nhìn thấy, Niếp Hành Phong tay nắm sừng tê giác không ngừng run rẩy, “Nhất định còn có cách khác để tiêu diệt, không đáng vì cô ta mà liều mạng. . . . . .”

“Chiêu tài miêu ngu ngốc, anh không động thủ, thì cô ta sẽ chiếm thân thể của tôi, vậy tôi có khác gì là chết! ?”

Trong cơ thể tựa hồ có tà khí đang không ngừng chạy khắp cơ thể, Trương Huyền che ngực, đôi mắt xanh thẳm vì thống khổ mà trở nên đẹp lóng láng một cách lạ thường, thở dốc nói: “Tôi thật sự chống đỡ không

https://thuviensach.vn

được, sức mạnh của người phụ nữ này còn tà ác hơn những gì chúng ta tưởng tượng được. . . . . .”

“Trương Huyền!”

Không đành lòng thấy Trương Huyền khổ sở, Niếp Hành Phong đi đến trước mặt cậu ấy, thấy cậu ấy nhìn chăm chú mình, gật đầu cổ vũ, nhẹ giọng nói: “Tin tưởng tôi, tôi không có việc gì, động thủ!”

Lời nói bị một thanh âm mềm mại cắt ngang, “Phong, em biết anh không đành lòng động thủ, nếu anh thật sự yêu Trương Huyền, sẽ không nở lòng thương tổn hắn. . . . . .”

“Không!”

Nhìn thấy mắt xanh của Trương Huyền ẩn ẩn hiện lên sắc đỏ, khóe miệng gợi lên nụ cười quỷ dị, tâm tư đắn đo lưỡng lự Niếp Hành Phong đột nhiên quyết định, lạnh lùng nói: “Xuống địa ngục đi thôi!”

Sừng tê giác giơ lên, không mang theo một chút do dự đâm tới.

Trước mắt đột nhiên sáng chói lên, Niếp Hành Phong hoảng hốt nhìn thấy sừng tê giác cổ trong tay hóa thành một thanh dao sắc bén trong suốt, đâm xuyên qua ngực Trương Huyền, trong khoảnh khắc giống như là ánh sao băng xẹt qua bầu trời đêm, làm cho anh đau lòng.

Giữa tiếng gào thét thê thảm, một đám sương mờ từ trong cơ thể Trương Huyền bay ra, ở trên không trung kịch liệt uốn lượn một hồi rồi hoàn toàn tiêu tán , lưỡi dao sắc bén rơi xuống đất, ánh sáng sau một lúc thì biến mất rồi lại hóa thành sừng tê giác.

Niếp Hành Phong cuống quít đỡ lấy Trương Huyền, trước ngực cậu ấy không có vết máu, ngay cả một chút miệng vết thương cũng không có, nhìn

https://thuviensach.vn

anh, trong mắt hiện lên nét cười thản nhiên, trong giây phút đó, anh cảm thấy tâm rốt cục thả lỏng .

“Thật tốt quá! Cậu không có việc gì. . . . . .”

Niếp Hành Phong còn chưa kịp biểu đạt mình vui sướng, liền hoảng sợ phát hiện ánh sáng trong đôi mắt xanh của Trương Huyền nhạt dần, nét cười trong đôi mắt ngưng đọng lại, cậu ấy dựa vào người anh nhẹ nhàng trượt chân xuống.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10

“Niếp tiên sinh, rất xin lỗi, chúng ta đã cố hết sức, xin hãy nén bi thương.”

Lí do thoái thác thực khôi hài, làm cho Niếp Hành Phong nghe mà muốn cười.

Giống như bác sĩ khắp thiên hạ đều được dạy dỗ từ một người thầy, từ ngữ, động tác, thậm chí ngay cả biểu tình đều như nhau, Niếp Hành Phong nhớ tới vụ tai nạn xe cộ năm đó, bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra, cũng nói với anh như vậy.

Chính là, thứ anh muốn nghe không phải câu này, anh ở ngoài phòng cấp cứu đợi lâu như vậy, kết quả anh mong chờ cũng không phải thế này!

“Đưa Trương Huyền quay về phòng bệnh, để cho cậu ấy nghỉ ngơi.” Niếp Hành Phong thực bình tĩnh nói.

“Niếp tiên sinh, Cậu ấy đã qua đời, tôi phải viết giấy chứng nhận tử vong. . . . . .”

“Tôi nói đưa cậu ta vào phòng bệnh!”

“Anh hai, anh bình tĩnh chút!”

Niếp Duệ Đình rốt cục nhịn không được, tiến lên giữ chặt Niếp Hành Phong, kêu lên: “Trương Huyền đã chết, lúc anh đưa cậu ấy tới bệnh viện,

https://thuviensach.vn

cậu ấy cũng đã chết rồi!”

Anh hai mất bình tĩnh là việc từ trước đến giờ cậu chưa từng nhìn thấy, lúc nhận được tin Trương Huyền được đưa vào bệnh viện cấp cứu, cậu đã có dự cảm xấu, không ngờ dự cảm chưa bao giờ linh nghiệm bây giờ lại đúng, nhân viên cấp cứu và chữa bệnh nói cho cậu, khi Trương Huyền bị đưa tới trái tim đã ngừng đập, con ngươi phóng đại, cái gọi là cấp cứu chỉ là cố làm cho hết trách nhiệm mà thôi.

Ánh mắt lạnh băng phóng tới, Niếp Duệ Đình sợ tới mức lập tức buông tay, ai ngờ tay lại bị giữ chặt, giọng Niếp Hành Phong lạnh lùng vang lên: “Trương Huyền không chết, cậu ấy nói cậu ấy sẽ không chết! Cho nên, làm theo những gì anh đã nói đi!”

“Đúng, đại ca sẽ không chết!” Lửa cháy đổ thêm dầu, Hoắc Ly ở bên cạnh thút tha thút thít nói theo.

“Chưpháp không tương, bất sinh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm.”

~~~~~~~

Nghĩa là Phập pháp nói, chẳng sinh chẳng diệt, chẳng nhơ chẳng sạch, chẳng thêm chẳng bớt

Ý nghĩa là Trong cái thế giới “vô thường”, cái cõi “không” không có gì tự sinh ra tự mất đi, không có cái gì tăng thêm không có cái gì tự giảm đi, nên tự nó cũng không đục, chẳng trong. Tất cả đều có nguyên nhân, có lí do của nó – cái mà người ta nói là “duyên”.

~~~~~~~~

Lại là thanh âm cổ quái kia, Niếp Duệ Đình nhìn về phía phát ra giọng nói, chỉ nhìn thấy con mèo nhỏ nằm trong lòng Hoắc Ly, cậu run lên, quyết

https://thuviensach.vn

định lựa chọn tạm thời tính là tai điếc.

Ngày hôm nay trong hoàng lịch (là loại lịch dùng cho nhiều năm, soạn theo chu kỳ năm tháng ngày giờ hàng can hàng chi, cứ 60 năm quay lại một vòng, ghi rõ ngày giờ tốt xấu.) chắc chắn là đại hung, Trương Huyền bất ngờ chết, anh hai nổi điên, trong bệnh viện quỷ khí lại dày đặc, chính mình không hiểu sao còn nghe được âm thanh quái lạ, ông trời, nếu đây là ác mộng, thì làm ơn làm cho cậu mau mau tỉnh lại đi.

Không như mong muốn, ác mộng không có dấu hiệu tỉnh lại, Niếp Duệ Đình đành phải tận chức tận trách liều mạng làm việc cùng với bác sĩ, quả thật là đem được thi thể của Trương Huyền đưa vào phòng bệnh cũng là nhờ chủ tịch bệnh viện Thánh An có giao tình với Niếp gia, vẻ mặt Niếp Hành Phong lại như muốn giết người, mấy vị bác sĩ đành phải ngoan ngoãn làm theo, cũng không ai dám đề cấp đến chuyện giấy chứng tử.

Nhóm ý tá nơm nớp lo sợ mà đem người vào bố trí ổn thỏa xong liền chuồn mất, Niếp Duệ Đình vội vàng đi làm thủ tục nằm viện cộng thêm thủ tục đưa tang, mọi việc xảy ra như vậy, cậu cũng không biết nên làm thủ tục gì mới tốt, dù sao chuẩn bị cho cả hai trường hợp thì tuyệt đối không sai được.

Tất cả mọi người đều đi hết, phòng bệnh có vẻ càng thêm vắng vẻ, nhưng không có lạnh lẽo như cảm nhận trong lòng Niếp Hành Phong, cảm giác lạnh giá này là từ Trương Huyền truyền sang cho anh, từ sự ấm áp ban đầu dần dần chuyển sang lạnh, rồi đến lạnh như băng, từng chút từng chút thấm vào trong lòng anh, đang không ngừng nhắc nhở anh rằng Trương Huyền đã chết.

Tayxoa nhẹ lên lông mày tinh tế của Trương Huyền, Niếp Hành Phong chậm rãi nói: “Cậu gạt tôi, cậu đã nói cậu sẽ không chết.”

“Cún con mới đi lừa anh, tôi vốn là không chết!”

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc cảm giác thông linh của Niếp Hành Phong còn chưa đủ mạnh, nếu không anh nhất định có thể nhìn thấy đối diện giường bệnh có một cái bóng trắng đang ngồi, đang rất nhàm chán không biết làm sao nhìn anh.

“Cơ thể lạnh như thế, chắc là bởi vì điều hòa bật số quá thấp?”

Niếp Hành Phong tìm được đáp án, giơ tay đóng điều hòa mà y tá vì phòng ngừa thi thể hư thối nên cố ý bật cho lạnh.

“Ở trong này đợi lâu như vậy mới phát hiện nhiệt độ trong phòng có vấn đề, chiêu tài miêu thật là không nhạy bén chút nào, tôi cho dù không có việc gì, cũng sẽ bị các người gây sức ép đến mức gặp chuyện không may.”

Trương Huyền nhàm chán nâng cằm, tiếp tục thưởng thức mĩ nam trước mặt.

Biến thành loại trạng thái như bây giờ, tuyệt đối là ngoài dự kiến của cậu, xem ra là bình thường luôn cười nhạo chiêu tài miêu ly hồn rước lấy họa, hiện tại bị báo ứng, linh hồn của cậu cũng xuất ra khỏi cơ thể.

Lúc tê nhận đâm vào trong cơ thể, cậu bị ngất đi, chờ đến khi tỉnh lại liền nhìn thấy cơ thể mình nằm ở trong phòng cấp cứu, chụp máy thở oxi rồi sốc điện, tiếp theo bị tuyên bố tử vong, may mà bởi vì Niếp Hành Phong kiên trì, cậu mới không xui xẻo bị đưa vào nhà xác.

Có điều tình huống hiện tại của cậu cũng không tốt chút nào, người thường hồn phách xuất ra thì chỉ cần người có mắt âm dương là có thể nhìn thấy, đáng tiếc cậu lại vô hồn vô phách, cho nên linh thể có xuất hiện ở trước mặt mọi người n lần cũng chưa từng được chú ý tới, Tiểu Bạch nhìn không thấy, Nhan Khai bị lửa của sừng tê giác làm bị thương nên lại càng không nhìn thấy.

Dù là không chết nhưng tình trạng càng gay go, Trương Huyền cố gắng nhớ lại pháp thuật quay trở về vị trí cũ sau khi ly hồn mà sư phụ đã dạy

https://thuviensach.vn

mình khi còn sống, cậu cũng không muốn không minh bạch bị hoả táng, cho nên, vừa rồi lúc Niếp Hành Phong nổi giận, cậu cũng không nhàn rỗi, không ngừng thử các loại pháp thuật để trở về vị trí cũ, đáng tiếc không như mong muốn, vật lộn mấy tiếng, trạng thái vẫn không có gì thay đổi.

Ánh nắng hoàng hôn chiếu vào phòng, Niếp Hành Phong lấy lại tinh thần, hóa ra bất giác cũng đã qua một ngày, anh kéo chăn lên đắp cẩn thận cho Trương Huyền rồi đứng lên.

“Nghỉ ngơi cho tốt, tôi trở về giúp cậu lấy quần áo đến tắm rửa.”

“Không cần phiền phức như vậy, tôi không tính toán ở lại trong này lâu đâu.”

Trương Huyền cố gắng biểu đạt suy nghĩ của mình, đáng tiếc không hề có hiệu quả, thấy Niếp Hành Phong đi ra ngoài, cậu vội vàng đuổi theo.

“Trương Huyền đã chết, Trình Lăng cũng đã chết, anh hai lúc này lại nửa si nửa ngốc, anh nên làm cái gì bây giờ? Anh nên làm cái gì bây giờ?”

Từ chỗ cầu thang vang lên giọng nói rối loạn của Niếp Duệ Đình, Hoắc Ly đứng ở trước mặt, trừng lớn ánh mắt thực vô tội nhìn cậu ta, “Anh hỏi em? Em chỉ có mười hai tuổi nha.”

Niếp Hành Phong đi qua đi, nhìn thấy anh, Hoắc Ly vội kéo kéo ống tay áo của Niếp Duệ Đình, thấy anh hai, Niếp Duệ Đình lập tức đổi thành khuôn mặt trấn định, “Anh hai!”

“Anh về nhà lấy vài thứ, em ở lại giúp anh chăm sóc Trương Huyền.”

-Em không muốn chăm sóc người chết!

Thấy trên mặt Niếp Duệ Đình thực rõ ràng viết rõ mấy chữ này, Trương Huyền tức giận bay đến trước mặt bọn họ bay trái bay phải, để có thể gây

https://thuviensach.vn

chú ý, nhưng thật đáng tiếc, giống như lúc trước, cậu lại thất bại .

Không còn cách nào khác, Trương Huyền đi theo Niếp Hành Phong về nhà, nhàm chán theo sát anh vào phòng ngủ, bay tới phòng bếp, rồi lại bay tới nhà ăn, nhìn thấy anh chuẩn bị tốt quần áo để tắm rửa, đi phòng bếp pha mì, ngồi xuống ăn.

Trương Huyền cũng đã bay chán, ngồi đối diện bàn ăn, chống cằm nhìn Niếp Hành Phong, than thở nói: “Chủ tịch, mì khi nào cũng đều có thể ăn, nhưng mà người thì cứ không phải anh muốn gặp là có thể thấy, anh nếu không mau nghĩ biện pháp tìm cao nhân giúp tôi hồi hồn, tôi có thể biến thành người sống thực vật . . . . . Không, so với người sống thực vật thảm hại hơn, nói không chừng còn bị người tha giải phẩu, đông lạnh, rồi hoả táng. . . . . .”

Lải nhải chờ Niếp Hành Phong ăn xong mì, thu dọn bàn ăn, nghĩ anh chuẩn bị đi, ai ngờ anh lại vào phòng tắm, Trương Huyền kêu to: “Không phải chứ? Là lúc nào rồi mà anh còn có tâm tình tắm rửa? Chẳng lẽ lát nữa còn muốn xông hơi nữa sao? Anh là thư thái, nhưng có nghĩ đến có người đang ở giữa nước sôi lửa bỏng chờ anh đi cứu vớt không hả?”

Trong phòng tắm vang lên tiếng xả nước, xuyên thấu qua cánh cửa thủy tinh mơ hồ nhìn thấy động tác cởi quần áo của Niếp Hành Phong, tâm tình đang buồn bực của Trương Huyền nháy mắt tốt lên.

Lần trước dùng thiên nhãn không thể thuận lợi xem trộm chiêu tài miêu, hiện tại không cần phiền phức như vậy, chỉ cần bay qua là có thể mở rộng tầm mắt, ha ha, cảnh mĩ nam tắm rửa miễn phí, không xem quả thực rất có lỗi với bản thân.

Trương Huyền sờ sờ mũi, để phòng khi nhìn thấy quá khích mà chảy máu mũi, nhưng ngẫm lại tựa hồ không thể xảy ra, cậu đã ở vào trạng thái này, đừng nói máu mũi, dù cho đâm một đao cũng không có máu chảy ra.

https://thuviensach.vn

Linh thể thực hưng phấn bay vào phòng tắm, lập tức cảm thấy như bị một chậu nước lạnh xối vào đầu, Trương Huyền buồn bực thở dài.

Xem trộm quả nhiên không phải dễ dàng như vậy.

Giữa sương mù dày đặc Niếp Hành Phong ngồi ở trong bồn tắm lớn người dựa vào thành bồn, bọt nước nổi bồng bồng đầy trên mặt nước che khuất toàn bộ thân hình anh, mặt lại dấu ở trong hai bàn tay, đầu cúi thấp cơ hồ đủ để vùi vào mặt nước, những gì muốn nhìn đều không thể nhìn thấy.

“Chủ tịch, anh không sao chứ?”

Hơn nữa ngày không thấy Niếp Hành Phong đổi động tác, Trương Huyền cảm thấy được có chút khác thường, vội bay tới bên cạnh anh, thấy hai vai anh hơi hơi run rẩy, có giọt nước từ trong lòng bàn tay anh rơi xuống, một thanh âm nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, xin lỗi. . . . . .”

[Nó vẫn luôn cho rằng cha mẹ mất là lỗi của nó, cho nên ông trời trừng phạt nó bị vứt bỏ. . . . .]

Vẻ mặt tươi cười của Trương Huyền biến mất lại nhớ tới lời nói của Niếp Dực, cậu đột nhiên phát hiện Niếp Hành Phong bình tĩnh kềm chế đều chỉ là mặt ngoài, anh ta vẫn một mực cố tỏ ra mạnh mẽ, vẫn luôn là như thế.

“Đừng như vậy, việc này không phải là lỗi của anh!”

Trương Huyền từ phía sau ôm lấy Niếp Hành Phong, cảm giác được tấm lưng rộng lớn của anh khẽ run lên lưng khi người mình chạm vào.

Chiêu tài miêu cảm giác được cậu, tuy rằng chỉ là theo bản năng run rẩy.

Trương Huyền thực vui vẻ, tiến đến bên tai Niếp Hành Phong nhẹ giọng nói: “Tin tưởng tôi, tôi không có việc gì, tôi sẽ luôn ở bên cạnh anh, vĩnh viễn không rời đi!”

https://thuviensach.vn

Khi Niếp Hành Phong từ trong phòng tắm đi ra đã khôi phục bình tĩnh như lúc bình thường, mặc áo khoác rồi ra khỏi nhà, Trương Huyền cười hì hì tự động bay tới ghế phụ nghiêng đầu nhìn anh, cảm thấy được chiêu tài miêu rơi lệ so với trước kia càng đáng yêu hơn.

Chủ tịch khóc bình thường cũng không dễ dàng nhìn thấy, cậu lần này thật sự là có lời, ôi. . . . . .

Đột nhiên tăng tốc độ thành công đem linh thể Trương Huyền quăng ra khỏi xe, cậu ở không trung phiêu đãng một hồi mới đuổi theo, không kịp ngồi ổn định lại bị ngã nhào ở trong xe văng theo một đường parabol xinh đẹp.

Tốc độ xe đang không ngừng tăng lên, không phải đi theo đường đến bệnh viện, mà là đi ra khỏi khu náo nhiệt, vào đường núi yên tĩnh, đường xe chạy rộng lớn giống như là đặc biệt thiết kế để cho chiếc xe thể thao này chạy, tốc độ xe lao như điên, mang theo dã tính, giống như báo tuyết phi nhanh trên cánh đồng hoang vu, khi đồng hồ đo vận tốc nháy mắt qua hai trăm, ánh đèn thoáng qua, Trương Huyền mơ hồ nhìn thấy phía trước có chướng ngại vật, gấp đến độ kêu to: “Dừng xe!”

Két. . . . . .

Bánh xe ma xát với mặt đất, xẹt lên mấy tia lửa nhỏ, sau vài tiếng vang chói tai, xe thể thao vững vàng dừng lại ở trước chướng ngại vật.

Trương Huyền bị quán tính hất ra ngoài xe, ở không trung quay mấy vòng xong như vật rơi tự do lại ngã trở lại ghế phụ, khi rơi xuống cậu nhìn đến đầu xe cách chướng ngại vật bất quá chỉ mấy cm, có thể tưởng tượng nếu vừa rồi phanh chậm đi vài giây, Sau đó kết quả sẽ thảm thiết như thế nào.

Mặc dù là linh thể, tay Trương Huyền vẫn kìm lòng không đậu run rẩy lên, quay đầu nhìn Niếp Hành Phong, khuôn mặt nhìn nghiêng của anh ở

https://thuviensach.vn

dưới ánh trăng là như thế quạnh quẽ hờ hững.

“Trước kia khi mỗi lần anh bão xe, có phải hay không đều là đang hy vọng có thể đồng quy vu tận cùng nó? Anh muốn đuổi theo cha mẹ đã bỏ anh lại, phải không?” Trương Huyền nhẹ giọng hỏi, tuy rằng cậu biết Niếp Hành Phong không thể trả lời cậu.

Thanh âm cổ quái lại một lần nữa vang lên, Trương Huyền rất nhanh phát hiện xe thể thao dưới sự điều khiển của chân ga nhanh chóng lui về phía sau, nghĩ đến phía sau vòng bảo hộ là sườn dốc, cậu phát ra một tiếng hét thảm: “Lại nữa? Tôi không muốn liều mạng theo quân tử, chính anh chơi một mình đi. . . . . .”

Không có xuất hiện cảnh chạy như bay kinh tâm động phách, Niếp Hành Phong chính là điều khiển xe lù lại, sau đó ngoặc vô lăng lái xe quay trở lại con đường lúc nãy, anh lái xe thật sự yên ổn, đi với tốc độ bình thường trở về bệnh viện.

Một hồi là đến phòng bệnh, Trương Huyền tứ chi duỗi thẳng nằm trên giường, vô cùng may mắn chính mình hiện tại đang ở trong trạng thái linh thể, nếu không chính là có chín cái mạng cũng không đủ để theo chiêu tài miêu chơi đùa.

Niếp Duệ Đình sợ hãi ngồi đợi trong phòng bệnh âm khí dày đặc, vừa thấy anh hai xuất hiện, ngay cả chào hỏi không nói liền chuồn mất, Hoắc Ly nghĩ muốn ở lại, cũng bị cậu ta kéo đi ra ngoài.

“Vẫn chưa tỉnh sao?” Ngón tay lướt qua khuôn mặt ngủ say của Trương Huyền, Niếp Hành Phong nhẹ giọng hỏi.

Không lâu trước đây ở chùa Asakusa Trương Huyền đã cầu nguyện, cậu nói. . . . . Cậu cả đời đều sẽ ở bên cạnh anh.

https://thuviensach.vn

“Nói cho tôi biết phải làm như thế nào mới có thể khiến cho cậu tỉnh lại? Hay là, cậu định vứt bỏ lời hứa của mình?”

“Tôi mới không có!” Trương Huyền ở bên cạnh hữu khí vô lực than thở, trời biết cậu muốn hồi hồn đều muốn điên rồi.

Niếp Hành Phong đưa cả bàn tay chạm vào mặt Trương Huyền, cúi đầu, bình tĩnh chăm chú nhìn.

Anh đã thấy rất nhiều người tử vong, nhưng chỉ có khi đối mặt với cái chết của cha mẹ và Trương Huyền anh mới có thể trở nên mờ mịt như vậy, vô thố và tuyệt vọng, bởi vì anh yêu thương họ, anh hy vọng ở trước mặt tử vong, chính mình có thể cùng đối mặt với bọn họ, mà không phải bị bỏ lại.

Xoa xoa mái tóc của Trương Huyền, nhắm mắt lại đem môi kề sát lên đôi môi của cậu, dùng lưỡi cậy mở đôi môi đang đóng chặt, đem nhiệt khí chậm rãi đẩy vào.

Trương Huyền nằm ở bên cạnh thân thể của mình, nhìn thấy Niếp Hành Phong chậm rãi tới gần mình, sau đó hôn lên, này một màn thật sự rất quỷ dị, cậu nhịn không được kêu to: “Chủ tịch anh hơi quá đáng, sao lại có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn phi lễ tôi? Từ từ. . . . . .”

Ngực đột nhiên có nhiệt khí nảy lên, cậu khống chế không được linh thể, giữa lúc thần trí hoảng hốt chỉ nghe Niếp Hành Phong quát: “Cậu nếu dám tử, tôi sẽ không cấp tiền trợ cấp cho cậu! Lại càng sẽ không đốt vàng mã cho cậu, tôi sẽ xem cậu ở âm phủ như thế nào mà sống!”

“Không cần!”

Một luồng nhiệt khí tràn vào trong miệng, Trương Huyền kêu to mở mắt ra, phát hiện linh thể của mình đã quay trở về vị trí cũ, đôi môi Niếp Hành Phong còn kề sát trên môi cậu, mắt đẹp nheo lại, lạnh lùng nhìn cậu.

https://thuviensach.vn

Điều hòa bật thực sự rất thấp, bất quá giờ phút này ánh mắt của chiêu tài miêu còn lạnh hơn, Trương Huyền kìm lòng không đậu rùng mình, lắp bắp nói: “Chủ, chủ tịch, anh đúng là có đủ dũng cảm, ngay cả, ngay cả người chết cũng dám hôn, ôi. . . . . .”

Bụng bị đánh trúng một quyền, Niếp Hành Phong bóp cổ cậu rống: “Cậu cuối cùng đã chịu tỉnh? Cậu liền tham tền như vậy, chỉ có tiền mới có thể làm cậu tỉnh lại?”

“Không. . . . . .”

Oan uổng a, cậu có thể tỉnh lại không liên quan gì đến tiền, thuần túy là hôn mà ra, Trương Huyền ôm bụng đang chuẩn bị thanh minh, trên môi nóng lên, lại bị Niếp Hành Phong dùng sức hôn lấy.

Hôn rất kịch liệt, thần trí còn chưa hoàn toàn khôi phục của Trương Huyền lại lần thứ hai bay lên không, chỉ nghe bên tai truyền đến tiếng thì thào nói nhỏ: “Không được tiếp tục gạt tôi! Không được rời đi một lần nào nữa!”

“Tôi đâu có rời đi? Tôi vẫn luôn ở bên cạnh anh có được không? Cùng anh về nhà, cùng anh ăn cơm, cùng anh bão xe, nếu anh đem nhan sắc ra dùng sớm một chút, tôi đã sớm tỉnh, sao có thể giống như du hồn bay bay khắp nơi?”

Thời điểm khẩn cấp khẩu không trạch ngôn (nói không suy nghĩ), Trương Huyền đem chính mình bán cái hoàn toàn.

Ánh mắt nhìn cậu của Niếp Hành Phong trở nên sắc bén lên, lạnh lùng hỏi: “Kể cả lúc tôi đi tắm?”

Rốt cục phát hiện mình phạm vào một sai lầm cơ bản, Trương Huyền vội vàng lui về phía sau, cười cười: “Tôi tuyệt đối không có thưởng thức mĩ nam đồ, không có thấy anh khóc, không có an ủi anh, không có. . . . . .”

https://thuviensach.vn

“Trương Huyền, cậu lập tức biến mất cho tôi!”

Cả tòa nhà bệnh viện Thánh An dưới tiếng rống giận dử run lên ba lần.

Tin tức Trương Huyền chết mà sống lại rất nhanh truyền khắp bệnh viện, Niếp Duệ Đình nghe tin liền chạy đến đầu tiên, khi nhìn thấy người có trái tim đã ngừng đập lại vui vẻ đứng ở trước mặt mình, Sau khi khiếp sợ mấy giây, ngất xỉu ngã xuống đất, Tiểu Bạch nhảy đến trên người cậu ta tao nhã đi vài bước, lắc đầu nói: ” Chư pháp không tương, bất sinh bất diệt.”

Tiểu hồ ly nghe không hiểu, nhưng mà không sao, chỉ cần đại ca tỉnh lại là tốt rồi, anh ấy còn nợ mình không ít tiền, trước khi chưa trả hết nợ thì nhất định không thể chết được.

Trình Lăng sớm hóa thành một bộ xương đen thui, trở thành một cái truyền thuyết trong bệnh viện Thánh An, bác sĩ giải phẫu nói với Niếp Hành Phong, kết quả khám nghiệm tử thi chứng minh thi hài đúng là Trình Lăng, nhưng thời gian tử vong ít nhất đã ngoài nửa năm, chính là đêm đó cô ta đột nhiên tự cháy, lúc ấy y tá cấp cứu đều tận mắt nhìn thấy, không có khả năng sai sót được.

“Viện trưởng nói là oan quỷ quấy phá, phải mời người đến thực hiện siêu độ cho bọn họ, Niếp tiên sinh, ngài nói, trên đời này thực sự có quỷ sao?”

Trình Lăng vốn nên chết trong vụ cháy của lần tai nạn xe cộ trước đây, chính là linh lực của sừng tê giác cổ duy trì mệnh cho cô ta, cho nên đêm đó sau khi hồn phách cô ta bị tê nhận đánh tan, thân thể hắn là khôi phục đến trạng thái hỏa thiêu, Có điều nguyên nhân này cho dù nói ra thì cũng có ai tin?

Niếp Hành Phong nhìn xem Trương Huyền đứng ở bên cạnh, nói: “Có lẽ là có, đối với lĩnh vực chúng ta chưa bao giờ bước vào, chúng ta không có quyền lực phủ nhận nó tồn tại.”

https://thuviensach.vn

Ngày cha con Lục gia được chôn cất, Niếp Hành Phong cũng đi , trên ảnh chụp Lục Uyển Đình cười rất tươi, nghĩ đến việc cô ấy dựa vào chấp niệm mấy lần cảnh báo cho mình, Niếp Hành Phong nói: “Hết thảy đều đã kết thúc, hy vọng linh hồn của cô có thể được yên nghỉ.”

“Yên nghỉ chắc chắn là yên nghỉ, bùa chú đã biến mất, hồn phách bọn họ đương nhiên đều trở về vị trí cũ .”

Trương Huyền ở bên cạnh chờ đến không kiên nhẫn, lễ tang vừa chấm dứt, cậu liền lôi kéo Niếp Hành Phong rời đi.

“Cậu gấp gáp như vậy là muốn đi đâu?”

“Đi rồi anh sẽ biết.”

Trương Huyền lái xe đưa Niếp Hành Phong đến một nghĩa trang, sau đó đi vào, đi đến trước một ngôi mộ thì dừng lại, Niếp Hành Phong hồ nghi nhìn cậu, “Cậu làm sao mà biết cha mẹ tôi được chôn cất ở chỗ này?”

Trương Huyền cười nháy mắt mấy cái với anh, “Khi linh thể của tôi xuất khiếu đã đi dạo qua thiên đường một vòng, gặp được bọn họ , là bọn họ nói cho tôi biết.”

“Cậu? Đi thiên đường?”

Niếp Hành Phong lòng cực kỳ không tin, nếu tiểu thần côn cũng có thể đi thiên đường, thì đúng là đẳng cấp của thiên đường cũng quá thấp.

Trương Huyền thu hồi tươi cười, trong đôi mắt xanh lộ ra hào quang rất nghiêm túc trịnh trọng, “Bọn họ nói, bọn họ chưa bao giờ vứt bỏ anh, anh là đứa con mà bọn họ yêu nhất, bọn họ luôn tự hào về anh!”

Niếp Hành Phong kinh ngạc nhìn Trương Huyền, trước mắt mơ hồ thoáng hiện lên nháy mắt xảy ra tai nạn, tình cảnh mẹ ra sức đẩy mình ra

https://thuviensach.vn

khỏi xe, sau một hồi lâu, trên mặt anh hiện lên một nụ cười, quay về bia mộ chấp tay cầu nguyện.

“Cám ơn!”

Trương Huyền nghiêng đầu trộm xem Niếp Hành Phong, hy vọng sau khi chiêu tài miêu trải qua chuyện lần này, có thể hoàn toàn vứt bỏ những gì không vui trước đây, đừng làm cho chi phí mình phải bỏ ra trôi theo sông chảy ra biển là tốt rồi.

Nghĩa trang của Niếp gia được xây dựng ở nơi khá hẻo lánh bí mật, vì tìm kiếm địa chỉ, cậu cũng bị tiểu hồ ly và con mèo nhỏ bắt chẹt không ít, nghĩ đến sau này còn phải cố gắng làm việc trả nợ, Trương Huyền nhịn không được ở trong lòng thở dài.

Tổ sư gia, ai nói hảo tâm có hảo báo, tại sao từ sau khi cậu gặp chiêu tài miêu, tiền liền liên tiếp bị rò rỉ ra bên ngoài?

Trên đường trở về, Niếp Hành Phong hỏi: “Cậu nói người đàn ông thần bí mà Trình Lăng đề cập đến rốt cuộc là ai? Hắn vì sao lại dạy bùa chú bất tử của sừng tê giác cho Trình Lăng?”

“Trình Lăng hồn phách đều tan, muốn hỏi cũng không thể chạy theo mà hỏi được, anh để tâm suy nghĩ mấy chuyện vụn vặt ấy cũng như không, quả thực chính là tự tìm phiền não.”

“Còn nữa, Địch Sí cũng mất tích , chẳng lẽ hắn cũng bị Trình Lăng hại chết ?”

Sau khi cha con Lục gia gặp chuyện không may, Địch Sí cũng đã biến mất, căn phòng hắn thuê làm văn phòng luật sư toàn bộ trống không, tựa như bốc hơi khỏi nhân gian vậy, cảnh sát kết luận hắn cũng là bởi vì hiểu biết nội tình mà bị Trình Lăng làm hại, có điều vì thi thể không tìm được, cho nên liệt vào bị mất tích.

https://thuviensach.vn

Cát Ý cũng nói điều tra không ra tư liệu gì có liên quan đến Địch Sí, người này đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên mất tích, không có lưu lại nửa điểm dấu vết, nhưng là Niếp Hành Phong lại không thể nào quên ngày đó khi Địch Sí bắt tay anh, làm cho anh cảm giác rùng mình và sợ hãi.

Hắn rốt cuộc là ai, mục đích xuất hiện là gì?

“Đúng rồi! Chủ tịch, sừng tê giác anh rốt cuộc đã để ở đâu? Nói cho tôi biết đi, lát nữa tôi sẽ mát xa cho anh được không?” cắt ngang suy nghĩ của Niếp Hành Phong, Trương Huyền hỏi.

Cậu mấy ngày nay nghĩ muốn sừng tê giác đều muốn điên rồi, cái đó chính là đồ tốt, nếu như đem bán lại, tuyệt đối bán được giá cao, tiếc là cậu tìm thật lâu mà vẫn chưa tìm được, cậu cảm giác Nhan Khai biết nó ở đâu, nhưng không nghĩ cũng biết là tên kia cũng sẽ không nói cho cậu, cho nên chỉ có thể lấy lòng chiêu tài miêu.

Niếp Hành Phong không thèm chú ý đến sự lấy lòng của Trương Huyền, chỉ ảm đạm cười: “Nó với cậu khí tràng không hợp, tôi đem nó thu hồi rồi.”

“Ha, chủ tịch, anh cũng bắt đầu mê tín ?”

“Đúng vậy.” Đối mặt với đôi mắt xanh đang trừng lớn của Trương Huyền, Niếp Hành Phong mỉm cười: “Ở cùng một chỗ với cậu, nghĩ muốn không mê tín cũng khó.”

Cảnh tê nhận đâm bị thương Trương Huyền vẫn còn rõ ràng ở trong mắt, cho nên anh sẽ không để cho Trương Huyền đụng chạm đến nó, về phần dấu ở đâu, anh nghĩ đó là một nơi mà Trương Huyền vĩnh viễn cũng không đoán ra được.

“Còn nữa, sau này phải tránh động đến những thứ có liên quan đến ‘kim’.”

https://thuviensach.vn

“Tại sao?”

“Trình Lăng lấy kim thuật khắc cậu, chứng minh trong ngũ hành kim là khắc tinh của cậu, cho nên, phàm là những thứ liên quan đến kim, cậu đều ít tiếp xúc là tốt nhất.”

Niếp Hành Phong dặn dò giống như là Trương Huyền trước đây, đáng tiếc Trương Huyền cũng không cảm kích, sau khi ngẩn người N giây, đột nhiên nhảy dựng lên kêu to: “Theo lời anh nói như vậy, ngay cả tiền tài tôi cũng không có thể đụng tới sao? Nếu nói vậy, tôi thà rằng chết còn hơn!”

******

Lại bắt đầu một tuần mới, Niếp Hành Phong có chút mất hồn mất vía ngồi ở trong văn phòng, ngón tay gõ trên bàn phím, trong đầu lại suy nghĩ đến vẻ mặt Trương Huyền lộ ra sau khi nhìn thấy những gì ghi trên chi phiếu.

Ngẫm lại lại cảm thấy buồn cười, anh không phải là chưa từng yêu đương, nhưng mà từ trước đến giờ chưa bao giờ trải nghiệm qua cảm giác như vậy – thấp thỏm, khẩn trương, còn có một chút chờ mong.

“Chủ tịch!”

Trương Huyền rốt cục xuất hiện, đáng tiếc nội dung nói chuyện lại khác một trời một vực với tưởng tượng của Niếp Hành Phong.

“Tôi vẫn đã quên hỏi anh, đêm đó anh đến tột cùng đã viết lên tay cái gì mà phá giải được pháp thuật của Trình Lăng?”

Sự kiện chiếu linh đều đã qua, tiểu thần côn còn hỏi cái này để làm gì?

Niếp Hành Phong có chút thất vọng, thuận miệng nói: “Viết chữ ‘cương’ và chữ ‘hỏa’.”

https://thuviensach.vn

“Hử?” Trương Huyền vẻ mặt khó hiểu, “Tại sao?”

“Là cậu nói cho tôi biết mà.”

Trương Huyền từng nói với anh, khi gặp tà vật, chỉ cần viết chữ ‘cương ‘ ở trên lòng bàn tay rồi giơ về phía đối phương, có thể phá tà khí đó, hơn nữa lúc ấy Trình Lăng lấy kim thuật trong ngũ hành để giết người, hỏa khắc kim, cho nên viết hai chữ này có lẽ có thể dùng được, dù sao tính mệnh mọi người cũng đang gặp nguy hiểm, có hiệu quả hay không trước cứ làm rồi nói sau.

“. . . . . Liền đơn giản như vậy?”

Niếp Hành Phong trả lời làm cho Trương Huyền rất buồn bực, là thiên sư chính quy, cậu cư nhiên lại không bằng một người thường, có phải hay không nên kiểm điểm chính mình một chút?

“Nhất định còn có nguyên nhân khác! Nếu như vậy cũng có thể giải vây, sao còn cần mấy thiên sư như chúng tôi làm gì?” Trương Huyền rất không cam tâm than thở.

Có lẽ có đi, bất quá, điều anh để ý lúc này không phải là vấn đề này.

Thấy Trương Huyền xoay người muốn đi ra ngoài, Niếp Hành Phong vội gọi lại, “Cậu, không có chuyện gì khác muốn nói với tôi sao không?”

“Chuyện gì khác?” Trương Huyền nghi hoặc nhìn Niếp Hành Phong.

Ngu ngốc tiểu thần côn, cậu không phải là còn chưa nhìn thấy chứ?

Niếp Hành Phong mất hứng , lười nói quanh co lòng vòng, nói thẳng: “Buổi sáng tôi có đặt một tờ chi phiếu ở trên bàn cậu! Cậu xem rồi, có suy nghĩ thế nào?”

“Chi phiếu?” Trương Huyền càng nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

“Đặt ở trên các văn kiện ấy!”

Không có khả năng, nếu trên văn kiện có chi phiếu, bằng thị lực 2.0 của cậu như thế nào có thể nhìn không thấy?

Trương Huyền cố gắng nhớ lại, lúc sáng sớm vào phòng, mở cửa sổ, dọn dẹp, gửi các công văn, sau đó, a. . . . . .

Rốt cục nghĩ tới, nhìn thấy Niếp Hành Phong biểu tình âm trầm, Trương Huyền rất cẩn thận nói: “Chủ tịch, nếu tôi nói, tôi có lẽ, có thể, đại khái đem tờ chi phiếu cùng các giấy tờ không cần sử dụng nữa đem đi hủy, anh có thể hảo tâm ký lại một tờ cho tôi không?”

“Cái gì!”

“Không liên quan đến tôi, anh nhìn thấy cửa sổ mở toang như thế, đáng ra phải dùng chặn giấy đè lên chi phiếu chứ, tờ giấy nhỏ như vậy, thực dễ dàng. . . . . .”

“Câm miệng!”

Phát hiện Niếp Hành Phong hiện tại tâm tình cực độ ác liệt, Trương Huyền không dám nói nhiều, vội xoay người rời đi, thối lui đến cửa mới hữu tình nhắc nhở: “Chủ tịch, tính tình anh gần đây ‘siêu’ hỉ nộ vô thường, có phải số lần DIY quá ít hay không, làm cho hormone mất cân đối, hay là thời kỳ tiền mãn kinh?”

“OUT!”

Nhịn không được, tiểu thần côn nếu còn ở trước mặt anh nói linh tinh, nói không chừng chính mình thực sự sẽ đẩy ngã cậu ta đánh một trận tơi bời, Niếp Hành Phong tức giận thuận tay cầm lấy báo chí trên bàn dùng sức quạt quạt.

https://thuviensach.vn

Cửa lại dè dặt bị đẩy ra thành một cái khe nho nhỏ, Trương Huyền nhỏ giọng hỏi: “Chủ tịch, tôi có thể hỏi một chút, ở trên chi phiếu anh viết bao nhiêu tiền được không?”

“Tôi không có viết số tiền!”

Báo chí giống như tiểu lí phi đao bắn tới, Trương Huyền sợ tới mức lập tức đóng cửa, không dám lộ diện thêm lần nào nữa.

Chạng vạng khi Niếp Hành Phong ra về, đi qua bàn làm việc Trương Huyền, bị bộ dạng của cậu làm hoảng sợ, “Cậu bị rơi vào ổ gà sao?”

Toàn thân dính đầy vụn giấy, kiểu tóc gọn gàng cũng rối loạn như một đống rơm, không cần phải nói, người này nhất định là chạy tới chỗ túi plastic của máy hủy giấy tìm chi phiếu để ghép lại.

“Chủ tịch, chờ tôi.”

Thấy Niếp Hành Phong xoay người rời đi, Trương Huyền vội cầm lấy cặp táp đuổi theo, sau khi vọt vào thang máy, cười hì hì hỏi: “Đều sắp hết một ngày, anh hết giận chưa?”

“Ừm.”

Trương Huyền nhìn trộm xem Niếp Hành Phong, biểu tình sóng yên biển lặng, hỉ giận khó dò, vì thế lại hỏi: “Anh nói không viết số tiền ở trên chi phiếu, vậy rốt cuộc viết cái gì, nói cho tôi biết đi, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi.”

“Muốn biết?”

Đáp án đương nhiên là gật đầu.

“Đêm nay mời cơm, tôi sẽ suy nghĩ xem có thể nói hay không.”

https://thuviensach.vn

“Tôi sẽ mời!”

Nếu nói tò mò có thể giết chết một con mèo, thì lòng hiếu kỳ của Trương Huyền tuyệt đối có thể giết chết chín con mèo, lập tức gật đầu đồng ý.

Niếp Hành Phong lấy điện thoại di động ra gọi cho tiểu hồ ly, “Trương Huyền nói đêm nay mời cơm, em có muốn đi không?”

“Nha, đại ca mời cơm, trời đổ mưa màu đỏ ư!” Hoắc Ly cảm thán phát biểu xong, nghĩ nghĩ nói: “Em phải thương lượng với Tiểu Bạch một chút, lát nữa sẽ gọi lại cho các anh.”

Ngắt máy, Niếp Hành Phong trên mặt cười đến nhẹ như gió.

Để cho Tiểu Bạch đề nghị, tiểu thần côn đừng nghĩ đến chuyện thoải mái vượt qua đêm nay, về phần nội dung trên chi phiếu, mình cũng không đáp ứng nhất định sẽ nói, suy nghĩ thật lâu mới viết xuống những gì trong lòng muốn nói lại bị cậu đem đi CUT mất, trùng phạt cậu một chút như vậy thật sự là rất tiện nghi cho cậu.

《 còn tiếp 》

Lời cuối sách

Độc giả thân ái, mọi người có khỏe không.

Đầu tiên, cảm ơn mọi người đã đọc tác phẩm này, hy vọng chuyện thần quái không quá đáng sợ này có thể làm cho mọi người cảm thấy vui vẻ.

Ở sự kiện chiếu linh lần này, cuối cùng chuyện tình cảm của chủ tịch và Trương Huyền đã có bước nhảy vọt, xem ra chất xúc tác ngẫu nhiên vẫn là rất tất yếu, bất quá sự yêu tiền và ngu ngốc của Trương Huyền đả kích chủ tịch, cho nên cũng giống như mấy tập trước, cậu vẫn như cũ không có lấy được thù lao, hơn nữa nói không chừng cuối cùng còn có thể bị Tiểu Bạch

https://thuviensach.vn

cướp thêm một chút, cho nên, tự cầu nhiều phúc đi. (nhỏ giọng thừa nhận một câu, tôi có chút muốn bắt nạt Trương Huyền)

Một tập này nếu nói là chuyện thần quái, không bằng nói là truyện trinh thám, hầu như không có xuất hiện cái gì đáng sợ, cho nên Trương Huyền cũng không cơ hội phát huy tác dụng bảo hộ chiêu tài miêu, duy nhất một lần còn bị Nhan Khai đoạt mất.

Còn về thôi miên, tôi cảm thấy một người chỉ cần có ý chí kiên định, là có thể chống lại thôi miên, tuy rằng Hàn Duy sở trường về lĩnh vực này, nhưng chỉ với khả năng của một mình hắn, muốn thôi miên chủ tịch tựa hồ rất khó, cho nên sự kiện này kỳ thật cũng không có chân chính chấm dứt, xin hãy theo dõi tập tiếp theo.

Như vậy, hẹn gặp lại các bạn ở tập sau!

Cảm ơn một lần nữa.

https://thuviensach.vn

Quyển 5

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1

Trên đời này sự vật gì đều có kỳ hạn sử dụng, qua kỳ hạn, cho dù là thứ sang quý đến đâu cũng trở thành không đáng một đồng, ví dụ như – minh tinh đã hết thời.

Đã qua nửa đêm, Thẩm Kiện khởi động xe thể thao màu đỏ như lửa, chạy như bay ở trên đường, xe thể thao rất có phong cách, là người phụ nữ kia mua cho hắn, đổi lại là cả đêm hắn đều ở trên giường lo lắng lấy lòng.

Đó là một thế giới tiếu bần bất tiếu xướng (nghĩa là cười người bần nhưng không cười người xướng, xướng ở đây theo nghĩa đen thì là những người bán nhan sắc (MB,…), nhưng theo nghĩa bóng thì chỉ những người vì cuộc sống phú quý không tiếc dùng thủ đoạn, đây là câu nói chỉ về một quan điểm rất đáng buồn vào thời đại này bên Trung Quốc) làm một minh tinh đã hết thời, đây là thủ đoạn duy nhất để hắn có thể tiếp tục hưởng thụ cuộc sống xa hoa. Ba mươi hai tuổi đúng là thời điểm sự nghiệp của một người đàn ông bước vào thời kỳ hoàng kim, nhưng ở trong giới diễn viên, đã là hết thời, nhất là loại nghệ sĩ dựa vào diện mạo để thu hút hứng thú của người xem như hắn.

Gần đây quá mệt mỏi, chờ diễn xong bộ phim này có lẽ nên ra nước ngoài đi chơi một chuyến, vừa lúc người phụ nữ đó mới vừa cho hắn một số tiền lớn. . . . . Không, có lẽ hắn nên gửi tiết kiệm, dựa vào khuôn mặt kiếm cơm dù sao cũng không thể lâu dài được, hắn phải tính toán cho tương lai của mình một chút. . . . . .

https://thuviensach.vn

Xe thể thao rẽ một vòng, đi vào là đoạn đường dốc thẳng tắp, vốn đang tâm phiền ý loạn Thẩm Kiện đột nhiên phát hiện có chướng ngại vật ở đoạn đường phía trước, vội giảm tốc độ.

Con đường này thực yên lặng, đèn đường thưa thớt, có mấy cái căn bản không phát sáng, nương theo ánh đèn trước của xe, Thẩm Kiện mơ hồ nhìn thấy chướng ngại vật hình như là một người đang nằm sấp.

Hắn do dự một chút, xuống xe đi tới, hắn không phải là người thích lo chuyện bào đồng, nhưng người này đang nằm ở giữa đường, chặn đường xe chạy.

Con ma men chết tiệt, nửa đêm ngủ ở giữa đường, may mắn mình phát hiện đúng lúc, nếu không đâm bị thương người, thì cuộc đời diễn viên của hắn cũng coi như xong rồi.

Thẩm Kiện tức giận nghĩ, nếu kêu mà người này vẫn không tỉnh, liền một cước đá tên này đến ven đường luôn.

Thẩm Kiện đi về phía trước vài bước, phát hiện con ma men kỳ thật cách mình rất xa, hắn bước nhanh tới, ai ngờ chướng ngại vật vẫn là nằm xa xa ở phía trước, tựa hồ thấy được, nhưng lại đi không đến.

“Thực gặp quỷ!”

Thẩm Kiện mất hết kiên nhẫn, thì thào mắng, hoàn hảo, hắn rốt cục đi tới trước mặt con ma men, con ma men hình như là một ông già, cong lưng nằm sấp trên mặt đất.

Thẩm Kiện cúi người, tức giận đẩy đẩy đối phương, âm thanh lăn lông lốc vang lên, một đoạn gỗ cụt bị hắn đẩy lăn tới bên ven đường.

Sau lưng hình như có gió lạnh thổi tới, Thẩm Kiện nhất thời cả người cứng còng ở nơi đó.

https://thuviensach.vn

Thị lực của hắn rất tốt, cho dù nơi này ánh sáng âm u, cũng sẽ không buồn cười đến mức nhìn nhầm một khúc gỗ thành người. . . . . .

Thẩm Kiện lấy lại tinh thần, đột nhiên phát hiện đèn đường đang phát ra ánh sáng âm trầm thảm đạm, bao lấy toàn thân mình.

Hình như có cái gì đó không đúng. . . . . .

Thẩm Kiện rùng mình, bỗng nhiên nhớ tới trên đoạn đường dốc này trừ bỏ đèn đường ở dưới sườn dốc là phát sáng, còn những cái khác đều tắt ngúm, mà theo khoảng cách đến xem, hắn hắn là còn chưa đi đến giữa đường dốc. . . . . .

Phía sau truyền đến tiếng động cơ khởi động, ánh đèn phóng tới, Thẩm Kiện kinh ngạc nhìn thấy mình giờ phút này đang đứng ở cuối đường dốc, vách núi đang ở ngay phía trước.

Hắn cuống quít xoay người, ánh sáng đã bức đến trước mặt, ánh vào trong mắt chính là xe thể thao đang chạy như điên tới, trong bóng đêm thân xe bóng loáng lóe ra sắc đỏ đẹp đẻ, mang theo khí tức tử vong, ngay lập tức tiến sát tới.

Điều đó không có khả năng, vừa rồi hắn đã kéo phanh tay của xe lại. . . . . .

Ánh sáng trong đôi mắt đã hoàn toàn bị thân xe màu đỏ chiếm cứ, chặt đứt ý nghĩ chợt loé lên cuối cùng của Thẩm Kiện.

******

“Hôm nay rạng sáng ở đoạn dốc trên đường Thanh Loan đã phát sinh một vụ tai nạn, người chết bị chính xe của mình đâm vào trước vách núi, tử vong ngay tại chỗ, nguyên nhân gây ra sự cố trước mắt vẫn đang còn ở trong quá trình điều tra . . . . . .”

https://thuviensach.vn

“A a a. . . . . Nhanh lên, em chịu không nổi , a. . . . . .”

Âm thanh phóng đãng cắt ngang lời đọc tin đầy khô khan của MC, nháy mắt vang vọng cả gian phòng ngủ, giường lớn KingSize cũng rất phối hợp với hoạt động tứ chi dây dưa kịch liệt của hai người mà phát ra thanh âm mờ ám, hình ảnh diễn viên – Niếp Hành Phong, còn có thiên sư trợ lý của anh.

“Ưm. . . . . Ha. . . . . A. . . . . .”

Tiếng kêu mê loạn dưới động tác mãnh liệt của người đàn ông đạt đến một độ cao kinh người, Niếp Hành Phong bị chấn đến mức màng tai phát đau, chộp lấy điều khiển từ xa từ trong tay Trương Huyền, đổi kênh, ném tới một bên.

“Không được xem kênh truyền hình có thu phí!”

“Tiền đều trả, không xem thật là phí!”

Nói đến tiền, Trương Huyền tuyệt đối lục thân không nhận (lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận), huống chi là chủ tịch, tạm thời bỏ qua việc vật lộn với Niếp Hành Phong, thò người ra lấy điều khiển từ xa, chuyển tới kênh thu phí, vì thế, tiếng kêu câu hồn khiến kẻ khác mặt đỏ tai hồng lần thứ hai lại vang lên.

“Chúng ta hiện tại chính là loại không khí thế này, có tư tưởng tốt cùng hoàn cảnh, mới có thể lưỡng tình tương duyệt, nước chảy thành sông, mà không phải ở trên giường chơi vật nhau, anh xem, vật lộn hơn nữa tiếng, đến bây giờ ngay cả quần áo cũng chưa cởi. . . . . .”

“Đó là bởi vì cậu không cho tôi cởi!” Một cái xoay người thành công đem Trương Huyền đặt ở bên dưới, Niếp Hành Phong quát.

https://thuviensach.vn

Cậu nghĩ anh thích chơi vật nhau ở trên giường sao? Thời điểm cổ nhân phát minh ra giường tuyệt đối không có đem nó liệt vào nơi dùng để vật lộn, nhưng tiểu thần côn cố tình muốn chơi như vậy, còn chơi vật kiểu Mông Cổ, kết quả nữa tiếng trôi qua, hai người luyện được toàn thân đều là mồ hôi, còn chưa có tiến vào việc chính.

“Quần áo đương nhiên là phải để người làm chủ đạo cởi mới thích hợp, chủ tịch anh nên ngoan ngoãn nằm hưởng thụ, còn lại đều giao cho tôi làm mới đúng!” Trương Huyền không cam lòng yếu thế rống to, thuận tiện định xoay người một cái, nghĩ muốn đem Niếp Hành Phong đè lại.

Ai ngờ cổ tay Niếp Hành Phong đã vươn ra, chế trụ mạch môn của cậu, đưa cậu đè ép thật chắc, từ trên cao nhìn xuống.

“Người làm chủ đạo hẳn phải là tôi, không phải sao?” Niếp Hành Phong thực bình tĩnh nói.

Một hồi vật lộn theo kiểu Mông Cổ, áo ngủ của Trương Huyền bị tuột ra hơn phân nửa, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, mùi hương thoang thoảng lan tỏa khắp không trung, là mùi hương anh thích, cặp mắt màu xanh quen thuộc kia vì tâm tình dao động mà chuyển thành màu xanh thẳm xinh đẹp, bình tĩnh nhìn anh, trong suốt giống như đá ánh trăng, làm cho anh nghĩ muốn đem tất cả tình cảm của mình đi yêu thương.

Đáng tiếc Trương Huyền cũng không cảm kích, rống to: “Dựa vào cái gì”

“Dựa vào thân phận của tôi!” Ở cùng tiểu thần côn không thể nào nói chuyện theo kiểu phong độ, Niếp Hành Phong trực tiếp đánh trúng điểm mấu chốt, “Quan lớn một bậc áp chết người, huống chi tôi còn là chủ tịch của cậu!”

“Ách!”

https://thuviensach.vn

Đối mặt với đôi mắt xanh tức giận bất bình của Trương Huyền, Niếp Hành Phong khóe miệng gợi lên nụ cười nhạt, “Cậu ăn của tôi, mặc của tôi, ngay cả tiền lương đều là lấy của tôi, thì có tư cách gì tranh vị trí trên dưới với tôi chứ?”

“Này, lời này anh nói rất không tiêu chuẩn, thực sự là làm tổn thương lòng tự trọng của tôi!” Trương Huyền mắt xanh rưng rưng nước mắt, dáng vẻ như là bị tổn thương.

“Tôi chỉ là giúp cậu nhận rõ sự thật!”

Niếp Hành Phong mới không bị mắc lừa cái trò giả vờ đáng thương của Trương Huyền, nếu cậu thực dễ dàng bị đả kích như vậy, thì đã sớm không còn lăn lộn ở bên cạnh mình rồi.

Cúi người xuống, kề sát lên trên người Trương Huyền, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bên hông cậu, cũng khẽ hôn lên đôi môi đang khẽ nhếch đó, trên môi còn thoáng vương lại mùi rượu nho, xem ra cậu ấy đã thừa dịp mình đi tắm mà len lén uống rượu .

Vì kiểm tra xem Trương Huyền đến tột cùng đã lén uống bao nhiêu rượu, Niếp Hành Phong hôn càng thêm nóng bỏng.

“Hơn nữa, cậu cũng không chán ghét loại cảm giác thế này đúng không?” anh dùng giọng mũi nhẹ nhàng hỏi.

“Ưm. . . . . .”

Tiếng rên rỉ nhẹ nhàng lưỡng lự mà Niếp Hành Phong nghe được còn kích thích hơn so với cảnh đang diễn trên TV, thân hình nam tính cứng cỏi mạnh mẽ nhẹ nhàng vặn vẹo trước sự vuốt ve của anh, hai người dán chặt vào nhau, sát đến mức anh rõ ràng có thể cảm ứng được nhịp tim đập dồn dập của đối phương, làm cho anh có cảm giác rung động mà trước đây chưa bao giờ từng có.

https://thuviensach.vn

“Thả lỏng, giao cho tôi. . . . . .” Lời mời tràn ngập hấp dẫn, đối với người mình thích, Niếp Hành Phong từ trước đến giờ sẽ không làm người quân tử.

“Được. . . . . .”

Trương Huyền tựa hồ bị mê hoặc, đáp khẽ ôm thắt lưng Niếp Hành Phong, bỗng nhiên nhe răng mỉm cười, ngữ khí thay đổi, “Mới là lạ!”

Niếp Hành Phong chỉ cảm thấy bên hông bị túm chặt, đã bị Trương Huyền bật lên đè ngược trở lại, sau đó xoay người ngồi dậy, chỉ vào trước trán anh nhanh chóng vẽ bùa.

“Cậu làm cái gì?”

“Chủ tịch anh không nghĩ tới tôi còn có chiêu bọ ngựa bắt ve này đúng không? Chúng ta trước tiểu nhân, sau quân tử, bản lĩnh anh không bằng người ta, cũng không nên tức giận.” Trương Huyền nhìn xuống Niếp Hành Phong, dào dạt đắc ý nói.

Nếu sư phụ biết cậu dùng thuật tam hoa tụ đỉnh của thiên sư vào việc này, chỉ sợ sẽ tức giận đến mức từ trong quan tài bật dậy, Trương Huyền suy nghĩ một chút, cảm thấy khả năng này có thể tính là trăm phần trăm.

~~~~~

Tam hoa tụ đỉnh: là nội công tâm pháp của đạo gia. Tam hoa tụ đỉnh ngũ khí hướng nguyên, tam hoa là gồm nhân hoa (tinh), địa hoa (khí) , thiên hoa (thần), ngũ khí ở đây là ngũ hành, nếu cho tam hoa tập trung lên trên đỉnh, mà đỉnh chính là ở ấn đường sẽ làm cho thân thể không thể cử động. Ai hay đọc và xem phim kiếm hiệp thì chắc ko lạ gì nữa đâu ha.

~~~~~~

“Tiểu thần côn chết tiệt, cậu dám hạ bùa chú với tôi.”

https://thuviensach.vn

“Không phải bùa chú, là thuật tam hoa tụ đỉnh.”

Trương Huyền cười hì hì cúi người xuống hôn môi khiêu khích, cậu không chán ghét thân mật với Niếp Hành Phong, nhưng mà đương nhiên là làm người chủ động thì sẽ MAN hơn.

“Không nên coi thường tam hoa tụ đỉnh, nó có thể làm cho anh toàn thân tĩnh định, nhân thần hợp nhất, còn có thể có cảm giác thoải mái thanh lương, đây chính là bí mật bất truyền của thiên sư, cho nên chủ tịch à, một chút nữa anh nhất định sẽ cảm thấy rất thoải mái, ôi. . . . . .”

Khoe khoang chưa kịp nói xong, cổ tay Trương Huyền đột nhiên đau nhức, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị ném ngã xuống giường, Niếp Hành Phong tiến lên đè cậu lại, hơn nữa cũng làm động tác giống như Trương Huyền lúc nãy, vẽ bùa chú lên trên trán cậu.

“Hình như cậu đã quên đoạn chim sẻ rình phía sau trong câu bọ ngựa bắt ve nhỉ.”

Trương Huyền toàn thân mềm yếu, không thể động đậy, nhịn không được kêu to: “Anh học được cách vẽ bùa từ lúc nào?”

“Mới cách đây không lâu.”

“Nhất định là Tiểu Bạch chết tiệt dạy cho anh đúng không? Nó đem tôi bán với giá bao nhiêu?”

Người ở bên cạnh cậu hiểu cách dùng pháp thuật không nhiều lắm, Trương Huyền thân thể không thể cử động, nhưng không có nghĩa là không thể suy nghĩ, trước tiên phải nghĩ tới đầu sỏ gây nên chuyện này.

Niếp Hành Phong nghĩ nghĩ, “Cậu vẫn là không biết thì tốt hơn.”

“Là người bị bán, tôi có quyền biết giá của mình!”

https://thuviensach.vn

Vì tức giận, màu mắt của Trương Huyền chuyển sang màu xanh nước biển đầy mị hoặc, lóe lên ánh sáng rất đẹp mắt.

“Kỳ thật, tôi chỉ là sợ nói ra sẽ đả kích cậu.” Lần đầu nhìn đến loại màu sắc mị hoặc thế này, Niếp Hành Phong tim đập thình thịch, rốt cục vẫn là thua sự chấp nhất của Trương Huyền, “Tôi chỉ dùng ba bao cá khô mặn.”

Từ sự kiện chiếu linh lần trước làm cho Niếp Hành Phong hiểu được, mình nên học chút pháp thuật, anh không thể mỗi lần đều để Trương Huyền tới cứu, không có năng lực thì không thể áp chế kẻ khác, hiểu nhiều một chút sẽ tránh được nguy hiểm, cho nên mấy ngày hôm trước anh có hỏi qua Tiểu Bạch, khi ấy lại vừa lúc đang trên đường đi qua siêu thị, Tiểu Bạch nói muốn ăn cá khô mặn, vì thế anh dùng ba bao cá khô mặn để trao đổi một số khẩu quyết bùa chú, đương nhiên, khi đó anh tuyệt đối không nghĩ tới sẽ dùng nó ở trên giường, bất quá nhìn thấy Trương Huyền tức giận đến hai má ửng đỏ, Niếp Hành Phong quyết định giấu diếm ý đồ ban đầu của việc học cách dùng bùa chú.

Anh rất thích xem bộ dạng tức giận của tiểu thần côn, giống như lúc này.

Quả nhiên, nghe xong những lời đó, Trương Huyền phát ra một tiếng rên rỉ, “Hóa ra tôi chỉ giá trị bằng ba bao cá ngô mặn, chủ tịch anh giết tôi đi cho rồi.”

Anh sẽ giết, ở trên giường chậm rãi giết chết.

‘Sát ý’ chậm rãi lan tràn trong đôi mắt, nóng rừng rực dường như tràn đầy tình cảm mãnh liệt, cảm thấy được ý đồ của Niếp Hành Phong, Trương Huyền run lên, có chút rợn tóc gáy.

“Anh không phải thật sự tính toán. . . . . Này, tôi còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý, chờ một chút, chờ một chút, không để ý đến ý nguyện của đối phương mà vẫn làm thì hành động đó sẽ xếp vào loại cưỡng gian, chủ tịch,

https://thuviensach.vn

cưỡng gian là không thể có được khoái cảm.” Sự tình liên quan đến sinh tử tồn vong, Trương Huyền rống to.

Niếp Hành Phong dùng miệng che lại đôi môi đang lải nhải của cậu, “Vậy cùng gian đi, như vậy không phải cả hai đều có khoái cảm ?”

“Phí công anh vẫn là chủ tịch, lời như thế mà cũng nói được, ưm. . . . . .”

Miệng bị che lại, những lời oán hận không thể nói ra, nhưng cảm giác không xấu, bỏ vấn đề chủ đạo qua một bên, Trương Huyền vẫn là rất hưởng thụ, nhưng . . . . . .

“Anh không phải là lần đầu làm chuyện này với đàn ông chứ?”

Niếp Hành Phong ngừng động tác, ngẩng đầu, rất kỳ quái nhìn Trương Huyền, “Sao vậy?”

“Nhìn vẻ mặt của anh là biết anh là tay mơ, tôi mặc kệ, tăng lương tăng lương, anh đem tôi biến thành chuột bạch để luyện tập, tôi yêu cầu thêm phí thí nghiệm, phí phiêu lưu, phí bảo hiểm tai nạn lao động. . . . . .”

Nếu cá đã nằm trên thớt, nhất định không thể đào thoát, vậy thì tận lực vì bản thân tranh thủ thêm một ít lợi lộc đi, Trương Huyền còn tại cố gắng cân nhắc những thứ phí dụng khác, thì mặt của Niếp Hành Phong đã muốn tối sầm lại đến một nửa.

“Tôi có thể không nói đến tiền vào những lúc thế này không.”

“Vậy anh có thể uống nước thay cơm được không?”

Cơm đương nhiên không thể không ăn, nói cách khác, quan niệm về tiền tài của Trương Huyền đời này cũng không thể thay đổi.

Đúng lúc di động tiếng chuông vang lên đánh vỡ cục diện bế tắc, Trương Huyền ánh mắt liếc liếc lên bàn, “Chủ tịch, điện thoại của anh.”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong thò người ra lấy di động, số điện thoại biểu hiện là Phùng Tình Tình, con gái một của Phùng Bình Thành – thế giao của Niếp gia.

Nhớ tới công phu bám riết của Phùng Tình Tình, Niếp Hành Phong nhăn mặt nhíu mày, không muốn nghe.

“Phùng Tình Tình muộn như vậy rồi mà còn gọi điện tới, nhất định là có việc.”

Phùng Tình Tình có việc hay không cậu không biết, bất quá chỉ cần chiêu tài miêu tiếp điện thoại, thì mình có thể thoát thân, thấy Niếp Hành Phong do dự, Trương Huyền vội vàng giựt giây.

Niếp Hành Phong nhận cuộc gọi.

“Anh Hành Phong, đã lâu không gặp, em có quấy rầy anh không?”

“Em có quấy rầy .”

Hơn nữa là ‘rất’ quấy rầy, nhìn thấy đôi mắt hết sức sáng lạn của Trương Huyền, Niếp Hành Phong biết đêm nay lại để cho cậu đào thoát.

“Oa, tiếng động thật lớn, anh đang ở club à? Không ngờ anh Hành Phong cũng ăn chơi như vậy nha. . . . . .”

Hiệu quả âm thanh của TV rất tốt, tiếng kêu phiến tình hoàn toàn không một chút thiếu sót truyền sang phía bên kia điện thoại, Niếp Hành Phong cuống quít lấy điều khiển từ xa nghĩ muốn tắt đi, ai ngờ ấn phím mà không được, ấn thế nào cũng không có tác dụng.

Gặp quỷ?

Thói quen thành tự nhiên, Niếp Hành Phong theo bản năng nghĩ đến.

https://thuviensach.vn

“Tôi lúc nãy ấn vào nút khóa rồi.”

Từ trên giường có giọng nói nhẹ nhàng vang lên, Niếp Hành Phong liếc mắt trừng người khởi xướng một cái, nói về đồ điện trong nhà, anh không có biết rõ như Trương Huyền, lập tức quẳng điều khiển từ xa đi, xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Bên kia vẫn còn đang chặc lưỡi, “Anh Hành Phong, anh không nên học theo Niếp Duệ Đình mỗi đêm đều đến câu lạc bộ chơi, cái loại chỗ như thế rất dễ dàng nhiễm bệnh.”

“Anh không có. . . . . .”

“Được rồi, em biết đối với đàn ông không thể quá hà khắc, trở lại chuyện chính, em tìm anh kỳ thật là có chuyện trọng yếu cần nói với anh.”

“Chuyện trọng yếu?”

“Đúng vậy, anh còn nhớ rõ câu lạc bộ tâm linh của chúng em không?”

Đương nhiên nhớ rõ, cái câu lạc bộ không có việc gì cả ngày cứ chạy đến nhà xác bệnh viện, nói về quỷ mỗi người đều ra vẻ hiểu rõ rành rành, nhưng thực sự gặp quỷ, chạy trốn còn nhanh hơn cả gió.

“Mà sao?”

“Bọn em phát hiện ra một khối thi thể.” Phùng Tình Tình cố ý hạ giọng, thần thần bí bí nói: “Rất chấn động, cho nên em nghĩ nói cho anh. . . . . .”

“Báo cảnh sát chưa?” Niếp Hành Phong bắt đầu hối hận đã nghe cuộc gọi này.

Anh phát hiện Phùng Tình Tình cả ngày lẫn quẫn ở câu lạc bộ thần bí quá nhiều đến mức trở nên ngốc nghếch, phát hiện thi thể hẳn là phải báo cảnh sát ngay lập lức chứ không phải tìm đến anh buôn chuyện.

https://thuviensach.vn

“Báo cảnh sát làm gì? Là xác ướp cổ! Đã mấy trăm năm, không, có lẽ là xác ướp cổ hơn một ngàn năm!”

“Em đi Ai Cập hả?”

Phùng Tình Tình hoàn toàn bị Niếp Hành Phong đánh bại, không còn cố giả bộ thục nữ được nữa, rống to: “Anh Hành Phong, anh có thể có cảm tính một chút được không, sao lại suy nghĩ giống như người bình thường vậy? Ai nói chỉ có Ai Cập mới có xác ướp? Không, thi thể bọn em phát hiện so với xác ướp còn xinh đẹp hơn, em thề, anh tuyệt đối chưa từng thấy qua người nào xinh đẹp như vậy. . . . . .”

“Thi thể!”

Dù xinh đẹp cũng là thi thể, nhiều nhất thì có ích với các nhà khảo cổ học, hoàn toàn không dính dáng đến thần quái.

“Không, nếu anh nhìn thấy cô ấy, nhất định sẽ không nói như vậy, cô ấy nằm trông bình thản giống như nàng công chúa ngủ trong rừng ấy. . . . . .”

Niếp Hành Phong nhìn xem đồng hồ trên bức tường đối diện, sắp tới đêm khuya, anh thực không có hưng trí ở đây nghe chuyện về thây khô từ miệng Phùng Tình Tình, nửa đêm nói về xác ướp cổ, Đại tiểu thư này không cảm thấy sợ hãi sao?

Phùng Tình Tình vẫn còn đang lải nhải: “Sự xuất hiện của cô ấy tuyệt đối là một bước nhảy vọt đối với ngành khảo cổ, nhưng mà bọn em không muốn đem cô ấy công bố với công chúng, cô ấy rất hoàn mỹ . . . . . .”

Tiếng rên rỉ từ trong phòng ngủ mơ hồ vang lên, Trương Huyền tạm thời không thể động đậy, không thể tắt TV, lần này thật sự là muốn xem thì xem đến chán, bất quá, cảm giác chỉ có thể nhìn mà không thể động thì chắc không phải là chuyện thoải mái?

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong hơi chút mất hồn, chờ lấy lại tinh thần, ‘chuyện xưa’ từ bên kia microphone vẫn còn đang tiếp tục, anh nhịn không được hỏi: “Tiểu thư, em rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Nói tóm lại, bọn em muốn anh hỗ trợ nêu ra biện pháp, cuối tuần anh còn chưa có an bài việc gì đúng không? Vậy sáng mai chín giờ em lái xe đến đón anh, mang anh đi xem xác ướp cổ, thế nhé, chúc ngũ ngon.”

“Từ từ. . . . . .”

Điện thoại đã ngắt máy .

Ngày mai anh đích xác là không có an bài việc gì, nhưng không có nghĩa là anh muốn đi xem xác ướp cổ, hơn nữa, là quan trọng hơn một chút, Phùng Đại tiểu thư học lái xe khi nào?

Niếp Hành Phong quay trở lại phòng ngủ, chương trình thu phí vẫn như cũ trình diễn hừng hực khí thế, rên rỉ không ngừng, lại nhìn lên trên giường, Trương Huyền ôm gối đầu nằm sấp, đã ngủ mất.

Xem AV mà có thể ngủ, còn ngủ say như vậy, Niếp Hành Phong giờ phút này cảm giác đối với Trương Huyền chỉ hai chữ là có thể khái quát – khâm phục.

Anh đắp chăn lên cho Trương Huyền, lại tắt TV, xoay người đi sang phòng ngủ bên cạnh, giường lớn KingSize để cho tiểu thần côn ngủ đi, dù sao từ khi cậu đến đây, mình cũng không mấy khi dùng đến cái giường này.

Chín giờ sáng hôm sau, Phùng Tình Tình đúng giờ đến nhà, thấy cô mặc đồ leo núi, trên vai đeo ba lô, ăn mặc như là đi cắm trại dã ngoại, Niếp Hành Phong bắt đầu cảm thấu đau đầu.

Nhìn thấy Trương Huyền, Phùng Tình Tình thật cao hứng, “Trương Huyền anh cũng ở đây à, thật tốt quá, cùng đi đi?”

https://thuviensach.vn

“Di, hai người tính đi cắm trại sao? Không bằng kêu thêm vài người nữa, mọi người cùng đi ăn cơm dã ngoại BBQ (thịt nướng).”

“Không phải đi cắm trại, nhưng nếu anh có hứng thú, lái xe hơn hai tiếng coi như là đi hóng mát, rồi sau đó cơm chiều em mời.”

Thiên sư đẹp mắt dễ nhìn như vậy, Phùng Tình Tình làm sao bỏ qua cho được, vội vàng cực lực mời, Trương Huyền không nói hai lời, chạy đi thay quần áo, Niếp Hành Phong thờ ơ lạnh nhạt, rất muốn nói cho Phùng Tình Tình, cho dù cô không mời, Trương Huyền cũng sẽ chủ động tham gia, có náo nhiệt không đi thì không phải là tiểu thần côn .

Xe của Phùng Tình Tình chính là một chiếc xe nhỏ mới tinh màu đỏ, rất được, có điều kỹ thuật của người lái lại một chút cũng không ‘đẹp’, bắt đầu lúc chạy trên con đường rộng rãi ở phố xá sầm uất thì còn tốt, chờ đến khi chạy đến đường núi uốn lượn, xe chạy như giật cục, tất cả công năng của xe thể thao hoàn toàn không có đất dụng võ, lái như thể đang chơi g*me đua xe, Trương Huyền ngồi ở dãy ghế sau theo sự di chuyển của xe mà không ngừng lắc lư từ trước ra sau, sợ tới mức cậu cuống quít thắt chặt dây an toàn.

“Tiểu thư, em có bằng lái xe chứ?”

“Có a.” Phùng Tình Tình rất tự hào nói: “Hôm trước vừa mới thi đậu xong, ba liền thưởng cho em chiếc xe này, hai người là những người đầu tiên được ngồi lên đấy.”

“Hy vọng không phải là người cuối cùng.”

Kỹ thuật điều khiển xe của Phùng Tình Tình chỉ có thể khái quát bằng một chữ – tồi.

Nhìn thấy xe thể thao lắc lư đi sát theo bên mét đường núi, vài lần suýt đụng vào rào chắn, Trương Huyền kinh hãi run rẫy, cảm thấy được gần đây

https://thuviensach.vn

mình đúng là xui xẻo, toàn bị người ta xem như chuột bạch dùng đến làm thí nghiệm.

Xác ướp cổ theo như lời của Phùng Tình Tình là được giấu trong sơn động ở một ngọn núi tên là núi Vân Vụ (mây mù), núi Vân Vụ, tên như ý nghĩa, quanh năm mây mù lượn lờ, ngọn núi hiểm trở, không thích hợp cho những người mới bắt đầu leo núi, nhưng nó cũng đã có không ít truyền thuyết thần tiên ma quái.

“Dạo này câu lạc bộ tâm linh bọn em tổ chức hoạt động thám hiểm, em và Chu Lâm Lâm một tổ, rất nhiều người nói núi Vân Vụ rất quỷ dị, cho nên chúng em tới đây, Chu Lâm Lâm cảm giác thông linh rất mạnh, có điều quỷ quái thì không tìm được mà lại phát hiện xác ướp cổ ngàn năm. . . . . .”

Phùng Tình Tình hưng trí bừng bừng kể lại quá trình phát hiện xác ướp cổ, đáng tiếc hai người ngồi ở phía sau theo sự xóc nảy của xe mà giật lên trước rồi lại ngã ra sau, không có rỗi rãi mà đáp lại.

Trên núi sương mù phủ đầy, đường đi uốn lượn, càng đáng sợ chính là ‘lính mới’ lái xe mới, cái này cũng chưa tính, xe đi được tới nửa đường, sắc trời dần dần trở nên âm u, xuất hiện mưa nhỏ, đường núi càng trở nên lầy lội, Trương Huyền nắm chặt dây an toàn, cảm thấy được ngày hôm nay được viết trên hoàng lịch nhất định là đại hung.

Lại là một trận xóc nảy kịch liệt, thấy kính trước của xe dăng kín một tầng mưa bụi, Trương Huyền kêu to: “Cần gạt nước! Cần gạt nước!”

Sau đó cần gạt nước lập tức rè rè đứng lên điên cuồng lắc lư ở trên cửa kính trước, hóa ra là do Phùng Tình Tình khẩn trương mà đem cần gạt nước bật lên đến tốc độ cao nhất, Trương Huyền phát ra một tiếng rên rỉ, nhìn xem Niếp Hành Phong ngồi ở bên cạnh, “Chủ tịch, anh xác định chúng ta có thể thuận lợi đi tới chỗ cần đến không?”

https://thuviensach.vn

“Nếu xe không chết máy thì có thể.” Niếp Hành Phong trả lời thật sự bình tĩnh.

Từ lúc ngồi lên xe của Phùng Tình Tình, anh liền dự đoán được kết quả này, đã chuẩn bị tâm lý, anh tự nhiên sẽ không kinh hoảng giống Trương Huyền, nhiều nhất chỉ là cảm giác không thoải mái mà thôi.

“Sẽ không chết máy đâu!” Phùng Tình Tình ở phía trước nói xen vào: “Xe này của em toàn bộ đều là tự động, không có bộ ly hợp, tuyệt đối sẽ không chết máy.”

Xe toàn bộ đều là tự động mà có thể lái được đến trình độ thế này, Trương Huyền thực đúng là không biết làm sao, “Cứ đi từ từ là được rồi, chúng ta không vội.”

Đáp lại cậu chính là một cái phanh gấp, từ kính chiếu hậu nhìn thấy sắc mặt hai người đều không tốt, Phùng Tình Tình cười gượng: “Xin lỗi xin lỗi, đột nhiên có một con thỏ núi nhảy ra.”

Xe xóc nảy lắc lư, đi đi ngừng ngừng rồi rốt cục cũng tới nơi, dừng lại một cách rất đột ngột.

Phùng Tình Tình chỉ vào một cái đường nhỏ uốn lượn bên ven đường nói: “Chính là ở nơi này, phía trước không có đường xe chạy, chúng ta phải đi bộ vào núi, nhưng mà đừng lo lắng, giữa ban ngày không có chuyện ma quái phát sinh đâu.”

Cậu một chút cũng không lo lắng, Trương Huyền cảm thấy được bản thân có thể bình an tới nơi đã là chuyện ma quái nhất rồi.

“Tôi nghĩ, năm đó khi Armtrong vừa đặt chân lên mặt trăng, cảm nhận của ông ấy không phải là hưng phấn, mà là an tâm.” Trương Huyền xuống xe, tựa vào thân xe hữu khí vô lực phát biểu cảm thán.

https://thuviensach.vn

Phía trước là ngọn núi sương mù dày đặc, có một con đường mòn nối thẳng lên đỉnh núi, bên đường có một khối bia đá loang lổ, nhìn đã rất lâu đời, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy trên đó viết hai chữ “Quỷ giới”.

“Quỷ giới*? Dựa vào, người nơi này đúng là to gan mới dám lập bia thế này.”

Lời thô tục đổi lấy cái nhìn hầm hầm của Niếp Hành Phong, Phùng Tình Tình chạy tới đẩy cỏ dại đang bao phủ trên tấm bia ra, nói: “Là ‘ Ngụy giới ’, dưới chân núi chính là ngụy gia thôn, núi Vân Vụ thuộc khu vực của bọn họ, bất quá nếu đi tiếp vào bên trọng chính là lãnh địa của sơn thần, cho nên bọn họ mới lập bia ở đây làm chứng.”

Trời mưa không lớn, Niếp Hành Phong và Trương Huyền mặc áo mưa theo Phùng Tình Tình đi vào núi, khi đi qua tấm bia đá, Niếp Hành Phong ánh mắt có chút đăm chiêu đảo qua hai chữ “Quỷ giới”, sương mù mưa phùn rơi xuống trên nét chữ loang lổ màu đỏ thắm lộ ra vài phần âm trầm lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2

Sắc trời thực âm u, hơn nữa cây cối sum xuê, mây mù bao phủ, cả núi rừng có vẻ rất âm trầm, Phùng Tình Tình cầm đèn pin hùng dũng oai vệ đi tuốt ở đằng trước, Trương Huyền vàNiếp Hành Phong theo sau.

“Di di di!” Trương Huyền vừa đi vừa đánh giá chung quanh.

“Sao vậy?”

“Có rất nhiều cây dương, liễu và hòe, nếu lại có cả cây dâu nữa thì tứ đại quỷ thụ đều đầy đủ hết, khó trách nơi này âm khí lại dày đặc như vậy.” Trương Huyền run lên một chút, cảm thấy được giữa lúc trời mưa chạy đến núi sâu rừng già xem thi thể quả thực chính là tự tìm tội chịu.

Niếp Hành Phong cũng biết cây hòe cây dương có thể chiêu quỷ, nghe Trương Huyền nói như vậy, anh phát hiện trên ngọn núi này những loại cây đó thật đúng là không ít, mưa phùn rơi xuống trên cành lá, mang theo sự râm mát cuối mùa thu.

“Hửm, rõ ràng chính là con đường này, mà sao tìm không thấy ?” Phùng Tình Tình ở trong rừng núi vòng vo vài vòng, kỳ quái nói.

“Em không nhớ lầm chứ?”

“Không có khả năng, vào núi chỉ có một con đường này, sao có thể nhớ lầm được? Lần trước Chu Lâm Lâm chính là tại gần đây tìm được một cái

https://thuviensach.vn

hang động, chẳng lẽ những gì Ngụy gia thôn nói đều là sự thật, nơi này có quỷ đánh tường?" Phùng Tình Tình tay cầm đèn pin than thở.

"Không phải quỷ đánh tường, là kết giới." Trương Huyền chỉa chỉa về bốn phía, nhỏ giọng nói với Niếp Hành Phong: "Hơn nữa, thiết giới chính là cao nhân."

"Vậy lần trước Chu Lâm Lâm làm sao xông vào được?"

"Đi bừa, ngay cả lưới sắt cao áp ở ngục giam mà có khi người ta còn đi qua trót lọt, huống chi là kết giới." Trương Huyền cười hì hì nói: "Nhưng cứ yên tâm, có nhất lưu thiên sư ở đây, cho dù là kết giới mạnh cỡ nào cũng có thể phá vỡ."

"Chờ chút. . . . . ."

Niếp Hành Phong muốn ngăn cản Trương Huyền, đã có người thiết lập kết giới ở đây, tự nhiên là không hề muốn người khác biết bí mật, anh cảm thấy vẫn là không cần đụng vào thì tốt hơn, đáng tiếc Trương Huyền tay chân quá nhanh, hay ngón tay giơ lên không nhanh chóng vẽ bùa, quát khẽ: "Thập phương tìm đường, khai!"

"Ai u. . . . . ."

Phùng Tình Tình đang tìm kiếm ở phía trước bổng nhiên kêu to một tiếng, thân ảnh biến mất, Niếp Hành Phong vội chạy tới, phát hiện giữa bụi cỏ lộ ra một con đường tối mù, Phùng Tình Tình bị ngã vào đó.

"Tình Tình, em sao rồi?"

Niếp Hành Phong vội vàng chạy xuống, Phùng Tình Tình đã đứng dậy, cô chính là bị ngã lộn nhào, ba lô to đùng lại trở thành đệm đỡ bên dưới nên cô không bị thương, có điều đèn pin lại văng ra xa.

https://thuviensach.vn

“Kì quái, cái hang động này hình như là đột nhiên xuất hiện thì phải?”

Niếp Hành Phong không giải thích nhiều, giúp cô nhặt đèn pin, chiếu chiếu vào bên trong nhìn xem, trong động sâu thăm thẳm, chỉ có thể nhìn đến vách núi hai bên đá lởm chởm nổi lên.

Phía sau sáng ngời, Trương Huyền châm một cây đuốc đơn giản đi vào, Niếp Hành Phong quay đầu nhìn cậu một cái, nghĩ thầm người này thật đúng là trang bị đầy đủ.

“Đi theo em.”

Tìm được lối vào, Phùng Tình Tình rất hưng phấn, cũng đốt cháy một cây đuốc, xung phong đi đầu, trong động chỉ có một con đường, đi xa thêm một chút là đến chỗ cuối, cô chỉ vào quan tài được đặt trên bệ đất ở phía trước nói: “Hai người nhìn xem, chính là khối xác ướp cổ này.”

Ánh nến chiếu lên bộ quan tài trong suốt phản xạ lại thứ ánh sáng chói lóa một cách khác thường, một cơ thể người thon dài mặc đồ cổ trang đang yên tĩnh nằm ở bên trong, tóc dài xõa ra trên thạch chẩm (gối làm bằng đá).

“Oa, nàng công chúa ngủ trong rừng, không biết một nụ hôn có thể làm cô ấy tỉnh lại hay không nhỉ?” Trương Huyền trừng lớn mắt, loáng một cái tiến đến trước quan tài gõ nhẹ.

“Mỹ nhân này là của Chu Lâm Lâm, cậu ấy nói ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy đã yêu cô ấy rồi!” Phùng Tình Tình lên tiếng thay cho bạn mình.

“Anh không quan tâm chuyện đó, đem thạch chẩm và quan tài cho anh là được rồi, wow, không nghĩ tới mấy ngàn năm trước đã có quan tài thủy tinh.”

Thạch chẩm và quan tài không có gì khác thường, có điều nếu là đồ cổ ngàn năm, thì giá trị liền hoàn toàn thay đổi, hiện tại trước mắt Trương

https://thuviensach.vn

Huyền ánh vàng rực rỡ của tiền mặt. . . . . Không, là ánh vàng rực rỡ của vàng thỏi bay đầy trời, chỉ cần đem nó bán đi, vậy thì sau này cậu cũng giống như chiêu tài miêu thắt lưng đeo bạc triệu, vấn đề ở trên hay ở dưới cũng liền dễ dàng giải quyết. . . . . .

"Là thạch anh!"

Quan tài bằng thạch anh, gối đầu bằng bạch ngọc, thể hiện người này khi còn sống có thân phận địa vị rất hiển hách, nhưng tại sao người này lại bị chôn cất tại vùng núi hoang vu này, hơn nữa thời gian lâu như vậy mà không bị hư thối?

Niếp Hành Phong đến gần quan tài, thấy xác ướp cổ thân mặc áo gấm, trên có thêu hoa mẫu đơn, vạt áo rộng bắt chéo sang một bên tay áo, bề dài xuống quá đầu gối, trang phục kiểu này anh rất quen thuộc, là cách ăn mặc của tầng lớp quý tộc thời Minh triều.

Người đàn ông này có ngũ quan thanh tú trắng trẻo, làn da mềm mại, mặc dù hai mắt khép kín, nhưng vẫn nhìn ra được diện mạo tuấn tú, yên tĩnh nằm ở trong quan tài, giống như là đang ngủ say, rất khó làm cho người ta nghĩ rằng đây là một khối xác ướp cổ.

Niếp Hành Phong trái tim bổng nhiên đập mạnh, trước mắt nhanh chóng hiện lên một ít hình ảnh, rất hỗn loạn, làm cho anh không thể nào nắm giữ.

"Chủ tịch?" Phát hiện Niếp Hành Phong có vẻ không ổn, Trương Huyền khẩn trương hỏi.

Tiếng kêu cắt ngang sự hoảng hốt của Niếp Hành Phong, anh lắc đầu, "Không có gì, tôi chỉ là cảm thấy người này làm cho tôi có cảm giác rất quen thuộc. . . . . ."

"Không phải chứ? Anh lại copy lại trí nhớ của ai thế? Ngay cả xác ướp cổ ngàn năm mà anh cũng quen?"

https://thuviensach.vn

“Không có ngàn năm, là mấy trăm năm, hắn là quý tộc thời Minh triều.”

“Anh Hành Phong, cô ấy là của Chu Lâm Lâm, anh không thể hoành đao đoạt ái (dùng vũ lực để chiếm lấy tình yêu)!” Phùng Tình Tình ở bên cạnh mãnh liệt thanh minh quyền sở hữu cho Chu Lâm Lâm.

Niếp Hành Phong tức giận trừng mắt nhìn cô một cái, “Yên tâm, anh không có hứng thú với nam thi!”

“Nam thi? Xinh đẹp như vậy, là nữ chứ?”

“Chủ tịch nói không sai.”

Xác ướp cổ diện mạo tuy rằng nhu hòa, nhưng theo khung xương và cách ăn mặc, thì có thể khẳng định là đàn ông, có thể khi mới vừa nhìn thấy Phùng Tình Tình và Chu Lâm Lâm quá mức kinh ngạc, mới có thể cho rằng là phụ nữ.

“Vậy, vậy làm sao bây giờ? Anh Hành Phong, Chu Lâm Lâm còn bảo em nhờ anh nghĩ biện pháp đem xác ướp cổ này mang đi ra ngoài.”

Chu Lâm Lâm hôm nay bị giáo viên hướng dẫn kêu đi thuyết trình, nếu không cậu ấy nhất định cũng tới, mấy sinh viên bọn họ muốn khuân vác thi thể mà không bị phát hiện là rất khó, nhưng Niếp Hành Phong thì khác, đây mới là mục đích chính mà hôm nay Phùng Tình Tình dẫn bọn họ tới.

“Từ bỏ cái ý tưởng ấy đi, không cần vì ham muốn của bản thân mà nhiễu loạn sự yên tĩnh ở đây!”

Niếp Hành Phong tâm tình thực loạn, không muốn ở lâu trong này, xoay người vội vàng rời đi, Trương Huyền vội vàng đuổi theo, đi đến miệng hang động, Niếp Hành Phong nhỏ giọng nó với cậu: “Cậu bỏ thêm một phong ấn nữa đi.”

https://thuviensach.vn

Ngoài động có kết giới, thể hiện người an trí quan tài không hy vọng nơi này bị quấy rầy, đây là thế giới của người đó, mà bọn họ, chẳng qua là khách qua đường không cẩn thận bước vào.

Trương Huyền đối với mệnh lệnh của Niếp Hành Phong luôn luôn rất nghe lời, thừa dịp Phùng Tình Tình không chú ý, bỏ thêm phong ấn khác, sau khi đi ra được một khoảng rất xa, Niếp Hành Phong quay đầu lại xem, nhưng thấy mưa bụi lất phất, bóng cây sum suê, đã không thể nào nhìn thấy vị trí của hang động.

Người này thực sự ngủ say mấy trăm năm ở đây sao? Mấy trăm năm không hư thối, là vì chờ đợi cái gì?

Mới hai giờ chiều, trời lại âm u như ban đêm, mưa càng lúc càng nặng hạt, Phùng Tình Tình lái xe trở về, Niếp Hành Phong ngồi ở ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng nhiên cánh tay bị chọt chọt, Trương Huyền ghé sát vào nhỏ giọng nói: “Chủ tịch anh nói xem, người thời xưa dùng kỹ thuật chống phân huỷ gì mà đem thi thể bảo tồn hoàn hảo được như vậy?”

Niếp Hành Phong không trợn mắt, còn thản nhiên nói: “Nếu người Ai Cập cổ có thể chế tạo ra xác ướp, vậy thì việc xuất hiện xác ướp cổ hoàn hảo thế này cũng không có gì kỳ quái.”

“Nhưng mà, căn bản là đẳng cấp khác nhau, anh đã nhìn thấy xác ướp nào xinh đẹp như thế chưa? Nếu có thể lấy ra bán đấu giá. . . . . .”

Bất quá chiếu theo tính cách của chiêu tài miêu, nghĩ thôi cũng biết không có khả năng, Trương Huyền đành từ bỏ ý tưởng không thực tế này, cân nhắc nói: “Nếu người lập kết giới chính là người trong đạo gia, chẳng lẽ hắn là muốn mượn âm khí nơi này thi pháp phục sinh? Tôi phải trở về tra liệu đống sách sư phụ để lại mới được.”

Đường núi lầy lội, sắc trời lại âm u, Phùng Tình Tình lái xe thật sự rất chậm, đi hơn nửa tiếng mới đến dưới chân núi, Niếp Hành Phong từ từ

https://thuviensach.vn

nhắm hai mắt, chỉ cảm thấy chung quanh càng ngày càng lạnh, tâm hốt hoảng không tự chủ được, đang muốn nói với Phùng Tình Tình để mình lái xe, ai ngờ mới vừa trợn mắt liền nhìn thấy giữa làn mưa lất phất một bóng người còng lưng đi ngang qua, anh vội kêu to: “Dừng xe!”

Kịch liệt chớp lên hạ, xe sát ở, Phùng Tình Tình giật mình quay đầu lại nhìn anh, “Sao vậy?”

“Không có việc gì, anh hoa mắt .”

Là thấy quỷ à?

Trương Huyền dùng ánh mắt hỏi, Niếp Hành Phong gật gật đầu.

Vừa rồi anh quả thực là nhìn thấy có một bà lão tóc hoa râm đụng vào mui xe, nhưng loáng một cái đã không thấy tăm hơi, thật rõ ràng, mình lại nhìn thấy quỷ .

Trương Huyền vỗ vỗ tay Niếp Hành Phong, ra vẻ an ủi.

Gần đây từ trường của chiêu tài miêu đúng là có đủ quỷ dị, gặp quỷ cũng dễ dàng giống như gặp người, giác quan thứ sáu thông linh rất linh nghiệm cũng không phải là chuyện tốt, chính mình phải nghĩ biện pháp giúp anh đem linh lực che lại mới được.

“Tình Tình, lái xe.”

Xe của Phùng Tình Tình vẫn còn dừng ngay tại chỗ, làm cho Trương Huyền hoài nghi cô cũng nhìn thấy quỷ .

“Xe không khởi động được .”

Chân ga khi khởi động phát ra tiếng vang nặng nề, nhưng vẫn không thấy xe động, Trương Huyền mắng một câu, lấy bùa ra, cậu tốt xấu gì cũng là

https://thuviensach.vn

thiên sư, cho dù nơi này là quỷ giới, là nơi cực âm đi nữa thì ác quỷ đúng là cũng quá càn rỡ.

“Không, không phải là gặp quỷ chứ?”

Một tiếng sấm rất hợp với tình hình vang lên, làm cho Phùng Tình Tình vốn không đề phòng gì sợ tới mức oa oa kêu to.

“Chỉ là hết xăng thôi.” Nhìn lướt qua biểu hiện lượng xăng, Niếp Hành Phong thở dài.

“A, thật sự là hết xăng!”

Phát hiện xe không đi được là bởi vì không còn xăng, Phùng Tình Tình vỗ vỗ ngực, nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng cô là thành viên của câu lạc bộ tâm linh, nhưng cũng không có nghĩa là rất hy vọng gặp phải ma quỷ.

“Đại tiểu thư, chạy đường dài mà sao ngay cả bình xăng có đầy hay không em cũng không kiểm tra trước?”

Lá bùa trong tay Trương Huyền không có chỗ để phát huy tác dụng, cậu nhìn trái nhìn phải xem, chiếc xe này dừng cũng rất có trình độ, ngay tại lối rẽ nơi chân núi, thời tiết mưa to như trút nước thế này, khả năng có xe đi qua gần như bằng không, xem ra bọn họ đêm nay phải chịu khổ rồi.

“Đừng lo lắng, phía trước chính là Ngụy gia thôn, đi theo em, em có biện pháp.”

Phùng Tình Tình nhảy xuống xe, mặc áo mưa, ý bảo Niếp Hành Phong và Trương Huyền đi cùng cô.

“Tôi phát hiện ở cùng với vị Đại tiểu thư này, rất dễ gặp xui xẻo.”

Trương Huyền nhìn Niếp Hành Phong, Niếp Hành Phong gật đầu tỏ vẻ đồng ý, bất quá. . . . . .

https://thuviensach.vn

“Hiện tại tình huống đã thế này, chúng ta có lựa chọn khác sao?”

Đáp án là không có, cho nên hai kẻ xui xẻo chỉ đành phải đi theo phùng Đại tiểu thư vào Ngụy gia thôn.

Cái mà Phùng Tình Tình gọi là biện pháp kỳ thật là tìm nơi ngủ trọ, là vào nhà của một người phụ nữ tên là Ngụy Mĩ Phượng. Chồng Ngụy Mĩ Phượng mất sớm, trong nhà chỉ có một đứa con mới tám tuổi, dựa vào kinh doanh bán quà vặt mà sống, lần trước khi Phùng Tình Tình và Chu Lâm Lâm đến đã tạm tá túc ở nhà chị ta, coi như là có quen biết.

Ngụy Mĩ Phượng tuổi đã hơn ba mươi, nói chuyện rõ ràng nhắn gọn, là một người phụ nữ có tính cách dễ chịu, bất quá nhà chị ta có chút âm trầm, làm cho Niếp Hành Phong cảm thấy không thoải mái, Trương Huyền cũng đồng cảm, trộm hướng về phía Niếp Hành Phong nhún nhún vai, biểu lộ biểu tình bất đắc dĩ.

Nghe xong lời giải thích của Phùng Tình Tình, Ngụy Mĩ Phượng nói: “Cơn mưa này xảy ra quá đột ngột, phía trước nước sông nhất định dâng lên, nếu có xe cũng không thể đi, rất nguy hiểm , mọi người ở lại đây qua đêm, chờ ngày mai trời trong rồi lại đi.”

Chị ta đi vào phòng bếp phao trà, buồng trong vang lên tiếng ho khan đứt quãng, Niếp Hành Phong thấy trên chiếc bàn dựa sát tường có để không ít dược, còn có tờ đơn thuốc nhăn nhúm, nhìn đã ố vàng, xem ra là đã dùng rất lâu .

“Tiểu Hổ thân thể không tốt lắm, chị Ngụy vì chữa bệnh cho em ấy, đã đến rất nhiều bệnh viện.” Phùng Tình Tình ở bên cạnh nhỏ giọng nói.

Nghe tiếng đứa con ho khan, Ngụy Mĩ Phượng bưng trà ra đặt lên bàn xong liền vội vàng vào phòng ngủ, sau một hồi lâu mới đi ra, thấy vẻ mặt chị ta u buồn, Niếp Hành Phong nói: “Không bằng mang đứa nhỏ đến bệnh viện Thánh An khám xem sao, nơi đó điều kiện chữa bệnh rất tốt, bạn tôi

https://thuviensach.vn

cũng là một trong những nhân viên điều hành, có thể giảm miễn tiền thuốc men cho chị.”

Ngụy Mĩ Phượng nở nụ cười: “Cám ơn, nghe nói ở đó phí khám bệnh rất đắt, tôi chưa từng đến đó, hơn nữa các bác sĩ đều nói bệnh của Tiểu Hổ là chứng hư, trị không hết, chỉ có thể dựa vào dưỡng.”

~~~~

Muốn biết về chứng hư – đây là cách gọi của đông y mà ở đây là nói về bệnh ho – Mời mọi người tra qua google ^_^

~~~~~

“Một mình nuôi con nhỏ chắc là rất vất vả? Chị có tính toán tìm đối tượng kết hôn không?”

Trương Huyền na hồ không ra đề na hồ (nghĩa đen nếu không mở bình thì không biết bên trong bình có gì, còn nghĩa bóng là nói ra điểm yếu hay bí mật của người khác, ý ở đây là bạn Huyền đề cập đến một vấn đề nhạy cảm ko nên hỏi) , Niếp Hành Phong lấy khửu tay hung hăng thúc cậu một chút.

Quả nhiên, nghe xong lời này, sắc mặt Ngụy Mĩ Phượng khẽ biến, cười nói chuyển đề tài.

Đến giờ cơm chiều Ngụy Mĩ Phượng đem phần của Tiểu Hổ vào phòng ngủ, chờ cậu bé ăn xong, lại dỗ nó uống thuốc, giữa tiếng khóc lóc của đứa nhỏ, thuốc cuối cùng cũng uống xong.

Trương Huyền nhìn xem Niếp Hành Phong, vẻ mặt cười một cách giả dối, “Hoá ra có người sợ uống thuốc là ‘bệnh’ từ khi còn nhỏ đến giờ.” (bạn Huyền cười nhạo anh Phong sợ uống thuốc từ khi còn nhỏ đến lớn)

https://thuviensach.vn

Đêm đó Phùng Tình Tình một gian phòng, Niếp Hành Phong và Trương Huyền cùng ngủ một gian, Niếp Hành Phong ngủ thật sự không an ổn, nửa đêm tỉnh lại, chỉ nghe bên ngoài mưa gió càng lớn, trong tiếng cành lá xào xạc còn có tiếng kêu khóc của đứa nhỏ, làm cho anh không thể chìm vào giấc ngủ.

“Này, cậu xem Tiểu Hổ khóc ầm ĩ như vậy, không phải là bệnh tình của thằng bé nặng thêm chứ?”

Đẩy đẩy Trương Huyền đang nằm bên cạnh, lại đổi lấy một lời nói vô nghĩa mơ mơ màng màng, “Làm gì có tiếng khóc, anh nghe lầm rồi.”

Thanh âm lớn như vậy, tiểu thần côn sao lại không nghe thấy được?

Niếp Hành Phong lại thúc thúc, Trương Huyền không kiên nhẫn, xoay người tiếp tục ngủ.

“Có lẽ là mèo kêu gọi bạn tình, anh nếu nhịn không nổi, DIY vài lần là được. . . . . .”

“Ngu ngốc!” Biết rõ Trương Huyền không nghe thấy, Niếp Hành Phong vẫn nhịn không được mắng cậu.

Tiếng khóc khi vang khi ngừng, lẫn trong tiếng mưa gió nghe rất thê lương, Niếp Hành Phong cho dù người đang đắp kín chăn bông, vẫn có cảm giác lành lạnh, anh rốt cục nhịn không được, xuống giường, cầm lấy cái ô che bên cạnh, đẩy cửa đi ra ngoài.

Tiếng kêu khóc là vang lên từ bên ngoài khu nhà, khắp nơi tối đen, Niếp Hành Phong lần theo âm thanh chậm rãi đi qua sân, đẩy ra cánh cổng, liền nhìn thấy phía trước có một đứa bé đang đứng ở dưới tàng cây, một bà lão gù lưng đang dùng hai tay đè lại bả vai đứa nhỏ, thấp giọng thì thào không ngừng, một luồng khói xanh chậm rãi toát ra từ trên đầu đứa nhỏ, sau đó tụ

https://thuviensach.vn

lại bay đến trước mặt bà lão, đứa nhỏ phát ra tiếng khóc thê thảm, nhưng lại không thể nhúc nhích.

“Dừng tay!”

Niếp Hành Phong thường thấy Trương Huyền tróc quỷ, biết làn khói xanh kia chính là hồn phách con người, bà lão kia đang hút linh hồn của đứa bé, anh lập tức xông lên hét lớn.

Tiếng khóc của đứa nhỏ thoáng chốc ngừng lại, bà lão quay đầu, lạnh lùng trừng mắt nhìn Niếp Hành Phong.

Hai mắt tối đen, giống như không có con ngươi, lại ở dưới ánh sáng của tia chớp đột nhiên xuất hiện phản xạ ra luồng sáng bức người, nhìn ra bà ta chính là quỷ bà lúc chiều, Niếp Hành Phong lắp bắp kinh hãi, dưới tình thế cấp bách, thuận tay bẻ một nhánh cây trên cây liễu ở bên cạnh quăng về phía đó.

“Buông thằng bé ra!”

Cành liễu xẹt qua giữa không trung, quất mạnh vào cánh tay của quỷ bà, bà ta thét chói tai buông lỏng đứa nhỏ, thân hình nháy mắt biến mất ở giữa làn mưa bụi.

Chuyện xưa có nói cành liễu khu quỷ, không nghĩ tới hiệu lực lại lớn như vậy, Niếp Hành Phong vội chạy tới trước mặt đứa nhỏ muốn mang nó trở về, ai ngờ bày tay vươn ra lại chỉ chạm vào một khoảng không, thân ảnh đứa nhỏ tiêu tan ở trong không trung.

“Muốn cứu nó, thì đi theo ta.”

Giọng nói khàn khan của bà lão từ xa xa truyền đến, mơ hồ nhìn thấy có đoàn sương trắng bay đi xa, Niếp Hành Phong vội đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong chạy trong mưa một lúc lâu, bỗng nhiên nghe được phía trước có tiếng nước chảy xiết, Ngụy Mĩ Phượng nói đúng, nước sông vì mưa to mà dâng lên, tia chớp xẹt xuống, chiếu sáng chiếc cầu đá bắc qua sông, giữa mưa gió có bóng người leo lên thành cầu, không ngừng di động tới mép thành.

"Cẩn thận!"

Niếp Hành Phong vội chạy tới, bóng người đã muốn nhảy xuống, thời điểm khẩn cấp, anh chỉ kịp thò người ra bắt lấy một bàn tay của đối phương.

Là một người thanh niên trẻ, ngửa đầu, vẻ mặt hoảng sợ, cậu ta cố gắng nắm lấy tay Niếp Hành Phong, móng tay bấu chặt vào lòng bàn tay Niếp Hành Phong.

"Đừng buông tay, van cầu anh, tôi không muốn chết. . . . . ."

"Tôi không buông, đừng căng thẳng, đem cả tay kia cho tôi."

Niếp Hành Phong cúi người định túm nam nhân kéo lên, ai ngờ sau lưng có âm phong bức tới, anh mất đi cân bằng, cũng rơi ra ngoài cầu đá, may mà lúc rơi xuống đã kịp thời bắt lấy thành cầu, người thanh niên vì Niếp Hành Phong rơi xuống cũng hạ xuống theo, sợ tới mức ra sức giãy dụa, hoảng sợ kêu to.

Người thanh niên giãy dụa làm sức lực của Niếp Hành Phong giảm mất một nữa, bốn ngón tay đang nắm ở thành cầu run rẩy càng ngày càng lợi hại, tùy thời đều có dấu hiệu tuột tay.

Niếp Hành Phong ngẩng đầu lên, trên cầu đá ánh mắt như ma trơi đầy lạnh lùng của quỷ bà hiện lên rồi nhoáng một cái đã không thấy tăm hơi.

Đáng chết, bà ta là cố ý dẫn mình đi tìm cái chết. . . . . .

https://thuviensach.vn

“Cứu mạng, tha cho tôi. . . . . .”

Nam nhân đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết chói tai, Niếp Hành Phong quay đầu lại, thấy một đoàn lửa đỏ quỷ dị từ trong bóng tối bay tới, hóa thành hình dạng quái dị, nhanh chóng quấn lấy mắt cá chân của người thanh niên, giữa tiếng kêu gào thê thảm cậu ta bị kéo mạnh rớt xuống dưới dòng nước.

Lực lượng âm lệ cũng lôi kéo Niếp Hành Phong hạ xuống, trước mắt chợt lóe ánh sáng, đưa cả người anh xoay chuyển lên trên.

A. . . . . .

Trong tiếng kêu to, Niếp Hành Phong mở hai mắt, trước ngực thực ấm áp, là Trương Huyền dựa sát vào trong lồng ngực anh, bên ngoài mưa to đã ngừng, hết thảy đều hết sức yên lặng.

Hoá ra là tiểu thần côn ghé vào ngực anh ngủ, làm hại anh mơ thấy ác mộng.

Niếp Hành Phong lau lau mồ hôi lạnh trên trán, tức giận mà đẩy Trương Huyền sang một bên.

Anh không nên lo lắng như vậy, nếu thực sự có chuyện, bảo hộ linh Nhan Khai nhất định sẽ xuất hiện, đương nhiên phạm vi bảo hộ không thể tính cả trong ác mộng.

Niếp Hành Phong sau đó ngủ thật sự ngon giấc, chờ đến khi tỉnh lại, Trương Huyền đã không thấy đâu, anh ngồi dậy, lòng bàn tay đau xót, mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay có mấy vết móng tay đâm sau vào da.

Không phải là ác mộng? Vậy chỉ có một cách giải thích, chính mình lại ly hồn .

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong đi ra phòng ngủ, bên ngoài trời đã trong xanh, một cậu bé đang chơi đùa ở cửa, đầu so với bạn bè cùng tuổi nhỏ hơn nhiều, có chút gầy yếu, nhưng trong ánh mắt rất có thần, đúng là đứa bé tối hôm qua mình gặp phải, nhìn thấy Niếp Hành Phong, đứa bé lập tức chạy vào trong phòng, rồi xốc rèm cửa lên một chút trộm nhìn anh.

“Tiểu Hổ sợ người lạ, nhưng có vẻ bệnh của nó đã đỡ hơn.” Phùng Tình Tình đi tới nói.

“Bệnh thật sự đỡ hơn sao?”

Trương Huyền mới vừa rửa mặt xong, nhìn nhìn Tiểu Hổ chạy vào phòng, cậu nhăn mặt nhíu mày.

Đứa nhỏ này dương khí không đủ, mới có thể bị bách bệnh quấn thân, quỷ giới quỷ giới, nghe tên đã thấy không phải điềm tốt, xác ướp cổ có thể bảo tồn ở đây lâu như vậy, xem ra vùng đất này không phải chỉ ‘âm’ bình thường, vẫn là sớm rời khỏi đây mới tốt.

Ngụy Mĩ Phượng đã qua quầy bán quà vặt mở cửa hàng, thừa dịp Phùng Tình Tình đi tìm Tiểu Hổ chơi đùa, Niếp Hành Phong đem chuyện tối hôm qua trải qua nói với Trương Huyền, nghe được một nửa, Trương Huyền đem trà đang ngậm trong miệng phun ra hết, “Anh lại ly hồn ! Còn tróc quỷ!”

Cậu nâng cằm Niếp Hành Phong lên xem xét trái phải, vẫn tốt, ấn đường sáng ngời, hai mắt có thần, không có vì gặp quỷ mà dính phải âm khí, bất quá chiêu ly hồn của chiêu tài miêu tựa hồ càng ngày luyện càng thuần thục rồi, thường xuyên di chuyển sang không gian khác cũng không phải là hiện tượng tốt.

“Chủ tịch anh chừng nào thì trở nên thích xen vào việc của người khác như vậy ? Âm dương có số, không thể xen vào, quỷ bà nếu dám vi phạm đến bám lấy Tiểu Hổ, tự nhiên có nguyên nhân của bà ta, anh hỏi cũng

https://thuviensach.vn

không hỏi liền đả thương bà ta, bà ta đẩy anh xuống sông đã là sự trừng phạt nhẹ nhất rồi.”

“Chính là cậu chẳng phải thường xuyên hàng yêu tróc quỷ sao?”

Trương Huyền dùng mắt xanh hung hăng trừng Niếp Hành Phong.

“Làm sao giống nhau được! Tôi là thiên sư, hàng yêu tróc quỷ là bổn phận của tôi, mà anh là xen vào việc của người khác, điểm khác nhau lớn nhất giữa tôi và anh chính là – tôi là có lấy tiền!”

Tiểu thần côn đã lấy tiền còn nói với vẻ đúng lý hợp tình như vậy!

Niếp Hành Phong quay về trừng Trương Huyền, “Vậy người thanh niên rớt xuống sông kia thì sao?”

“Có lẽ là quỷ tìm người thế thân, quỷ bà ngay từ đầu là muốn bắt hồn của Tiểu Hổ, lại bị anh phá ngang, cho nên mới cố ý dẫn anh đi ra bờ sông để hại anh.”

“Vậy người đó sẽ chết sao?”

“Lát nữa hỏi thăm một chút sẽ biết, có điều nếu cậu ta không chết, vậy thì mới phải kêu gặp quỷ .”

Sau khi ăn xong, Trương Huyền mượn cớ đi trạm xăng dầu mua xăng rồi đi ra ngoài, bọn họ đổ xăng xong lái xe trở về, nhìn đến dưới hạ lưu con sông tụ tập rất nhiều người, Ngụy Mĩ Phượng đã ở đó, Trương Huyền lái xe chạy đến gần đó rồi dừng lại, chạy tới.

“Xảy ra chuyện gì?” Cậu biết rõ nhưng vẫn ra vẻ hỏi.

“Có người nhảy sông tự sát.” Ngụy Mĩ Phượng sắc mặt có chút tái nhợt, chỉ chỉ phía trước nhỏ giọng nói: “Là sinh viên, nghe nói là bởi vì thất tình, viết thư để lại rồi tự sát.”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong đẩy những người vây xem ra đi vào, người chết đuối nằm thẳng ở trên đống cát sỏi, bởi vì từ trên thượng du trôi xuống, trên cánh tay không hề ít vết tích va chạm, mặt sưng phù, dưới ánh mặt trời hiện lên màu xanh tím.

Cậu ta không phải tự sát, là quái vật đó dụ dỗ, lúc ấy trên mặt cậu ta lộ ra vẻ sợ hãi tuyệt vọng không phải vẻ mặt của một người muốn chết.

“Chủ tịch, chúng ta đi thôi.”

Thấy sắc mặt Niếp Hành Phong không tốt, Trương Huyền kéo anh đi khỏi đó, không dám nói tối hôm qua có thể là Quỷ Hồn đang tìm kẻ chết thay, nhất định sẽ có người phải chết, không phải Tiểu Hổ thì sẽ là người thanh niên kia, đây là vận mệnh, Niếp Hành Phong không thể ngăn cản được.

Giữa trưa bọn họ chào Ngụy Mĩ Phượng rồi rời đi, bệnh của Tiểu Hổ tựa hồ đã hoàn toàn tốt lên, nhìn qua thực im lặng, trốn sau người mẹ, sợ hãi nhìn bọn họ.

Lúc quay về vẫn là Phùng Tình Tình lái xe, thấy Niếp Hành Phong tâm tình không tốt lắm, Trương Huyền cố nói đùa, “Chủ tịch, anh nên cảm thấy may mắn mình tối hôm qua hồi hồn đúng lúc, khi anh ly hồn , tôi và bảo hộ linh đều không thể cảm ứng anh có nguy hiểm, nếu anh xảy ra chuyện, thì tôi biết đi chỗ nào tìm một chiêu tài miêu giống như anh nữa? Cho nên, vì hạnh phúc nửa đời của tôi, sau này anh phải tận lực che chắn linh lực của mình.”

Niếp Hành Phong không cười, lại nói: “Người thanh niên đó không phải tự sát.”

“Nhưng cậu ta có ý đồ tự sát, cho nên mới để lại di thư, Quỷ Hồn sẽ không tùy tiện tìm thế thân.”

https://thuviensach.vn

Luồng sáng đỏ giống như lửa kia thật sự là Quỷ Hồn sao? Niếp Hành Phong cảm thấy được hình dáng luồng sáng đỏ có chút quen thuộc, giống như loại thú nào đó, hơn nữa động tác nhanh nhẹn lạ thường, nhưng trong lúc nhất thời lại nhớ không nổi đó là cái gì.

Cuộc thám hiểm rừng núi vô tật mà chết, Phùng Tình Tình chở Niếp Hành Phong và Trương Huyền về chung cư xong, liền trực tiếp lái xe đi tìm Chu Lâm Lâm báo tin, nhìn thấy xe thể thao chạy đi xa, Trương Huyền nói: "Tôi thề, đời này tuyệt đối sẽ không bao giờ ngồi lên xe do Phùng Tình Tình lái nữa."

Niếp Hành Phong gật đầu, tràn đầy đồng cảm.

Hai người trở lại nhà của Trương Huyền, Trương Huyền mới vừa mở cửa, một vật thể màu trắng lao vùn vụt tới trước mặt, cũng may cậu phản ứng nhanh, kịp thời dùng tay bắt lấy, là quả bóng chày dành cho trẻ em chơi.

Lại nhìn vào trong phòng, hương án của tổ sư gia thì bị đặt ở góc tường , hai bộ sô pha da thật bị chuyển tới giữa phòng khách làm chiến hào, đĩa game, sách báo CD được xếp thành núi nhỏ, xếp sang hai bên trái phải như cánh cổng Long Môn, thức thần chỉ nhân (người giấy) bay đầy trời, trông cả căn phòng vô cùng thê thảm.

"Ta dựa vào, vào nhà mình mà còn phải đề phòng ám khí, còn gì là thế đạo!"

Trương Huyền nắm quả bóng chày vọt vào, đột nhiên thấy đại ca xuất hiện, Hoắc Ly đang ở nguyên hình hồ ly có chút sợ hãi, lúc lắc cái đuôi đỏ thẫm, chạy đến bên cạnh con mèo đen nhỏ.

"Các ngươi đang làm cái gì? !"

https://thuviensach.vn

“Bọn em tới chơi với các anh nhưng hai người lại không ở nhà, Tiểu Bạch liền đề nghị chơi bóng chày, đại ca yên tâm, em đã làm kết giới, bóng chày không bay ra ngoài cửa sổ đâu.”

Lại là chủ ý của con mèo nhỏ đáng giận, Trương Huyền tiến lên túm cổ Tiểu Bạch, xách nó đến trước quả bóng chày, bắt nó đối mặt quả bóng, “Một con mèo như ngươi mà còn học người ta chơi bóng chày, một quả cũng đủ đè người dẹp lép như bánh !”

“Meo meo!”

Trong tiếng kháng nghị Tiểu Bạch bị ném lên sô pha, Trương Huyền lại hướng Hoắc Ly rống: “Em biến trở về nguyên hình làm gì?”

“Như thế này mát mẻ hơn, hơn nữa ở trong hình dạng động vật chơi đùa, đối với Tiểu Bạch sẽ công bằng hơn.”

Thấy Hoắc Ly lắc lắc cái đuôi biến trở về hình người, Niếp Hành Phong tim nhảy dựng lên.

Anh nhớ lại luồng sáng đỏ kia chính là mang hình dạng hồ ly, rất giống với Hoắc Ly, nhưng lớn hơn, cũng hung tàn hơn nhiều, chỉ trong nháy mắt đã đem người thanh niên kia kéo xuống nước.

“Hồ tinh giết người. . . . . .” Anh thì thào nói.

Trương Huyền phân phó hai con sủng vật thu dọn phòng, mệnh lệnh của đại ca Tiểu Ly không dám không nghe, vội đem chỉ nhân còn bay loạn trong không trung thu lại, rồi cung kính đem hương án tổ sư gia trở về vị trí cũ.

“Đại ca, đây là cái gì?”

https://thuviensach.vn

Khi di chuyển hương án, có một thứ màu đồng rớt xuống sàn nhà, Hoắc Ly nhặt lên hỏi Trương Huyền.

Là đồng lệnh trước đây khi Trương Huyền tróc quỷ ở công ty Niếp thị thuận tay lấy về, bất quá cậu nhớ rõ trên đồng lệnh phù có khắc chữ ‘sắc’, mặt sau còn có hình bốn thần thú huyền vũ chu tước, nhưng hiện tại trên đồng lệnh nửa điểm hoa văn cũng không có, giống như một miếng đồng bình thường.

~~~~~~~

Cái đồng lệnh này đã được nói trong chương 9, 10

1 và được nhắc lại trong chương 3

4(đoạn này mời mọi người coi lại chương 3

4. Việc chiếc đồng lệnh bị mất hoa văn có liên quan đến chương 3 q4, nếu ko nhớ mọi người xem lại nhé.

~~~~~~~

Kì quái, có điều dù sao cũng không phải đồ vật gì quan trọng, Trương Huyền tiện tay đặt lại trên hương án, sai bảo Hoắc Ly tiếp tục quét dọn, cậu kéo Niếp Hành Phong đi lên căn phòng ở tầng trên, hỏi: “Anh vừa rồi làm sao vậy?”

Ánh mắt của tiểu thần côn thật đúng là lợi hại.

Niếp Hành Phong đem nghi ngờ của mình nói ra, Trương Huyền nhíu mày, “Anh xác định là hồ ly?”

Niếp Hành Phong gật đầu.

https://thuviensach.vn

Hình dạng hồ ly của Hoắc Ly làm cho phán đoán vốn mơ hồ của anh trở nên rõ ràng, anh nhìn xem Trương Huyền, hai người đều từ trong ánh mắt của đối phương cảm thấy được tính nghiêm trọng của sự việc.

Hỏa hồ số lượng không nhiều, có thể tu luyện thành tinh lại càng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, nếu nó là người trong tộc của tiểu hồ ly thì liền phiền toái .

Trương Huyền vốn tưởng rằng là quỷ tìm thế thân, hiện tại xem ra sự tình có thể không đơn giản như vậy, hơn nữa, càng không xong chính là bị Niếp Hành Phong ‘góp mặt vào’.

Tức tối bốc lên, đã quên quan hệ cao thấp, Trương Huyền đè lại bả vai Niếp Hành Phong rống to: “Chiêu tài miêu anh vì cái gì không chiêu tài mà lại luôn luôn chiêu phiền toái? ! Tôi yêu cầu tăng lương, tăng lương!”

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3

Đêm đó khi Hoắc Ly rời đi, Trương Huyền bỏ thêm một bùa bảo vệ trên vòng tay Bắc Đẩu của nó, lại dặn dò nó đừng ra ngoài nhiều, bớt lo chuyện bao đồng, Hoắc Ly trong đầu mang một dấu chấm hỏi mà gật gật.

Bọn họ đi rồi, Niếp Hành Phong đến phòng tắm ngâm người vào trong bồn, Trương Huyền ngồi ở phòng khách xem TV, tùy tiện cân nhắc cuộc sống 'tình dục' sau này của mình.

Niếp Hành Phong tắm xong đi ra, thấy Trương Huyền vẻ mặt cười xấu xa nhìn mình chằm chằm, trực giác nói cho anh, tiểu thần côn hiện tại trong đầu nhất định là đang nghĩ bậy nghĩ bạ gì rồi.

"Cậu không phải nói là phải tra liệu sách của sư phụ sao? Sao lại còn ngồi đây xem TV?"

"Chuyện đó để sau cũng được, chúng ta bây giờ có việc quan trọng hơn cần phải bàn bạc."

Trương Huyền giơ tay lên, một viên xúc xắc lăn xuống bàn.

"Chủ tịch, chúng ta cả đêm vật nhau mãi ở trên giường cũng không phải là biện pháp, không bằng đánh cuộc quyết định thắng thua đi, ai điểm cao hơn là thắng, chỉ đổ một lần, thế nào?"

Tiểu thần côn làm công việc trợ lý không được tốt lắm, nguyên lai tâm tư đều dùng vào việc này.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong ung dung thản nhiên, “Đồng ý.”

“Vậy anh làm trước đi.”

Niếp Hành Phong lấy xúc xắc lên, không có làm gì, chỉ cầm rồi thả xuống, xúc xắc ở trên bàn lăn vài vòng xong rồi dừng lại.

Nhìn thấy mặt trên là hai chấm đỏ thật to, Trương Huyền ôm bụng cười ngã vào trên sô pha.

“Anh mấy ngày này nhất định chưa dâng hương cho tổ sư gia đúng không? Lão nhân gia hình như không có phù hộ anh a.”

“Tới phiên cậu.” Niếp Hành Phong mỉm cười.

Chưa đến lúc cuối cùng, ai biết người thắng sẽ là ai? Anh cũng không cho rằng vận khí của Trương Huyền so với anh tốt hơn bao nhiêu.

“Phụt ha ha. . . . . .” Trương Huyền cười lớn quăng xúc xắc, “Tôi có kém đến mấy cũng không thể nhỏ hơn anh, đó là việc có xác xuất rất . . . . . Thấp. . . . . .”

Câu nói kế tiếp bị nghẹn lại, Trương Huyền nhìn thấy xúc xắc chậm rãi ngừng lăn, thực quỷ dị, thực quỷ dị dừng lại ở một chấm.

Cậu sẽ không xui như vậy chứ?

Ngẩng đầu chống lại ánh mắt trêu tức của Niếp Hành Phong, Trương Huyền giãy dụa, “Không bằng chúng ta đấu lại. . . . . .”

“Kết quả này nói cho chúng ta biết, dù xác xuất thấp hơn thì vẫn có thể phát sinh.”

Xúc xắc bị thu hồi, Niếp Hành Phong nói: “Xem ra tổ sư gia cũng không có phù hộ cho cậu.”

https://thuviensach.vn

“Từ từ, từ từ.”

Giờ phút này nụ cười của Niếp Hành Phong dưới ánh mắt Trương Huyền thật sự rất đáng sợ, cậu xoay người muốn chạy, lại bị Niếp Hành Phong nắm lấy cánh tay kéo giựt lại ném lên sô pha.

“Đã đánh cuộc thì phải biết chịu thua!”

“Chịu thua chịu thua, nhưng, cũng không thể ghi nợ sao?”

Niếp Hành Phong kỳ thật cũng không định làm gì Trương Huyền, chẳng qua là thích nhìn bộ dáng ngoan ngoãn cầu xin tha thứ của cậu, vì thế cười nói: “Ghi nợ nhiều, cậu không sợ đến lúc đó không thanh toán nổi sao?”

“Chỉ cần anh không sợ tinh tẫn nhân vong, tôi nhất định sẽ liều mình bồi theo quân tử!”

Trốn một lần là thoát được một lần, không thể có chuyện lần nào quăng xúc sắc cậu cũng thua, đến lúc đó lấy một xoá một, nói không chừng việc mình ở ‘trên’ có thể có khả năng rất lớn. . . . . .

Nhìn thấy trong đôi mắt xanh của Trương Huyền tràn đầy nét cười giả tạo, Niếp Hành Phong đã đoán được suy tính trong lòng cậu, nhưng không sao, anh cũng không sốt ruột, ‘món ngon’ phải chậm rãi nhấm nháp mới có thể cảm nhận sự thơm ngọt của nó, giống như rượu vang, càng lâu càng ngon.

Tiếng chuông di động làm cắt ngang không khí mờ ám giữa hai người, thấy là di động của mình, Trương Huyền vội không lấy nghe.

“Sư phụ, đệ tử có việc tìm người.”

Từ lần trước nhìn thấy uy lực của Trương Huyền, giúp Ngụy Chính Nghĩa khu quỷ xong, tiểu cảnh sát nhiệt huyết này liền dính lấy cậu, tự

https://thuviensach.vn

động tự phát, không biết tại sao lại trở thành đồ đệ của cậu, còn ba ngày hai lần chạy tới dâng hương cho tổ sư gia, nghiễm nhiên như là truyền nhân thiên sư.

Vừa nghe là người bám dai như đĩa này, Trương Huyền có chút nhức đầu, vội nói: “Có chuyện gì ngày mai nói sau, hiện tại tôi bề bộn nhiều việc.”

Bận rộn làm thế nào để ‘ăn’ chiêu tài miêu, tuy rằng kết thúc là thất bại thảm hại.

“Có người nhờ đệ tử mời đạo sĩ chiêu hồn, đệ tử lập tức nghĩ tới sư phụ, nhưng nếu sư phụ bận việc. . . . . .”

“Tôi đột nhiên cảm thấy hứng thú với chuyện cậu nói.” Vừa nghe có công việc tới cửa, Trương Huyền ánh mắt tỏa sáng, phi thân ngồi dậy.

“Sư phụ người có xem tin tức hôm trước không? Có một nghệ sĩ bị tai nạn xe tử vong, người ủy thác chính là bạn gái anh ta.”

Trương Huyền vội ra hiệu bảo Niếp Hành Phong lấy báo chí, Niếp Hành Phong đem mấy tờ báo đến tra tìm, rất nhanh liền tìm được tin tức về vụ tai nạn xe cộ của nghệ sĩ Thẩm Kiện bên trang phụ bản, khi nhìn thấy trên tờ báo nhắc tới bạn gái Thẩm Kiện là nữ doanh nhân Ôn Sở Hoa nổi tiếng bên lĩnh vực bất động sản, Trương Huyền đánh tay một cái.

“Việc này tôi nhận.”

“Tốt lắm, lát nữa đệ tử sẽ đem địa chỉ gặp mặt thông báo cho sư phụ.”

Buông điện thoại, Trương Huyền nháy mắt mấy cái nhìn Niếp Hành Phong, vẻ mặt nịnh nọt cười, “Chủ tịch, anh xem, này. . . . . .”

https://thuviensach.vn

“Tôi chưa nói sẽ không cho cậu nhận công việc này, đừng có cười cái kiểu đó, muốn hại tôi buổi tối mơ thấy ác mộng sao?”

Chỉ cần không gây trở ngại gì cho nghề chính, Niếp Hành Phong không phản đối Trương Huyền làm nghề phụ, tuy rằng dạo gần đây nghề phụ của cậu làm được khá là rầm rộ, rất có xu thế đàn áp chức vị chính.

Mười giờ sáng hôm sau, Trương Huyền theo địa chỉ Ngụy Chính Nghĩa gửi cho đi tới một quán cà phê xa hoa, Ôn Sở Hoa và Ngụy Chính Nghĩa đã đến trước .

Ôn Sở Hoa là một người phụ nữ rất đẹp, mặc một bộ đồ màu trắng, đeo kính râm, nhìn qua trông chỉ mới hơn ba mươi, bất quá tối hôm qua Trương Huyền tra qua tư liệu, chị ta ít nhất cũng đã bốn mươi .

Ôn Sở Hoa là người nổi bật của giới bất động sản trong vài năm gần đây, nửa năm trước bắt đầu có quan hệ qua lại với Thẩm Kiện, xác thực mà nói, là bao dưỡng, Thẩm Kiện trừ bỏ diện mạo không tồi ra thì cũng không có gì, chính là sau khi chết vẫn còn có thể làm cho đối phương canh cánh trong lòng như thế, Trương Huyền rất bội phục bản lĩnh của hắn, đang tính khi chiêu hồn thuận tiện xin hắn chỉ bảo một chút công phu, sau này sẽ áp dụng với chiêu tài miêu.

Trương Huyền tiến lên rất ra dáng thân sĩ bắt tay Ôn Sở Hoa, lại lấy ra danh thiếp, tự giới thiệu, Ôn Sở Hoa tháo kính râm xuống thể hiện thái độ đáp lại, cũng lộ ra hai mắt ửng đỏ.

Sau khi Trương Huyền chấp thuận, chị ta đốt một điếu thuốc hít mạnh một hơi, giữa làn khói là khuôn mặt đạm mạc.

“Yêu cầu của tôi cũng không nhiều lắm, chỉ muốn biết nguyên nhân đích thực của vụ tai nạn, tôi không tin cảnh sát.”

Ngụy Chính Nghĩa ngồi ở bên cạnh vẻ mặt xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Ôn Sở Hoa là bạn bè kết giao lâu năm của mẹ cậu, nghe thấy chị ta nói muốn mời cao nhân chiêu hồn, Ngụy Chính Nghĩa lập tức tiến cử Trương Huyền, một là giúp sư phụ kiếm thêm khoản thu nhập, hai là vì thay cục trưởng của bọn họ giải quyết phiền toái. Mấy ngày nay Ôn Sở Hoa buộc cục trưởng phải tìm ra chân tướng tử vong, làm cho ông ấy đau đầu đến nổi tóc như rụng hơn một nửa.

Trương Huyền nhìn xem báo cáo khám nghiệm tử thi Ngụy Chính Nghĩa mang đến, pháp y phát hiện trong dạ dày của Thẩm Kiện có lưu lại thuốc kích thích, chứng minh trước khi gặp chuyện không may hắn có dùng thuốc, mà dẫn tới sơ suất trong việc đậu xe, vì thế xe tự động trượt xuống theo đường dốc đè chết hắn.

“Kiện sẽ không dùng thuốc, anh ấy là người sống rất nghiêm túc cẩn thận, hơn nữa sau khi từ nhà tôi rời đi anh ấy liền trực tiếp lái xe về nhà, căn bản không có thời gian dùng thuốc, là có người hại anh ấy!” Ngón tay cầm điếu thuốc của Ôn Sở Hoa giáp yên run rẩy, kích động nói.

Dùng thuốc kích thích không cần tốn nhiều thời gian, vừa lái xe vừa hút cũng được.

Nhớ tới tối hôm qua khi lên mạng xem những tin tức về Thẩm Kiện, Trương Huyền nhíu mày, rất muốn nói nếu sống như thế mà gọi là nghiêm túc cẩn thận, thì mình chính là thánh nhân .

Thấy Ngụy Chính Nghĩa há mồm muốn phản bác, Trương Huyền liếc mắt nhìn cậu ra hiệu đừng nói, có khi con người không cần biết rõ chân tướng, bởi vì chân tướng vĩnh viễn không có tốt đẹp như đã nghĩ.

“Vậy Ôn tiểu thư cho rằng là ai muốn hại anh ta?”

“Là đàn anh cùng công ty với Kiện, còn có bạn gái cũ của anh ấy, đúng rồi, gần đây quan hệ giữa anh ấy và quản lý cũng không tốt đẹp lắm, những người này đều có có thể. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Động cơ có lẽ là có, nhưng chưa hẳn đã khiến cho người ta làm việc đó, thấy Ôn Sở Hoa suy đoán lung tung, Trương Huyền quyết định không giải thích rõ ràng cho chị ta, vẫn là trực tiếp chiêu hồn Thẩm Kiện tới, làm cho bọn họ tự mình nói rõ với nhau đi.

“Hãy đem ngày sinh của Thẩm Kiện cho tôi, chiêu hồn cần dùng.” Không muốn tiếp tục nghe Ôn Sở Hoa nói dong dài, Trương Huyền thuận miệng nói.

Ôn Sở Hoa đem tờ giấy đã chuẩn bị tốt từ trước đưa qua, “Dương lịch âm lịch tôi đều có viết, cậu xem còn cần cái gì nữa không?”

Trương Huyền nhìn tờ giấy ghi ngày sinh, trong đôi mắt xanh nhanh chóng hiện lên một tia kinh ngạc.

Mười giờ tối ngày hai mươi ba tháng một năm bảy sáu.

Mệnh trụ theo thứ tự là ất hợi (giờ hợi là từ 9h đêm đến 11h đêm), giáp thìn (ngày 23 tháng 1 là ngày thìn) , canh dần (tháng 1 là tháng dần), bính thìn (năm 76 là năm bính thìn), cư nhiên tứ trụ (giờ, ngày, tháng, năm sinh) đều ứng ở trên thập linh, những người trời sinh mang loại mệnh này, là người rất xui xẻo, bởi vì thật sự quá thân cận với từ trường của âm hồn, gặp quỷ cũng dễ dàng như gặp người.

~~~~~~~

Thập linh: là gồm giáp thìn, ất hợi, bính thìn, đinh dậu, mậu ngọ, canh tuất, tân hợi, quý mùi, nhâm dần, canh dần.

Những người có ngày tháng năm sinh nằm trong thập linh thường là những người linh mẫn thông minh nhưng đồng thời, người có trên hai trụ ứng với thập linh thì ko nên để người khác biết về bát tự của mình (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi), nếu không sẽ bị giết dưỡng thành quỷ vì những người này có khí sẽ giúp quỷ mạnh lên.

https://thuviensach.vn
~~~~~~~

~~~~~~~

“Trương Huyền.”

Tiếng chào hỏi cắt ngang ý nghĩ của Trương Huyền, Niếp Duệ Đình từ một bên đi tới, “Ôn tiểu thư, cảnh sát Ngụy, hai người cũng ở đây à, trùng hợp quá.”

Niếp Duệ Đình và Ôn Sở Hoa đều ở trong giới kinh doanh nên có quen biết lẫn nhau, Ngụy Chính Nghĩa thì bởi vì sự kiện Niếp Hành Phong bị giam giữ lần trước cũng từng có tiếp xúc với Niếp Duệ Đình, thấy bọn họ ba người cùng nhau uống cà phê, Niếp Duệ Đình rất kỳ quái.

Cậu ta vỗ vỗ vai Trương Huyền, “Tôi cùng bằng hữu đến bàn công việc, vừa vào liền nhìn thấy mọi người, anh hai đâu, anh ấy không cùng đến sao?”

Trước mắt đột nhiên loé sáng lên một chút, Trương Huyền tâm thần hoảng hốt, ngực không thể khống chế được có chút sợ hãi, vội ngẩng đầu nhìn Niếp Duệ Đình, cậu ta khuôn mặt sáng ngời, không có âm khí bám thân, nhưng trên tay lại mang theo một cổ yêu khí quái dị.

Ánh mắt Trương Huyền nhanh chóng đảo qua bốn phía, thấy ở góc xa xa ẩn ẩn có một đoàn sương đỏ, nhưng nháy mắt đã tản ra, xem ra Niếp nhị thiếu gia là bị thứ đó theo dõi.

Ôn Sở Hoa đã ở trong giới kinh doanh lâu năm, thấy có người ngoài, biểu tình rất tự nhiên đổi thành mỉm cười, hướng về Niếp Duệ Đình gật đầu đáp lễ, phát hiện mình xuất hiện tựa hồ có chút dư thừa, Niếp Duệ Đình thức thời cáo từ rời đi, Trương Huyền đuổi theo, kéo tay cậu ta ra, ở trong lòng bàn tay vẽ một lá bùa Bắc Đẩu.

“Khí tràng cậu không ổn, hai ngày này ít tới club chơi một chút.”

https://thuviensach.vn
~~~~~~~

“Có phải gặp quỷ không?” Tưởng tượng đến chuyện gặp quỷ, Niếp Duệ Đình thực sợ hãi, “Tôi cũng cảm giác được gần đây bên người tôi cứ quái quái, còn thường xuyên nghe thấy ảo giác.”

Nếu ảo giác cậu ta nghe thấy là chỉ việc Tiểu Bạch nói chuyện, đó vẫn thuộc trong phạm vi bình thường, Trương Huyền vỗ vỗ bả vai cậu ta, “Không nghiêm trọng như vậy, cậu chỉ cần đừng về nhà quá muộn là tốt rồi, tôi giải quyết chuyện bên này xong sẽ tìm cậu sau.”

Chờ Niếp Duệ Đình rời đi, Trương Huyền quay trở lại chỗ ngồi, ánh mắt Ôn Sở Hoa nhìn cậu có chút cổ quái, “Cậu và Niếp gia rất quen thuộc?”

Rất quen thuộc, quen đến mức ngủ cùng một giường.

Trương Huyền đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức nói ra quan hệ giữa cậu và Niếp Hành Phong, chính là cười cười: “Công việc có chút qua lại, nhưng xin cứ yên tâm, tôi sẽ không bởi vậy mà tiết lộ chuyện cá nhân riêng tư của khách hàng. Về thời gian thực hiện cúng bái hành lễ chiêu hồn, có thể đêm nay mới quyết định, Ôn tiểu thư cảm thấy thế nào?”

“Không thể làm tối này luôn sao? Tôi muốn mau chóng nhìn thấy anh ấy.”

“Vào giờ ngọ đến giờ mùi là khi âm khí thịnh nhất, dễ dàng tác pháp, nhưng ban đêm cũng không thành vấn đề, ở nơi mà người chết lúc còn sống thường xuyên lui tới cũng có thể tác pháp.”

“Vậy quyết định là ba giờ chiều, ở của biệt thự của tôi.” Ôn Sở Hoa nói địa chỉ biệt thự, lại lấy chi phiếu từ trong túi xách ra lướt nhanh viết số tiền, ký tên xong đưa cho Trương Huyền, “Đây là tiền đặt cọc, xin vui lòng nhận cho.”

Trương Huyền mỉm cười ra hiệu tạm biệt, nhìn theo Ôn Sở Hoa rời đi, lúc này mới giở chi phiếu ra xem.

https://thuviensach.vn

Bút tích rõ ràng, tiền đặt cọc nhiều như vậy, vậy khi việc này làm xong tiền công hẳn là rất cao, số tiền này kiếm được so với ở chỗ chiêu tài miêu còn dễ dàng thoải mái hơn.

“Thế nào sư phụ, đệ tử đủ nghĩa khí chứ?”

“Làm tốt lắm!” Trương Huyền vỗ vỗ bả vai Ngụy Chính Nghĩa, tiểu cảnh sát này thực rất có năng lực chiêu tài, cậu quyết định nhận tiểu đồ đệ này.

Nhìn xuyên qua mặt kính thủy tinh cửa quán, nhìn thấy Ôn Sở Hoa lái xe đi xa, Trương Huyền thở dài: “Thẩm Kiện tên kia đúng là rất có bản lĩnh, có thể làm cho Ôn Sở Hoa mê hắn như vậy.”

“Cái này chỉ cần một chiêu chín chữ là có thể làm được – diện mạo tốt, ăn nói ngọt, công phu cao (e hèm, công phu ở đây mọi người có hiểu là nói về cái gì ko ^ ^), sư phụ nếu người xuất chiêu, nhất định quét ngang ngàn quân, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, so với làm tiểu trợ lý còn dễ hơn.”

Không, một mình chiêu tài miêu là đủ rồi, cậu có thể vì tiền mà bán đứng linh hồn, nhưng là cũng phải xem bán cho ai.

Ba giờ chiều, Trương Huyền đúng giờ đi vào biệt thự của Ôn Sở Hoa, đó là một căn nhà lớn ba tầng có cả bể bơi, chung quanh có trồng nhiều cây xanh râm mát bao quanh, hẻo lánh u tĩnh, xem ra là nơi Ôn Sở Hoa và Thẩm Kiện thường hẹn hò, nhìn thấy biệt thự cao cấp, Trương Huyền nhịn không được ca thán: cùng là tình nhân của kẻ có tiền, sao đãi ngộ lại khác biệt như vậy?

“Sư phụ bỏ cái gì trong rương thế? Nặng như vậy.”

Tiểu đồ đệ Ngụy Chính Nghĩa xách theo rương pháp bảo đuổi theo, cậu ta hôm nay nhà rỗi, tự nhiên phải nhân cơ hội khai mở nhãn giới, đạo sĩ lập đàn thi pháp, hiện tại rất khó nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

“Trang phục và đạo cụ.”

Chiêu hồn cúng bái hành lễ cũng chia thành ba bảy loại, nếu tiền người ta đều đã chi ra rồi, cậu đương nhiên cũng không thể làm qua loa, huống chi có người hỗ trợ mang đồ hộ, mệt không đến lượt cậu.

Ôn Sở Hoa đã ngồi đợi trong phòng khách, chị ta thay đổi mặc một bộ quần áo màu đen, trang sức đều đã tháo ra, xem ra rất coi trọng cuộc cúng bái hành lễ này.

Trương Huyền chọn một góc khất bóng trong phòng khách làm nơi chiêu hồn, lập tế đàn, hôm nay ông trời cũng chiếu cố cho cậu, là một ngày trời nhiều mây, thật đúng là thiên thời, địa lợi, ‘quỷ’ hoà.

Ngụy Chính Nghĩa làm theo yêu cầu đem pháp khí lấy ra, hương đốt cháy tản mùi nhang khói, Trương Huyền thì mặc đạo bào (áo của đạo sĩ), quần áo đạo bào lồng ở bên ngoài đồ thường, chuông chiêu hồn cầm trên tay, nhìn cũng khá là tiêu sái, Ngụy Chính Nghĩa nhìn thấy lại nhíu mày, ghé tai nhỏ giọng nói: “Sư phụ, chúng ta không phải đang diễn phim ma, mặc đạo bào trông có chút là lạ. . . . . .”

Trương Huyền trừng mắt nhìn cậu ta một cái, “Ít nói nhảm, cậu có nhìn thấy đạo sĩ nào mặc tây trang làm phép chưa hả? Cái này gọi là chuyên nghiệp!”

Cậu lấy cán cờ chiêu hồn ra, phất phất vài cái, cán cờ liền từ ngắn biến thành dài, sau đó đem lá cờ treo lên, nhìn đến cán cờ chiêu hồn cũng được làm từ kim loại như cán ô, Ngụy Chính Nghĩa lại cảm thán: “Sư phụ, trang bị của người thật đúng là hiện đại hoá.”

Pháp khí đã chuẩn bị đầy đủ, Trương Huyền đứng ở trước tế đàn miệng niệm thần chú chiêu hồn, chân bước theo cửu cung bát quái, sau đó kiếm được lấy ra, xoay chuyển bay múa, mũi kiếm hất lá bùa viết tên và ngày sinh của Thẩm Kiện lên, đốt cháy giữa không trung, quát: “Quỷ môn khai,

https://thuviensach.vn

âm lộ hành, vong giả quy lai, bất đắc kê đình, cấp cấp như luật lệnh!” (nghĩ là cánh cửa quỷ môn mở ra, người chết trở về theo đường đi cõi âm, không được dừng lại, lập tức tuân lệnh)

Gió lạnh đột nhiên nổi lên giữa vùng đất bằng phẳng, Ngụy Chính Nghĩa rùng mình một cái, vội thối lui sang một bên, khẩn trương nhìn xung quanh.

Gió càng lúc càng lớn, làm mấy bức tranh treo trên tường bay phần phật, đèn treo ở giữa phòng khách cũng hợp với tình hình lúc sáng lúc tối, như là bị chập mạch điện, cảnh tượng vô cùng quỷ dị như trong phim ma, nhưng không được như ý, vong linh chính là không hỗ trợ, không chịu hiện thân.

Đáng ghét, trường hợp cho dù có đáng sợ thế nào mà quỷ không hiện ra thì cũng không được ích gì, người ta tiêu tiền là vì gặp lại tình nhân, cũng không phải đến để xem kịch.

Trương Huyền làm phép nửa ngày vẫn không thấy Thẩm Kiện hiện thân, pháp thuật luyện thành thạo nhất vào thời khắc mấu chốt lại mất linh nghiệm, cậu có chút bực bội, cắn ngón giữa, một giọt máu bắn lên lá bùa, quát: “Hiện thân!”

Làn hương từ giữa tách ra, một cỗ tà khí cường đại đánh tới, Trương Huyền mắt xanh híp lại, dùng kiếm ngăn cản.

Dạo gần đây thần tiên tiểu quỷ, thấy cậu chiêu hồn, mọi người cũng không thèm nể mặt, xem ra là xảy ra vấn đề ở chỗ nào đó, giống như sự kiện ly hồn lần trước, không phải cậu chiêu không được hồn, mà là có người đã khống chế hồn phách của Thẩm Kiện trước.

Âm phong càng lúc càng mạnh, Ôn Sở Hoa đột nhiên thét một tiếng chói tai, xoay người che ngực, Ngụy Chính Nghĩa vội đi đỡ chị ta, đã thấy chị ta ngẩng phắt đầu lên, một đôi mắt màu đỏ hung ác nhìn thẳng mình, cuồng loạn mà tà ác.

https://thuviensach.vn

“Ôn tiểu thư. . . . . .”

Bên hông bị túm chặt, Ôn Sở Hoa rất nhanh rút ra khẩu súng lục mà Ngụy Chính Nghĩa đeo ngang hông, hướng về phía tế đàn.

“Sư phụ cẩn thận!”

Vên đạn được bắn ra cùng lúc với tiếng hô lớn, Trương Huyền vội lắc người tránh né, trường kiếm được vung lên, đẩy viên đạn đang phóng tới ra.

Đoàng đoàng đoàng!

Viên đạn bắn ra liên hồi, đồ cúng trên đàn tế nháy mắt bị bắn nát, hai người bọn họ đồng thời dùng tốc độ thần tốc núp đến sau đàn tế, cái bàn này chất liệu tốt, đỡ đạn rất thích hợp.

“Người phụ nữ này điên rồi. . . . . .”

Ngụy Chính Nghĩa từ trong giày lại rút ra một cây súng, đây là thói quen của cậu, mang theo hai khẩu súng để phòng ngừa có chuyện, sự thật chứng minh đích xác là như thế.

Ai ngờ súng mới vừa được rút ra, Ôn Sở Hoa liền vọt lại y, họng súng tối om hướng ngay vào giữa trán cậu, gương mặt xinh đẹp điên cuồng vặn vẹo , “Đi chết đi!”

Ngụy Chính Nghĩa cuống quít lăn sang một bên, đạn bắn trúng cán cờ chiêu hồn ở phía sau, gãy thành hai đoạn.

Trương Huyền thuận tay sử dụng kiếm đem một phần cán cờ quăng về phía Ôn Sở Hoa, thừa dịp chị ta không thể nhìn, nhấc chân đá bay súng, Ngụy Chính Nghĩa lao lên, chế trụ tay chị ta, Ôn Sở Hoa mắt lộ ra hung

https://thuviensach.vn

quang, há mồm muốn cắn, một lá bùa đúng lúc dán lên trên trán chị ta, làm cho chị ta trở nên im lặng.

“Không có việc gì chứ?”

Ngụy Chính Nghĩa lòng còn sợ hãi buông tay ra, đi lấy khẩu súng rớt trên sàn, ai ngờ Ôn Sở Hoa đột nhiên lại gào thét nhảy lên, Trương Huyền không phòng bị, bị chị ta đá sang một bên, Ngụy Chính Nghĩa còn chưa kịp lấy súng, đã bị chị ta phá ngang, trơ mắt nhìn thấy chị ta cướp được súng, rồi nhanh chóng chuyển nòng súng về phíaTrương Huyền, bóp cò.

Đoàng!

Giữa tiếng súng chói tai một thứ chất lỏng màu đỏ tươi bay tới, Ôn Sở Hoa thét chói tai quăng khẩu súng, té ngã trên sàn, lập tức một luồng khói đen bay lên không rồi tản ra, Ngụy Chính Nghĩa kinh hồn chưa định, nhìn thấy trên sàn đầy máu tươi, kêu to: “Sư phụ người bị thương?”

“Là hắc cẩu huyết.(máu chó đen)”

Trương Huyền đem bình sứ nhỏ đựng hắc cẩu huyết ném sang một bên, tiến lên nâng dậy Ôn Sở Hoa, trên mặt trên người chị ta đều là máu, đã hôn mê bất tỉnh.

Vừa rồi tình huống thật nguy hiểm, không thể phát hiện ra là cái gì đã bám lên thân Ôn Sở Hoa, nhưng có thể dễ dàng phá bùa của cậu, khẳng định không phải âm hồn bình thường, may mà thời khắc mấu chốt hắc cẩu huyết có tác dụng, nếu không cậu đã trúng đạn.

Ôn Sở Hoa rất nhanh liền tỉnh lại, khi nhìn thấy mình toàn thân đều là huyết, sợ tới mức kêu to, Trương Huyền vội trấn an chị ta, “Đây chỉ là hắc cẩu huyết, vừa rồi có thứ không tốt bám vào thân cô, nhưng giờ thì ổn rồi.”

https://thuviensach.vn

“Nói như vậy, chắc chắn là có người hại chết Kiện, sợ chúng ta chiêu được hồn của anh ấy phát hiện ra chân tướng, cho nên mới làm hại chúng ta?”

Ôn Sở Hoa không hổ là người lăn lộn trong thương giới, tuy rằng trên mặt tràn đầy hoảng sợ, nhưng suy nghĩ cũng rất rõ ràng, nói ngay vào vấn đề chính.

“Không loại trừ khả năng này, cho nên cô tốt nhất nên thuê vệ sĩ đi theo bảo vệ.”

Trương Huyền dán bùa trừ tà lên khắp nơi ở trong biệt thự, lại vẽ bùa Bắc Đẩu lên trên tay Ôn Sở Hoa, để phòng ngừa âm hồn hại chị ta, Ngụy Chính Nghĩa lấy súng cất đi, rồi cài lại dây lưng phòng hộ. Vừa rồi cậu xem như đã chân chính kiến thức đến uy lực của quỷ, so với bọn tội phạm không biết là cao hơn bao nhiêu cấp, may mà hữu kinh vô hiểm (kinh sợ nhưng không nguy hiểm).

Trên đường trở về, thấy khuôn mặt Ngụy Chính Nghĩa sợ tới mức trắng bệch, Trương Huyền giễu cợt cậu ta, “Sợ à? Màn vừa rồi bất quá chỉ là làm nóng người thôi, chuyện kinh khủng hơn vẫn còn ở phía sau.”

Cậu không nghĩ tới một lời thành sấm, chuyện chiêu hồn Thẩm Kiện đích xác chỉ là màn bắt đầu.

Về đến nhà, Trương Huyền trực tiếp chạy đến sô pha, tứ chi thả lỏng nghỉ ngơi, pháp khí chiêu hồn đều bị đánh nát, cậu vứt đó luôn, không thèm mang về.

“Có phải là tiến hành không thuận lợi không?”

Niếp Hành Phong ở thư phòng xem thị trường chứng khoán, thấy Trương Huyền trở về, liền rót một cốc ca-cao nóng đưa cho cậu, đây là đồ uống tiểu

https://thuviensach.vn

thần côn thích nhất, nhìn vẻ mặt ủ rủ của cậu, Niếp Hành Phong chỉ biết sự tình không được ổn thoả.

“Thuận lợi, thuận lợi đến mức tôi suýt chút nữa đã đi theo diêm vương cùng nhau uống ngọ trà rồi.”

Được chủ tịch hầu hạ, Trương Huyền toàn thân xương cốt đều trở nên mềm đi, buồn bực thoáng cái biến mất, thảnh thơi thảnh thơi uống đồ uống đem chuyện chiêu hồn kể lại.

“Cậu cho rằng việc chiêu không được hồn có liên quan đến cái thứ bám vào người Ôn Sở Hoa? Vậy nó hại Thẩm Kiện là vì cái gì?”

“Thập linh.”

“Thập linh?” Niếp Hành Phong nhăn mặt nhíu mày.

“Chủ tịch, thuật ngữ loại này của đạo gia nói với anh thì anh cũng không hiểu, nói ngắn gọn, chính là Thẩm Kiện bốn trụ đều là thập linh, loại mệnh cách như thế rất hiếm, là thể chất quỷ hồn thích nhất, cho nên những người biết đạo thuật mà có tâm thuật bất chính sẽ giết những người có ngày sinh như thế, nuôi dưỡng tiểu quỷ. Xem ra trực giác của Ôn Sở Hoa rất đúng, cái chết của Thẩm Kiện không đơn giản như vậy.”

“Tôi hình như đã nghe qua từ thập linh này ở đâu rồi. . . . . .”

“Di di, ngoại trừ tôi, còn có ai can đảm ở trước mặt anh tuyên truyền mê tín?” Trương Huyền nhảy dựng lên truy vấn.

Niếp Hành Phong đáp lại cậu là xoay người đi vào phòng bếp nấu cơm.

Trước kia một ngày ba bữa cơm đều là tiểu hồ ly phụ trách, sau khi tiểu hồ ly rời đi, liền giao cho Niếp Hành Phong , tay nghề nấu ăn của Trương

https://thuviensach.vn

Huyền còn kém hơn cả pháp thuật, Niếp Hành Phong căn bản không dám ăn cơm do cậu làm.

“Chiêu hồn không thuận lợi, cậu định làm thế nào?” Làm tốt cơm, Niếp Hành Phong đem đồ ăn bưng ra bàn, hỏi.

“Đến công ty Thẩm Kiện điều tra, xem có… manh mối gì không.”

“Không phải cậu đang tính sau khi ăn xong, lập tức đi điều tra ngay chứ?”

Thấy Trương Huyền ăn như hổ đói, Niếp Hành Phong đoán.

“Chẳng lẽ anh sẽ cho tôi xin nghĩ việc để đi điều tra sao?”

Nghĩ cũng biết không có khả năng, cho nên Trương Huyền quyết định hành động suốt đêm, dù sao giới nghệ sĩ làm việc chẳng phân biệt ngày đêm, nói không chừng buổi tối khí tràng tốt, gặp được mấy đại minh tinh, xin chữ ký và vài thứ khác, cậu lại có thể kiếm thêm được một ít.

“Cho tới bây giờ còn chưa thấy cậu để ý đến công việc như vậy.” Nhìn đến ánh mắt lấp lánh ánh vàng của Trương Huyền, Niếp Hành Phong thực vô lực.

Trương Huyền nhanh chóng ăn cơm xong, đem xúc xắc ném lại, nói: “Trước khi ra ngoài thử vận khí một chút, chủ tịch, anh trước đi.”

Ý đồ phản công của Tiểu thần côn đúng là bất tử.

Niếp Hành Phong uống trà, bình tĩnh tùy tay ném xuống, ba điểm.

“Ba điểm, tôi còn không thắng anh sao?”

Chiêu tài miêu tựa hồ không có gặp may trong việc đánh cược, Trương Huyền sĩ khí dâng trào, cười hì hì lấy xúc xắc quăng, ngay khi xúc xắc ở

https://thuviensach.vn

trên bàn xoay tròn, di động Niếp Hành Phong vang lên.

Anh lấy di động ra, thấy là Phùng Tình Tình, ấn phím nhận cuộc gọi xong được sau lập tức nói: “Tiểu thư, nghiên cứu xác ướp cổ thì mời tìm các nhà khảo cổ học.”

“Không phải, anh Hành Phong, ông nội đã xảy ra chuyện rồi, anh nhanh nhanh đến bệnh viện Thánh An!” Phùng Tình Tình khóc nức nở.

“Anh lập tức đi!”

Vừa nghe ông nội vào bệnh viện, Niếp Hành Phong vội vàng đứng dậy lấy chìa khóa xe, hoảng hốt va vào bàn ăn, khi xúc xắc Trương Huyền ném cơ hồ đã sắp dừng ở sáu điểm lại bị thúc lăn hai vòng, thành công đổi thành hai điểm.

“A, chủ tịch anh xấu lắm, cái này không tính.” (đoạn này sao thấy nó dễ thương quá đi)

Trơ mắt nhìn thấy thắng bại của ván bài bị đảo ngược, Trương Huyền khóc không ra nước mắt, Niếp Hành Phong không để ý đến cậu, đã chạy đi ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì? Chờ tôi.”

Rất ít nhìn thấy chiêu tài miêu bối rối như vậy, Trương Huyền cảm thấy được tính nghiêm trọng của điện báo, cũng không thèm đi điều tra Thẩm Kiện, đuổi theo Niếp Hành Phong.

“Tình Tình nói ông nội vào bệnh viện, tôi phải nhanh đến đó.”

“Để tôi lái xe.”

Theo những hiểu biết của mình với chiêu tài miêu, dưới loại tình huống này khả năng anh ấy không ‘bão xe’ có thể tính là bằng không, vì tránh có

https://thuviensach.vn

chuyện phát sinh, Trương Huyền vội đoạt lấy chìa khóa xe của Niếp Hành Phong.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4

Đi vào bệnh viện Thánh An, Niếp Hành Phong hỏi y tá xong liền thẳng đến khoa ICU (khoa chăm sóc đặc biệt) trên tầng bảy, vừa nghe là khoa ICU, Trương Huyền chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, tình huống thập phần không tốt.

Đi lên tầng bảy, mới ra thang máy, Niếp Hành Phong liền nhìn thấy Niếp Duệ Đình đang đứng ở một chỗ cho phép hút thuốc trên hành lang để hút thuốc, còn đang tán tỉnh hai y tá.

Niếp Duệ Đình hướng bọn họ vẫy tay, thấy cậu ta vẻ mặt nhàn nhã, Niếp Hành Phong nhẹ nhàng thở ra, chạy tới hỏi: “Ông nội thế nào?”

“Ở trong phòng bệnh nghỉ ngơi, Tình Tình cùng Tiểu Ly đang ở cùng ông, em trộm chạy ra đây hút điếu thuốc.”

“Mọi người xịch lại gần một chút, một chút nữa, được rồi, cười nào!”

Niếp Hành Phong tiến vào phòng bệnh, liền nhìn đến cái cảnh làm cho vẻ mặt anh tối sầm —— ông nội ngồi ở đầu giường, Phùng Tình Tình tựa vào bên cạnh ông, hai người hướng về phía máy ảnh làm động tác thắng lợi, bên này Tiểu Hồ ly giơ cao máy ảnh, chụp hăng say.

Nơi này căn bản không có người bệnh, không, phải nói là có ba người bệnh, có ai không có chuyện gì chạy đến bệnh viện chụp ảnh đâu!

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong căm tức nhìn Phùng Tình Tình, lạnh lùng nói: “Hôm nay hình như không phải ngày cá tháng tư!”

“Tôi lấy danh nghĩa tổ sư gia thề, không phải.” Trương Huyền chạy tới, đoạt được máy chụp hình trong tay Hoắc Ly, thuận tiện cũng đoạt lấy tấm hình vừa mới in ra.

Cái nhóm người này là ngại cậu tróc quỷ không đủ mệt sao? Còn chạy đến bệnh viện đến chụp ảnh thông linh, những nơi âm địa như thế này gương đều ít khi dùng, huống chi là chụp ảnh.

“Đừng tức giận đừng tức giận, vừa rồi ông nội và chị Tình Tình đều là té xỉu thật, nhưng sau khi đưa đến bệnh viện liền tỉnh, bác sĩ nói có thể là do hoảng sợ.” Thấy sắc mặt âm trầm của Niếp Hành Phong, Hoắc Ly vội giải thích cho anh nghe.

Hoá ra là buổi chiều Phùng Tình Tình đến Niếp trạch chơi, vừa lúc Niếp Duệ Đình cũng ở đó, mọi người cùng Niếp Dực đi công viên gần đó tản bộ, Hoắc Ly phụ trách chụp ảnh mọi người, lúc ấy gió rất lớn, một tấm bảng quảng cáo lớn ở bên cạnh giao lộ bị gió thổi bay, rơi vào trên đầu Niếp Dực và Phùng Tình Tình. . . . .

“Rơi ở trên đầu!”

Bị tấm biển quảng cáo lớn nện phải, không chết thì cũng trọng thương, Niếp Hành Phong vội nhìn ông nội cùng Phùng Tình Tình liếc mắt một cái, nghĩ thầm tấm biển kia không phải là làm bằng bọt biển chứ?

“Đúng đúng đúng, khi chỉ còn có 0.001 phần trăm nữa là trúng đầu thì tấm biển lại bị gió cuốn đi, rớt xuống làm cho mặt cỏ bên cạnh mọi người bị lún thành một cái hố lớn, sau đó em cùng ông nội liền ngất đi.” Nhớ tới tình cảnh lúc ấy, Phùng Tình Tình sợ hãi run lên.

“Em cũng suýt chút nữa hoảng sợ mà hôn mê.” Hoắc Ly gật đầu phụ họa.

https://thuviensach.vn

“Duệ Đình đâu?”

“Tên kia vận khí tốt, em bảo cậu ta đi mua đồ uống, cậu ta vừa mới đi, tấm biển liền nện xuống.” Phùng Tình Tình phẫn nộ nói.

Sau khi chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Niếp Duệ Đình lập tức gọi điện thoại kêu xe cứu thương, khi đó Phùng Tình Tình đã tỉnh, Niếp Dực tuổi tác quá lớn, vẫn còn đang hôn mê , có điều vừa rồi làm kiểm tra, chứng minh ông chỉ là tạm thời bị kinh hoảng, nghỉ ngơi một chút là có thể xuất viện .

Nói ngắn lại, là sợ bóng sợ gió.

Nhìn thấy ba người ở phòng bệnh đùa giỡn vui vẻ, Niếp Hành Phong bất đắc dĩ thở dài.

Tại sao lúc đề cập tới lại nói với anh không rõ ràng chút? Làm hại anh thấp tha thấp thỏm dọc đường đi, hơn nữa. . . . . .

Nhìn quanh phòng bệnh một chút, tựa hồ có chỗ nào không đúng.

“Di, Tiểu Bạch đâu?” Trương Huyền cũng phát hiện có điểm khác thường, hỏi Hoắc Ly.

“Không biết, chắc là vẫn còn ngủ trên ghế dài tại công viên?”

Khi bọn họ chụp ảnh Tiểu Bạch thấy nhàm chán, liền nằm lên ghế ngủ gà ngủ gật, sau lại đột nhiên xảy ra chuyện, Hoắc Ly vội vàng chiếu cố ông nội, không chú ý đến hành tung của nó.

Trương Huyền cùng Niếp Hành Phong trao đổi ánh mắt một chút, hai người đều đọc được sự lo lắng trong ánh mắt đối phương.

Tiểu Bạch tuy rằng thường xuyên đùa cợt Hoắc Ly, nhưng chưa từng tách khỏi nó, xảy ra chuyện lớn như vậy, theo cá tính của Tiểu Bạch, hẳn là sẽ

https://thuviensach.vn

chủ động đi theo, mà không phải là không quan tâm. . . . . .

“Em phải đi về tìm Tiểu Bạch.”

Nhắc tới Tiểu Bạch, Hoắc Ly đứng ngồi không yên, Niếp Dực cũng bảo bọn họ đều trở về, nói nơi này có Niếp Duệ Đình ở lại là đủ rồi.

Phùng Tình Tình đi nhờ xe của Niếp Hành Phong về nhà, trên đường Niếp Hành Phong hỏi Trương Huyền có muốn đi đến công ty Thẩm Kiện hay không, Trương Huyền lắc đầu, “Tôi cảm thấy được việc tấm biển rơi xuống có điểm cổ quái, muốn đi xem một chút.”

Ánh xanh trong đôi mắt Trương Huyền loé sáng, như là dã báo yên tĩnh núp trong chỗ tối rình mồi, Niếp Hành Phong biết cậu nhất định là phát hiện ra cái gì, mới có thể lộ ra ánh mắt như vậy.

Đi vào công viên, Niếp Hành Phong và Trương Huyền đi đến nơi xảy ra sự cố, phùng Tình Tình và Hoắc Ly phân công nhau tìm Tiểu Bạch, nghe bọn họ hét gọi liên tiếp, Trương Huyền thở dài, “Trong bóng đêm tìm một con mèo đen thực không phải là chuyện dễ dàng.”

Nơi nguyên bản treo biển quảng cáo hiện tại trống không, bất quá giá treo vẫn còn mới, theo dấu vết để lại, tấm biển được dùng đinh ốc cố định ở các góc, bị gió mạnh thổi bay có thể tính rất nhỏ.

Trong không khí tản ra mùi yêu khí nhàn nhạt, Trương Huyền nhìn xem vết lõm trên mặt đất do tấm biển gây ra ở cách đó không xa, tay run rẩy một chút, nháy mắt thông linh hiện lên làm cho ngực cậu đập mạnh, Niếp Hành Phong bước lên phía trước cầm tay cậu.

Khí tức ấm áp trầm tĩnh từ lòng bàn tay truyền sang, làm cho trái tim đang đập kịch liệt trở nên bình tĩnh, Trương Huyền ngẩng đầu nhìn Niếp Hành Phong, kỳ quái hỏi: “Chủ tịch, anh chừng nào thì có tác dụng làm thuốc an thần ?”

https://thuviensach.vn

“Cái gì thuốc an thần!” Niếp Hành Phong tức giận nói: “Tôi chỉ là giúp cậu an tâm, trong y học đã nói nắm tay có tác dụng làm dịu và cổ vũ tinh thần.”

Loại tác dụng này cậu thích, Trương Huyền liên tục gật đầu, “Vậy sau này chúng ta phải thường nắm tay. . . . . .”

“A!”

Phùng Tình Tình thét một tiếng chói tai cắt ngang lời nói vô nghĩa của Trương Huyền, hai người vội vàng chạy tới, thấy cô chỉ tay về phía trước, sững sờ.

Trên mặt cỏ, Tiểu Bạch nằm ngửa ra ở đó, thực yên lặng.

Mèo là động vật rất nhạy bén, tuyệt đối không bao giờ nằm ngủ mà để lộ bụng ra ngoài, lại càng không có chuyện rất nhiều người đến gần nó mà một chút phản ứng cũng không có.

Trương Huyền tiến lên chạm chạm vào con mèo nhỏ, tứ chi nó lạnh như băng, không có phản ứng.

Tiểu Bạch đã chết, ngoài dự đoán của mọi người, chết ở trên mặt cỏ trong hoa viên.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, oa. . . . . .”

Sửng sốt thật lâu, Hoắc Ly rốt cục hiểu được chuyện xảy ra trước mắt mình là sự thật, há mồm khóc lớn.

“Con mèo rất nhỏ bé, có lẽ lúc ấy khi tấm biển rơi xuống, nó bị ảnh hưởng bởi chấn động. . . . . .” Phùng Tình Tình nói.

“Là em không tốt, nếu em sớm chú ý đến Tiểu Bạch thì tốt rồi. . . . . .” Hoắc Ly ôm lấy con mèo nhỏ tiếp tục khóc lớn.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền quay đầu nhìn đằng sau, nơi tấm biển rớt xuống đối diện với vị trí Tiểu Bạch nằm.

Hoá ra ông nội và Phùng Tình Tình không bị tấm biển nện trúng, không phải bọn họ may mắn, mà là có người dùng phép đẩy biển quảng cáo lệch hướng. Tiểu Bạch kỳ thật so với bất luận ai trong bọn họ đều tỉnh táo, nháy mắt lúc tình thế nguy hiểm xảy ra, dùng linh lực ngăn ngừa tại hoạ cho bọn họ, nó là bị kiệt lực mà chết.

Tiễn Phùng Tình Tình, Trương Huyền mang Hoắc Ly về nhà, dọc theo đường đi Tiểu Hồ ly khóc nức nở không ngừng, còn đôi mắt – trông mong nhìn cậu, ý tứ rất rõ ràng, muốn cậu nghĩ ra biện pháp cứu Tiểu Bạch.

Trương Huyền bị tiếng khóc của nó làm nhức cả đầu, thở dài: “Đừng khóc, con mèo nhỏ tuổi thọ vốn cũng rất ngắn, cho dù hôm nay không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nó cũng không thể sống lâu với em.”

“Chính là, Tiểu Bạch không phải con mèo bình thường, hức hức. . . . . .”

“Cho nên nó mới có khả năng cứu mọi người, cái giá phải trả chính là sinh mệnh mình, có Phật tổ đại từ bi, kiếp sau nó nhất định có thể đầu thai làm người . . . . . .”

Trương Huyền nói đùa thật sự không đúng lúc, đổi lấy chính là Hoắc Ly càng khóc lớn hơn nữa cùng với ánh mắt trừng lớn đầy tức giận của Niếp Hành Phong.

Trương Huyền rụt rụt vai, sinh tử luân hồi là quy luật của tạo hoá, đáng tiếc hai người này đều không nhìn thấu.

Được rồi được rồi, cậu nhấc tay đầu hàng, “Lão đại, em đừng khóc, lát nữa anh sẽ hỏi thăm vô thường giúp em nơi Tiểu Bạch tạ thế đầu thai được không?”

https://thuviensach.vn

“Đại ca là thiên sư, nhất định có thể cứu Tiểu Bạch, nhiều nhất sau này em sẽ làm cho nó ngoan một chút, không bắt bí anh nữa.”

“Không phải vấn đề lừa đảo, mà là chúng ta không thể tùy tiện thay đổi sinh tử luân hồi. . . . . .”

“Về sau em và Tiểu Bạch sẽ làm tay sai miễn phí cho anh, tiền tiêu vặt đều nộp lên cho anh giữ, sẽ cố gắng kiếm tiền cho anh. . . . . .”

Hoàn toàn là ông nói gà bà nói vịt, Trương Huyền vô lực trợn mắt.

“Thật sự không có biện pháp cứu Tiểu Bạch sao?” Nghe đến đó, Niếp Hành Phong rốt cục cũng nhịn không được hỏi.

Hai vị đại ca này đầu óc vì cái gì đều cứ xoay quanh vấn đề này? Luân hồi có cái gì đáng sợ? Không cần bao lâu mọi người có thể gặp lại .

Trương Huyền nhìn thấy tiểu hồ ly khóc đến mất một đống nước mắt nước mũi, thực hối hận lúc trước mình mềm lòng thu nhận Tiểu Bạch, cậu vốn tưởng rằng với dị năng của Tiểu Bạch nó có thể có thể sống thật lâu, không nghĩ tới nó ra đi bất ngờ như vậy.

“Anh giúp em chiêu hồn của Tiểu Bạch, xem nó nói như thế nào được không?” Không có biện pháp, Trương Huyền xuất ra pháp bảo cuối cùng.

Tiếng khóc của Hoắc Ly rốt cục hơi chút ngừng lại, đôi mắt hồng hồng mở to, gật đầu.

Về đến nhà, Trương Huyền không dám chậm trễ, lập tức chiêu hồn, cuộc đời cậu từng chiêu hồn phách của người sống từ mấy trăm năm trước, nhưng chiêu hồn cho mèo thì vẫn là lần đầu tiên, quỷ mới biết mèo ngày sinh tháng đẻ là cái gì, không cần nghĩ cũng biết, cậu vật lộn chiêu hồn hơn nữa tiếng, cuối cùng thất bại chấm dứt.

https://thuviensach.vn

Gần đây trúng tà thì phải, sở trường chiêu hồn của cậu không một lần thành công, hoàn toàn chẳng có kết quả gì.

Trương Huyền tức giận đến nghiến răng, lại nhìn Hoắc Ly, vẫn còn nước mắt lưng tròng nhìn mình, vẻ mặt chờ mong.

“Có đôi khi chiêu hồn cũng cần thiên thời địa lợi, có lẽ hồn phách Tiểu Bạch rất mệt mỏi, đang ngủ ở đâu đó, không sao, để anh gọi vô thường tới hỏi một chút.”

Gọi vô thường cũng không dễ dàng giống như chiêu hồn, cũng may trong nhà Trương Huyền trang bị đầy đủ mọi thứ, cậu đem mấy tờ tiền âm phủ tồn kho lấy ra toàn bộ, dùng que nhan đang cháy để đốt tiền, tay làm động tác gọi quỷ, tiền âm phủ rất nhanh cháy sạch sẽ, quỷ sứ lại chậm chạp không thấy bóng dáng, Trương Huyền điên tiết.

Dám giở trò với cậu, thu tiền mà không hiện thân, dù là quỷ sứ cậu cũng dám đánh!

Chỉ tay lên trán mình nhanh chóng vẽ bùa, đây là bùa thiên nhãn có thể nhìn rõ âm giới, bạch vô thường thu tiền của cậu, khế ước đã lập, hắn là sẽ lập tức hiện thân.

Đáng tiếc điện thờ của bạch vô thường một mảnh âm trầm, Trương Huyền chỉ nhìn đến trên cột nhà trong phòng có một giấy trắng được dán lên đó đang bay phất phất.

‘ Đang trong thời gian nghĩ phép, mọi chuyện lần sau liên lạc ’

“Dựa vào!” Thấy rõ chữ trên tờ giấy, Trương Huyền tràn đầy lửa kết thúc bằng hai chữ. (thực ra dựa vào hán việt là ‘kháo’ là một từ chửi của Trung Quốc tương đương với câu ‘ta X’ tỏ ý tức giận bất mãn, quá trình dẫn đến câu chửi thế này khá là lằng nhằng, kiểu như tam sao thất bản ấy, hôm nay nổi hứng tìm hiểu về nó)

https://thuviensach.vn

Thần trí nhanh chóng quay về, cậu mở mắt ra, thấy Niếp Hành Phong vàa Hoắc Ly đều đang nhìn mình không chuyển mắt.

“Cái kia, ha ha, vô thường hiện tại đang nghỉ ngơi, tôi không liên hệ được với hắn. . . . . .”

Niếp Hành Phong và Hoắc Ly trên trán thành công hiện lên ba đường gân xanh.

“Các ngươi không cần có biểu tình như vậy được không? Tôi nói đều là sự thật!”

Hoắc Ly không nói nữa, cúi đầu ôm Tiểu Bạch xoay người đi vào phòng mình, Trương Huyền muốn kéo nó lại, bị Niếp Hành Phong ngăn cản.

“Tôi hiểu cách làm của cậu, bất quá cậu không tìm được cái cớ nào tốt hơn một chút sao? Cậu nói như vậy Tiểu Ly sẽ càng thương tâm hơn.”

“Chủ tịch, ngay cả anh cũng không tin tôi? !”

Nếu không phải vì sợ Tiểu Ly thương tâm, cậu cần gì phải đi ngược lại với nguyên tắc làm người của mình, tìm đến chỗ vô thường cầu tình tìm Tiểu Bạch? Những gì cậu nói đều là nói thật, ai quy định quỷ không thể nghỉ ngơi, người ta rõ ràng chính là đang đi nghỉ phép đấy thôi.

Trương Huyền tức giận đôi mắt càng trở nên xanh thẳm, Niếp Hành Phong khoát tay, “Quên đi, tôi không muốn cãi nhau.”

“Tôi không cãi nhau với anh, là hai người không chịu tin tôi!”

Trương Huyền tức giận hất tay Niếp Hành Phong ra, xoay người lên lầu.

Đầu năm nay thiên sư thật sự là không dễ làm, tiền kiếm không được bao nhiêu chưa tính, còn suýt bị trúng đạn, lại còn bị xem thường, cậu trêu ai chọc ai sao?

https://thuviensach.vn

Trương Huyền vào phòng tắm xả nước tắm, thuận tiện mắng to cái tên vô thường làm hại mình chịu tiếng xấu thay, vốn đang nghĩ thuận tiện mắng luôn cả Niếp Hành Phong, nhưng nghĩ đến cấp trên đắc tội không nổi, lúc này mới từ bỏ.

Tắm rửa xong, Trương Huyền thần thanh khí sảng quay về phòng ngủ, đẩy cửa đi vào, vừa lúc nhìn thấy Niếp Hành Phong đang thay quần áo, phía sau lưng trần trụi sáng bóng nổi bật lên những đường hoa văn, cậu ngẩn người, tâm tình buồn bực nhất thời tốt lên.

“Chủ tịch anh muốn làm cho tôi vui vẻ cũng không cần cố ý khoả thân như vậy đâu, xăm hình lúc nào thế? Loại tạo hình xã hội đen thế này không thích hợp với anh chút nào.”

Niếp Hành Phong trừng mắt liếc nhìn Trương Huyền một cái, vốn đang hối hận vừa rồi nói lỡ, nghĩ muốn xin lỗi cậu, ai ngờ chỉ chớp mắt cậu liền đã quên cái sạch bách, còn cợt nhả bộ dáng như sắc lang.

“Nói bậy bạ gì đó? Tôi đâu có xăm hình.”

“Không có?”

Không tin, Trương Huyền xoay lưng Niếp Hành Phong lại xem, quả nhiên bóng loáng không có gì, ngay cả bớt cũng không có, càng đừng nói hình xăm.

Di, chẳng lẽ mắt cậu nhìn thấy ảo giác?

Bất quá hiếm khi được nhìn thấy da thịt đẹp đẽ của chiêu tài miêu, Trương Huyền trắng trợn tiếp tục sờ, Niếp Hành Phong đẩy ra cái tên 35 này ra, mặc áo ngủ vào.

“Vừa rồi, thực xin lỗi.”

https://thuviensach.vn

Anh nên tin tưởng Trương Huyền, tiểu thần côn tuy rằng luôn luôn thần đạo thần đạo, nói chuyện không đứng đắn, nhưng sẽ không nói dối anh, hơn nữa anh biết Trương Huyền nói đúng, sinh tử là quy luật tuần hoàn, tự làm bậy sửa đổi chỉ làm sự tình trở nên rối rắm.

“Quên đi, tôi đã thói quen bị người có IQ thấp hiểu lầm .” Trương Huyền rộng lượng khoát tay, dù sao vừa rồi đem tổ tiên bạch vô thường ra ‘ân cần hỏi thăm’ một lần, sự bực bội đã tiêu tan gần hết.

“Cậu đi đâu đấy?” Thấy Trương Huyền xoay người ra khỏi phòng ngủ, Niếp Hành Phong hỏi.

“Đi khuyên bảo tiểu hồ ly.”

Tuy rằng khả năng bị sập cửa vào mặt có thể tính ba trăm phần trăm, nhưng Trương Huyền vẫn là không thể chùn bước đi làm cái nhiệmvụ không có khả năng này.

Niếp Hành Phong do dự một chút, không đi ngăn cản, anh đi vào phòng khách, đem đống ảnh chụp Trương Huyền đặt trên bàn lên xem, đó là mấy bức ảnh Hoắc Ly chụp cho mọi người ở công viên, sau lại bị Trương Huyền tịch thu . Khi nhìn đến bức ảnh chụp lúc tấm biển rơi xuống, tay Niếp Hành Phong dừng lại, ảnh chụp rất mơ hồ, có thể lúc ấy Tiểu Hồ ly bị biến cố ngoài ý muốn dọa ngây người, chỉ ngây ngốc ấn nút chụp.

Hình ảnh vô cùng nguy hiểm, tấm biển quảng cáo rất nặng cách mọi một khoảng chỉ có mấy cm, Niếp Duệ Đình cũng bị chụp phải, là đang đi ở một bên, khó khăn thoát được việc tấm biển rơi trúng.

Ảnh chụp phía trên có một đoàn khói màu đỏ đậm, cơ hồ bao phủ cả tấm biển.

Niếp Hành Phong không biết Trương Huyền có nhìn đến hiện tượng dị thường này hay không, dù sao anh là rõ ràng nhìn thấy được, đúng là này

https://thuviensach.vn

làn khói tà ma này giật tấm biển rớt xuống.

Tay cầm ảnh chụp của Niếp Hành Phong bắt đầu không tự chủ được phát run, có lực lượng tà ác rất mạnh thông qua ảnh chụp truyền đến, làm cho anh sợ hãi. Anh vội lật xem những bức ảnh khác, không ngoài dự liệu, những tấm ảnh có Niếp Duệ Đình xuất hiện đều hoặc nhiều hoặc ít chụp thấy đoàn khói quỷ dị màu đỏ đậm.

Anh nhớ tới mình là ở đâu nghe qua từ ‘thập linh’, là khi còn nhỏ, thầy bói tính quẻ cho Niếp Duệ Đình xong đã nhắc tới với ông nội, em trai tam trụ trúng thập linh, người quỷ quái muốn giết không phải ông nội cùng Phùng Tình Tình, mà là nó!

“Nhan Khai!” Niếp Hành Phong thấp giọng gọi.

Bảo hộ linh Nhan Khai nghe thấy tiếng gọi hiện thân đi ra, linh thể nhẹ nhàng, hành lễ với anh.

“Em trai ta gần đây có nguy hiểm, ngươi đi bảo hộ nó, dù thế nào cũng không được rời khỏi!”

“Nhưng mà, ” Nhan Khai con ngươi đen lắng lặng chăm chú nhìn Niếp Hành Phong, do dự một chút nói: “Ta cảm giác được khí tràng của chủ nhân thực đen tối, đây không phải là dấu hiệu tốt.”

Anh biết, từ đêm đó sau khi anh đắc tội quỷ bà, anh biết đã rước phiền toái vào thân, nhưng bên cạnh có Trương Huyền, hẳn là có thể ứng phó được.

“Ta chỉ có một đứa em trai, ta không muốn nó bị thương, nhờ ngươi.”

Nhan Khai từ trước đến nay vốn rất kiệm lời, nghe xong lời này, không nói thêm gì nữa, hành lễ xong rồi biến mất.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong sau đó gọi điện thoại cho Niếp Duệ Đình, cậu ta vẫn còn ở bệnh viện.

“Ông nội đã ngủ, ông vẫn khoẻ, ngày mai là ra viện, anh đừng lo lắng .”

“Anh không phải lo lắng cho ông nội, mà là lo lắng em. Dạo này đừng đi câu lạc bộ chơi bời, tan tầm thì lập tức về nhà.”

“Là Trương Huyền nói cho anh khí tràng của em không tốt đúng không? Yên tâm đi, cậu ấy đã cho em bùa hộ thân, không có việc gì đâu.”

Hoá ra Trương Huyền cũng đã nhìn ra, Niếp Hành Phong lại hỏi: “Chuyện mạng em tam trụ trúng thập linh có đề cập qua với ai?”

“Cái gì thập linh?” Niếp Duệ Đình không hiểu ra sao.

Xem ra tin tức không phải từ chỗ em trai để lộ ra, như vậy, còn có ai có thể biết được mệnh thư (sách về số mệnh) của bọn họ?

Niếp Hành Phong ngắt điện thoại xong nghĩ nghĩ, lại gọi cho Ngụy Chính Nghĩa, “Làm phiền cậu giúp tôi kiểm tra nơi sinh của Thẩm Kiện.”

Buổi sáng Niếp Hành Phong thức dậy, thấy Trương Huyền nằm nhoài người trên ghế sô pha trong phòng khách ngủ say, anh đi qua đó gọi dậy.

“Cậu sao lại ngủ ở đây?”

“Tôi cũng muốn ngủ trên giường lớn của anh, anh có chịu không?” Trương Huyền than thở đứng dậy, vẻ mặt còn lơ ngơ lác ngác chưa tỉnh ngủ.

Kỳ thật là tối hôm qua ở chỗ tiểu hồ ly ăn một đống lớn chè bế môn (đây là một cách nói của Trung Quốc khi người chủ từ chối không cho khách vào nhà thì gọi là cho ăn chè bế môn), Trương Huyền sau khi trở về lười vào phòng, liền trực tiếp ngủ ở trên sô pha.

https://thuviensach.vn

“Tôi đi nhìn xem Tiểu Ly thế nào.”

Niếp Hành Phong cũng đã hiểu biết công phu khuyên bảo người của Trương Huyền, nói thật, người chết đều có thể bị cậu làm cho tức giận đến mức chết lại thêm một lần nữa, huống chi là Hoắc Ly vẫn còn trong lúc thương tâm, Trương Huyền cũng vội đi theo.

Hai người đi vào phòng riêng của Hoắc Ly ở tầng dưới, cửa phòng đóng chặt, bên trong lặng yên không một tiếng động.

Niếp Hành Phong gõ cửa, không thấy có người đáp lại, Trương Huyền đành phải nói: “Tiểu Ly, anh muốn làm phép chiêu hồn cho Tiểu Bạch, em ra làm hộ pháp đi.”

Vẫn là không trả lời, Trương Huyền đẩy cửa, phát hiện cửa phòng bị khoá từ bên trong, cậu hất mặt về phía Niếp Hành Phong, “Chủ tịch, mở khoá là sở trường của anh.”

Ở chính nhà mình cũng cần dùng loại kỹ thuật này sao?

Niếp Hành Phong xoay người từ trong ngăn kéo lấy ra một chuỗi các chìa khóa, dùng một cái trong đó mở cửa phòng.

Trong phòng không có ai, trên bàn có đặt một tờ giấy, dùng hai vòng tay bạc nhỏ đè lên.

‘Em đi giúp Tiểu Bạch tìm kiếm pháp chú hồi hồn, đại ca và chủ tịch đừng lo lắng ’

“Hồ ly ngu ngốc dám âm thầm trốn đi!” Trương Huyền nhìn xem cửa sổ đã mở ra ở bên cạnh, mắng.

Tối hôm qua nhất định là tiểu hồ ly thấy mình đi rồi liền chuồn mất, còn sợ bị mình phát hiện, cố ý gở xuống vòng tay Bắc Đẩu, nếu như gặp phải

https://thuviensach.vn

đạo sĩ hoặc đồng loại của nó, nó nhất định sẽ chết.

Nhanh chóng giơ tay tính toán hành tung của Hoắc Ly, không hề có linh cảm, lại mang đồng tiền ra quăng để bói, là quẻ thiên thuỷ tụng.

Niếp Hành Phong xem không hiểu ý nghĩa của quẻ, nhưng xem sắc mặt của Trương Huyền cũng biết không tốt, "Có ý nghĩa là gì?"

"Hung."

Thiên ở trên, thủy ở dưới, hai bên vĩnh viễn không thể hoà hợp; tụng, tranh chấp nghi ngờ vô căn cứ, là nói trước khi làm việc gì cũng phải suy nghĩ cẩn thận, nếu không sẽ dẫn đến tranh chấp không ngừng, hối hận không kịp. Nói ngắn lại, quẻ hung, Tiểu Hồ ly tình cảnh rất nguy hiểm.

"Đừng loạn, Tiểu Ly sẽ không có việc gì, chúng ta nhờ cảnh sát hỗ trợ tìm nó."

Một câu nhắc nhở Trương Huyền, đúng rồi, mình còn có đồ đệ làm cảnh sát, phải tận dụng, cậu lập tức lấy điện thoại gọi đến cục cảnh sát.

Rất không may, Ngụy Chính Nghĩa hôm nay được nghỉ, là Thường Thanh tiếp điện thoại, Trương Huyền không để ý, dù sao cứ cảnh sát là tốt rồi.

"Thường Thanh, em trai tôi tối hôm qua rời nhà đi ra ngoài, nhờ các huynh đệ hỗ trợ tìm kiếm giúp, sau này tôi sẽ mời mọi người ăn cơm."

"Lão Đại, chúng tôi là tổ trọng án. . . . . ."

"Cậu có phải là cảnh sát không hả? Em trai tôi biến mất, không cho cảnh sát tìm, chẳng lẽ bảo quỷ tìm! ?"

Thường Thanh bị quỷ dọa sợ, vừa nghe đến chữ quỷ, thái độ lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ.

https://thuviensach.vn

“Được được được, tôi giúp anh tìm, một khi có tin tức sẽ lập tức điện thoại cho anh.”

Trương Huyền ngắt điện thoại, lại chạy tới phòng khách, đến trước cái chậu bạc nhỏ tối hôm qua dùng để đốt tiền âm phủ đập loạn một trận.

“Quỷ Vô Thường, ta mặc kệ hiện tại ngươi nghĩ phép ở đâu đi nữa, nếu ngươi không xuất hiện, ta cam đoan, ngươi chết chắc rồi, khốn khiếp!”

Ngay cả vô thường đều dám uy hiếp, tiểu thần côn đúng là có đủ kiêu ngạo.

Niếp Hành Phong ở bên cạnh yên lặng nhìn Trương Huyền xả giận, anh do dự có nên đem việc mình phát hiện tối hôm qua nói ra hay không.

Trương Huyền mắng vô thường xong, đi đến trước người Niếp Hành Phong, nhẹ nhàng ôm anh một chút.

“Chủ tịch, tôi muốn đi tìm tiểu hồ ly, không thể đi làm, nể tình mối quan hệ thân thiết giữa chúng ta, đừng trừ lương của tôi nha.”

Niếp Hành Phong tức giận đẩy cậu ra, “Tôi sẽ không vô nhân tính như vậy, tôi đi tìm cùng cậu.”

“Không cần, anh đi thăm ông nội đi, chúng ta liên lạc bằng điện thoại là được.”

Hai người tách ra hành động, Niếp Hành Phong đến bệnh viện Thánh An, Niếp Duệ Đình đi làm thủ tục xuất viện, thấy thần sắc ông nội rất tốt, Niếp Hành Phong cùng ông hàn huyên vài câu rồi ra khỏi phòng bệnh, đi vào phòng hồ sơ.

Có cơ hội tra được ngày sinh thì ngoại trừ thầy tướng số ra chính là bệnh viện, hơn nữa ở bệnh viện còn dễ dàng hơn, bởi vì tối hôm qua Ngụy Chính

https://thuviensach.vn

Nghĩa kiểm tra xong đã nói cho Niếp Hành Phong, Thẩm Kiện là sinh ra ở bệnh viện Thánh An, cùng một bệnh viện với Niếp Duệ Đình.

Phòng hồ sơ nằm trên tầng cao nhất của một toà nhà khác, Niếp Hành Phong xuống lầu đi vào đại sảnh, bỗng nhiên nhìn thấy ở hành lang đối diện có một người phụ nữ mang theo đứa nhỏ đến khám bệnh, là Ngụy Mĩ Phượng, chị ta đang nói chuyện với y tá, Tiểu Hổ phát hiện ra Niếp Hành Phong, quay đầu mở to hai mắt yên lặng nhìn anh.

Xem ra Ngụy Mĩ Phượng vẫn là lo lắng cho sức khoẻ của Tiểu Hổ, mới đi xa như vậy dẫn cậu bé đến xem bệnh, thật sự là đáng thương cho những người làm cha làm mẹ.

Niếp Hành Phong đang muốn đi lên chào hỏi, chợt thấy sau lưng có gió lạnh đánh úp lại, anh xoay người, thấy quỷ bà còng lưng đang đứng ở cuối hành lang dài, nhìn thẳng chăm chú theo dõi anh, nhưng lập tức đã bị nhóm y tá vội vàng đẩy giường bệnh đưa bệnh nhân đi điều trị gấp chắn mất.

Y tá và giường bệnh xuyên qua giữa thân hình bà lão, thân ảnh bà ta tản ra, trong nháy mắt, Niếp Hành Phong chỉ kịp nhìn thấy con ngươi tối đen lạnh lẽo của bà ta.

Phía sau lưng cảm giác mát lạnh dâng lên, Niếp Hành Phong theo bản năng sờ sờ cổ tay, dùng huyết chú Trương Huyền đã lập cho mình để định thần.

Lúc quay đầu lại, Ngụy Mĩ Phượng đã đi mất, Niếp Hành Phong ra khỏi toà nhà điều trị, đi vào phòng hồ sơ, quản lý đã nghe cấp trên nói chuyện anh đến tìm kiếm tư liệu, bảo anh làm bản ghi chép đơn giản xong rồi để anh tự tìm trên máy tính, có điều tư liệu Niếp Hành Phong nhìn thấy chỉ là trong mười năm trở lại đây.

“Muốn xem những tài liệu cách đây đã lâu thì phải đi vào kho để hồ sơ, người làm ở đây rất ít, không có thời gian đem những tư liệu cũ như vậy

https://thuviensach.vn

chuyển vào máy tính, nếu phải tra tìm thì rất vất vả.”

Nhân viên quản lý mang Niếp Hành Phong đi vào kho để hồ sơ ở cuối hành lang, khi mở cửa, Niếp Hành Phong đột nhiên phát hiện ở cầu thang có người thăm dò hướng tới bên này nhìn xung quanh, nhưng lập tức liền lủi đi.

Nhân viên quản lý nói cho Niếp Hành Phong phương pháp tìm kiếm xong liền đi ra ngoài, phòng để hồ sơ rất lớn, mấy giá sách đều cao đến tận chỗ cửa sổ ở gần trần nhà, che khuất ánh sáng chiếu vào bên trong, có vẻ rất âm u.

Nhìn ra được ở đây không thường có người đến, mặt đất phủ kín một tầng tro bụi, Niếp Hành Phong đi vào bên trong, có thể rõ ràng nghe được tiếng động giày da đi trên mặt sàn vang vọng khắp cả phòng.

Anh tùy tiện đi đến trước chỗ hai dãy tủ sách để tư liệu, kéo ròng rọc ở trước tủ sách bằng sắt, hai dãy tủ sách dưới sự chuyển động nặng nề của ròng rọc chậm rãi dịch chuyển thành hai hàng ngang, lộ ra một cái hành lang dài nhỏ.

Niếp Hành Phong đi vào, ngẩng đầu nhìn một đống tài liệu được sắp xếp cẩn thận có thứ tự, đột nhiên phát hiện muốn từ nơi này tìm ra người có mệnh trụ thập linh, cơ hồ có thể nói là tìm kim dưới đáy biển.

Anh lấy những tư liệu có liên quan đến thập linh mà tối hôm qua đã tra được ở trên mạng ra, còn có bảng đối chiếu lịch vạn niên âm lịch, nghĩ thầm rằng nếu đến đây, tự nhiên phải kiểm tra xem xét, có lẽ sẽ tra ra manh mối gì đó.

Một đoàn khói đỏ chậm rãi lẻn vào từ lối thông gió, uốn lượn chuyển đến bánh xe ròng rọc, ròng rọc bị đoàn khói đỏ cuốn lấy, bắt đầu chuyển động ngược trở lại, hai dãy tủ sách theo sự quay vòng của ròng rọc mà liên tục

https://thuviensach.vn

chuyển động xoay ngược trở lại thành hai hàng dọc, đáng tiếc Niếp Hành Phong đang cúi đầu xem tư liệu không có chú ý tới.

Tủ sách di động rất chậm, đến khi Niếp Hành Phong nhận thấy có chuyện bất thường, thì nó đã đến gần, bánh xe ròng rọc đột nhiên điên cuồng chuyển động, phát ra âm thanh chói tai, hai tủ sách mạnh mẽ áp sát về phía Niếp Hành Phong.

Niếp Hành Phong dùng tay sử dụng toàn lực chống đỡ, vách tủ chỉ cách anh có nửa thước, làm anh không thể dùng thêm lực, nghiêng đầu xem lối vào ở phía trước, anh vừa rồi lửng thửng đi vào, hiện tại gần như đã đứng ở cuối hành lang, căn bản không có khả năng thừa dịp trong nháy mắt hai dãy tủ sách đóng lại để chạy đi ra.

Ròng rọc tựa hồ vẫn tiếp tục chuyển động , âm thanh ma sát chầm chậm vang lên kích thích màng tai của Niếp Hành Phong, hai tay bị mặt bên hai tủ sách đè ép không ngừng run rẩy kịch liệt, anh cảm thấy khí tức tử vong từ hai mặt vách tủ đồng loạt hung ác bức tới phía mình.

Trương Huyền!

Ngực kịch liệt kêu gọi cái tên này, giống như mỗi lần trước đây, tiểu thần côn sẽ tới đúng lúc để cứu anh.

Anh chống đỡ không nổi, trái tim nhói đau, tựa hồ như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, sức lực dần dần biến mất, anh không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu, một phút đồng hồ, có lẽ còn ngắn hơn, anh chính là đang chống chọi một cách vô vọng. . . . . .

Xì xì. . . . . .

Một mùi hôi đậm đặc lan tới, là mùi gas, đáng tiếc giờ phút này Niếp Hành Phong lại không thể tránh được việc hít vào vì anh còn phải dựa vào hô hấp để chống đỡ cho mình, khí gas nhanh chóng bị hút vào trong miệng,

https://thuviensach.vn

thần trí anh bắt đầu hoảng hốt, hai tay vô lực hạ xuống, người dựa vào vách tủ chậm rãi trượt chân.

Trước mắt đột nhiên tối sầm, hoảng hốt nhìn đến một đoàn khói đen tản ra trong không trung, lập tức vách tủ áp vào, trong nháy mắt trước khi mất đi ý thức Niếp Hành Phong tựa hồ nhìn thấy có một luồng sáng từ phía sau người loé lên, bao phủ quanh người mình.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 5

“Chủ tịch! Chủ tịch!”

Niếp Hành Phong hoảng hốt mở mắt ra, phát hiện mình nằm ở trên giường, Trương Huyền đứng ở bên giường, ngoài ra còn có Niếp Duệ Đình cùng vài bác sĩ, Nhan Khai thì phiêu đãng ở phía sau Niếp Duệ Đình, vẻ mặt lo lắng nhìn anh.

“Cuối cùng đã tỉnh.”

Tựa hồ nghe đến tiếng Trương Huyền nhẹ nhàng thở ra, trong đôi mắt xanh lộ ra một tầng hơi nước, trong suốt sáng lóng lánh như ánh trăng.

“Tôi đang ở đâu vậy?” Đầu thực choáng váng, tứ chi vô lực, là di chứng bị trúng độc khí gas, Niếp Hành Phong xoa xoa hai bên đầu, hỏi.

“Bệnh viện.”

Bác sĩ khám bệnh kiểm tra cho Niếp Hành Phong, nghe bọn họ giải thích, Niếp Hành Phong mới biết được phòng hồ sơ trước kia cũng là phòng bệnh, thiết bị sưởi ấm sử dụng ống dẫn gas, vứt đi đã lâu không cần đến, có thể là năm đó gas không được thu dọn cẩn thận, mới có thể bị bay hơi, hoàn hảo lượng gas không nhiều lắm, Niếp Hành Phong lại được phát hiện đúng lúc, mới không tạo thành sự cố nghiêm trọng.

Thiết bị đã vứt đi nhiều năm trước sao lại có thể bay hơi được, kiểu giải thích như vậy chỉ sợ chính bản thân mấy vị bác sĩ cũng đều cảm thấy rất

https://thuviensach.vn

gượng ép.

Nhớ tới tình cảnh vách tủ áp tới lúc ấy, Niếp Hành Phong cảm thấy mình có thể hoàn hảo không bị gì nằm ở nơi này thật sự là kỳ tích.

“Anh hai, anh không có việc gì thì chạy tới phòng hồ sơ làm gì? May mà Trương Huyền tới đúng lúc, em vừa mới làm tốt thủ tục xuất viện cho ông nội, bây giờ lại làm thủ tục nằm viện cho anh, hai người đừng làm em lo lắng như vậy được không?”

Bác sĩ đi rồi, Niếp Duệ Đình bắt đầu oán trách, Trương Huyền vỗ vỗ bả vai cậu ta, cười nói: “Chúng tôi đều biết cậu rất vất vả, không bằng cậu chịu khó vất vả thêm một chút, giúp tôi đi tìm Tiểu Ly, yên tâm đi, ở đây đã có tôi.”

Niếp Duệ Đình bị đuổi đi, Nhan Khai do dự một chút, nhìn về phía Niếp Hành Phong.

“Ta không sao, ngươi đi đi.”

Nhìn mọi người rời đi, nụ cười của Trương Huyền nhạt dần, ngón giữa bắn ra, một lá bùa che lại ở cánh cửa, cậu xoay người đi đến trước giường, nắm đấm giơ lên hướng về phía Niếp Hành Phong, rống to: “Anh có biết anh phạm vào lỗi gì hay không! ?”

Lần đầu từ trong đôi mắt xanh nhìn thấy vẻ ngoan lệ đầy yêu dị, làm cho Niếp Hành Phong cảm thấy chỉ cần nói sai một lời, nắm đấm kia nhất định sẽ không một chút lưu tình giáng xuống.

“Xin lỗi, tôi không phải muốn giấu diếm cậu, chỉ là thấy cậu vội vàng tìm Tiểu Ly, nên không muốn làm cho cậu phân tâm.”

“Sai! Sai lầm của anh là không được một mình mạo hiểm!”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền trừng mắt nhìn Niếp Hành Phong, trong con ngươi lại nổi lên một tầng sương mù, đột nhiên buông nắm đấm, chuyển thành ôm, “Chủ tịch, anh sau này trước khi mạo hiểm nên nghĩ đến tôi một chút, nếu anh xảy ra chuyện gì, sau này tôi biết đi chỗ nào tìm chiêu tài miêu a.”

Niếp Hành Phong trên trán nhất thời toát ra ba đường gân xanh.

Quên đi, anh cũng không trông cậy người này sẽ nói được cái gì đó có cảm tình.

“Cậu sao mà cảm ứng được tôi có nguy hiểm?”

“Giác quan thứ sáu của tôi không cường đại đến mức tiếp thu được cả tín hiệu cầu cứu của anh đâu!” Trương Huyền buông tay ra, oán hận nói: “Tôi là nghe đồ đệ nói.”

Từ buổi sáng cậu cứ có cảm giác hoảng hốt mãi không ngừng, vốn đang tưởng là bởi vì chuyện tiểu hồ ly mất tích, sau đó khi nói chuyện điện thoại với Ngụy Chính Nghĩa, mới nghe thấy có chuyện bất thường, vội vàng vọt tới bệnh viện, lúc này mới phát hiện Nhan Khai đã bắt đầu đảm đương làm bối hậu linh cho Niếp Duệ Đình.

Trương Huyền bấm đốt ngón tay tính phương vị rồi đuổi tới phòng hồ sơ, liền nhìn đến Niếp Hành Phong té xỉu ở giữa đống tủ sách để tư liệu, trong phòng tràn ngập mùi gas dày đặc, may mà Niếp Hành Phong hít vào không nhiều, chỉ nghỉ ngơi một chút liền tỉnh lại, nhưng quá trình đó đối với Trương Huyền mà nói thì lâu vô cùng, cậu nghĩ nếu Niếp Hành Phong mà không tỉnh lại, cậu chắc chắn sẽ chạy tới điện thờ Diêm La để chiêu hồn.

Chiêu tài miêu chết tiệt, dám gạt cậu hành động một mình, lúc ấy cậu đã nghĩ, chờ Niếp Hành Phong tỉnh lại, chuyện thứ nhất chính là hung hăng đánh cho anh một cú know out.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà đến cuối cùng vẫn là không hạ thủ được, đó là chiêu tài miêu của cậu, Know out lỡ sau này không thể chiêu tài thì phải làm sao bây giờ? Tuy cho tới lúc này, cũng không thấy anh chiêu được tài gì cho cậu. . . . .

Niếp Hành Phong tự động bỏ qua lời thông báo về tiền tài một cách trắng trợn của Trương Huyền, hỏi: “Cậu có nhìn thấy là ai đã cứu tôi không?”

“Không có, lúc tôi đến anh đã ngất xỉu , trong phòng trừ bỏ mùi gas chính là yêu khí.”

Mùi yêu khí tà ác hỗn độn, giống như mùi đã lưu lại ở công viên, xem ra huynh đệ bọn họ đều bị yêu ma quỷ bám theo, nói không chừng con hồ ly ngốc kia cũng nằm trong tầm ngắm.

Niếp Hành Phong cúi đầu xem ấn ký chữ S trên cổ tay, ngoại trừ huyết chú Trương Huyền bỏ ở trên người anh, anh nghĩ không ra còn có lực lượng gì có khả năng cứu thoát mình vào thời khắc nguy hiểm đó.

Không đúng, lúc ấy luồng sáng là loé lên từ phía sau người anh, không phải từ cổ tay. . . . . .

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, báo cáo đầy đủ từ đầu đến cuối cho tôi, không được phép giấu diếm!” Tiếng ‘hổ’ rống cắt ngang suy nghĩ của Niếp Hành Phong.

Anh cũng không tính giấu diếm, chỉ là chưa kịp nói mà thôi.

Nhưng thấy sắc mặt Trương Huyền không tốt, Niếp Hành Phong không phản bác, đem chuyện mình phát hiện ra cùng với hiện tượng dị thường đã thấy lúc đến bệnh viện nói rõ ràng.

“Lại thấy quỷ bà ?”

https://thuviensach.vn

“Có lẽ chỉ là trùng hợp, lúc ấy Tiểu Hổ ở đó, tôi đoán có thể là bà ta bám theo Tiểu Hổ đến đây.” Niếp Hành Phong nói ra suy nghĩ của mình.

“Chủ tịch, tôi đã nói anh về sau bớt lo chuyện người khác, anh xem anh tự rước rắc rối về cho mình, lại bị quỷ truy, lại bị yêu tinh bám, còn tự tiện điều thị vệ thần đi chỗ khác, đã thấy khổ cực chưa?”

“Tôi chỉ là muốn điều tra một chút về những người có bốn trụ thập linh, không nghĩ tới chúng nó lại hại tôi.”

“Điều tra bốn trụ thập linh?”

Không nói đến cái này thì cậu còn không tức giận, Trương Huyền cười lạnh: “Anh có biết cái gọi là thập linh là chỉ mười vị can chi hay không? Ất hợi, quý mùi, đinh dậu, canh tuất, giáp thìn, bính thìn, mậu ngọ, nhâm dần, canh dần, tân hợi, anh nhớ được mấy cái? Lại còn đối chiếu cùng lúc với ngày tháng năm anh có biết là nó thay đổi bao nhiêu không? Cầm theo một bản lịch vạn niên mà muốn tra thập linh, vậy chẳng phải là bất cứ ai cũng đều có thể làm thiên sư sao?”

Niếp Hành Phong tối hôm qua đã tìm hiểu qua những lời chú thích có liên quan đến thập linh, nhưng những gì Trương Huyền thuyết giáo thật sự quá mức sâu xa huyền bí, anh nghe mà không hiểu gì cả, “Cậu xác định cậu đang nói tiếng địa cầu?”

Chiêu tài miêu phản ứng quá trì độn, không phải là di chứng do trúng độc khí gas để lại chứ?

Để chứng minh mình không nói ngôn ngữ sao hoả, Trương Huyền giơ tay lắc lắc ở trước mặt Niếp Hành Phong, “Chủ tịch, tôi hỏi anh một vấn đề cơ bản – hai loại tỉ giá hối đoái trong lịch sử tài chính quốc tế là cái gì?”

“Là ba loại!”

https://thuviensach.vn

Tiểu thần côn dám múa rìu qua mắt thợ, Niếp Hành Phong tức giận liếc mắt trừng cậu một cái, “tỷ giá hối đoái cố định theo hệ thống tiêu chuẩn vàng, tỷ giá hối đoái cố định theo hệ thống Bretton Woods và tỷ giá hối đoái thả nổi.”

“GOOD!” Trương Huyền đánh tay tách một cái.

Đã yên tâm, IQ của chiêu tài miêu không bị thoái hóa, chứng minh trúng độc gas không gây ra ảnh hưởng xấu với anh.

“Vẫn chưa tìm được Tiểu Ly sao?” Trương Huyền nở nụ cười, Niếp Hành Phong có loại cảm giác thủ đắc vân khai gặp nguyệt minh*, vội chuyển đề tài.

~~~~~~~~

Thủ đắc vân khai gặp nguyệt minh: nghĩa đen là mây tan thấy trăng sáng, nghĩa bóng là kiên trì đến cùng sẽ có kết quả, còn ý trong truyện là anh Phong có cảm giác như bạn Huyền cười như thể ‘mây tan thấy trăng sáng’ (vì bạn ấy thấy IQ anh Phong vẫn bình thường ấy mà).

~~~~~~~~

“Chưa.” Trương Huyền thở dài.

Số cậu thật đúng là cái số lao lực, Tiểu Ly vẫn chưa tìm được, chủ tịch lại gặp chuyện không may, làm hại cậu ngay cả thời gian nghỉ để thở cũng không có.

“Tiểu hồ ly chết tiệt, dám chơi trò rời nhà trốn đi với tôi, đợi đến khi tìm được nó, tôi nhất định sẽ lột bộ da hồ ly của nó!”

******

“Hắc xì!”

https://thuviensach.vn

Hoắc Ly đang ngồi ở trong một căn phòng nào đó nghỉ ngơi, hắt xì một cái thật mạnh, chủ nhân căn phòng đem một ly sữa nóng đưa cho nó, "Không có việc gì chứ?"

"Không, có việc." Trước mắt hiện lên gương mặt dữ tợn của đại ca, Tiểu Hồ ly run lên, lòng sợ hãi nói.

Tối hôm qua thấy Trương Huyền ra sức khước từ không chịu hỗ trợ, Hoắc Ly sau khi suy nghĩ một hồi quyết định sẽ tự mình nghĩ biện pháp cứu Tiểu Bạch, vì thế tháo vòng tay Bắc Đẩu ra, lại cầm theo một ít tiền, thừa dịp đêm khuya ôm Tiểu Bạch nhảy xuống qua cửa sổ.

Tộc hỏa hồ có loại pháp thuật có thể tục mệnh, Hoắc Ly trước kia khi tu luyện ở thâm sơn từng nghe nói qua, đương nhiên, pháp thuật cao thâm như vậy Tiểu Hồ ly là không thể làm được, cho nên nó muốn mang Tiểu Bạch quay về quê nhà của mình, nhờ trưởng lão cứu nó.

Vừa khóc nức nở vừa đi được một hồi, Hoắc Ly phát hiện ra mình kỳ thật cũng không nhớ rõ đường về nhà, năm đó nó ngửi theo mùi cha mẹ mới đi tới đây, qua đã lâu như vậy, cảm giác đó đã cực kỳ phai nhạt.

Thành phố ban đêm vẫn phồn hoa giống như ban ngày, Hoắc Ly đi đến một giao lộ, lúc đang không biết nên làm như thế nào, chợt thấy một chiếc xe vận tải đột nhiên phóng nhanh tới trước mặt, lao lên lối đi bộ.

"Cẩn thận!"

Có một người thanh niên đang đứng ở ven đường chờ xe, thấy xe vận tải đang lao về phía cậu ta, Hoắc Ly dưới tình thế cấp bách hai mắt hiện lên ánh lửa, dùng ý niệm đem nam nhân túm sang một bên, xe vận tải lướt qua sát một bên người cậu ta, lao thẳng về phía trước, đâm vào cột đèn xong thì dừng lại.

"Anh có sao không?"

https://thuviensach.vn

Hoắc Ly vội chạy tới bên cạnh người thanh niên, cậu ta chật vật lăn hai vòng trên mặt đất, hít sâu nói: “Không sao.”

Người đi đường lục tục kéo tới vây quanh chiếc xe vận tải kia, đầu xe một bên vì đâm vào cột điện mà lệch sang một bên, không biết tình trạng người lái xe ra sao, bất quá thấy đã có người gọi điện thoại gọi cấp cứu, Hoắc Ly không dám nhiều chuyện, đứng dậy muốn rời đi.

“Cậu bé, chờ chút.”

Người thanh niên gọi Hoắc Ly lại, rất hưng phấn mà nhìn nó, nhỏ giọng hỏi: “Vừa rồi là em đã cứu anh đúng không? Anh nhìn thấy mắt em ánh lên sắc đỏ.”

“Anh nhìn lầm rồi.”

Sợ bị phát hiện ra nguyên hình, Hoắc Ly sợ tới mức co cẳng bỏ chạy, người thanh niên vội vàng đuổi theo, cảm giác thông linh của cậu luôn luôn chuẩn, vừa rồi rõ ràng nhìn thấy ánh sáng màu đỏ hiện lên trong mắt đứa bé này, trực giác nói cho cậu biết, đứa trẻ này không đơn giản.

“Anh tên là Chu Lâm Lâm, là hội viên trong câu lạc bộ tâm linh của đại học Yến Thông, Cậu bé em tên là gì? Muộn như vậy rồi sao lại ở bên ngoài một mình? Có phải con mèo nhỏ bị bệnh không?”

Người thanh niên đó chính là Chu Lâm Lâm mà Phùng Tình Tình vẫn hay nhắc tới, cũng là người phát hiện ra xác ướp cổ, cậu từ chỗ Phùng Tình Tình mà biết được tin tức xác ướp cổ là nam, ngay từ đầu có chịu chút đả kích, nhưng sau ngẫm lại cũng không có gì, đã có người có thể yêu bức họa Mona Lisa, vậy việc cậu yêu một người cùng giới tính không có hô hấp tựa hồ cũng rất bình thường.

Đêm nay Chu Lâm Lâm vừa hoàn thành công việc xong liền về nhà, một lòng thầm nghĩ về xác ướp cổ xinh đẹp kia, căn bản không chú ý tới việc xe

https://thuviensach.vn

vận tải lao tới , nếu không có Hoắc Ly, cậu chỉ sợ cũng đã đi theo ‘làm bạn’ với xác ướp cổ rồi.

Mấy chữ ‘Câu lạc bộ tâm linh’ làm cho Hoắc Ly ngừng bước, nó nắm thật chặt con mèo nhỏ ôm vào trong ngực, nước mắt lưng tròng hỏi: “Trong câu lạc bộ các anh có người nào biết phét thuật không? Tiểu Bạch chết rồi, em muốn tìm người cứu sống nó.”

“Như vậy à. . . . . .”

Chu Lâm Lâm nhức đầu, nhìn xem con mèo kia, cảm thấy yêu cầu thành viên trong câu lạc bộ bọn họ giả thần giả quỷ còn được, khởi tử hồi sinh thì không thể, có điều. . . . . .

“Anh không biết làm sao để cứu nó, nhưng có lẽ có thể giúp nó bảo trì trạng thái giống như lúc còn sống.” Nhớ tới con người tuyệt mỹ trong hang động trên núi Vân Vụ, Chu Lâm Lâm nói.

“Tốt tốt.”

Vừa nghe có hi vọng, Hoắc Ly lập tức gật đầu, trước giúp Tiểu Bạch duy trì thân thể, rồi từ từ nghĩ biện pháp cứu nó.

Cứ như vậy, Hoắc Ly theo Chu Lâm Lâm đi về nhà cậu ta.

Hoắc Ly ở tại nhà Chu Lâm Lâm suy nghĩ làm sao để cứu Tiểu Bạch, Trương Huyền bên này thì ở bệnh viện Thánh An cố gắng tra tìm tư liệu thập linh, có Trương Huyền – chính phái thiên sư ở đó, việc tìm kiếm tài liệu về thập linh liền trở nên đơn giản hơn, theo mệnh trụ Niếp Duệ Đình cùng Thẩm Kiện để suy đoán, quỷ quái muốn thập linh ít nhất là ba trụ trở lên, sau mấy giờ cậu tra được chín người, ngoại trừ Niếp Duệ Đình, tám người khác người đều là bốn trụ thập linh, tuổi tác không đồng đều.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền liên hệ với Thường Thanh, bảo cậu ta hỗ trợ điều tra tình trạng hiện tại của những người này, Niếp Hành Phong xem xét bản ghi chép nói: “Mệnh trụ thập linh của chín người này không giống nhau, nếu thêm một người, thập linh liền tập hợp , tinh quái tựa hồ là đang sưu tập hồn phách của những người có mệnh trụ thập linh khác nhau.”

“Ý của anh là bọn họ có thể đã không còn ở nhân thế ?”

“Tôi không ôm ý tưởng lạc quan về chuyện này cho lắm, nhưng mà rất kỳ quái, tại sao Duệ Đình lại là ngoại lệ? Nó rõ ràng chỉ có ba trụ thập linh.”

“Người có bốn trụ thập linh nào có dễ tìm như vậy? Khi cấp thiết hạ tiêu chuẩn xuống một chút cũng là có thể, tôi muốn đi tra tìm xem đây là tà thuật gì.”

Một giờ sau, điện thoại của Thường Thanh gọi tới, nghe xong điện thoại Trương Huyền nhìn Niếp Hành Phong, vẻ mặt kính nể, “Chủ tịch, chúng ta kết hợp bắt đầu làm thám tử đi? Anh có tư chất làm trinh thám.”

Trong danh sách Trương Huyền cung cấp cho Thường Thanh, ngoại trừ Niếp Duệ Đình và một người tên là Diêu Lâm, tất cả những người khác đều đã tử vong trong năm nay, có người bệnh chết, cũng có người xảy ra tai nạn giao thông ngoài ý muốn, gần đây nhất là mấy ngày trước một người tên là Ngụy Giang vừa mới chết, nguyên nhân chết là nhảy sông tự sát.

“Là nam sinh đã tự sát ở Ngụy gia thôn!” Niếp Hành Phong bừng tỉnh đại ngộ, nghĩ nghĩ nói: “Có lẽ yêu quái cũng không quá lợi hại, cho nên mỗi lần đều làm hiện trường giả là người bị hại người ngoài ý muốn mà chết, để phòng ngừa bị người phát hiện.”

“Cũng có thể là do con người làm ra.” Trương Huyền ảo não nói: “Đáng chết, còn có một người cuối cùng tra không được.”

https://thuviensach.vn

Theo lý hắn là có mười người, trong phòng để hồ sơ không tìm được, vậy tư liệu về người cuối cùng hắn là được lưu lại trong máy tính, có điều máy chủ của hệ thống máy tính ở bệnh viện Thánh An mấy tháng trước phát sinh sự cố, một ít tư liệu đã bị mất.

“Ít nhất chúng ta biết người này tuổi rất nhỏ, hơn nữa hung thủ rất hiểu biết về Thánh An, có thể bắt đầu điều tra từ trong bệnh viện.”

Niếp Hành Phong hướng nhân viên quản lý muốn xem bản ghi chép, trên bản ghi chép có ghi tên những nhân viên chữa bệnh và chăm sóc đến xem xét tư liệu,người đến tra hồ sơ cũ không nhiều lắm, trong đó xuất hiện thường xuyên nhất chính là một vị bác sĩ ngoại khoa họChu.

“Bác sĩChunửa năm trước bị tai nạn xe đã qua đời, ai, vốn sắp chuẩn bị kết hôn, chính là khi đưa tang cũng không thấy bạn gái đến, nhân tình ấm lạnh a.” Nhân viên quản lý ở bên cạnh nói.

Niếp Hành Phong và Trương Huyền nhìn nhau, hai người đều biết manh mối lại bị chặt đứt.

“Kì quái, sao tất cả mọi người đều đến hỏi thăm bác sĩChu. . . . . .”

Niếp Hành Phong đã đi ra khỏi phòng hồ sơ, nghe được nhân viên quản lý nói vậy, vội quay lại, hỏi: “Còn có những người khác tới hỏi thăm về bác sĩChu?”

“Ừm, chính là sau khi anh đi vào kho để hồ sơ tra tư liệu, một người phụ nữ tới hỏi tôi bác sĩChuthường đến tra tư liệu gì, đây là chuyện cơ mật của bệnh viện, tôi không nói cho chị ta.”

“Chị ta bộ dạng thế nào?”

“Tôi lúc ấy đang vội, không chú ý, có điều nhìn khá là xinh đẹp.”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền nhìn lướt qua bài tú lơ khơ trên màn hình máy tính cuả nhân viên quản lý, nhún nhún vai.

Ra khỏi phòng hồ sơ, khi chờ thang máy, Niếp Hành Phong quay đầu nhìn xem cầu thang, nhớ tới bóng người chợt lóe lúc đó.

Đó là ai? Tại sao lại muốn tới hỏi thăm người đã chết?

Trương Huyền nói: “Nếu có thể tìm được bạn gái của bác sĩChu, nói không chừng có thể hiểu biết thêm một ít tin tức.”

“Không, vẫn là cứu người trước đi, Diêu Lâm hiện tại nhất định rất nguy hiểm, chúng ta phải nhanh một chút liên lạc với cậu ta.”

Di động của Trương Huyền vang lên, thấy là Ngụy Chính Nghĩa, cậu cười nói: “Thật là đúng lúc, để cho đồ đệ hỗ trợ.”

Nhận điện thoại, Trương Huyền còn chưa kịp phân phó, Ngụy Chính Nghĩa vội gọi trước: “Sư phụ, việc lớn không tốt!”

Trương Huyền lắp bắp kinh hãi, “Có tin tức của Tiểu Ly ?”

“Không, là Ôn Sở Hoa, chị ta nói nhà chị ta có chuyện ma quái, bảo sư phụ lập tức tới đó.”

“Tôi đang bận không đi được, cậu đi trước ứng phó đi.”

Hôm nay cũng thật náo nhiệt, chuyện ma quỷ cứ vụ này vừa xảy ra vụ khác lại tới, tiền đương nhiên là cậu muốn kiếm, nhưng là chỉ kiếm khi thinh thoảng thôi, hiện tại chủ tịch cùng Tiểu Hồ ly đều có chuyện, cậu nào có tâm tư lại đi quản việc của người khác?

“Sư phụ, người có muốn hại đồ đệ cũng không nên dùng cách trực tiếp như vậy chứ? Đồ đệ là cảnh sát, bắt kẻ trộm còn được, chứ tróc quỷ thì thật sự là hữu tâm vô lực.”

https://thuviensach.vn

Ngụy Chính Nghĩa gần đây thật ra cũng học quá mấy chiêu pháp thuật nho nhỏ từ Trương Huyền, nhưng là chỉ có thể hộ thân mà thôi, cuộc đời cậu sợ nhất là quỷ, vừa nghe Trương Huyền muốn đem mình xếp vào tổ tróc quỷ, suýt chút nữa là khóc lên.

“Cậu lấy tiền của người ta, không đi thì không được, tôi đã không có việc gì, để tôi đi cùng với cậu, Ngụy Chính Nghĩa là cảnh sát, để cậu ấy đi tìm Diêu Lâm có lẽ tốt hơn.” Cái gì nên điều tra đều đã tra được, thân thể cũng khôi phục bình thường, Niếp Hành Phong đề nghị.

Lời nói của Niếp Hành Phong đương nhiên Trương Huyền sẽ không phản đối, vì thế đem địa chỉ của Diêu Lâm nói cho Ngụy Chính Nghĩa, bảo cậu ta đi bảo hộ Diêu Lâm, thấy không cần tróc quỷ, Ngụy Chính Nghĩa liền đồng ý.

Trương Huyền lái xe đi đến biệt thự của Ôn Sở Hoa, dọc theo đường đi vẫn không thể hiểu nổi, theo lý thuyết cậu đã dán bùa lên bốn phía ở nhà Ôn tiểu thư, dù quỷ có hung hăn thế nào nhưng nhìn thấy bùa do cậu tự tay viết, cũng nên nhượng bộ lui binh mới đúng.

“Cậu có phải là vẽ sai bùa không?” Niếp Hành Phong hữu tình nhắc nhở.

Với tiêu chuẩn đạo pháp của cậu mà nói vô cùng có khả năng, nhưng Trương Huyền sẽ không thừa nhận, trừng mắt, “Chủ tịch, làm ơn chú ý những gì anh nói một chút, tôi đường đường là nhất lưu thiên sư sao có thể phạm loại sai lầm cơ bản như vậy?”

Đi vào biệt thự của Ôn Sở Hoa, mới vừa tới gần, Niếp Hành Phong liền nhìn thấy một làn khói đen âm lệ lượn lờ ở trên lầu, Trương Huyền cũng phát hiện, mắt xanh híp lại, nhảy xuống xe, Tác Hồn Ti bay ra, nằm trong lòng bàn tay.

Trong đại sảnh của biệt thự là một mảnh hỗn độn, hình như mới vừa trải qua một phen kịch liệt ẩu đả, mấy lá bùa dán ở hành lang đều bị xé thành

https://thuviensach.vn

mảnh nhỏ ném xuống đất, trên đó còn có mấy dấu chân màu đen.

Trương Huyền giận tím mặt: “Con bà nó, dám khinh nhờn bùa của Trương gia ta, quỷ quái chết tiệt, lập tức hiện thân cho ta!”

Thực hợp với tình hình, trên lầu vang lên tiếng va chạm kịch liệt, cùng với tiếng kêu thê thảm của phụ nữ, Niếp Hành Phong vội chạy lên lầu hai.

Trong phòng khách trên lầu hai cũng vô cùng thê thảm, Niếp Hành Phong mới vừa đi lên, liền nhìn thấy Ôn Sở Hoa bị quăng giữa không trung, bay ra ngoài ban công, anh đuổi theo muốn tìm cách cứu viện, lại bị một đoàn khói ngăn lại.

Quần áo mềm mại màu đỏ phất phới theo gió, tóc đen xoã ra, khuôn mặt xinh đẹp, tinh xảo trắng trẻo giống như tượng bằng ngọc được điêu khắc trau chuốt cẩn thận, chợt xuất hiện ở trước mắt, làm cho Niếp Hành Phong hoảng hốt nghĩ đến mình bước về thời cổ đại.

Nữ nhân hai mắt lửa đỏ nổi lên, tay áo dài ra, sắc bén đánh úp về phía Niếp Hành Phong.

“Dừng tay!”

Gần đây yêu nghiệt càng ngày càng kiêu ngạo, không chỉ có phá bùa của cậu, còn dám ở trước mặt cậu đả thương người, loại hành vi giáp mặt khiêu chiến này quả thực không thể tha thứ!

Trương Huyền lách mình đến bảo vệ Niếp Hành Phong, Tác Hồn Ti trong nháy mắt chém ra, trong mắt người phụ nữ lửa đỏ cháy hừng hực, hóa thành hai cột lửa, bắn ra bay tới phía Tác Hồn Ti.

Trương Huyền vẫy Tác Hồn Ti xua tan lửa cháy, miệng niệm thần chú, quanh Tác Hồn Ti nhất thời ngân quang chớp động, song long gào thét phóng về phía người phụ nữ.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ trốn tránh không kịp, bị ngân long đột kích trên đầu vai, kêu sợ hãi ngã văng ra ngoài, sau khi quay cuồng mấy vòng trên mặt đất liền hiện ra nguyên hình, là một con hỏa hồ to lớn, mắt nhìn Trương Huyền, phát ra tiếng kêu đầy đau xót.

Trương Huyền hơi chút do dự, thần chú liền không có niệm ra, hồ yêu nhân cơ hội xoay người, hóa thành đoàn khói đỏ nháy mắt bay lên không chạy đi xa.

Niếp Hành Phong đã đem Ôn Sở Hoa từ ban công bên cạnh kéo lên, Ôn Sở Hoa chấn kinh quá độ, ngồi ở trên sàn nhà run rẩy không ngừng, vẻ mặt hoảng loạn, tựa hồ muốn khóc rồi lại khóc không được, chỉ dùng lực nắm lấy cánh tay Niếp Hành Phong, cố sức chống đỡ.

Hơn nữa ngày chị ta mới an ổn trở lại, cố đứng dậy nói đi thay bộ quần áo, quần áo chị ta mặc trên người đã bị rách te tua, làm cho chị ta rất khó xử.

Thừa dịp Ôn Sở Hoa không ở đó, Niếp Hành Phong nói với Trương Huyền: “Hình thể của con hỏa hồ vừa rồi rất giống với con tôi nhìn thấy ở Ngụy gia, nó có thể là người trong tộc Tiểu Ly hay không?”

“Có thể.”

Trương Huyền trên mặt hiện ra vẻ lo lắng khó thấy được, vì vừa rồi mình mềm lòng mà hối hận, “Hỏa hồ tính tình thô bạo, Tiểu Ly cũng không ngoại lệ, nếu lệ khí trong cơ thể nó tỉnh lại, sẽ trở nên giống như con hồ ly kia, tôi thực sợ bọn họ sẽ gặp nhau.”

“Có lẽ đã gặp.” Nhớ tới đoàn khói đỏ trong ảnh chụp, Niếp Hành Phong nói: “Tôi chỉ là không rõ tại sao hỏa hồ không để ý tới Tiểu Ly.”

Cậu làm sao biết suy nghĩ của mấy con hồ ly chứ?

https://thuviensach.vn

Trương Huyền thực buồn bực nhìn Niếp Hành Phong, “Lần sau mà gặp lại lệ hồ này, chính anh đi hỏi cô ta đi.”

Niếp Hành Phong nghẹn họng, không giận mà cười: “Vậy tôi sẽ thuận tiện hỏi luôn nguyên nhân cô ta muốn giết Ôn Sở Hoa.”

Mệnh trụ của Ôn Sở Hoa không liên quan đến thập linh, hơn nữa với thủ pháp giết người luôn luôn giấu diếm người khác của hỏa hồ mà nói, không có lý do đến đối phó với Ôn Sở Hoa một cách ồn ĩ như vậy, trừ phi Ôn Sở Hoa phát hiện ra cái gì.

Trương Huyền kiểm tra trong ngoài biệt thự một lần, rất buồn bực phát hiện bùa của mình hoàn toàn không có tác dụng, không nghĩ ra, tuy nói hỏa hồ đa số đều tu đạo kỹ càng, nhưng vẫn là rất khó phá giải bùa của mình, chẳng lẽ là cái bóng đen lần trước bám vào người Ôn Sở Hoa giở trò?

Ôn Sở Hoa thay quần áo xong, lại nghỉ ngơi một hồi, khi quay lại đã bình tĩnh hơn rất nhiều, đối với việc Niếp Hành Phong xuất hiện, chị ta tuy rằng cảm thấy kỳ quái, lại không hỏi nhiều, đốt một điếu thuốc, bắt đầu kể lại những chuyện vừa trải qua.

Lúc ban đầu trong biệt thự có âm thanh kì quái xuất hiện, sau đó chị ta lại phát hiện bên cạnh mình có rất nhiều bóng đen, chị rất sợ hãi, giữa lúc vội vàng lại tìm không thấy danh thiếp của Trương Huyền, đành phải nhờ Ngụy Chính Nghĩa liên lạc với cậu, ai ngờ điện thoại gọi xong chưa được bao lâu, người phụ nữ cổ quái kia lại đột nhiên xuất hiện, nếu Trương Huyền không tới kịp, chị ta có thể đã mất mạng.

“Người phụ nữ kia không phải con người đúng không? Tôi đã đem tất cả cửa đều đóng lại , chính là cô ta lại giống như u linh cứ xuất hiện ở trước mặt tôi. . . . . .” Ôn Sở Hoa cố gắng duy trì sự trấn định, nhưng ngón tay giữ điếu thuốc run rẩy nhẹ lại tiết lộ vẻ bất an của chị ta.

” Người phụ nữ kia tại sao lại muốn giết cô?”

https://thuviensach.vn

“Tôi không biết, cô tavừa xuất hiện liền động thủ đánh tôi.” Vuốt vuốt vết thâm trên trán, Ôn Sở Hoa vẻ mặt sợ hãi.

Có lẽ Ôn Sở Hoa phát hiện ra cái gì, nhưng lại không biết tầm quan trọng của nó, hỏa hồ nhất định sẽ không dễ dàng dừng tay, Niếp Hành Phong nghĩ nghĩ, đề nghị chị ta tạm thời đến ở nhà mình, thuận tiện cho Trương Huyền ở gần bảo hộ chị ta.

Dưới loại tình huống này Ôn Sở Hoa đương nhiên sẽ không phản đối, chị ta đồng ý rồi đi thu thập vài hành lý đơn giản, Trương Huyền cũng không vừa lòng với quyết định của Niếp Hành Phong, tức giận trừng anh.

Bổn phận của thiên sư là lấy tiền người ta, rồi thay người ta tiêu trừ tai hoạ, nhưng bình thường sẽ không quá gần gũi với khách hàng, rất hiển nhiên, chiêu tài miêu không hiểu luật lệ.

“Không thể quá gần gũi? Vậy tại sao ngay từ đầu cậu lại luôn bám lấy tôi? Từ nhà của tôi lại đến giường của tôi, đủ gần gũi đi?”

“Anh thì khác.”

“Khác chỗ nào?”

“Ít nhất anh cho tới bây giờ chưa hề nhờ tôi tróc quỷ, không thể xem như khách hành được.”

Nghe xong lời giải thích gượng ép này, Niếp Hành Phong thông minh lựa chọn im lặng.

Quay lại chung cư, Niếp Hành Phong để Ôn Sở Hoa ở tạm căn phòng ở dưới lầu của Trương Huyền, nơi đó có đặt hương án của Trương thiên sư, ít nhất về mặt tinh thần có thể cho chị ta an tâm.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền lại ở trong phòng treo vài lá bùa, thấy Ôn Sở Hoa nhìn qua còn rất căng thẳng, liền an ủi nói: “Yên tâm đi, người phụ nữ kia đã bị tôi đả thương , tạm thời sẽ không đến tìm được cô gây phiền toái đâu.”

“Nếu không phải chỉ có một con hỏa hồ thì sao?” Theo những chuyện đã xảy ra, Niếp Hành Phong cảm thấy được hỏa hồ hẳn là còn có đồng lõa.

“Oa, hiểu biết chính xác a, không hổ là chủ tịch, nếu có một tổ hồ ly tới, chỉ là lột da chúng nó là có thể kiếm một khoản lớn, anh có biết hỏa hồ rất ít khi gặp được không.”

Niếp Hành Phong xoay người ra khỏi phòng, lựa chọn bỏ qua lời tuyên ngôn về ‘tiền’ đồ của Trương Huyền.

Di động Trương Huyền vang lên, thấy là Phùng Tình Tình, cậu liền tạm biệt Ôn Sở Hoa rồi rời đi, nhận cuộc gọi.

“Đại tiểu thư, anh bây giờ rất bận, không rảnh đi theo em thưởng thức xác ướp cổ. . . . . .”

“Không phải, em là muốn nói cho anh, Tiểu Ly hiện tại đang ở cùng với em, hai người đừng lo lắng.”

“Cái gì, Tiểu Hồ ly ở chỗ em!”

“Kỳ thật là ở nhà Chu Lâm Lâm, bạn học của em, thằng bé vừa mới tỉnh ngủ.”

Phùng Tình Tình hôm nay bị Chu Lâm Lâm điện thoại gọi đến, vào nhà cậu ta liền nhìn thấy Hoắc Ly ôm Tiểu Bạch nằm ngủ say trên sô pha, hỏi thăm xong cô mới biết được Hoắc Ly là rời nhà trốn đi, sợ Trương Huyền lo lắng, liền lập tức gọi điện thoại cho cậu.

“Bảo Tiểu hồ ly nghe điện thoại!”

https://thuviensach.vn

Vừa nghe thấy trong khi mình lo lắng tìm người, Tiểu Hồ ly lại ở người ta trong nhà ngủ ngon lành, Trương Huyền tức giận, rống to.

Có thể là sợ bị mắng, hơn nữa ngày, Hoắc Ly mới chầm chậm tiếp điện thoại, "Đại ca, hì hì. . . . . ."

"Hì hì cái đầu em, Tiểu hồ ly em đúng là to gan, dám để thư lại rồi trốn đi!"

"Bởi vì em nghĩ muốn cứu Tiểu Bạch , nó rất đáng thương. . . . . ."

"Chuyện cứu Tiểu Bạch giao cho anh, em đừng làm loạn, nói cho em biết, anh tính cho em một quẻ, quẻ rất không tốt."

"Đại ca anh bói toán có mấy lần chuẩn?"

"Em nói cái gì?"

"Ách, em nói – em đang ở nhà bạn học của chị Tình Tình, không có việc gì đâu, đại ca đừng nóng giận, em giải quyết chuyện của Tiểu Bạch xong, trở về sẽ làm cho anh một bàn tiệc lớn." Thấy đại ca đang tức giận, Tiểu Hồ ly xem xét thời thế, lên tiếng lấy lòng.

Hoắc Ly từ chỗ Chu Lâm Lâm nghe được chuyện về xác ướp cổ, sau khi thương lượng hai người quyết định mang Tiểu Bạch đi núi Vân Vụ, cho nên Chu Lâm Lâm mới có thể gọi Phùng Tình Tình tới, có điều Hoắc Ly không dám đem ý tưởng thật của mình nói với Trương Huyền.

Trương Huyền sợ làm Hoắc Ly thương tâm, cũng không dám nói thêm về chuyện Tiểu Bạch, hỏi quá trình nó gặp Chu Lâm Lâm xong thì dặn dò Phùng Tình Tình trông nom Hoắc Ly, sau khi bảo nó ngoan ngoãn ở đó chờ mình đi đón là ngắt điện thoại.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Ly không có việc gì là tốt rồi, cậu đi đón nó, tôi đến viện dưỡng lão, chúng ta tách ra hành động.” Nghe xong lời kể lại của Trương Huyền, Niếp Hành Phong đưa ra đề nghị.

“Viện dưỡng lão?”

“Ừ, bà ngoại của Diêu Lâm ở trại an dưỡng.” Niếp Hành Phong đem địa chỉ đưa cho Trương Huyền, trên đó viết địa chỉ viện dưỡng lão và tên bà ngoại là Chu Thúy Hoa.

Vừa rồi Ngụy Chính Nghĩa gọi điện thoại đến, gọi cho Trương Huyền không được, liền chuyển sang gọi cho Niếp Hành Phong.

Ngụy Chính Nghĩa đi đến nhà Diêu Lâm, nhưng hỏi thăm mới biết được, đó kỳ thật là nhà bà ngoại cậu ta, cha mẹ Diêu Lâm ly dị khi cậu ta còn nhỏ, cậu ta ở cùng với bà ngoại, sau khi lên đại học vì thuận tiện để đi làm thêm nên đã chuyển ra ngoài, bà ngoại thân thể không tốt, cách đây không lâu đã xin vào viện dưỡng lão, hiện tại ở nhà đó là họ hàng của bà ngoại cậu ta, người đó không biết Diêu Lâm, liền đem địa chỉ viện dưỡng lão nói cho Ngụy Chính Nghĩa.

“Diêu Lâm hẳn là có liên hệ với bà ngoại, tôi đi hỏi một chút xem.”

Viện dưỡng lão và nhà Diêu Lâm ở hai phía hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng nếu tính là đi từ nhà anh thì cũng không xa lắm, cho nên Niếp Hành Phong quyết định tự mình đi một chuyến.

“Tôi đi cùng với anh.” Trương Huyền vỗ tay cầu nguyện: “Tổ sư gia xin hãy phù hộ bà ngoại Diêu Lâm không có mắc mấy cái bệnh lẩm cẩm của người già.”

Niếp Hành Phong mới vừa bị tinh quái tập kích, Trương Huyền lo lắng không muốn anh đi một người, dù sao bên phía Hoắc Ly có Phùng Tình

https://thuviensach.vn

Tình trông coi, tạm thời không có việc gì, đợi sau khi tìm được Diêu Lâm, lại đi tìm Tiểu hồ ly cũng không muộn.

Trương Huyền không ngờ tới quyết định này của cậu đã gây nên tất cả phong ba sau này.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6

Viện dưỡng lão rất dễ tìm, bà Chu cũng không có bị lẩm cẩm, nhưng mà không may ở chỗ, bà thật sự ‘rất’ có thể nói chuyện, nghe nói bọn họ tới tìm cháu ngoại, liền lải nhải lẩm bẩm nói liên hồi, nói từ khi Diêu Lâm còn nhỏ cho đến khi lên đại học, nói cậu ta có bao nhiêu xui xẻo, nhưng lại cố gắng nổ lực biết bao nhiêu, hồi ký của mấy nhân vật vĩ đại cũng không được kể tỉ mỉ như bà đã kể.

Chưa bao giờ căm ghét một người có trí nhớ tốt như vậy, nghe đến cuối cùng, Trương Huyền thật sự nhịn không được, hỏi: “Bà ơi, kỳ thật chúng cháu chỉ muốn biết làm thế nào mới có thể liên hệ với cháu ngoại của bà thôi?”

“Không liên hệ được”Trương Huyền mặt tối sầm lại, cố chịu đựng kiên nhẫn hỏi: “Cậu ta là cháu ngoại của bà, bà sao lại không liên lạc được với cậu ấy?”

“Ta vì sao phải liên lạc với nó?” Bà già khó hiểu nhìn Trương Huyền, “Dù sao một khi nó có thời gian rảnh sẽ đến thăm ta, đúng rồi đúng rồi, ta vừa rồi đã quên nói, lần trước Lâm Lâm còn dẫn theo một nữ sinh rất đẹp đến chơi, nói không chừng là cháu dâu tương lai của ta, các cháu chờ chút, ta cho các cháu xem ảnh chụp. . . . . .”

Miễn, cậu không có hứng thú đối với chuyện tình cảm của người khác.

https://thuviensach.vn

Sợ lại phải nghe lải nhải, Trương Huyền nói tiếng cáo từ, lôi kéo Niếp Hành Phong vẫn đang còn muốn hỏi tiếp xoay người bỏ chạy.

“Chờ chút. . . . . .” Sau khi xuống cầu thang, Niếp Hành Phong đột nhiên dừng bước, anh cảm thấy có chỗ nào không đúng.

“Sao vậy?”

Trương Huyền còn chưa hiểu gì, đã bị anh lôi kéo chạy ngược trở lại, quay về phòng của bà lão.

Niếp Hành Phong cầm lấy bước ảnh chụp mà lúc nãy bà lão vừa mới lôi từ trong ngăn kéo ra, trong ảnh chụp có ba người, bà lão ở giữa, tựa vào bên cạnh bà chính là phùng Tình Tình cùng Chu Lâm Lâm.

“Không phải trùng hợp như vậy chứ?” Trương Huyền thất thanh kêu to.

Chu Lâm Lâm chính là Diêu Lâm, trong hộ khẩu cậu ta tên là Diêu Lâm, nhưng thực tế vẫn dùng họ của bà ngoại, vụ tai nạn xe tối hôm qua không phải ngoài ý muốn, mà là mưu sát, nếu lúc ấy Hoắc Ly không ở đó, Chu Lâm Lâm đã chết.

“Chu Lâm Lâm bốn trụ thập linh, khó trách có thể xông vào kết giới của núi Vân Vụ.” Trương Huyền bừng tỉnh hiểu ra.

“Cậu ta có nguy hiểm, mau trở về!”

“Cháu ngoại ta tuy rằng có xui xẻo một chút, nhưng mạng lớn phúc lớn, không có nguy hiểm đâu. . . . . .”

Lời nói của bà lão còn chư nói xong, hai người đã sớm chạy đi không còn bóng dáng.

Trên đường về Niếp Hành Phong lái xe, Trương Huyền lại ngoài ý muốn không có ý kiến gì với việc anh lái xe như bay, sự tình nguy hiểm , nếu Chu

https://thuviensach.vn

Lâm Lâm là mệnh trụ thập linh, vậy thì quả thực chính là bom hẹn giờ tùy thời đều có thể nổ, mà một khi đã nổ, phùng Tình Tình và Tiểu Ly cũng sẽ bị liên luỵ.

” Di động của Tình Tình gọi mãi không được.” Đáp lại là tiếng tắt máy, điện thoại của Chu Lâm Lâm bọn họ không biết, may mà Phùng Tình Tình đã nói địa chỉ của Chu Lâm Lâm cho Trương Huyền, vì thế Niếp Hành Phong trực tiếp lái xe đến nhà cậu ta.

Khi tới nhà của Chu Lâm Lâm, trời đã hoàn toàn tối đen, nhà cậu ta khóa cửa, Trương Huyền ấn chuông cửa nửa ngày mà không ai đáp lại, cậu tức giận đạp đạp cửa, “Tôi đã dặn Phùng Tình Tình đừng để cho Tiểu Ly đi đâu rồi mà!”

Niếp Hành Phong nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho Niếp Duệ Đình, Phùng Tình Tình và Niếp Duệ Đình bình thường luôn luôn bất hoà, nhưng điều đó không làm trở ngại việc bọn họ thường xuyên liên hệ với nhau, thậm chí có thể nói số lần Phùng Tình Tình tìm Niếp Duệ Đình còn nhiều hơn so với số lần tìm mình.

Điện thoại vừa chuyển được, từ bên kia nghe được tiếng nói chuyện vui cười ầm ĩ, Niếp Duệ Đình bỏ lời dặn dò của anh ở ngoài tai, lại chạy tới quán bar, còn ngà ngà hỏi: “Anh hai, tìm em có chuyện gì?”

“Đáng chết, em lại đi ra ngoài ăn chơi trác táng, lập tức về nhà cho anh!”

Chợt nghe anh hai nói lời thô tục, cảm giác ngà ngà say của Niếp Duệ Đình biến mất hơn một nửa, chạy đến một góc yên lặng thật cẩn thận nói: “Là khách hàng từ Mĩ tới, em từ chối không nổi, trên người em có bùa của Trương Huyền, hẳn là không có việc gì đâu?”

“Chờ có việc liền đã chậm!”

https://thuviensach.vn

Bùa không phải là vạn năng, xem trường hợp của Ôn Sở Hoa là biết, bùa dán ở nhà chị ta không ít, nhưng không phải vẫn bị yêu quái đuổi giết đó sao? Niếp Hành Phong hiện tại còn cảm thấy may mắn mình có dự kiến trước, để cho Nhan Khai đi theo Niếp Duệ Đình, ít nhất có hắn ở đó, mình có điều an tâm.

Đè nén tức giận, Niếp Hành Phong hỏi: "Tình Tình hôm nay có liên lạc với em hay không?"

"Lúc sập tối có, hỏi ông nội thân thể thế nào, cô ấy nói đêm nay vốn muốn đến nhà của chúng ta ăn cơm, nhưng mà tạm thời có chút việc, đổi sang ngày mốt. . . . . ."

"Con bé có nói là chuyện gì không?"

"Không có."

Niếp Hành Phong ngắt điện thoại, Trương Huyền hỏi: "Muộn như vậy bọn họ sẽ đi đâu?"

Niếp Hành Phong cũng không nghĩ ra, quyết định gọi điện thoại đến Phùng gia, tuy rằng anh cảm thấy khả năng Phùng Tình Tình mang Tiểu Ly về nhà có thể tính là cực kỳ nhỏ.

Tiếp điện thoại chính là người làm ở nhà Phùng gia, nói ông chủ còn chưa về, tiểu thư lúc sập tới có trở về, thu thập vài thứ rồi lại đi ra ngoài, còn nói buổi tối sẽ ở lại nhà bạn.

"Thu thập vài thứ?"

"Tiểu thư gần đây thích đi leo núi, đều là dụng cụ để leo núi, đeo một ba lô thật lớn rồi đi."

https://thuviensach.vn

Mơ hồ cảm thấy không ổn, Niếp Hành Phong vội hỏi: “Cô ấy có nói ở tại nhà ai không?”

“Hình như là họ Ngụy.”

Dự cảm trở thành sự thật, Niếp Hành Phong không hỏi thêm nhiều, nói lời cảm ơn rồi ngắt điện thoại.

Trương Huyền ở bên cạnh nghe được rất rõ ràng, đem mọi chuyện nối lại với nhau suy đoán một chút, “Không phải là Tiểu hồ ly vì cứu Tiểu Bạch, muốn thông qua xác ướp cổ trên núi Vân Vụ kia để tìm ra phương pháp khởi tử hồi sinh chứ?”

“Trừ nguyên nhân đó ra, tôi nghĩ không ra được nguyên nhân nào khác.” Trong đôi mắt Niếp Hành Phong hiện lên một tia lo lắng.

Sự tình phát triển tựa hồ đều theo sự xoay tròn của bánh xe số phận, mỗi lần đều bỏ bọn họ lại ở phía sau, trước mắt Niếp Hành Phong đột nhiên hiện lên một ít hình ảnh hỗn độn, tim không tự chủ được bối rối nhảy lên, anh không thể khống chế được cảm giác hoảng loạn thế này, bước lên phía trước vội nắm lấy tay Trương Huyền.

“Chủ tịch anh làm sao vậy?”

“Không có việc gì.”

Nhất định là giác quan thứ sáu thông linh của chiêu tài miêu lại phát tác, mặt mũi trắng bệch, còn nói là không có việc gì.

Bất quá Trương Huyền không đâm thủng lời nói dối của Niếp Hành Phong, chính là cũng nắm chặt lấy tay anh, an ủi: “Sự tình dường như đã rất tồi tệ rồi, sẽ không tệ hơn được nữa đâu.”

https://thuviensach.vn

“Tôi, tôi đã làm theo lời anh nói, có thể tha cho tôi được không?” Buông điện thoại, người giúp việc của Phùng gia nơm nớp lo sợ nhìn về phía người đang nhàn nhã ngồi ở đối diện mình.

Là một người rất bình thường, nhưng lại mang theo sự hung ác nham hiểm không thuộc về nhân loại, trong tay cầm một con dao nhỏ ngắm nghía, nghĩ đến việc con dao tùy thời đều có thể đâm vào trong trái tim mình, mặt người giúp việc liền càng thêm trắng bệch.

“Không thể!”

Giọng nói âm lãnh khàn khàn vang lên, lập tức khói đen xuất hiện, bóng người ngồi ở sô pha biến mất, biến hoá thành một con mãng xà to lớn, không, không phải một, mà là vô số, một con uốn lượn thân mình phóng về phía người nữ giúp việc.

“Không. . . . . .”

Người nữ giúp việc phát ra một tiếng hét, hốt hoảng chạy ra ngoài, hai chân lại bị quấn lấy, trườn lên, rồi hất mạnh về phía vách tường.

“Cầu ngươi, tha cho ta. . . . . .”

Tiếng kêu gào cùng với âm thanh va đập tạo thành một tạp âm kinh khủng, thê thảm mà đáng sợ, nhưng rất nhanh liền kết thúc, sau mấy lần va chạm, tiếng kêu thảm thiết của người phụ nữ càng ngày càng thấp, trên vách tường bắn đầy chất lỏng màu đỏ, yên tĩnh thong thả chảy xuống.

Rốt cục, quái thú chán ghét trò chơi đập vào tường, người phụ nữ bị quăng trên sàn một cách rất vô tình, nhìn thấy thân hình lặng yên không một tiếng động, hắn phát ra cười quái dị: “Nhân loại tại sao luôn luôn ngu xuẩn như vậy?”

https://thuviensach.vn

Một đoàn khói đỏ bay vào, hoá thành bộ dáng một người phụ nữ, nhìn thấy thân thể loang lổ máu nằm trên mặt đất, mặt cô ta lộ vẻ không đành lòng, quay đầu sang một bên.

Quái vật khinh thường nhìn cô ta một cái, thân hình vặn vẹo co rút về hình người, mệt mỏi ngã ngồi ở trên sô pha.

“Thân thể nhân loại thật vô dụng, mới chỉ một chút mà cũng chống đỡ không được, lúc ấy nếu hấp linh lực Niếp Hành Phong thêm chút nữa thì tốt rồi, hắn có giá trị hơn nhiều so với tưởng tượng của ta.”

Người phụ nữ không trả lời, chính là hờ hững nhìn hắn.

Quái vật ngẩng đầu liếc cô ta một cái, miễn cưỡng nói: “Ngươi hiện tại khẳng định là đang nghĩ, ‘ ta có thể giết hắn, chỉ cần ta động thủ’ đúng không?”

“Đúng!” Người phụ nữ lập tức thừa nhận, “Nhưng ta sẽ không, bởi vì giữa chúng ta đã lập khế ước.”

“Nói là khế ước, chẳng bằng nói là ngươi lo lắng nguyên thần hỏa đan của trượng phu ngươi.” Quái vật nhìn người phụ nữ, cười cười vẻ mặt nghiền ngẫm, “Ta đột nhiên phát hiện một chuyện rất thú vị, con Tiểu hồ ly kia với ngươi có quan hệ gì? Tại sao ngươi vẫn âm thầm đi theo nó?”

Nữ tử ánh mắt lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Chúng ta chính là đồng tộc.”

“Phải không? Vậy đơn giản .” Quái vật mỉm cười nói: “Mùa đông sắp đến, thân mình ta chịu không nổi lạnh, muốn có một bộ lông hỏa hồ, lúc ngươi giết Chu Lâm Lâm cũng thuận tiện giải quyết luôn con Tiểu Hồ ly kia đi.”

Sự bình tĩnh của người phụ nữ rốt cục không giữ được nữa, quát: “Ta không giết tộc nhân của mình!”

https://thuviensach.vn

“Vậy nguyên thần của trượng phu ngươi phải làm sao bây giờ? Là mạng của hắn hay là mệnh Tiểu hồ ly, chính ngươi quyết định đi.”

“Ngươi chắc chắn sẽ phải xuống địa ngục!”

“Ta vốn vẫn ở địa ngục!” Vẻ tươi cười của quái vật biến mất, mặt lộ ra sự dữ tợn, “Nhưng ta sẽ nhanh chóng quay lại nhân gian, đây là nơi thuộc về ta, ai cũng không có thể cướp đi!”

Trên đường về nhà, Trương Huyền gọi điện thoại cho Lâm Thuần Khánh muốn mời ông ấy hỗ trợ, Lâm Thuần Khánh là đạo trưởng cấp cao trong giới đạo sĩ, nhất lưu thiên sư chân chính, sự tình lần này có chút khó giải quyết, bùa của mình cũng không có tác dụng, cho nên để cho đạo trưởng cấp cao ra tay mới ngựa là phương án tốt, bất quá trong sự kiện ngộ quỷ lần trước ở bệnh viện Thánh An, Trương Huyền từng đắc tội với ông ta nên không thể khẳng định lần này ông ta có chịu hỗ trợ hay không.

Điện thoại vừa chuyển được , Trương Huyền cười hì hì nói: “Khánh thúc, đã lâu không gặp, gần đây chú có bận gì không?”

Bên kia lãnh đạm đáp lại, “Có chuyện gì, nói thẳng.”

“Là như thế này, cháu có hai người nghĩ muốn nhờ chú chiếu cố, một là chủ tịch nhà cháu, còn một là một mỹ nữ, không biết có được không?”

“Cậu lại gây chuyện ?”

“Có chút rắc rối nhỏ, làm ơn đi mà, please.” Trương Huyền nhìn trộm xem Niếp Hành Phong, không dám nói người gây chuyện chính là chủ tịch nhà mình.

“Gần đây tựa hồ có vẻ không yên ổn.” Lâm Thuần Khánh bấm đốt ngón tay một chút, nói: “Đem người tới đây đi, Có điều ta không làm miễn phí.”

https://thuviensach.vn

(đạo sĩ nào cũng tham tiền, không phải chỉ có bạn Huyền a, chỉ có cách tham tiền của bạn Huyền đặc biệt hơn mà thôi)

“Không thành vấn đề.”

Đã có chiêu tài miêu, tiền căn bản không phải vấn đề, Trương Huyền nói lời cảm ơn xong buông điện thoại, chưa kịp nói ra quyết định của mình, Niếp Hành Phong đã mở miệng trước: “Tôi đi núi Vân Vụ cùng với cậu.”

“Anh ở lại, tạm thời cùng Ôn Sở Hoa lánh nạn ở chỗ Lâm Thuần Khánh, phương pháp thuật của ông ấy rất cao siêu, sẽ bảo hộ được cho hai người.”

“Tôi lo lắng để cậu một mình đi mạo hiểm.”

“Tôi là đi cứu người!” Trương Huyền đối với sự cố chấp của Niếp Hành Phong thực là không biết phải làm sao, “Chủ tịch, bên đó là địa bàn của quỷ bà bà, anh đi quả thực là tự chui đầu vô lưới, Chu Lâm Lâm và Tiểu Hồ ly có thể sẽ có nguy hiểm, tôi sợ vạn nhất có việc phát sinh khi, không thể bảo vệ được cho anh.”

“Tôi có thể tự bảo vệ mình, sẽ không làm vướng chân cậu!”

Ai, tật xấu cố chấp của chiêu tài miêu lại tái phát, Trương Huyền đành im miệng cho yên thân, ai bảo người ta là cấp trên của cậu chứ.

Quay lại chung cư, Niếp Hành Phong đi đến nhà của Niếp Duệ Đình ở đối diện trước cửa nhà anh, cậu ta còn chưa có trở về, xem ra cậu ta thực sự đem lời anh nói vào tai này ra tai kia, căn bản là nghe tai trái ra tai phải.

Niếp Hành Phong rất tức giận, trực tiếp gọi điện thoại, tiếng chuông vang thật lâu mới chuyển được .

“Chủ nhân, là ta.” Là thủ hộ linh – Nhan Khai.

“Cái tên em trai ngu ngốc của ta đâu rồi?”

https://thuviensach.vn

“Vị khách hàng đó mời cậu ta uống quá chén , đang ở trong phòng thượng hạng nghỉ ngơi, vừa rồi có hai người phụ nữ đến hầu hạ cậu ta, bị ta dọa đi rồi.” Nhan Khai bình thản như nước trả lời.

“Chú ý giám sát nó, bên phía ta có chút rắc rối, phải đi đến chỗ Lâm Thuần Khánh.”

Niếp Hành Phong ngắt điện thoại, về nhà thay thường phục, chuẩn bị một ít đồ dùng, cùng Trương Huyền đi xuống dưới lầu tìm Ôn Sở Hoa, ai ngờ ấn chuông cửa nửa ngày, cũng không thấy chị ta đi ra.

“Không phải là hồ yêu tìm tới cửa quấy rầy chứ? Tên kia đúng là đủ mạnh, còn có thể mò đến tận đây.”

Trương Huyền lấy bùa ra, đang chuẩn bị đạp cửa tấn công thì cửa phòng mở, Ôn Sở Hoa vội vàng chạy ra, “Thật xin lỗi, vừa nãy tôi bận tắm rửa, không có cách nào mở cửa.”

Ôn Sở Hoa đã rửa sạch lớp son phấn trang điểm, trên người còn quấn quanh một tấm khăn tắm, nhìn qua càng thêm nữ tính, phòng cũng sạch sẽ hơn rất nhiều so với lúc sáng, xem ra là chị ta đã dọn dẹp giùm.

Không phải yêu quái đột kích là tốt rồi, Trương Huyền nói mục đích đến, Ôn Sở Hoa từng nghe nói qua đại danh của Lâm Thuần Khánh, chị ta không hỏi nhiều, liền gật đầu đồng ý.

Lâm Thuần Khánh ở nhà chờ bọn họ, cảm giác vẫn giống như lần đầu Niếp Hành Phong nhìn thấy ông ta, bình thường đến nỗi tìm không ra được nửa điểm đặc thù, chỉ có ánh mắt là sắc bén, vô hình làm cho người ta cảm thấy bị áp bách.

“Khánh thúc, chú không phải là đã biết cái gì rồi đó chứ?” Vào cửa chào hỏi xong, Trương Huyền trực tiếp đi vào vấn đề chính.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Lâm Thuần Khánh đảo qua Niếp Hành Phong và Ôn Sở Hoa, hai người đều âm khí rất nặng, trên đỉnh đầu không có một chút ánh sáng, khó trách Trương Huyền lại mang bọn họ tới đây.

“Dạo gần đây đến không ít tiểu yêu đến quấy rối ta, ta thấy chúng nó tựa hồ là bị cái gì đó khác thường kinh động, thân bất do kỷ mới đi tán loạn khắp nơi, cho nên trong mấy ngày tới có thể có tai họa xảy ra.”

Lâm Thuần Khánh dẫn bọn họ đi vào phòng khách, cao thấp hai bên phòng đều có điêu khắc trận đồ bát quái, ở giữa là thần án của tổ sư gia, hai bên treo hai lá cờ màu vàng, hương khói lượn lờ, vừa thấy, còn tưởng rằng là vừa bước vào đạo quán, nhìn đến những thứ đó, Niếp Hành Phong âm thầm nhẹ nhàng thở ra, may mắn tiểu thần côn không đem nhà mình biết thành như vậy.

Một cái hồ lô có dán phong ấn đặt ở trên hương án đang không ngừng rung động, thấy mặt Ôn Sở Hoa lộ vẻ sợ hãi, Lâm Thuần Khánh an ủi nói: “Đừng sợ, chính là mấy tiểu yêu quái không nên trò trống gì thôi.”

Trương Huyền tiến lên gỏ gỏ lên miệng hồ lô một chút, “Quả là những con vật nhỏ đáng yêu, đem bọn nó tặng cho cháu đi? Chủ tịch anh cũng lại đây nhìn xem.”

Dưỡng yêu tinh xem như thú nuôi, thẩm mỹ người này xem ra thật đúng là không phải khác biệt một cách bình thường, Niếp Hành Phong bất đắc dĩ đi tới, trước mắt đột nhiên chợt lóe lên ánh sáng, Trương Huyền ra tay như chớp, một lá bùa dán lên trên trán anh.

Tiểu thần côn dám ‘đánh lén’ anh!

Người Niếp Hành Phong trở nên yếu ớt rồi ngã xuống, nghe Trương Huyền ở bên tai mình nói: “Đừng nóng giận, ở chỗ chú Khánh nghỉ ngơi một đêm, chờ tôi quay lại.”

https://thuviensach.vn

“Đừng đi. . . . . .”

Taynắm lấy Trương Huyền bị cậu ta đẩy ra, Niếp Hành Phong thần trí hốt hoảng lâm vào bóng tối.

Tiếng mưa tí tách đập lên cửa sổ, đánh thức Niếp Hành Phong, anh mở mắt ra, phát hiện mình nằm ở trên giường trong phòng ngủ, bốn phía yên tĩnh, chỉ nghe ngoài cửa sổ có tiếng mưa rơi thưa thớt, lại nhìn đồng hồ treo trên tường, kim đồng hồ chỉ mười giờ rưỡi.

Tiểu thần côn dám giở trò với anh, Niếp Hành Phong nhíu mày, quyết định sau này nhất định tiến hành trừng phạt kinh tế đối với Trương Huyền.

Anh đi ra khỏi phòng ngủ, hành lang u tĩnh,trong phòng hai bên hương án đều đốt nến đỏ, trên thân nến có chạm khắc bùa chú màu vàng, ánh nến huỳnh lam lay động, làm bóng anh hắt lên trên vách tường thành một hình dạng cổ quái.

“Lâm tiên sinh?”

Niếp Hành Phong đi dọc theo hành lang, gọi Lâm Thuần Khánh vài tiếng, cũng không thấy đáp lại, hình như là không ở nhà.

Bên ngoài tiếng mưa rơi càng lúc càng mạnh, một cánh cửa sổ bị gió thổi mở ra, những âm thanh hỗn tạp vang lên, Niếp Hành Phong quay đầu, thấy có mấy

sách rớt từ trên giá sách xuống, mấy trang giấy của những

sách đóng buộc bằng chỉ (một cách đóng sách truyền thống của Trung Quốc, sợi chỉ lộ rõ ra ngoài bìa) bị gió thổi lật ào ào.

Niếp Hành Phong vội đi tới đóng cửa sổ, trang sách dừng lại ở một tờ có tranh minh hoạ, anh nhặt lên xem.

https://thuviensach.vn

sách thực cũ kỹ, trên trang giấy đã có những chỗ bị úa vàng, giữa bức tranh là quái thú có sừng lớn phun hỏa phun khói, cái đuôi uốn éo như đuôi rắn, từ bên hông lại chia thành nhiều nhánh, là những nhánh đầu có hình dạng giống nhau, quanh thân quái thú có lửa bao quanh, dữ tợn đáng sợ, ngay dưới bức tranh có kí hiệu : Cửu Anh.

Cửu Anh, dã quái có thể điều khiển nước lửa, sống ở những vùng nước hung ác ở Bắc Địch (dân tộc thiểu số phương bắc), luôn hại người, sau bị Hậu Nghệ giết chết.

Niếp Hành Phong không biết Cửu Anh trong bức vẽ có phải là con quái thú mình đã từng nghe kể hay không, anh không hiểu biết lắm về những truyền thuyết này, người hiểu biết thì một đã lên núi, người còn lại tạm thời chẳng biết đi đâu.

Nhìn thấy sách cổ, Niếp Hành Phong tựa hồ nghĩ ra cái gì đó, không thể ngồi chờ Trương Huyền trở về, đem sách bỏ lại trên giá, lấy túi đồ leo núi của mình rồi rời đi. Cửa lớn ở Lâm gia bị gió đập mạnh phát ra một tiếng vang nặng nề, bên ngoài tiếng sấm sét chớp hiện, giữa đống bụi mù mơ hồ có thể nhìn thấy một ít hình thể cổ quái bay lơ lững ở giữa không trung, nhưng khi tiếp xúc với ranh giới của cánh cửa lại nháy mắt bị đẩy ra.

Lâm Thuần Khánh làm kết giới ở xung quanh nhà, bất quá ông ấy không nghĩ tới Niếp Hành Phong lại tự mình đi ra ngoài, cả ngày ở cùng với Trương Huyền, Niếp Hành Phong gặp quỷ đã thành thói quen, anh làm như không thấy, chạy vội ra đường lớn gọi một chiếc tắc xi quay về chung cư.

Trở lại chung cư, Niếp Hành Phong nhảy lên xe thể thao của mình, nhấn ga lái xe như bay đi ra ngoài.

Tính năng của xe thể thao ở thời khắc mấu chốt có thể phát huy đầy đủ, nhanh như chớp lướt đi trong mưa, lần trước đi núi Vân Vụ mất hơn hai tiếng thì lần này Niếp Hành Phong chỉ cần một tiếng là đã tới, mưa gió ở

https://thuviensach.vn

chân núi càng lúc càng to, hạt mưa hung ác đập lên cửa kính xe, che khuất sơn đạo ở phía trước.

Niếp Hành Phong giảm tốc độ, lái xe quẹo vào Ngụy gia thôn, mưa gió lớn như vậy bọn Chu Lâm Lâm và Trương Huyền không có khả năng lên núi giữa đêm khuya, hẳn là ngủ lại ở nhà Ngụy Mĩ Phượng.

Trong nhà Ngụy Mĩ Phượng đèn còn sáng, nhưng bên ngoài không thấy chiếc xe nào, Niếp Hành Phong dừng xe, đang do dự có nên vào hỏi hay không, cửa đã mở ra , Ngụy Mĩ Phượng hỏi: “Là ai?”

Niếp Hành Phong xuống xe, đi lên chào hỏi, Ngụy Mĩ Phượng vội mời anh vào nhà, “Hoá ra là Niếp tiên sinh, mưa lớn như vậy, vào nhà trước rồi nói sau.”

Niếp Hành Phong theo chị ta vào nhà, “Thật ngại quá, muộn như vậy còn quấy rầy chị, xin hỏi Tình Tình bọn họ có đến đây không?”

“Tình Tình buổi chiều có gọi điện thoại nói muốn tới, cho nên tôi vẫn luôn chờ cô ấy, vừa rồi nghe tiếng xe, còn tưởng là cô ấy đến.”

Đôi mắt Ngụy Mĩ Phượng có chút đỏ, hình như là vừa mới khóc, có điều tinh thần vẫn ổn, chị ta rót một cốc trà nóng cho Niếp Hành Phong, lại đi vào phòng ngủ trải giường chiếu, Tiểu Hổ bị tỉnh giấc, từ sau rèm cửa ló đầu ra mở tròn mắt nhìn Niếp Hành Phong.

“Không cần phiền hà như vậy, tôi không ở lại đâu.”

Nếu Trương Huyền cùng Phùng Tình Tình không tới đây, khẳng định là lên núi giữa trời mưa, Niếp Hành Phong lo lắng bọn họ gặp chuyện không may, vội vàng uống trà, đem chén không để lại vào phòng bếp, nghĩ muốn cáo từ rời đi.

https://thuviensach.vn

Trên bếp nấu chất đống một ít đơn thuốc lung tung, một góc đã úa vàng, tựa hồ là những tờ lần trước đã đặt ở phòng khách, nhìn thấy trên đó có ghi tên bệnh viện Thánh An, Niếp Hành Phong sửng sốt, vội lấy lại nhìn kỹ.

Trên đơn thuốc viết một số thuốc dành cho trẻ em, xem ngày thì đã qua nửa năm, lại nhìn chữ lý của bác sĩ ở phía dưới, Niếp Hành Phong nhíu mày.

“Hiện tại mưa lớn đêm lại khuya, lái xe rất nguy hiểm. . . . . .”

Ngụy Mĩ Phượng chuẩn bị tốt giường rồi đi ra, khi nhìn thấy Niếp Hành Phong cầm đơn thuốc trong tay, mặt tái đi, nói dở chừng thì dừng lại.

“Chị trước đây đã biết bác sĩChuđúng không?”

Người viết đơn thuốc chính là bác sĩChu, anh ta là bác sĩ ngoại khoa, lại viết toàn thuốc dành cho trẻ em, có thể thấy được anh ta quen biết Ngụy Mĩ Phượng, nhưng là lần trước Ngụy Mĩ Phượng lại nói chị ta chưa từng đến bệnh viện Thánh An.

“Ai cho ngươi động vào đồ của ta? Mau trả lại cho ta!”

Ngụy Mĩ Phượng xông lên đoạt lấy đơn thuốc trong tay Niếp Hành Phong, vo lại một khối gắt gao nắm chặt, thấy tay chị ta run rẩy, Niếp Hành Phong hỏi: “Nếu tôi không đoán sai, người đi đến phòng hồ sơ hỏi thăm anh ta chính là chị, anh ta nửa năm trước đã qua đời, chẳng lẽ chị không biết? Tại sao còn muốn đi hỏi thăm nội dung hồ sơ mà anh ta đã kiểm tra?”

“Không liên quan đến ngươi, cút đi!” Ngụy Mĩ Phượng sắc mặt tái nhợt, bổng nhiên giống như biến thành người khác, điên cuồng rống to.

“Oa. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Bị tiếng rống lớn của mẹ là hoảng sợ, Tiểu Hổ nhếch miệng khóc, Ngụy Mĩ Phượng tiến lên cho cậu bé hai cái bạt tai rồi kéo trở về phòng, mắng: "Câm miệng, không được khóc!"

"Là tôi không đúng, đừng trút giận lên đứa nhỏ."

Niếp Hành Phong nghĩ muốn tiến lên ngăn cản Ngụy Mĩ Phượng đánh đứa bé, bị chị ta đẩy ra, "Đi, ngươi lập tức đi ngay, sau này đừng có tới đây nữa!"

Niếp Hành Phong bị đẩy dời ra ngoài cửa phòng, anh còn muốn giải thích, cửa đã cạch một tiếng đóng lại ở trước mặt anh.

Chán nản, Niếp Hành Phong lên xe, bên trong tiếng khóc của đứa nhỏ vang rung trời, còn kèm theo tiếng mắng của phụ nữ.

Đều do mình nhiều chuyện, biến thành cục diện thế này, Niếp Hành Phong thở dài, khởi động lái xe lên núi.

Mưa to không ngừng đập vào cửa kính, làm nhiễu loạn suy nghĩ của Niếp Hành Phong.

Ngụy Mĩ Phượng khóc hẳn là bởi vì chuyện bác sĩ Chu đã mất, chị ta hình như không biết bác sĩChuchết, mà vẫn còn giữ lại đơn thuốc anh ta viết cho, đó là thói quen, hay là xuất phát từ tình cảm đặc biệt nào đó?

Mưa lớn đường trơn, sơn đạo uốn lượn, Niếp Hành Phong thuận theo đường xe chạy đi lên trên, nhưng tìm khắp mà không thấy cột mốc biên giới kia, anh lấy lại tinh thần, nhìn sang một gốc cây tùng cổ bên ven đường, đột nhiên kinh ngạc.

Vừa rồi khi quẹo vào anh đã nhìn thấy cây tùng cổ kia, vì cái cây này hình dạng cổ quái nên anh không nhớ lầm.

https://thuviensach.vn

Lòng có chút phát lạnh, Niếp Hành Phong tăng tốc độ, xe thể thao lao nhanh chạy qua một đoạn đường xong rẽ ngoặt theo eo núi, anh nhìn về phía ngoài cửa sổ, quả nhiên phát hiện có cây tùng y như thế đứng yên ở ven đường!

Khó trách anh tìm không thấy cột mốc biên giới, hoá ra anh căn bản vẫn chưa thực sự tiến vào trong núi, mà vẫn một mực đi tới đi lui ở sườn núi.

TIếng mưa dông tựa hồ trở nên không quan trọng gì trước sự ngạc nhiên đầy ngờ vực, biết mình gặp phải sự kiện quỷ dị, Niếp Hành Phong cố gắng duy trì sự trấn định, nhấn ga thẳng hướng về phía trước.

Cót két. . . . . .

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng kêu quái dị, tia chớp xoẹt qua, Niếp Hành Phong hoảng sợ nhìn cây tùng cổ kia lại xuất hiện ở trước đầu xe, những nhánh cây cong queo hoạt động một cách quỷ dị, vọt tới hung ác đánh về phía mặt kính thủy tinh.

Niếp Hành Phong cuống quít quay nhanh tay lái, nhánh cây đánh thật mạnh lên kính thủy tinh bên phía ghế người lái phụ, anh nghe được tiếng thủy tinh vỡ vụn, lập tức cần gạt nước dưới sự va chạm đã ngừng lắc qua lắc lại, mưa rào nháy mắt bao trùm ở mặt kính trước, cùng lúc đó, phía trước có tiếng động cơ, ánh sáng xẹt qua, trước mặt có một chiếc xe chiếu thẳng ánh đèn trước vào anh.

Cần gạt nước lại chuyển động một lần nữa, đèn xe sáng lên, Niếp Hành Phong nhìn đến chiếc xe kia lao nhanh về phía mình. Ngay lúc hai xe va chạm vào nhau, anh hoảng sợ phát hiện ngồi trên chiếc xe đối diện chính là cha mẹ của mình, mẹ tựa hồ đang mỉm cười với người, nhưng miệng cười trong nháy mắt liền không ngừng trào ra máu tươi.

“Không. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Trước mắt Niếp Hành Phong đột nhiên tối sầm, chờ đến khi phục hồi tinh thần lại, xe thể thao đã không nghe theo sự điều khiển nhanh chóng chạy gấp về phía trước.

Nơi nơi đều là tiếng xe đâm và dông tố đầy thê lương, bên ngoài xe một mảnh u ám, Niếp Hành Phong cầm chặt tay lái, hình ảnh vừa rồi rất rõ ràng và đáng sợ, làm toàn thân anh đều nhịn không được run rẩy.

“Đừng sợ, đã có tôi ở bên cạnh anh.”

Bên tai vang lên tiếng an ủi đầy ôn nhu, Niếp Hành Phong quay đầu, phát hiện Trương Huyền không biết khi nào đã ngồi ở bên ghế lái phụ, mỉm cười với anh, cũng vươn tay đặt lên bả vai anh.

“Ngươi không phải Trương Huyền!”

Ở trong lòng cố gắng cảnh cáo mình đừng để ảo giác mê hoặc, Niếp Hành Phong phất tay hất cái tên giả dạng kia ra, đồng thời giơ ấn ký chữ S trên cổ tay ra, ấn ký phát ra ánh sáng, người nọ lại thờ ơ, tiến sát đến bóp cổ anh, trong mắt lóe ra nét cười yêu dị.

“Cút ngay!”

Huyết chú luôn luôn linh nghiệm cư nhiên lại vô dụng, Niếp Hành Phong dưới tình thế cấp bách thuận tay lấy con dao găm từ trong túi quần vung ra, đó là anh chuẩn bị để dùng khi leo núi, không nghĩ tới vào giờ phút này lại có tác dụng.

Con dao màu bạc xẹt qua khuôn mặt người nọ, trong tiếng gào thét thân hình hắn nhất thời hóa thành một bộ xương khô, xương tay trắng toát lại vẫn bóp cổ Niếp Hành Phong.

“Ngươi đã giết cha mẹ ngươi, nên đền mạng cho bọn họ. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Cổ bị giữ chặt, Niếp Hành Phong không thể nắm giữ tay lái, xe thể thao giữa sự giằng co của hai người lắc trái lắc phải lao nhanh về phía trước, Niếp Hành Phong tranh thủ có khe hở giơ dao găm lên ra sức đâm tới, lưỡi dao đâm vào con mắt trống rỗng của bộ xương khô, một tiếng kêu quái dị vang lên, bộ xương khô cuối cùng cũng biến mất.

Niếp Hành Phong vừa mới thở ra, liền phát giác đầu vai đột nhiên bị đè nặng, một đôi xương tay lạnh như băng từ ghế ngồi phía sau vươn lên trước, gắt gao bóp chặt cổ họng anh.

Xuyên thấu qua gương chiếu hậu, Niếp Hành Phong nhìn thoáng qua gương mặt méo mó ở phía sau, cùng lúc đó rất nhiều bóng trắng quỷ dị đều xuyên qua xe thể thao tiến tới gần anh, con dao màu bạc trong tay anh bị vô số quỷ ảnh bám lấy nên càng lúc rung động càng chậm, cổ họng bị gắt gao bóp chặt, tay lái cũng chuyển động, làm đầu xe thể thao chuyển sang một phương hướng hoàn toàn tương phản.

“Ảo giác, tất cả đều là ảo giác!” Liều mạng dùng chút khí lực cuối cùng, Niếp Hành Phong hô lớn.

Huyết chú của Trương Huyền sẽ không mất linh nghiệm, vậy chỉ có một cách giải thích, những gì anh thấy đều là ảo giác, là ảo giác cố ý làm nhiễu loạn suy nghĩ của anh.

Tất cả quỷ ảnh dây dưa bay lượn động ở trong tiếng hô to của Niếp Hành Phong nháy mắt tiêu tán sạch sẽ, Niếp Hành Phong thần trí tỉnh táo, lập tức nhìn thấy một vùng sương mù đen tối ở ngay trước mặt, vội dùng sức ngoặt tay lái, cũng phanh xe gấp.

Đã muộn, xe thể thao gào thét lao tới vòng bảo hộ bên bên ven đường, ngay khi cảm thấy trước ngực đau nhức, Niếp Hành Phong bị lực quán tính đẩy mạnh thúc vào cửa xe văng ra ngoài, nghìn cân treo sợi tóc, anh theo bản năng bám lấy mép cửa xe, nhưng gió lạnh đánh úp tới, sự giá lạnh sắc

https://thuviensach.vn

bén buộc anh buông lỏng tay ra, trong nháy mắt rơi xuống, anh mơ hồ nhìn thấy quỷ bà đứng bên vách núi khuôn mặt tươi cười âm trầm độc ác.

Cơn lốc quấn lấy Niếp Hành Phong không ngừng kéo xuống, anh bị ngã thật mạnh vào một không gian đen tối, bốn phía không ngừng vang lên tiếng la hét thê thảm, gió lạnh từng trận từng trận ập đến, lạnh đến tận xương.

Niếp Hành Phong mờ mịt nhìn xung quanh, chỉ thấy bóng tối vô tận, xa xa núi băng lửa cháy cao ngút trời, rất nhiều người cầm vũ khí trong tay xông lên đánh nhau, máu chảy thành sông, không ngừng bao phủ quanh những người đã bị chém chết, nhưng gió lạnh thổi qua, những người đã chết đó lại đứng lên nhảy vào chém giết.

Anh không biết đây là ở đâu, nhưng tin tưởng nhất định không phải là ở nhân gian, ở đây nơi nơi đều tràn ngập âm khí dày đặc, làm kẻ khác buồn nôn.

“Ngươi sao lại ở chỗ này?”

Phía sau truyền đến tiếng quát chói tai, Niếp Hành Phong xoay người, thấy một người đàn ông mặc áo trắng khoanh tay đứng ở xa xa, tay áo tung bay giữa ánh lửa, giống như đi trên lửa mà đến, khuôn mặt lại một mảnh mông lung, thấy không rõ lắm.

Anh biết người này, trong sự kiện quỷ ức lần trước, Trương Huyền nói mang mình đi gặp Bạch Vô Thường, người anh nhìn thấy đúng là người này, lúc ấy còn cho là Trương Huyền cố ý lừa bịp, nhưng sau khi đã trải qua rất nhiều sự kiện quỷ dị, anh liền phủ định ý tưởng này.

“Đây là làm sao?” Niếp Hành Phong hỏi.

“Là nơi ngươi không nên tới, mau trở về!”

https://thuviensach.vn

Không để cho Niếp Hành Phong hỏi nhiều, tay áo dài của Bạch Vô Thường phất lên, gió lạnh thổi tới, cuốn anh đi ra ngoài.

Trước mắt lại chợt tối sầm, đợi đến khi phục hồi tinh thần lại, Niếp Hành Phong phát hiện mình đã trở lại tư thế bị rớt xuống núi lúc nãy, hai tay bám ở cửa xe, xe nằm sát bên mép đường, một nửa thân xe treo lơ lững trên vách núi.

Đáng chết, loại trạng thái này còn không bằng đứng ở không gian lúc nãy.

Mưa to làm hai tay trơn trượt, Niếp Hành Phong mắng một câu, ra sức bám vào cánh cửa leo lên, sau lưng tựa hồ có một lực lượng kỳ dị đẩy anh vào trong xe, thực may mắn, quỷ bà không có xuất hiện lần nữa, sau khi lên xe Niếp Hành Phong trở mình, từ bên ghế lái phụ đi ra, dựa vào vòng bảo hộ há mồm thở dốc.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7

Phía trước ánh sáng chói mắt hiện lên, một chiếc xe cấp tốc chạy tới, dừng lại ở bên cạnh, Trương Huyền nhảy xuống xe chạy lại.

“Chủ tịch anh sao lại ở đây? Đã xảy ra chuyện gì?”

Mùi hương thoang thoảng quen thuộc làm cho tâm tình hoảng loạn của Niếp Hành Phong bình phục trở lại, anh tự giễu nói: “Sau này nhớ nói với bằng hữu của cậu một tiếng, cứu người thì phải cứu đến cùng.”

Tùy tiện phất một cơn gió cuốn anh trở về, quay đầu lại nhìn xem nửa thân xe thể thao đều treo ở ngoài vách núi, Niếp Hành Phong cảm thấy mình không ngã xuống thật sự là kỳ tích.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? !”

Tay chiêu tài miêu phát run, run đến nổi Trương Huyền hết hồn, như thế nào cũng nghĩ không ra rõ ràng là mình rời đi trước, sao lại tới trễ hơn Niếp Hành Phong, khi nhìn thấy xe anh đứng ở vách đá, Trương Huyền cơ hồ nghĩ đến mình bị ảo giác.

Niếp Hành Phong đem chuyện vừa rồi đơn giản kể lại, Trương Huyền sau khi nghe xong, đem đồng hồ đưa đến trước mặt anh, Niếp Hành Phong thấy rất rõ ràng, kim đồng hồ vừa qua khỏi mười một giờ.

“Chủ tịch, anh đúng là giỏi, lần này không chỉ có xuyên qua, còn chạy tới thưởng thức phong cảnh địa ngục, lần sau anh còn tính toán đi đâu?”

https://thuviensach.vn

Thấy mặt Niếp Hành Phong lộ vẻ khó hiểu, Trương Huyền thực bất đắc dĩ.

Không cần phải nói chiêu tài miêu nhất định là trong lúc lái xe vô ý xông vào không gian khác, không chỉ đến sớm hơn mình, còn thuận tiện đi quỷ môn quan làm một chuyến du lịch.

“Tôi chỉ sợ anh gặp chuyện không may, mới để anh ở lại Lâm gia, anh lại chuồn đi!” Mắt xanh của Trương Huyền nghiêm khắc trừng Niếp Hành Phong, “Quỷ quái nơi này thật sự là rất đáng ghét, nhìn đến nhãn hiệu của tôi trên người anh, còn dám với chơi trò quỷ đánh tường với anh.”

“Đó là tâm ma tác quái.”

Cho nên mới xuất hiện một loạt cảnh tượng chính mình e ngại nhìn thấy, chính là nháy mắt cha mẹ bị tai nạn, còn có địa ngục trần gian kia. Bất quá, tại sao anh lại gặp phải ảo giác?

“Anh nhìn thấy chính là đăng hoạt địa ngục, Quỷ Hồn rơi vào đăng hoạt địa ngục sẽ không ngừng tàn sát nhau mà chết, nhưng gió thổi lại sống, loại chịu tội khổ sở này vĩnh viễn không ngừng, anh không có việc gì thì chạy tới thăm nơi đó làm cái gì?”

“Đăng hoả địa ngục?” (đăng hoả: đèn dầu, đăng hoạt là [dēng huo] còn đăng hoả là [deng huo] nên anh Phong nghe lầm)

~~~~~~~

Đăng hoạt địa ngục : là một trong bát nhiệt địa ngục hay còn gọi là bát đại địa ngục, là một khái niệm trong phật giáo.

Bát đại địa ngục gồm:

https://thuviensach.vn
~~~~~~~

1.Đẳng hoạt địa ngục (zh. 等活地獄, sa. saṃjīva-naraka): nơi chúng sinh bị giết, chết rồi sống lại và chịu tội như những lần trước;

2. Hắc thằng địa ngục (zh. 黑繩地獄, sa. kālasūtra-naraka): nơi chúng sinh bị trói bằng dây sắt;

3. Chúng hợp địa ngục (zh. 衆合地獄, sa. saṃghāta-naraka): nơi chúng sinh bị (núi đá) ép chặt;

4. Hào khiếu địa ngục (zh. 號叫地獄, sa. raurava-naraka): nơi chúng sinh kêu la thảm thiết;

5. Đại khiếu địa ngục (zh. 大叫地獄, sa. mahāraurava-naraka): nơi chúng sinh kêu la rất thống thiết;

6. Viêm nhiệt địa ngục (炎熱地獄, sa. tāpana-naraka): nơi chúng sinh bị hành hình bằng thiêu đốt;

7. Đại nhiệt địa ngục (zh. 大熱地獄, sa. pratāpana-naraka): nơi chúng sinh bị hành hình bằng sự thiêu đốt rất khổ sở;

8. Vô gián địa ngục (zh. 無間地獄, sa. avīci-naraka): nơi chúng sinh bị hành hình liên tục không gián đoạn, tội nhân không thể chết, phải bỏ thân nầy thụ thân khác trả quả báo cho đến khi hết sạch.

~~~~~~~

Niếp Hành Phong nghe không hiểu, hỏi lại một câu, Trương Huyền lập tức vẻ mặt hung ác ghé sát lại, bóp lấy cổ anh.

“Chủ tịch, tôi hiện tại không được cao hứng cho lắm, anh tốt nhất đừng có chọc tôi!”

Chiêu tài miêu vĩnh viễn không biết âm tràng từ tính của bản thân mạnh như thế nào, nơi không có quỷ mà cũng có thể bị anh thu hút đến, huống

https://thuviensach.vn
~~~~~~~

chi nơi này là địa bàn của quỷ, nhìn xem, không phải là đã xảy ra chuyện, anh còn một mình xuyên qua đi địa ngục lữ hành .

“Nơi này có thể có cửa vào đi thông đến âm phủ, quỷ bà luôn du đãng ở gần đây, có lẽ là quỷ dẫn đường cho người chết, anh nếu như bị bà ta mang vào địa ngục, cũng đừng trông cậy tôi đi cứu anh!”

Trương Huyền vẻ mặt như hung thần ác sát, Niếp Hành Phong nào dám nói mình đúng là bị quỷ bà chụp kéo vào địa ngục, vội hỏi: “Tôi lo lắng cho cậu, cho nên mới đuổi theo, tôi hoài nghi tất cả sự việc kỳ quái này đều có liên quan đến Cửu Anh.” Anh đem cảnh báo trên trang sách cổ rơi xuống đất nói ra.

“Cửu Anh? Không phải là con quái vật chín đầu trong truyền thuyết chứ?”

Trương Huyền ngừng bóp cổ Niếp Hành Phong, trong đôi mắt xanh hiện lên hai cái dấu chấm hỏi thật to, sau khi nhận được một cái gật đầu khẳng định, cậu rên rỉ một tiếng ngã vào trong lồng ngực Niếp Hành Phong.

Sự tình không ổn, cực kỳ không ổn, khó trách bùa không có tác dụng, người ta là viễn cổ lão yêu (yêu quái từ thời xa xưa), quái vật cấp cao, đương nhiên sẽ không sợ vài lá bùa nho nhỏ, dị tượng theo như lời chú Khánh có thể chính là dấu hiệu quái thú sắp sống lại, ‘bách túc chi trùng, tử nhi bất cương’ (con rết trăm chân, chết vẫn đứng vững, nghĩa là: một người hay một tập thể nào đó dù thất thế vẫn còn khí thế và sức mạnh) ngay cả cung tên của Hậu Nghệ cũng chưa bắn chết được nó, nói gì một tam lưu thiên sư như cậu. . . . . .

Trương Huyền ngửa mặt lên trời thở dài, cảm thấy trốn chạy sẽ là một lựa chọn thông minh.

******

https://thuviensach.vn

“Thật là xui xẻo, xe chết máy, kim chỉ nam không nhạy, di động gọi không được, trời còn mưa to, nếu gặp phải mưa lũ bất ngờ, chúng ta ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.” Phùng Tình Tình mờ mịt vô mục đích đi về phía trước, phát ra lời cảm thán.

Đi núi Vân Vụ là quyết định của Chu Lâm Lâm và Hoắc Ly, hai đối một, Phùng Tình Tình đành phải tán thành, cô còn tưởng rằng đi sớm về sớm, Trương Huyền sẽ không phát hiện, ai ngờ xe chạy đến giữa sườn núi liền chết máy, không có biện pháp, ba người đành phải xuống xe đi bộ, chờ đi vào sơn cốc, chuyện xui xẻo cứ nối tiếp xảy ra, trời mưa to không nói, kim chỉ nam còn không nhạy , vì thế bọn họ đương nhiên là lạc đường .

“Tỷ lệ mưa lũ bất ngờ thường chủ yếu phát sinh ở những khu đất trống vách đá hiểm trở dốc đứng, nơi này rừng cây dầy đặc, dưới tình huống bình thường sẽ không phát sinh lũ bất ngờ.” tính cách của Chu Lâm Lâm nói dễ nghe là bình tĩnh, nói khó nghe thì là thần kinh thô, tay cầm đèn pin đi phía trước mở đường cho hai người, thong thả nói.

“Thực xin lỗi, nếu không phải em vội vả cứu Tiểu Bạch, thì sẽ không phát sinh chuyện này, chúng ta vòng vo ở đây lâu như vậy rồi mà tìm khắp vẫn không thấy đường, có phải là bị người hạ kết giới hay không?” Cuối cùng trực giác của hỏa hồ cũng không hoàn toàn bị thoái hóa, Hoắc Ly ôm Tiểu Bạch, chán nản nói ra ý nghĩ của mình.

Mưa to gió lớn, áo mưa căn bản không có tác dụng, ba người toàn thân đều bị xối ướt, Phùng Tình Tình lau nước mưa trên mặt, “Tôi cảm thấy giống như là quỷ đánh tường.”

“Kết giới cũng được, quỷ đánh tường cũng được, dù sao chúng ta tạm thời không ra được.” Chu Lâm Lâm tiếp tục bình tĩnh kết luận: “Nhưng mà đừng lo lắng, đại ca của Tiểu Ly nói muốn đến nhà của tôi, nếu anh ấy liên lạc với chúng ta không được, nhất định sẽ đi tìm chúng ta.”

https://thuviensach.vn

“Ai, em cảm thấy mất tích còn may mắn hơn là gặp đại ca.”

Tưởng tượng đến tâm tình lo lắng của Trương Huyền khi tìm kiếm chính mình, Hoắc Ly rất có tự hiểu nói, lần này còn dám cho đại ca leo cây, chỉ sợ lúc về sẽ bị anh ấy lột da.

Mưa lớn rừng sâu, nơi nơi đều tràn ngập âm khí mục nát quỷ dị, ba người đi bộ đã mấy tiếng, đều có chút chịu không nổi, ai cũng không chú ý tới một đoàn khói đỏ đi theo sát ở phía sau bọn họ.

Đi đường rất nhàm chán, Chu Lâm Lâm nói đùa xua tan không khí, “Khó có cơ hội gặp phải quỷ đánh tường, không bằng cùng nhau chụp chung một tấm ảnh đi, nói không chừng có thể chụp được một bức ảnh thông linh.”

Phùng Tình Tình đưa tay đập cậu ta một phát, chuẩn bị giáo huấn cái tên có thần kinh thô này, ai ngờ thân mình Chu Lâm Lâm nhoáng một cái, chân đạp trúng khoảng không, ngả văng ra sau, Phùng Tình Tình chỉ nghe đến một hồi âm thanh lăn lộn, sau đó là tiếng kinh hỉ kêu to của cậu ta.

“Tôi tìm được lối vào rồi, hai người tới đây nhanh.”

Lối vào chính là nơi Phùng Tình Tình bị ngã lần trước, không phải quá bí mật, kỳ lạ chính là, vừa rồi bọn họ vòng qua vòng lại quanh chỗ này đã lâu mà vẫn không phát hiện.

Chu Lâm Lâm hưng phấn đứng dậy, trước tiên là mở ba lô nhìn xem máy chụp hình có bị gì hay không, thật vất vả mới tìm được lối vào, cậu ta rất kích động, không chú ý tới phật châu đeo trên tay đã bị đứt trong lúc ngã xuống.

Cửa động rất tối, Hoắc Ly nhìn thấy trên cổ Tiểu Bạch thản nhiên tỏa ra một vầng sáng nhu hòa, là viên ngọc xanh đeo trên cổ nó trong bóng đêm phát ra ánh sáng.

https://thuviensach.vn

“Em đeo đá dạ quang cho con mèo nhỏ là vì sợ nó đi lạc sao?” Chu Lâm Lâm cũng thấy được, hỏi.

“Không, Tiểu Bạch thích trang sức.”

Viên ngọc xanh này vốn là Niếp Hành Phong đưa cho Trương Huyền, Trương Huyền chê nó không đáng giá tiền, liền ném cho Tiểu Bạch làm đá mài răng, nhưng Tiểu Bạch lại dùng một sợi dây màu đỏ xâu qua nó đeo lên cổ làm trang sức, Hoắc Ly trước kia chưa từng thấy hạt châu này phát sáng vào ban đêm.

Viên ngọc màu xanh nhạt phát ra một vầng sáng nhẹ tản ra xung quanh như sương mù, theo mọi người đi vào bên trong, ánh sáng càng trở nên rực rỡ, chói lọi giống như ngọc bích.

Một lát sau mọi người đã đi đến nơi đặt quan tài, Chu Lâm Lâm một bên thì giới thiệu mỹ nhân trong lòng mình cho Hoắc Ly, một bên thì lấy máy chụp hình ra chuẩn bị chụp ảnh, lần trước cậu cũng chụp ảnh, đáng tiếc lần trước chụp xong chưa mang đi rửa ảnh, cho nên lần này lấy chính là chụp lấy ngay.

“Đẹp quá.”

Đó là một động tiên chưa từng bị người quấy rầy, quan tài thủy tinh phát ra vẻ đẹp lộng lẫy lạ thường, ánh lên thân thể người đang nằm tĩnh lặng ở bên trong, yên bình thản nhiên, mang theo vẻ mặt đạm bạc không hề bị ồn ào náo loạn bên ngoài làm ảnh hưởng.

Hoắc Ly hiển nhiên bị cảnh đẹp trước mắt này làm ngây người, tò mò đi lên phía trước nhẹ nhàng chạm lên quan tài thuỷ tinh, trong miệng phát ra tiếng tán thưởng.

Nếu mỹ nhân có thể ở đây mấy trăm năm không thay đổi, như vậy Tiểu Bạch cũng nhất định có thể, sau đó nó chỉ cần tìm được pháp thuật tục

https://thuviensach.vn

mệnh là được.

“Hắn vẫn hoàn mỹ như vậy.” Phùng Tình Tình nhìn quan tài, chậm rãi nói: “Có lẽ anh Hành Phong nói đúng, vẻ đẹp này không thuộc về trần thế, chúng ta không nên quấy rầy sự an bình ở đây.”

Viên ngọc trên đầu Tiểu Bạch càng thêm phát sáng, một luồng sáng xanh uốn lượn quanh viên ngọc, bay vọt lên không trung, đáng tiếc ba người chỉ chú ý mỹ nhân, không phát hiện sự khác thường của viên ngọc.

Những luồng sáng bạc từ bốn phương tám hướng không ngừng tụ tập đến, càng tụ càng nhiều, rốt cục hợp thành một thể, thành một mũi tên ánh sáng, mũi tên bắn vào trong quan tài thủy tinh, rồi tản ra bao quanh lấy thân hình người ngủ say.

“A!” Hoắc Ly rốt cục phát hiện ra cảnh tượng kì lạ, kêu một tiếng sợ hãi.

Một luồng sáng bạc từ trên đỉnh đầu Tiểu Bạch bắn ra, nhập vào linh cữu của người kia, thân thể hắn xung quanh được bao bọc bởi ánh sáng nhàn nhạt, loé sáng lên rồi biến mất, sáng rực giống như sao băng trong đêm đen, kẻ khác khó có thể nhìn thẳng.

“Là hồn phách của Tiểu Bạch đã trở lại. . . . . .” Tiểu Hồ ly thì thào nói.

Đôi mắt của người thanh niên đó bỗng nhiên mở ra, tình cảnh rất quỷ dị, ba người thấy đều ngây người, đã quên kinh hô.

Trong ánh mắt không thể tin của mọi người, người đó đẩy quan tài thủy tinh ra, chậm rãi ngồi dậy, mày kiếm hơi nhíu, xoa xoa trán lẩm bẩm nói: “Ta đang ở đâu?”

“Tiểu Bạch, ngươi biến thành người !” Hoắc Ly là người đầu tiên lấy lại tinh thần, vui vẻ kêu to.

https://thuviensach.vn

Nó tuy rằng không biết nhiều về pháp thuật, nhưng việc hồn phách quay trở về thì vẫn hiểu, vừa rồi tận mắt thấy hồn phách Tiểu Bạch chạy vào trong cơ thể người thanh niên này, như vậy người này nhất định chính là Tiểu Bạch tái sinh.

Hoắc Ly vui vẻ chạy tới, lại trong một cái chớp mắt bị hất văng ra, người thanh niên đó xoay người nhảy ra khỏi quan tài, mắt lạnh nhạt nhìn Tiểu Hồ ly ngã ở một bên, lạnh lùng nói: "Hồ yêu lớn mật, dám ở đây làm càn!"

"Tiểu Bạch, là ta, Tiểu Ly, ngươi không nhớ rõ ta sao?" thái độ của người này rất xa lạ, Hoắc Ly bất chấp bị ngã đau, vội vàng đứng lên giải thích.

"Ta là đồ đệ của Ngọc Đức chân nhân – Ngự Bạch Phong, cả đời trừ ma vệ đạo, làm sao có thể quen biết cái loại yêu nghiệt như ngươi! ?" Ngự Bạch Phong khoanh tay ngạo nghễ quát.

Một thân cổ trang, tóc đen tung bay, nhanh nhẹn như hiệp khách kiếm sĩ trong phim võ hiệp, Chu Lâm Lâm nhìn thấy lòng tràn đầy cảm phục, càng thêm kích động vạn phần, xông lên phía trước tự giới thiệu, chưa kịp nói gì, Ngự Bạch Phong đã phi thân nhảy ra, hoàn toàn không để bọn họ vào trong mắt.

"Tôi giống như là xuyên qua thời không, về lại thời xưa. . . . . Đại hiệp xin dừng bước, ký dùm một chữ đi?"

Tận mắt chứng kiến xác ướp cổ biến thành người sống, Phùng Tình Tình hơn nữa ngày mới lấy lại tinh thần, thấy Ngự Bạch Phong đã bay đi mất, vội cùng Chu Lâm Lâm và Hoắc Ly đuổi theo.

Ba người đuổi tới cửa động, Ngự Bạch Phong đã chẳng biết đi đâu, xem ra hắn là cao thủ khinh công, sớm chạy xa , mưa to đã ngừng, bốn phía một mảnh yên tĩnh.

"Tiểu Bạch đi rồi, nó không nhận ra em . . . . . ."

https://thuviensach.vn

Hoắc Ly mếu máo, vẻ mặt như muốn khóc, thân thể Tiểu Bạch vẫn còn nằm trong lòng nó, nhưng mà hồn phách lại bị viên ngọc xanh dẫn tới thân thể người khác, còn không hề nhớ gì về mình.

Đại ca nói nếu một người ly hồn quá lâu, lúc mới trở về có thể thần trí sẽ hỗn loạn, quên những chuyện vừa phát sinh trước đó, nhưng trí nhớ sẽ chậm rãi từng chút từng chút quay lại, chỉ cần cho hắn thời gian.

Hoắc Ly hít sâu, quyết định đi tìm Tiểu Bạch, nhưng mà nếu ở trong hình người, rất khó ngửi được hành tung của Tiểu Bạch, nó cong cong cái lổ tai, chuẩn bị biến trở về hình dạng hồ ly.

Hoắc Ly len lén trộm chạy đến sau một thân cây xa xa, miệng niệm thần chú, đang muốn biến hình, phía sau đột nhiên có một làn gió lạnh quỷ dị thổi đến, có cái gì đó đập thật mạnh lên ót nó, khi ngã xuống nó mơ hồ ngửi thấy một mùi rất quen thuộc, mặc dù hung ác nhưng không đáng sợ.

“Tiểu Ly?”

Chu Lâm Lâm và Phùng Tình Tình quay đầu lại, chỉ nhìn đến phía sau cây cối rậm rạp, đã không thấy bóng dáng Hoắc Ly đâu nữa.

“Tiểu Ly đâu?” Phùng Tình Tình giọng nói run rẩy hỏi.

Vừa rồi Hoắc Ly còn ở bên cạnh cô, nhưng chớp mắt một cái liền biến mất, đây là đột nhiên lạc mất? Hay là chuyện ma quái?

Trời tạnh mưa, bốn phía thực yên tĩnh, trong không khí tản ra mùi ẩm thấp nồng đậm, giống như mùi cây cỏ mục nát, cảm giác như tử vong quanh quẩn trong khoảng không vắng lặng.

“Đi mau!”

https://thuviensach.vn

Linh cảm của Chu Lâm Lâm mạnh hơn nhiều so với Phùng Tình Tình, cậu ta đã cảm thấy được sự khác thường của khí tràng chung quanh, đằng sau bóng râm của cây cối chính là bóng tối mênh mông vô bờ, có những tiếng vang cổ quái không ngừng từ bốn phía truyền đến, lao nhanh tới gần bọn họ, mang theo khí tức tử vong.

Cậu ta lôi kéo Phùng Tình Tình chạy về phía trước, nhưng lập tức tay nắm bị giật mạnh, Phùng Tình Tình giữa tiếng kêu sợ hãi bị kéo văng ra, Chu Lâm Lâm cuống quít quay đầu lại, thấy cô bị một làn khói màu đỏ bao vây, người va vào trên một thân cây xong liền ngã xuống ngất xỉu.

Khói đỏ lập tức thổi quét về phía Chu Lâm Lâm, ngay khi cậu ngã sấp xuống, nhìn đến trước mắt có bóng đen ập tới, vội vàng dùng sức lăn mình sang một bên, một cành cây khô to nặng rớt xuống ngay ở bên người cậu.

Chu Lâm Lâm đang kinh hoảng chưa kịp bình tĩnh trở lại, đã cảm thấy mắt cá chân bị túm chặt, trên mặt đất những nhánh cây mây uốn éo giống như rắn quấn lấy hai chân cậu, kéo cậu lao vùn vụt về phía trước, những nhánh cây khô ma sát lên da thịt, đau rát vô cùng.

“Buông!”

Sức mạnh cường đại, âm phong mang theo tà ác, Chu Lâm Lâm giữa lúc bối rối ra sức vươn tay túm lấy mấy nhánh cây bên cạnh, nghĩ muốn ngăn cản tà lực lôi kéo.

Khói đỏ càng thêm dày đặc, Chu Lâm Lâm lôi kéo va thật mạnh vào một thân cây, ngay khi thân thể ngừng lại, cậu nghe được trên đỉnh đầu tiếng cành cây gãy vang lên, một cắt đứt mộc theo phía trên hạ xuống.

“Thối lui!”

Trong nháy mắt nhánh cây rơi xuống đỉnh đầu Chu Lâm Lâm, một tiếng quát lớn vang lên, ánh sáng hiện lên, đem nhánh cây chắn sang một bên,

https://thuviensach.vn

những cành cây mây cuốn lấy Chu Lâm Lâm cũng tự động lùi về, trước khi cậu bị bất tỉnh mơ hồ nhìn thấy trước mắt trường sam bay múa, hình như là Ngự Bạch Phong.

Ngự Bạch Phong giơ tay vẽ một lá bùa giữa không trung, lá bùa bay lên vọt về phía khói đỏ, quát: "Yêu nghiệt, còn không mau mau thối lui!"

Làn khói đỏ nháy mắt tiêu tán, giữa bống tối có một giọng nữ quát chói tai: "Đạo sĩ thối muốn chết!"

Ngự Bạch Phong hừ lạnh một tiếng, đôi mắt đảo qua sương mù ở xung quanh, bỗng nhiên, một đốm lửa đỏ âm thầm bay nhanh chạy tới, quấn quanh cổ tay hắn, ánh lửa sáng quắc, ở trên cánh tay hắn lan ra thành một đoàn lửa cháy.

Ngự Bạch Phong ngưng thần tĩnh khí, vung tay vẽ bùa nghênh đón ánh lửa, theo sự di chuyển ngón tay của hắn một lá bùa Bắc Đẩu hiện lên vọt ra ánh sáng, nháy mắt đánh tan lửa đỏ, sau đó ngón tay chỉ thẳng, đem phù chú bắn ra, người phụ nữ kinh hô một tiếng hiện ra thân hình, ngã văng ra ngoài.

Cô ta bị cương khí của Ngự Bạch Phong gây thương tích, hình người và hồ ly lần lượt thay đổi ẩn hiện, trên trán khí đen di động, tràn ngập sát khí, Ngự Bạch Phong lạnh lùng nói: "Uổng cho ngươi có ngàn năm đạo hạnh, lại ngông cuồng phạm vào sát giới, phải bị thiên lôi trừng trị, lấy cái chết làm hình phạt!"

Hỏa hồ cười lạnh, lại giơ lên xiềng xích bằng lửa đỏ, Ngự Bạch Phong phất tay áo đánh tan, miệng niệm kì hỏa bí quyết, nhất thời ánh lửa tận trời, chụp lấy vây quanh cô ta, cô ta giãy dụa muốn lao ra khỏi vòng lửa, lại bị tường lửa ngăn lại, bức lùi vào giữa, lửa cháy mạnh hừng hực làm cho cô ta đau đến triệt tâm triệt phế.

https://thuviensach.vn

Không nhìn hỏa hồ thê lương gào thét, Ngự Bạch Phong ngón tay giơ thẳng lên trời định hành lệnh, chợt nghe có người kêu to: “Nương!”

Ngự Bạch Phong quay đầu, thấy Hoắc Ly nghiêng ngả lảo đảo chạy tới, vọt tới trước vòng lửa, nhưng không cách nào tới gần, sốt ruột kêu to: “Nương, là người sao? Ta là Tiểu Hồ!”

Hoắc Ly vừa rồi bị đánh hôn mê, bất quá chỉ bị đập không nặng, sau khi tỉnh lại, lần theo mùi quen thuộc chạy tới đây, liền nhìn thấy hỏa hồ bị ngăn trở ở trong vòng lửa, bộ dáng giống như là mẫu thân.

Cương hỏa cực dương (lửa mạnh của cực dương ngược lại với lửa cực âm của hoả hồ) đương nhiên không phải tiểu hồ tinh như Hoắc Ly có thể đối phó được, thấy mẫu thân bị lửa bao vây vẻ mặt đau đớn, nó cuống quít quay đầu cầu xin Ngự Bạch Phong.

“Tiểu Bạch, nể tình chúng ta là bạn tốt, tha cho nương của ta đi.”

Ngự Bạch Phong mắt phượng híp lại, đây là con tiểu hồ tinh ngu ngốc không biết gì, linh hồn trong sáng, có thể thấy được không có phạm quá giết chóc, không phải đối tượng mình phải ra tay.

“Ta không phải Tiểu Bạch, nhanh chóng thối lui, tránh khỏi bị thiên hỏa đốt người.”

“Ngươi chính là Tiểu Bạch, ta vừa rồi rõ ràng nhìn thấy hồn phách của ngươi chui vào trong thân thể này, ngươi nếu còn muốn hại nương của ta, ta liền tuyệt giao với ngươi!”

“Thối lui!” Ngự Bạch Phong hét lớn.

Hắn cái gì cũng không nhớ nổi, hết thảy đều mơ hồ giống như là làm một giấc mộng, nhưng cho dù trí nhớ biến mất, bản năng thuộc về thiên sư vẫn

https://thuviensach.vn

tồn tại như trước, đó chính là diệt cỏ tận gốc, cho nên vừa rồi sau khi cảm giác được nơi này có yêu khí, hắn liền quay lại.

"Tiểu Hồ chạy mau!" Hỏa hồ bị cương hỏa đốt cháy, đã hóa thành hình hồ ly, suy yếu té trên mặt đất, cô mắt nhìn Hoắc Ly, lo lắng hô: "Nương không có việc gì, ngươi đừng lo lắng, mau rời đi. . . . . ."

"Không!"

Sau khi Tiểu Bạch hóa thân thành người, tại sao lại trở nên xa lạ như vậy?

Hoắc Ly nước mắt lưng tròng nhìn thấy mẫu thân thống khổ ở trong vòng lửa, thiên tính ngoan lệ thuộc loại hỏa hồ rốt cục bùng nổ, mắt đen dần dần hóa thành lửa đỏ, thả người nhảy lên, một sợi dây hoả liên cháy rực liền từ trong cơ thể hiện ra, rung lên ở trước mắt, vọt về phía Ngự Bạch Phong.

"Tiểu Hồ, ngươi đánh không lại hắn đâu, chạy mau!" Thấy đứa con chạy tới liều mạng, hỏa hồ phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, nghĩ muốn phóng đi cứu giúp, thế nhưng thế lửa hừng hực, ngăn cản cô ta.

Không nghĩ cũng biết rõ, hỏa liên (dây xích lửa) của Tiểu Hồ ly phất ra bị Ngự Bạch Phong dễ dàng bắt lấy, vung tay một cái hất nó sang một bên, sau đó tay chỉ thẳng lên trời xanh, quát: "Ngọc đế sắc mệnh, triệu nhữ lôi thần, thống nhiếp vạn linh, tòng ngô hành lệnh, thiên địa phong điện, ngũ phương chân lôi, cửu thiên thần lôi như luật lệnh, sắc!"

Sét đánh ngang trời, ánh chớp thuận theo ngón tay hắn đánh về phía người phụ nữ, Hoắc Ly cuống quít lại vung hỏa liên ra, vọt đi lên, Ngự Bạch Phong quát: "Thối lui!"

Tiểu Hồ ly vừa vụng lại ngốc pháp lực còn siêu kém, lại làm hắn không đành lòng làm nó bị thương tổn, thân thủ muốn hắn đẩy ra, lại kinh ngạc

https://thuviensach.vn

nhìn thấy nó cư nhiên vọt vào trong cương hỏa, hai tay giơ lên cao, dùng pháp khí hỏa liên tiếp được thiên lôi từ trên trời cao hạ xuống, pháp khí nháy mắt bị đánh bay, giữa ánh lửa chói mắt, Hoắc Ly hoàn toàn bị thiên hỏa ăn mòn.

“Không. . . . . .”

Hỏa hồ phát ra tiếng thét thê lương chói tai, trơ mắt nhìn thấy thiên lôi rơi xuống đất, sau khi ánh lửa biến mất hầu như không còn, trên mặt đất chỉ để lại thi thể một con tiểu hồ ly bị đốt trọi.

Bộ lông xinh đẹp của tiểu hồ ly toàn thân đều bị đốt thành màu cháy sém, nhìn đến tình trạng bi thảm của nó, hỏa hồ ngửa mặt lên trời kêu gào, âm thanh gào thét thê lương của hồ ly vang vọng giữa núi rừng, mang theo âm ngoan lành lạnh không rét mà run, cô ta nhún người nhảy lên, nhưng lại không để ý đến phù ấn kim cương Ngự Bạch Phong cầm trong tay, móng vuốt chụp đến trước ngực hắn.

Ngự Bạch Phong không tránh, chính là ngây ngốc nhìn Tiểu Hồ ly đã bị đốt trọi, nghĩ đến khẩu hình vừa rồi của nó.

“Tiểu Bạch sẽ không làm hại ta. . . . . .”

Ánh mắt khẳng định tin tưởng vững chắc như vậy, đối với mình tràn đầy tín nhiệm, chính là, mình lại giết nó. . . . .

Trí nhớ như thuỷ triều, rốt cục hoàn toàn tràn về, trước mắt nháy mắt hiện lên vô số hình ảnh, kết cục mỗi một thế mỗi một thế, cuối cùng dừng hình ảnh lại ở giờ phút này.

‘Ta nguyền rủa ngươi, mỗi một thế đều muốn mất đi thứ trân quý nhất của mình, đây là trừng phạt đối với sự vô tình của ngươi, luân hồi không thôi, nguyền rủa vĩnh viễn không ngừng nghỉ! ’

https://thuviensach.vn

Lời nói lạnh lẻo quanh quẩn ở bên tai, luân hồi nghìn năm, thanh âm kia vẫn tàn nhẫn giống như ngày đó, có lẽ mặc kệ hắn làm như thế nào, đều không thoát khỏi được vận mệnh bị nguyền rủa, đây là số mệnh của hắn.

Móng vuốt hỏa hồ đã bức tới trước ngực, Ngự Bạch Phong mắt lộ vẻ hờ hững, không hề trốn tránh, mắt thấy móng vuốt sắp xuyên qua tim, đột nhiên có người từ bên cạnh chạy tới, ngăn cản hỏa hồ công kích, là Trương Huyền.

Hỏa hồ sớm là nỏ mạnh hết đà, xa xa ngã xuống đất, máu tươi từ khóe miệng chảy ra, thân hình hồ ly run rẩy ẩn hiện, chậm rãi biến thành trong suốt.

Trương Huyền cùng Niếp Hành Phong đi tìm hỏa hồ một đường đuổi theo yêu khí đến đây, đáng tiếc vẫn chậm một bước, cửu thiên thần lôi của Ngự Bạch Phong đã hạ xuống, đem Hoắc Ly đánh quay về nguyên hình.

Trương Huyền chạy vội tới bên người Hoắc Ly, tay đặt lên trán nó, mặc niệm thần chú hồi hồn, nguyên thần của tiểu hồ ly mới vừa bị thiên lôi đánh tan, hồn phách sẽ không rời đi quá xa, chỉ cần lưu lại hồn phách là có thể cứu nó, đáng tiếc Trương Huyền niệm chú nửa ngày, lại vẫn không cảm ứng được nguyên thần linh khí của Hoắc Ly.

“Vô dụng thôi, hồn phách Tiểu Hồ đã xuống địa ngục, không thể cứu được.” Hỏa hồ chậm rãi bò đến bên cạnh Hoắc Ly, một giọt nước mắt từ trong khóe mắt cô chảy ra, rơi xuống trên mặt đất.

“Tộc hỏa hồ chúng ta thời thượng cổ từng có một lần suýt bị diệt sạch, vì duy trì bộ tộc, tộc trưởng cùng Bắc Đế Âm Vương định ra khế ước, Âm Vương bảo hộ tộc của ta hưng thịnh nhiều thế hệ, cái giá là, mỗi ngàn năm chúng ta phải đem hồn phách của một hồ ly đã được chỉ định cung phụng cho hắn, tế phẩm không nhập luân hồi, một khi tử vong, hồn phách sẽ tự động rơi vào địa ngục, Tiểu Hồ chính là một cái trong số đó. . . . . ”

https://thuviensach.vn

Bắc Đế Âm Vương, là Bắc Đế Quân, thần linh ở âm phủ, là ông tổ của Quỷ Hồn trong thiên hạ.

Nói cách khác, tinh quái bình thường mặc dù bị thiên lôi đánh gục, nhiều nhất là đi vào luân hồi, bắt đầu lại từ đầu, mà Hoắc Ly không có cơ hội này, nó đã chết, liền đại biểu là hoàn toàn tử vong.

Cho nên, sau khi hỏa hồ phát hiện Tiểu Ly chính là đứa con của mình, mới không động thủ với Chu Lâm Lâm, thẳng đến khi phật châu trên người Chu Lâm Lâm bị đứt, Ngự Bạch Phong xuất hiện, cô biết thời cơ không thể trì hoãn, mới bị bách phải đánh ngất Tiểu Ly, nhân cơ hội đánh lén Chu Lâm Lâm, ai biết Ngự Bạch Phong đi rồi lại quay lại.

“Không thể như thế, nhất định có biện pháp cứu nó!” Nghe xong lời nói của hỏa hồ, Ngự Bạch Phong đột nhiên kêu to.

Hắn xông lên phía trước muốn đi ôm lấy thi thể tiểu hồ ly, lại bị Trương Huyền ngăn trở, lạnh lùng nói: “Ta lúc trước đáng ra không nên thu nhận ngươi!”

Trên người Ngự Bạch Phong mang theo khí tức của Tiểu Bạch, lại nhìn đến thân hình con mèo nhỏ bị Hoắc Ly đặt ở một bên, Trương Huyền đã đoán được hắn là Tá Thi Hoàn Hồn, tuy rằng không rõ hồn phách đã mất đi làm thế nào có thể tiến vào trong cơ thể xác ướp cổ, nhưng việc hắn giết Hoắc Ly là không có gì để hoài nghi.

“Ta không cố ý!”

Lời giải thích thực vô lực, Ngự Bạch Phong bối rối nhìn Niếp Hành Phong, “Hình, ta là bị nguyền rủa, ngươi hiểu rõ mà. . . . . .”

Chợt bị Ngự Bạch Phong xưng hô như vậy, Niếp Hành Phong thần trí hoảng hốt, trước mắt hình như có chút cảnh tượng mơ hồ thoảng qua, cảm giác rất quen thuộc, lại xẹt qua quá nhanh làm cho anh không thể giữ lại.

https://thuviensach.vn

Phía sau gió lạnh thổi tới, Niếp Hành Phong rùng mình, quay đầu lại, thấy một người đàn ông mặc đồ trắng nam tử từ trong bóng đêm chậm rãi đi tới, thân hình lờ mờ, chính là bạch vô thường đã cứu mình ra khỏi địa ngục.

Không khí xung quanh theo vô thường tới gần mà càng thêm lạnh như băng, gió lạnh xẹt qua cành lá, phát ra tiếng vang trong khoảng không yên lặng, hắn cười khoát tay với Trương Huyền: “Hey, huynh đệ, đã lâu không thấy.”

Lời chào hỏi lọt vào giữa ‘mưa đá’ lạnh nhạt, nhìn đến vô thường, Trương Huyền một bụng tức giận cuối cùng tìm được chỗ trút, xông lên đi kéo áo hắn mắng to: “Quỷ chết tiệt, ngươi chạy đi đâu chơi bời ? Đem tiền nuốt được trả lại cho ta! Đem hồn phách Tiểu Hồ ly trả lại cho ta! Nếu không đừng trách ta không nể tình bạn lâu nay, đem ngươi đánh cho tìm không thấy quỷ môn quan!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh!”

Bạch vô thường vì cảm thấy có lỗi nên không dám đáp trả, vẫn là Niếp Hành Phong đem Trương Huyền kéo ra , Trương Huyền không cam lòng lại nhấc chân đi đá, “Chủ tịch đừng kéo em, để em đánh cho hắn gào khóc thảm thiết!”

“Trước hết nghĩ biện pháp cứu Tiểu Ly, muốn đánh quỷ về sau vẫn còn cơ hội.”

Nói cũng đúng, lời chủ tịch Trương Huyền luôn luôn nói gì nghe nấy, vì thế thu tay, hướng bạch vô thường quát: “Ngươi từng nói qua, tương lai tiểu hồ ly gặp nạn, ngươi sẽ cho nó một cơ hội, hiện tại chính là lúc ngươi thực hiện lời hứa, lập tức cứu Tiểu Hồ ly!”

“Cho nên ta mới đặc biệt hiện thân vội tới đưa âm phù cho ngươi.” Bạch vô thường ngón tay khẽ bắn, một lá hắc phù (lá bùa màu đen) lững lờ bay

https://thuviensach.vn

đến chỗ Trương Huyền, “Hồn phách tiểu hồ ly đã nhập bát đại địa ngục, nếu ngươi có can đảm đi cứu nó, hãy thu hạ nó trước khi nó nhập cõi âm.”

“Ta dựa vào, ta bảo ngươi đi cứu người, ngươi cho ta hộ chiếu đến quỷ môn quan làm gì? Đứng lại cho ta!”

“Thế sự có ‘nhân’ tức có ‘quả’, cầu người không bằng cầu mình.”

Bạch vô thường có chút ám chỉ nhìn về phía Ngự Bạch Phong đang ngây ngốc đứng ở một bên, có thể là sợ lại bị đánh, thân hình lay nhẹ, vèo một tiếng lập tức biến mất.

Trương Huyền dựng thẳng ngón giữa xuống hướng về nơi quỷ ảnh biến mất, lại xoay người nhìn hỏa hồ đang hấp hối, thân thể của cô ta dường như đã gần đến trong suốt, chậm rãi ngưng tụ thành nguyên thần, một viên hỏa đan rung rinh tán nhập không trung.

Không nghĩ tới lệ hồ chính là mẫu thân Hoắc Ly, nể tình tiểu hồ ly, những chuyện trước kia Trương Huyền cũng sẽ không so đo, hỏi: “Ngươi tại sao lại muốn giết những người có thập linh?”

Nguyên thần bay bay, không trả lời, hình như có điều khó nói, Niếp Hành Phong xem ở trong mắt, linh cảm chợp tới, trang sách nói về Cửu Anh kia có lẽ là do hỏa hồ dùng gió làm rớt xuống, cô ta không thể nói thẳng ra chân tướng, đành phải dùng phương thức giấu diếm ấy cảnh báo cho mình.

Trương Huyền không hỏi thêm nhiều, thân thủ cầm lất hỏa đan nguyên thần, nói: “Yên tâm, ta sẽ đi cứu tiểu hồ ly, lấy danh nghĩa Trương Huyền để thề.”

Mưa rào đã ngừng, núi rừng yên tĩnh, chỉ chừa lại một vài vết cháy khi đánh nhau, Chu Lâm Lâm và Phùng Tình Tình đều bị ngất đi, nên rất dễ giải quyết, Trương Huyền và Niếp Hành Phong mỗi người cõng một người,

https://thuviensach.vn

lại ôm lấy tiểu hồ ly, nhìn xem con mèo nhỏ nằm trên mặt đất, Trương Huyền do dự một chút, cũng ôm lấy.

Ngự Bạch Phong đuổi theo, Trương Huyền quát: "Đừng đi theo ta, nếu không ta cũng không dám cam đoan có thể làm ra một ít chuyện không văn minh hay không!"

Lúc quay về ngồi xe của Trương Huyền, Ngự Bạch Phong quả nhiên không đi theo, Niếp Hành Phong rất tò mò lời nói vừa rồi hắn nói với mình, nhưng thấy tâm tình Trương Huyền rất kém cỏi, liền không có nhắc tới.

"Trước đem hai người này đưa chỗ Duệ Đình, để cho Nhan Khai trông nom, lại đi Lâm gia."

Xe quay về chung cư, đã gần đến rạng sáng, Trương Huyền tự giễu: "May mà trời còn chưa sáng, nếu để cho người ta nhìn thấy bộ dạng của chúng ta, nhất định nghĩ chúng ta là kẻ trộm."

Niếp Hành Phong ấn chuông cửa nhà Niếp Duệ Đình, cửa trong lúc nhất thời tự động mở ra, cũng không thấy người, trong phòng chỉ có Nhan Khai đang lượn lờ giữa không trung.

"Duệ Đình thế nào?"

"Nửa đêm tỉnh lại một lát, náo loạn một trận, bị ta làm mê đi, bây giờ vẫn còn ngủ."

"Vậy thì vừa lúc, cho người thêm hai cái, đã trông coi một cái thì thêm hai cái nữa cũng không sao, sẽ không mất nhiều tinh lực của ngươi."

Trương Huyền đem Chu Lâm Lâm cùng Phùng Tình Tình ném tới trên sô pha, nói: "Tốt nhất làm cho bọn họ ngủ vài ngày, chờ bọn họ tỉnh lại nghĩ đến mình chỉ là nằm mơ."

https://thuviensach.vn

Cậu đem hỏa đan nguyên thần của hỏa hồ bỏ vào trong một cái bình sứ, cũng giao cho Nhan Khai, nhìn đến nguyên hình của tiểu hồ ly, Nhan Khai nhịn không được hỏi: “Sự tình rất khó giải quyết?”

“Có chút phiền phức, ta phải đi tìm Khánh thúc, chủ tịch. . . . . .”

Nhìn Niếp Hành Phong, nghĩ đến đề nghị của mình trăm phần trăm sẽ không được tiếp thu, Trương Huyền đành sửa miệng, “Cũng đi cùng với tôi đi.”

Đi vào Lâm gia, Trương Huyền gõ cửa đi vào, Lâm Thuần Khánh đang ngồi xếp bằng ở trước hương án luyện công, thấy bọn họ trở về, mở to mắt, hỏi: “Các cậu không có việc gì chứ?”

Tối hôm qua có tinh quái đến quấy rối, Lâm Thuần Khánh tạm thời đi ra ngoài trong chốc lát, nghĩ ở nhà bốn phía đều bày đặt kết giới, Niếp Hành Phong bọn họ sẽ không có việc gì, không nghĩ tới Niếp Hành Phong ngay sau đó liền đi mất, kết giới phòng ngoài không đề phòng trong, không thể ngăn cản người ở bên trong ra ngoài.

“Chú xem chúng cháu như vậy trông có giống là không có việc gì không?” Trương Huyền đem thi thể hai con vật ném tới sô pha, chính mình cũng ngồi xuống, hỏi: “Ôn Sở Hoa đâu? Cô ta chắc không giống chủ tịch cũng chạy loạn chứ?”

“Không có, cô ta đang ngủ.” Lâm Thuần Khánh nhìn xem Tiểu Hồ ly, “Đây không phải con hồ ly cậu dưỡng sao?”

“Đúng vậy, không cẩn thận bị người giết chết, cho nên cháu phải đi địa ngục du lịch một ngày, may mà hộ chiếu đã làm thỏa đáng, hiện tại chỉ hy vọng Khánh thúc hỗ trợ tiễn cháu một đoạn đường.”

Nhìn đến Trương Huyền lấy hắc phù ra, Lâm Thuần Khánh sắc mặt thay đổi, nửa ngày mới chậm rãi nói: “Nó chỉ là một con hồ ly, không đáng.”

https://thuviensach.vn

“Nó là em trai cháu!”

Từ khi cậu đem tiểu hồ ly dẫn về nhà, cậu liền xem nó là người thân của mình, nếu chính là sinh tử luân hồi, cậu sẽ không chấp nhất, nhưng Hoắc Ly không chỉ không có cơ hội luân hồi, còn phải trọn đời ở tại địa ngục chịu cực khổ, là huynh đệ, cậu không thể ngồi yên không làm gì.

Thấy Trương Huyền tâm ý đã quyết, Lâm Thuần Khánh không nói nhiều, chỉ nói: “Ta thu phí rất cao.”

“Thần tài ở trong này, chú lo lắng cái gì chứ?”

Trương Huyền chỉa chỉa Niếp Hành Phong im lặng đang đứng ở một bên, đem anh trở thành thẻ ATM.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8

Khi ăn điểm tâm Ôn Sở Hoa mới lộ diện, chị ta trang điểm cẩn thận, khí sắc thoạt nhìn rất tốt, còn hỏi Niếp Hành Phong ngủ thế nào, Niếp Hành Phong cười khổ đáp lại.

Sau khi ăn xong Lâm Thuần Khánh đi chuẩn bị pháp khí, nghe nói có liên quan đến chiêu hồn, Ôn Sở Hoa cũng đi theo giúp đỡ, Trương Huyền đi phòng ngủ bổ giấc, Niếp Hành Phong lại không hề buồn ngủ, đến phòng dành cho khách tìm

sách cổ trên giá sách, lại kỳ quái phát hiện không thấy nó đâu nữa.

Niếp Hành Phong ngón tay chậm rãi lướt qua giữa giá sách, anh không nghĩ mình nhớ lầm vị trí đặt sách, xem ra là có người sợ anh hiểu biết sự tình chân tướng, lén cầm sách đi, nhưng ngược lại là giấu đầu hở đuôi, làm cho anh càng khẳng định cảnh báo là sự thật.

Di động vang lên, là dãy số xa lạ, Niếp Hành Phong nghi hoặc mở ra tiếp nghe, không ngờ là Ngự Bạch Phong.

“Ngươi từ lấy di động ở đâu ra?”

“Mượn.” Liếc liếc mắt nhìn một tên côn đồ ở bên cạnh bị chính mình đánh cho mặt mũi bầm dập, Ngự Bạch Phong thản nhiên nói: “Đêm nay giờ sửu Trương Huyền hẳn là sẽ đi cứu Tiểu Hồ ly, ta muốn cùng đi với cậu ta.”

https://thuviensach.vn

“Chúng ta hiện tại ở Lâm gia, ngươi lại đây, cùng nhau thương lượng nên làm như thế nào.”

“Lại đó để bị cậu ta đánh sao?” Ngự Bạch Phong cười lạnh: “Ta hiện tại chính là đang nói cho anh biết suy nghĩ của ta, không phải ở trưng cầu sự đồng ý của anh.”

Người này khi làm người còn kiêu ngạo hơn khi làm mèo, bất quá những gì đã nói thật ra đều là lời nói thật.

Điện thoại trầm mặc một hồi, hơn nữa ngày Ngự Bạch Phong lại thấp giọng chậm rãi nói: “Kỳ thật ta cũng là thân bất do kỷ, Tiểu Hồ ly đã chết, người thống khổ nhất không phải Trương Huyền, là ta.”

“Có thể nói cho ta biết nguyên nhân không?” Niếp Hành Phong hỏi.

“Nguyên nhân rất đơn giản, chính là lời nguyền mà ta phải mang.”

Đời đời kiếp kiếp đều chắc chắn mất đi thứ trân quý nhất, luân hồi không ngừng, nguyền rủa liền mãi không kết thúc, mà mỗi lần sau khi hắn mất đi, mới có thể nhớ lại luân hồi đã trải qua.

Ngự Bạch Phong kiếp trước là hoàng tộc Minh triều, sau khi sinh đã bị khẳng định là có đại kiếp nạn, cho nên bị đưa đến chỗ Ngọc Đức chân nhân để tu hành, đáng tiếc kết quả hắn vẫn không thể thoát khỏi sự trêu cợt của vận mệnh, mười lăm năm sau, hắn đánh tan một hồn phách vô tội, hồn phách đó chính là huynh trưởng thân sinh của hắn.

Sự thật tàn khốc đã nghiệm chứng bất luận hắn trốn tránh như thế nào, đều không thể thoát khỏi lời nguyền, mất hết hy vọng Ngự Bạch Phong lấy tử vong để chấm dứt kiếp sống, cũng nhờ sư phụ mua chuộc quỷ sứ cho hắn đầu thai làm động vật, lại không nghĩ rằng xác chết của mình lại vẫn được bảo tồn đến tận bây giờ, có thể là sư phụ không đành lòng nhìn hắn chịu khổ ở lộ trình làm động vật, cho nên thi pháp đưa thân thể hắn ẩn nấu

https://thuviensach.vn

trong núi Vân Vụ nơi ranh giới giữa âm dương, hy vọng có một ngày hắn có thể thoát khỏi nguyền rủa, đáng tiếc vòng mấy vòng, lại quay trở về điểm xuất phát.

Niếp Hành Phong nhớ tới quẻ thiên thủy tụng Trương Huyền đã bói, rốt cục hiểu được ẩn ý của quẻ bói.

Bầu trời dưới nước, hai người vĩnh viễn không thể kết hợp, liền như thân phận thiên sư và hồ tinh, sau khi Ngự Bạch Phong hồi hồn, bánh răng vận mệnh vốn đang ngừng liền bắt đầu vận chuyển một lần nữa, chính mình không thể trách hắn đã giết Tiểu Ly, bởi vì hắn cũng là người đáng thương bị vận mệnh trêu đùa.

“Không thể xoá bỏ lời nguyền sao? Ngươi còn nhớ rõ là ai đã hạ chú ngữ không?”

“Ta không nhớ rõ, ta chỉ nhớ rõ về kiếp mới đây nhất.”

Tất cả trí nhớ của hắn chỉ khi lời nguyền ứng nghiệm mới nháy mắt sống lại, nói cách khác, tối hôm qua vào khoảnh khắc hắn giết Tiểu Bạch, hắn nhớ lại những gì đã trải qua, Gồm cả nguyên nhân bị nguyền rủa, cùng với quen biết Niếp Hành Phong như thế nào, nhưng vài hình ảnh này liền nhanh chóng biến mất khỏi đầu hắn, lưu lại chỉ có trí nhớ của một kiếp trước.

“Tiểu hồ ly vô tội, ta phải cứu nó, không tiếc trả bất cứ giá nào.”

Nghe ra sự dứt khoát trong giọng nói của Ngự Bạch Phong, Niếp Hành Phong hỏi: “Cứu người có phải rất nguy hiểm hay không?”

“Đúng vậy, chỉ không cẩn thận một chút liền có thể vĩnh viễn ở lại địa ngục, ta đã sống đủ rồi, với ta mà nói ở nơi nào đều giống nhau, chính là Trương Huyền thì khác, cho nên ta hy vọng anh có thể giúp ta.”

https://thuviensach.vn

Tiểu thần côn sẽ không đồng ý.

Không ai hiểu biết Trương Huyền hơn anh, với sự yêu thương của cậu đối với Hoắc Ly, lần này đi địa ngục là nhất định rồi.

Niếp Hành Phong nghĩ nghĩ, nói: “Phải cứu Tiểu Ly không nhất định là phải đi địa ngục, ta có việc khác muốn ngươi hỗ trợ.”

Nói chuyện với Ngự Bạch Phong xong, Niếp Hành Phong lại gọi điện thoại cho Ngụy Chính Nghĩa, điện thoại vừa được tiếp anh còn chưa kịp nói gì bên kia đã bắt đầu ào ào oanh tạc.

“Chủ tịch, chuyện Ôn Sở Hoa giải quyết xong chưa? Hai người có tìm được Diêu Lâm hay không? Còn có cái gì cần tôi cống hiến sức lực không? Tôi hôm nay khá rãnh, có chuyện cứ việc phân phó.”

Hai thầy trò cùng một loại đức hạnh, Niếp Hành Phong nở nụ cười, “Là có việc muốn cậu giúp đỡ, đi theo dõi một người, nếu phát hiện chị ta có hành động gì kỳ quái, lập tức bắt chị ta.”

“Buôn người hay là buôn ma tuý?”

“Là một người phụ nữ bình thường, nhưng không thể xem thường, chuyện này liên quan đến sinh mệnh của Trương Huyền.” Niếp Hành Phong nói: “Chị ta tên là Ngụy Mĩ Phượng.”

Niếp Hành Phong nghĩ thông suốt nguyên nhân tối hôm qua mình bị ảo giác quấy nhiễu, là cốc trà nóng Ngụy Mĩ Phượng cho anh uống có bỏ thuốc gây ảo giác, mới làm cho thần trí anh sau đó bị rối loạn, sinh ra ảo giác.

Ngụy Mĩ Phượng bưng trà cho anh là trước khi anh phát hiện ra đơn thuốc, nói cách khác, ngay từ đầu, Ngụy Mĩ Phượng đã nghĩ đẩy anh vào chỗ chết, chị ta có lẽ là bị Cửu Anh bám thân, cũng có lẽ là đồng đảng của

https://thuviensach.vn

Cửu Anh, người bạn gái không biết tung tích của bác sĩ Chu nói không chừng chính là Ngụy Mĩ Phượng, mục đích thật sự chị ta đến phòng hồ sơ có lẽ không phải là vì hỏi thăm bác sĩ Chu, mà là nghĩ muốn nhân cơ hội giết mình, sau khi thấy mình may mắn thoát được, liền lại bỏ thuốc vào trong trà.

Cho nên Niếp Hành Phong mới sai Ngụy Chính Nghĩa theo dõi chặt chẽ Ngụy Mĩ Phượng, sức mạnh của Cửu Anh cũng không mạnh giống như trong tưởng tượng, nếu không sẽ không cần hao tâm tổn trí ngụy trang những vụ giết người thành tai nạn ngoài ý muốn, lại càng không cần mất công bỏ thuốc hại mình, cho nên, cảnh sát hẳn là có thể khống chế được chị ta, để tránh chị ta quấy nhiễu việc cúng bái hành lễ đêm nay.

Niếp Hành Phong trở lại phòng ngủ, Trương Huyền đang ngủ say, anh không quấy rầy, ngồi ở ghế mây bên cạnh ngủ gật, chờ đến khi tỉnh lại, Trương Huyền đã tỉnh, nhìn anh, vẻ mặt cười tủm tỉm.

“Giường lớn như vậy kiểu gì không chứa nổi hai người, anh ngồi trên ghế ngủ làm gì, giống như tôi khi dễ anh vậy.”

“Rất nguy hiểm, phải không?” Không để ý tới Trương Huyền trêu đùa, Niếp Hành Phong nhìn thẳng vào cậu, hỏi.

“Anh hôm nay mới biết được làm thiên sư nguy hiểm sao? Chủ tịch, có nghĩ đến việc tăng lương cho tôi không?” Trương Huyền khóe miệng gợi lên mỉm cười.

“Bình an trở về, tôi lo lắng.”

Chiêu tài miêu keo kiệt, chưa bao giờ nói theo cậu, làm những lời nói đùa của cậu trở nên vô nghĩa.

Trương Huyền đi đến bên người Niếp Hành Phong, ranh mãnh nháy mắt mấy cái, “Nâng tay trái lên một chút.”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong không hiểu gì nâng tay trái lên, Trương Huyền lại nói: “Lại nâng tay phải lên một chút.”

Càng thêm khó hiểu, Niếp Hành Phong đành phải tiếp tục làm theo, rất ít thấy anh nghe lời như vậy, Trương Huyền vui vẻ dùng sức gật đầu, “Lần này nâng cả hai tay.”

“Cậu lại làm cái gì!”

Mắng to một câu, thình lình bị Trương Huyền ôm cổ, tới gần anh, hít sâu một hơi, nói: “Taytrái chiêu phúc, tay phải chiêu tài, chủ tịch thân ái, anh phải phù hộ tôi lần này xuất hành tài phúc song hành đấy.”

Hoá ra tiểu thần côn thực sự xem anh như chiêu tài miêu, Niếp Hành Phong trên trán hiện lên ba đường gân xanh, Trương Huyền không có nhìn thấy được, vỗ vỗ phía sau lưng anh, tiếp tục nói: “Đừng lo lắng, tôi còn chưa ‘ăn’ được anh, làm sao cam lòng ở lại địa ngục không quay về cho được?”

Trên trán gân xanh càng rõ ràng, Niếp Hành Phong nắm chặt cổ tay Trương Huyền cổ tay kéo giật ra phía ngoài, cười lạnh: “Ăn tôi? Chỉ dựa vào cậu?”

Không cam lòng yếu thế, Trương Huyền giơ chân đá ra, “Chủ tịch, hãy chú ý khẩu khí nói chuyện của anh!”

“Tôi tự nhận là thái độ vô cùng tốt!”

Niếp Hành Phong thoải mái tránh thoát cú đá của Trương Huyền, lập tức tay ấn xuống, đem cậu ta đè xuống sàn, Trương Huyền thuận thế vùng ra, cũng đem Niếp Hành Phong đẩy ngã.

Trên lầu không ngừng vang lên những chấn vang kinh động, hai người đang nghĩ ngơi ở dưới – Ôn Sở Hoa ngẩng đầu nhìn nhìn trần nhà, trên mặt

https://thuviensach.vn

lộ ra nụ cười mờ ám, “Bọn họ thật là kịch liệt a.”

Lâm Thuần Khánh uống ngụm trà, thản nhiên nói: “Người trẻ tuổi, vẫn là kiềm chế một chút thì tốt hơn.”

Chạng vạng hai người xuống lầu, thấy Trương Huyền ôm thắt lưng mắt nháy nháy, Ôn Sở Hoa lo lắng nói: “Sắc mặt cậu thật không tốt lắm.”

“Không có việc gì.”

Trương Huyền khiêu khích nhìn Niếp Hành Phong, chiêu tài miêu khóe miệng có vết bầm, là do cậu ra tay, dám cùng cậu chơi đùa quyền cước, chút vết thương ấy là vẫn còn nhẹ đấy.

Đêm khuya, Lâm Thuần Khánh đi vào trước thần án, cung kính thắp ba nén hương cho tổ sư gia, quay đầu nhìnTrương Huyền, nói: “Giờ sửu tối âm, quỷ môn mở rộng, cậu có lệnh phù hộ thân của vô thường, địa ngục chúng quỷ sẽ không làm gì cậu, nhưng bát đại địa ngục là thuộc tầng thấp nhất ở địa ngục, âm khí nặng nhất, cũng là nơi khốc nhiệt nhất, lửa hừng hực tùy thời sẽ cắn nuốt cậu, tôi ở dương gian niệm chú hộ pháp, chống đỡ âm khí cho cậu, nhưng cậu chỉ có một canh giờ, mặc kệ có tìm được hồn phách hay không, đều phải quay về trong một canh giờ, nếu không trọn đời sẽ bị vây trong liệt hỏa ở địa ngục.”

Ông lấy ra một sợi hồng tuyến (dây đỏ), một đầu dây buộc vào cái chuông vàng, rồi quấn qua lư hương trên bàn thờ, lấy bùa đính lên, đầu kia thì buộc trên cổ tay Trương Huyền, “Địa ngục khôn cùng, cậu nhất định sẽ bị lạc đường, đến lúc đó tôi sẽ lắc chuông gọi cậu, đây là sợi dây cứu mạng dẫn cậu hồi hồn, dây đứt là mệnh đoạn, nhớ lấy!”

Trương Huyền gật đầu, thấy Niếp Hành Phong đứng ở bên cạnh vẻ mặt căng thẳng, liền đi lên dùng đầu vai đụng vào anh một chút, nhỏ giọng cười nói: “Chờ tôi trở lại, chúng ta lại so xem ai thắng.”

https://thuviensach.vn

Lâm Thuần Khánh dặn dò xong, vươn tay đốt que hương có dán bùa ngay phía trước, dùng bảo kiếm khêu lá bùa trên thần án lên, tay cũng giơ lên không trung vẽ bùa, quát: “Thượng vi thiên, hạ vi địa, trung vi vô thường quỷ môn cư, hoàng tuyền lộ thượng phân âm dương, trực hướng tiền tẩu mạc lưu đình, đi!”

Phía trước một luồng ám quang xẹt qua, gió lạnh đột nhiên nổi lên, trong gió hiện ra một vòng xoáy hắc ám, Lâm Thuần Khánh tay chụp lên giữa lưng Trương Huyền, Niếp Hành Phong nhìn thấy hồng tuyến lập tức bắn về phía lốc xoáy hắc ám, Trương Huyền thân hình lại thẳng tắp ngã về phía sau, vội đỡ lấy cậu đặt nhẹ nhàng lên trên mặt sàn.

“Tiểu tử này vô hồn vô phách, chỉ bằng một cỗ linh khí thanh trọc (trong sạch không nhuốm bẩn), hẳn là không có việc gì.”

Lâm Thuần Khánh an ủi Niếp Hành Phong một câu, ngồi xếp bằng xuống bắt đầu thầm đọc pháp chú, pháp khí bằng giấy cùng tượng gỗ đặt ở thần án bị ông ta theo thứ tự ném vào chậu than, pháp khí dương gian không có hiệu quả ở âm phủ, những pháp khí bằng giấy này có thể có công dụng, tượng gỗ là thế thân của Trương Huyền, sẽ chắn tai hoạ cho cậu trong lúc nguy cấp.

Niếp Hành Phong nhìn sợi hồng tuyến kia, nó run rẩy nhè nhẹ, phần cuối lại nhập vào lốc xoáy hắc ám khôn cùng ở phía trước, không biết đi đâu.

“Cái này rốt cuộc là pháp thuật gì? Làm như vậy thật sự có thể xua đuổi ma quỷ sao?” Ôn Sở Hoa ở một bên rất căng thẳng hỏi.

“Có thể.” Niếp Hành Phong trả lời chị ta.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, hương và bùa chậm rãi cháy, hồng tuyến khi thì đứng yên, khi thì rung mạnh, Niếp Hành Phong bình tĩnh nhìn sợi dây, một lòng tập trung vào đó.

https://thuviensach.vn

Ngoài phòng có tiếng vang truyền đến, là gió thổi làm phong linh kêu vang, trong đêm yên tĩnh từ từ len lõi vào, mang theo vẻ âm trầm vắng lặng.

Ôn Sở Hoa chấn động toàn thân, khi ngẩng đầu lên sắc mặt đã trở nên đờ đẫn, mắt thì biến thành màu đỏ đậm, bất quá Niếp Hành Phong chỉ lo chú ý sợi dây, không cảm thấy được sự khác thường của chị ta.

Ôn Sở Hoa chậm rãi đứng lên, đột nhiên giơ tay nắm lấy hồng tuyến, tình cảnh hết sức nguy hiểm, Niếp Hành Phong túm chặt cổ tay chị ta, “Cô muốn làm gì?”

Ôn Sở Hoa không đáp, sắc mặt âm lệ, tay kia thì chộp tới mặt Niếp Hành Phong, tiếp đó còn giơ chân đá lư hương mà hồng tuyến quấn qua một vòng, lại bị Niếp Hành Phong đẩy mạnh, vẫy bình sứ trong tay ra, nước văng hết lên trên người chị ta, nhất thời khói trắng bốc lên, chị ta kêu thảm một tiếng ngả văng ra, hai mắt đỏ đậm hung tợn nhìn chằm chằm Niếp Hành Phong, rống hỏi: “Ngươi làm sao thấy được?”

“Bởi vì ta không có ngốc như ngươi nghĩ.”

Từ lúc Ôn Sở Hoa bị tập kích ở biệt thự , Niếp Hành Phong liền phát hiện chị ta khác thường, chị ta luôn biểu hiện rất bình thường, rồi sau đó khi bọn họ đến bảo Ôn Sở Hoa đến Lâm gia, chị ta nửa ngày không mở cửa, nói là tắm rửa, nhưng tóc lại rất khô ráo, căn bản không giống là vừa tắm xong, chứng minh chị ta từng rời khỏi đó, mới lấy tắm rửa làm cái cớ che dấu, bất quá chỉ có những chi tiết này, Niếp Hành Phong cũng không dám kết luận chị ta có vấn đề, bởi vì Trương Huyền và Lâm Thuần Khánh đều nhìn không ra chị ta bị quỷ nhập, kết giới đuổi ma của Lâm gia cũng không có tác dụng với chị ta, cho đến sau đó anh thấy được tư liệu về Cửu Anh, mới bừng tỉnh đại ngộ.

https://thuviensach.vn

Cửu Anh là viễn cổ tinh quái, bị Hậu Nghệ bắn chết sau chỉ còn lại một cỗ tinh khí sinh tồn, cho nên bùa và kết giới không có tác dụng với nó, bản sách cổ hỏa hồ dùng để cảnh báo mình nhất định là bị Ôn Sở Hoa dấu đi.

Trương Huyền nói loại tinh quái bám thân này chỉ lúc tấn công mới để lộ tà khí, nước bùa lúc ấy mới có thể trừ tà hiệu quả, cho nên Niếp Hành Phong vẫn không vạch trần, chỉ chờ Ôn Sở Hoa ra tay mới đưa nước bùa vẫy ra, trong nước bùa ngoại trừ hắc cẩu huyết, còn lẫn lộn kim sa (cát vàng), kim là khắc tinh của tà ma quỷ quái, Ôn Sở Hoa quả nhiên chịu không được.

Thừa dịp chị ta ngã xuống đất không dậy nổi, Niếp Hành Phong đem bùa đã chuẩn bị tốt trước đó đập vào trên người chị ta, quát: “Lập tức lăn ra đây!”

Trên lá bùa kim quang ẩn hiện, Ôn Sở Hoa phát ra một tiếng kêu, mười ngón móng tay chợt dài ra, kéo bùa xuống, xoay người đánh về phía Niếp Hành Phong, hai luồng hỏa nhiệt bức bách làm Niếp Hành Phong bị ngã, Ôn Sở Hoa giơ móng tay lên định cắm xuyên vào mắt anh.

Niếp Hành Phong vội vàng xoay người lăn sang một bên, móng tay sắc nhọn hung hăng cắm vào sàn nhà ngay sắt bên má anh, sát khí âm lãnh làm anh run lên, nhưng vẫn không quên trêu chọc, “Tiểu thư, cô nên cắt móng tay .”

Ôn Sở Hoa rút ra ngón tay đang muốn tiếp tục công kích, bị Ngự Bạch Phong vọt vào chưởng một phát đánh bay, Niếp Hành Phong nhẹ nhàng thở ra, “Ngươi tới thật là chậm.”

“Bởi vì ngươi thoạt nhìn rất thành thạo.” Ngự Bạch Phong vẫn là một thân cổ trang, từ từ nói.

Ngự Bạch Phong bị Niếp Hành Phong nhờ âm thầm hộ pháp, vừa rồi khi Ôn Sở Hoa trở nên khác thường động thủ hắn đã muốn ra tay, lại bị mấy

https://thuviensach.vn

tiểu yêu tinh ngoài phòng cuốn lấy, là Cửu Anh sống lại, sát khí làm kinh động chúng nó, Ngự Bạch Phong diệt xong bọn nó mới tiến vào, bất quá quá trình diễn ra hắn lười giải thích.

Chuông vàng đột nhiên vang lên dồn dã, Niếp Hành Phong quay đầu, thấy sợi dây đỏ run lên không ngừng, hương đã cháy quá một nửa, Lâm Thuần Khánh đang đem pháp khí bằng giấy cùng tượng gỗ ném vào chậu than, bỗng nhiên ngừng lại, tay giơ lên kéo đứt sợi dây quấn trên lư hương.

“Dừng tay!”

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Niếp Hành Phong cuống quít xông lên nắm lấy sợi dây, trước mắt loáng lên một cái, kéo đã đâm vào vai trái anh, Lâm Thuần Khánh mặt không chút thay đổi rút ra, lại đâm về phía ngực anh.

Ngự Bạch Phong hất tay đem đống đồ sứ bên cạnh ném tới, hất văng kéo, hồng tuyến bị mất đi sự trấn giữ của bùa, nhanh chóng trượt về phía trước, Niếp Hành Phong cố sức kéo, chợt nghe phía sau có tiếng gió, Ôn Sở Hoa lủi đi lên, móng tay hung ác cắm lên miệng vết thương ở trên đầu vai của anh, tiếp đó dùng tay đánh anh văng ra, khí lực của chị ta vô cùng lớn nên Niếp Hành Phong dễ dàng bị đánh bại, nắm không được hồng tuyến, trơ mắt nhìn thấy nó tuột ra khỏi lòng bàn tay mình.

May mà thời khắc mấu chốt Ngự Bạch Phong vươn người túm lấy đầu sợi, nhưng vòng xoáy hắc ám phía trước truyền đến lực hút quá mạnh làm hắn không ngừng bị sợi dây kéo lướt về phía nó.

Ôn Sở Hoa xoay người nhào về phía Niếp Hành Phong, giơ tay đâm mạnh vào trước ngực anh, Niếp Hành Phong ra sức cản lại, nhưng bàn tay kia nặng như ngàn cân, một chút một chút tới gần sát ngực anh, móng tay sắc nhọn loé lên ánh sáng.

Hai tay Niếp Hành Phong rung lên kịch liệt, nhìn Ngự Bạch Phong cùng sợi dây đã bị kéo đến gần vòng xoáy hắc ám, Lâm Thuần Khánh còn đuổi

https://thuviensach.vn

theo đánh về phía hắn, dưới tình thế cấp bách, anh cảm thấy ngực nóng lên, nhiệt lưu theo hơi thở dũng mãnh xông vào lòng bàn tay, trước mắt ánh sáng chợt lóe, một thanh cổ khí lạnh như băng hiện lên trong lòng bàn tay, bảy sắc màu loang loáng chạy dọc trên mũi đao, không rảnh nhìn kỹ, Niếp Hành Phong thuận tay đâm Ôn Sở Hoa, trong tiếng hét kinh động, một đoàn lửa đen từ trên đỉnh đầu chị ta vọt ra, chị ta lập tức suy sụp ngã xuống đất.

Niếp Hành Phong vội vàng bò lên, đi kéo Ngự Bạch Phong, cuối cùng vẫn chậm một bước, tay hai người khó khăn lắm mới chạm được nhau, Ngự Bạch Phong đã bị gió lạnh lôi vào lốc xoáy hắc ám, đại môn âm phủ nháy mắt đóng cửa.

Gió lạnh thổi qua, bên tai Niếp Hành Phong có tiếng gào khóc thảm thiết xa xa từ địa ngục vang tới, tựa hồ nhìn thấy Trương Huyền cùng hồng tuyến rơi vào viêm ngục khôn cùng, đôi mắt xanh thẳm như nước biển, xẹt qua giữa ngọn lửa như sao băng.

“Trương Huyền!”

Cổ họng khó thở, bị Lâm Thuần Khánh hung hăng bóp chặt từ phía sau, Niếp Hành Phong trở tay ra sau đem lưỡi dao sắc bén đâm tới, Lâm Thuần Khánh phát ra một tiếng rống sợ hãi, ngã nhào xuống đất.

Niếp Hành Phong quay đầu lại, Ôn Sở Hoa và Lâm Thuần Khánh đều đã té xỉu, trong tay truyền đến cảm giác lạnh băng, anh cúi đầu nhìn tê nhận nằm trong lòng bàn tay, đồ cổ này là thứ anh vô ý có được trong sự kiện chiếu linh, anh sợ nó làm hại tới Trương Huyền, cho nên bảo Nhan Khai đem nó phong ấn trong cơ thể của mình, không có chú ngữ của Nhan Khai, không người nào có thể lấy được tê nhận, nhưng hiện tại tê nhận lại tự động bài trừ phong ấn.

https://thuviensach.vn

Trên lưỡi đao bảy màu xen kẽ loé sáng, lóng lánh diễm lệ quỷ dị, rồi sau đó sắc thái nhạt dần chuyển sang trong suốt, chậm rãi biến mất ở trong lòng bàn tay anh.

“Xảy ra chuyện gì?” Ôn Sở Hoa tỉnh, mờ mịt hỏi.

Tê nhận trảm thần trừ ma, cho nên có thể đánh lui Cửu Anh bám thân, lại vô hại với người thường, Lâm Thuần Khánh cũng tỉnh lại, nhớ tới chuyện xảy ra lúc nãy, thầm kêu không tốt, chạy nhanh tới chỗ làm tế trước thần án, đáng tiếc lô lửa đã tắt, trên que hương chỉ còn cháy lên ánh lửa xanh nhạt cuối cùng, biến thành tro tẫn.

Máu tươi từ đầu vai chảy xuống, chậm rãi chảy vào lòng bàn tay, Niếp Hành Phong đưa tay nắm chặt.

Đáng chết, tại sao anh lại ngu ngốc như vậy? Cửu Anh đã có chín đạo nguyên thần, tự nhiên có thể đồng thời nhập vào mấy người một lúc, tại sao anh không nghĩ tới việc đề phòng Lâm Thuần Khánh, nếu anh sớm có phòng bị, Trương Huyền sẽ không xảy ra chuyện gì. . . . . .

“Niếp tiên sinh, anh bị thương!”

Không nhìn Ôn Sở Hoa kêu sợ hãi, Niếp Hành Phong vọt tới trước mặt Lâm Thuần Khánh, kêu lên: “Mau một lần nữa mở ra quỷ môn quan, tôi muốn đi cứu bọn họ!”

“Vô dụng, không có âm phù của vô thường, cho dù mở ra quỷ môn quan, cậu cũng không vào được.”

“Vậy có biện pháp nào khác hay không?”

Lâm Thuần Khánh nhìn xem thân thể Trương Huyền nằm trên mặt đất, lắc đầu, “Nhập ngục cứu người, vốn đã vi phạm thiên đạo, cậu là người

https://thuviensach.vn

thường, chỉ sợ còn chưa tới gần bát đại địa ngục, sẽ bị đốt thành tro tàn, đừng có nghịch thiên cưỡng cầu .”

“Không có cưỡng cầu, tôi chính là thiên!”

Niếp Hành Phong cầm lấy chồng tiền âm phủ ở trên thần án, ném vào chậu lô, châm lửa , kêu to: “Vô thường hiện thân!”

Tiền có thể sai quỷ, cũng có thể gọi thần, chỉ cần vô thường hiện thân, anh còn có biện pháp yêu cầu một tờ lệnh phù âm phủ khác, đáng tiếc tiền không ngừng quăng vào đổi lấy chính là ngọn lửa cháy mạnh thành một đống tro tàn.

“Âm dương khác biệt, một tờ âm phù đã là sự khai ân đặc biệt, vô thường sẽ không tùy tiện đưa nó cho người thường, cho dù cậu tiêu phí bao nhiêu tiền đi nữa.”

Mua được không được quỷ sứ, vậy nhất định còn có cái khác biện pháp. . . . . .

Niếp Hành Phong lung tung nhìn chung quanh bốn phía, máu theo đầu ngón tay không ngừng rơi xuống, anh lại không chút nào để ý, nhìn thấy ánh mắt âm lệ màu đỏ của anh, Ôn Sở Hoa sợ tới mức thối lui đến một bên không dám lên tiếng.

Niếp Hành Phong ánh mắt cuối cùng dừng lại ở trên thân thể của Tiểu Bạch, anh nghĩ tới cái gì đó, nói với Lâm Thuần Khánh: “Lâm tiên sinh, tôi muốn nhờ chú tiếp tục niệm chú hộ pháp cho Trương Huyền, đốt thêm nhiều pháp khí, càng mạnh càng tốt, chờ sự tình giải quyết xong thù lao tùy chú quyết định.”

Anh tùy tiện băng bó miệng vết thương đầu vai, đi đến trước mặt Tiểu Bạch, cởi bỏ viên ngọc xanh trên cổ nó quấn vào trên cổ tay, xoay người đi ra ngoài, Lâm Thuần Khánh vội hỏi: “Cậu đi đâu?”

https://thuviensach.vn

“Đi cứu bọn họ!”

Niếp Hành Phong ra khỏi nhà, ngồi vào xe của Trương Huyền, vừa bật nguồn điện thoại, không hề ngạc nhiên hộp thư đến toàn là tin nhắn của Ngụy Chính Nghĩa.

Bất chấp lúc này đã là đêm khuya, Niếp Hành Phong trực tiếp gọi điện, Ngụy Chính Nghĩa cư nhiên không có ngủ, vừa tiếp nghe xong, vội vàng nói: “Chủ tịch, anh cuối cùng đã trả lời, tôi hiện tại đang ở bệnh viện Thánh An, Ngụy Mĩ Phượng đã xảy ra chuyện, anh lập tức đến đây đi.”

Quả nhiên đã xảy ra chuyện, Niếp Hành Phong buông điện thoại, nhanh chóng lái xe tới đó.

Phòng bệnh trong bệnh viện Thánh An vắng vẻ yên tĩnh, Ngụy Chính Nghĩa cùng một cảnh sát mặc y phục thường đứng trông coi ở hành lang, nhìn thấy Niếp Hành Phong, vội chạy tới.

“Ngụy Mĩ Phượng thế nào ?”

“Tạm thời thoát khỏi thời kì nguy hiểm, nhưng bác sĩ nói không dám cam đoan có bị sống đời sống thực vật hay không.”

Chạng vạng, khi Ngụy Mĩ Phượng đi mua sắm ở cửa hàng tổng hợp, đột nhiên bị ngã từ trên cầu thang xuống, gáy va đập nghiêm trọng dẫn đến não bị xuất huyết trong, may mà Ngụy Chính Nghĩa lúc ấy đang theo dõi ngay gần đó, kịp thời đem Ngụy Mĩ Phượng đưa vào bệnh viện.

“Con trai chị ta đâu?”

“Còn coi giữ ở trong phòng bệnh, lúc Ngụy Mĩ Phượng gặp chuyện không may đứa bé đứng ngay bên cạnh, có thể là sợ hãi, đến bây giờ một câu cũng không nói.” Ngụy Chính Nghĩa mang Niếp Hành Phong đi phòng bệnh, nhỏ giọng hỏi: “Người phụ nữ này ngã rất kỳ lạ, có phải có liên quan

https://thuviensach.vn

đến vụ án lừa đảo, giết người, cướp bóc nào đó, cho nên bị người ta diệt khẩu hay không?”

Nhìn xem cảnh sát ‘nhiệt huyết’ vẻ mặt hưng phấn, Niếp Hành Phong thật sự không nghĩ đả kích sự nhiệt tình của cậu ta, “Đều không phải, chị ta chỉ là một người phụ nữ bình thường, đừng suy nghĩ lung tung, trở về nghỉ ngơi đi, chuyện nơi này giao cho tôi.”

Vừa nghe không có liên quan gì đến đại án trọng án, mặt Ngụy Chính Nghĩa xìu xuống, nhưng vì chủ tịch là người lảnh đạo trực tiếp của sư phụ, cậu không dám oán giận, buồn bực cáo từ rời đi.

Niếp Hành Phong đi vào phòng bệnh không có bật đèn, bên trong thật âm u, nương theo ánh đèn ngoài hành lang, anh nhìn thấy Ngụy Mĩ Phượng nằm thẳng ở trên giường, trên mặt có chụp ống thở, hô hấp mỏng manh, Tiểu Hổ thì lẳng lặng ngồi ở một bên giường, nghe được tiếng vang, ngẩng đầu, yên lặng nhìn anh đến gần.

Niếp Hành Phong đi vào bên giường, nhìn Ngụy Mĩ Phượng, rồi chuyển hướng sang Tiểu Hổ, nhẹ nhàng nói: “Kỳ thật ta vẫn đều nghĩ sai, người bị Cửu Anh nhập vào không phải Ngụy Mĩ Phượng, mà là ngươi, người bỏ thuốc gây ảo giác trong trà của ta cũng là ngươi đúng không?”

Đứa nhỏ ánh mắt đen bóng nhìn anh, không nói gì.

Kẻ yếu luôn làm cho người ta có ấn tượng sai lệch, khi nhìn thấy Ngụy Mĩ Phượng đánh chửi Tiểu Hổ, Niếp Hành Phong thực tự nhiên nổi lên lòng nghi ngờ Ngụy Mĩ Phượng, lại không nghĩ rằng bản thân chân chính của Cửu Anh chính là đứa bé nhìn rất yếu ớt này.

“Là ngươi dùng ý niệm khống chế Ngụy Mĩ Phượng thường xuyên đến bệnh viện xem bệnh, cũng nhân cơ hội khống chế bác sĩ Chu giúp ngươi tìm kiếm những người có mệnh trụ thập linh, sau đó sai hỏa hồ thay ngươi giết người, lợi dụng hồn phách bọn họ trợ giúp ngươi sống lại, người cuối

https://thuviensach.vn

cùng mang mệnh trụ thập linh mà chúng ta không tra được chính là Tiểu Hổ, ngươi nhập vào thân nó, cũng phá hủy hồ sơ của nó trong máy tính, làm cho người ta không thể nào tra ra được."

"Ngươi thực thông minh, bất quá có nghĩ đến hậu quả khi một mình tới tìm ta không?" Tiểu Hổ mỉm cười, nụ cười ở trong bóng tối hiện lên vẻ quỷ dị khiến kẻ khác sởn gai ốc.

"Tiểu Hổ từ khi sinh ra đã mang bệnh, không có ta nhập vào, nó đã sớm chết." Hắn vươn bàn tay nhỏ bé vuốt ve tóc Ngụy Mĩ Phượng, tiếp tục vui vẻ cười: "Ngươi cho là nữ nhân này không biết sao? Thứ cô ta cần chính là cái cớ để an ủi mình mà thôi, cho dù đó là giả. Cô ta rất nghe lời ta, ta nói không thích bác sĩChu, thế là cô ta không đến tìm hắn nữa, ta nói chán ghét gặp người lạ, cô ta liền mang ta đến thôn nhỏ hẻo lánh sống. . . . . ."

"Vậy mà ngươi còn giết chị ta!"

"Đó là lỗi của ngươi! Ngày đó nếu ngươi không lắm miệng, thì cô ta sẽ không có ý muốn chạy đến bệnh viện tìm đến bác sĩ Chu, sẽ không phát hiện ra hắn ta đã chết, cô ta đoán ra là ta làm, không có biện pháp, ta chỉ không chú ý đẩy cô ta một chút, ha ha. . . . . ."

Nguyên lai Ngụy Mĩ Phượng thật sự là người yêu của bác sĩ Chu, chị ta vẫn không biết tin bác sĩ Chu qua đời, chị ta đến bệnh viện là bởi vì muốn gặp anh ta, mà không phải là giết mình, mình sao lại ngu xuẩn đến nỗi để cho lão yêu quái này lừa xoay mòng mòng như vậy?

Nhìn thấy Tiểu Hổ chớp chớp mắt đầy hồn nhiên, Niếp Hành Phong hận không thể tiến lên cho hắn một đấm.

Giọng nói đứa nhỏ thay đổi, đổi thành tiếng khàn khàn của một lão già, "Kỳ thật ta không có thị huyết như ngươi nghĩ đâu, ta chưa từng làm hại những người không liên quan gì đến thập linh, càng không có gây nên sự kinh hoảng, người ta giết chết cũng không có dẫn đến nhiều người cùng

https://thuviensach.vn

chết khi bị tai nạn giao thông, nếu không phải ngươi nhúng tay, tin tưởng những người mệnh trụ thập linh mà chết rồi thì cũng nhanh chóng bị quên lãng.”

Ánh đèn ngoài hành lang chiếu sáng vào khuôn mặt nghiêng nghiêng của Tiểu Hổ, làm cho Niếp Hành Phong rõ ràng nhìn đến khóe môi hắn hơi hơi nhếch lên, âm trầm làm người khác không rét mà run.

“Đừng có tìm cớ cho hành vi phạm tội của mình! Ngươi không dám đi giết chóc nhiều, chẳng qua là bởi vì linh lực ngươi không đủ, sợ bị người khám phá ra mà thôi, ta không hiểu được, với đạo hạnh của hỏa hồ, sao lại bị ngươi khống chế?”

“Rất đơn giản, ta khôn khéo sử dụng diệu kế đoạt lấy nội đan của trượng phu ả, bất đắc dĩ, ả chỉ có thể theo ta lập huyết khế (khế ước bằng máu).” Đứa nhỏ cười khanh khách vươn tay vuốt ve hai má của mẹ nó, nhưng ngay sau đó ngón tay dài ra, hung hăng bóp chặt cổ chị ta.

“Kỳ thật ta nên cám ơn ngươi, ngụy giới ở núi Vân Vụ là cửa vào âm phủ, nơi nơi tràn ngập yêu ma quỷ quái, ta nhập vào Tiểu Hổ mượn âm khí ở đó tu hành, bị quỷ bà nhìn ra, bà ta mấy lần tới tìm ta gây phiền toái, lại bị ngươi đả thương, có ngươi tương trợ, hiện tại ta không cần dựa vào khối thân thể phàm tục này nữa, ha ha!”

“Dừng tay!”

Ngụy Mĩ Phượng cổ vì bị áp chế phát ra thở dốc thống khổ, Niếp Hành Phong vội vàng tiến lên kéo tay Tiểu Hổ ra, ai ngờ hô hấp như ngừng lại, bị thứ xúc giác lạnh như băng đè lại trên đỉnh đầu, trước mắt ánh lửa bắn ra bốn phía, quái thú hiện ra nguyên hình, sau lưng Tiểu Hổ lộ ra thân hình xà chín đầu đang biến hoá, cổ vặn vẹo, gắt gao vây khốn Niếp Hành Phong, anh nhất thời cảm thấy trong cơ thể có luồng sinh khí mãnh liệt đang bị hút

https://thuviensach.vn

nhanh ra khỏi người, tim đau đớn vô cùng, tựa như cảm giác đã trải qua lần trước ở kho hồ sơ.

Thanh âm khàn khàn ở bên tai cười gằn: “Sức mạnh cũng không đại biểu tất cả, chỉ cần tìm được nhược điểm của đối phương, muốn đánh bại bọn họ một chút cũng không khó, ví dụ như nhược điểm của hỏa hồ là trượng phu ả, mà nhược điểm của ngươi chính là em trai ngươi và Trương Huyền.”

“Chẳng lẽ mục đích cuối cùng ngươi hại Ngụy Mĩ Phượng là vì dẫn ta tới đây?” Sức lực từng chút bị hút ra, Niếp Hành Phong giữa lúc hoảng hốt trong đầu chợt lóe, nghĩ tới cái gì.

“Ha ha, không tồi, ngay từ đầu thứ ta muốn không phải thập linh, mà là ngươi! Bọn họ chính là thuốc dẫn trợ ta tu hành, mà ngươi mới là thuốc tốt chân chính, biểu hiện của ngươi ở kho hồ sơ đã chứng minh ta không nhìn lầm, hút linh khí của ngươi, ta liền chân chính sống lại, bất quá lúc ấy ngươi trên người có huyết chú của Trương Huyền, ta không thể hoàn toàn đoạt được hết linh lực của ngươi, cho nên chỉ có thể tạm thời buông tha, hiện tại bảo hộ linh của ngươi đang bảo vệ cho em trai ngươi, Trương Huyền ở địa ngục, huyết chú đã muốn mất đi hiệu lực, mà Lâm Thuần Khánh thì đang vội vàng vì niệm thần chú cầu phúc cho cậu ta, như vậy, ngẫm lại xem, còn có ai có thể cứu được ngươi?”

Khó trách Duệ Đình dù không phải là bốn trụ thập linh, lại vẫn bị truy sát, Hoá ra nó chính là mồi câu thứ hai dẫn mình mắc câu.

Hô hấp càng ngày càng khó khăn, Niếp Hành Phong trước mắt nhanh chóng hiện lên những hình ảnh liên tiếp —— Thẩm Kiện chết, em trai gặp nạn, Chu Lâm Lâm bị tai nạn xe cộ, còn có Tiểu Bạch sống lại, tựa hồ tất cả từ khi bắt đầu liền đều đã được thiết lập tốt. . . . . .

Anh vươn tay ấn mạnh chuông gọi ở đầu giường, lại không thấy có ai đáp lại, pháp lực Cửu Anh không ngừng tăng cường, âm khí tràn ngập cả

https://thuviensach.vn

gian phòng bệnh, cường lệ đến trình độ anh vô pháp chống đỡ.

Tê nhận, cổ khí tê nhận. . . . . .

Giãy dụa nâng tay lên, mắt lạnh nhạt nhìn khuôn mặt xấu xí dữ tợn trước mặt, đây không phải khuôn mặt một đứa bé nên có, tràn ngập tàn bạo và hung ác, giống như ác quỷ địa ngục.

“Sức mạnh có đôi khi đại biểu cho tất cả!”

Tê nhận rốt cục theo ý niệm mãnh liệt hiện lên trong bàn tay, phóng ra ánh sáng chói mắt, Niếp Hành Phong giơ tay chém xuống, lưỡi đao xẹt qua một luồng ánh sáng, cắm vào trước ngực cơ thể người của Cửu Anh, lạnh giọng quát: “Đến địa ngục đi!”

“Không. . . . . .”

Ánh sáng bảy màu lấp lánh, trong mắt Tiểu Hổ hiện lên sự sợ hãi, phát ra một tiếng gào thét thê thảm, run rẩy té trên mặt đất, Cửu Anh tuy nói là có chín mệnh, nhưng lại không có hoàn toàn thoát ly nhân thể trói buộc, không thể ngăn cản được sự sắc bén của cổ khí.

Quái thú chín chi tản ra, hóa thành khói đen từ trên đỉnh đầu Tiểu Hổ thoát ra, ở không trung không ngừng biến ảo thành các loại hình thể quỷ dị, lập tức bị ánh sáng rực rỡ bốn phía của tê nhận đánh trúng, một hạt châu rơi xuống, xung quanh hạt châu hiện lên sắc đỏ nhàn nhạt, thản nhiên an bình.

Đây chính là nội đan của hỏa hồ, Niếp Hành Phong xoay người nhặt lên, chậm rãi đi ra ngoài, ra phòng bệnh, mới nghe được tiếng chuông gọi vang ầm, y tá vội vàng chạy tới, hỏi anh, “Tiên sinh, xảy ra chuyện gì?”

Kinh hồn chưa định, Niếp Hành Phong mệt mỏi tựa vào trên vách tường, chỉ chỉ phòng bệnh, “Đi xem đi, mẹ con bọn họ có thể có nguy hiểm.”

https://thuviensach.vn

Y tá chạy vào, bên trong rất nhanh vang lên âm thanh báo động dồn dập, sau đó có vài y tá từ phòng trực ban vội vàng chạy đến, vọt vào phòng bệnh, Niếp Hành Phong quay đầu nhìn lại, thấy trên cửa phòng bệnh ánh đèn cấp cứu sáng lên.

Anh im lặng xoay người, đi vào ban công ở cuối hành lang, bên ngoài gió thổi mạnh, hai má có chút lạnh lẽo, là mưa thu lạnh như băng đập vào mặt.

Niếp Hành Phong trong lòng thầm gọi Nhan Khai, rất nhanh, thân hình Nhan Khai liền xuất hiện ở trước mắt, hắn sớm cảm ứng được Niếp Hành Phong gặp nguy hiểm, nhưng không có mệnh lệnh của chủ nhân nên không thể tiến đến cứu giúp.

“Duệ Đình bọn họ vẫn khỏe chứ?”

“Còn đang ngủ say.”

Để tránh phiền toái, ngủ là biện pháp tốt nhất, cho nên Nhan Khai thi pháp làm cho đám Niếp Duệ Đình vẫn bảo trì tình trạng chìm trong giấc ngủ.

Niếp Hành Phong đem nội đan hỏa hồ giao cho Nhan Khai, “Hắn là phụ thân của Tiểu Ly, bị Cửu Anh vây khốn nguyên hình, ngươi xem dùng pháp thuật gì mới có thể làm cho hắn khôi phục.”

Nhan Khai tiếp được, thấy Niếp Hành Phong xoay người rời đi, vội đuổi theo, đưa tay đặt ở đầu vai anh, cảm giác mát lạnh lướt nhẹ qua, miệng vết thương trên vai Niếp Hành Phong đã hoàn toàn khép lại, Nhan Khai thỉnh cầu nói: “Chủ nhân, xin cho ta cùng đi với ngài.”

“Giúp ta chăm sóc Duệ Đình và ông nội, ta sẽ trở lại nhanh thôi.” Nếu như có thể toàn mạng quay về.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong đi vài bước lại dừng lại, xoay người hỏi: “Dưới tình huống gì, thứ bị phong ấn có thể tự động giải ấn?”

“Khi sức mạnh của nó cao hơn linh lực của người phong ấn, hoặc là. . . . .” Nhan Khai nhìn chăm chú Niếp Hành Phong, “Lúc nó nhận chủ.”

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9

Niếp Hành Phong ra khỏi bệnh viện, đứng trước máy bán tự động mua một bao thuốc, ngồi lên xe đốt lửa, hít sâu hai lần.

Trước kia thỉnh thoảng khi tâm tình buồn bực thì anh sẽ hút thuốc, sau bị Trương Huyền giáo huấn mấy lần nên không có động tới, hiện tại Trương Huyền không ở đây, hút một chút cũng không việc gì, bởi vì anh thực sự cần có thứ gì đó để trấn tĩnh bản thân.

Hít mấy hơi là đã hút xong điếu thuốc lá, Niếp Hành Phong bình tĩnh quyết định, khởi động xe, hướng về phía cần đi chạy như bay.

Núi Vân Vụ, Ngụy giới.

Đã là rạng sáng nhưng không trung lại vẫn âm trầm đen tối như trước, mây đen dày đặc, giống như nơi này vĩnh viễn không có thời khắc nào là có ánh sáng, hạt mưa lạnh lẽo rơi, rất nhanh trên mặt kính thủy tinh đã bị bảo phủ đầy nước mưa.

Trước mắt không ngừng có bóng trắng hiện lên, trên xe thỉnh thoảng lại xuất hiện những bóng người yên lặng ngồi trên ghế, thấy không rõ dung mạo, chỉ thấy tóc đen bay bay ở giữa không trung, âm trầm lạnh lẽo phất về phía Niếp Hành Phong.

Bây giờ mà là mùa hè thì tốt rồi, ngay cả điều hòa cũng không cần phải bật.

https://thuviensach.vn

Gần đây gặp quỷ còn nhiều hơn là gặp người, Niếp Hành Phong đã sớm tập mãi thành thói quen, “Các tiểu thư, phiền toái đổi sang tạo hình có cá tính một chút đi, kiểu tóc rũ rượi này đã sớm quá hạn rồi.”

Hình ảnh nháy mắt biến mất, bất quá phía trước du hồn vẫn lượn lờ như cũ, Niếp Hành Phong lái xe rất nhanh, làm đống âm hồn chặn đầu bị đâm cho thất linh bát lạc, anh hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ với những tiếng gào thét tức giận không ngừng truyền đến ở đằng sau xe.

Rốt cục đã tới Ngụy giới, không, phải nói là quỷ giới, Trương Huyền cũng không có nói sai, nơi này là Ma Vực của quỷ giới, là khu vực thuộc về âm phủ.

Phía trước núi đá gập gềnh cao chót vót, đường đã hết, nhưng Niếp Hành Phong coi như không thấy, tiếp tục nhấn ga vọt mạnh về phía trước, trước mắt ngay khi một luồng sáng hiện lên, một con đường lớn thẳng tắp rộng mở thông suốt, phía trước con đường sương mù dày đặc, nhìn không tới cuối, sắc trời tối tăm như đêm khuya, du hồn dã quỷ bay lượn ở hai bên, phát ra tiếng gào nho nhỏ.

Đang liều lĩnh lái xe đi loạn giữa đường, phía trước đột nhiên có một thân ảnh xuất hiện, hướng về phía đầu xe rống lớn: “Người sống như ngươi chạy tới nơi này làm gì! ?”

Đúng là quỷ bà bà mà Niếp Hành Phong đã gặp mặt mấy lần, mặt bà ta xanh lét, không biết là vì tức, hay đó là bộ dạng vốn có của Quỷ Hồn.

Niếp Hành Phong nhảy xuống xe, phun thuốc lá ở trong miệng ra, nói: “Tới tìm bà.”

“Tìm ta?” Quỷ bà cười lạnh: “Ngươi chán sống, tìm đến quỷ để tâm sự sao?”

https://thuviensach.vn

“Không, ta phải xuống địa ngục cứu người, quỷ giới là địa bàn của bà, ta biết bà là người dẫn độ cho người chết, có thể chỉ điểm cho ta nên đi như thế nào.”

Anh từng rơi vào địa ngục khi ở ngụy giới, có thể thấy được nơi này là cửa vào đi thông đến âm phủ, lời nói của Cửu Anh cũng chứng thực suy đoán của anh, ở dưới tình huống không có âm phù thông hành, anh chỉ có cách tìm đến quỷ bà.

“Tại sao ta phải giúp ngươi?” Quỷ bà khặc khặc dữ tợn cười, ánh mắt nhìn Niếp Hành Phong tràn ngập oán độc.

Bà ta kéo ống tay áo lên, trên cánh tay lộ ra vết sẹo sâu đến mức có thể thấy được xương cốt, hung hăng nói: “Nhìn xem ngươi đã làm chuyện tốt gì, vết roi lần trước ngươi quất ta đến bây giờ vẫn còn chưa lành!”

“Lần đó lỗ mãng ra tay là ta không đúng, ta hiện tại xin lỗi bà, bà có thể không tiếp nhận, nhưng ta hy vọng bà giúp ta, điều kiện tuỳ bà chọn, chỉ cần ta có thể làm được.”

Anh là thiệt tình xin lỗi, quỷ bà hấp âm khí trên người Tiểu Hổ có lẽ là vì ham muốn của bà ta, nhưng là vô tình khắc chế Cửu Anh, nhưng anh lại lỗ mãng ra tay ngăn cản, còn làm quỷ bà bị thương, bất quá sau đó quỷ bà cũng hại anh mấy lần, mọi người huề nhau, ai cũng không nợ ai.

“Hừ hừ, nằm mơ đi!”

Quỷ bà ở trong này mấy trăm năm, vẫn là lần đầu bị tổn thất vì một phàm nhân, làm sao có thể nuốt nổi cơn tức này.

Quỷ bà oán hận nói, đột nhiên con ngươi mờ nhạt nhìn về phía Niếp Hành Phong, lộ ra nụ cười giả tạo, tươi cười ở trên khuôn mặt màu xanh đậm đó, thật sự có đủ kinh khủng, thế cho nên Niếp Hành Phong rất muốn nhắc nhở bà ta, là có chuyện cứ nói, không cần mỉm cười phục vụ.

https://thuviensach.vn

“Ta có thể giúp ngươi đi địa ngục, nhưng sau khi xong việc muốn dùng dư thọ của ngươi để trao đổi, có đồng ý hay không?”

Bà ta nhìn ra được dị bẩm của Niếp Hành Phong, dù sao đưa hắn đi địa ngục bất quá chỉ là nhấc tay chi lao, hắn nếu chết ở địa ngục, nhất định suốt đời thống khổ không chịu nổi, mặc dù may mắn thoát được, dư thọ cũng là của mình, mặc kệ là kết quả nào thì mình cũng không có hại.

“Dư thọ?” Niếp Hành Phong do dự một chút, nhớ tới ông nội và em trai, lại nghĩ đến bộ dáng thống khổ của Trương Huyền và Tiểu Ly ở địa ngục, đành bất chấp, nói: “Đồng ý!”

Quỷ bà phát ra tiếng cười to vui vẻ, vươn móng tay dài nhọn ở lòng bàn tay Niếp Hành Phong cắt thành một vệt máu thật dài, đem máu chảy ra thu vào bàn tay mình, nói: “Khế ước thành lập!”

Niếp Hành Phong nhìn xem bàn tay, miệng vết thương khép lại rất nhanh, chỉ để lại một vết sẹo màu đen sẫm.

“Kỳ thật, ngươi không cần chạy tới cầu ta, trên tay ngươi còn có ngọc Càn Khôn có thể xuyên qua âm dương thời không, căn bản không cần ta tương trợ.”

Quỷ bà giật giật viên ngọc quấn trên cổ tay Niếp Hành Phong, vẻ mặt cười gằn, “Chỉ tiếc khế ước đã lập, không thể tiêu hủy, ngươi hiện tại có phải rất hối hận hay không?”

Một chút cũng không, anh đã sớm đoán được công dụng của ngọc xanh, nhưng mà lại không biết sử dụng như thế nào, cho nên chỉ có thể đến xin quỷ bà giúp đỡ.

“Đem ngọc Càn Khôn đặt ở ngực, gửi ý niệm của ngươi đến cho nó, ý niệm càng mạnh, sức mạnh của nó lại càng lớn, làm cho nó mang ngươi đi đến thời không trong bát nhiệt địa ngục mà Trương Huyền và Ngự Bạch

https://thuviensach.vn

Phong mới vừa rơi xuống, tìm được bọn họ xong, lập tức dẫn bọn hắn trở lại không gian ý niệm của ngươi, nếu không kết cục của bọn họ sẽ giống như lúc trước vĩnh viễn ở lại địa ngục, châu tuyến là thứ dẫn dắt các ngươi phản hồi dương gian, sẽ hợp lại với hồng tuyến cứu mạng của Lâm Thuần Khánh, đi đường cẩn thận, nơi đó còn có lão bằng hữu của ngươi đấy."

Niếp Hành Phong đem ngọc Càn Khôn để trước ngực, nhắm mắt mặc niệm khoảng khắc Ngự Bạch Phong rơi vào không gian kia hắc ám, chỉ cảm thấy giữa lưng bị vỗ một chưởng, liền không tự chủ được đầu cắm xuống.

Phía trước liệt hỏa nóng cháy, hai bên hai má đau xót như bị bỏng, Niếp Hành Phong mở mắt ra, chỉ thấy có thân ảnh màu trắng đang nhanh chóng sa xuống giữa vực sâu biển lửa, anh xông lên phía trước bắt lấy đai lưng đối phương, quát: "Mau nắm lấy hồng tuyến!"

Ngoảnh lại thấy Niếp Hành Phong, Ngự Bạch Phong có chút kinh ngạc, không dám chậm trễ, thừa dịp anh ta giữ chặt mình, hai tay vội vàng túm lấy hồng tuyến đang rơi xuống, trên sợi dây có tẩm qua nước bùa, ở giữa ngọn lửa phát ra ánh sáng rực rỡ.

Hồng tuyến bị kéo về, xa xa nghe được giọng nói của Trương Huyền, "Có lầm hay không? Này cũng không phải diễn xiếc, thời khắc mấu chốt cắt dây bảo hộ, là đang muốn khảo nghiệm lực phản ứng của ta sao? A, chủ tịch, anh sao cũng chạy xuống đây?"

Nghe thấy tiểu thần côn hồ ngôn loạn ngữ, Niếp Hành Phong cảm thấy yên lòng, hỏi: "Tiểu Ly thế nào?"

"Niếp đại ca, em ở trong này. . . . . ." Thanh âm nho nhỏ từ trong lòng ngực Trương Huyền vang lên, Tiểu Hồ ly thò đầu lên, lộ ra hai cái lổ tai lông xù xù.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều đã tụ tập đầy đủ, Niếp Hành Phong không dám do dự, trong lòng vội mặc niệm không gian của mình, quát: “Đứng vững !”

Trước mắt đột nhiên hiện lên ánh sáng trắng bao quanh mọi người, dần dần di chuyển tới giữa hỏa ngục thì dừng lại, Trương Huyền vì bảo hộ Tiểu Hồ ly, chật vật té ngã trên mặt đất, Niếp Hành Phong bước lên phía trước kéo cậu dậy.

“Anh hút thuốc ?” Ngửi được mùi thuốc lá trên người Niếp Hành Phong, Trương Huyền rống to.

“Tôi nói rồi tâm tình không tốt hay tình hình đặc biệt thì tôi sẽ hút thuốc.”

“Tôi cũng đã nói qua sau này không được hút thuốc!”

Ngự Bạch Phong ra hiệu ngừng lại, ngăn cản hai người cãi nhau, hỏi một vấn đề thực tế, “Đây là ở đâu?”

“Là không gian của ta, quỷ bà tặng ta tới.”

“Ngốc à, anh cần phải kéo chúng ta quay về dương gian, mà không phải chơi trò xuyên qua ở giữa địa ngục!” Trương Huyền lại rống.

“Không xuyên qua thì tôi căn bản không cứu được mọi người, yên tâm, nơi này rất an toàn.”

Nếu là ở không gian của Trương Huyền, bọn họ nhất định sẽ rơi vào địa ngục, nếu muốn thay đổi vận mệnh tương lai, chỉ có thể đến không gian thuộc về mình.

Niếp Hành Phong nhìn chung quanh, nơi nơi đều là núi lửa nóng cháy, du hồn gào thét la hét, anh kéo kéo sợi hồng tuyến tới trước ngực, ngọc Càn Khôn biến ra một sợi dây trắng vươn thẳng qua ngọn lửa ở phía trước.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Bạch, ngươi cũng tới cứu ta, cừ quá!”

Phát hiện Ngự Bạch Phong ở đây, Hoắc Ly vui vẻ chui từ trong y phục của Trương Huyền ra, lẻn đến trên người hắn, cái đuôi vung lên, cuốn lấy cổ hắn.

“Người liều chết tới cứu em chính là đại ca em đấy có biết không hả! Đồ tiểu hồ ly vô tâm vô phế, đem em đánh hạ địa ngục chính là hắn, hại em không thể luân hồi chính là hắn, em sao mà một chút trí nhớ cũng không có thế hả, còn xem hắn như báu vật!”

Hoắc Ly hoàn toàn không phản ứng với sự phẫn nộ của Trương Huyền, đầu dùng sức cọ cọ Ngự Bạch Phong, bày tỏ sự vui vẻ.

Niếp Hành Phong giữ chặt Trương Huyền, trong lòng nghĩ đến đàn tế của Lâm Thuần Khánh ở dương gian, hiện tại quan trọng chính là phải trở về, muốn cãi nhau sau này có rất nhiều cơ hội.

Hồng tuyến dưới sự điều khiển của ý niệm mà căng ra, Niếp Hành Phong cảm thấy có một lực mạnh đang truyền đến theo sợi dây trắng, lúc này lại nghe thấy Ngự Bạch Phong kêu to: “Cẩn thận!”

Sau đầu có tiếng gió, Niếp Hành Phong bị Trương Huyền kéo xuống, lửa cháy xẹt qua trên đỉnh đầu bọn họ, kẻ phun lửa chính là quái vật lớn cao tới mấy trượng, thân như giao long, đầu giống như mãng xà, từ bên hông chia làm chín nhánh, không ngừng qua lại co duỗi, phụt ra lửa đen nước bẩn, ánh lửa và nước dữ nháy mắt vây quanh ba người.

Hoá ra lão bằng hữu quỷ bà nói là chỉ Cửu Anh, nó bị mình đánh tiến địa ngục, gặp cũng không kỳ quái.

“Chủ tịch, đây là cái anh gọi là an toàn?” Tránh né yêu thú dữ tợn phun khói nước, Trương Huyền giận trừng Niếp Hành Phong.

https://thuviensach.vn

“Bạch tuộc thật là lớn!” Tiểu Hồ ly ngạc nhiên kêu to.

“Là quái thú Cửu Anh!”

Rất xem thường Tiểu Hồ ly không hiểu biết, Trương Huyền tức giận sửa lại, tiện tay rút ra pháp khí bảo kiếm ở bên hông mà Lâm Thuần Khánh đốt cho mình, miệng niệm thần chú, đem bảo kiếm ném về phía quái thú, Ngự Bạch Phong cũng giơ cao tay chém ra vô ảnh thần kiếm, giữa tiếng tê rống ba nhánh cổ của quái thú đồng thời bị chặt đứt, nhưng những nhánh khác lại hung ác vươn tới.

“Chúng ta giống như chạy vào trong phim kịnh dị đấu với quái thú dưới đáy biển, cắm nhiều đao như vậy mà nó không bị gì!”

Nhìn đến ba cái cổ bị chặt đứt kia lại dài ra, Trương Huyền kêu to, bảo kiếm pháp khí không ngừng bắn ra, nhưng khả năng mộc lại của quái thú quá mạnh mẽ, bên này chém đi, bên kia dài ra, khiến cho bọn họ xoay xở không kịp.

Niếp Hành Phong đứng ở bên cạnh nhìn thấy sốt ruột vô cùng, vô luận anh dùng ý niệm thúc dục như thế nào, tê nhận cũng không hiện ra, sợi dây trắng dẫn đường cho bọn họ của ngọc Càn Khôn không ngừng vươn lên, lại nhiều lần bị nước lửa của Cửu Anh phun ra ngăn cản. Nó từ sau khi bị Hậu Nghệ bắn chết, liền vẫn ngủ ở địa ngục, nơi này là thế giới của nó, hơn nữa chín đầu đồng thời công kích, làm cho Trương Huyền và Ngự Bạch Phong luống cuống tay chân, căn bản không rảnh rỗi để mà chạy trốn.

“Lưu lại Niếp Hành Phong, tha các ngươi đi!” Âm thanh khàn khàn vang lên, nghe không ra là từ cái cổ nào phát ra.

Trương Huyền tùy tay chặt đứt một đầu của quái vật, giữa lúc vội vàng không quên giơ một ngón giữa lên với nó, mắng: “Theo ta giành chiêu tài miêu, đừng mơ tưởng!”

https://thuviensach.vn

Một chút không cẩn thận, sừng của quái vật quét ngang tới trước người cậu, tình thế hung hiểm, Niếp Hành Phong vội phi thân nhào về phía trước, tay phải giơ lên, dưới chấp niệm mãnh liệt quang mang chớp hiện, tê nhận rốt cục hiện lên trong lòng bàn tay, giơ tay chém xuống đâm vào mắt quái vật, nó rống to thân mình tán thành sương khói.

Pháp khí dương gian không thể có hiệu lực ở âm phủ, nhưng tê nhận là vũ khí thời viễn cổ, ngay cả lệ khí âm phủ cũng vô pháp kìm hãm nó, một chiêu đắc thủ, Trương Huyền còn chưa kịp trầm trồ khen ngợi, một nhánh cổ khác của quái thú liền vọt đến công kích, cái đầu vốn tán thành sương khói kia rất nhanh lại khôi phục nguyên hình.

“Có lầm hay không, người này là dùng vật liệu gì để lắp ráp thành vậy, ngay cả tê nhận đều giết không chết!”

Cửu Anh sinh ra lúc thiên địa sơ khai, hấp thu linh khí trời đất, âm dương nguyên khí lần lượt thay đổi, mà hoá sinh thành xà quái cửu đầu, vô hồn vô phách, hơn nữa lại có chín mệnh trong người, cho nên chỉ cần một mạng vẫn còn, là có thể thu thập âm khí khôi phục lại, này đó Trương Huyền đều biết, nhưng cậu không nghĩ ngay cả tê nhận cũng không đối phó được quái thú này.

Trương Huyền nhíu mày, đột nhiên mắng to: “Bắc đế âm vương chết tiệt, là ngươi giở trò quỷ đúng không?”

Cửu Anh dù lợi hại cũng không có thể rơi vào địa ngục rồi mà còn kiêu ngạo như vậy, không có sự ngầm đồng ý của địa ngục quân vương, nó đã sớm đi bát nhiệt địa ngục chịu khổ, sao còn có thể ở đây ngăn chặn bọn họ?

Thanh âm xa xôi từ bốn phương tám hướng truyền đến, “Ngô (ta) cùng hỏa hồ bộ tộc ký kết huyết khế vạn năm, hôm nay nếu ngươi muốn phá giải khế ước, mang hồn phách này trở về dương gian, thì phải xuất ra bản lĩnh

https://thuviensach.vn

của ngươi, nếu ngươi ngay cả điểm này cũng làm không được, thì đừng có vọng tưởng đến đảo loạn âm phủ!”

“Hoá ra thấy ta đem người mang đi nên trong lòng khó chịu, cố ý làm cho con quái vật này mai phục tại đây, âm đế lão nhân, ngươi là không phải tới thời mãn kinh, mới gàn dở khó chịu như vậy?”

Bốn phía lửa cháy nổi lên, bắn về phía Trương Huyền, nếu không phải cậu trốn nhanh, thì đã bị hỏa long cuốn vào giữa núi đao biển lửa.

Tiểu thần côn cho dù ở trước mặt âm vương cũng kiêu ngạo như vậy, Niếp Hành Phong có chút không biết làm sao, bất quá lời của âm vương nói trúng ngay ý muốn của anh, lập tức hỏi: “Nếu chúng ta có thể mang Tiểu Hồ ly đi, có phải khế ước giữa ngươi và hỏa hồ tộc sẽ chấm dứt hay không?”

Sau một hồi trầm mặc, thanh âm kia nói: “Phải”

Thấy Niếp Hành Phong mỉm cười, Trương Huyền tim đập mạnh một cái, cậu rất hiểu chiêu tài miêu, chỉ khi có mưu tính gì với đối thủ, anh mới có thể cười âm hiểm đến như vậy.

“Này, không phải là anh có kế hoạch gì đó chứ?” Trương Huyền ghé lại nhỏ giọng hỏi.

“Ừ, hãy chuẩn bị rời đi bất cứ lúc nào!”

Niếp Hành Phong vừa nói xong, trên tay Trương Huyền đã xuất hiện thêm một cái súng ống cỡ lớn, thân súng quá nặng, tay cầm súng của cậu bị kéo thấp xuống, “My god, Khánh thúc thật sự là hào phóng, ngay cả hoả tiễn cũng đốt.”

“Là anh bảo ông ấy chuẩn bị, chỉ cần đồng ý chi tiền, máy bay chiến đấu ông ấy cũng sẽ đốt cho chúng ta.” Niếp Hành Phong khua khua tê nhận,

https://thuviensach.vn

bình tĩnh nói.

Anh biết chuyến đi địa phủ này nhất định là nguy hiểm chồng chất, cho nên mới bảo Lâm Thuần Khánh đốt các loại vũ khí tới, nhưng không ngờ tới Cửu Anh sẽ ở đây, có hoả tiễn, đối phó với quái vật này sẽ dễ hơn nhiều.

Cửu Anh biết tê nhận lợi hại, không dám tới gần Niếp Hành Phong, chuyển sang công kích Ngự Bạch Phong, Trương Huyền nhân cơ hội bật chốt mở của súng, một đường lửa bay vọt lên, đánh nát hai cái cổ của nó, chính cậu cũng bị lực phản chấn hất lùi ra sau, quay đầu xem Niếp Hành Phong, "Wow, trò này 'biểu diễn' rất có trình độ, anh có muốn thử một chút không?"

Lại thêm một cây đại bác xuất hiện, Niếp Hành Phong khoanh tay cầm lấy, sóng vai cùng Trương Huyền, hỏi: "Em có biết năm đó Hậu Nghệ giết chết Cửu Anh như thế nào không?"

"Dùng liên hoàn tiễn, cùng một lúc bắn trúng chín đầu của nó, làm cho nó không thể nhàn rỗi hấp thu linh khí."

Nói xong lời này, hai người đồng thời bóp cò súng, pháo nhằm thẳng về phía chín cái đầu ngẩng cao vặn vẹo của quái thú, nhất thời máu tươi bắn ra tán loạn, Cửu Anh tứ chi rời ra, lớn tiếng kêu gào rơi vào ngọn lửa bừng bừng do chính mình phụt lên.

"Mau bắt lấy tay của tôi!"

Khi ánh lửa vọt lên, Niếp Hành Phong chỉ cảm thấy hồng tuyến đột nhiên căng ra, anh ném vũ khí xuống dùng sức bắt lấy tơ hồng, Trương Huyền nhảy lên ôm lấy thắt lưng anh, Ngự Bạch Phong thì giữ chặt một bàn tay Niếp Hành Phong, ý niệm tập trung nghĩ về điểm đến, hồng tuyến hóa thành một luồng sáng trắng, bay thẳng hướng về khoảng không phía trước.

https://thuviensach.vn

Từ bốn phía không ngừng truyền đến tiếng kêu rên thảm thiết của âm hồn địa ngục, thảm cảnh ở bát đại địa ngục ở nháy mắt xẹt qua trước mắt mọi người, mắt thấy sẽ rời đi địa ngục không gian, Niếp Hành Phong đột nhiên phát giác cổ tay bị kéo căng, trọng lực thật lớn truyền đến, làm bọn họ lại không tự chủ được rơi xuống phía dưới, cúi đầu nhìn, đã thấy một con quái thú khổng lồ bay vọt lên, túm lấy vọt áo của Ngự Bạch Phong, phía dưới quái thú là lửa cháy khôn cùng, theo nó thoát ra lao thẳng tới.

Thật sự là trăm chừng chi trùng, tử mà không cương (rết trăm chân, chết vẫn đứng, ý nghĩa đã giải thích ở chương nào đó rồi), Niếp Hành Phong không còn có tay nào để lấy tê nhận ra, Trương Huyền cũng đã đem vũ khí ném xuống hết rồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy nó cuốn chặt lấy Ngự Bạch Phong, vặn vẹo bò lên.

“Quái vật trong phim kịnh dị bình thường cũng không có chết hẳn một lần, nhất định sẽ quay trở lại, bất quá nó không có bao nhiêu khí lực, Tiểu Bạch mau đá nó rớt xuống!” Tiểu hồ ly từ trong lòng ngực Ngự Bạch Phong ló đầu ra kêu to.

Quái vật là không có bao nhiêu khí lực, nhưng sức lực của hắn cũng không còn mấy nữa.

Ngự Bạch Phong ngửa đầu xem sợi hồng tuyến cứu mạng bị kéo tuột thẳng xuống phía dưới, mắt thấy sắp phải rơi xuống đằng hoạt địa ngục (đã chú thích ở chương nào đó ^_^), hắn quyết định, lấy tay đem Tiểu Hồ ly đưa cho Trương Huyền, nói: “Nắm chặt.”

Liệt hỏa âm phủ đập vào mặt, Tiểu Hồ ly sợ tới mức lập tức giơ cả bốn chân lên, dùng sức bắt lấy Trương Huyền, đã thấy Ngự Bạch Phong nhẹ buông tay, thả người cùng Cửu Anh rơi xuống, ngọn lửa hung ác vươn lên đốt cháy, nháy mắt chôn vùi hắn và quái thú ở giữa biển lửa quay cuồng.

“Tiểu Bạch. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Trong tiếng kêu thê lương của Tiểu hồ ly, mọi người theo luồng sáng phi thẳng về phía trước, trước mắt ánh nắng sáng chói, lóa cả mắt, mọi người thoát ra khỏi quỷ môn quan, cùng nhau ngã xuống giữa đạo trường của Lâm Thuần Khánh, giữa đạo trường hương khói lượn lờ, là khói còn lại sau khi đốt tiền và pháp khí, Lâm Thuần Khánh nhìn thấy bọn họ, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra nụ cười.

“Hoan nghênh trở về!”

Trương Huyền nguyên thần quay về thể xác, ngồi xuống lắc đầu, sau khi tin chắc là đã trở lại dương gian, lập tức ôm chặt Niếp Hành Phong đang ở bên cạnh.

“Chủ tịch anh thật là giỏi, yêu anh chết mất!”

Niếp Hành Phong hơi hơi cứng đờ, cũng vươn tay ôm lấy Trương Huyền, khẽ nói: “Tôi cũng yêu cậu . . . . .”

“Tiểu Bạch! Tiểu Bạch đã chết, hu hu . . . . . .”

Hoắc Ly hồn phách trở về vị trí cũ, cái đuôi hồ ly lúc lắc, việc làm đầu tiên sau khi thức tỉnh chính là lên tiếng khóc lớn.

“Đừng thương tâm, mèo kiểu gì cũng chết, a không, mèo có chín cái mạng, có lẽ nó còn chưa có chết. . . . . .”

Trương Huyền hiếm khi tử tế nói một câu, đổi lấy chính là tiếng nức nở càng ầm ĩ hơn nữa của Tiểu Hồ ly, “Nhất định là chết rồi, trong phim kịnh dị đều diễn như vậy, vai phụ anh hùng cứu vai chính, cùng quái vật đồng quy vu tận. . . . . .”

Niếp Hành Phong lấy ngọc Càn Khôn đặt ở trước ngực ra, thân ngọc sáng lóng lánh, một luồng sáng xanh vọt ra bay vào trong cơ thể Tiểu Bạch.

https://thuviensach.vn

“Ồn đã chết! Hồ ly ngốc, ta cứu ngươi về không phải để nghe ngươi khóc ầm ĩ như vậy.” Thanh âm thật nhỏ truyền ra, Tiểu Bạch giơ chân mèo dụi dụi mắt, ngồi dậy.

Hoắc Ly sợ tới mức nhảy dựng lên, lắc lắc cái đuôi hóa thành đứa bé cỡ tám, chín tuổi, nó bị đánh tan hồn phách, đạo hạnh tu luyện năm trăm năm đều đã không còn lại bao nhiêu, có thể biến trở về hình người đã là kỳ tích, bất quá đi không được vững, lúc lắc lảo đảo đi tới trước mặt Tiểu Bạch, ôm chặt lấy con mèo nhỏ.

“Meo, hồ ly ngốc, ngươi muốn bóp chết ta sao? Mau buông tay!”

Bị rống giận, Hoắc Ly vội buông tay ra, nhếch miệng cười: “Tiểu Bạch, ngươi thật sự sống lại ?”

“Ở trong nhân sinh của ta, ta là vai chính, cho nên ta sẽ không chết! Về sau ít xem mấy bộ phim kịnh dị vớ vẩn đi, càng xem càng ngốc.” Tiểu Bạch lắc lắc cổ, thực kiêu ngạo ra lệnh.

Tiểu hồ ly quen thói nghe lời, vội vàng gật đầu, “Nhưng mà Tiểu Bạch, thân thể của ngươi đâu?”

“Xuống địa ngục.”

Lúc ấy tình huống nguy cấp, thân thể cùng sinh mệnh, nó chỉ có thể lựa chọn một cái, nó đương nhiên tuyển sinh mệnh, chỉ cần còn sống là còn có hy vọng, tuy rằng đây là cơ thể mèo, nhưng nghĩ đến bên người có con hồ ly ngốc luôn để cho mình áp bách, Tiểu Bạch liền cảm thấy được sinh mệnh vẫn là rất tốt đẹp.

“Hic, Tiểu Bạch bộ dáng của ngươi trước kia rất đẹp, đều là bởi vì ta mới phải biến trở về làm mèo, ta sau này nhất định sẽ chăm chỉ luyện pháp thuật, tương lai sẽ đem ngươi biến trở về hình người!”

https://thuviensach.vn

Hoắc Ly khóc sướt mướt thiệt tình thông báo, Tiểu Bạch ngáp một cái cổ vũ, dựa vào pháp thuật của Tiểu hồ ly biến về hình người, giống như mặt trời mọc từ phía tây, là một nhiệm vụ tuyệt đối bất khả thi.

Niếp Hành Phong đi tới, đem viên ngọc xanh một lần nữa đeo vào trên cổ Tiểu Bạch, nhẹ giọng nói: “Cám ơn.”

Ngự Bạch Phong kiêu ngạo khó tính, làm việc lại quả quyết lanh lẹ, là người rất có cốt cách, nếu có cơ hội, bọn họ có thể làm bằng hữu, đáng tiếc. . . . . .

Cắt ngang suy nghĩ của Niếp Hành Phong, Trương Huyền ở bên cạnh vỗ tay cười nói: “Tốt lắm tốt lắm, sự tình rốt cục kết thúc viên mãn, mọi người có muốn mở tiệc chúc mừng không? Tôi bao, đồng ý thì giơ tay.”

Mọi người ở đây đều đồng thời giơ tay, Hoắc Ly và Tiểu Bạch còn dùng cả hai tay, hiếm khi Trương Huyền hào phóng như vậy, không ai lại bỏ qua cơ hội ăn bớt của cậu.

Đêm đó mọi người mở tiệc chúc mừng ở Lâm gia, Ôn Sở Hoa cũng tham gia, sau khi bị Cửu Anh bám thân, Lâm Thuần Khánh sợ chị ta chịu không nổi, liền thi pháp làm cho chị ta nghỉ ngơi, chị ta tuy rằng từ đầu đến cuối không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng nghe nói đã giải quyết xong xuôi, Trương Huyền bảo sau này sẽ giúp chị ta chiêu hồn Thẩm Kiện, nên cũng hết sức cao hứng, cùng mọi người ăn uống một trận thoải mái.

Niếp Hành Phong ở Lâm gia nghỉ ngơi cả đêm, ngày hôm sau trên đường quay về chung cư, anh ghé vào bệnh viện Thánh An thăm Ngụy Mĩ Phượng, mới biết được hai mẹ con Ngụy gia đều đã qua đời vào đêm qua, Tiểu Hổ là cơ tim suy kiệt đột phát mà tử vong, sau đó không lâu Ngụy Mĩ Phượng cũng đi theo. Tiểu hộ sĩ rất khó hiểu nói với anh, bệnh tình Ngụy Mĩ Phượng vốn đã có xu hướng ổn định, chính là sau khi Tiểu Hổ phát

https://thuviensach.vn

bệnh lại đột nhiên chuyển biến xấu, hai người cơ hồ là cùng nhau rời khỏi nhân thế.

Khi Niếp Hành Phong rời đi, mơ hồ nhìn thấy trên hành lang có một người phụ nữ dắt đứa nhỏ vẫy chào anh, anh còn muốn nhìn kỹ, thân ảnh hai người đã nhạt dần, rồi biến mất trong không gian.

Tiểu Hổ là vướng bận duy nhất trong đời Ngụy Mĩ Phượng, đứa nhỏ đã chết, chị ta cũng không còn lưu luyến gì với cuộc sống, bất quá nếu suy nghĩ theo hướng khác, bọn họ có thể đoàn tụ ở thế giới bên kia, có lẽ cũng là một loại hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10

Về đến nhà Trương Huyền nằm ngã trên sô pha, vênh mặt hất hàm ra lệnh, “Tiểu Ly đi chuẩn bị cơm trưa, Tiểu Bạch đi pha trà, thuận tiện lấy báo chí lại đây luôn, chủ tịch anh cũng đừng nhàn rỗi, giúp tôi xoa bóp.”

Không ai cùng tiểu thần côn chấp nhặt, Niếp Hành Phong ngồi xuống mát xa cho cậu, Hoắc Ly thì ôm Tiểu Bạch chạy vào phòng bếp.

Thoải mái hưởng thụ sự phục vụ của Niếp Hành Phong, Trương Huyền ở trong lòng cân nhắc có nên xin chiêu tài miêu cho mình nghỉ ngơi vài ngày, lần này tróc quỷ quá sức mệt mỏi, lại là chiêu âm hồn, đấu cổ thú, cộng thêm du lịch địa ngục một ngày, suýt nữa mất đi nửa cái mạng, vất vả lâu như vậy, không nhận được đồng nào thì thôi, nhưng không thể ngay cả ngày nghỉ cũng không chịu cho chứ?

“Anh hai, mọi người đã về rồi à, mau giúp đỡ, bắt cái con lệ quỷ trong nhà em đi.”

Mát xa phục vụ hưởng thụ không được bao lâu, Niếp Duệ Đình hô to gọi nhỏ từ bên ngoài chạy vào, vẻ mặt trắng bệch, nhưng thật ra cực kỳ giống lệ quỷ trong phim kịnh dị.

“Tróc quỷ?” Nhìn xem Nhan Khai mơ hồ khoanh tay đứng giữa không trung phía sau Niếp Duệ Đình, Niếp Hành Phong kỳ quái hỏi.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm qua anh nói với Nhan Khai mọi chuyện đã giải quyết xong, bảo Nhan Khai đưa phùng Tình Tình và Chu Lâm Lâm về nhà, cũng thuận tiện thi pháp xóa bỏ trí nhớ của bọn họ, em trai hắn là tỉnh dậy từ ngày hôm qua, có Nhan Khai ở đó, không có khả năng có quỷ đến quấy rầy cậu ta.

“Một con quỷ thật lớn, ở nhà của em hoành hành ngang ngược, còn làm em ngất đi, trời ạ, em chạm được hắn, hắn còn nói chuyện với em, làm nổi cơn lốc nhỏ uy hiếp em. . . . . .”

Lại nhìn Nhan Khai, Niếp Hành Phong tựa hồ hiểu được là chuyện gì xảy ra .

“Thật xin lỗi, ta không cẩn thận làm cho cậu ta đụng phải, cậu ta liền hô to gọi nhỏ, còn làm cho mọi thứ trong nhà trở nên lộn xộn, ta liền uy hiếp cậu ta vài câu.” Nhan Khai cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nói thật, Niếp Duệ Đình là người ngu ngốc khôi hài nhất mà hắn từng gặp, sau khi chạm thấy hắn, liền như bị thần kinh cầm cái chổi chạy loăng quăng đuổi người, người đương nhiên đuổi không được, lại suýt nữa đem đống đồ cổ trong nhà đập hư hết, Nhan Khai thật sự không muốn đồ cổ rơi vào số phận tan xương nát thịt, liền thi pháp đem chúng nó trở về tại chỗ, có thể nghĩ, khi nhìn thấy đồ sứ bay đầy trời, Niếp Duệ Đình là cái loại cảm giác gì.

“Đừng lo lắng.”

Em trai mình tuy rằng là cái tên ngu ngốc,nhưng thấy cậu ta vẻ mặt kinh hoảng, Niếp Hành Phong vẫn là tiến lên vỗ vỗ bả vai cậu ta, ra vẻ an ủi, “Có Trương Huyền ở, không có quỷ dám làm gì em đâu.”

Ánh mắt đảo qua băng gạc quấn trên tay phải Niếp Duệ Đình, Niếp Hành Phong nhíu mày, “Sao lại làm chính mình bị thương thế này?”

https://thuviensach.vn

“Còn không phải là do cây cổ đao này của anh gây ra!” Niếp Duệ Đình vẻ mặt căm giận, “Em nghĩ cổ đao trấn sát, nhất định có thể dọa lệ quỷ chạy mất, cho nên mượn nó đi trấn quỷ, kết quả quỷ không trấn được, còn làm em bị thương, miệng vết thương không sâu, mà máu lại chảy không ngừng, băng gạc thuốc mỡ còn tự động bay đến, rất kinh khủng . . . . . .”

Nhớ tới lúc ấy miệng vết thương đầy máu, băng gạc thuốc mỡ tự động băng bó cho cậu, Niếp Duệ Đình run lên.

“Em đụng đến cây đao của anh!”

Niếp Hành Phong quay đầu nhìn xem vách tường, cổ đao đã không còn ở đó, đó là chỗ cư trú của Nhan Khai, máu dính vào trên lưỡi đao, dùng nửa đầu để nghĩ cũng biết không phải là chuyện tốt.

Lại nhìn Nhan Khai, trên mặt Nhan Khai vẻ bất đắc dĩ càng sâu, “Ta cái gì cũng chưa làm, là đồ ngốc. . . . . là cậu ta quá kích động, không cẩn thận làm tay bị thương. . . . . .”

Vốn muốn gọi Niếp Duệ Đình là ngu ngốc, bất quá ngẫm lại cậu ta là em trai của chủ nhân, Nhan Khai thay đổi cách nói kín đáo khác, kỳ thật cái tên ngu ngốc này buồn rầu cái quái gì, bị máu tươi của cậu ta làm dẫn, chính mình trong thời gian ngắn hạn không thể tách rời khỏi cậu ta, người phải khóc chính là mình mới đúng! Hắn luôn luôn tùy ý độc hành, nghĩ đến sắp tới ngày đêm phải ở cùng tên ngu ngốc thần kinh này, Nhan Khai mày kiếm chau lại, bắt đầu đau đầu.

“Có, có vấn đề gì thế?”

Thấy Niếp Hành Phong và Trương Huyền nghe mình nói xong, đồng thời đem ánh mắt dời về phía phía sau lưng mình, Niếp Duệ Đình hoảng sợ, lắp bắp hỏi: “Hai người là không phải nhìn thấy cái gì chứ? Không cần nói với em là hiện tại nó liền đi theo phía sau em!”

https://thuviensach.vn

Không chỉ có đi theo phía sau, còn cùng thật sự rất gần.

Niếp Hành Phong vốn nghĩ sự tình đã giải quyết xong, có thể triệu Nhan Khai trở lại, bây giờ xem ra không có khả năng, cái gì kêu tự làm bậy, không thể sống, chính là dùng cho những kẻ ngu ngốc như em trai anh.

Trương Huyền tiến lên vỗ vỗ bả vai Niếp Duệ Đình, vẻ mặt thông cảm, "Không sao, hắn sẽ không theo cậu bao lâu đâu, tự giải quyết cho tốt."

Rầm. . . . . .

Sau khi khiếp sợ ba mươi giây, Niếp Duệ Đình thân mình thẳng tắp ngã về phía sau, nghĩ đến sau này còn muốn bị quỷ triền,cậu khóc không ra nước mắt, thầm nghĩ liền cứ như vậy ngất xỉu luôn cho rồi.

Lúc chạng vạng, Niếp gia có hai vị khách không mời mà đến, một là hỏa hồ, cô ta đã hóa thành hình người, đi cùng cô ta chính là một người đàn ông trầm tĩnh lạnh lùng mặc đồ trắng, nhìn thấy bọn họ, Hoắc Ly lập tức bổ nhào tới, hỏa hồ ôm lấy nó, vẻ mặt tràn đầy yêu thương.

Đôi vợ chồng đó chính là cha mẹ của Hoắc Ly – Xích Viêm cùng Xích Nguyệt, bọn họ rời khỏi núi rừng, đi khắp nơi tìm kiếm phương pháp có thể giải trừ huyết khế, lại vì chút sai lầm mà bị Cửu Anh khống chế, may mà Niếp Hành Phong bắt được nguyên thần của Xích Viêm, khiến cho Nhan Khai dùng pháp lệnh khôi phục về chính bản thân, lại còn giúp hỏa hồ tộc huỷ bỏ huyết khế với Bắc Đế Âm Vương, bọn họ đặc biệt đến để cảm tạ.

Xích Viêm hướng Niếp Hành Phong thi lễ, "Đại ân không lời nào có thể cảm tạ hết được, sau này Niếp ân công nếu có gì cần sai bảo, hỏa hồ tộc ta nguyện cố gắng cống hiến hết sức, Xích Viêm xin thề, có trời đất làm chứng!"

Niếp Hành Phong nhìn thấy Xích Viêm khuôn mặt ngay ngắn khoan nhân (khoan:rộng rãi khoan dung, nhân: nhân ái) , lại đề cập đến cả bộ tộc,

https://thuviensach.vn

không dám chậm trễ, đáp lễ nói: “Chỉ là tiện tay mà thôi, không cần chú ý. . . . .”

Nói còn chưa dứt lời, liền bị Trương Huyền kéo đến một bên, hì hì cười nói: “Làm cho bộ tộc hỏa hồ cống hiến thì không dám nhận, ta chỉ cần con Tiểu hồ ly này là đủ rồi, đem Tiểu Ly tặng cho ta làm thức thần đi, tính là thù lao.”

Xích Viêm đang muốn đáp ứng, bị Xích Nguyệt ngăn lại, ôm chặt lấy Hoắc Ly.

Cô và đứa con đã vài năm không gặp, vừa mới gặp lại thì đã bị đánh tan hồn phách, đến nỗi đạo hạnh phải một lần nữa luyện lại toàn bộ, cô lần này đến đây vốn là tính toán mang Tiểu Hồ ly cùng quay về thâm sơn tu luyện, không ngờ Trương Huyền muốn thụ nó làm thức thần, một khi thành thức thần cho gia tộc, trọn đời đều bị sai khiến, làm sao có thể tuỳ ý tiêu dao so với ở thâm sơn linh khí?

Sờ sờ đầu Hoắc Ly, Xích Nguyệt nói: “Tiểu Hồ, thế tục nguy hiểm, lòng người khó liệu, có nguyện ý cùng nương trở về hay không?” Nói chuyện, còn hung hăng trừng Tiểu Bạch đang nằm ở trên sô pha, tình cảm oán hận ẩn hiện trong lời nói.

Hoắc Ly do dự một chút, nói thực ra nó rất hoài niệm thời gian sống cùng cha mẹ, nhưng mà lại không cam lòng rời đi nơi này.

Nó vòng vo đảo mắt, chạy đến bên cạnh Tiểu Bạch, nhỏ giọng hỏi: “Nếu làm thức thần, có phải là không giống như trước đây hay không?”

“Trên cơ bản mà nói, không có cái gì khác nhau.” Tiểu Bạch lười biếng trả lời.

Đổi thang không đổi thuốc mà thôi, quỷ cũng không tin tưởng Tiểu Hồ ly có thể làm thức thần gia tộc tốt như Nhan Khai, bất quá là Trương Huyền

https://thuviensach.vn

nghĩ kiếm một món lời nhỏ mà thôi.

“Được, ta làm!” Hoắc Ly lập tức gật đầu.

“Tiểu Hồ, phải hiểu cho rõ ràng, là người này đánh con hồn phi phách tán – hồn vía lên mây, con còn ở chung với hắn, sớm hay muộn cũng sẽ bị hắn hại!” Thấy đứa con ngốc nghếch tự đem chính mình bán đi một cách đầy sảng khoái, Xích Nguyệt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhịn không được nhắc nhở.

“Nương không nên trách Tiểu Bạch, nó cũng là thân bất do kỷ, giống như nương phạm giết chóc cũng là thân bất do kỷ vậy, ta ở nơi này, cha và nương bất cứ khi nào cũng có thể đến xem ta, nhưng mà nếu ta trở về nhà, sẽ rất khó gặp lại đại ca và Tiểu Bạch bọn họ, ta luyến tiếc. . . . . .”

Xích Nguyệt vì nguyên thần trượng phu bị Cửu Anh khống chế, bị bắt giết không ít người, tuy không phải ý của mình nhưng cũng là đã vi phạm tộc quy, nghe xong lời của Tiểu Hồ ly, mặt cô lộ vẻ áy náy, lại thấy ở trong lòng đứa con, mình còn không quan trọng bằng người ngoài, không khỏi có chút buồn bã.

“Ở đây có rượu và đồ ăn ngon, TV, game, còn có thể đi công viên chơi trò chơi, chính là trong nhà không có. . . . . .”

Thì ra đây mới là nguyên nhân Tiểu Hồ ly luyến tiếc rời đi.

Tiểu Bạch chân lảo đảo, từ trên sô pha ngã xuống, Xích Nguyệt lại cao hứng lên, ôm lấy đứa con, ôn nhu nói: “Vậy ở lại đi, nương có rảnh sẽ đến tìm ngươi.” Lại hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Bạch một cái, “Không được khi dễ Tiểu Hồ, nếu không ta sẽ không bỏ qua ngươi!”

Tiểu hồ ly rốt cục bị để lại, sau khi vợ chồng Xích Viêm rời đi, nó vui tươi hớn hở ôm Tiểu Bạch đi phòng bếp nấu cơm, hai động vật ở phòng bếp

https://thuviensach.vn

không biết đang nói cái gì, Niếp Hành Phong muốn đi hỗ trợ lại bị Trương Huyền gọi lại.

“Chủ tịch anh không sao chứ?”

Chống lại ánh mắt kỳ quái của Niếp Hành Phong, Trương Huyền nói: “Từ sau khi trở về tinh thần anh có vẻ không ổn định cho lắm, có phải là có chuyện gì gạt tôi không?”

“Không có.” Niếp Hành Phong đương nhiên sẽ không đem tâm sự nói ra, “Tôi chỉ là đang suy nghĩ, lần này cậu xuất ra không ít lực, tôi nên trả bao nhiêu thù lao?”

“Trước đừng nói, để sau này cho tôi một tin mừng đáng ngạc nhiên đi!”

Vừa nghe có tiền, nghi hoặc trong lòng Trương Huyền nhất thời bay hết, mắt xanh lóe sáng, bắt đầu lên kế hoạch về tiền đồ tuyệt vời của mình.

Rạng sáng Niếp Hành Phong thức dậy, đi vào phòng ngủ của Trương Huyền, cậu đang ngủ say, khóe miệng hơi hơi cong lên, xem biểu tình chỉ biết nhất định là mộng đẹp về tiền.

Niếp Hành Phong đem lá thư đã viết xong đặt lên trên bàn, cúi người hôn nhẹ lên khóe miệng Trương Huyền, nói: “Nếu kiếp sau tôi không có tiền, không biết cậu còn có thể tới tìm tôi nữa không?”

Niếp Hành Phong ra khỏi chung cư, trời vẫn còn sớm, gió nổi lên, mang theo hơi lạnh đầu mùa đông, anh lái xe đi vào quỷ giới trên núi Vân Vụ, sắc trời vẫn như cũ mờ mịt tối tăm, tựa hồ như bầu trời ở đây là thuộc loại âm phủ, vĩnh viễn không thấy trong xanh.

Giống như lần trước, sau khi xe đi quá cột mốc biên giới của Ngụy giới, âm lộ thẳng tắp hiện ra, quỷ bà ngồi ở ven đường, âm trầm nhìn Niếp Hành

https://thuviensach.vn

Phong, nhếch miệng cười lạnh: “Ta chờ ngươi thật lâu mà vẫn không thấy ngươi tới, ta còn nghĩ ngươi hối hận .”

“Ta làm việc thì sẽ không hối hận.”

Niếp Hành Phong xuống xe, đi đến trước mặt quỷ bà, anh lập tức liền bị âm phong cuồn cuộn nổi lên cuốn lấy, kéo anh dán sát trên vách núi đá bên ven đường, âm phong vô hình khống chế tứ chi của anh, làm anh không thể nhúc nhích.

Quỷ bà tiến lên, móng tay dài nhọn xẹt qua hai má Niếp Hành Phong, ngửi được mùi âm khí hôi nồng, anh ho khan một trận, nhìn thấy quỷ bà đem bàn tay lạnh như băng đặt tại trên đỉnh đầu mình.

Cảm giác lạnh lẽo nháy mắt truyền khắp toàn thân, Niếp Hành Phong nghe được tiếng chú ngữ thì thào vang lên ở bên tai, là cấm chú kêu gọi dương thọ của anh, quỷ bà hai má khô quắt nổi lên nụ cười, thỉnh thoảng phát ra âm thanh khặc khặc kì quái, bên cạnh có âm hồn cảm thán: “Người này có nhiều dương thọ như vậy, lần này thật sự là kiếm được .”

Trước mắt không ngừng có làn khói trắng bay vọt lên, nhiệt khí trong cơ thể thoát ra nhanh như gió, bỗng nhiên, bàn tay đặt ở trên đầu anh phát ra run rẩy, run rẩy càng ngày càng dồn dập, rốt cục quỷ bà quát to một tiếng lùi về phía sau.

Niếp Hành Phong mở mắt ra, thấy quỷ bà nơm nớp lo sợ lui đến một bên, trong ánh mắt nhìn mình tràn ngập sợ hãi.

“Sao vậy?” Anh khó hiểu hỏi.

“Lão thân có mắt như mù, xin thứ tội, xin thứ tội!”

Âm phong khống chế tứ chi đã muốn tan, Niếp Hành Phong xoa xoa cổ tay, hỏi: “Chúng ta ấn theo khế ước làm việc, có tội gì?”

https://thuviensach.vn

“Xin đừng nhắc lại hai chữ khế ước, nếu không lão thân cho dù vĩnh viễn đọa ở địa ngục cũng vô pháp trả hết nợ lỗi lầm này.” Quỷ bà gục trên mặt đất liên tục dập đầu với Niếp Hành Phong, “Ta lập tức đưa ngài ra khỏi quỷ giới, lúc trước mạo phạm vạn lần xin thứ lỗi!”

Không rõ quỷ bà vì cái gì trước thì ngạo mạn giờ thì lại cung kính như vậy, bất quá kết quả này Niếp Hành Phong cầu còn không được, cười cười nói: “Nói như vậy, khế ước giữa chúng ta coi như huỷ bỏ, cám ơn bà lần trước đã giúp ta xuống địa ngục.”

Quỷ bà không dám nói tiếp, chính là không ngừng dập đầu, sợ bà ta lại thay đổi chủ ý, Niếp Hành Phong vội ngồi lên xe thể thao, nhanh chóng lái xe ra khỏi quỷ giới, bên ngoài sơn đạo sắc trời đã sáng, sương sớm mênh mông, cùng không khí âm trầm cổ quái lúc nãy hoàn toàn là hai thế giới.

Niếp Hành Phong nhìn xem bàn tay, vết xước dài huyết khế kia đã biến mất, khi đi qua cột mốc biên giới anh cố ý nhìn lướt qua, trên tấm bia đá xanh trắng chỉ viết hai chữ to đỏ sậm —— Ngụy giới.

Con đường quỷ môn ở đây sau này chỉ sợ sẽ không mở lại, nhưng địa ngục vẫn tồn tại như trước, ở trong lòng mỗi người.

Quỷ làm việc không thể giải thích theo lẽ thường, Niếp Hành Phong lười đi cân nhắc nguyên nhân quỷ bà buông tha cho mình, liền lái xe rất nhanh, nghĩ muốn mau chóng chạy về nhà, tiểu thần côn bình thường rời giường rất muộn, nhất định phải huỷ diệt lá thư trước khi cậu phát hiện.

Trở lại chung cư, Niếp Hành Phong một hơi vọt vào nhà, Trương Huyền đang ngồi ở phòng khách xem TV kì quái nhìn anh, “Chủ tịch, mới sáng sớm anh chạy tới làm gì?”

Không đáp lời, Niếp Hành Phong lập tức chạy vào phòng ngủ, lá thư đã bị mở ra, trên đó còn bị ấn hai cái dấu chân nhỏ, anh vội cầm lấy lá thư vọt

https://thuviensach.vn

vào phòng bếp, cảm giác bất thường, Trương Huyền vội vàng đi theo vào, “Cái gì vậy? Cho tôi xem.”

“Không có gì.”

“Không có gì thì tại sao phải đốt?”

“Chính là không có gì mới phải đốt!”

“Có phải là viết chi phiếu cho em xong lại hối hận hay không? Ơ, sao lại có trảo ấn (trảo: dấu chân động vật)?”

Trương Huyền vươn tay muốn giật lấy, bị Niếp Hành Phong ngăn lại, hai người một muốn cướp, một phải đốt, đang lôi kéo nhau, Tiểu Bạch từ trong phòng khách chậm rì rì bước đi thong thả lại, “Trảo ấn là ta ấn, yên tâm, đó không phải chi phiếu.”

“Em cũng có ấn trảo ấn, đại ca yên tâm, cái đó tuyệt đối không phải chi phiếu.” Hoắc Ly cũng chạy tới phụ họa.

Trương Huyền buông lỏng tay ra, nghi hoặc hỏi: “Đó là cái gì?”

“Em xem không hiểu.”

“Ta xem là hiểu, ” Tiểu Bạch nhìn xem Niếp Hành Phong, “Bất quá không rõ ý nghĩa.”

Niếp Hành Phong nhân cơ hội đem lá thư thiêu hủy , vốn tưởng rằng mình sẽ chết, mới lưu lại phong thư này cho tiểu thần côn, nếu như mình đã không có việc gì, vậy thì nội dung trong lá thư cậu vẫn là không xem thì tốt hơn, nếu không về sau đừng nghĩ ngăn chận nổi cậu ta.

“Như thế nào mà sáng sớm mỗi người đều quái lạ thế này.”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền vẻ mặt hồ nghi, ánh mắt theo thứ tự từ trên người ba người đổi tới đổi lui, may mà điện thoại trong phòng khách đúng lúc vang lên, cậu chạy tới tiếp điện thoại, vừa nghe vừa nhìn xem Niếp Hành Phong, sắc mặt càng ngày càng quỷ dị.

Năm phút đồng hồ sau, Trương Huyền dập điện thoại, chạy đến trước mặt Niếp Hành Phong giơ tay sờ trán anh, tiếp theo lại sờ ngực, sau đó là mạch đập, từ trên xuống dưới không ngừng đánh giá.

“Anh uống nhầm thuốc ? Bị quỷ quái nhập thân ? Phát sốt đến mức hồ đồ? Hay là anh căn bản không phải là chiêu tài miêu?”

Niếp Hành Phong đẩy Trương Huyền ra, “Cậu làm cái gì!”

“Tôi mới vừa nhận được điện thoại của luật sư Cát, nói anh lấy danh nghĩa của tôi mua hẳn hai căn nhà ở này, còn đem quyền bất động sản của hai căn biệt thự chuyển nhượng cho tôi, còn có 10% cổ phần của công ty Niếp thị anh đứng tên, luật sư Cát bảo tôi hôm nay đi ký tên làm thủ tục, chủ tịch, anh không sao chứ?”

Khi đó anh nghĩ đến mình hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, cho nên mới bảo Cát Ý xử lý như vậy, nhưng Niếp Hành Phong đương nhiên sẽ không đi giải thích, “Như thế nào, cậu không muốn nhận?”

“Điều kiện tốt như vậy ngu ngốc mới có thể không nhận! Nhưng mà. . . . . .” Mắt xanh của Trương Huyền hiện lên hào quang giảo hoạt, “Đừng tưởng rằng như vậy là có thể làm cho tôi bán mình, dù cho là anh em cũng phải tính rõ ràng, đổ xúc sắc, ai thắng thì ở trên!”

Tiểu Bạch thực săn sóc mà đem xúc xắc ném qua, Trương Huyền dùng tay bắt lấy, động tác hết sức xinh đẹp, rồi đưa cho Niếp Hành Phong, “Như cũ, anh trước.”

https://thuviensach.vn

Tiểu thần côn thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Niếp Hành Phong không nói nhiều, tiếp nhận xúc xắc xong tùy tay ném đi, lăn một vòng dừng lại ở một điểm.

“Phụt ha ha. . . . . .”

Nhìn đến kết quả hoàn mỹ này, nghĩ muốn không cười cũng không được, Trương Huyền cười lớn ngã vào trên sô pha, “Xem ra tôi không cần ném, tùy tiện đổ một chút cũng không thể nhỏ hơn so với anh.”

“Chưa chắn, có lẽ cậu cũng là một điểm đấy.” Niếp Hành Phong bình tĩnh cười nói.

“Tôi không có khả năng mỗi lần đều nhỏ điểm hơn anh!”

Trương Huyền cười lạnh một tiếng, nhặt xúc xắc lên tùy tay ném ra, xúc xắc sau khi quay mấy vòng thì dừng lại bên mép bàn trà thủy tinh, thấy là sáu điểm, Trương Huyền chân mày vui vẻ cong lên, ai ngờ xúc xắc ở bên mép bàn trà lay động hai cái xong rớt xuống sàn, lạch cạch một tiếng bể đôi, tách ra … hai mặt trong trắng đục rắn chắc song song hướng lên trên.

Liếc liếc mắt nhìn Trương Huyền đang trợn mắt há hốc mồm một cái, Niếp Hành Phong biểu tình bình tĩnh như cũ, “Hãy tin tưởng vào kỳ tích, nó lúc nào cũng có thể phát sinh.”

Tiểu Hồ ly cùng con mèo nhỏ đồng thời gật đầu, “Thật là thần kỳ, xúc xắc cư nhiên lại vỡ đôi, đại ca vận khí của anh còn không phải là kém một cách bình thường đâu.”

“Đây là xúc xắc do nhà nào chế tạo? Tôi muốn đi khiếu nại, sản phẩm giả mạo chất lượng kém sẽ hại chết người a. . . . . .”

Toà nhà ở trong tiếng hét lên điên cuồng bi phẫn run lên ba cái.

https://thuviensach.vn

Nguyện đổ chịu thua, đêm đó Trương Huyền bị lột một cách sạch sẽ đặt ở trên giường, cậu không dám tiếp tục phản kháng, sự thật chứng minh ông trời đứng về phía chiêu tài miêu, nếu nhất định không thể vùng lên, vậy thì không bằng cứ vui vẻ hưởng thụ đi.

Kỹ thuật hôn của chiêu tài miêu khá tốt, nhiệt tình ve vãn hoàn toàn khác biệt với sự lạnh lùng trầm tĩnh lúc bình thường, cho nên Trương Huyền tự nhận là rất hưởng thụ, hưởng thụ xúc cảm hai bàn tay kia lướt qua trên da thịt, hưởng thụ chiếc lưỡi mềm mại mặc sức vùng vẫy trong miệng mình, hết sức động tình, Niếp Hành Phong đem tiết mục thu phí trên TV tắt đi, bọn họ không cần những thứ đó, chỉ cần tận tình cảm thụ sự tồn tại của nhau là tốt rồi.

Hôn lên xương quai xanh của người yêu, lưỡi mềm mại phác hoạ lên từng đường nét tinh xảo trên xương quai xanh, vừa lòng nhìn thấy Trương Huyền vì hưng phấn mà thoáng căng thẳng thân mình, lồng ngực hơi hơi run rẩy, làm hai điểm màu đỏ thẩm trên đó càng thêm mê người, Niếp Hành Phong đầu lưỡi nhịn không được di chuyển xuống phía dưới, dọc theo bờ vai chuyển dần đến trước ngực cậu, lưỡi đảo vài vòng, anh nghe được tiếng thở dốc dồn dập rất nhỏ của Trương Huyền, thân thể láng mịn ở dưới ánh đèn phiếm ra ánh sáng nhàn nhạt, run rẩy theo từng cái hôn của anh.

“Tôi hy vọng chuyện giữa chúng ta có thể trở thành mãi mãi.”

Con người đối với tình yêu luôn luôn theo đuổi sự vĩnh cữu, liền như dục vọng vĩnh viễn không thể thỏa mãn, Niếp Hành Phong nhẹ nhàng vuốt ve tóc đen của Trương Huyền, nhiệt tình ra sức lấy lòng tất cả cảm giác của cậu, mắt xanh củaTrương Huyền lóng lánh trong sáng như ánh trăng, dao động mơ màng, làm cho chính mình say mê. Anh rất vui vẻ, tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng chính mình cảm giác được, tồn tại giữa bọn họ chính là tín nhiệm, bao dung và tình yêu.

https://thuviensach.vn

“Hiện tại, cậu mong muốn cái gì nhất?” Hôn lên khu vực mẫn cảm một bên cổ của người yêu, Niếp Hành Phong thở dốc hỏi.

“Tôi chỉ mong . . . . . .” Trương Huyền nghĩ một chút, bình tĩnh nói ra chuyện mình lo lắng nhất, ” Kỹ thuật của anh đừng quá kém, làm cho tôi ngày mai không đi làm được, sẽ bị nữ kế toán viên khấu trừ lương. . . . . .”

Một chậu nước đá giội xuống đầu, Niếp Hành Phong nhẫn nhịn, rốt cục không có làm ra hành động bạo lực gì, cười khổ: “Lúc này cậu có thể không nghĩ đến tiền hay không? Chẳng lẽ những gì hôm nay tôi đưa cho cậu còn chưa đủ sao? Mà cậu còn nhớ mãi không quên về một chút tiền lương đó nữa!”

“Không nên nghĩ tiền ít mà không làm, tôi chỉ là thiết thực, ưm. . . . . .”

Những lời nói kế tiếp chưa nói ra đã bị chặn đứng, Niếp Hành Phong đúng lúc ngăn cản Trương Huyền cải cọ, dùng bằng môi. Lúc này không tiếng động mới là thắng, nếu không dù phong cảnh không khí có lãng mạn đến thế nào cũng sẽ bị đóng băng.

Hôn nhẹ nhàng hạ xuống, ngón tay tinh tế lướt qua gáy của Trương Huyền, rồi xuôi theo đó trượt thẳng xuống lưng cậu, ngón tay điểm nhẹ, giống như đánh một bản nhạc tuyệt vời, vị trí mẫn cảm trên lưng bị chạm đến, Trương Huyền quả nhiên chịu không nổi, thân thể hơi hơi cuộn lại, vặn vẹo phát ra tiếng thở gấp.

Thứ muốn có chính là loại cảm giác này, thưởng thức người yêu ở trước mặt mình lộ ra vẻ mơ mơ màng màng, Niếp Hành Phong tay lại trượt xuống dưới, chạm đến vị trí mẫn cảm kia, nó đang khẩn trương khép lại, giống như là e lệ, lại giống như là nhiệt tình mời mình chạm vào.

Không có do dự, Niếp Hành Phong đưa ngón tay chậm rãi đi vào dò xét, bên trong vách tường trơn mềm nóng rực, giống như nước ngâm trong miếng bọt biển, mỗi lần mình ấn xuống lại không ngừng tràn ra dịch nước

https://thuviensach.vn

ấm áp, Niếp Hành Phong lại bỏ thêm hai ngón tay đi vào, lo lắng nhìn xem Trương Huyền, sợ cậu chịu không nổi, lại thấy cậu ngoảnh đầu sang một bên, đôi mi thanh tú nhíu lại, mặt biểu lộ sự hưởng thụ, còn có vẻ e lệ khó gặp, lông mi dài mỏng buông xuống, dính một giọt nước mắt trong suốt.

Niếp Hành Phong thò người hôn lên giọt nước mắt đó, rồi thuận thế lần thứ hai hôn lên môi Trương Huyền, rút hai ngón tay ra, rồi nhẹ nhàng tách hai chân của cậu ra, tính khí chậm rãi đi vào, nơi đó thực sự có chút khó khăn nhưng lại tựa hồ không có nhiều bài xích anh tiến vào, dần dần nuốt lấy thứ nóng rực đó của anh, làm cho anh thuận lợi chiếm giữ, trực đảo Hoàng Long.

~~~~~~

Trực đảo Hoàng Long: Là một câu thành ngữ lấy điển tích từ thời tống, Nhạc Phi đánh bại quân nhất thống giang sơn Đại Tống. ý của thành ngữ là tiến quân thần tốc, tấn công thẳng vào sào huyệt địch. E hèm ‘sào huyệt’ có nghĩa gì trong hoàn cảnh này thì mọi người tự hiểu.

~~~~~~

“Đau không?” Rốt cục vẫn là lo lắng, Niếp Hành Phong hỏi.

“Ưm. . . . . .” Sau một hồi im lặng, Trương Huyền chậm rãi lắc đầu, “10% cổ phần công ty Niếp thị, đau chút cũng đáng. . . . . .”

“. . . . . .”

Câu trả lời làm cho Niếp Hành Phong cảm thấy thực thất bại, được rồi, có lẽ không hỏi gì thì tốt hơn, tiểu thần côn ở vào thời điểm không nói lời nào vẫn là rất đáng yêu.

Nâng chân của Trương Huyền lên, hết sức âu yếm kết hợp cùng với sự luật động mạnh mẽ, cảm giác hoà hợp chặt chẽ, hơi thở quen thuộc của đối

https://thuviensach.vn

phương vây quanh lấy hai người.

Sau lưng Niếp Hành Phong dần dần thấm đầy mồ hôi, từng đợt từng đợt ánh sáng tùy theo hoa văn trên lưng nhanh chóng ẩn hiện, hai người đắm chìm ở trong vui thích nên không chú ý tới, trong nháy mắt phát tiết nhiệt tình, hình bóng của tê nhận thản nhiên trồi lên sau lưng Niếp Hành Phong, ánh sáng vờn quanh nó, toát ra sự sắc nhọn lãnh lệ bức người.

******

Vấn đề không thể đi làm mà Trương Huyền lo lắng không có phát sinh, ngày hôm sau cậu còn chưa rời giường Niếp Hành Phong đã gọi điện thoại xin nghỉ dùm cậu, nói muốn dẫn Tiểu hồ ly đi đến chỗ ông nội, bảo cậu cũng cùng đi.

Cơ thể không thoải mái, hoàn toàn tương phản tinh thần lại vô cùng sảng khoái, cho nên Trương Huyền nghe theo đề nghị của Niếp Hành Phong, cùng anh quay về Niếp trạch.

Niếp Duệ Đình đã ở nhà, phía sau còn có Nhan Khai đi theo như bóng với hình, thấy Nhan Khai vẻ mặt buồn bực, Niếp Hành Phong có chút thông cảm với hắn, em trai suốt ngày cứ mãi rong chơi ở mấy cái câu lạc bộ đêm, chuyện tình yêu lại càng khỏi phải nhắc tới, với tính cách của Nhan Khai nhất định không thích cái loại chỗ như vậy, nhưng lại không thể không đi, đúng là làm khó cho hắn .

Niếp Hành Phong suy nghĩ một chút, khi Nhan Khai lại gần hành lễ thì nhỏ giọng nói: “Duệ Đình không phải chủ nhân của ngươi, ngươi không cần nhân nhượng nó, nhược điểm lớn nhất của nó chính là sợ quỷ, ngươi cứ lợi dụng cho tốt.”

Nhan Khai nhãn tình sáng lên, hiểu ý gật gật đầu, Niếp Hành Phong trong lòng cười thầm, đã có những lời của anh, Nhan Khai về sau sẽ không

https://thuviensach.vn

để cho em trai tùy ý muốn làm gì thì làm, xem ra nó phải nói Bye Bye cuộc sống về đêm rồi.

Còn không biết cuộc đời mình sắp bị huấn luyện theo kiểu địa ngục, Niếp Duệ Đình đang cảm thấy rất hứng thú với Hoắc Ly dáng người đã nhỏ đi, cười hì hì hỏi Trương Huyền, "Vài ngày không gặp, sao Tiểu Ly lại bị co rút lại thế này?"

"Cậu lầm rồi, đây là em trai nó Hoắc Tiểu Ly, ba mẹ nó đem đứa anh về nhà, lại đem đứa em tới, hai anh em nó có khuôn mặt giống nhau, cá tính cũng giống nhau, kính mong ông nội vui lòng nhận cho."

Cũng không xem lời nói dối của mình tệ hại đến cỡ nào, Trương Huyền kiên quyết đẩy Tiểu Hồ ly tới trước, Niếp Dực nhìn thấy Tiểu Ly ôm con mèo nhỏ nhu thuận chào mình, thản nhiên nói: "Dáng người khuôn mặt không sao cả, chỉ cần là Tiểu Ly là tốt rồi."

Lời nói mang theo ẩn ý, Trương Huyền ha hả cười gượng hai tiếng, may mà ông không hỏi thêm nhiều, ánh mắt lợi hại chuyển hướng sang Niếp Hành Phong, "Việc gì cũng phải có chừng mực, đừng để quá mức mệt mỏi, con đường sau này của hai đứa còn rất dài, không phải sao?"

Niếp Hành Phong mặt đỏ lên, không dám nói thêm gì, chỉ dạ một tiếng trả lời, trên đường rời khỏi Niếp trạch trở về, Trương Huyền hỏi: "Lời nói của ông nội đầy ẩn ý, anh nói có phải ông nhìn ra Tiểu hồ ly có vấn đề không?"

"Anh chỉ biết trên đời này không có nhiều chuyện có thể giấu diếm ông nội."

Niếp Hành Phong buồn bực trả lời, thuận tiện nhìn xem gương chiếu hậu, sắc mặt mình thực kém như vậy sao? Thế cho nên mới bị ông nội cảnh cáo về "chuyện đó".

https://thuviensach.vn

“Không phải kém, là phi thường kém, người ‘bị làm’ như em còn không có kém đến thế mà, vẻ mặt anh như là tì hư thận mệt, trở về em phải hầm canh gà cho anh bồi bổ.” Trương Huyền nghiêng đầu nhìn kỹ, “Nói lại thì, tối hôm qua anh làm mấy lần mà làm cho bộ dáng giống như là mệt chết đi được thế.” Tối hôm qua được nửa đường thì cậu ngủ, không nhớ rõ lắm chuyện phát sinh sau đó.

“Bốn, năm lần thì phải.” Niếp Hành Phong chần chờ nói.

Lúc ấy hai người đều uống rượu, rượu trợ hoan tình, anh cũng không dám chắc.

“Oa, cả đêm gây sức ép em đến bốn, năm lần, anh cho em là cái sạc điện, nạp cho đầy sao? Hay là cảm thấy đã chi tiền ra, không làm thì phí, nghĩ muốn mau chóng lấy cho đủ vốn?” Trương Huyền tức giận kêu to: “Đổ xúc sắc anh chỉ thắng có ba lượt, dựa vào cái gì làm thêm nhiều như vậy? Đêm nay đến lượt em ở trên, không được hối hận!”

Anh chính là nhất thời động tình làm thêm vài lần, như thế nào tiểu thần côn nói có một chút, mối quan hệ giữa bọn họ liền biến thành quan hệ tiền tài trắng trợn như vậy?

Niếp hành Phong tức giận, cười lạnh: “Anh sẽ cho em ở trên, chỉ cần em có thể đổ xúc sắc thắng!”

“Đổ thì đổ, ai sợ ai?!”

“Nguyện đổ chịu thua!”

“Tâm phục khẩu phục!”

Trong lúc cãi nhau xe đi vào khu náo nhiệt, xe cộ bắt đầu chen chúc nhau, xe thể thao thật vất vả di chuyển đến trước cột đèn xanh đèn đỏ, thấy

https://thuviensach.vn

xe cảnh sát đang đứng bên chỗ rẽ ở ngay đoạn đường phía trước, Trương Huyền thăm dò nhìn xung quanh, “Phía trước hình như xảy ra tai nạn.”

Nghe tiếng nghị luận của người đi đường ở bên ngoài, hình như là sinh viên của trường đại học gần đó bị xe vận tải đụng vào, trên hiện trường sự cố có một chiếc xe máy màu bạc, đầu xe vặn vẹo biến hình, nón bảo hộ văng ra xa ở bên ven đường, người bị thương ngã ở bên cạnh xe máy, hơn phân nửa thân mình bị thân xe che khuất, chỉ lộ ra một cánh tay tái nhợt, phật châu đeo trên cổ tay dưới ánh mặt trời sáng loang loáng.

“Đại học Yến Thông ở ngay gần đây, không phải là Phùng Tình Tình chứ?”

Niếp Hành Phong trừng mắt nhìn Trương Huyền liếc mắt một cái, “Miệng quạ đen, Tình Tình không đi xe máy.”

Dòng xe cộ đông kín thong thả di chuyển về phía trước, khi đi qua hiện trường sự cố, tay nắm tay lái của Niếp Hành Phong đột nhiên run lên không tự chủ được, anh theo bản năng quay đầu nhìn, phát hiện trong đám người vây xem có một bóng người giống như đã từng quen biết.

Tựa hồ cảm thấy được ánh mắt Niếp Hành Phong đang nhìn mình, người đàn ông đó quay đầu, đồng tử màu đen u tối nhìn về phía anh, khóe miệng mỉm cười.

Đồng tử u ám tối tăm lạnh lẽo, đột nhiên nhìn lại, giống như hai viên ngọc màu đen đính lên mặt, Niếp Hành Phong chỉ cảm thấy ngực đập dữ dội, đau đớn giống như bị vật sắc nhọn đâm trúng.

“Anh làm sao vậy?” Phát giác Niếp Hành Phong có vẻ khác thường, Trương Huyền vội vàng hỏi.

“Địch Sí. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Cái tên luật sư thân phận không rõ trong sự kiện chiếu linh lần trước, bất ngờ xuất hiện, lại quỷ dị biến mất, Niếp Hành Phong chỉ nhớ rõ cặp mắt đen tối kia, âm trầm mà mê hoặc.

“Không có, chắc là anh hoa mắt.”

Xe đã đi quá hiện trường, Niếp Hành Phong lại quay đầu nhìn, trên đường chỉ có một ít người qua đường đang vây xem, đã không còn thấy bóng dáng Địch Sí.

“Có lẽ gặp quỷ .”

Niếp Hành Phong tự giễu cười cười, phía trước giao thông đã giảm bớt tắc nghẽn, anh khởi động chân ga, xe thể thao rất nhanh hoà vào trong dòng xe cộ.

Trong đám người có một đôi mắt yên lặng nhìn chăm chú xe thể thao chạy đi xa, đồng tử đen như mực chớp động, bóng tối giống như một tấm màn che hạ xuống thong thả cẩn thận che kín cả đôi mắt, nụ cười ở trong bóng tối lập loè, mang theo vẻ chết chóc.

“Lão bằng hữu, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại!”

—— còn tiếp ——

Lời cuối sách

Độc giả thân ái, mọi người có khỏe không.

Đầu tiên, cảm ơn mọi người đã đọc tác phẩm này, hy vọng chuyện thần quái không quá đáng sợ này có thể làm cho mọi người cảm thấy vui vẻ.

《 thiên sư chấp vị 》tập thứ năm《 tinh biến 》 rốt cục đã hoa hoa lệ lệ ra mắt với mọi người, tập này có thoáng nói qua về chuyện trước kia của

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch và Tiểu Ly, cũng chính thức đóng gói Trương Huyền dâng cho chủ tịch, chuyển tiếp sang một trang mới.

Tinh biến là chỉ Tiểu Bạch và Tiểu Ly, đồng thời cũng ám chỉ Cửu Anh. Cửu Anh – nhân vật phản diện này là tinh quái trong《 sơn hải kinh 》, theo truyền thuyết bị Hậu Nghệ giết chết, nó xuất hiện không phải là vì thuận tiện cho truyện, mà là vì có liên hệ chặt chẽ với chủ tịch và Trương Huyền.

Liên quan đến vấn đề 'ở trên ở dưới' của chủ tịch và Trương Huyền, điểm này ngay từ lời mở đầu ở tập thứ nhất tôi đã bắt đầu suy nghĩ , sau đó lần lượt phủ định những giả thiết ban đầu, cuối cùng vị trí trên dưới vẫn là thuận theo nội dung truyện cần như thế, đem tiện nghi tặng cho chủ tịch, bất quá cũng không phải nói tương lai Trương Huyền sẽ không có cơ hội. (cười)

Về đổ xúc sắc, trịnh trọng thanh minh, tôi tuyệt đối không có bắt nạt Trương Huyền, tuy rằng theo ý kiến cá nhân tôi rất thích nhìn bộ dáng bị ăn của cậu ta, mà mọi người nhất định là cũng nghĩ giống tôi, bất quá tất cả các chi tiết phát triển này hết thảy đều là xuất phát từ nội dung truyện cần, tôi thề, hì hì. . . . . .

Trương Huyền vẫn giống như ở mấy tập trước, ba câu không rời một chữ tiền, bất quá cậu ta thật sự thích tiền như vậy sao? Đương nhiên không phải, có lẽ cậu ta chính là thích xem bộ dạng chủ tịch mỗi lần bị cậu làm cho tức giận đến phát điên, tiểu thiên sư của chúng ta vẫn là thực hồn nhiên, nhìn biểu hiện ở trên giường của cậu ta là biết, chính văn H cũng không nhiều, muốn nhìn H, xin mời đọc mấy phiên ngoại.

Mặt khác, xin hãy nhớ kỹ việc chủ tịch hút thuốc, điểm này tương lai rất quan trọng.

Như vậy, hẹn gặp lại các bạn ở tập sau!

https://thuviensach.vn

Cảm ơn một lần nữa.

https://thuviensach.vn

Quyển 6

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 1

Trong một căn phòng ở trên tầng tại một toà nhà cao chọc trời nào đó, nhìn mưa phùn che mờ ngoài cửa sổ, một người đàn ông trung niên chậm rãi hỏi: “Quyết định làm như vậy sao?”

“Còn có sự lựa chọn nào khác không?” Đáp lời chính là người đang ngồi ở trước bàn, ông ta quay đầu nhìn xem người còn lại ngồi ở bên cạnh, ngón tay của người nọ nhẹ nhàng nhịp nhịp trên đầu gối, tương đối khác hai người kia, hắn có vẻ khá là nhàn nhã.

“Tôi đồng ý.” Hắn nói.

” Niếp gia thì sao?” Người đang đứng dựa vào cửa sổ hỏi: “Niếp Dực hiện tại không ở trong nước, so sánh với chúng ta thì ông ta may mắn hơn, tôi hoài nghi năm đó ông ta che giấu cái gì đó.”

“Vậy phải khiến ông ta nhả bí mật đó ra! Ông ta rất yêu cháu trai, chuyện này nhất định phải mặc cả với ông ta.”

“Vậy quyết định như vậy, vẫn nguyên tắc cũ, một người một cái.” Ngón tay của người đang nhịp nhịp tay trên đầu gối dừng lại, chọn ra quyết định cuối cùng.

Ngoài cửa sổ mưa phùn lất phất không ngừng, dưới lầu cảnh vật mơ hồ nhỏ như kiến, nhưng lại không làm trở ngại việc âm thanh truyền đi, trong một chiếc xe dừng bên ven đường phía dưới toà cao ốc, một người đang

https://thuviensach.vn

khoát hai chân lên trên đầu xe, tập trung nghe lén, sau khi xác định cuộc đối thoại của bọn họ đã kết thúc, người đó tháo tai nghe nghe lén ra, gọi một cuộc điện thoại.

“Bọn họ quyết định động thủ, ông tính toán làm gì bây giờ?”

“Đi theo.” Không mang theo chút do dự, bên kia điện thoại vang lên giọng mệnh lệnh trầm thấp.

******

Thiên linh linh, địa linh linh, tổ sư gia mau hiển linh, phù hộ cậu lần này nhất định phải ‘Hồ’!

Sau khi ở trong lòng lặp đi lặp lại vài lần, Trương Huyền rốt cục xuất bài ra, “Cửu điều!”

Từ lúc đánh đến giờ bây giờ, đừng nói hồ bài, liền ngay cả thính bài cũng chưa được, nhìn thấy tiền mặt như nước chảy về phía ba người kia, Trương Huyền khóc không ra nước mắt, âm thầm thề đây là một vòng cuối cùng, tiền mồ hôi nước mắt vất vả kiếm được tuyệt không thể để mất đi một cách lãng phí như vậy.

~~~~~~~~~~

Hồ bài, thính bài, đây đều là những từ chỉ dùng trong mạc chược, bạn popo cũng không hiểu lắm nhưng mà hồ bài nó tửa tựa như ù ấy, còn thính bài cũng là gần được hồ bài, chỉ cần thêm điểm. Ai rành về cái này thì chỉ dùm với chứ bạn popo cũng chịu.

~~~~~~~~~~

“Ăn.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch ngồi ở phía dưới ăn ngay cửu điều của Trương Huyền, làm cậu tức giận nghiến răng, “Ăn nhiều như vậy, ngươi không sợ bội thực mà chết à!”

“Chết no còn tốt hơn là chết đói.” Tiểu Bạch thong thả lướt qua mấy lá bài một chút, miêu trảo bắn ra, một con bài ở giữa có mấy nét chữ đỏ bị đẩy ra.

Không thể lấy được, Trương Huyền buồn bực nhìn mọi người rút bài chia bài, qua lại vòng vo hai vòng, ba người kia đều bắt đầu thính bài, chỉ có cậu là vẫn còn giẫm chận tại chỗ, lại đến phiên cậu rút bài, là lục điều, cậu do dự một chút, đánh ra, lục lục đại thuận, cái này có lẽ cũng đúng như thế?

“Hồ!” Trăm miệng một lời, ba người kia đồng loạt ngã bài, động tác đều như thể đã được tập diễn từ trước.

“Làm cái quái gì vậy chứ!” Đảo mắt liếc nhìn bài của ba người bọn họ, Trương Huyền rống to.

Niếp Hành Phong là một dãy lục điều thuần một màu, tiểu hồ ly là đúng hồ, Tiểu Bạch hàng dài toàn bài long, ván bài này đánh đúng là có đủ trình độ.

“Nhất pháo tam hưởng.” (đây là tên bài thắng, có nghĩa là một tiếng pháo vang dội ba lần) Niếp Hành Phong ngồi đối diện rất muốn cười, bất quá nhìn xem sắc mặt của Trương Huyền, anh thông minh lựa chọn bình tĩnh.

“Thượng thiên nhập địa duy ngã độc tôn đại pháo thủ nha!” (Cũng là tên bài thắng, nghĩa là đại pháo thủ độc nhất vô nhị trên trời dưới đất) Không để ý thấy giọng nói đại ca thay đổi, sắc mặt từ xám tro biến sang màu đen, Hoắc Ly đắc ý vênh váo cười to: “Đại ca đúng là ngốc, anh thấy bên ngoài không có cửu điều, thì đáng ra không nên đánh bài đó ra, điều này ngay cả

https://thuviensach.vn

em cũng biết nữa là, Tiểu Bạch tính tính xem chúng ta lần này tổng cộng hồ bao nhiêu.”

“Chủ tịch là một hàng bảy cái cùng một màu, tiểu hồ ly là chuẩn hồ, ta. . . . .”

“SHUT UP!” Trương Huyền mặt đen như than đẩy ngã bài của mình, một loạt đều là ống tre, loại bài này cậu mà không đánh điều, thì còn có thể đánh cái quỷ gì!

Lạnh lùng quét ngang ba người đang ngồi, Trương Huyền âm trầm nói: “Ván này không tính! Bài quỷ dị như vậy, các ngươi nhất định là có nhiều kinh nghiệm rồi!”

“Đại ca chơi bài thật là kém.” Tiểu hồ ly mất hứng, bĩu môi nói.

“Yes.” quan hệ ích lợi, Tiểu Bạch hiếm khi mới phụ họa Hoắc Ly một lần.

“Đó là do vận may của anh suy yếu đi.” Một đống tiền liền cuồn cuộn trôi như nước sông Trường Giang như vậy, ngẫm lại sẽ không cam tâm, mắt xanh của Trương Huyền nhìn về phía đối diện, hỏi: “Có phải hay không, chủ tịch?”

Tiểu thần côn lại bắt đầu sử dụng chính sách ra vẻ đáng thương, bất quá bị đôi mắt xanh trong suốt như nước của cậu nhìn chằm chằm, nói không động tâm là giả, Niếp Hành Phong không nói nhiều, đem phân tiền thuộc về Tiểu Bạch và Tiểu Ly cho bọn nó, hai con vật bắt đầu vui vẻ ghé vào cùng nhau đếm bạc.

“Trời vẫn còn sớm, lại chơi một ván nữa đi, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi.” Vì thắng nên rất phấn khởi, Tiểu Bạch hưng trí bừng bừng đề nghị.

https://thuviensach.vn

“Không chơi.” Nếu chơi tiếp, tiền lương tháng sau của cậu đều phải xin ứng trước, Trương Huyền nhìn xem khuôn mặt tựa tiếu phi tiếu của Niếp Hành Phong, trong lòng cân nhắc đêm nay mình phải kính dâng mấy lần, mới có thể mượn tiền trả nợ.

Di động của Hoắc Ly vang lên thay Trương Huyền giải vây, là Niếp Dực gọi về từ Australia, nó chạy tới phòng bên cạnh để nói chuyện điện thoại, Tiểu Bạch cũng đi cùng, Trương Huyền nhân cơ hội thu bài, quyết định quay về trên lầu xem TV có thu phí, từng tháng trả nhiều tiền như vậy, không xem quá lãng phí .

Chuông cửa vang lên, Niếp Duệ Đình đẩy cửa tiến vào, chào hỏi: “Mọi người chơi mạt chược mà cũng không gọi em với, di, ba người sao lại có bốn xấp bài?” Cậu ta nghi hoặc nhìn Trương Huyền, “Không lẽ một xấp là do quỷ chơi?”

Trương Huyền mới vừa uống trà vào miệng suýt chút nữa là phun ra hết, Niếp Hành Phong trừng mắt nhìn em trai ngu ngốc liếc mắt một cái, “Gọi em? Em ngày nào mà không đi quán bar, có thời gian đánh bài sao?”

“Oan uổng quá anh hai, em đã sớm cải tà quy chính, đã hơn một tháng rồi không đến những nơi như thế rồi.” Kỳ thật là gần đây bị quỷ quấn thân, không dám đi, Niếp Duệ Đình nói xong lại hỏi Trương Huyền, “Cậu xem xem con ác quỷ kia đã đi chưa? Hắn nếu vẫn không chịu đi, cậu có thể nghĩ biện pháp giúp tôi diệt trừ hắn không?”

Trương Huyền và Niếp Hành Phong cùng nhau nhìn về phía Nhan Khai đang lơ lững giữa không trung ngay phía sau Niếp Duệ Đình như hình với bóng, nghe cậu ta một mực kêu mình là ác quỷ, còn nói muốn mời pháp sư tróc yêu, trên khuôn mặt lãnh đạm của Nhan Khai dâng lên một tia tức giận.

https://thuviensach.vn

“Kỳ thật con quỷ này cũng không ác, hắn đi theo cậu, giống như là bảo hộ linh, khi có nguy hiểm còn có thể cứu cậu, dù sao cậu cũng không nhìn thấy hắn, coi như hắn không tồn tại là ổn.” Trương Huyền an ủi nói.

“Tuy là nói như vậy, nhưng mà con quỷ kia cứ mãi đi theo tôi, cảm giác giống như bị người theo dõi.” Niếp Duệ Đình vẻ mặt buồn bực.

Kỳ thật ác quỷ cũng không đáng sợ như vậy, đây là kinh nghiệm Niếp Duệ Đình đánh giá được sau vài lần ở cùng hắn, bất quá đáng ghét là ở chỗ hắn hạn chế sự tự do cá nhân của mình, còn quy định thời gian đóng cửa, ngoại trừ vì công việc, không thì trước mười điểm phải về nhà, có lầm hay không, cậu đã lớn như vậy rồi mà bây giờ còn phải tuân thủ lệnh giới nghiêm như con gái đã xuất giá thế này sao. Quán bar đêm không được đi, mỹ nữ cũng không có, cùng quỷ đấu thì lại không thể thắng nổi, hiện tại lại nghe Trương Huyền nói như vậy, Niếp Duệ Đình chỉ cảm thấy tình cảnh cuộc sống của mình sau này rất bi thảm.

“Niếp ca ca đến à, vừa rồi ông nội còn hỏi anh đấy.” Hoắc Ly nói chuyện điện thoại xong quay lại, nhìn thấy Niếp Duệ Đình, vội chạy tới rót trà cho cậu ta, hỏi: “Có muốn cùng chơi mạt chược không?”

“Không chơi.” Hiện tại cậu đang chán muốn chết, nào có tâm tình chơi mạt chược.”Anh tới là muốn hỏi một chút xem mọi người có muốn đi du lịch không? Hôm trước anh mua loa thì trúng thưởng, là chuyến tàu biển định kỳ chở khách đi du lịch một vòng qua các hải đảo của tập đoàn Vạn Hoa.”

“Muốn!”

Nghe nói đến du lịch bằng tàu thủy, Hoắc Ly là người thứ nhất nhấc tay tán thành, Tiểu Bạch cũng giơ lên một chân, cả ngày ở nhà, buồn đã chết, có cơ hội lữ hành nó đương nhiên sẽ không bỏ qua.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong nhận lấy mấy cái vé từ Niếp Duệ Đình, mặt trước viết người trúng thưởng có thể dẫn theo hai người đi cùng, thứ hai khởi hành, đến cuối tuần là quay trở về bến cảng, sẽ đi qua mấy đảo nhỏ ở đông bắc Đại Tây Dương, cũng có dừng lại một hồi ở đảo Kim Ngân, mặt sau có ghi cách thức liên lạc và một ít những việc cần phải chú ý.

“Em thì sao?” Niếp Hành Phong hỏi em trai.

“Có một khách hàng người Mĩ cuối tuần này sẽ đến công ty, em đã hẹn với hắn rồi, nên bây giờ không thể lỡ hẹn được, hơn nữa em đi một mình cũng không có gì vui, Anh hai và Trương Huyền gần đây vẫn chưa nghỉ làm bữa nào, coi như là đi nghỉ phép đi.”

Niếp Hành Phong nhìn xem Trương Huyền, hiếm khi mới thấy Trương Huyền không có một chút vui sướng nào với phần thưởng miễn phí như thế này, còn nhăn mặt nhíu mày than thở, “Tôi ghét đi tàu.”

“Đại ca đi đi mà, rất khó mới có cơ hội, đừng làm mất hứng mà.” Hoắc Ly giựt giây, Tiểu Bạch cũng muốn đi, liên tục phụ họa gật đầu, thấy Trương Huyền không hào hứng gì, Hoắc Ly lại chạy tới ôm lấy cổ cậu bắt đầu đu đưa, cái đuôi to đỏ như lửa còn liên tục vẫy vẫy ngay sau lưng nó, cầu xin nói: “Đại ca! Đại ca!”

Trong sự kiện tinh biến lần trước Hoắc Ly từng bị đánh tan hồn phách, dáng người biến thành bộ dạng tám, chín tuổi, pháp thuật cũng không còn tốt như trước, khi cuống lên là cái đuôi liền lộ ra, sợ Niếp Duệ Đình nhìn thấy, Trương Huyền vội vàng đem nó che ở phía sau, nói: “Anh đi.”

“Hoan hô!” Nguyện vọng trở thành sự thật, Hoắc Ly ôm lấy Tiểu Bạch chạy tới xem xét bản đồ vị trí hải đảo.

“Hử, sau lưng Tiểu Ly giống như có cái gì như lông thú thì phải.”

https://thuviensach.vn

Hoắc Ly chạy trốn quá nhanh, Niếp Duệ Đình chỉ tới kịp nhìn thấy cái gì đó bông bông đỏ như lửa hiện lên ở trước mắt, cậu dụi dụi mắt, xem ra cả ngày bị quỷ triền, bị cuốn đến suy nhược thần kinh, ngay cả thị lực cũng giảm xuống thiệt nhiều.

Sau khi Niếp Duệ Đình mang vẻ mặt buồn bực rời đi, Niếp Hành Phong đi đến ngồi xuống bên cạnh Trương Huyền, thấy cậu ngồi xoay xoay một đôi bài trên bàn, có chút mất hồn mất vía, liền nói: “Cậu không sao chứ? Nếu thực sự không muốn đi thì thôi, tôisẽ chọn một chuyến du lịch, đi nơi khác nghỉ ngơi.”

“Không có việc gì, có thể miễn phí hưởng dụng thì không nên để phí, sẽ bị sét đánh đấy.” Trong lòng có chút không yên, giống như dự cảm có chuyện gì đó sẽ phát sinh, bất quá nếu ‘chiếc bánh ngọt ngào’ này đã rơi xuống, Trương Huyền quyết định không để ý đến giác quan thứ sáu của mình.

Nghe xong lời nói đầy thực dụng của người yêu, Niếp Hành Phong cũng không biết nói gì để đáp lại, nhìn thấy cậu bắt đầu hưng trí bừng bừng lật bản đồ rồi chuẩn bị, Niếp Hành Phong không khỏi nảy lên một tia chờ mong về chuyến du lịch biển đầu tiên của họ.

Ngày giờ lên thuyền rất nhanh đã được xác nhận, lúc xuất phát, Niếp Hành Phong nhìn thấy hành lý của Hoắc Ly và Tiểu Bạch, hoảng sợ.

Vali du lịch cơ hồ còn cao hơn cả Hoắc Ly, trên lưng nó còn vác thêm một cái balô, trái thì nhét nước khoáng, phải thì nhét đèn pin bỏ túi LED, mấy cái túi nhỏ bên trong ba lô thì theo thứ tự xếp một đống đồ ăn dinh dưỡng, hoa quả khô và hạt dưa, còn có gói chocolate to, Tiểu Bạch ngồi ở một bên trong túi trước của ba lô, trên cổ ngoài viên ngọc xanh, còn đeo một cây còi nhỏ thắt dây bảy màu đính với một viên ngọc bằng kim loại (hình minh họa ở dưới, nhìn cũng khá là đẹp ấy), là dây bùa phòng ngừa tai họa mà lần trước bọn họ đã mua khi đi chùa Asakusa ở Tokio, theo truyền

https://thuviensach.vn

thuyết thổi lên có thể đuổi ma trừ tà, bất quá cái này cũng chỉ một thứ trang sức nhỏ mà thôi, nếu thổi một chút mà có thể đuổi ma, thì còn cần thiên sư làm gì?

“Các ngươi xác định đây là đi biển du lịch?” Niếp Hành Phong hỏi, trên tàu biển chở khách đầy đủ mọi thứ phương tiện, không cần phải mang theo đồ ăn, bọn họ cũng không phải đi diễn tập tai nạn trên không.

“Đúng vậy, Tiểu Bạch nói cái này gọi là phòng trước khỏi hoạ, chocolate dùng để bảo trì thể lực, còi là dùng để gọi cứu viện, phim về tai nạn trên biển đều diễn như vậy, ôi. . . . . .”

Đầu Hoắc Ly bị Trương Huyền đánh cho một cái, quát: “Em xem TV quá nhiều rồi đấy, làm gì có nhiều tai nạn trên biển như vậy hả? Cho dù là có, không phải vẫn có anh chống đỡ sao.”

Niếp Duệ Đình lái xe đến đưa bọn họ đi ra bến cảng, nhìn thấy như vậy, đứng ở bên cạnh cười đến không đứng thẳng dậy nổi, may mà của Trương Huyền và Niếp Hành Phong chỉ là vali du lịch bình thường, nếu không cốp xe sau của cậu ta nhất định là không có chỗ mà nhét.

Đến bến cảng, Tàu biển chở khách tên là Thiên Dương đã dừng ở cảng, nó là chiếc tàu chở khách cở trung, bề ngoài nhìn cũng không được khí thế cho lắm, Niếp Duệ Đình nói: “Đây là lần đầu tiên Thiên Dương xuất hành, mọi người đừng lo, công ty du lịch nhất định sẽ tổ chức rất nhiều hoạt động.”

“Nghe nói Titanic cũng là lần đầu ra biển mà gặp tại nạn.” Tiểu Bạch ở trong ba lô than thở.

Lại nghe thấy ảo giác, Niếp Duệ Đình run lên, vội lắc đầu, bắt đầu thôi miên chính mình, Trương Huyền nhìn thấy khách du lịch lên thuyền, cũng có chút thất vọng, “Không phải nói là tàu biển chở khách sang trọng sao? Cái thuyền nhỏ này kém hơn rất nhiều so với Titanic a, nếu gặp phải sóng

https://thuviensach.vn

thần gió lốc, va phải đá ngầm, đâm trúng băng trôi hay những chuyện ngoài ý muốn khác thì chắc chắn là sẽ đắm tàu không kịp xoay sở.”

Tàu biển chở khách là tàu chỉ chạy dọc xuôi theo viền đại lục, cũng không phải là đi ra vùng biển sâu, sẽ không gặp phải những chuyện nguy hiểm như vậy.

Niếp Hành Phong xoa xoa ấn đường, mấy vị miệng quạ đen bên cạnh anh đúng là người này còn hơn người kia, thuyền còn chưa rời bến, mà đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc đắm thuyền, nhìn lên bầu trời trong xanh, anh cảm thấy những người này đúng là “lo bò trắng răng”.

Trương Huyền xách vali du lịch ra, khi cầm lấy vali của Hoắc Ly, trước mắt đột nhiên choáng váng, tựa hồ như có bóng đen xẹt lướt qua bên người mình, giống như là bóng người, nhưng khi cậu xoay người nhìn, bóng đen đã không thấy đâu nữa, ánh mắt xẹt qua cờ hiệu của Thiên Dương, cái kí hiệu bánh lái màu đồng lất phất tung bay hình dạng trở nên vặn vẹo, giống như một cái đầu lâu, nước biển xanh thẳm cũng chuyển thành màu thâm trầm, sóng biển im ắng, lộ ra vẻ quỷ dị.

“Cậu làm sao vậy?” Thấy sắc mặt Trương Huyền không tốt lắm, Niếp Hành Phong vội cầm lấy vali trong tay cậu.

“Còn không phải là do bị anh hành lúc tối hôm qua sao.” Trương Huyền liếc mắt nhìn Niếp Hành Phong một cái. Cảm giác bất an trong lòng càng thêm mạnh liệt, bản năng nổi lên ý nghĩ huỷ bỏ chuyến du lịch này, nhưng nhìn thấy Hoắc Ly và Tiểu Bạch tràn đầy hào hứng, cậu đem lời nói nuốt trở vào, trực tiếp đem sai lầm đẩy sang cho Niếp Hành Phong.

Niếp Hành Phong có chút xấu hổ, theo thể chất Trương Huyền, mặc kệ làm mấy lần cậu cũng lấy lại sức rất nhanh, bình thường người chống đỡ không được chính là mình, hơn nữa tối hôm qua bọn họ chỉ làm một lần, sắc mặt cậu không nên khó coi như vậy mới đúng, nhưng mà thật hiển

https://thuviensach.vn

nhiên, đề tài này không thích hợp để nói lại. (Chú thích phòng trường hợp bạn nào nghĩ anh Phong ‘yếu’, vấn đề bạn Huyền lấy lại sức và anh Phong chống đỡ không nổi là có lý do sau xa cả, đọc cho hết truyện rồi hãy kết luận)

Niếp Hành Phong nói tạm biệt em trai xong, lại dặn dò Nhan Khai đang ở phía sau cậu ta: “Giúp ta chiếu cố đến Duệ Đình.”

Niếp Duệ Đình hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại nhìn quanh, đương nhiên là không thấy gì, cậu ta tức giận kêu ầm: “Quỷ không phải đều sợ ánh sáng sao? Tại sao mặt trời lên cao chiếu sáng như vậy ngươi còn dám đi ra theo dõi ta, ta lệnh cho ngươi lập tức biến mất! Từ từ, sao ngươi lại quen biết anh hai của ta? Giải thích xong mới được biến mất.”

Nhan Khai không thèm để ý đến cậu ta, yên lặng nhìn chăm chú đám người Niếp Hành Phong lên thuyền, vừa rồi mặt biển nháy mắt xuất hiện khí tức quỷ dị hắn cũng cảm nhận được, nhưng Trương Huyền đã không nói nên hắn cũng không nhiều lời.

Chuyến đi này có lẽ sẽ gặp nguy hiểm, nhưng đã có Trương Huyền ở đó, chủ nhân hắn là sẽ không có việc gì, một người có thể dẫn người trở về từ địa ngục, Nhan Khai nghĩ trên đời này hắn là không có tà vật gì có thể là đối thủ của cậu ta.

Trương Huyền lên thuyền, quay đầu thấy Niếp Duệ Đình còn đứng ở trên bến tàu giương nanh múa vuốt bắt người, Nhan Khai thì thỉnh thoảng xoay chuyển thân mình tránh không cho cậu ta chạm phải, không khỏi nở nụ cười.

“Em chỉ nghe nói đến âm dương mắt, còn chưa có nghe nói về âm dương thủ, nhìn không tới nhưng lại mò đến được, Nhan Khai làm bối hậu linh đúng là vất vả.”

“Ôi!”

https://thuviensach.vn

Hoắc Ly lần đầu rời bến, rất hưng phấn, ở trên boong tàu chạy băng băng, lại đâm sầm vào một người thanh niên, bị đối phương túm lấy, trừng mắt mắng: “Mẹ nó, mày làm cái gì thế hả?”

“Xin lỗi.”

“Xin lỗi liền xong việc? Bố mày vừa mới mua đôi giày thì đã bị mày giẫm bẩn, đền tiền!” Người thanh niên không chịu bỏ qua, chỉ vào giầy thể thao của mình nói.

“Dựa vào, chính anh không có mắt va phải người ta, mà còn có mặt mũi mắng chửi người sao, cái giày rách của anh thì đáng giá mấy tiền!”

Người lên tiếng chính là một cô gái tóc đỏ, miệng nhai kẹo cao su, trên môi còn có hai cái khuyên bằng bạc tùy động tác nhai kẹo mà loé sáng dưới ánh mặt trời, cô ta khinh thường xì một tiếng với người thanh niên, lại đi đến trước mặt Hoắc Ly, nhéo nhéo khuôn mặt đỏ lên vì hối lỗi của nó, cười hì hì hỏi: “Anh ta có làm em bị thương không?”

“Không có.”

“Chị tên là Đặng Nghiên, anh ta là Tống Giản, là người rất hồ đồ, em đừng chấp nhặt với anh ta, trông em rất là đáng yêu, tên em là gì? Nói cho chị nghe đi.” Đặng Nghiên lại duỗi tay định sờ lên mái tóc đỏ của Hoắc Ly, thì bị Trương Huyền ngăn cản.

Mắt xanh tóc nâu, khuôn mặt thanh tú, là một người thanh niên đẹp trai đến không thể đẹp hơn được nữa, nhãn tình Đặng Nghiên sáng lên, đang muốn chào hỏi, Trương Huyền lại đẩy cô ta ra, lạnh lùng nói: “Tiểu thư, em trai tôi còn nhỏ, đừng dọa nó sợ.”

Đặng Nghiên mặt đỏ lên oán hận nhìn thấy bọn họ rời đi, Tống Giản ở bên cạnh cười nhạo nói: “Dựa vào, cô nghĩ muốn câu mấy thằng ngốc thì

https://thuviensach.vn

cũng phải xem người ta có thể coi trọng cô hay không đã, còn không bằng kiếm cớ đòi bọn họ một chút tiền ngay từ đầu cho rồi.”

Đặng Nghiên phun bã kẹo cao su xuống biển, thuận tiện đạp Tống Giản một cước, “Anh con mẹ nó biết cái rắm, bỏ trốn mà cũng không mang nhiều tiền một chút, còn muốn lừa gạt người khác!”

Bị bạn gái mắng, Tống Giản cũng không chịu thua, cải cọ: “Tiền tôi mang theo không ít, nếu xài tiết kiệm ít nhất cũng có thể duy trì hơn nửa năm .” Tiền có nhiều hơn nữa cũng không đủ với kẻ tiêu tiền như nước như Đặng Nghiên, ở cùng cô ta không đến một tháng, thẻ tín dụng cũng bị xài đến gần hư, hắn buồn bực trong lòng, mới có thể nảy sinh ý nghĩ lừa bịp tống tiền trong đầu.

“Quên đi quên đi, không có tiền có thể nghĩ biện pháp kiếm, tôi phát hiện ra một chuyện rất tốt, không bằng thử xem?” Bị Tống Giản trách móc, Đặng Nghiên rất muốn mắng chửi người, vốn tưởng rằng mình câu được một món hời, hiện tại nhìn xem, ngay cả cặn bã cũng không bằng, đến cả quần áo của thằng nhóc con vừa rồi thoạt nhìn còn ngăn nắp hơn hắn, Đặng Nghiên con mắt đảo qua đảo lại, nghĩ ra một con đường phát tài mới.

Cô ta tiến đến bên tai Tống Giản đang muốn nói chuyện, trước mắt ánh sáng chợt lóe lên, sau đó là tiếng ‘tách’ của máy chụp ảnh, một người thanh niên trẻ tuổi mặc trang phục bình thường chạy tới chào hỏi: “Ngại quá, tôi là nhiếp ảnh gia, nhìn thấy cái gì đẹp đẹp liền muốn chụp ngay. . . . . .”

“Nhìn thấy gì đó liền muốn chụp, về nhà mà chụp mẹ ngươi đi.” Đặng Nghiên đoạt lấy cameras trong tay người thanh niên, xoá đi bức ảnh cậu ta mới chụp, lại ném trả lại cho cậu ta, “Còn dám chụp lung tung, ta liền đem cameras của ngươi ném xuống biển đấy!”

Tàu Thiên Dương cấp bậc là bốn sao, cũng xem như là chiếc tàu biển chở khách sang trọng , bên trong lớn hơn nhiều so với tưởng tượng, Hoắc Ly

https://thuviensach.vn

gọi nhân viên phục vụ tới, để anh ta dẫn đường đến phòng nghỉ, Niếp Hành Phong và Trương Huyền một phòng, phòng của Hoắc Ly cách bọn họ xa hơn một chút, nó không muốn làm bóng đèn, cho nên nhờ Niếp Duệ Đình kiếm cho mình một phòng riêng.

Trong phòng bố trí thật sự xa hoa, so sánh với khách sạn năm sao cũng không kém hơn là mấy, nhân viên phục vụ dặn dò mấy hoạt động phục vụ chủ yếu trên thuyền xong, còn đứng ở cửa không đi, Trương Huyền nhìn quanh một chút, đem chocolate đậu đang ăn thả vào trong lòng bàn tay của anh ta, nói: “Cám ơn.”

Mặt nhân viên phục vụ chuyển từ màu trắng sang màu chocolate, Hoắc Ly thấy thế kêu lên: “Đại ca thật là keo kiệt, anh ơi, đem em đến phòng của em đi, em có hẳn một miếng chocolate to, sẽ mời anh ăn.”

Nhân viên phục vụ vẻ mặt tối sầm bị Hoắc Ly lôi đi , Trương Huyền đóng cửa lại nằm ngửa lên giường.

“Vẫn cảm thấy không thoải mái sao?” Niếp Hành Phong ngồi vào bên cạnh, xoa nhẹ trán cậu hỏi.

Với tính cách của Trương Huyền, bình thường khi đến chỗ lạ, cậu sẽ xem lướt qua phòng ở một lần, những gì có thể hưởng dụng miễn phí thì tuyệt đối không bỏ qua, không giống như hôm nay, ngoan ngoãn nằm ở trên giường nghỉ ngơi, sự khác thường của cậu làm cho Niếp Hành Phong có chút bất an.

“Có chút mệt mỏi.” Kỳ thật cũng không phải mệt, mà là cảm thấy đầu choáng váng, không có tinh thần, Trương Huyền sờ lên trán mình một chút, hình như không phát sốt, bất quá cho dù phát sốt cậu cũng không biết, bởi vì từ nhỏ đến giờ cậu chưa bao giờ bị bệnh.

Niếp Hành Phong đem tình trạng Trương Huyền kết luận là do ảnh hưởng của việc ‘đã làm’ tối hôm qua, vì thế nói: “Vậy ngủ một lát đi, tôi đi

https://thuviensach.vn

xem Tiểu Ly thế nào, chốc nữa sẽ quay lại.”

“Không cần, anh cứ đi dạo chơi ngắm cảnh đi, đem bản đồ cho tôi, để tôi nghiên cứu đảo Kim Ngân một chút, nói không chừng có thể đào được vàng.”

Đảo Kim Ngân là một đảo nhỏ mà tàu sẽ cập bến, nó kỳ thật là đảo không người, trên đảo phong cảnh đẹp, trong cát biển có lẫn đá vụn phát ra ánh sáng, cho nên mới gọilà đảo Kim Ngân, cũng không phải là có vàng theo như lời Trương Huyền nói.

Không muốn đả kích sự nhiệt tình của Trương Huyền, Niếp Hành Phong đem bản đồ đưa cho cậu, sau đó đi tìm Hoắc Ly, cửa phòng Hoắc Ly khép hờ, bên trong thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười vui, Niếp Hành Phong vội nhìn xem biển số, chính là phòng của Tiểu Ly.

Anh gõ cửa, cửa phòng mở ra, một gương mặt không ngờ tới xuất hiện ở trước mặt anh, “Anh Hành Phong, thế giới này thật là nhỏ đúng không.”

Phùng Tình Tình!

Nhìn thấy đại tiểu thư phùng gia, Niếp Hành Phong đột nhiên có loại cảm giác đúng là oan gia ngõ hẹp, ánh mắt đảo qua, thấy trong phòng Hoắc Ly ngồi đầy người, Sở Ca, Tần Ưng, La Ngạn, Triệu Tiểu Vi, Trình Như Ý, hơn nữa còn Phùng Tình Tình và cả Chu Lâm Lâm đang đứng dựa vào tường, bảy người, thành viên trong câu lạc bộ tâm linh đều đến đông đủ, mấy tên này xuất hiện ở trên tàu, dùng nửa đầu cũng biết không phải là chuyện tốt.

Niếp Hành Phong hô hấp có chút khó khăn, “Các em từ chỗ nào nhảy ra thế?”

“Đi du lịch a, anh Hành Phong, em giới thiệu với anh.”

https://thuviensach.vn

“Không cần, anh biết cả rồi.”

Những người này Niếp Hành Phong từng gặp qua ở bệnh viện Thánh An, nhất là Chu Lâm Lâm, trước đó không lâu trong sự kiện tinh biến còn từng có liên hệ với cậu ta, bất quá lúc ấy thời không ở bệnh viện Thánh An lần lượt thay đổi, Sở Ca bọn họ không thể nhớ rõ Niếp Hành Phong.

“Các em lần này lại đi đâu tróc quỷ? Đảo Kim Ngân?”

“Ách, đừng tưởng bọn em là câu lạc bộ tâm linh mà làm việc gì đều nhất định có liên quan đến quỷ quái chứ, bọn em lần này chỉ là thuần túy đi du lịch, vừa rồi đúng lúc gặp phải Tiểu Ly.”

Phùng Tình Tình trả lời trong nháy mắt có chút chần chờ, Niếp Hành Phong cảm thấy được khi cô nói chuyện, thần sắc những người khác đều hơi đổi, cho nên anh cũng không hỏi thêm nhiều.

“Bọn em ở trên lầu, tán gẫu sau nha.”

Sau khi Phùng Tình Tình cùng mấy sinh viên đi rồi, Hoắc Ly vui vẻ nói: “Thật tốt quá, có nhiều người quen như vậy, đi đường không sợ buồn chán .”

Không những sẽ không buồn chán, mà nhất định là rất náo nhiệt, ngẫm lại nhóm sinh viên e sợ cho thiên hạ chưa đủ loạn này, Niếp Hành Phong không ôm quá lớn tin tưởng là chuyến du lịch biển lần này có thể thể yên ả trôi qua.

Bên ngoài vang lên tiếng còi hơi, Tàu Thiên Dương sắp xuất phát, Hoắc Ly mang Tiểu Bạch đi ra boong tàu xem biển, Niếp Hành Phong cũng cùng đi, sóng lớn cuồn cuộn trên mặt biển, thân thuyền chậm rãi di động, bắt đầu chuyến đi kéo dài trong một tuần.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 2

Một người đàn ông đang dựa người lên mạn thuyền chơi đùa tiền xu, Hoắc Ly ghé lại gần, thấy đồng tiền xu linh hoạt chuyển động qua lại ở giữa mấy ngón tay của hắn, không khỏi hâm mộ nói: “Thật là lợi hại, làm như thế nào vậy, dạy cho em được không?”

“Không khó, chỉ cần em kiên trì bền bỉ luyện tập là được.” Người đàn ông mỉm cười trả lời.

Người đàn ông này trông vẫn còn rất trẻ, quần áo đều không quá sa hoa, nhưng cũng rất được, giơ tay nhấc chân đều mang theo khí chất tao nhã, thấy Niếp Hành Phong đi tới, anh ta thu hồi tiền xu, chào hỏi: “Con của anh thật đáng yêu.”

Vẻ tươi cười xuất hiện trên mặt Niếp Hành Phong nháy mắt cứng ngắc, nhìn thoáng qua Hoắc Ly đang cười đến ôm bụng ngồi xổm trên boong tàu, anh thực bình tĩnh nói: “Nó là em trai của bạn tôi.”

“A, xin lỗi, xin lỗi.” Người đàn ông có chút xấu hổ, vội thông minh chuyển đề tài, hướng Niếp Hành Phong vươn tay, tự giới thiệu: “Tôi là Tả Thiên, là việc ở công ty bảo hiểm, thật cao hứng quen biết anh trong chuyến du lịch này.”

“Niếp Hành Phong.”

https://thuviensach.vn

Hai người nắm rảnh tay, xem như làm quen, Tiểu Ly còn ngồi xổm ở nơi đó cười, Niếp Hành Phong ẩn ẩn nghe được Tiểu Bạch nhỏ giọng than thở: “Xem ra chủ tịch phải bảo dưỡng nhan sắc một chút .”

Đối diện cũng vang lên tiếng cười, là Chu Lâm Lâm, cậu ta ngồi ở trên mạn thuyền phía trước, hiển nhiên nghe được câu nói của Tả Thiên.

Không xong, nếu Chu Lâm Lâm đem chuyện này nói cho Tình Tình, anh chắc chắn sẽ bị cười nhạo, Niếp Hành Phong đang muốn đi lại đó dặn dò Chu Lâm Lâm đừng ‘tuyên truyền’ lung tung thì có người cầm cameras chạy đến trước mặt bọn họ.

“Thật đáng yêu!” Người thanh niên cao thấp đánh giá Hoắc Ly, vừa lòng gật gật đầu.

Một đầu tóc đỏ rối tung dưới ánh mặt trời phiếm ra ánh sáng rực rỡ xinh đẹp rất tự nhiên, mắt to tròn tròn, đen tuyền như ngọc, nhìn thấy đứa nhỏ này, người thanh niên cảm thấy đã có đề tài cho triển lãm ảnh chụp lần sau của mình.

Cậu ta lấy ra danh thiếp đưa cho Niếp Hành Phong, “Tôi tên là Giang Sanh, là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, xin hỏi tôi có thể chụp cho con anh một tấm được không? Cậu bé rất đáng yêu, màu tóc cũng vô cùng xinh đẹp.”

Giang Sanh chính là người chụp ảnh bị Đặng Nghiên mắng lúc nãy, rút kinh nghiêm, cậu ta không dám lỗ mãng, thật cẩn thận trưng cầu ý kiến của Niếp Hành Phong, thuận tiện lấy lòng.

Nhìn thấy Hoắc Ly lại ôm bụng cười nghiêng ngả, sự buồn bực Niếp Hành Phong nháy mắt thăng lên mấy cấp luỹ thừa, cực kỳ hoài nghi có phải gặp quỷ nhiều quá nên nhanh chóng già cả đi hay không.

https://thuviensach.vn

Được khen ngợi, Hoắc Ly rất vui vẻ, sảng khoái đáp ứng: “Tốt, nhưng em phải chụp cùng với Tiểu Bạch.”

“Vậy mọi người cùng chụp chung một tấm đi.”

Giang Sanh cầm lấy cameras chỉnh hướng về phía bọn họ, Tả Thiên vội vàng tránh ra, “Thật xin lỗi, tôi không thích chụp ảnh, mọi người cứ chụp đi.”

Chụp xong, Hoắc Ly đuổi theo Tả Thiên học cách chơi đùa với đồng tiền xu, Giang Sanh cũng đi theo, Niếp Hành Phong thấy Chu Lâm Lâm vẫn còn trên mạn thuyền xem cảnh biển, liền đi tới chào hỏi: “Dạo này bà ngoại vẫn khỏe chứ?”

Lần trước Niếp Hành Phong từng đi trại an dưỡng vấn an qua bà ngoại của Chu Lâm Lâm, bất quá Chu Lâm Lâm tựa hồ không biết, nghe xong câu hỏi của anh, mờ mịt nhìn trái nhìn phải, sau đó dùng ngón tay chỉ lên chóp mũi chính mình, ý tứ hỏi có phải là đang nói chuyện với cậu ta hay không.

“Tôi là bạn của Tình Tình, chúng ta vừa rồi còn gặp qua, cậu sẽ không nhanh như vậy liền đã quên chứ?” Thấy Chu Lâm Lâm kinh ngạc, Niếp Hành Phong cười nói.

“Không phải, tôi không nghĩ tới. . . . . .” Chu Lâm Lâm ngượng ngùng gãi đầu, phật châu trên cổ tay dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng, “Bà ngoại tôi vẫn khỏe, đúng rồi, các anh vì sao lại đi du lịch thế?”

“Em trai tôi trùng hợp rút được phần thưởng ngẫu nhiên này, nên mới đi, các cậu thì sao? Lần này toàn thể thành viên cậu lạc bộ tâm linh đều có mặt, không phải là muốn lên biển tìm quỷ chứ?” Niếp Hành Phong nửa đùa hỏi.

https://thuviensach.vn

Chu Lâm Lâm do dự một chút, nói: “Kỳ thật tôi không muốn bọn họ đi, nhưng bọn họ thực sự quá cố chấp.”

Kịp nhìn thấy vẻ phiền muộn chợp lóe lên trong mắt Chu Lâm Lâm, Niếp Hành Phong tim đập mạnh một cái, anh phát hiện mục đích của mấy người trong câu lạc bộ tâm linh có thể không đơn giản chỉ là tìm quỷ.

“Kỳ thật chúng tôi là được ‘hưởng sái’ của Sở học trưởng, chú anh ấy dẫn anh ấy đi du lịch, anh ấy liền thuận tiện mang chúng ta đi cùng, Sở gia có nhiều tiền, nên không cần để tâm chút việc nhỏ đó, A, người đàn ông kia chính là chú của học trưởng.”

Chu Lâm Lâm chỉ vào người đàn ông ngồi trước quầy bar ngoài trời ở phía đối diện, nhìn qua một bên sườn mặt thì hình như ông ta chính là Sở Chính Nam, người rất có danh vọng ở trong giới thời trang, Niếp Hành Phong và Sở Chính Nam từng có gặp qua vài lần, nhưng mà không nghĩ tới ông ta là chú của Sở Ca.

“Niếp tiên sinh. . . . . .”

Thấy Chu Lâm Lâm muốn nói lại thôi, Niếp Hành Phong kỳ quái hỏi: “Cậu có tâm sự gì sao?”

“Tôi có dự cảm, chuyến du lịch lần này nhất định sẽ có việc xảy ra.”

Lại nữa, đây là người thứ mấy ngày hôm nay nói với anh như thế rồi? Làm cho anh cảm thấy giống như là mọi người đều đang tha thiết chờ mong phát sinh tai nạn trên biển vậy, Niếp Hành Phong hỏi: “Tại sao lại nói như vậy?”

“Ừm. . . . . Là trực giác, nhất là Sở học trưởng, tôi lo lắng anh ấy gặp nguy hiểm.”

“Cậu có nói chuyện này có cậu ấy không?”

https://thuviensach.vn

“Tôi chưa nói với ai cả, anh cũng ngàn vạn lần không nên hỏi, bởi vì mọi chuyện còn chưa rõ ràng.”

Vẻ mặt Chu Lâm Lâm rất nghiêm túc, làm cho Niếp Hành Phong cảm thấy được cậu ta nói như vậy cũng không phải đơn thuần chỉ là trực giác, nhất định có nguyên nhân khác, đang muốn truy vấn, Giang Sanh chạy tới, vẻ mặt cười hì hì, xem ra là chụp được không ít bức ảnh.

“Niếp tiên sinh, để tôi chụp cho anh một tấm nhé, cảnh biển đẹp như vậy, không chụp thật sự rất đáng tiếc .”

Niếp Hành Phong đem máy ảnh của mình đưa cho cậu ta, “Chụp giúp chúng tôi một tấm.”

Chu Lâm Lâm thân thiết khoác lên vai Niếp Hành Phong, chụp ảnh xong, nhỏ giọng nói: “Nếu tôi có phát hiện gì mới, sẽ đến nói cho anh, anh tạm thời đừng nói với người khác nhé.”

Cậu ta nói xong liền chạy mất, chưa cho Niếp Hành Phong có cơ hội hỏi gì thêm, Niếp Hành Phong lo lắng Trương Huyền, tùy tiện hàn huyên vài câu với Giang Sanh rồi liền quay lại phòng nghỉ, trong phòng rèm cửa sổ đã hạ xuống, trong bóng đêm chỉ nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ của Trương Huyền, hình như là đang ngủ.

Niếp Hành Phong đi đến đầu giường, thấy cậu nằm sấp trên giường, trong lòng ngực còn ôm máy tính và bản đồ, anh đang định dùng tay thử xem nhiệt độ cơ thể Trương Huyền, cổ tay lại bị nắm chặt, Trương Huyền mở mắt ra, hì hì cười nói: “Chủ tịch, anh muốn trộm phi lễ tôi hả?!.”

“Tôi mà muốn phi lễ cậu thì không cần làm trộm.” Niếp Hành Phong cười hỏi: “Có đỡ hơn chút nào không?”

“Ngủ một hồi, cảm giác tốt hơn nhiều.” Trương Huyền ngồi xuống, phát hiện đầu vẫn đau như trước, bất quá may mà vẫn còn muốn ăn, không

https://thuviensach.vn

muốn để Niếp Hành Phong lo lắng, cậu thay quần áo, đề nghị đến nhà ăn ăn cơm.

“Cậu không thoải mái, ăn ở trong phòng là được rồi.”

“Nhiều tiết mục thú vị như vậy mà không hưởng thụ em lại càng không thoải mái.” Chưa từng bị bệnh bao giờ, Trương Huyền căn bản không coi việc đau đầu là chuyện quan trọng, nhìn xem bảng sắp xếp các tiết mục ở trên bàn, cuối cùng dừng lại trên ô sòng bạc.

Lên tàu biển du lịch mà không chơi bài bạc, quả thực rất có lỗi với chính mình, dù sao bên người có ‘thẻ ATM’ phục vụ miễn phí sao lại có thể không hưởng thụ được, đánh chết cũng phải đi.

Hai người đi vào quầy cung cấp đồ ăn Trung Quốc miễn phí để chọn món, khi nghe Niếp Hành Phong nói toàn bộ thành viên của câu lạc bộ tâm linh cũng lên chuyến tàu này, Trương Huyền ánh mắt lập tức sáng lên, “Bọn họ không phải đi tìm quỷ, là tới tìm kho báu, kho báu dưới biển sâu!”

Niếp Hành Phong thực bất đắc dĩ cười: “Cậu xem phim nhiều quá rồi đấy.”

Cơm nước xong, đầu tiên là lên khu vực giải trí trên boong tàu xem biển, thuận tiện chụp ảnh, phía trước sóng biển cuồn cuộn, hải âu kêu vang, xa xa là bóng cá heo nhảy vọt lên, Trương Huyền tựa vào trên mạn thuyền, nhìn thấy sóng biển xanh biếc dập dờn, đột nhiên có cảm giác thôi thúc nhảy vào trong biển, cùng bơi lội với cá heo.

Niếp Hành Phong thấy mắt của Trương Huyền chuyển đậm, toát ra màu sắc xinh đẹp sáng lạng, dường như còn xanh trong hơn cả nước biển, tim không khỏi đập mạnh, thuận tay giữ chặt lấy một nhân viên phục vụ đi ngang qua, nói: “Phiền toái cậu giúp chúng tôi chụp một tấm ảnh.”

https://thuviensach.vn

Là một nhân viên phục vụ còn rất trẻ, cười tươi còn lộ ra hai cái răng thỏ, nhìn thấy tựa hồ có chút quen mặt, khi Niếp Hành Phong giao máy ảnh cho anh ta, đột nhiên tay run lên, máy ảnh rơi xuống, may mà nhân viên phục vụ kịp thời tiếp được, cười nói: "Mời hai ngươi xích lại gần nhau một chút."

Niếp Hành Phong quay đầu, mặt lập tức biến đen, Trương Huyền đang nhiệt tình đến gần một cô gái ở bên cạnh: "Người đẹp, chúng ta có phải gặp nhau ở đâu rồi phải không?"

Người ta căn bản không thèm để ý đến cậu, Trương Huyền còn muốn nói nữa, bị Niếp Hành Phong một phen kéo lại, thuận tay nắm thắt lưng cậu, trầm giọng nói: "Nhìn vào ống kính máy ảnh!"

"Chủ tịch, lúc chụp ảnh anh làm ơn đừng có keo kiệt như thế. tươi cười một chút được không? Ai. . . . . ." Bên hông bị hung hăng véo một cái, giữa tiếng kêu của Trương Huyền, nhân viên phục vụ nhấn nút chụp.

Chụp xong, người phục vụ trả lại máy ảnh, Niếp Hành Phong nhân cơ hội nhìn bảng tên của anh ta, trên đó viết Hướng Văn, là một cái tên mình không hề quen.

"Chủ tịch, anh đang nhìn cái gì?" Trương Huyền nhìn theo ánh mắt của Niếp Hành Phong, cuối cùng dừng lại ở bóng dáng đã đi xa của Hướng Văn, không khỏi có chút khó chịu, "Này, tôi đang còn ở bên cạnh, anh nhìn trai đẹp cũng quá lộ liễu đấy?"

Niếp Hành Phong liếc mắt nhìn cậu một cái, "Cậu có thể tìm mỹ nữ, tôi đương nhiên cũng có thể xem trai đẹp."

Trương Huyền nở nụ cười, dùng bả vai đụng Niếp Hành Phong một chút, "Ghen tị? Kỳ thật hình như tôi đã gặp qua mỹ nữ đó ở đâu rồi ấy."

https://thuviensach.vn

Cậu quay đầu lại nhìn, cô gái đó đã đi mất, chỉ nghe Niếp Hành Phong thản nhiên nói: “Kỳ thật, hình như tôi cũng đã gặp qua cậu trai đẹp đó ở đâu rồi thì phải.”

Xem chiêu tài miêu ghen tựa hồ là chuyện rất thú vị, Trương Huyền tâm tình tốt lên, cảm giác choáng váng cũng đỡ hơn, phát hiện giữa đống người đi qua đi lại có một gương mặt quen thuộc, vội búng tay một cái, “A, ừm, chocolate tiên sinh.”

Là cái người phục vụ đã dẫn bọn họ đến phòng riêng, muốn lấy tiền boa, lại bị Trương Huyền phớt lờ, nhìn biểu tình anh ta thực rõ ràng là không muốn lại đây, bất quá khách hàng là thượng đế, cuối cùng vẫn là đi tới, khóe miệng cố nặn một nụ cười: “Tôi tên là Lục Bình, thật cao hứng vì ngài cống hiến sức lực.”

“Giúp tôi lấy hai cốc sâm banh, cám ơn.”

Trương Huyền nói xong, dùng ánh mắt chỉ huy Niếp Hành Phong, anh rất phối hợp bỏ tiền đưa cho Lục Bình, vốn muốn nói không cần trả lại tiền lẻ, do dự một chút lại thôi.

Sâm banh rất nhanh đã được đưa tới, thấy Trương Huyền lục lục túi tiền, Lục Bình vội vàng nói: “Không cần, không cần.” Buổi sáng Hoắc Ly vì cảm ơn anh ta đã hỗ trợ xách vali, thực khẳng khái cho anh ta một hộp chocolate, thấy Trương Huyền vừa muốn đưa, sợ tới mức liên tục lắc đầu.

Trương Huyền lấy ra là một tờ đôla, nghe Lục Bình nói, ra vẻ thật đáng tiếc đem tiền cất trở lại, nhìn thấy bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của Lục Bình, Niếp Hành Phong đột nhiên phát hiện có khi nhịn cười thật sự là một chuyện rất chuyện khó khăn.

“A?”

https://thuviensach.vn

Phía sau có người, hai người quay đầu lại, thấy là một gương mặt cực kỳ quen thuộc, đối phương cũng là vẻ mặt giật mình, rượu ở trong miệng phù một tiếng phun ra, cũng may hai người phản ứng nhanh, đồng thời tránh sang một bên, Lục Bình đứng ở phía sau sẽ không may mắn như vậy, bắn hết lên trên mặt.

“A, xin lỗi, thực xin lỗi.”

Gây họa, người phun rượu vội chạy tới lấy ra khăn tay thay Lục Bình lau, không hổ là nhân viên phục vụ trên tàu biển chở khách xa xỉ, trên mặt Lục Bình cũng tìm không thấy nửa điểm khó chịu, mỉm cười khom người lui ra, còn rất có lễ phép nói: “Tiên sinh, cám ơn ngài.”

“Chuyến du lịch lần này có lẽ sẽ là ác mộng của Lục Bình.”

Niếp Hành Phong hoàn toàn thông cảm với người phục vụ vô cùng xui xẻo này, Trương Huyền lại tiến lên túm lấy cái tên vừa phun rượu, rống to: “Sao cậu lại ở trên tàu hả?”

“Hai người sao lại ở đây?” đại đệ tử của Trương Huyền, cảnh sát Ngụy Chính Nghĩa nói như vẹt hỏi lại.

“Chúng ta đương nhiên là đi du lịch.”

“Đệ tử cũng là đi du lịch, thuận tiện. . . . . .” Ngụy Chính Nghĩa để sát vào bọn họ, thần thần bí bí nói: “Bắt tội phạm.”

Bắt tội phạm? Trương Huyền cao thấp đánh giá Ngụy Chính Nghĩa, tóc vàng còn nhuộm thêm vài sợi màu xanh, trên mi mắt còn đính một cái khuyên, chân đi giày bốt, cậu ta tới bắt tội phạm? Nhìn bộ dạng cậu ta còn giống tội phạm hơn đấy.

Nhìn ra được sự nghi hoặc của hai người, Ngụy Chính Nghĩa kéo bọn họ đến một góc không có người, nhỏ giọng nói: “Chúng tôi nhận được tin tình

https://thuviensach.vn

báo, nói trên thuyền có thể có tội phạm trốn trại.”

“Đuổi bắt tội phạm cũng cần gì phải nhuộm tóc thành cái dạng này chứ?” Quỷ còn không sợ, lại càng không cần nói đến người, Trương Huyền không coi việc có tội phạm là chuyện quan trọng, hỏi cái vấn đề hoàn toàn không trọng yếu.

“Đây là trang phục khi đệ tử mặc để điều tra về một vụ án ma tuý, chuyện xảy ra quá cấp bách, đệ tử chưa kịp đổi đồ liền tới đây.” Ngụy Chính Nghĩa lấy ảnh chụp trong di động ra cho bọn họ xem, “Là một tên tội phạm giết người rất tàn bạo và hung ác, nghe nói hắn đã phẫu thuật thay đổi khuôn mặt, cho nên đệ tử vẫn còn đang âm thầm điều tra, hai người nếu nhìn đến nhân vật nào khả nghi, lập tức nói cho đệ tử biết.”

Niếp Hành Phong nhìn xem ảnh chụp, người đàn ông này tướng mạo thanh tú, khí chất có chút giống Tả Thiên, nhưng đã thay đổi khuôn mặt, điều tra chỉ sợ sẽ gặp khó khăn, sự tình nghiêm trọng, anh hỏi: “Các cậu đến đây bao nhiêu người? Đã liên hệ với thuyền trưởng chưa? Phải đảm bảo sự an toàn của khách du lịch.”

“Chỉ có một mình tôi, tin tình báo này còn không biết có thể dựa vào hay không, không đến trường hợp vạn bất đắc dĩ, tôi sẽ không kinh động người trên thuyền.”

Chính là bởi vì không thể xác định tính tin cậy của tin tình báo, cục trưởng mới an bài cậu một mình làm nhiệm vụ, nếu tội phạm không ở trên thuyền, đó là chi phí du lịch do nhà nước cấp cho, coi như là được lợi; bất quá nếu thật sự có tội phạm, vậy thì rất nguy hiểm. Ngụy Chính Nghĩa vốn đang có chút không yên, hiện tại nhìn thấy sư phụ ở đây, liền cảm thấy yên lòng, thầm nghĩ chính mình gặp may mắn.

“Đệ tử đi trước điều tra, buổi tối nói chuyện sau.”

https://thuviensach.vn

Ngụy Chính Nghĩa đi rồi, Niếp Hành Phong cười khổ xem Trương Huyền, cũng không phải mùa du lịch mà lại gặp nhiều người quen như vậy, cùng lên một chuyến tàu biển, nếu đây là trùng hợp, vậy anh chỉ có thể nói chuyện này thật sự là rất trùng hợp .

Trương Huyền gọi điện thoại cho Hoắc Ly, nói chuyện về tội phạm trốn trại, dặn dò nó cẩn thận, tiểu hồ ly không chút để ý đáp ứng, pháp thuật của nó tuy rằng kém, nhưng dù sao cũng là hồ tinh, Trương Huyền cũng không lo lắng nhiều về nó, đóng di động, gió Bắc thổi thẳng tới trước mặt, trước mắt đột nhiên biến thành màu đen, mơ hồ nhìn đến đoàn bóng đen mà mình đã gặp thoáng qua, bên tai truyền đến tiếng gió thổi mãnh liệt, cậu giật thót rùng mình.

“Cậu có lạnh không?” Niếp Hành Phong hỏi.

“Gió nổi, nên có chút lạnh thôi.”

Niếp Hành Phong nhìn xem ánh nắng mặt trời trên đỉnh đầu, sau giờ ngọ là thời gian nắng ấm, căn bản không có gió, xem ra Trương Huyền là bị nhiễm lạnh, vì thế không để ý đến ý nguyện đi sòng bạc của cậu, kiên quyết kéo cậu quay về phòng, lấy thuốc cảm ra bắt cậu uống, lại bị cậu cự tuyệt, chỉ uống một chén nước bùa xong, chui vào trong chăn, lại ra lệnh cho Niếp Hành Phong.

“Anh đem ảnh chụp sửa sang lại một chút, thuận tiện tìm hiểu xem đảo Kim Ngân có phải thực sự có cái gì không tầm thường hay không, cho nên tất cả mọi người muốn đi.”

“Tuân mệnh.”

Trợ lý thiên sư lên tiếng, Niếp Hành Phong ngoan ngoãn làm theo, mở máy tính xem ảnh chụp, khi sửa sang lại anh phát hiện bức ảnh mà Giang Sanh chụp cho anh với Chu Lâm Lâm, hơn phân nửa thân người Chu Lâm

https://thuviensach.vn

Lâm đều ở ngoài bức ảnh, không khỏi nhíu mày, kỹ thuật chụp ảnh thật sự quá kém, Giang Sanh thật là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp sao?

Sửa sang ảnh chụp xong, Niếp Hành Phong lại lên mạng tra tư liệu về đảo Kim Ngân, phát hiện nó ngoại trừ có phong cảnh đẹp để cho người ta tham quan, cũng không có truyền thuyết gì đặc biệt, nhưng nếu quan sát từ trên không toàn cảnh đảo Kim Ngân, thì thấy hình dạng của đảo uốn lượn rất cổ quái, rất giống. . . . . .

Giống cái gì, Niếp Hành Phong nghĩ không ra, chỉ cảm thấy rất giống bức vẽ nào đó, anh thở dài, phát hiện chứng đãng trí của mình cũng thăng cấp .

Chạng vạng, Hoắc Ly vàTiểu Bạch đến xem bọn họ, Trương Huyền còn đang ngủ, Tiểu Bạch nhảy đến trên lưng cậu đi qua đi lại mấy bước, lại dùng móng vuốt chụp lên mặt cậu, Trương Huyền bị nó làm cho khó chịu, mắng: “Ngươi còn dám quấy rầy, ta sẽ ném ngươi xuống biển cho cá mập ăn!”

“Hứ, ngươi có khí lực thì ném đi.” Tiểu Bạch thực không chút thông cảm cười nhạo: “Nhìn ngươi như vậy, không phải là say tàu chứ? Là ai nói biển rộng chính là nhà của mình a, nào có người nào trở về nhà với bộ dạng thế này?”

Bộ dáng Trương Huyền đúng là rất giống say tàu, bất quá người này bình thường rất khoẻ mạnh, ngay cả chính mình lái xe như điên cậu cũng không choáng váng, rất khó tưởng tượng cậu lại bị say tàu, Niếp Hành Phong nói: “Cậu cho tới bây giờ chưa hề nói cậu bị say tàu.”

“Tôi chưa từng đi thuyền, làm sao mà biết?” Trương Huyền tức giận liếc anh một cái, ngồi dậy, đầu có chút nặng, không biết là thật sự say tàu, hay là bị cái thứ đó làm ảnh hưởng, nhưng ngẫm lại thì, kia rốt cuộc là cái gì?

https://thuviensach.vn

“Em có chuẩn bị thuốc chống say tàu, đại ca có muốn uống một liều không?” Hoắc Ly quả nhiên trang bị đầy đủ.

Miễn, cậu tuyệt đối không thừa nhận thể chất mình kém đến mức say tàu, Trương Huyền hỏi Hoắc Ly, “Các em buổi chiều đi đâu vậy?”

“Ở cùng một chỗ với nhóm Giang Sanh.”

Giang Sanh dẫn nó đi chơi ở khu vực giải trí, sau lại đi quán bar, gặp được Tả Thiên, Tả Thiên giới thiệu bọn họ đi phòng thẩm mỹ làm đẹp, mọi người cùng nhau làm liệu pháp SPA, thuận tiện học vài bài tập thể dục, vài lần còn gặp phải Tống Giản, bất quá Tống Giản cũng không tìm nó gây chuyện.

Trương Huyền càng nghe càng buồn bực, nhiều tiết mục giải trí miễn phí thú vị như vậy mình cũng chưa hề được hưởng thụ, chạy đến trên thuyền ngủ cả ngày.

“Giang Sanh nói đêm khuya có tổ chức Night Show rất hấp dẫn, em còn tính toán đi xem cùng với Tiểu Bạch.”

“Ta cũng đi!” Vừa nghe hấp dẫn, Trương Huyền liền lên tinh thần, lại nhìn trộm xem Niếp Hành Phong, vội thêm một câu, “Chủ tịch cũng cùng đi.”

Bữa tối địa điểm Niếp Hành Phong chọn chính là lên quầy cơm Tây trên boong tàu ở tầng trên, nơi này tầm nhìn tốt, có thể nhìn cảnh biển xa xa, ở một góc nhà ăn nghệ sĩ đàn dương cầm đang nhẹ nhàng chơi bản dạ khúc, làm cho bữa tối càng thêm lãng mạn.

Tả Thiên và Giang Sanh ăn cơm cùng với nhau, Hoắc Ly nói Tả Thiên rất biết kết hợp giữa công việc và giải trí, buổi chiều khi đi dạo chơi cùng nhau, không ngừng tuyên truyền tiêu thụ bảo hiểm với những người xung quanh, xem ra Giang Sanh là bị nhắm trúng rồi.

https://thuviensach.vn

Sở Chính Nam đang cùng nói chuyện một ông già ngồi xe lăn, Niếp Hành Phong không biết ông già đó, nhưng nhìn quần áo và khí độ của ông ta, là biết cũng không tầm thường, Sở Chính Nam cũng thấy Niếp Hành Phong, sửng sốt một chút, đẩy ông lão đó lại đây.

“Niếp tiên sinh cũng đến du lịch?”

Người quen gặp mặt, không thể không khách sáo một chút, Niếp Hành Phong đứng dậy bắt tay Sở Chính Nam, “Thực trùng hợp, nghĩ muốn tranh thủ lúc rảnh rỗi đi du lịch nghỉ ngơi giải sầu, không ngờ Sở tiên sinh cũng ở đây.”

Chào hỏi xong, Sở Chính Nam chỉ vào ông lão cùng hai người phía sau ông ta nói: “Vị này chính là Bạch lão tiên sinh – Bạch Tiên Khải, vị này chính là con của ông ấy Bạch Tích và cháu gái Tiêu Vũ.”

Niếp Hành Phong nghe nói qua về Bạch Tiên Khải, ông ta từng là nhân vật đứng đầu trong giới y dược, bất quá vài năm gần đây Bạch gia càng ngày càng xuống dốc, rất ít lộ diện ở trong thương giới. Bạch Tiên Khải khuôn mặt gầy guộc, Bạch Tích mặc dù không có phong thái uy nghiêm của cha, nhưng cũng lộ ra vẻ chính chắn đầy mị lực của người trung niên, còn có Tiêu Vũ, Niếp Hành Phong thực xấu hổ phát hiện cô ta chính là cô gái mà Trương Huyền tiếp cận ở trên boong tàu.

“Niếp thị hiện tại chính là trụ cột vững chắc trong thương giới, Niếp tiên sinh tuổi trẻ tài cao, ông nội cậu nhất định là rất tự hào về cậu?” Bạch Tiên Khải mỉm cười hỏi.

“Hy vọng là không có làm cho ông thất vọng.” Nghe giọng điệu của Bạch Tiên Khải hình như là có quen biết với ông nội, bất quá Niếp Hành Phong chưa bao giờ nghe ông nội đề cập đến ông ta, không khỏi có chút kỳ quái.

https://thuviensach.vn

“Niếp tiên sinh tài trí hơn người, không ai so sánh nổi, Tiểu Vũ, sau này cháu phải chịu khó học hỏi Niếp tiên sinh đấy.”

Nghe xong lời nói của ông nội, Tiêu Vũ đi lên phía trước, tự nhiên hào phóng bắt tay với Niếp Hành Phong, mỉm cười nói: “Sau này xin chỉ giáo nhiều.”

Cô ta trông rất đẹp, tóc đen quần trắng, trên người không có đeo phụ kiện gì đặc biệt, hoàn toàn khác với tranh sức quá mức đẹp đẽ quý giá trên người Bạch Tiên Khải, lộ ra một vẻ đẹp cổ điển.

“Khụ khụ.” Phía sau truyền đến tiếng ho khan của Trương Huyền, Niếp Hành Phong vội buông tay Tiêu Vũ, nói: “Đó là đương nhiên.”

Giới thiệu xong, Sở Chính Nam và cha con Bạch gia cáo từ rời đi, ngồi xuống vị trí đã đặt trước ở xa xa, Sở Ca đã ngồi ở chỗ kia , thấy Niếp Hành Phong, liền khua tay chào hỏi anh.

“Nói lại thì, cả ngày hôm nay cũng chưa nhìn thấy Tình Tình.” Nhìn đến Sở Ca, Niếp Hành Phong nhớ tới Phùng Tình Tình, với tính cách của Phùng Tình Tình, thường luôn luôn bám lấy anh, vậy mà hôm nay vẫn không thấy lộ diện, điều này làm cho Niếp Hành Phong càng khẳng định bọn họ lần này ra biển là có mục đích khác.

Không ai nói tiếp, Niếp Hành Phong quay đầu xem Trương Huyền, thấy cậu vẻ mặt phẫn nộ, Hoắc Ly ở bên cạnh hì hì cười: “Có mỹ nữ đến săn đón, đại ca ghen tị.”

“Ăn cơm đi!” Trương Huyền đem mặt tiểu hồ ly ấn xuống chén đĩa, nói với Niếp Hành Phong: “Tôi nhớ ra đã thấy Tiêu Vũ ở đâu rồi, mấy ngày hôm trước cùng Cố Trừng ăn cơm, anh ta cho tôi xem qua ảnh chụp.”

Cố Trừng là người thừa kế của gia đình đi đầu trong giới y dược, là bạn học cũ của Niếp Hành Phong, Trương Huyền quen biết anh ta thông qua

https://thuviensach.vn

một loạt sự kiện thần quái, nên rất nhanh liền quen thuộc, Tiêu Vũ là Cố Trừng nhắc tới khi nói chuyện phiếm, oán giận Bạch gia xuống dốc, không biết làm thế nào xoay thế cục, lại đi khắp nơi cố tạo quan hệ cho con gái, Cố Trừng thích những người tính cách phóng túng, thực hiển nhiên Tiêu Vũ không phù hợp với điều kiện chọn bạn của anh ta.

Khó trách tiểu thần côn lại dấm chua đến mức ho khan, nguyên lai là nhìn ra tâm tư của Bạch Tiên Khải, Niếp Hành Phong cười dùng cánh tay thúc nhẹ cậu, "Yên tâm, cậu xem, Sở Ca và Tiêu Vũ rất môn đăng hậu đối, nói không chừng hai nhà bọn họ là đi du lịch để tăng thêm thân thiết."

"Giăng lưới khắp nơi, bồi dưỡng trọng điểm, còn hơn Sở gia, Niếp gia các người càng có thực lực, anh không thấy vừa rồi Bạch lão nhân lộ liễu đem cháu gái ra làm quen với anh sao?"

Trương Huyền cắt một dao xuống, đem miếng thịt bò trên bàn cắt thành hai nửa, một luồng sáng sắc lạnh màu vàng xẹt qua ở đáy mắt, Tiểu Bạch thấy được, sợ tới mức run lên.

Một loại trực giác thuộc về động vật, nó nhận ra được trong sắc vàng đó che dấu sát khí, mang theo sự tàn nhẫn, sát khí xâm lược và hung bạo giờ phút này toát ra trong mắt Trương Huyền, có cảm giác xa cách quái dị, Tiểu Bạch vội vàng cúi đầu liếm đồ ăn trên bàn, có lẽ cảm giác của mình sai rồi, trực giác của mỗi người thỉnh thoảng cũng sẽ lầm lẫn đúng không?

"Tại sao Sở Chính Nam không đem Tiêu Vũ giới thiệu cho con mình, mà lại tìm cháu chứ?" Hoắc Ly nhỏ giọng hỏi.

"Con trai của Sở Chính Nam chết sớm, nghe nói ông ta có mấy đứa con ngoài giá thú, nhưng vì ngại thế lực bên nhà vợ nên chưa từng thừa nhận ai."

Niếp Hành Phong không có hứng thú đối với những chuyện được đồn đãi trong thương giới, ngay cả quan hệ giữa Sở Ca và Sở Chính Nam anh cũng

https://thuviensach.vn

vừa mới biết được, Sở Ca chưa bao giờ tham dự những bữa tiệc của thương giới, xem ra này cậu nhóc này không thích không khí trong giới kinh doanh.

Sau khi ăn xong, Hoắc Ly ôm Tiểu Bạch đi tìm Giang Sanh chơi, Trương Huyền rõ ràng tinh thần không tốt, sâm banh chỉ uống hai ngụm rồi để lại, Niếp Hành Phong đang muốn đề nghị trở về nghỉ ngơi, điện thoại của Ngụy Chính Nghĩa gọi tới, hỏi: "Có phát hiện nhân vật nào khả nghi không?"

"Không có, cậu thì sao?" Trương Huyền ngủ một ngày, có thể nhìn thấy nhân vật khả nghi mới là kì quái đấy.

Câu trả lời của Ngụy Chính Nghĩa đương nhiên là phủ định, một ngày này trái lại còn chơi rất sảng khoái, bất quá phải tìm một tên tội phạm ngay cả diện mạo cũng không xác định được ở một nơi tập trung mấy trăm người thế này, không khác gì tìm kim dưới đáy biển, đương nhiên không thu hoạch được gì.

Không có đầu mối, Ngụy Chính Nghĩa lải nhải hai câu xong liền ngắt điện thoại, Niếp Hành Phong đang xem biển, ánh mắt đảo qua, phát hiện Chu Lâm Lâm cũng đến đây, ngồi ở bàn bên cạnh bàn của Sở Ca, nhìn đến Niếp Hành Phong, Chu Lâm Lâm hướng anh khoát tay.

"Như thế nào chỉ có một mình Chu Lâm Lâm, những người khác đâu?"

"Cái gì?"

Trương Huyền vừa mới hỏi xong, sàn nhà đột nhiên rung động, thân thuyền chấn động hơn mười giây, nhưng rất nhanh liền bình ổn trở lại, loa phát thanh vang lên giọng nói bằng điện tử, giải thích vừa rồi là do lốc xoáy dưới đáy biển gây ảnh hưởng, không có gì đáng ngại, kính mong mọi người không cần phải lo lắng.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền lại thay đổi sắc mặt, vừa rồi khi thân thuyền chấn động, cậu nhìn thấy có một luồng xoáy màu đen từ bên ngoài cuộn xoáy vào nhà ăn, một luồng sóng đen lập tức đánh về phía mình, mang theo vị mặn của nước biển, trái tim lập tức đập dồn dập, chỉ cảm thấy trước mắt trời đất quay cuồng.

"Trương Huyền!" Bàn tay bị nắm chặt, Niếp Hành Phong ở bên cạnh lo lắng gọi cậu.

"Tôi không thoải mái, đỡ tôi đi toilet."

Lồng ngực cuồn cuộn khó chịu, Trương Huyền vội vàng đứng lên, trước mắt choáng váng vô cùng, may mà có Niếp Hành Phong giúp đỡ, đi vào toilet, cậu vọt vào nôn một trận, Niếp Hành Phong tựa hồ ở bên cạnh nói cái gì, nhưng cậu căn bản nghe không được, hai bên tai như có tiếng vang ầm ầm, đầu có cảm giác như muốn nổ tung.

Qua hồi lâu mới đỡ hơn, Niếp Hành Phong dìu cậu đến trước bồn rửa mặt, không ngừng vỗ nhẹ lưng cậu, hỏi: "Thế nào?"

Trương Huyền lắc đầu, dạ dày rất khó chịu, trên trán mồ hôi ứa ra, ngẩng đầu, khuôn mặt mình trong gương tái nhợt đến đáng sợ, mắt xanh vì không khoẻ hiện ra huyết sắc đỏ sậm.

Đoàn khói đen kia rốt cuộc là cái gì?

Không phải khí tức của yêu quái hay âm hồn, ngược lại, mang theo khí trong sạch, còn có cảm giác quen thuộc thân thiết, nó không có ác ý đối với mình, nhưng vì sao mỗi lần nhìn thấy nó thì lại không thoải mái?

"Chàng trai này thoạt nhìn rất khó chịu, nên tìm bác sĩ khám cho cậu ta xem." Ông lão đang rửa tay ở bên cạnh thấy tình cảnh như vậy, nói.

https://thuviensach.vn

Là một ông già tóc bạc cả đầu, chòm râu rất dài, trên mũi có đeo kính mắt, tràn ngập phong độ nho nhã nồng hậu của người trí thức.

Niếp Hành Phong nói cảm ơn, dìu Trương Huyền đi ra ngoài, ở trên hành lang đụng phải Tiêu Vũ, cô ta khó hiểu nhìn xem Trương Huyền, hỏi Niếp Hành Phong, “Xảy ra chuyện gì?”

“Bạn tôi hơi khó chịu.” Niếp Hành Phong giờ phút này tâm phiền ý loạn, không có tâm tình bắt chuyện với Tiêu Vũ, tùy tiện đáp một câu liền vội vàng rời đi.

Trở lại phòng, Niếp Hành Phong đỡ Trương Huyền nằm xuống, lại gọi điện thoại kêu bác sĩ, mười phút sau, bác sĩ Đỗ phụ trách chữa bệnh và chăm sóc khách du lịch mang theo hòm thuốc chạy tới.

“Cậu không thoải mái ở đâu?” Bác sĩ Đỗ đã hơn ba mươi tuổi tuổi, mang theo phong thái tao nhã sẵn có của bác sĩ, cặp nhiệt kế cho Trương Huyền, lại lấy ống nghe khám bệnh ra chẩn đoán bệnh cho cậu.

“Vừa rồi cậu ấy nôn rất dữ dội, tôi lo là bị ngộ độc thức ăn.” Niếp Hành Phong thay Trương Huyền trả lời.

Bác sĩ Đỗ đặt tay trên dạ dày của Trương Huyền, nhẹ nhàng ấn, hỏi: “Có cảm thấy buồn nôn không?”

Vô nghĩa, bị ấn như vậy, người bình thường cũng sẽ cảm thấy không thoải mái, Trương Huyền không có tinh thần mắng chửi người, tùy tiện hừ một tiếng.

Nghe được tiếng trả lời, bác sĩ Đỗ lại theo thứ tự ấn lên những vị trí khác, cuối cùng nói với Niếp Hành Phong: “Đừng lo lắng, là không khỏe do say tàu thôi, cậu xem, cậu ấy hơi sốt nhẹ một chút, tình trạng thân thể không tốt, vừa rồi thuyền lại lắc lư, cho nên mới dẫn đến nôn mửa.”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong tiếp nhận nhiệt kế nhìn một chút, ba mươi bảy độ tám, đúng là có chút phát sốt.

Bác sĩ Đỗ lấy thuốc hạ sốt dược và chống say tàu đưa cho Niếp Hành Phong, nói: “Trước quan sát một chút, nếu tình trạng của cậu ấy không có chuyển biến tốt đẹp, lại nói cho tôi biết.”

Tiễn bác sĩ đi, Niếp Hành Phong rót một cốc nước hâm hẩm, ngồi vào bên giường, khuôn mặt Trương Huyền ở dưới đèn có vẻ rất tái nhợt, cảm giác trong suốt như ngọc, rất hiếm khi thấy cậu im lặng như vậy, làm cho Niếp Hành Phong rất khó thích ứng.

“Chủ tịch, vừa rồi cái tên bác sĩ kia ở trước mặt anh trắng trợn phi lễ tôi nha.”

Nhìn sắc mặt chiêu tài miêu là biết hiện tại anh lo lắng đến mức nào, Trương Huyền cố ý nói đùa, Niếp Hành Phong quả nhiên nở nụ cười, xoa xoa tóc mai của cậu, nói: “Ông ta không dám, toàn bộ thế giới chỉ có tôi dám phi lễ cậu thôi.”

Thấy Niếp Hành Phong đem thuốc lại, Trương Huyền vẻ mặt cảnh giác nhìn anh, “Anh làm gì?”

“Uống thuốc, thuốc hạ sốt, đổ mồ hôi thì tốt rồi.”

“Tôi chết cũng không uống thuốc!” Mắt xanh của Trương Huyền liếc qua viên thuốc con nhộng, “Quỷ biết bên trong là cái gì.”

Bệnh ghét uống thuốc của Tiểu thần côn cũng giống hệt như mình chán ghét uống nước bùa.

Nhớ tới nước bùa, Niếp Hành Phong có chủ ý, đem thuốc ngậm vào miệng, rồi uống nước, cúi người hôn lên môi của Trương Huyền, đem thuốc và nước cùng nhau đẩy sang.

https://thuviensach.vn

“Khụ khụ, chủ tịch, anh cuối cùng cũng tìm được cơ hội trả thù.”

Đầu lưỡi Trương Huyền bị ngăn chận, hai viên thuốc đều bị nuốt vào, thuốc không khó uống, bất quá nghĩ đến chiêu rót thuốc này Niếp Hành Phong là học được từ mình, cậu cảm thấy hối hận, này căn bản là gậy ông đập lưng ông mà, sớm biết cậu cũng có một ngày như vậy, lúc trước nhất định không lấy việc bắt chiêu tài miêu uống nước bùa làm trò vui.

Nhìn thấy mắt của Trương Huyền vì tức giận mà chuyển sang màu xanh thẳm tinh thần cũng tốt hơn vừa rồi rất nhiều, Niếp Hành Phong mỉm cười, nói: “Ngủ một giấc đi, tôi sẽ ở bên cạnh cậu.”

“Anh cứ đi dạo chơi đi, không cần cố ý chăm sóc tôi.” Thuốc mới vừa nuốt vào, lừa chiêu tài miêu đi, cậu còn có cơ hội nhổ ra.

Tính toán của Trương Huyền không thể thực hiện, khóc không ra nước mắt nhìn Niếp Hành Phong giúp cậu cởi quần áo khoác, kéo chăn lên, lại ngồi vào bên giường, tư thế thực rõ ràng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không rời đi.

Cam chịu số phận, cậu thở dài, nghe lời Niếp Hành Phong, ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 3

Đầu giường ánh đèn nhu hòa, không gian yên tĩnh, nghe hơi thở nặng nề của Trương Huyền, Niếp Hành Phong cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, đang lúc mơ mơ màng màng, di động trong túi áo rung rung làm anh bừng tỉnh, vội đi đến buồng bên cạnh, lấy di động ra nghe.

“Anh Hành Phong, đã xảy ra chuyện, anh mau tới!”

Bên tai vang lên tiếng khóc nức nở của Phùng Tình Tình, Niếp Hành Phong vội hỏi: “Em ở đâu?”

“Phòng tập thể dục ở cuối lầu ba.”

“Anh lập tức đến ngay!”

Niếp Hành Phong đóng di động đi ra, thấy Trương Huyền đang ngủ ngon lành, liền dịch chăn lên cho cậu, nhẹ nhàng đi ra ngoài, rồi đóng cửa lại.

Mình đi nhanh rồi quay về, hẳn là không có việc gì, anh trong lòng nghĩ như vậy.

Trên boong tàu ánh đèn sáng lạn, Niếp Hành Phong trèo lên cầu thang vội vàng chạy lên tầng trên, đối diện có hai người đi tới, nhìn thấy anh, lập tức tránh vào chỗ tối, chờ anh đi xa mới đi ra.

“Là người nhà của đứa nhỏ kia.” Đặng Nghiên nhỏ giọng nói.

https://thuviensach.vn

“Cô xác định thằng nhóc kia sẽ đến?”

“Đương nhiên, lừa nó rất đơn giản, chờ nó tới gần, anh lập tức động thủ.”

Kẻ có tiền đều rất ngu ngốc, chỉ nhìn một tên đơn thuần như Tống Giản là biết. Cô ta nói với Hoắc Ly cô ta biết ảo thuật, nhưng chỉ có thể nói cho một mình nó, thằng nhóc kia liền dao động, đáp ứng buổi tối đến tìm cô ta, còn cam đoan không nói cho người khác, cho nên Đặng Nghiên rất có tin tưởng.

Tiền đều tiêu hết, đương nhiên phải nghĩ biện pháp kiếm tiền, Đặng Nghiên cảm thấy được chiêu bắt cóc này là thực dụng nhất, khoang thuyền tàu chở khách cấu tạo rườm rà, dễ dàng giấu người, rồi bảo người nhà Hoắc Ly đem tiền chuộc gửi đến tài khoản do cô ta chỉ định, chờ bạn của cô ta cầm được tiền trong tay, liền giết người diệt khẩu, Hoắc Ly đã nhìn thấy khuôn mặt của bọn họ, không thể lưu lại, ở trên biển hủy thi diệt tích rất đơn giản, chính là cô ta không nói điều này với Tống Giản.

“Cô xác định là không bị phát hiện chứ?” Tống Giản diện mạo thô kệch, kỳ thật lá gan cũng không lớn, chuyện sắp xảy ra làm hắn có chút sợ hãi.

“Vũ hội đã bắt đầu rồi, tất cả mọi người đều đi chơi tham gia các chương trình, không ai nhìn thấy đâu, suỵt, đến rồi!”

Ngọn đèn nhàn nhạt ở trên boong tàu chiếu xuống bóng dáng nho nhỏ, là Hoắc Ly, lưng còn đeo một cái ba lô loại nhỏ nhẹ nhàng tiện lợi, vội vàng chạy tới, bên mép mạn thuyền rất tối, nó nhìn trái nhìn phải, hỏi Đặng Nghiên, “Thật là tối, tại sao lại hẹn ở đây?”

“Đi theo chị.”

Đặng Nghiên tiến lên thân thiết đưa tay bắt lên vai Hoắc Ly, đồng thời nháy mắt với Tống Giản, đâm lao thì phải theo lao, Tống Giản khẽ cắn môi, lấy ra khăn tay, từ phía sau bịp kín miệng mũi của Hoắc Ly, nhìn thấy

https://thuviensach.vn

thằng bé vùng vẫy trong chốc lát rồi dần dần an tĩnh lại, phỏng chừng là đã bị ngấm thuốc mê, lúc này mới buông tay, ôm lấy nó, theo Đặng Nghiên vào trong khoang thuyền.

“Meo meo!” Một bóng đen đột nhiên từ trong ba lô Hoắc Ly thoát ra, hai người đồng thời giật mình, thấy đó là một con mèo đen nhỏ, ngồi xổm trên mặt đất, mắt mèo xanh thẳm đang âm thầm phát ra hào quang lạnh lẽo, Tống Giản trong lòng phát run, đang định đi bắt lấy con mèo thì lại bị Đặng Nghiên ngăn cản.

“Mèo để lát nữa tính, trước đem thằng nhóc này vào đã.”

Địa điểm Đặng Nghiên chọn chính là khoang thuyền chứa đồ chuyên để vật tư phục vụ khi cần thiết, bình thường sẽ dùng không đến, rất thích hợp để giấu người, hai người từ thang lầu đi vào cabin, nhìn đến tấm biển ‘không phận sự miễn vào’ đặt ngay trên cổng vào, Đặng Nghiên cười khẩy một tiếng, lấy một cái kẹp tăm, cho vào ở ổ khóa xoay vài cái, cửa liền mở ra, cô ta đã lăn lộn giang hồ từ nhỏ, loại kĩ xảo nhỏ này không làm khó được cô ta.

So với Tống Giản, Đặng Nghiên có vẻ lão luyện hơn, đi trước dẫn đường, xuống mấy tầng cầu thang, đi vào phòng chứa đồ, bên trong để các loại vật tư, tùy tiện chọn một góc nhỏ là có thể giấu được thằng nhóc.

“Đi sâu vào trong một chút nhìn xem thế nào.” Khoang rất lớn, Đặng Nghiên quyết định tìm vị trí tốt nhất, nơi này tựa hồ thường không có người đến, cô ta nhìn xung quanh, tiện tay đẩy một cánh cửa ở bên cạnh.

Bên trong một mảnh tối đen, Đặng Nghiên ấn công tắc đèn, ánh sáng rất yếu, hình như đây là gian đựng đồ lặt vặt, đi sâu vào bên trong, trước mặt lại xuất hiện một cánh cửa, trên cửa có khóa.

“Dựa vào, ở chỗ này còn bỏ khóa, nhất định có vấn đề.”

https://thuviensach.vn

Đặng Nghiên mắng một câu, lại sử dựng tiểu xảo mở khoá của mình, chung quanh quá tối, Tống Giản có chút sợ hãi, bất quá vẫn không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, hỏi: “Cô nói bên trong có thể dấu thứ gì quý báu hay không?”

“Nếu có thì tốt rồi, chúng ta có thể nhân cơ hội vơ vét thêm một khoản.”

Đặng Nghiên mở khoá tốn chút công phu, sau khi mở ra, cô ta tức giận đá văng cửa, cửa sắt bị va chạm phát ra tiếng vang nặng nề.

Hai người đi vào đi, không ngờ phát hiện bên trong đèn sáng, không gian rất lớn, thoang thoảng một thứ mùi lạ, hai bên đặt mấy cái tủ sắt lớn, phía trên có để mấy thứ đồ lặt vặt linh tinh, trên mặt đất ở ngay chính giữa có một cái hòm gỗ thật dài.

“Trong đó có thể bỏ vàng bạc châu báu không?” Tưởng tượng đến những tình tiết có trong phim ảnh, Tống Giản nổi lên lòng tham, đem Hoắc Ly ném tới một bên, định bước tới xem.

“Tôi khuyên anh tốt nhất không nên qua đó, đừng có ham muốn những thứ không về mình.”

Thấy Hoắc Ly vỗ vỗ mông, từ trên mặt đất đứng lên, Tống Giản bị hù dọa, “Mày tỉnh!”

“Tôi căn bản là không ngất.” Tiểu hồ ly trong mắt tràn đầy vẻ cười nhạo: “Tôi chỉ là muốn nhìn xem các ngươi muốn làm gì, không nghĩ tới các ngươi xấu xa như vậy, muốn bắt cóc tôi.” Nó dù ngốc, cũng đã có năm trăm năm đạo hạnh, huống chi bên người còn có Tiểu Bạch làm quân sư, ác nhân khí trọc (người ác khí đục) , nó ngay từ đầu liền ngửi ra được bọn họ không bình thường, cho nên mới nhận lời mời.

Thấy Hoắc Ly tỉnh, Đặng Nghiên biết không tốt, tiến lên muốn bắt lấy nó, ai ngờ trước mắt gió lạnh đột nhiên nổi lên, cô ta mới chớp mắt một cái

https://thuviensach.vn

mà đã không thấy Hoắc Ly đâu nữa, ngọn đèn trên đỉnh đầu bỗng nhiên sáng rực lên phát ra tiếng roẹt roẹt, ánh đèn khi sáng khi tắt, giống như bị chập mạch, cảnh tượng diễn ra giống hệt như trong mấy bộ phim kinh dị.

Sau khi nhay nháy vài lần, đèn hoàn toàn tắt, cả phòng chìm vào bóng tối, cũng may Tống Giản mang theo đèn pin, bật sáng, đi bắt Hoắc Ly, lại phát hiện bốn phía căn bản không có bóng dáng của nó.

“Nó nhất định là trốn ở sau ngăn tủ, mau tìm!” Đặng Nghiên mới vừa rống xong, trong bóng đêm liền phát giác sau gáy lành lạnh, bị cái lông xù gì đó xẹt qua, một giọng nói âm trầm hỏi: “Ngươi đang tìm ta sao?”

“A!” Đặng Nghiên hoảng sợ kêu lên.

Cô ta từ nhỏ đã lăn lộn giang hồ, lá gan so với những cô gái bình thường lớn hơn rất nhiều, nhưng dù là như vậy, hiện tại cũng vô cùng sợ hãi, bởi vì cô ta dựa lưng vào tường, chung quanh lại không có gì để bấu víu, Hoắc Ly căn bản không có khả năng nói chuyện ở phía sau lưng cô ta được, trừ phi người nó lún vào ở trong tường.

Cô ta cuống quít lấy điện thoại cầm tay ra, mở ra chức năng chiếu sáng, lại vừa lúc nhìn thấy thân hình Tống Giản bay lên, vèo một cái ngã thật mạnh về phía sau, đèn pin tuột ra khỏi tay, giống như bị giựt dây lăn lăn về phía trước, một bàn chân nhỏ vươn ra, chặn nó lại, trong bóng đêm ánh mắt xanh thẳm sáng quắc của mèo nhìn chằm chằm cô ta.

“Huýt. . . . . !”

Âm thanh lạnh lẽo chói tai vang lên, làm cho tim của Đặng Nghiên đập thình thịch, cô ta vốn rất cẩn thận, lúc vào đều đem cửa đóng lại, một con mèo nhỏ không có khả năng mở được cửa sắt nặng nề, lại càng không phát ra tiếng kêu quỷ dị âm ngoan như vậy.

https://thuviensach.vn

Chớ chọc mèo đen, nó là hóa thân của tà ác và hắc ám, sẽ mang ngươi đi xuống địa ngục.

Tựa hồ đã từng nghe người ta nói qua, bất quá hiện tại Đặng Nghiên cũng không nghĩ nhiều được như vậy, phát khùng lên đem điện thoại ném về phía nó, mắng: "Con mèo chết tiệt, ta làm thịt ngươi!"

Tống Giản đứng lên, còn không có hiểu được đã xảy ra chuyện gì, ngẩng đầu thấy có một bóng đen ở ngay phía trước, lập tức tiến lên bắt người, Hoắc Ly lắc mình bỏ chạy, phòng khá lớn, còn có rất nhiều tủ, cho dù không cần pháp thuật cũng đủ để cho nó thoát thân, quẹo trái quẹo phải qua mấy chướng ngại vật, đang hăng say chạy trốn còn cảm thấy vui vẻ như chơi trò chơi thì cánh tay bị túm chặt, bị Đặng Nghiên bắt được.

"Tiểu quỷ chết tiệt, nhìn mày còn chạy đi đâu!" Đặng Nghiên rút dao từ trong túi quần, quát lạnh. Sự việc xảy ra ngoài dự kiến, chỉ có thể giết người diệt khẩu, đến lúc đó chỉ cần đem quăng xuống biển, là xong hết mọi chuyện, xui xẻo chính là tốn công sức cả một ngày, một phân tiền cũng chưa kiếm được.

"Này, các người làm thật à. . . . . ." Trực giác thuộc về động vật coi như không thoái hóa toàn bộ, Hoắc Ly ngửi ra được sát khí của Đặng Nghiên, mắt thấy dao đâm xuống, vội niệm chú thoát thân.

Tiểu quỷ đột nhiên biến mất ở trước mắt, Đặng Nghiên dọa ngây ngẩn cả người, Tống Giản càng kích động, thét to: "Đứa nhỏ này không phải người. . . . . ."

"Không thể để cho nó đi!"

Còn hơn sợ ma quỷ, Đặng Nghiên càng sợ hãi hình phạt sau khi mọi việc bại lộ, cắn răng đuổi theo, không ngờ cô ta lại hung ác như vậy, Hoắc Ly thật có chút sợ hãi, ở trong đống tủ trốn đông trốn tây, bên kia Tiểu Bạch cũng bị Tống Giản đuổi theo chạy khắp nơi, trong bóng đêm một người

https://thuviensach.vn

một mèo mệt mỏi, đồng thời chạy tới chỗ cái hòm gỗ dài kia, Hoắc Ly mới vừa bổ nhào vào trên quan tài, chợt nghe phía sau có người đuổi tới, nhưng lập tức bị gió lạnh cuốn đi.

Xoẹt xoẹt. . . . . .

Đèn nháy vài cái, lại lộ ra ánh sáng nhạt, nhưng ánh đèn vụt sáng vụt tối so với hoàn toàn tối đen càng đáng sợ hơn, Hoắc Ly vỗ vỗ lên trái tim đang đập loạn không ngừng, thở hổn hển, lại nhìn Tiểu Bạch cũng đang ghé vào trên quan thượng thở dốc.

“Cám ơn đã hỗ trợ.”

“Hử?” Tiểu Bạch cong cong lổ tai, không rõ.

Hoắc Ly quay đầu lại xem hai cái người đang té ngã trên mặt đất, hỏi: “Bọn họ không phải do ngươi tác pháp thu phục sao?”

“Không phải.” Nó chính là thừa dịp loạn ồn ào, dùng tiếng huýt gió để hù dọa mà thôi.

“Vậy ánh đèn này. . . . . .” Hoắc Ly lại nhìn ngọn đèn vụt tối vụt sáng trên đỉnh đầu, giọng nói run rẩy hỏi: “Cũng không phải ngươi làm?”

“Ta có thể làm những gì ngươi không phải đều biết rõ sao?” Tiểu Bạch tức giận liếc Hoắc Ly một cái, ánh mắt xẹt qua hòm gỗ, đột nhiên meo một tiếng, móng vuốt dùng sức chỉ về mặt hòm.

Hoắc Ly cúi đầu nhìn theo phương hướng Tiểu Bạch chỉ, ánh đèn lờ mờ, bất quá vẫn là có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng trước mặt — nắp hòm một nửa là trong suốt, bên trong là cơ thể của một ông già đang nằm ngửa, khuôn mặt mập mạp, nhưng làn da xanh xao yếu ớt, Hoắc Ly thật cẩn thận cúi thấp đầu xem xét, mắt ông già đó đột nhiên mở to, nhìn không thấy

https://thuviensach.vn

tròng mắt, chỉ nhìn đến một vòng tròn trắng đục hung tợn trừng mắt nhìn nó, sau đó tay cũng giơ lên duỗi về phía trước.

"Quỷ nha!"

Hoắc Ly lá gan cũng nhỏ như dáng người của nó, sợ tới mức từ trên quan tài nhảy xuống, ôm đầu vọt ra bên ngoài. Tiểu Bạch rất muốn nói hồ ly tinh không cần phải sợ quỷ, còn chưa kịp nói ra, Hoắc Ly đã chạy không thấy bóng dáng. Nó quay đầu lại nhìn hòm gỗ to dài, người nọ đã đẩy nắp hòm ra, thẳng tắp ngồi dậy, động tác cũng hoàn toàn giống như cương thi chiếu trên TV.

Tiểu Bạch vội vàng chạy đuổi theo Hoắc Ly, Đặng Nghiên và Tống Giản mới vừa đứng lên, vừa lúc nhìn đến có người từ trong hòm gỗ đi ra, động tác cứng ngắc kia quỷ dị nói không nên lời, lại nghe được tiếng kêu thảm thiết của Hoắc Ly, da đầu hai người run lên, theo bản năng cũng chạy trốn, Đặng Nghiên thoáng chậm một bước, tay bị một bàn tay lạnh lẻo bắt lấy, mùi nước thuốc mãnh liệt truyền đến, cô ta nơm nớp lo sợ quay đầu lại, khi nhìn thấy đôi mắt trắng đục, sợ tới mức thét chói tai, cố dứt ra cái tay kia ra, chạy về phía cửa.

Đèn lại tắt, trong phòng lại lâm vào bóng tối, phía trước tựa hồ có những vật thể quỷ dị chặn đường, Đặng Nghiên chạy trốn rất khó khăn, thật vất vả theo trí nhớ chạy đến vị trí cánh cửa, vươn tay ra, chạm vào lại là tủ sắt lạnh như băng, cô ta luống cuống, kêu to: "Tống Giản, Tống Giản ngươi chết đi đâu rồi?"

Không có ai đáp lại, bốn phía là khoảng không tĩnh lặng đầy chết chóc, bên tai truyền đến tiếng gió gào thét, cuốn theo mùi mặn của nước biển.

Két két. . . . . .

Âm thanh di chuyển chói tai vang lên, tủ sắt từ hai bên chậm rãi di động tới ngăn chặn đường trốn của Đặng Nghiên, cô ta bị kẹp ở giữa, nghe được

https://thuviensach.vn

phía sau có tiếng bước chân tập tễnh, chậm rãi tới gần, cô ta dùng sức lắc đầu, bắt buộc thuyết phục mình đây chỉ là ảo giác, nhưng sự thật đánh vỡ ảo tưởng của cô ta, cô ta nghe được tiếng sóng càng lúc càng rõ ràng dồn dập của thủy triều, lập tức cổ bị hai bàn tay lạnh như băng hung hăng bóp chặt. . . . . .

Nói đến chạy trốn, Hoắc Ly so với ai khác đều nhanh, lấy tốc độ thần tốc lẻn đến cửa, đẩy cửa ra, ôm lấy Tiểu Bạch bỏ chạy, giữa tình thế cấp bách ngay cả pháp thuật đều đã quên dùng, Tống Giản cũng chạy theo sau, nhưng rất nhanh phát hiện Đặng Nghiên không đuổi kịp, hắn do dự một chút, quay đầu, hành lang dài vắng lặng phía sau làm cho hắn đánh mất ý tưởng trở về cứu viện, xoay người lại tiếp tục chạy, trong lúc vội vàng hắn chạy về phương hướng trái ngược với Hoắc Ly.

Tống Giản một hơi chạy lên lầu, đi vào trên boong tàu, dựa vào mạn thuyền há mồm hô hấp, cảnh tượng vừa rồi thật sự rất khủng bố, làm cho hắn hiện tại nhớ đến còn không rét mà run, bình tĩnh lại, phát hiện đêm đã khuya, không trung có mưa bay lất phất, xa xa mơ hồ truyền đến tiếng nhạc và tiếng cười nói, hết thảy đều rất yên bình.

“Xảy ra chuyện gì?”

Câu hỏi vang lên lôi Tống Giản ra khỏi sự sợ hãi, đã quên chuyện mình tìm cách bắt cóc người khác, hắn một phen giữ chặt cánh tay đối phương, kêu lên: “Có quỷ, trên thuyền có quỷ!”

“Tiên sinh ngài uống say.”

“Ta căn bản không uống rượu! Là thật sự có quỷ, không, có lẽ là cương thi, ngay tại trong khoang thuyền chứa đồ, A. . . . . .” Lời giải thích vội vàng đột nhiên biến thành một tiếng kêu, bàn tay đối phương mà Tống Giản đang túm chặt nắm một con dao đâm thẳng vào ngực hắn, tàn nhẫn, một đao trí mạng.

https://thuviensach.vn

Mắt lạnh nhìn Tống Giản ngã xuống, kẻ giết người thản nhiên nói: “Ngươi không nên nhiều chuyện như vậy.”

******

“Chủ nhân. . . . . .”

Có người ở bên tai gọi nhỏ, Trương Huyền mở mắt ra, chung quanh thực tối, Niếp Hành Phong không ở trong phòng, cậu mơ hồ nhìn thấy trước mắt có một đoàn khói đen, hai luồng sáng trắng di chuyển ở giữa làn khói, đến khi nhìn kỹ lại, đoàn khói đã biến mất.

Ngực khó chịu, Trương Huyền vội đứng lên chạy tới toilet nôn mửa một trận, nghĩ thầm say tàu thật sự là khổ, thuốc dởm của tên bác sĩ lang băm đưa cho cũng không thấy có tác dụng, cậu dùng nước súc miệng, trở lại trên giường đang muốn nằm xuống, chợt nghe bên ngoài có người kêu mình.

Thanh âm tựa hồ là từ nơi rất xa truyền đến, mơ mơ hồ hồ như là Niếp Hành Phong, Trương Huyền thần trí choáng váng, đến khi mở mắt ra, đáy mắt xẹt qua một luồng sáng, hoảng hốt đứng lên, theo tiếng gọi đi ra ngoài, đi đến mạn thuyền ở đuôi boong tàu, xung quanh không có ai, hạt mưa lạnh như băng đánh vào trên mặt, làm cho cậu giật mình hoàn hồn.

Cậu sao lại ở chỗ này?

Trương Huyền mờ mịt nhìn xem bốn phía, bỗng nhiên nhìn đến có người nằm ở một bên đuôi mạn thuyền, trong không khí có mùi máu, không để cậu kịp phản ứng, phía sau đột nhiên vanh lên tiếng gió vun vút, lập tức cổ đau nhức, thần trí hoàn toàn chìm vào trong bóng tối.

Sau một hồi lâu, bên tai xuất hiện tiếng kêu ồn ào sợ hãi đánh thức Trương Huyền, cố hết sức mở mắt ra, tầm mắt mơ hồ, thấp thoáng nhìn thấy trước mắt tụ tập rất nhiều người, trên tay mình nắm con dao tràn đầy máu tươi, còn có khuôn mặt kinh hoảng của Niếp Hành Phong.

https://thuviensach.vn

“Chủ tịch, không phải tôi. . . . . .”, Còn chưa nói xong, cậu lại một lần nữa chìm vào trong bóng tối.

Đến lúc tỉnh lại đã nằm trên giường lớn ở trong phòng nghỉ, Niếp Hành Phong cùng Hoắc Ly và Tiểu Bạch ngồi ở bên giường, thấy cậu tỉnh lại, cùng nhau nhào tới.

“Cậu thế nào?”

“Không sao. . . . . .” Đầu vẫn choáng váng như cũ, toàn thân mệt mỏi, loại cảm giác này đối với Trương Huyền mà nói là cực kỳ xa lạ, xa lạ đến mức làm cho cậu sợ hãi, vội ngồi xuống, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tống Giản bị giết, bọn họ nói là do anh giết, còn muốn đem anh nhốt lại, Niếp đại ca không đồng ý, liền đưa anh về đây, hiện tại thuyền trưởng và bảo vệ vẫn còn ở bên ngoài.” Hoắc Ly nói.

Sau khi Trương Huyền té xỉu, có nhân viên phục vụ đi qua, phát hiện hai người ngã giữa vũng máu, lập tức báo cho thuyền trưởng Trần Dục, sau đó qua sự kiểm tra của bác sĩ Đỗ, chứng thật Tống Giản đã chết, Trương Huyền trên người có dính vết máu của Tống Giản, con dao nhỏ cậu nắm trong tay cũng trùng khớp với miệng vết thương trên người hắn, bảo vệ đề nghị giam cầm Trương Huyền, bị Niếp Hành Phong bác bỏ, cho nên bọn họ hiện tại đều canh giữ ở bên ngoài, chờ Trương Huyền tỉnh lại.

“Người không phải tôi giết.” Nếu cậu giết người nhất định sẽ làm sạch sẽ gọn gàng, làm sao ngoan ngoãn chờ người tới bắt được? Hung thủ làm như vậy quả thực là vũ nhục chỉ số thông minh của cậu.

“Tôi biết, may mà bác sĩ Đỗ giải vây cho cậu, nói với tình trạng thân thể cậu lúc đó hoàn toàn không có sức lực hành hung.” Niếp Hành Phong nói.

Lúc ấy nhìn thấy hiện trường giết người chỉ có thủy thủ và vài hành khách, tin tức tạm thời bị phong tỏa , bất quá Trần Dục yêu cầu giam giữ

https://thuviensach.vn

Trương Huyền, may là Bạch Tiên Khải trùng hợp đi qua, nói giúp cho Niếp Hành Phong, Bạch gia cùng tập đoàn Vạn Hoa có chút giao tình, Trần Dục không tiếp tục khó xử Niếp Hành Phong, có điều là Trương Huyền biết nhân tình này của bạch gia cũng không phải là dễ dàng hoàn trả lại, chiêu tài miêu sau này sẽ phải đau đầu rồi.

Niếp Hành Phong rót một cốc nước ấm cho Trương Huyền, chờ sắc mặt cậu đỡ hơn, mới hỏi: "Cậu sao lại lên boong tàu?"

Không đợi Trương Huyền trả lời, tiếng đập cửa vang lên, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục đi vào, ông ta là thuyền trưởng Trần Dục, Ngụy Chính Nghĩa và bác sĩ Đỗ cũng đi theo sau.

"Mọi người tới vừa lúc, tôi phải nói rõ trước, tôi không có giết người, là có người hãm hại tôi!"

Trương Huyền đem những chuyện đã trải qua đơn giản kể lại, bất quá che giấu chuyện bị tiếng gọi mê hoặc, Trần Dục sau khi nghe xong, hỏi: "Cậu có nhìn rõ là ai đánh ngất cậu không?"

"Tôi nếu nhìn thấy, sớm đem hắn bắt đến đây, còn có thể ở trong này bị ông tra hỏi sao?" Trương Huyền phẫn nộ nói, ánh mắt Trần Dục làm cho cậu rất không thích, kia rõ ràng chính là ánh mắt nhìn kẻ trộm, bộ làm thuyền trưởng thì rất giỏi sao?

Bác sĩ Đỗ giúp Trương Huyền kiểm tra đơn giản một chút, lại lấy thuốc cho cậu, trước mắt bao người, Trương Huyền không có biện pháp, kiên trì uống, Bác sĩ Đỗ nói với Trần Dục: "Thân thể cậu ta rất yếu, để cho cậu ta nghỉ ngơi đi."

Trần Dục đem ánh mắt chuyển hướng sang Niếp Hành Phong, nói: "Trên thuyền có hơn ba trăm hành khách, tôi không nghĩ bởi vì một người mà tạo thành sự hoang mang không đáng có, khi cần thiết tôi sẽ giam giữ cậu ta, xin Niếp tiên sinh hợp tác."

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong từ chối cho ý kiến, còn thản nhiên nói: “Vẫn là chờ Đặng Nghiên tỉnh táo lại rồi nói sau.”

Đặng Nghiên?

Trương Huyền nghi hoặc xem Niếp Hành Phong, chờ Trần Dục và bác sĩ Đỗ đi rồi, vội hỏi: “Đặng Nghiên lại làm sao vậy?”

“Cô ta điên rồi.”

Đặng Nghiên là do một vị hành khách đi toilet phát hiện, lúc ấy cô ta thần trí đang ở trạng thái cực kỳ hỗn loạn, trốn ở trong toilet hì hì cười không ngừng, làmvị hành khách kia bị dọa cái chết khiếp, Trần Dục phái y tá chăm sóc cô ta, hy vọng sau khi cô ta tỉnh lại có thể nói ra tình hình thực tế.

“Sư phụ, người nói có thể là cái tên tội phạm trốn trại kia làm hay không? Vừa vặn thấy người xuất hiện, liền vu oan giá họa cho người?”

“Có lẽ.” Kỳ thật Trương Huyền biết không thể nào, là có người cố ý dẫn cậu đi ra ngoài, sau đó giá họa cho cậu, bất quá đồ đệ quá xúc động nhiệt huyết, có một số việc vẫn là biết ít một chút thì tốt hơn.

“Chủ tịch, anh đi đâu ?” Cậu hỏi Niếp Hành Phong.

“Đi tìm Tình Tình.”

Niếp Hành Phong rất hối hận mình đã rời đi vào lúc đó, trên thực tế anh căn bản không tìm được Phùng Tình Tình, căn phòng tập thể dục kia đêm nay không mở, ở đó không có ai, cho nên anh lại đi những phòng thể dục khác để tìm người, mất chút thời gian, nhưng tuyệt đối không vượt qua mười lăm phút đồng hồ, cho nên lúc anh vội vàng quay lại, phát hiện Trương Huyền gặp chuyện không may thì vô cùng kinh ngạc, lúc ấy kim đồng hồ chỉ hai giờ đêm, nói cách khác anh đã đi được hơn một tiếng.

https://thuviensach.vn

“Anh lại xuyên qua .” Trương Huyền than thở, chỉ có một cách giải thích, đi sai thời không đối với Niếp Hành Phong mà nói đã thành thói quen, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

“Sư phụ, tôi đã nói chuyện về tội phạm với thuyền trưởng, ông ta đã đồng ý hỗ trợ điều tra, yên tâm đi, có tôi ở đây, tuyệt không để cho người xấu có cơ hội giở trò!”

Vì bảo vệ Trương Huyền, Ngụy Chính Nghĩa tiết lộ thân phận cảnh sát, còn đưa ra đề nghị trở về địa điểm xuất phát, bất quá bị Trần Dục bác bỏ, nói bản thân không có quyền lực thay đổi hành trình, hiện tại là thời kỳ du lịch suy thoái, nếu trở về địa điểm xuất phát, đối với công ty mà nói không chỉ có tổn thất kinh tế, danh dự cũng sẽ chịu ảnh hưởng, ông ta kiên trì đem sự kiện áp chế xuống, cũng phụ trách an trí thi thể, còn thỉnh cầu Ngụy Chính Nghĩa mau chóng tra ra hung thủ, bảo đảm sự an toàn cho hành khách trên tàu.

“Gian thương!” Trương Huyền oán hận nói.

“Để tôi đi điều tra, tuy rằng trên thuyền có nhân viên bảo vệ nhưng mà không thể trông cậy gì được cả.”

Thấy Trương Huyền không sao, Ngụy Chính Nghĩa cáo từ, Niếp Hành Phong vội gọi cậu ta lại, “Đưa một khẩu súng của cậu cho tôi.”

“Cái gì?” Ngụy Chính Nghĩa bản năng sờ soạng thắt lưng, nói đùa, đây chính là thứ hành nghề của cậu, sao có thể tùy tiện tặng người?

“Tôi biết cậu luôn luôn mang theo hai cây súng trên người, hiện tại ta ngoài sáng địch trong tối, tôi cần vũ khí phòng thân.”

Niếp Hành Phong nói rất bình thản, nhưng trong lời nói biểu hiện rõ là mệnh lệnh, Ngụy Chính Nghĩa do dự một chút, thỏa hiệp, lấy súng ra vội

https://thuviensach.vn

đưa cho anh, “Chưa đến thời khắc mấu chốt thì đừng dùng, sư phụ bây giờ còn là người bị tình nghi, đừng hại tôi phạm sai lầm.”

Ngụy Chính Nghĩa đi rồi, Trương Huyền thực hâm mộ sờ sờ cây súng, bị Niếp Hành Phong đẩy ra, đem súng bỏ vào túi áo, hỏi Hoắc Ly, “Các ngươi sao lại biết Trương Huyền gặp chuyện không may?”

“Tống Giản là cương thi giết, em và Tiểu Bạch đều thấy được.” Kỳ thật Hoắc Ly ngay từ đầu đã nghĩ nói cho mọi người là cương thi giết người, bị Tiểu Bạch ngăn cản, hiện tại mọi người đi rồi, vì thế hai người ngươi một lời ta một lời đem phát hiện ở khoang thuyền chứa đồ nói ra.

“Các ngươi xác định là cương thi?”

Hoắc Ly lập tức gật đầu, bị Tiểu Bạch đạp một cái, giải thích: “Có lẽ là người.”

Người nọ trên người không có tử khí, bộ dáng nhiều nhất là có chút đáng sợ, bất quá lúc ấy nó chạy đi theo Hoắc Ly, cũng không thấy rõ ràng, không dám khẳng định, vốn muốn đi tìm Trương Huyền hỏi, ai ngờ liền phát hiện cậu xảy ra chuyện.

Xem ra là có người dấu quái vật ở khoang thuyền, thấy Tống Giản phát hiện , liền giết hắn diệt khẩu, Đặng Nghiên cũng bị sợ tới mức tinh thần thất thường, người có năng lực giấu người ở khoang thuyền chứa đồ dưới tầng thấp nhất không nhiều lắm, đáng giá hoài nghi nhất chính là. . . . . .

“Trần Dục!” Trương Huyền kêu lên.

“Khi Tống Giản bị giết Trần Dục đang đọc diễn văn ở vũ hội, rất nhiều người đều có thể làm chứng.” Điểm này Niếp Hành Phong cũng đã nghĩ tới, bất quá Trần Dục không có thời gian giết người.

https://thuviensach.vn

“Thì phải là đồng bọn làm, lái chính, phó nhì, thủy thủ, những người này đều có có thể.” Trương Huyền nói.

“Kỳ thật, ta cảm thấy kỳ quái ở chỗ, tại sao hung thủ muốn đem một khối cương thi hoặc quái vật giấu ở trong thuyền đi ra biển?” Tiểu Bạch hỏi.

Hoắc Ly lập tức nói tiếp, “Rất đơn giản a, giết người hủy xác, ném xuống biển sẽ không có ai biết.”

Niếp Hành Phong lắc đầu, hủy thi diệt tích có rất nhiều biện pháp, cho dù quăng xuống biển cũng sẽ không lựa chọn tàu biển chở khách, nhiều người nhiều mắt, rất dễ dàng bại lộ, cho nên hung thủ nhất định có mục đích khác, mới đành phải lựa chọn thuyền cỡ lớn.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 4

Tiếng đập cửa vang lên, là Phùng Tình Tình cùng Sở Ca tới, bọn họ hiển nhiên đã biết sự kiện giết người, nên ánh mắt nhìn Trương Huyền có chút quỷ dị.

“Bọn em nghe nói Trương Huyền không thoải mái, đến thăm anh ấy.” Phùng Tình Tình cười gượng.

“Nghe ai nói?” Niếp Hành Phong thản nhiên hỏi.

“Tiêu Vũ.” Thói quen thành tự nhiên, Phùng Tình Tình bản năng đáp lại, Sở Ca nghĩ muốn ngăn cản cô, đã không còn kịp rồi.

Chuyện này Bạch gia từng hỗ trợ biện hộ giùm, chiếu theo quan hệ giữa hai nhà Bạch Sở, Tiêu Vũ nhắc nhở Sở Ca chú ý cũng không có gì là kỳ quái. Niếp Hành Phong hỏi bọn họ, “Khi Trương Huyền gặp chuyện không may các em đi đâu?”

“Chơi ở phòng tập thể dục, làm sao vậy?”

Thấy được trong lúc trả lời Phùng Tình Tình có chút chần chờ, Niếp Hành Phong ngay sau đó liền nói: “Sau khi nhận được điện thoại của em, anh có đi tìm, nhưng các em căn bản không ở phòng tập thể dục.”

“Trên tàu có đến mấy phòng tập thể dục, anh Hành Phong chắc tìm sai chỗ rồi, hơn nữa em cũng không có gọi điện thoại cho anh.”

https://thuviensach.vn

Phùng Tình Tình lấy di động của mình ra cho Niếp Hành Phong xem, trong nhật ký cuộc gọi đích xác không có số di động của anh, anh vội xem xét di động của mình, nhưng lại phát hiện điện báo của Phùng Tình Tình cũng biến mất.

“Vậy em đã đi phòng thể dục nào, làm cái gì! ?”

Phùng Tình Tình nói quanh co làm cho Niếp Hành Phong nổi nóng, điện báo không phải ngẫu nhiên, thực rõ ràng có người biết hành tung của Phùng Tình Tình, mới cố ý gọi điện thoại dẫn mình rời đi, để giá họa cho Trương Huyền, mặc kệ câu lạc bộ bọn họ đến tột cùng muốn làm cái gì, hiện tại liên quan đến mạng người, không nên tiếp tục che dấu.

“Niếp tiên sinh, xin hãy chú ý cách dùng từ của anh!”

Thấy Niếp Hành Phong sắc mặt âm trầm, Phùng Tình Tình sợ tới mức cứng ngắc cả người, Sở Ca nhìn không nổi, chen vào nói: “Cho dù là bạn bè, hai bên đều có quyền lợi giữ lại bí mật của bản thân, anh không có tư cách truy vấn hành tung của Tình Tình! Chúng tôi đúng thật là có việc, nhưng tôi dám cam đoan là không liên quan đến chuyện của bạn anh, chúng tôi đến chính là nghĩ muốn nhắc nhở các anh mà thôi, theo truyền thuyết gần đảo Kim Ngân có ẩn nấu một vùng biển chết, nơi đó tràn ngập sức mạnh thần bí vô cùng cường đại,khi tần số của nó ăn khớp với sóng điện não của người nào đó, sẽ ảnh hưởng tâm trí của người đó, làm cho hắn có thể làm ra một ít chuyện khó có thể tưởng tượng, xin hãy chú ý đến bạn của anh!”

Sở Ca nói xong, lôi kéo Phùng Tình Tình đi ra ngoài, nhìn xem sắc mặt của Niếp Hành Phong, Trương Huyền vèo cười rộ lên, “Chủ tịch, rất ít khi thấy anh phát giận, không ngờ anh nổi nóng mà vẫn đẹp trai như vậy.”

Niếp Hành Phong tức giận liếc mắt nhìn cậu, “Còn cười, nghe ý tứ của Sở Ca rõ ràng là coi cậu là người bị tình nghi.”

https://thuviensach.vn

“Kỳ thật Sở Ca nói cũng có đạo lý, cái này giống như quỷ bám thân, quỷ cũng không phải tùy tiện người nào cũng đều có thể nhập vào được, nếu khí tràng và tần suất giống nhau, mới dễ dàng khống chế đầu óc của con người, theo góc độ y học mà nói, chính là thôi miên.” Tiểu Bạch nói.

Niếp Hành Phong nhìn xem di động, chẳng lẽ lúc ấy anh bị thôi miên, mới có thể nghĩ lầm là điện báo của Phùng Tình Tình? Cùng một lý do, Trương Huyền cũng là bị người thôi miên mới đi lên boong tàu. . . . . Không, Tống Giản bắt cóc Hoắc Ly cùng với việc hắn bị giết đều là đột phát, nếu có người muốn giá họa cho Trương Huyền, cũng không có khả năng đem thời gian sắp xếp một cách chuẩn xác như vậy.

“Tiểu Ly, em đi theo Tình Tình, xem bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì.” Nghe lời nói vừa rồi của Sở Ca, mục đích ra biển lần này của bọn họ nhất định có liên quan đến sức mạnh thần bí mà cậu ta nói với anh, này có lẽ cũng là nguyên nhân hung thủ giấu người ở dưới khoang thuyền, cho nên Hoắc Ly đi theo bọn họ có thể sẽ phát hiện ra gì đó.

Hoắc Ly thích nhất thám hiểm, nên liền vui vẻ tiếp nhận nhiệm vụ mang Tiểu Bạch rời đi, Niếp Hành Phong nhắc nhở nó, “Trên thuyền có thể có tội phạm, các em phải cẩn thận.”

“Yên tâm đi, em có năm trăm năm đạo hạnh mà.” Hoắc Ly khoe khoang bị Tiểu Bạch xem thường, bất quá tiểu hồ ly không tự cảm nhận được, nhìn không thấy.

Hai động vật đi rồi, Trương Huyền thở dài, “Đúng là phong thuỷ thay đổi, không thể tưởng tượng được tôi đường đường thiên sư chính quy cũng có lúc suy yếu đến mức phải nhờ hồ ly tinh hỗ trợ.”

Không để ý tới sự bực tức của Trương Huyền, Niếp Hành Phong vươn tay tới, từ trong lòng bàn tay của cậu lấy ra hai viên thuốc con nhộng, là thuốc vừa nãy bác sĩ Đỗ cấp cho, bị phát hiện giấu thuốc, Trương Huyền ha

https://thuviensach.vn

ha cười gượng, “Chủ tịch quả nhiên là hoả nhãn kim tinh, cái này mà cũng có thể bị anh phát hiện.”

Anh ở cùng Trương Huyền cũng không phải ngày một ngày hai, cho dù không nhìn thấy cậu giở trò, nhưng cũng biết rõ cậu không có khả năng ngoan ngoãn uống thuốc, bất quá, không uống cũng được, trước khi chưa biết rõ ai là hung thủ, Niếp Hành Phong cảm thấy vẫn là không nên tùy tiện ăn uống linh tinh thì tốt hơn.

Anh đem súng của Ngụy Chính Nghĩa đưa cho Trương Huyền, cậu hoảng sợ, “Anh là muốn tôi giữ súng?”

Niếp Hành Phong gật đầu, anh không có khả năng hai mươi bốn giờ đều ở bên cạnh Trương Huyền, Trương Huyền có súng phòng thân, anh sẽ yên tâm hơn.

Trương Huyền trước kia đã làm việc ở văn phòng thám tử, súng hơi thì đã sờ qua, súng thật thì đây vẫn là lần đầu, tiếp nhận súng, thật cẩn thận sờ sờ thân súng sáng loáng, bỗng nhiên mắt xanh xoay chuyển, hỏi Niếp Hành Phong, “Anh liền yên tâm như vậy? Nếu giống như Sở Ca đã nói, cái tần suất từ trường quỷ quái kia đã khống chế sóng điện não của tôi, làm cho tôi dùng súng giết người thì làm sao bây giờ?”

“Tôi cho dù không tin bản thân mình, thì cũng sẽ tin cậu!”

Không phải lời tỏ tình, nhưng lại có thể làm rung động lòng người hơn so với lời tỏ tình, Trương Huyền nở nụ cười, giơ súng làm động tác bắn, nói: “Được chủ tịch xem trọng như vậy, người nào dám hãm hại tôi, tôi sẽ làm cho hắn chết càng khó xem!”

Có thể là thích ứng tốc độ chạy của tàu biển chở khách, ngày hôm sau tinh thần Trương Huyền tốt hơn rất nhiều, cơm trưa ăn tại nhà ăn nhỏ ở cùng tầng, chỉ có khác với lúc trước chính là, bên cạnh có hai ba người đi theo, đều là nhân viên bảo vệ bị phái tới giám thị Trương Huyền, cha con

https://thuviensach.vn

Bạch gia cũng xuất hiện, nhìn thấy bọn họ, Bạch Tiên Khải thoáng gập đầu rồi đẩy xe lăn đi.

“Trùng hợp quá, lại gặp các cậu.” Cơm ăn được một nửa, ông lão tóc trắng tối hôm qua nhắc nhở Niếp Hành Phong tìm bác sĩ đi tới gần, ông ta nhìn xem Trương Huyền, mỉm cười nói: “Chàng trai này sắc mặt đã tốt hơn nhiều so với ngày hôm qua rồi.”

“Cám ơn.” Trương Huyền kỳ thật không nhớ rõ mặt mũi của ông lão, chính là lễ phép đáp lại mà thôi.

“Trên biển sóng to gió lớn, phải cẩn thận mới được, đừng nhìn trên mặt biển sóng yên biển lặng, đáy biển có lẽ sóng ngầm đang cuồn cuộn mãnh liệt đấy.” Ông lão nói ra một câu đầy ý vị thâm trường, bỗng nhiên nhìn xem bên ngoài, cười nói: “Lại có người đến đẩy mạnh tiêu thụ bảo hiểm , tôi phải tranh thủ trốn nhanh.”

Ông ta chống gậy vội vàng rời đi, Niếp Hành Phong nhìn ra phía cửa, thấy người tới là Tả Thiên, xem ra mục tiêu đẩy mạnh tiêu thụ của anh ta là ông lão này, ánh mắt chợt lóe, bỗng nhiên nhìn thấy Chu Lâm Lâm đứng ở bên ngoài nhà ăn vẫy vẫy tay với mình, giống như có ý bảo mình lại đó.

Trương Huyền còn đang ăn cơm, Niếp Hành Phong không muốn cắt ngang, vì thế nói: “Tôi đi ra ngoài một chút, sẽ quay lại ngay.”

Người trong nhà ăn rất nhiều, lại có bảo vệ đi theo, anh tin tưởng Trương Huyền rất an toàn, sau khi thấy cậu gật đầu đáp lại xong, liền đi vào bên ngoài, Chu Lâm Lâm vội kéo anh đến một góc sáng sủa nhưng yên tĩnh, nhỏ giọng hỏi: “Trương Huyền không có việc gì chứ?”

“Không sao, các cậu thì sao?”

Niếp Hành Phong rất lo lắng cho cái đống sinh viên trong câu lạc bộ tâm linh này, nhưng Phùng Tình Tình lại khăng khăng không chịu nói gì, xem

https://thuviensach.vn

ra Chu Lâm Lâm là người dễ khai thác hơn, đã xảy ra sự kiện giết người, anh không muốn bọn họ còn tiếp tục làm cái trò chơi quỷ thần gì đó.

“Bọn tôi cũng không có việc gì, tôi tới là nghĩ muốn nói cho anh, cẩn thận Sở ChínhNam, ông ta có thể sẽ làm hại Sở Ca, Trương Huyền nói không chừng cũng là bị ông ta hãm hại.”

“Tại sao?” Niếp Hành Phong trong lúc nhất thời không hiểu ra sao.

Chu Lâm Lâm do dự một chút, nói: “Cụ thể tình huống tôi cũng không rõ ràng lắm, trong lúc vô ý tôi nghe được vài thông tin, Sở ChínhNamlần này đi du lịch kỳ thật là đã có kế hoạch từ trước.”

“Nếu như vậy, sao cậu lại không trực tiếp nói cho Sở Ca?”

“Vô dụng. . . . . .” Chu Lâm Lâm cười đến có chút bất đắc dĩ, bỗng nhiên nhìn thấy Sở Ca và Tiêu Vũ đang đi tới, vội nói: “Tôi đi trước, hết thảy phải cẩn thận.”

“Từ từ. . . . . .”

Niếp Hành Phong rất muốn hỏi rõ ràng, Chu Lâm Lâm lại khua khua tay chạy xa, anh trở lại nhà ăn, Trương Huyền đã ăn xong rồi, hỏi: “Ai tìm anh à?”

“ChuLâm Lâm.”

Niếp Hành Phong kể lại những gì Chu Lâm Lâm đã nói, Trương Huyền nở nụ cười, “Mặc kệ tin tức có đáng tin cậy hay không, chúng ta chú ý một chút cũng không sai, nhưng mà nguyên nhân là gì?”

Niếp Hành Phong lắc đầu, nếu điều Chu Lâm Lâm nói chính là thật sự, thì lý do thực sự rất đáng để suy nghĩ, Sở Chính Nam và Trương Huyền cũng không quen nhau, ông ta tại sao lại muốn hãm hại Trương Huyền?

https://thuviensach.vn

Cơm nước xong, hai người đi xem Đặng Nghiên, Đặng Nghiên ở trong một gian khách phòng rất nhỏ, có y tá ở bên, Trương Huyền xuyên thấu qua cánh cửa thủy tinh thấy cô ta gắt gao cuộn tròn người ngồi ở một góc giường, ánh mắt hoảng sợ không ngừng nhìn về bốn phía, cậu nói: “Tôi rất tò mò rốt cuộc cô ta đã nhìn thấy cảnh tượng ghê gớm như thế nào mà sợ hãi đến mức độ này?”

“Cậu không phải là định. . . . .” Nghe ra được ngụ ý của Trương Huyền, Niếp Hành Phong lật tức gạt bỏ: “Nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Hì hì, chủ tịch, chúng ta thật sự là càng ngày càng hiểu nhau nha.”

Trở lại khách phòng, Trương Huyền chủ động rót chén trà nóng cho Niếp Hành Phong, anh lại bất vi sở động, thản nhiên nói: “Lấy lòng vô dụng!” Trương Huyền thoạt nhìn tựa hồ đã khôi phục sinh lực, bất quá cho dù như vậy, Niếp Hành Phong cũng sẽ không để cho cậu đi thám hiểm khoang thuyền chứa đồ, chuyện này chính mình sẽ đi làm.

“Chính là anh đi thám hiểm, bỏ lại một mình tôi ở trong này, thì tôi cũng sẽ gặp nguy hiểm đúng không?” Trương Huyền dẫn dắt từng bước, lòng hiếu kỳ là nhược điểm lớn nhất của cậu, biết khoang thuyền có vấn đề, lại không có cách nào khác đi thăm dò xem ra sao, với cậu mà nói so với say tàu càng khó chịu hơn.

“Tôi sẽ bảo Tiểu Ly ở cùng cậu.”

“Tiểu Ly không phải đi theo dõi Tình Tình sao?”

Lần trước sai bối hậu linh bảo hộ, lần này lại nói hồ ly tinh bảo hộ, Trương Huyền cảm thấy được cậu làm thiên sư càng lúc càng vô dụng, chưa từ bỏ ý định, cậu thay đổi chiến lược, ngon ngọt không được thì đổi sang ‘sắc dụ’, ghé sát lại, khóa ngồi ở trên đùi Niếp Hành Phong, mỉm cười nhẹ, “Chủ tịch, tôi có thể chứng minh mình thật sự rất khỏe, có muốn thử xem hay không?”

https://thuviensach.vn

Mắt xanh mơ màng, lóe ra vẻ khiêu khích, trong đáy mắt tựa hồ như có một ngọn lửa nhỏ thiêu đốt, bất quá Niếp Hành Phong không thấy được, giờ phút này thần trí của anh hoàn toàn lâm vào trong sự mê hoặc của Trương Huyền, sắc màu trong mắt so với nước biển còn sâu thẳm hơn, làm cho anh chìm đắm trong đó.

Tim đập thình thịch, Niếp Hành Phong giọng khàn khàn nói: "Đừng nháo."

Thời điểm rối loạn, thân thể Trương Huyền lại vừa mới phục hồi như cũ, anh không có tâm tư tán tỉnh, chính là tâm vốn không kiên định cho lắm hoàn toàn bị hòa tan trước những động tác của Trương Huyền, Trương Huyền kề sát lại mặt anh, sau khi chăm chú nhìn thật lâu liền dâng lên một nụ hôn đầy nóng bỏng.

"Không tin, liền thử xem."

Nhiệt tình như lửa cháy lan ra trên đồng cỏ, ý niệm 'dừng lại' ở trong đầu Niếp Hành Phong loáng lên vài cái rồi liền tiêu tán, anh tiếp nhận nụ hôn dâng tặng của Trương Huyền, ôm cậu lên giường, đưa cậu đặt ở dưới thân.

Tình ái là sa trường giữa hai người, một hồi chiến đấu trong mồ hôi, điên cuồng tìm kiếm nhược điểm của đối phương, đồng thời cũng trả giá bằng tình cảm của mình, trong cuộc chiến này không có thắng bại, mà là truy cầu tình cảm mãnh liệt của đối phương.

Trong khoảng khắc đem nhiệt tình bắn vào trong cơ thể Trương Huyền, Niếp Hành Phong nhất thời thất thần, từ từ nhắm hai mắt nhớ lại vẻ mặt mê ly động tình của Trương Huyền khi nãy, anh nghĩ, Trương Huyền là của anh, vĩnh viễn đều là, nếu có người dám thương tổn cậu, vậy dùng sinh mệnh đến chôn cùng đi!

"Chủ tịch, hiện tại tôi có thể đi thám hiểm cùng với anh rồi chứ?"

https://thuviensach.vn

Đắm chìm trong tình yêu một hồi làm cho vẻ mặt của Trương Huyền hồng hào lên, thay đổi hoàn toàn so với bộ dáng mệt mỏi ngày hôm qua, cậu không quên ước nguyện ban đầu, mắt xanh chớp chớp nhìn Niếp Hành Phong, năn nỉ.

Niếp Hành Phong đầu hàng , gật đầu đáp ứng, mục đích đạt được, Trương Huyền rất vui vẻ, nói: “Tôi đi tắm rửa trước, buổi tối hành động.”

Trương Huyền đi tắm rửa , Niếp Hành Phong tựa vào đầu giường xem TV, sau một hồi hoan ái sự mệt mỏi đang gặm nhấm anh, nhưng anh biết mình không thể lơi lỏng, có lẽ hung thủ giờ phút này đang trốn ở chỗ nào đó trên tàu biển chở khách lạnh lùng theo dõi bọn họ, anh phải duy trì bình tĩnh, bởi vì đây là điều kiện hàng đầu để chiến thắng đối thủ.

Đêm đó, hai người xuất phát, bảo vệ giám sát bọn họ bị Trương Huyền dùng một lá bùa mê hồn xử lý gọn gàng, bọn họ theo lời kể của Hoắc Ly đi đến đoạn đường xuống khoang thuyền dưới tầng thấp nhất, Trương Huyền thấy cửa phòng khóa, liền lấy ra sợi dây thép nhỏ để mở.

Trợ lý thiên sư nhà anh đúng là cái chìa khóa vạn năng, trừ bỏ làm việc thì mọi thứ khác đều thông thạo, ngay cả mở khóa đều luyện thành thạo như vậy, Niếp Hành Phong ở một bên thấy mà thở dài.

“Có cái quái gì đâu.”

Đi vào, vượt qua hai cánh cửa, vào căn phòng bên trong, Trương Huyền bật đèn, trong phòng rộng rãi thoáng đãng, phía trên ngăn tủ hai bên còn chất đống một ít đồ linh tinh, không có hòm gỗ, bất quá hung thủ vẫn để lộ một chút chân tướng, đó chính là ở trong không khí có lưu lại mùi lạ, không nặng, nhưng đủ để chứng minh nơi này từng có cái gọi là quái vật tồn tại.

“Hung thủ hành động thật đúng là nhanh.” Trương Huyền cảm thán nói.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong nhìn nhìn những thứ vật phẩm được đặt trên tủ sắt, đều là những đồ dùng khi bức thiết, dưới một góc tủ sắt có một cái huy hiệu bạc nhỏ rớt ở đó, anh nhặt lên.

Là huy hiệu nhỏ mà nhân viên trên tàu đeo trên cổ áo, mặt sau có logo của tàu Thiên Dương, xem ra là có người khi di chuyển quái vật không cẩn thận làm rơi.

Niếp Hành Phong đem huy hiệu bỏ lại chỗ cũ, anh không trông cậy có thể từ chiếc huy hiệu này mà tìm được manh mối, hung thủ sau khi phát hiện huy hiệu bị mất, nhất định sẽ tìm một cái khác để che dấu, anh hiện tại cảm thấy khó hiểu chính là hung thủ tại sao phải hoảng hốt tốn nhiều công sức như vậy đem người giấu trên chuyến tàu biển chở khách này.

Trương Huyền đứng ở bên cạnh bấm đốt ngón tay với tốc độ thần tốc, sử dụng sở trường tìm người của mình, bất quá lần này rất khó khăn, một là không biết ngày sinh tháng đẻ, hai là không biết tướng mạo, thậm chí ngay cả đối phương là người hay quỷ cũng không biết, toàn bộ dựa vào khí tức còn lưu lại ở nơi này để làm phép, hoàn toàn là đang khảo nghiệm giác quan thứ sáu của cậu.

“Ôi!”

Giữa lúc bấm đốt ngón tay Trương Huyền vừa mới bước ra được vài bước, thân thuyền đột nhiên lắc lư kịch liệt, đầu của cậu không may va vào một tủ sắt, đành cuống quít bắt lấy nó, may mà sự rung chuyển dừng lại nhanh chóng, Niếp Hành Phong vừa mới đứng vững, thấy sắc mặt Trương Huyền không tốt, vội lại gần, hỏi: “Cậu sao vậy?”

“Không sao. . . . . .”

Trương Huyền cố hết sức trả lời, kỳ thật khi thân thuyền chấn động, trái tim của cậu cũng rung động, cảm nhận sâu sắc máu từ trái tim không ngừng chảy ra khắp toàn thân, vì bị đau đớn kích thích mà nháy mắt mồ hôi lạnh

https://thuviensach.vn

đã thấm đẫm trên trán, cảm giác choáng váng như sóng cuộn kéo tới, hoảng hốt nhìn thấy như có từng ngọn sóng cuộn trào mãnh liệt đang vây quanh cậu, vội nắm chặt tay của Niếp Hành Phong.

Niếp Hành Phong thấy bộ dạng của Trương Huyền như thế, không còn tâm tình ở lại chỗ này tìm kiếm manh mối, anh dìu Trương Huyền đi ra ngoài, khi đi ra khỏi khoang thuyền chứa đồ, thoáng nhìn đến cuối hành lang có bóng người chợt lóe, bóng dáng có chút quen thuộc, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi, anh cũng không suy đoán nhiều, đỡ Trương Huyền trở về phòng, ôm cậu lên giường.

“Cảm giác thế nào?”

Niếp Hành Phong lau mồ hôi trên trán cho Trương Huyền, ngồi ở bên cạnh cậu lo lắng hỏi.

Trương Huyền gật gật đầu, cảm giác đau tim đã giảm bớt, có điều đầu vẫn còn đau, là hậu quả lúc nãy không cẩn thận va vào tủ sắt, càng thêm đáng ghét chính là, linh cảm cũng bị cảm giác đau đớn đánh bay, bùa chú tìm người thất bại.

“Đáng chết, tôi vất vả lắm mới tìm được linh cảm. . . . . .”

“Lúc này cậu đừng nghĩ đến linh cảm gì cả, nghỉ ngơi đi.” Trương Huyền cả ngày tinh thần đều tốt lắm, Niếp Hành Phong còn tưởng rằng cậu đã ổn, không ngờ cậu lại đột nhiên không khoẻ, điều này làm cho Niếp Hành Phong rất không yên tâm.

“Tôi thề đời này sẽ không bao giờ lên thuyền nữa, thà rằng bơi lội qua biển còn hơn.” Trương Huyền xoa xoa cái trán bị đau, than thở.

“Trương Huyền, cậu nói có khả năng là có người hạ bùa chú với cậu hay không?”

https://thuviensach.vn

So sánh với cách nói âm khí từ trường, Niếp Hành Phong càng thiên về bùa chú hơn, bất quá lời này đổi lấy sự cười nhạo của Trương Huyền, "Đừng hồ đồ thế, ai có bản lĩnh hạ chú người không có hồn phách chứ?"

Tiếng sóng biển vang lên ở bên tai, giống như tiếng hát ru, Trương Huyền chậm rãi nhắm mắt lại, thấy cậu ngủ, Niếp Hành Phong đắp chăn cho cậu, đi sang buồng bên cạnh, gọi điện thoại cho Niếp Duệ Đình, hỏi: "Em là như thế nào mà có được vé trúng thưởng chuyến tàu biển chở khách này thế?"

"Anh hai, anh gọi điện thoại cho em để hỏi chuyện này sao? Không có gì đặc biệt, chỉ là khi mua loa có điền vào tờ trăc nghiệm có thưởng, sau đó cửa hàng điện tử liền gửi vé đến cho em, sao vậy?"

"Đọc tên và điện thoại của cửa hàng điện tử đó cho anh."

"Từ từ, em tìm xem đã . . . . . ." Bên kia điện thoại vang lên tiếng lẩm nhẩm, còn có giọng nói oán giận của Niếp Duệ Đình: "Xấu quỷ, đều là do ngươi làm cho nhà của ta trở nên loạn như vậy, mau giúp ta tìm bưu kiện mà công ty điện tử kia gửi tới, anh hai cần. . . . . ."

Người này dám xem Nhan Khai như người hầu, nó không phải là sợ quỷ sợ đến muốn chết sao? Niếp Hành Phong đang suy nghĩ, chợt nghe Niếp Duệ Đình nói: "Tìm được rồi, anh hai ghi nhớ lại nhá."

Ghi lại tên của cửa hàng điện tử xong, Niếp Hành Phong lập tức gọi điện thoại, cửa hàng điện tử có đường dây nóng phục vụ suốt hai mươi tư giờ, khi anh hỏi nhân viên trong danh sách trúng thưởng có tên Niếp Duệ Đình hay không, đối phương liền trả lời là không có.

Đáp án đúng như dự đoán, vé trúng thưởng của Niếp Duệ Đình là bị người giở trò. Nếu vé trúng thưởng này mang danh nghĩa của tập đoàn Vạn Hoa, vậy thì người của Vạn Hoa chắc chắn có liên quan. Chính là bọn họ tốn nhiều công sức như vậy lừa Niếp Duệ Đình lên tàu, mục đích là gì?

https://thuviensach.vn

Niếp Duệ Đình bên người có Nhan Khai, Niếp Hành Phong không lo lắng lắm, anh biết thực sự nguy hiểm chính là chuyến tàu này, sắp đặt trúng thưởng đi ra biển, quái vật trong khoang thuyền, còn có hoạt động thần thần bí bí của câu lạc bộ tâm linh, bọn họ có liên quan gì đến nhau hay không?

Trương Huyền còn đang ngủ say, Niếp Hành Phong nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, ở máy bán tự động mua một bao thuốc, khi trong lòng khó chịu, hút thuốc trấn tĩnh là lựa chọn tốt nhất.

Lửng thửng đi đến góc rẽ của hành lang dài, từ nơi này, có thể liếc mắt liền nhìn thấy phòng của mình, bên cạnh lại có nhân viên bảo vệ đứng gác, Niếp Hành Phong không lo lắng có người lẻn vào phòng làm hại Trương Huyền.

Anh rút ra một điếu thuốc, dựa vào cửa sổ yên lặng nhìn xem mặt biển đen sẫm một mảnh bên ngoài, điếu thuốc chuyển động qua lại giữa những ngón tay, nhưng không có đốt lửa.

Tiếng bước chân truyền đến, Niếp Hành Phong quay đầu, thấy là Tiêu Vũ, cô ta lấy ra cái bật lửa nghĩ muốn giúp đốt lửa, Niếp Hành Phong từ chối, thuốc lá nơi bàn tay đã bị vân vê thành một nhúm, lại bỏ vào trong túi áo, nhìn ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Vũ, anh mỉm cười nói: “Bạn của tôi rất ghét tôi hút thuốc, cho nên tôi chỉ có thể ngửi mùi thuốc cho đỡ nghiền thôi.”

“Người bạn anh nói chính là Trương Huyền phải không?” Tối hôm qua Tiêu Vũ cũng đến chỗ hiện trường án mạng, nhớ tới Niếp Hành Phong một mực bảo vệ Trương Huyền, cô hỏi.

Niếp Hành Phong gật đầu, Tiêu Vũ trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ, nghĩ nghĩ, lại cẩn thận hỏi: “Có câu này tôi hỏi có lẽ hơi mạo muội, hai người là bạn bè bình thường sao?”

https://thuviensach.vn

“Không phải, cậu ấy là ‘vợ’ tôi.” Niếp Hành Phong không nói là người yêu, anh cảm thấy được từ người yêu rất ngả ngớn, không đủ để nói rõ tình cảm giữa anh và Trương Huyền.

“Thảo nào.” Tiêu Vũ nở nụ cười, lập tức thở dài, “Xem ra ông nội phải thất vọng rồi, anh chắc là biết tối hôm qua ông nói giúp anh là vì có mục đích.”

Niếp Hành Phong cũng cười , “Nói như vậy cô tìm đến tôi cũng là xuất phát từ sự sai bảo của ông ấy? Thế Sở Ca đâu?”

“Sở gia cũng không tồi, bất quá nhiều lựa chọn luôn tốt.” Tiêu Vũ trong mắt bịt kín vẻ u ám, buồn bả nói: “Không nói gạt anh, Bạch gia năm gần đây bởi vì kinh doanh không tốt, việc làm ăn cứ xuống dốc, tuy rằng mặt ngoài nhìn qua còn rất tốt đẹp, kỳ thật bên trong đã nguy cơ tràn ngập, cho nên ông nội mới muốn dùng phương thức hôn nhân để thay đổi tình hình hiện tại.”

“Cô . . . . . Tuổi có vẻ như cũng không lớn? Không có anh chị em nào khác sao?” Thương giới kỳ thật chính là tàn khốc như vậy, vì phát triển, việc đem người thân ra buôn bán thế này cũng không hiếm thấy, Niếp Hành Phong nhất thời tìm không ra lời nói thích hợp để an ủi, liền thuận miệng hỏi.

“Không có, mẹ tôi không phải vợ chính thức, khi tôi còn rất nhỏ bà đã qua đời, tuy rằng Bạch gia còn có những đứa con khác, bất quá ai cũng không muốn đi gặp mặt làm quen, cho nên cha mới tìm tôi.” Tiêu Vũ nói rất bất đắc dĩ.

Kỳ thật lúc nghe đến tên Tiêu Vũ, Niếp Hành Phong liền đoán được con vợ lẽ, nên cô theo họ mẹ.

“Có phải là tôi than phiền làm cho anh không vui?” Thấy Niếp Hành Phong trầm mặc, Tiêu Vũ cười đổi đề tài, “Kỳ thật cũng không đến nổi tệ

https://thuviensach.vn

như vậy, tuy rằng ở nhà cha không được làm chủ, nhưng ông ấy rất tốt với tôi, cái bật lửa này chính là tôi cố ý mua, vì đánh lửa cho ông ấy hút thuốc."

Cô xoay xoay cái bật lửa trên tay, đột nhiên ghé sát vào Niếp Hành Phong, nhỏ giọng nói: "Kỳ thật tôi tới tìm anh còn có một nguyên nhân khác, tôi đoán Trương Huyền là bị người ta hãm hại, anh phải cẩn thận Sở ChínhNam."

Lại có người nhắc nhở anh chú ý Sở ChínhNam, Niếp Hành Phong vội hỏi: "Tại sao lại nói như vậy?"

"Bởi vì tối hôm qua tôi có nhìn thấy Sở Chính Nam xuất hiện ở gần hiện trường giết người, ông ta lúc ấy rất kích động, cho nên tôi cũng không tới chào hỏi, sau đó ngẫm lại, cảm thấy được ông ta rất quái lạ, ông ta không nói mình từng đi qua boong tàu, còn giựt giây thuyền trưởng giam giữ Trương Huyền."

"Cám ơn cô đã nhắc nhở."

"Tôi đi về trước đây, chuyện này anh ngàn vạn lần đừng nói với người khác, nếu ông nội biết tôi lắm miệng, sẽ giết tôi mất." Tiêu Vũ nghịch ngợm le lưỡi, cáo từ rời đi.

Lời Tiêu Vũ nói đã gợi ý cho Niếp Hành Phong, anh trầm tư trong chốc lát, xoay người trở về phòng, tắm rửa xong, nằm xuống bên cạnh Trương Huyền.

Bên gối có thoang thoảng mùi thơm, là hương thơm từ Trương Huyền toả ra, cậu hô hấp rất ổn định, làm cho Niếp Hành Phong thoáng yên tâm, xích lại gần cậu một chút, chìm vào mộng đẹp.

"Chủ nhân, chủ nhân."

https://thuviensach.vn

Tiếng gọi xa xăm, đánh úp tới theo từng đợt sóng, ở bên tai nhẹ giọng quanh quẩn, Trương Huyền khó chịu lắc lắc đầu, muốn tránh khỏi sự dây dưa của tiếng kêu gọi.

“Chủ nhân. . . . . .”

Thanh âm càng đến gần, Trương Huyền hoảng hốt nhìn thấy ánh sáng phiêu diêu dưới đáy biển tối đen, hai con rồng bạc phi nhanh cuốn lấy nhau, chuyển động theo dòng nước, giữa làn sóng màu trắng bạc hiện lên bóng sương màu đen, thân hình cao to, khuôn mặt mơ hồ, chỉ nhìn thấy một đôi mắt màu vàng.

Mắt vàng rất quen thuộc. . . . . .

Trương Huyền đột nhiên mở mắt ra, tiếng kêu gọi giống như còn đang quanh quẩn bên tai, sóng biển quay cuồng, liên miên không dứt, mang theo sự thân thiết đến quỷ dị.

Cậu ngồi xuống, đầu có chút nặng, bên cạnh Niếp Hành Phong đang ngủ say, đẩy đẩy anh, lại không hề có phản ứng.

Bên ngoài truyền đến tiếng sóng biển trầm thấp, một chút một chút đánh mạnh vào trái tim Trương Huyền, bị tiếng sóng kia dẫn dắt, cậu tùy tiện khoác lên một cái áo, chạy ra khỏi phòng.

Nhân viên bảo vệ đang giám sát ở ngoài nhìn thấy Trương Huyền đi ra, lập tức vây lại, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt của cậu, đều ngây ngốc, Trương Huyền đánh tay tách một cái, thản nhiên nhìn một đám bọn họ ngã sấp xuống, mới xoay người rời đi, đi lên boong tàu.

Đã gần đến đêm khuya, gió biển thổi vù vù, những ngọn sóng mãnh liệt đập vào thân tàu, gây ra những tiếng vọng quen thuộc, cậu chậm rãi đi đến mạn thuyền, tay vịn mép thuyền thăm dò ra phía ngoài.

https://thuviensach.vn

Mặt biển bình lặng, như là không biết đến thế giới thần bí kia, có lẽ đối với đại đa số người mà nói, biển cả rất đáng sợ, nhưng cậu biết đại dương còn an toàn hơn nhiều so với chiếc tàu biển này, bởi vì sâu dưới đáy biển chính là nhà của cậu. . . . . .

"Trương Huyền!"

Đứng lặng đã lâu, phía sau vang lên tiếng gọi, là Niếp Hành Phong tìm đến đây, hỏi: "Là cậu đánh ngất nhân viên bảo vệ hả, xảy ra chuyện gì?" Vừa rồi anh vừa tỉnh lại, phát hiện Trương Huyền biến mất, đi ra lại thấy, nhân viên bảo vệ đều té xỉu trên mặt đất, may mà Trương Huyền không có việc gì.

"Bọn họ thực rắc rối." Nhìn đến trong mắt Niếp Hành Phong lộ ra vẻ lo lắng, Trương Huyền tâm tình tốt lên, nháy mắt mấy cái, cười nói.

Trong đôi mắt chợt loé lên sắc vàng giảo hoạt, mê hoặc Niếp Hành Phong, trực giác cảm thấy Trương Huyền khác với lúc bình thường, lại không biết khác ở điểm nào, vì thế tiến lên cầm tay cậu, hỏi: "Có cảm thấy tốt hơn không?"

"Ừm, ngủ không được, muốn ra xem biển." Trương Huyền cũng nắm lấy tay Niếp Hành Phong.

Thấy cậu không có việc gì, Niếp Hành Phong thả lỏng người, cùng cậu nhìn xem mặt biển, bất quá nói thật ra, đêm tối làm cho mặt biển bị bao phủ bởi một màu sắc quỷ dị, thực không có gì hay để xem.

"A. . . . . ."

Trong đêm tối tĩnh lặng đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai quấy nhiễu hai người đang ngắm biển, tiếng la thảm thiết đầy hoảng sợ, Niếp Hành Phong vội kéo Trương Huyền trở về, nửa đường gặp Trần Dục, ông ta đi cùng với nhân viên bảo vệ phụ trách tuần đêm, mọi người đuổi tới căn

https://thuviensach.vn

phòng phát ra tiếng kêu, thì gặp phải Bạch Tích đẩy cửa đi ra, tiếng kêu là truyền ra từ phòng bên cạnh ông ta, cũng chính là phòng của Tiêu Vũ.

Cửa không có khóa, Trần Dục vọt vào, bật công tác đèn, liền nhìn thấy trên tường đối diện viết một chữ "Tử" thật to, chữ mới viết không bao lâu, chất lỏng màu đỏ còn đang thong thả chảy xuống dọc theo nét viết, Tiêu Vũ mặc áo ngủ lui ở một góc phát run, nhìn thấy bọn họ, ngón tay run rẩy chỉ hướng đầu giường, trên tường ở đầu giường có vết súng bắn rất rõ ràng bắt mắt.

Bạch Tích bước lên phía trước nâng con gái dậy, vội hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Vũ rất sợ hãi, run run không ngừng, muốn nói nói lại lực bất tòng tâm, Trần Dục vội bảo nhân viên bảo vệ đi gọi bác sĩ Đỗ, lại cùng với Bạch Tích an ủi cô, hơn nữa ngày cô mới trấn định trở lại, lắp bắp nói: "Có, có người tiến vào muốn giết con. . . . . ."

Một câu đem ánh mắt mọi người đều dẫn về phía Trương Huyền, Trần Dục nhìn cậu, lại chuyển sang nhìn Tiêu Vũ, hỏi: "Cô có thấy rõ là ai không?"

"Không, không có, súng bắn trật, tôi rất sợ hãi, lúc lao xuống giường đầu va vào mặt sàn, liền ngất đi . . . . ."

"Xem ra hắn không phải là muốn giết ngươi, chỉ là cảnh cáo." Không để ý tới ánh mắt hoài nghi mọi người, Trương Huyền thản nhiên nói, thuận tiện ở trong lòng cười nhạo sát thủ thủ pháp quá kém, chiêu dùng chữ bằng máu cảnh cáo người khác này là phương pháp vô cùng tầm thường.

Ngụy Chính Nghĩa nghe tin liền chạy tới, khi nhìn đến vết súng bắn trên đầu giường kia, mặt lập tức trắng bệch, nhìn xem Trương Huyền, muốn hỏi lại không dám hỏi, đành phải chạy tới xác nhận chữ bằng máu trước.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 5

Mấy nhân viên bảo vệ bị Trương Huyền dùng thủ thuật đánh ngất cũng chạy lại tới, nghe bọn họ báo cáo lại xong, sắc mặt Trần Dục thay đổi, dùng ánh mắt ý bảo bọn họ bắt lấy Trương Huyền, Niếp Hành Phong vội lập tức chắn trước người Trương Huyền.

Thấy Niếp Hành Phong bao che, Trần Dục lạnh lùng nói: “Niếp tiên sinh, mời anh nhận thức rõ tình hình, hiện tại không phải là lúc bao che cho cậu ta, đã có một người tử vong, chẳng lẽ anh còn muốn chờ càng nhiều người chết mới cam tâm sao?”

“Việc này không liên quan đến Trương Huyền!”

“Nhưng cậu ta là nghi phạm lớn nhất, vừa rồi cậu ta đánh ngất bảo vệ chạy đi, sau đó Tiêu tiểu thư liền bị uy hiếp, ai có thể chứng minh cái này không liên quan đến cậu ta?”

“Thuyền trưởng Trần, ông đừng quên trên thuyền có những mấy trăm người!”

“Nhưng không phải mỗi người đều có thể ngã ở bên cạnh người chết! Chính vì tôi là thuyền trưởng, mới không thể bởi vì một người bị tình nghi mà làm cho sinh mệnh của những hành khách khác bị uy hiếp!”

Niếp Hành Phong còn muốn nói tiếp, Bạch Tiên Khải đẩy xe lăn tiến vào, chen vào nói: “Niếp tiên sinh, thuyền trưởng nói cũng có đạo lý, vì

https://thuviensach.vn

chứng minh sự trong sạch của Trương tiên sinh, tạm thời giam giữ cũng là tình thế bắt buộc, nếu anh còn tiếp tục cố chấp như vậy, sẽ càng gây khó khăn cho cậu ấy."

Tiêu Vũ gặp chuyện ngoài ý muốn làm cho Bạch Tiên Khải thay đổi ý kiến ban đầu, đứng ở bên phía Trần Dục, Trương Huyền kéo kéo Niếp Hành Phong, nghĩ muốn nói với anh mình không ngại bị giam giữ, Ngụy Chính Nghĩa đột nhiên chỉ vào chữ 'tử' trên tường, kêu lên: "Đây là dùng máu viết!"

Tiêu Vũ bị tiếng la của cậu làm sợ tới mức co rúm núp vào trong lòng cha, Trần Dục biến sắc, thất thanh hỏi: "Là máu người?"

Ngụy Chính Nghĩa không đáp, lại chuyển sang nhìn vết đạn, thấy đường kính tựa hồ ăn khớp với cây súng lục của mình, cậu toát mồ hôi lạnh, vội chạy đến bên cạnh Trương Huyền, nhỏ giọng hỏi: "Sư phụ, cây súng. . . . ."

"Này, cậu dùng loại ánh mắt kiểu đó nhìn tôi là có ý gì!" Trương Huyền trừng mắt nhìn Ngụy Chính Nghĩa một cái, súng lục trước khi ngủ cậu đã nhét dưới gối, căn bản không mang ở trên người.

Hàng khách ở mấy phòng bên cạnh đều bị kinh động , bên ngoài người tụ tập càng càng nhiều, Trần Dục vội phân phó nhân viên bảo vệ sơ tán đám người, lại nói với Niếp Hành Phong: "Còn ngoan cố như vậy không có lợi cho anh đâu!"

"Ông cứ điều tra rõ máu là từ đâu ra trước đi đã." Niếp Hành Phong lạnh lùng nói.

"Tôi biết là của ai!" Một thanh âm nho nhỏ vang lên ở cửa, Hoắc Ly chen lấn qua đám người vào trong, trong lòng còn ôm con mèo đen nhỏ, "Tiểu Bạch khứu giác rất linh mẫn, có thể cho nó truy tìm dấu vết."

https://thuviensach.vn

Hồ ly chết tiệt, dám xem nó như cẩu, Tiểu Bạch tức giận đến toàn thân lông dựng đứng, bất quá hiện tại đang ở trong tình cảnh đặc biệt, trước mặt nhiều người như vậy, nó không thể làm gì Hoắc Ly, đành phải tiến lên ngửi ngửi vết máu chảy xuống, sau đó theo mùi chạy vội đi ra ngoài, đám người Trần Dục vội vàng đuổi theo.

Mục đích rất dễ tìm, cách phòng của Tiêu Vũ một tầng, là phòng cuối cùng ở trên lầu. Nhìn thấy Tiểu Bạch dừng lại ở trước một cánh cửa, Trương Huyền và Niếp Hành Phong nhìn nhau, đã rõ mục tiêu chân chính của hung thủ.

Đặng Nghiên, người vì bị kích thích dẫn đến tinh thần không khống chế được, giờ phút này liền nằm ngửa ở trên giường, ở giữa ngực là một mảnh màu đỏ, cơ thể vì đau đớn mà vặn vẹo thành độ cong cổ quái, ý tá chăm sóc cô thì nằm trên mặt đất, Ngụy Chính Nghĩa tiến lên xem xét, phát hiện y tá chỉ bị đánh ngất, vội nâng dậy, gọi cô ta tỉnh lại.

Hơn nữa ngày rốt cục y tá cũng mở mắt, Ngụy Chính Nghĩa ngăn trở tầm mắt của cô ta, không cho cô ta nhìn thấy thảm trạng trên giường, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết. . . . . .” Vừa rồi cô đi ra ngoài lấy thuốc, trở về mới vừa đẩy cửa ra thì gáy bị người ta đập mạnh, cô liền té xỉu, hoàn toàn không biết gì cả.

Ngụy Chính Nghĩa để nhân viên bảo vệ đỡ y tá đi ra ngoài, cậu đi vào trước người Đặng Nghiên xem xét, Niếp Hành Phong cũng theo vào, trên áo ngủ Đặng Nghiên đầy vết nhăn, xem ra trước khi chết từng dùng sức giãy dụa, Niếp Hành Phong nhìn thấy trên cúc áo vạt áo trước có dính một mảnh giấy nhỏ, anh giựt ra, phát hiện là miếng băng dán màu sắc rực rỡ nhỏ nhỏ cở ngón tay, lại nhìn di động rơi trên mặt đất, nghĩ trên di động cũng thường hay dán loại băng này.

https://thuviensach.vn

“Di!”

Trong lòng bàn tay Đặng Nghiên tựa hồ nắm chặt cái gì đó, Ngụy Chính Nghĩa vặn bung tay cô ta ra, giở tờ giấy bị bóp thành một nhúm ra xem, là tờ danh thiếp, trên đó có viết hai chữ rất đẹp đẽ —— Trương Huyền.

Ngụy Chính Nghĩa trước mắt tối sầm, sư phụ, người đến tột cùng trêu chọc ai, mà xui xẻo đến mức bị người hãm hại không chỉ một lần thế này? Làm cho đồ đệ nghĩ muốn bảo vệ người cũng đành lực bất tòng tâm.

Trần Dục cũng thấy được chữ trên danh thiếp, ánh mắt đảo qua Trương Huyền, hỏi: “Cậu còn có gì để giải thích không?”

“Tôi thường xuyên tặng danh thiếp cho người khác, chỉ vì một tờ danh thiếp mà nói tôi giết người, quá ngây thơ đi.” Trương Huyền không thèm quan tâm nhún vai.

“Không sai.” Niếp Hành Phong nói tiếp: “Người chết nắm cũng không chặt, danh thiếp rất có thể là sau khi cô ta chết bị người nhét vào trong tay.”

“Chuyện suy luận vẫn là giao cho cảnh sát làm đi, với tư cách là thuyền trưởng, tôi phải có trách nhiệm với sự an toàn của tất cả hành khách, trước khi tìm được chứng cứ xác thực, chúng tôi phải giam giữ Trương Huyền!” Trần Dục thái độ rất cương quyết, không hề nghe lời giải thích của Niếp Hành Phong, phất tay bảo nhân viên bảo vệ giam giữ Trương Huyền.

“Tôi chính là chứng cớ, vừa rồi tôi vẫn luôn ở cùng Trương Huyền.” Niếp Hành Phong giữ chặt tay Trương Huyền, đưa cậu che ở phía sau. Bọn họ là bị người sắp đặt lừa lên thuyền, tình trạng thân thể của Trương Huyền hiện tại lại rất kém, anh lo lắng để cậu bị giam chỉ có một mình.

“Hai người cũng không phải một mực ở cùng nhau, Trương Huyền là rời khỏi phòng trước, sau đó mới tụ tập lại với nhau, anh lấy cái gì mà cam đoan cậu ta không làm gì?”

https://thuviensach.vn

Trần Dục trực tiếp nói trúng điểm mấu chốt, Niếp Hành Phong nhất thời tìm không được lời nào để phản bác, Bạch Tiên Khải thờ ơ lạnh nhạt, rốt cục nhịn không được mở miệng khuyên nhủ: “Niếp tiên sinh, cậu xử trí quá cảm tính, cái này không giống phong cách của ông và cha cậu chút nào, hiện tại đã có hai người bị giết hại, hung thủ còn có súng, thuyền trưởng Trần chỉ là vì yên ổn lòng người, mới tạm giam Trương Huyền, cũng chưa nói cậu ta nhất định chính là hung thủ, cậu còn khăng khăng kiên trì, sẽ chỉ làm cậu ta bị nghi ngờ hơn thôi.”

Tình thế càng ngày càng khẩn trương, Hoắc Ly trộm hỏi Tiểu Bạch, “Ngươi có thể ngửi ra trên người ai còn có mùi máu như thế hay không?”

Tiểu Bạch lắc đầu, rất muốn nói đừng có xem nó là chó nghiệp vụ, nó có thể tìm tới nơi này là đã hết sức rồi.

“Cái kia. . . . . Tôi có thể chứng minh vị tiên sinh này trong sạch.” Ngay tại lúc hai bên đều khăng khăng không chịu nhường nhau, có người đi vào, nhẹ giọng nói.

“Anh?”

Phát hiện người nói giúp bọn họ cư nhiên là Tả Thiên, Niếp Hành Phong sửng sốt, Trần Dục cũng rất kỳ quái, “Cậu có thể chứng minh?”

“Đúng vậy, tôi có nhìn thấy Trương tiên sinh làm bảo vệ ngất đi, cảm thấy kỳ quái, liền đi theo cậu ta lên boong tàu, tôi có thể chứng minh cho đến khi tiếng kêu vang lên, cậu ta vẫn không rời khỏi boong tàu.”

Ngụy Chính Nghĩa tức giận chạy đến trước mặt Tả Thiên rống to: “Anh biết sư . . . . . Trương Huyền là vô tội, Tại sao bây giờ mới nói?”

“Cậu nên biết tiểu viên chức như chúng tôi thường đều không muốn liên quan gì đến mấy vụ án giết người, hơn nữa nhân viên bảo vệ vây kín như vậy, tôi cũng không vào được a.” Tả Thiên nhún nhún vai, trả lời.

https://thuviensach.vn

Câu trả lời thực hoàn mỹ, lại làm cho người ta cảm thấy được phía sau che giấu cái gì đó, Trần Dục oán hận hỏi: “Cậu xác định cậu không nhìn lầm?”

“Thị lực của tôi trên 2.00, sẽ không nhìn lầm.”

Có tình tiết bất ngờ xảy ra, nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Trần Dục, Niếp Hành Phong thản nhiên nói: “Nếu không có vấn đề gì khác, chúng tôi có thể đi rồi chứ?”

“Có thể.”

Khi ra khỏi đó, Niếp Hành Phong lại quay đầu hỏi Trần Dục, “Thuyền trưởng Trần, nhân viên bảo vệ có được phép mang và dùng súng hay không?”

“Không có, chúng ta chỉ có thúc giục lệ thương, phòng ngừa bạo lực thương, trên thuyền người mang súng chỉ có vị cảnh sát này, còn có tên tội phạm trốn ngục.”

May là Trần Dục không biết Trương Huyền kỳ thật cũng có súng, nếu không sẽ chịu buông tha bọn họ dễ dàng như vậy, Niếp Hành Phong mang Trương Huyền rời đi, bên ngoài vây quanh không ít hành khách, bất quá bởi vì nhân viên bảo vệ ngăn cản, nên cũng không rõ ràng bên trong đã xảy ra chuyện gì. Giang Sanh cùng ông già tóc trắng kia cũng đến, thấy bọn họ đi ra, Giang Sanh vội vàng chạy tới, nhỏ giọng hỏi Niếp Hành Phong, “Đặng Nghiên có phải cũng đã xảy ra chuyện hay không?”

Giang Sanh là một trong số ít người trên thuyền biết tối hôm qua phát sinh sự kiện người bị giết, hiện tại nhìn đến tình hình thế này liền đoán lại có chuyện xảy ra, đương nhiên nghĩ muốn nhân cơ hội chụp vài bức ảnh, Niếp Hành Phong nhìn lướt qua máy chụp hình trong tay cậu ta, gật gật đầu, trong lòng hiểu được cho dù cậu ta muốn đi vào chụp ảnh, cũng không được cho phép.

https://thuviensach.vn

Trở lại phòng, khi Trương Huyền đóng cửa thì thấy có không ít bảo vệ đứng canh ở bên ngoài, cậu tự giễu nói: “Tôi lớn như vậy còn chưa từng được hưởng thụ qua đãi ngộ có vệ sĩ riêng bảo vệ đấy, thật là quá vinh hạnh rồi.”

Niếp Hành Phong hỏi Hoắc Ly cùng Tiểu Bạch, “Các ngươi theo dõi Tình Tình, có phát hiện được gì không?”

“Không thu hoạch được gì, à không, biết được một điều, đó là Sở Ca có thể đã mất tích .”

Tiểu hồ ly nói một câu làm Trương Huyền đem trà mới vừa uống xong phun hết ra ngoài, kêu: “Lại có người gặp chuyện không may?”

“Không, chúng ta chỉ là phỏng đoán thôi, cho nên mới trở về báo cáo với các ngươi.” Tiểu Bạch ở bên cạnh tổng kết.

Buổi sáng thành viên câu lạc bộ tâm linh đi đến một phòng thể dục trống không, vẽ hình trừ tà ở trên cửa, Hoắc Ly pháp thuật không cao, sợ cứ đi vào sẽ kinh động người ở bên trong, cho nên liền canh giữ ở bên ngoài, bất quá theo đạo cụ bọn họ sử dụng, hẳn là cử hành cái nghi thức chiêu hồn gì đó.

“Chiêu hồn? Loại sự tình này hẳn là phải tìm tôi chứ, làm bạn bè, tôi nhiều lắm chỉ tính bọn họ nửa giá.” Nhắc tới tiền, tinh thần Trương Huyền ngay lập tức dâng lên, tức giận bất bình nói.

Bọn họ tự mình chiêu hồn, hẳn là không phải sợ tiêu tiền, nhất định còn có lý do khác, Niếp Hành Phong hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó nghi thức thất bại .”

Xem bọn họ đi ra vẻ mặt ủ rũ, Tiểu Bạch chỉ biết nghi thức tiến hành không thuận lợi, nó còn nghe Sở Ca nói tàu biển chở khách lập tức sẽ tiến

https://thuviensach.vn

vào vùng biển phụ cận đảo Kim Ngân, buổi tối sẽ thử một lần, chính là tới thời gian hẹn gặp mà Sở Ca vẫn không xuất hiện, các thành viên trong câu lạc bộ tâm linh phát hiện ra sự khác thường, liền bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, Tiểu Bạch đề nghị quay về bàn bạc với Niếp Hành Phong, kết quả trở về liền nhìn thấy Đặng Nghiên bị giết.

“Các ngươi đi nghỉ ngơi đi, không cần theo dõi nữa.” Niếp Hành Phong nói.

Hoắc Ly rất lo lắng nhìn Trương Huyền, “Khí sắc của đại ca rất kém, có thể liên quan đến vùng biển chết mà Sở Ca nói không? Bọn họ cố ý chiêu hồn ở trên tàu biển chở khách, nhất định là bởi vì vùng biển đó âm khí rất nặng.”

Tiểu hồ ly giống như biến thông minh lên một chút , Trương Huyền sờ sờ đầu nó, “Yên tâm đi, địa ngục đại ca em còn quay lại được, nơi này dù có âm đến mấy cũng làm sao bằng được địa ngục chứ?”

“Chính là anh gần đây rất là xui xẻo nha, em đem còi trừ tà cho anh, hy vọng có thể giúp anh chắn tai.” Không để ý Trương Huyền phản đối, Hoắc Ly tháo còi trừ tà của mình xuống, kiên quyết đeo lên cổ cho cậu, sau đó mang Tiểu Bạch rời đi.

Ai, cậu đường đường nhất lưu thiên sư, khi nào thì cần cái này bảo hộ ?

Trương Huyền có chút buồn bực, thấy vẻ mặt Niếp Hành Phong nghiêm túc, liền an ủi nói: “Yên tâm đi, tôi không sao, ác quỷ ác nhân tôi thấy đã nhiều, không có gì đáng sợ.”

Anh không phải sợ quỷ, cũng không phải sợ có người hãm hại Trương Huyền, mà là lo lắng thân thể cậu. Từ sau khi lên thuyền, cơ thể Trương Huyền lúc khỏe lúc yếu, đây không phải dấu hiệu tốt, vừa nghĩ đến vấn đề này, Niếp Hành Phong lại bắt đầu cảm thấy hốt hoảng.

https://thuviensach.vn

“Anh nói, Tả Thiên tại sao lại giúp chúng ta?” Không muốn Niếp Hành Phong lo nghĩ nhiều, Trương Huyền chuyển đề tài.

“Không biết, bất quá đối với chúng ta mà nói cũng không phải là chuyện xấu.” Niếp Hành Phong nhớ tới bóng người chợp lóe qua ở chỗ khoang thuyền chứa đồ, nhìn qua rất giống Tả Thiên, bọn họ đều rất rõ ràng, Tả Thiên lúc ấy căn bản không ở trên boong tàu, tuy rằng không rõ anh ta có dụng tâm gì khi giúp Trương Huyền, nhưng nói chung tạm thời giảm bớt nguy cơ.

Nhiều chuyện nghĩ không ra, tựa hồ mỗi người ở bên cạnh họ đều mang theo mặt nạ, ai cũng nhìn không thấy phía sau mặt nạ đến tột cùng cất dấu cái gì.

“Ngủ đi.”

Lằng nhằng cả một đêm, Niếp Hành Phong không nghĩ đem thời gian lãng phí cho những nghi ngờ không cần thiết, anh kéo Trương Huyền lên giường, tắt đèn, trong bóng đêm nhẹ giọng nói: “Yên tâm, mặc kệ chuyện gì xảy ra, tôi vĩnh viễn sẽ đứng về phía cậu.”

Ngày hôm sau, Niếp Hành Phong không đi nhà ăn dùng cơm, mà là gọi điện thoại kêu phục vụ sinh đem cơm trưa đưa đến phòng, hai người mới vừa cơm nước xong, Phùng Tình Tình cùng hai nữ sinh trong câu lạc bộ tâm linh chạy tới thăm hỏi, Niếp Hành Phong đoán được mục đích của họ, hỏi: “Có phải vẫn chưa tìm thấy Sở Ca đúng không?”

“Anh biết ?” Phùng Tình Tình vẻ mặt ngạc nhiên.

Niếp Hành Phong gật đầu, hỏi: “Sở Chính Nam nói thế nào?” Nhớ tới lời cảnh báo của Chu Lâm Lâm và Tiêu Vũ, anh theo bản năng muốn biết phản ứng của Sở Chính Nam.

https://thuviensach.vn

“Học trưởng tối hôm qua một đêm không trở về phòng, sáng nay chú Sở đã nhờ thuyền trưởng hỗ trợ tìm người, nhưng tìm cho đến giữa trưa vẫn không thấy, trên thuyền xảy ra án giết người, bọn em lo lắng anh ấy có nguy hiểm, liền chia làm hai, nam sinh phụ trách tìm người, bọn em phụ trách tính quẻ.”

Trần Dục chỉ lo lắng như thế nào trấn an hành khách cũng đã sứt đầu mẻ trán, nào có tâm tình đi tìm người? Niếp Hành Phong nói: “Tàu biển chở khách chỉ lớn có như vậy, cậu ấy không có khả năng biến mất được, các em có nghĩ tới cậu ấy gặp chuyện không may có lẽ liên quan đến việc các em chiêu hồn hay không?”

“Chiêu hồn?” Phùng Tình Tình trừng lớn ánh mắt giật mình nhìn Niếp Hành Phong.

“Đừng che dấu, anh biết các em lần này rời bến là muốn mượn âm khí để chiêu hồn, các em có biết có những việc là không thể chơi đùa không hả!”

Bị Niếp Hành Phong răn dạy, ba nữ sinh đều mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng ai cũng không dám phản bác.

“Các em tới là muốn anh hỗ trợ tìm Sở Ca đúng không?” Trương Huyền ở bên cạnh uống trà, từ từ hỏi.

Lời này của cậu xem như giải vây, ba người liên tục gật đầu, Phùng Tình Tình đem một cây bút đưa cho cậu, “Đây là bút của học trưởng, anh xem có thể dùng nó bói quẻ được không?”

Dùng những thứ người mất tích thường dùng làm vật dẫn để tìm người là biện pháp nhanh nhất, xem ra mấy sinh viên này tham gia câu lạc bộ tâm linh cũng không đến nỗi phí công, Trương Huyền tiếp nhận bút, ngưng thần tĩnh khí, trong miệng mặc niệm bùa chú tìm người, nhưng thấy bút chậm rãi bay lên không trung, run rẩy vài cái xong đột nhiên lại hạ xuống, thử vài lần cũng không thành công.

https://thuviensach.vn

“Tìm không thấy.” Liên tiếp thất bại, cuối cùng Trương Huyền rất không cam tâm chấp nhận.

Nói lời này quả thực chính là phá nát danh tiếng nhà mình, có điều cũng không có biện pháp, thân thể không tốt, giác quan thứ sáu chết sống không chịu xuất hiện, cậu cũng không biết làm sao, thấy mọi người mặt lộ vẻ thất vọng, Trương Huyền nói: “Đừng lo lắng, trong pháp chú không hiện tử khí, chứng minh Sở Ca không có việc gì, để bút ở lại, lát nữa anh sẽ thử làm lần nữa.”

Ba nữ sinh cáo từ rời đi, Niếp Hành Phong đưa các cô ra cửa, lại dặn dò Phùng Tình Tình không được liều lĩnh, đang nói, bỗng nhiên nhìn đến Chu Lâm Lâm từ phía đối diện chạy tới, liên tục ngoắc ngoắc anh.

Niếp Hành Phong đi tới, không đợi anh đặt câu hỏi, cổ tay đã bị cầm chặt, Chu Lâm Lâm giữ chặt anh cấp tốc chạy về phía trước, Niếp Hành Phong vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện lớn, tàu biển chở khách thay đổi hướng đi, hiện tại đang chạy về phía đảo Kim Ngân.”

“Tuyến đường của tàu Thiên Dương không phải sẽ dừng lại ở đảo Kim Ngân đảo sao?”

“Không, tôi nói chính là đống đảo nhỏ ẩn nấp phía sau đảo Kim Ngân ấy, đó là đảo chết, tàu Thiên Dương là dẫn chúng ta tiến vào vùng biển chết!”

“Cậu từ từ!” Niếp Hành Phong càng nghe càng hồ đồ, giựt tay ra khỏi tay Chu Lâm Lâm, “Cậu muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Tôi tìm được cái người ‘bán cương bất hoạt’ kia, nhìn thấy hắn, lái chính và thủy thủ sẽ tin tưởng Trần Dục rời bến là có mục đích khác, sẽ không nghe theo chỉ lệnh của ông ta nữa, đi theo tôi!”

https://thuviensach.vn

“Cậu làm sao mà biết sự tồn tại của người kia?”

Chu Lâm Lâm tựa hồ biết rất nhiều bí mật, cũng vừa đúng là những điều Niếp Hành Phong nghĩ muốn tìm hiểu, bất quá lúc này anh không thể để Trương Huyền một mình ở trong phòng, đang muốn từ chối, vừa lúc nhìn thấy Hoắc Ly từ trong phòng nó đi ra, anh do dự một chút, nói với Hoắc Ly: “Anh có việc rời đi một chút, giúp anh chăm sóc Trương Huyền, nhớ kỹ ngàn vạn lần không cần tách khỏi cậu ấy!”

“Vâng.”

Ngay khi Hoắc Ly phát ra tiếng đáp lại, Niếp Hành Phong đã bị Chu Lâm Lâm lôi kéo chạy xa, nhân viên bảo vệ nghĩ muốn theo dõi bọn họ cũng bị bỏ lại, hai người chạy gấp đến khoang thuyền, trên đường xuống khoang thuyền vài lần suýt đụng phải thuyền viên đi qua, may mà Niếp Hành Phong phản ứng linh mẫn mới kịp thời tránh đi, anh cười khổ nói: “Cậu làm gì gấp như vậy? Bị nhân viên công tác phát hiện, chúng ta không chỉ không thể thấy được cương thi, nói không chừng còn có thể bị người bắt lại.”

“Thật có lỗi thật có lỗi, tôi quên .” Chu Lâm Lâm đáp lời có chút kỳ quái, bất quá vẫn là chậm bước lại, mang Niếp Hành Phong đi vào khoang thuyền chứa đồ.

“Nơi này chúng tôi đã tới vào tối hôm qua, cái gì cũng không có.”

“Không phải nơi này, là tận cùng bên trong, anh có thể mở cửa không?”

Niếp Hành Phong một trận trầm mặc, anh chỉ biết mở các loại khóa đơn giản, không giống Trương Huyền từng làm ở văn phòng thám tử, khóa gì đều có thể dễ dàng mở ra.

Anh thử đẩy đẩy cửa, ngoài ý muốn phát hiện cửa không đóng, Chu Lâm Lâm cũng thực sửng sốt, “Đã có người tới.”

https://thuviensach.vn

Hai người đi vào phòng bên trong, phát hiện đèn đã bị hư, chung quanh tối om, bất quá Chu Lâm Lâm tựa hồ đối nơi này rất quen thuộc, kéo Niếp Hành Phong mò mẩm đi đến một chỗ vách tường, ở trên tường sờ sờ một hồi, lại dùng lực đẩy đẩy, cách một tiếng, tường thế nhưng lại mở ra dưới lực đẩy của cậu ta, Niếp Hành Phong lúc này mới hiểu được nơi đó kỳ thật có cửa, bởi vì cùng màu với tường, cho nên rất khó bị phát hiện.

Đi vào trong, Niếp Hành Phong bật chức năng chiếu sáng của di động nhìn xem bốn phía, phòng không lớn, chính giữa có để một cái hòm gỗ dài, trông giống như quan tài, hắn là cái quan tài Hoắc Ly và Tiểu Bạch nhìn thấy, thời gian cấp bách, hung thủ không kịp đem quan tài chuyển đến nơi khác, cho nên liền chuyển qua bên cạnh.

“A. . . . . A a. . . . . .”

Trong bóng đêm truyền đến tiếng thở dồn dập, chói tai giống như tùy thời sẽ bị ngắt, Niếp Hành Phong theo thanh âm đi qua, phát hiện thanh âm là từ trong quan tài truyền ra. Quan tài dưới ánh sáng xanh xanh của di động phiếm ra màu u ám quỷ dị, xuyên thấu qua nắp quan tài một nửa là trong suốt, có thể mơ hồ nhìn thấy thân thể nằm bên trong. Tiếng kêu là từ trong miệng hắn phát ra truyền qua chỗ thông khí mở ở trên nắp, con mắt bị một tầng dịch thể trắng bệch vẩn đục che khuất, tựa hồ đang xoay tròn, nhìn chằm chằm bọn họ.

Hai người hợp lực mở nắp quan tài ra, mới vừa xốc lên, Niếp Hành Phong đã ngửi được mùi thối rữa đến muốn sặc. Nương theo ánh sáng của di động, anh phát hiện thân thể là một ông già khô quắt, đỉnh đầu sợi tóc thưa thớt, thần thái đờ đẫn, lỗ mũi cắm ống thở, nơi chỗ cuống họng cũng cắm ống giống như vậy, cuối ống có gắn với một gói thuốc lỏng, thoạt nhìn, giống như tiêu bản giải phẫu người trong ngành y khoa ở đại học.

“A!”

https://thuviensach.vn

Không hề tiếng động, một đôi bàn tay tái nhợt đột nhiên thò ra, cầm chặt cổ tay Chu Lâm Lâm, cậu ta không phòng bị, sợ tới mức thất thanh kêu to, ông lão dùng sức ngồi dậy, đôi môi khẽ run lên, họng phát ra tiếng kêu cổ quái.

"Cứu. . . . . Cứu tôi. . . . . ."

Trong không gian tối tăm, đột nhiên xuất hiện một cơ thể người giống thây khô như vậy, nói không sợ hãi là giả, nhìn ông ta vì liều mình ngồi dậy mà làm cho dịch truyền từ trong cuống họng chảy ra, Niếp Hành Phong cảm thấy lạnh lẽo, vội nói: "Dìu ông ta đi ra."

"Không được nhúc nhích, giơ tay lên!" Gian ngoài đột nhiên vang lên tiếng rống của Ngụy Chính Nghĩa, Chu Lâm Lâm sợ tới mức theo bản năng buông lỏng tay ra, thân thể rất nặng, Niếp Hành Phong không giữ chặt, ông ta lại lần nữa ngã vào trong quan tài.

Bên ngoài vang lên tiếng đánh nhau, nguyên lai đối tượng Ngụy Chính Nghĩa quát không phải là bọn họ, ánh sáng trên di động bị tắt, trong bóng đêm đột nhiên một trận âm hàn, Niếp Hành Phong nghe được Chu Lâm Lâm chạy ra ngoài, vội kêu: "Nguy hiểm, từ từ!"

Anh vội vàng đuổi theo, bên ngoài phòng cũng là một mảnh tối om, chỉ nghe đến tiếng đánh nhau kịch liệt, sau đó là tiếng Ngụy Chính Nghĩa kêu đau, có cái gì rơi xuống trên mặt đất, Niếp Hành Phong theo âm thanh đi qua, quơ quơ chạm phải súng lục, vội cầm lấy.

Tiếng quyền cước càng lúc càng cấp bách, Niếp Hành Phong đang muốn mở ra chức năng chiếu sáng của di động, đột nhiên cảm thấy không khí chung quanh nháy mắt hạ xuống lạnh như băng, một loại hơi thở cực âm lãnh đột nhiên đánh úp về phía anh, thủ run lên, súng lục suýt nữa rơi xuống, trong bóng đêm chợt nghe Ngụy Chính Nghĩa ôi một tiếng, bị đá ngã lăn ra ngoài, Niếp Hành Phong vội gạt bỏ tâm trạng rối loạn, xông lên

https://thuviensach.vn

phía trước bảo vệ cậu ta, giơ súng, ngón trỏ hơi dùng sức, bóp nhẹ cò súng, quát: “Dừng tay!”

Đối diện đồng thời vang lên tiếng súng, Niếp Hành Phong vội lắc mình tránh đi, người nọ nhân cơ hội chạy ra ngoài.

“Chết tiệt!”

Ngụy Chính Nghĩa mắng từ trên mặt đất bò lên, xoa xoa cổ tay bị đá đau, trước mắt sáng ngời, là Niếp Hành Phong bật đèn của di động, lạnh lùng nhìn cậu.

“Cậu theo dõi tôi?”

“Hì hì, chủ tịch, tôi là vì lo lắng cho anh thôi.”

Bị bắt ngay tại chỗ, Ngụy Chính Nghĩa cười đến xấu hổ, Niếp Hành Phong lười so đo với cậu, đem súng trả lại cho cậu ta, hỏi: “Vừa rồi người nọ là ai?”

“Không biết, hành lang rất tối, hắn lại kéo mũ sụp xuống, bất quá xem thân hình, hắn là đàn ông, không xong, tên kia có súng, không phải là tên tội phạm kia chứ?”

Niếp Hành Phong nhìn vết đạn ở góc tường, vị trí rất lệch, hiển nhiên người nọ chỉ là nổ súng cảnh cáo, không có ý làm hại bọn họ, Chu Lâm Lâm cũng không thấy đâu, xem ra là thừa dịp rối loạn mà chạy trốn .

Không biết người dùng súng này có phải là người nổ súng uy hiếp Tiêu Vũ hay không, bất quá thực rõ ràng vừa rồi hắn đã tới đây trước mình, lại không tìm được mục tiêu, vì thế chuyển sang phòng khác, cái này có thể giải thích vì sao cửa lại mở. Như vậy hắn tới đây là để tìm cái gì? mục đích có giống như mình hay không?

https://thuviensach.vn

“Cậu tới rất đúng lúc, nơi này có một người bị bệnh nặng sắp chết, cậu giúp tôi đem ông ta ra đi.”

Niếp Hành Phong mang Ngụy Chính Nghĩa vào bên trong phòng, đi đến trước quan tài, anh đột nhiên ngây ngẩn cả người. Quan tài rỗng tuếch, ông lão đó chẳng biết đã biến đi đâu.

“Anh nói người bệnh nặng ở đâu?” Ngụy Chính Nghĩa ở một bên không hiểu ra sao nhìn anh.

“Tôi. . . . . .” Niếp Hành Phong nghẹn họng nhìn trân trối cảnh tượng trước mắt, cuối cùng chỉ có thể tự giễu cười: “Cũng không biết.”

Nhớ tới cảm giác âm lãnh vừa rồi, anh không tự kìm hãm được run lên, không ai có thể ở trong khoảng thời gian ngắn như vậy không một tiếng động mang đi một người bệnh nặng cơ thể suy nhược, trừ phi người nọ biết dùng tà thuật.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm xấu, Niếp Hành Phong vội vàng xoay người chạy trở về, tiếng truy vấn của Ngụy Chính Nghĩa bị anh bỏ lại ở phía sau.

******

Niếp Hành Phong không ở, Hoắc Ly cùng Tiểu Bạch vâng lời bảo hộ Trương Huyền, hai con vật ngồi ở trên sô pha chơi đoán số, Trương Huyền thấy nhàm chán, vì thế tựa vào bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần, cây bút nhàn nhã chuyển động ở trong tay.

Bút khá nặng, Trương Huyền quay quay vài vòng, đem nó chuyển vào trong bàn tay, cảm giác lạnh băng của kim loại xuyên qua lòng bàn tay dung nhập vào trong cơ thể, giống một chiếc chìa khóa linh hoạt, trong nháy mắt tháo gỡ những khúc mắc trong đầu cậu.

https://thuviensach.vn

Trong tầm mắt khép hờ vụt hiện lên một thân ảnh quen thuộc, rất hỗn lọan, nhưng cũng vô cùng rõ ràng, tim Trương Huyền bắt đầu đập mạnh, đó là dấu hiệu linh lực dâng lên, cậu vội vàng đứng lên.

“Đại ca anh làm sao vậy?” Hoắc Ly hỏi.

Trương Huyền giống như không nghe thấy, mở cửa chạy vội ra ngoài, Hoắc Ly vội vàng đuổi theo, chỉ nghe cậu nói: “Giúp anh chặn những người kia lại!”

Nhân viên bảo vệ xông lên bị Hoắc Ly dùng phép ngăn cản, Trương Huyền nhân cơ hội lao ra, trái tim đập mạnh theo nhiệt độ tăng dần trong lòng bàn tay, khí tức thuộc loại Sở Ca dẫn dắt cậu chạy về phía trước, trong đầu trống rỗng, chỉ đi theo trực giác, vọt vào khoang, chạy vào trong một hành lang xa lạ, hai bên tiếng máy móc chuyển động kích thích mạnh lên màng tai, cậu mờ mịt hoàn hồn, phát hiện mình đang ở trong khoang thuyền tua-bin.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao còn chưa tới gần đảo Kim Ngân mà trên thuyền đã liên tiếp có người chết?” trong phòng Tua-bin, Sở Chính Nam lo lắng hỏi.

“Yên tâm, đó chỉ là trùng hợp, hiện tại lái chính và hoa tiêu đều nghe theo sự điều khiển của chúng ta, chứng minh chú ngữ có tác dụng , đây là hải thần đang gợi ý cho chúng ta, nó đang dẫn dắt chúng ta tiến vào vùng biển chết.”

Đáp lời chính là Trần Dục, Trương Huyền không có nửa điểm bất ngờ, ngay từ đầu cậu đã thấy không vừa mắt với ông ta, trực giác không gạt người, ông ta quả nhiên không phải người tốt.

“Phải hành động nhanh chút mới được, trên thuyền có cảnh sát, bọn tiểu quỷ kia lại tìm Sở Ca khắp nơi, tôi lo lắng bọn họ sớm hay muộn sẽ tìm đến nơi này.”

https://thuviensach.vn

Sở Ca mất tích quả nhiên là do Sở Chính Nam giở trò, Trương Huyền lặng lẽ đi qua phòng tua-bin, theo khí của Sở Ca nhẹ nhàng chuyển qua khoang bên cạnh, ấn tay nắm cửa mở ra.

Sở Ca tứ chi bị trói sau lưng, không nhúc nhích nằm trên mặt đất, xem ra tựa hồ là bị trúng mê dược, Trương Huyền đang muốn tiến lên dìu cậu ta, chợt nghe sau đầu có tiếng gió, vội nghiêng người tránh đi, một cái thanh sắt dài nặng lướt qua bả vai cậu, Sở Chính Nam cười lạnh nói: “Ngươi phản ứng thật là nhanh.”

Trương Huyền đứng vững thân mình, nhún nhún vai, trả lời: “Quá khen.”

Vừa dứt lời, Sở Chính Nam lại xoay tay đánh tới, Trần Dục cũng vọt vào theo, cùng Sở Chính Nam hai mặt giáp công. Trong khi né tránh, Trương Huyền lấy bùa từ trong túi áo ra, bùa bay xẹt qua mặt Sở Chính Nam, dán tại bức tường đối diện, ánh sáng trên lá bùa nhoáng lên một cái, rồi lập tức biến mất.

Không xong, pháp lực của cậu lại mất linh !

Ngực đau nhức, là bị Trần Dục đánh trúng một đấm, Trần Dục tựa hồ có luyện qua võ công, ra chiêu luôn nhắm vào chỗ yếu, Trương Huyền thân thể suy nhược, bị hai người bọn họ đồng thời giáp công, có chút lực bất tòng tâm, không dám tiếp tục trông cậy vào pháp thuật khi linh khi mất linh của mình, tranh thủ mò lấy súng ở trong túi áo. Tối hôm qua sau khi chuyện nổ súng xảy ra, vì để phòng ngừa, cậu liền mang theo khẩu súng bên mình .

Giơ súng liền bắn, đáng tiếc nhắm trật, viên đạn đánh trúng cánh tay trái của Sở Chính Nam, không đợi Trương Huyền bắn phát thứ hai, đầu vai bỗng nhiên đau xót, quay đầu nhìn lại, là bị chích ống kim tiêm.

Trước mắt choáng váng, cậu ngã quỵ trên mặt đất, hoảng hốt nhìn thấy Trần Dục lại rút thêm một ống thuốc gây mê, nhe răng cười rồi lại cắm vào

https://thuviensach.vn

cánh tay cậu.

Chết tiệt, người này ngay cả việc đổi kim tiêm cũng không làm, cũng không biết có tiêu độc cho kim tiêm hay không? (>.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 6

Niếp Hành Phong chạy vội về phòng nghỉ, khi nhìn thấy Hoắc Ly và Tiểu Bạch cùng đứng ở góc tường, vừa nhìn thấy anh vẻ mặt liền trở nên dè dặt, tâm liền trầm xuống, anh hỏi: “Trương Huyền đâu?”

“Đã, đã để lạc mất. . . . . .” Hoắc Ly hai tay nắm bắt lấy vành tai ngồi xổm xuống, nức nở nói: “Vừa rồi đại ca đột nhiên chạy ra ngoài, anh ấy bảo em ngăn cản nhân viên bảo vệ, chờ đến khi em thu phục xong, liền phát hiện không thấy anh ấy đâu nữa, thực xin lỗi. . . . . .”

Niếp Hành Phong nhìn xem Tiểu Bạch, nó cũng ngồi xổm ở đó, duỗi chân bắt lấy hai cái lổ tai mèo, nói: “Ta khứu giác quá kém, tìm không thấy Trương Huyền, pháp thuật cũng không dùng được. . . . . .” Nhìn đến Ngụy Chính Nghĩa theo vào, Tiểu Bạch đành ngậm miệng.

“Đừng như vậy, ta không phải trách các ngươi.” Nếu phải trách ai, thì đầu tiên anh phải trách chính mình, biết rõ Trương Huyền có nguy hiểm mà anh lại đi cùng với Chu Lâm Lâm.

Nói đến Chu Lâm Lâm, Niếp Hành Phong vội gọi điện thoại cho Phùng Tình Tình, vừa chuyển được liền lập tức nói: “Bảo Chu Lâm Lâm nghe điện thoại!” Chu Lâm Lâm biết rất nhiều nội tình, rồi lại không nói trực tiếp cho anh, còn lôi kéo anh đi khắp nơi tìm manh mối, sự tình liên quan đến của an nguy Trương Huyền, anh đã không còn kiên nhẫn để tiếp tục dây dưa nữa.

https://thuviensach.vn

Đối diện im lặng, Niếp Hành Phong quát: “Gọi Chu Lâm Lâm lập tức nghe điện thoại!”

“Chu Lâm Lâm không ở. . . . . .” Bị dọa tới rồi, Phùng Tình Tình lắp bắp nói.

“Vậy đọc số di động của cậu ta cho anh!”

“. . . . . Di động cậu ấy đã ngừng sử dụng. . . . . .”

Di động ngừng sử dụng, người lại chợt đến chợt đi, Chu Lâm Lâm rốt cuộc đang làm cái quỷ gì!

Niếp Hành Phong đóng di động, cố gắng bảo mình phải duy trì bình tĩnh, cẩn thận hồi tưởng lại những chuyện xảy ra trong hai ngày này.

Trương Huyền đột nhiên rời đi nhất định là tính ra Sở Ca ở đâu, cậu ấy là người bất tử, sinh mệnh hẳn là không có vấn đề gì, không manh mối mờ mịt tìm người thì chẳng bằng mau chóng sắp xếp mọi việc một cách rõ ràng, tìm ra căn nguyên vấn đề.

Ngụy Chính Nghĩa muốn tìm Trương Huyền nên đi trước, Niếp Hành Phong mở ra máy tính lên mạng tìm hiểu, Hoắc Ly và Tiểu Bạch cũng mò lại, không dám hỏi anh tìm cái gì, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh xem.

Lên mạng rất nhanh là đã tìm thấy tư liệu về tập đoàn Vạn Hoa, một ít trong đó có ghi lại nghe đồn Vạn Hoa vì một thời gian dài kinh doanh không tốt, tổng giám đốc đương nhiệm bị ban giám đốc cưỡng chế từ chức, trên bản thông tin đó còn kèm theo ảnh chụp của ông ta, người trong ảnh nhìn còn khá trẻ, để râu quai nón, nhưng rõ ràng là Trần Dục.

Trần Dục thân là thành viên trong ban giám đốc công ty, cư nhiên giả mạo thân phận thuyền trưởng ra biển, Niếp Hành Phong lắp bắp kinh hãi, trực giác nghĩ đến đám người lái tàu có thể đều bị mua chuộc, nếu nói như

https://thuviensach.vn

vậy, thật không thể tưởng tượng nổi hậu quả khi tàu biển chở khách chạy vào khu vực biển chết.

Anh vội lấy điện thoại, goi cho ông nội, rất nhanh, đối diện truyền đến giọng nói khỏe mạnh của Niếp Dực, “Là Hành Phong à, nghe nói các cháu đi du lịch, sao lại rảnh rỗi gọi điện thoại cho ta thế?”

Niếp Hành Phong kiềm chế những cảm xúc hổn độn, hỏi: “Ông nội, ông có quen biết gì với Bạch Tiên Khải bên Y dược và Sở gia bên thời trang không?”

Bên kia im lặng một hồi, sau đó Niếp Dực hỏi: “Sao đột nhiên cháu lại hỏi về bọn họ?”

“Cháu và Trương Huyền gặp bọn họ ở trên chuyến tàu biển du lịch, Bạch Tiên Khải nhắc tới ông với cháu, hiện tại xảy ra rất nhiều chuyện. . . . . .”

“Đi đâu?” Niếp Dực cắt ngang lời Niếp Hành Phong, trong câu hỏi mang theo vẻ bối rối khó có thể che dấu.

“Đảo Kim Ngân.”

“Trên thuyền có phải còn có người của Trần gia bên Vạn Hoa đúng không?”

“Có, là thuyền trưởng.”

“Mau rời khỏi bọn họ, cách càng xa càng tốt, đó là một đám người điên!” Nghe Niếp Hành Phong trả lời, giọng của Niếp Dực đã không phải chỉ có bối rối, mà là lo lắng bất an rống to.

Niếp Hành Phong cười khổ: “Đã quá muộn rồi, ông nội, ông có phải biết mục đích bọn họ đi đảo Kim Ngân là gì không?”

https://thuviensach.vn

Lại là trầm mặc một hồi, đến khi Niếp Hành Phong nhịn không được nghĩ muốn tiếp tục truy vấn, Niếp Dực mở miệng nói, “Hai mươi năm trước, ta và Bạch Tiên Khải từng có qua lại, thậm chí. . . . . Quan hệ còn rất không tồi. . . . . .”

Bất quá một cơn khủng hoảng tài chính đã thay đổi tất cả, cơn khủng hoảng đó như gió lốc càn quét cả thương giới, Niếp thị cũng không thoát khỏi, giá cổ phiếu tụt xuống thấp, việc kinh doanh bị rơi vào tình trạng đóng băng, ngay tại thời điểm đó, Bạch Tiên Khải tìm đến ông, nói với ông là đã tìm được biện pháp có thể xoay chuyển cục diện, mục đích chính là đảo Kim Ngân, sau khi ông lên thuyền phát hiện ra còn có Trần Đạc đi cùng, chính là cha của Trần Dục, và cả Sở Chính Nam.

Bốn người bọn họ dựa theo manh mối trên bản đồ do Bạch Tiên Khải cung cấp, đi đến một đảo nhỏ ở phía sau đảo Kim Ngân, trên hải đồ viết chính là quần đảo chết, bọn họ đi theo chỉ dẫn của hải đồ rồi vẻ đồ án chiêu hồn, sau đó Niếp Dực liền nhìn thấy bóng đen ác ma kia xuất hiện từ dưới đáy biển lên.

“Ông nội xác định hắn là ác ma?”

“Tin tưởng ta, cháu trai, đó không phải người, mà là tử thần, là ác quỷ mê hoặc lòng người!”

Đó là cảnh tượng mà đời này Niếp Dực không muốn nhìn thấy một lần nào nữa, bóng đen đi lên từ dưới đáy biển sâu, nhìn bọn họ, trong mắt lóe ra ám quang xinh đẹp mê hoặc lòng người, giống như sứ giả của bóng đêm, hơn là tinh linh của biển, Niếp Dực thừa nhận trong nháy mắt đó chính mình cũng bị mê hoặc, cơ hồ tin vào những lời nói bừa bãi của hắn.

Nghe lời kể lại của Niếp Dực, trước mắt Niếp Hành Phong tựa hồ hiện lên hình ảnh ác ma bóng tối, trên môi là nụ cười lãnh đạm, mang theo sự hấp dẫn khiến kẻ khác cam nguyện rơi xuống địa ngục.

https://thuviensach.vn

“Hắn đáp ứng giúp ông và bọn họ?”

“Không, thiên hạ không có cơm trưa miễn phí, cho nên ta từ chối khế ước đó.”

Niếp Hành Phong tim đập thình thịch, vội hỏi: “Khế ước gì?”

“Khế ước của hải thần. . . . . .”

Trong loa điện thoại đột nhiên truyền đến âm thanh hỗn loạn, lời Niếp Dực nói không thể nghe rõ, sau đó điện thoại liền bị ngắt liên lạc không thấy có tín hiệu gì nữa, Niếp Hành Phong vội gọi lại, cũng không thể nào liên hệ được.

Trên tàu biển chở khách có hệ thống tín hiệu chuyên dụng mạng GSM, sẽ không xuất hiện hiện tượng mất sóng, trừ phi tín hiệu đã bị người khác cố tình làm nhiễu.

Điện thoại bị ngắt vào đúng thời điểm mấu chốt, có điều theo như lời ông nội thì ba nhà kia hắn là đã ký kết bản khế ước hải thần kia, cho nên công ty bọn họ mới có thể vượt qua cơn khủng hoảng tài chính lần đó, Nhưng nhiều năm trôi qua, việc kinh doanh lại bị tuột dốc, vì thế trong đầu bọn họ lại nảy lên ý tưởng đi tìm quần đảo chết.

Niếp Hành Phong tựa hồ nghĩ ra cái gì, vội xem xét tin tức về Vạn Hoa một lần nữa, tư liệu về tổng giám đốc trước đây hiện ra, người đàn ông với khuôn mặt lạnh lùng tàn nhẫn, bên má phải có một cái bớt đỏ, tựa hồ giống như cái bớt của ông lão mắc bệnh nặng trong quan tài kia.

Người nọ quả nhiên là Trần Đạc, Trần Dục mang cha ruột của mình đi đến vùng biển chết, chẳng lẽ là có liên quan đến khế ước?

“Đi tìm Trần Dục!”

https://thuviensach.vn

Trần Dục đã khống chế phương hướng, lại biết được nội tình, Trương Huyền và Sở Ca mất tích nhất định có liên quan đến ông ta. Niếp Hành Phong xoay người chạy ra ngoài, đúng lúc này, điện thoại trong phòng vang lên, anh nghe được Hoắc Ly ở phía sau kêu: "Niếp đại ca, là điện thoại của chị Tình Tình, bảo anh chạy nhanh lên lầu ba, phòng Sở Chính Nam!"

Niếp Hành Phong dừng bước, quay đầu nhìn Hoắc Ly, tiểu hồ ly trong tay nắm điện thoại, vẻ mặt khẩn trương nói: "Sở Chính Nam đã chết!"

****

Trương Huyền tỉnh lại, cảm giác đầu tiên chính là xung quanh lạnh một cách lạ thường, hơn nữa lại tối om, cậu cử động một chút, phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, hai tay bị trói ở sau lưng, người nằm ngửa.

Trần Dục chết tiệt dám đem cậu trói như cái bánh ú, có điều . . . . . .

Trương Huyền hì hì cười rộ lên, cậu trước kia chính là đã lăn lộn ở văn phòng thám tử, kiểu trói thế này căn bản không thể khống chế được cậu, hai tay chà xát dây thừng một hồi, làm dây thừng lỏng dần, rồi giãy tay thoát ra, sau đó ngửa người ngồi dậy. . . . . .

Cốp!

Trán bị va thật mạnh, Trương Huyền gầm nhẹ ngã ngửa trở lại, lúc này mới phát giác hóa ra mình bị nhốt ở trong một cái hòm hẹp dài, như là quan tài gỗ để cương thi mà tiểu hồ ly nói, hèn gì mà tối như vậy. Trong quan tài không gian rất nhỏ, cậu thử đẩy đẩy cái nắp, hiệu lực của thuốc gây mê vẫn chưa hết hoàn toàn nên cậu không có khí lực đẩy ra, khí lạnh không ngừng thổi vào qua lổ thông khí trên nắp quan tài, làm cho cậu có cảm giác như đang bị ướp lạnh.

Cổ họng rất đau, muốn gọi cũng lực bất tòng tâm, xem ra ở trong thuốc gây mê Trần Dục còn bỏ thêm cả loại thuốc khác, rồi đem cậu nhốt vào

https://thuviensach.vn

trong phòng ướp lạnh. Trương Huyền đoán chỗ này có thể là nơi để thi thể của Tống Giản và Đặng Nghiên, không ai quan tâm đến tình trạng của người chết, nói cách khác chỗ này nhất định không có ai ghé qua.

Chiêu tài miêu thân ái, lần này không cần anh chiêu tài, đem chính anh tới đây là được rồi, cậu không sợ đạn bắn, bất quá còn chưa trải qua kinh nghiệm bị đông lạnh, nếu không tốt, nói không chừng trực tiếp đông lạnh đến địa phủ luôn.

Cốp cốp. . . . . .

Tiếng gõ cắt ngang lời trách móc của Trương Huyền, cậu nghiêng tai nghe một chút, tiếng gõ nặng nề lộn xộn, từ bên cạnh vang lên, cậu cũng thử gõ gõ lên quan tài, rất nhanh, tiếng gõ kia đáp lại cậu, còn kèm theo tiếng gọi nho nhỏ.

“Là Sở Ca phải không?” cũng bị nhốt như cậu, ngoại trừ Sở Ca ra thì Trương Huyền không nghĩ ra còn có ai khác, bất quá giọng cậu khàn khàn, có thể đối phương nghe không hiểu, sau khi im lặng trong chốc lát lại tiếp tục gõ.

Trương Huyền nhanh trí, thử gõ mật mã Holmes lên vách quan tài, cái này cũng là thứ cậu học được khi ở văn phòng thám tử, Sở Ca là trưởng câu lạc bộ tâm linh, hy vọng là có tìm tòi học hỏi những thứ này.

『 Tôi là Sở Ca, anh là ai? 』

Rất nhanh, Sở Ca có đáp lại, làm cho Trương Huyền mừng rỡ như điên, vội vàng tiếp tục, 『Tôi là Trương Huyền, cậu cũng bị nhốt ở trong quan tài? 』

『Đúng vậy, tôi nghe được chú tôi cùng thuyền trưởng nói về chuyện tế sống, mới biết ông ta mang tôi ra biển đều không phải là vì thân cận mai mối. 』 Sở Ca không chỉ có biết mật mã Holmes, còn gõ rất nhanh, 『Tôi

https://thuviensach.vn

đoán chuyện giết người trên thuyền có liên quan đến bọn họ, muốn báo cho các anh biết, ai ngờ bị phát hiện . 』

『Tế sống? 』

『 Đúng vậy, truyền thuyết ở khu vực biển chết của đảo Kim Ngân, dùng người sống hiến tế cho hải thần, có thể đạt được ước nguyện. 』

Có chuyện thế này? Tại sao cậu lại không biết? Tuy rằng cậu đem trọng điểm điều tra đặt ở việc khai quật vàng bạc, nhưng nếu có truyền thuyết về tế sống, cậu nhất định sẽ chú ý tới.

『 Câu lạc bộ các cậu đi đảo Kim Ngân, không phải cũng là muốn dùng người sống để ước nguyện chứ? 』

『 Không, chúng tôi chính là muốn dùng nghi thức chiêu hồn mời hải thần hiện thân, cùng hắn giao dịch một chút, đáng tiếc vẫn không thành công. 』

Giao dịch với hải thần chết chóc? Mấy tên trong câu lạc bộ tâm linh này thật đúng là không có gì không dám làm, theo như lời Sở Ca, nếu Tống Giản và Đặng Nghiên là đối tượng tế sống, cái chết của bọn họ có lẽ là được an bài sẵn. . . . . Không, nếu là trước đó đã an bài tốt, thì Trần Dục có thể thần không biết quỷ không hay xử lý bọn họ, tàu biển chở khách nhiều người như vậy, không ai chú ý tới việc có vài người mất tích, có lẽ, bọn họ chết là ngoài dự tính, người mà Trần Dục và Sở Chính Nam chân chính muốn giết kỳ thật là người khác.

Gió lạnh từng chút xâm nhập vào cơ thể Trương Huyền, làm cho cậu đánh mất những suy nghĩ sâu xa trong đầu, ở trong phòng ướp lạnh còn chơi trò trinh thám, có thể chưa kịp bắt được hung thủ thì cậu đã biến thành người đông lạnh mất rồi. Lâu như vậy mà vẫn không thấy chiêu tài miêu đến, xem ra là không thể trông cậy được gì, cho nên, vẫn là tự mình nghĩ biện pháp trốn thoát mới là đúng đắn.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền sờ sờ túi áo, thực buồn bực phát hiện bùa đều bị lấy đi mất rồi, súng đương nhiên lại càng không cần nói, ghê tởm hơn chính là ngay cả tiền lẻ cũng không buông tha, đau lòng làm cậu đem tổ tiên Trần Dục cùng Sở Chính Nam ân cần thăm hỏi một lần.

Cử động cơ thể một chút, sau gáy truyền đến tiếng vang nho nhỏ, là cái còi trừ tà Hoắc Ly cho cậu, nhét ở bên trong áo nên không bị phát hiện, cậu vội đem cái còi lên ngậm ở trong miệng, dùng sức thổi.

Còi chỉ dài có một tấc, bất quá thanh âm đặc biệt vang dội, tuy rằng biết rõ khả năng có người tới nơi này có thể tính là cực kỳ thấp, nhưng chung quy vẫn tốt hơn là ngồi không.

Thực sự là ngoài dự đoán, còi thổi không được bao lâu, Trương Huyền chợt nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, rất nhanh cửa bị mở ra, có tiếng bước chân chậm rãi tới gần, cậu vội gào lên: “Cứu mạng!”

Người nọ vỗ vỗ nắp, mò tới bật khóa quan tài, mở ra, nắp quan tài ở trong tiếng két két nặng nề bị đổ sang một bên, một bàn tay thăm dò vào bắt lấy cánh tay Trương Huyền.

Mùi thuốc đông y kì dị theo đó truyền vào, Trương Huyền bị sặc mùi hắt xì một cái, lẫn trong mùi thuốc đông y là mùi tử khí lạnh như băng, còn có mùi máu nồng đậm, cái tay kia theo cánh tay cậu chậm rãi di dời lên cổ, sau đó dùng sức bóp chặt.

Trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, Trương Huyền xoay người một cái, từ trong đó quan tài gỗ trở mình vọt ra, giãy dụa bò lên, tay chạm phải công tắc trên vách tường, ấn mở đèn.

Đồng tử vì ánh sáng chói lóa của đèn nên trong nháy mắt co rút lại, không đợi Trương Huyền thấy rõ tình hình trong phòng, chợt nghe gió lạnh từ phía sau đánh úp tới, cũng may cậu kịp thời tránh đi, nắm tay sạt qua bên tai cậu đánh lên tường, cậu quay đầu lại. . . . . .

https://thuviensach.vn

“Nha!”

Quỷ cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là mặt quỷ cách mặt cậu chỉ một cm, đối mặt với cặp mắt chết chóc gần đến thế này, mặc dù là nhất lưu thiên sư cũng chịu đựng không nổi chấn động thị giác mãnh liệt như vậy. Trương Huyền vội lùi gấp về phía sau, lúc này mới thấy rõ bộ dạng của đối phương, là một ông già, mũi và cuống họng đều cắm ống thở trong suốt, chất lỏng màu đỏ loang lổ dính ở trên da thịt, ánh mắt dính đầy chất lỏng trắng đục, che khuất đồng tử đã lòa, theo thân hình cũng không quá cứng ngắc mà nói, người này hẳn là mới chết không bao lâu, hơn nữa bởi vì nguyên nhân nào đó mà biến thành cương thi.

Cậu sao lại xui xẻo như vậy chứ, trong phim người ta gặp tai nạn trên biển thổi cái còi nhỏ là có thể gọi được cứu viện, còn cậu như thế nào lại triệu hồi cương thi đến? Quả nhiên tin tưởng con tiểu hồ ly ngu ngốc kia thì cậu mới đúng là ngu ngốc đệ nhất thiên hạ!

Thi thể động tác rất nhanh, nháy mắt lại nhào tới túm cổ Trương Huyền, trên người không có bùa, Trương Huyền vội vàng miệng niệm chú tay vung lên, bắn vào giữa mi tâm của ông ta, thần chú dưới tình trạng suy yếu không phát huy đầy đủ tác dụng, cương thi chính là hơi hơi khụng lại một chút, Trương Huyền vội bồi thêm một cước, linh lực cùng vũ lực, đá ông ta ngã ngữa.

Nguy cơ tạm thời giải trừ, Trương Huyền quay ngoắt lại, thấy bên cạnh còn có một cái quan tài gỗ, vội tiến lại mở nắp, hỏi: “Sở Ca, cậu có làm sao không?”

“Ưm. . . . . .” Sở Ca giọng nói còn khàn hơn, miễn cưỡng phát ra một tiếng.

Nắp quan tài đậy rất chặt, Trương Huyền khí lực không đủ, vật lộn một hồi vất vả lắm mới đẩy ra được một khe hở, cương thi kia lại vọt tới,

https://thuviensach.vn

Trương Huyền vội vàng tránh né, nắp quan tài lại khép lại, cậu tức giận đến mức hung hăng tung một quyền lên mặt cương thi, đang muốn bồi thêm một cú, cánh tay lại đột nhiên bị giữ chặt, có người từ phía sau ôm chặt lấy cậu, khí lực vô cùng lớn, dễ dàng nhấc cậu lên khỏi mặt đất, tiếp theo trước mặt có người bổ nhào tới, cư nhiên là Đặng Nghiên, miệng nhe ra, hàm răng trắng dày đặc hướng về phía cổ cậu cắn.

Trương Huyền miệng vội niệm bùa chú Bắc Đẩu, tay làm chỉ quyết bức cô ta tránh ra, đồng thời tay kia thì thúc mạnh về phía sau, tính mạng gặp nguy hiểm, cậu cố dùng hết toàn lực, làm đối phương phải buông lỏng tay ra, chính cậu cũng vì dùng sức quá mạnh, té ngã nhào trên mặt đất.

Vừa mới ngã xuống đất, lão cương thi liền đánh tới, Trương Huyền cuống quít thuận thế lăn sang một bên, lúc này mới thấy rõ người khống chế mình chính là Tống Giản, xác chết của hắn và Đặng Nghiên bị để tạm ở chỗ này, dùng vải bố trùm lên, vừa rồi Trương Huyền không chú ý tới. Cậu hiện tại cho dù là suy nghĩ cho nát óc đến đủ loại giả thiết, cũng đoán không ra này ba người đã chết này như thế nào mà có thể sống lại, còn giương đôi mắt hung tợn nhìn cậu, chậm rãi tới gần.

Sở Ca còn bị nhốt ở trog quan tài gỗ, thể chất cậu ta không bằng Trương Huyền, không thể cố gắng thoát ra, lại không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, không ngừng gõ vách quan tài hỏi, đáng tiếc giờ phút này Trương Huyền căn bản không có rãnh rỗi để đáp lại.

Đối với một người pháp lực tạm thời không nhạy mà nói, chuyện đáng sợ nhất không phải gặp phải cương thi, mà là đồng thời gặp một lúc ba cương thi!

Đây là lời than thở duy nhất của Trương Huyền lúc này, nhìn thấy ba quái vật không ngừng tới gần, cậu nhanh chóng nhìn lướt qua phòng. Bởi vì phòng ướp lạnh chỉ mới tạm thời được sử dụng làm nơi để thi thể, nhiệt độ

https://thuviensach.vn

được điều chỉnh xuống thấp, phòng vẫn còn khá thoáng đãng, cửa ở đối diện, bất quá bị nhóm cương thi chặn đường.

Chính mình lấy một địch ba, phần thắng không lớn, vẫn là đi tìm viện binh trước, Sở Ca ở trong quan tài, cương thi không thể thương tổn cậu ta.

Đã quyết định biện pháp, Trương Huyền vội vung tay làm ra một đám mây, dương đông kích tây, đem ánh mắt bọn họ dẫn dắt tới nơi khác, lập tức phóng về phía cửa, lão cương thi tiến lên ngăn trở, bị cậu dùng một cước đá văng, Tống Giản lập tức gầm rú tấn công, Trương Huyền khí lực vẫn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, hành động chậm chạp, ống tay áo bị Tống Giản xé rách, móng tay sắc nhọn xẹt qua, để lại mấy vết móng tay trên cánh tay cậu.

“Đáng chết!” Chỗ bị thương không quá đau đớn, chỉ có chút tê tê, hy vọng sẽ không xui xẻo đến mức bị trúng ‘thi độc’.

Thời điểm cấp bách, Trương Huyền vội vàng dùng hai tay đồng thời làm chỉ quyết, bất quá giờ phút này lực đạo không đủ, nhóm cương thi chỉ ngẩn ngơ một chút, lập tức lại hung ác nhào tới. Trương Huyền đở được nắm đấm của Tống Giản, lại thình lình bị Đặng Nghiên đá vào ngực, người va vào vách tường phía sau, rồi lại bị bật ngã trên mặt đất.

Dựa vào, mấy cái tên cương thi này, giữa ban ngày mà có sinh lực như vậy.

Một cú này đá thật là tàn nhẫn, Trương Huyền cảm thấy xương cốt toàn thân đều đau nhức, mắt thấy bọn họ lại đi lại đây, cuống quít xoay người ngồi dậy, cũng may cửa phòng ngay tại bên cạnh, đứng lên, sau khi vặn đẩy vài cái, rốt cục cửa sắt trầm trọng mở ra, lao như sét đánh ra ngoài, kịp thời đem ba quái vật giương nanh múa vuốt chắn ở phía sau cửa.

Trương Huyền khóa cửa, nghe bên trong ẩn ẩn vang lên tiếng gào rú, cậu thở nhẹ ra, lần này cuối cùng là hữu kinh vô hiểm, thuận lợi trốn thoát .

https://thuviensach.vn

Gian ngoài là phòng dự trữ, chỉ được chiếu sáng bằng một bóng đèn nhỏ, Trương Huyền đi tới cửa, mới vừa đẩy ra, chợt nghe trên hành lang truyền đến tiếng bước chân, có người đi tới.

“Di, sao anh lại ở đây?” Người tới nhìn thấy Trương Huyền, ngạc nhiên hỏi.

Trương Huyền cũng sửng sốt nhận ra người quen, lập tức kéo người đó vào phòng, khàn khàn nói: “Đưa điện thoại cho tôi mượn dùng một chút.”

Tiếp nhận di động đối phương, Trương Huyền nghiêng người, nhanh chóng ấn số, đó là số điện thoại di động của Niếp Hành Phong, có điều chuông vang nửa ngày nhưng không thấy ai nghe máy.

Làm ơn đi, mau nghe máy đi!

“A lô. . . . . .”

Di động rốt cục có người nghe máy, Trương Huyền đang định nói chuyện thì chợt nghe bên tai tiếng gió lạnh vang lên, đầu bị một thứ gì đó đập thật mạnh, trước mắt hoa lên. Cậu quay đầu, nhìn đối phương nắm chặt một cây gậy sắt lớn trong tay dùng lực nện tới, chất lỏng dinh dính từ trên trán chảy xuống, che khuất tầm mắt cậu, lập tức trên trán lại là một trận đau nhức, gậy sắt lại giáng xuống, cậu loạng choạng ngã quỵ trên mặt đất, di động cũng rơi xuống.

“Alô! Alô!”

Giọng nói cấp bách của Niếp Hành Phong từ trong di động truyền đến, Trương Huyền rất muốn đáp lại anh, muốn mở mồm, lại phát hiện hữu tâm vô lực, khí lực dần dần trôi mất theo từng giọt máu chảy ra, ngay cả vùng vẫy tránh né đối phương công kích cũng làm không được.

https://thuviensach.vn

Gậy sắt lại nện xuống một lần nữa, cậu tựa hồ nghe thấy tiếng xương sọ của mình vỡ vụn, miễn cưỡng mở to mắt, nhìn chất lỏng nồng đậm không tiếng động chảy ra, rất nhanh tụ thành một vũng máu trên mặt đất.

Lạnh lùng nhìn Trương Huyền giãy dụa từ lúc đầu đến khi trở nên yên lặng, ánh mắt dần dần dại ra, người nọ mới dừng tay, đi qua nhặt điện thoại di động lên, di động đã sớm tắt liên lạc, người nọ nhìn nhìn, bình tĩnh thả lại túi áo.

“Ngươi không nên sống thêm !” Biết rõ Trương Huyền đã không thể nghe được, kẻ đó vẫn nói.

Ánh mắt chuyển về phía phòng ướp lạnh, bên trong thực im lặng, nhưng xuyên thấu qua phần mặt kính thủy tinh trên cửa, có thể nhìn thấy ba quái vật đứng thẳng bất động ở trong phòng, kẻ đó nghĩ nghĩ, đi tới mở khóa đẩy cửa ra, sau đó xoay người đi ra ngoài, khi đi qua Trương Huyền, gậy sắt trong tay bị ném xuống bên cạnh cậu, cây gậy lăn lăn vài cái, phát ra mấy tiếng vang.

“Để cho ngươi trở thành bữa tối bọn họ đi, đây là vinh hạnh của ngươi!”

Đừng đi. . . . . .

Tiếng đóng cửa thật mạnh quanh quẩn ở bên tai, làm bừng tỉnh một tia ý niệm cuối cùng của Trương Huyền, giãy giũa muốn thoát khỏi tiếng kêu gọi của tử vong, cậu cố hết sức mở to mắt, đập vào tầm mắt chính là máu tươi tràn đầy, mùi tanh nồng gắt gao quấn quanh lấy cậu.

Cũng không cảm thấy quá đau đớn, tựa hồ như tất cả cảm giác đã bị đóng băng, lẳng lặng nằm ở nơi đó, cậu chỉ cảm thấy đến một loại giá lạnh cực độ âm hàn, khác với cái lạnh lúc ở trong quan tài, là cảm giác lạnh lẽo bị tử vong đột kích khi sinh mệnh đi đến cuối cùng.

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ đây là cảm giác tử vong? Không, không phải, không ai có thể giết được cậu, cho dù là thiên thần. . . . . .

Suy nghĩ dần dần mất đi, tầm mắt trở nên mơ hồ, thân thể không thể động đậy, chỉ nghe bên tai vang lên tiếng ma sát, nhóm cương thi chậm rãi di chuyển tới trước mặt, nhìn thấy cậu, trong ánh mắt đờ đẫn hiện lên sự hung ác muốn gặm nát con mồi, sau đó tay nâng lên, cùng hung hăng cắm xuống trước ngực cậu. . . . . .

“Alô!” Di động bị ngắt trong lời nói của Niếp Hành Phong.

“Là ai vậy?” Hoắc Ly ở bên cạnh hỏi.

Niếp Hành Phong lắc đầu, là một dãy số lạ, anh thử gọi lại, nhưng chỉ nghe giọng điện tử nói không thể liên lạc.

Bọn họ ở trong phòng Sở ChínhNam, mà chủ nhân căn phòng giờ phút này liền thẳng tắp nằm ở trước mặt bọn họ, máu từ trước ngực chảy xuống, nhiễm đỏ cả mặt sàn. Người phát hiện hiện trường giết người chính là Phùng Tình Tình, khi cô đi ngang qua thấy có vết máu chảy ra qua khe cửa khép hờ, sợ tới mức hết hồn, bây giờ còn tránh ở phía sau mọi người không dám thò đầu ra. Bác sĩ Đỗ giúp Ngụy Chính Nghĩa kiểm tra vết thương của người chết, nhiếp ảnh sư thần kinh thô Giang Sanh cũng không chịu tịch mịch, cầm máy chụp hình đứng ở bên cạnh chụp liên tục.

Khi Niếp Hành Phong tới cha con Bạch Tiên Khải cùng mấy nhân viên phục vụ đều đã ở hiện trường, các thành viên trong câu lạc bộ tâm linh đã ở, còn có cái kia ông già tóc bạc, đứng ở cửa đạm mạc quan sát tất cả những việc phát sinh trước mắt.

“Ông ta trúng hai phát súng, một là ở cánh tay trái thì chỉ bị trầy da, trí mạng chính là một súng trúng ngay ngực.” Ngụy Chính Nghĩa nói.

https://thuviensach.vn

Bác sĩ Đỗ vội vàng hỏi: “Có thể là do tên tội phạm trốn ngục làm hay không?”

Lúc trước khi Ngụy Chính Nghĩa nói rõ thân phận của mình với Trần Dục bác sĩ Đỗ cũng có mặt ở đó, cho nên mới biết chuyện về tội phạm trốn ngục, bất quá những người khác không biết tình huống, Giang Sanh ngạc nhiên nói: “Tội phạm gì?”

“Hắn chính là hung thủ, trên thuyền rất nguy hiểm, chúng ta phải nhanh một chút trở về địa điểm xuất phát.” Ngụy Chính Nghĩa kết luận một câu, quay đầu nhìn Niếp Hành Phong.

Còn tưởng rằng được lời một chuyến du lịch miễm phí, không nghĩ tới lại xui xẻo đụng phải sự kiện quỷ dị thế này, từng người từng người một chết một cách bất thường, sư phụ cũng mất tích , mặc kệ những chuyện này có phải là do tên tội phạm đó làm hay không, tình cảnh của tất cả hành khách trên thuyền đều rất nguy hiểm, cho nên việc quan trọng nhất nên làm bây giờ là lập tức trở về địa điểm xuất phát.

“Người giết Sở ChínhNamcó lẽ là người mà ông ta quen.” Niếp Hành Phong thản nhiên nói.

Biểu tình Sở Chính Nam thực bình tĩnh, chứng tỏ ông ta không có phòng bị với người đã ra tay, nhớ tới lời ông nội nói, anh cảm thấy Trần Dục cùng cha con Bạch gia đều rất đáng hoài nghi.

“Cái kia. . . . . .” Giọng nói nhẹ nhàng từ ngoài cửa truyền đến, là Tiêu Vũ, cô vừa mới nghe được tin tức, vội vàng chạy tới.

Bạch Tích sợ cô nhìn thấy hiện trường giết người lại chịu kích thích, vội đi qua ngăn lại, nhỏ giọng hỏi: “Cha không phải đã bảo con ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt sao?” Từ sau khi Tiêu Vũ bị đe dọa, cô vẫn ở trong trạng thái hoảng sợ, cho nên Bạch Tích bảo nữ y tá ở bên cạnh chăm sóc cô, ai ngờ cô vẫn tới đây.

https://thuviensach.vn

Tiêu Vũ hiển nhiên đã biết xảy ra chuyện gì, do dự một chút, nói: “Con vừa rồi có nhìn thấy thuyền trưởng Trần rất kích động đi ra từ trong phòng chú Sở. . . . .”

Niếp Hành Phong chú ý tới khi Tiêu Vũ nói lời này, trong mắt Bạch Tiên Khải chợt lóe lên sự kinh hoảng, Bạch Tích vội hỏi: “Con không nhìn lầm chứ?”

“Con và Hướng tiên sinh cùng nhau nhìn thấy, hẳn là không có nhìn lầm người.” Tiêu Vũ chỉa chỉa Hướng Văn đang đứng ở bên cạnh cô.

Hướng Văn chính là một nhân viên phục vụ, bất quá Tiêu Vũ thực khách khí gọi anh ta là tiên sinh. Cô ta nói ở trong phòng cảm thấy buồn chán, cho nên chạy ra ngoài ngắm biển, trùng hợp Hướng Văn cũng ở, hai người liền hàn huyên một lát, khi nhìn thấy Trần Dục từ trong phòng Sở Chính Nam đi ra, cô cũng không để ý, nhưng hiện tại Sở Chính Nam xảy ra chuyện, liên tưởng lại bộ dáng kích động của Trần Dục lúc ấy, cô cảm thấy được vẫn là nói ra thì tốt hơn.

Ngụy Chính Nghĩa hỏi Hướng Văn, “Anh xác định là Trần Dục?”

“Thị lực của tôi tốt lắm, tiên sinh.”

Hướng Văn rất có lễ phép khom người chào, con ngươi đen giống như đang phát sáng, làm cho Niếp Hành Phong cảm thấy anh ta rất quen mắt, cảm giác đó cứ quanh quẩn mãi trong đầu, nhưng lại nghĩ không ra.

“Di?” Hoắc Ly đột nhiên phát ra một tiếng kêu nhỏ.

Tiểu Bạch từ trong lòng nó nhảy xuống, vọt xuống gầm giường, dùng móng vuốt lôi một con dao nhỏ ra, ý bảo mọi người xem.

Ngụy Chính Nghĩa tiến đến nhặt lên, trên lưỡi dao dính loang lổ vết máu, ẩn ẩn lộ ra mùi tanh, độ rộng của con dao trùng khớp với miệng vết thương

https://thuviensach.vn

trên người Tống Giản và Đặng Nghiên, cậu bừng tỉnh đại ngộ: “Hóa ra Tống Giản và Đặng Nghiên là Sở Chính Nam giết, hiện tại đồng lõa của ông ta sợ sự tình bại lộ, lại giết ông ta diệt khẩu.”

Niếp Hành Phong nhìn về phía cha con Bạch gia, rất muốn biết bọn họ có dính dáng gì đến sự kiện giết người lần này hay không, lại đột nhiên phát hiện Lục Bình đứng ở cửa sắc mặt có chút quỷ dị, tầm mắt hai người giao nhau, Lục Bình lập tức chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

Bác sĩ Đỗ không đồng ý với quan điểm của Ngụy Chính Nghĩa, nói: “Nhưng mà Sở tiên sinh căn bản không biết hai người kia, tại sao lại muốn giết bọn họ?”

“Đi tìm Trần Dục trước, ông ta sẽ cho chúng ta đáp án!” Ngụy Chính Nghĩa đã nhận định cái gì thì luôn khăng khăng với ý kiến đó, càng nghĩ càng cảm thấy được Trần Dục chính là tội phạm trốn ngục, bảo hai nhân viên bảo vệ phụ trách coi giữ hiện trường, chính mình xung trận đi đầu lao ra ngoài.

Niếp Hành Phong theo ở phía sau, khi đi ra ngoài phát hiện cái ông già tóc bạc kia đã không thấy đâu nữa.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 7

Đoàn người theo Ngụy Chính Nghĩa chạy vội tới phòng của thuyền trưởng, cửa phòng khóa, Ngụy Chính Nghĩa quay về phía bác sĩ Đỗ đòi chìa khóa, bác sĩ Đỗ nhún nhún vai, “Chìa khóa nơi này hẳn là chỉ có thuyền trưởng mới có.”

Không có chìa khóa, Ngụy Chính Nghĩa trực tiếp dùng vũ lực giải quyết, nhấc chân vài cái đá văng cửa phòng, vọt vào, bên trong không có ai, trên bàn là một vài tài liệu nhật ký hàng hải, Ngụy Chính Nghĩa tùy tiện lật vài tờ, nhật ký Ronald Reagan vốn không có ghi chép gì, cậu không có gì để xác định được thân phận thực sự của Trần Dục, oán hận nói: “Người này nhác làm việc thế này, quả nhiên có vấn đề.”

Có lẽ Trần Dục ở trên khoang điều khiển, nếu ông ta muốn đi đến vùng biển chết, đương nhiên phải chú ý chặt chẽ hướng đi.

Niếp Hành Phong đang suy nghĩ, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng kêu của Bạch Tiên Khải, “Trần thuyền trưởng, ông đi đâu vậy?”

Anh vội chạy ra khỏi phòng thuyền trưởng, thấy Trần Dục từ xa xa đi tới, nhìn đến bọn họ, lập tức dừng bước, vẻ mặt ngạc nhiên.

“Sở ChínhNambị giết , bọn họ nói là ông làm!” Bạch Tiên Khải tựa hồ rất tức giận, lúc hỏi không ngừng ho khan dữ dội, Tiêu Vũ vội vỗ vỗ nhẹ lưng ông.

https://thuviensach.vn

“Ông ta đã chết?” Trần Dục giật mình hỏi.

Niếp Hành Phong thực sự có chút bội phục tài diễn xuất của Trần Dục, lạnh giọng hỏi: “Trương Huyền ở đâu! ?”

“Tôi làm sao biết được?”

Trần Dục mới vừa nói xong, Ngụy Chính Nghĩa đã xông lên, giơ súng nhắm ngay về phía ông ta, quát: “Không được nhúc nhích, đặt hai tay ra sau đầu!”

“Tôi không có giết người!”

“Những lời này để đến cục cảnh sát mà nói.”

Ngụy Chính Nghĩa dùng súng nhắm rồi cẩn thận đi lên, chuẩn bị bắt lấy cổ tay Trần Dục, ai ngờ Trần Dục đột nhiên ra tay chống cự, sau đó giơ chân đá về phía mặt cậu, thừa dịp khi cậu đang tránh né liền xoay người bỏ chạy.

Không nghĩ tới việc Trần Dục biết võ nên Ngụy Chính Nghĩa bị đánh trở tay không kịp, vội vàng đuổi sát theo sau, không ngờ trong lúc chạy trốn Trần Dục thuận tay túm lấy một nữ hành khách đi ngang qua, kéo tới trước mặt ông ta, không chế cổ người đó, từ trong túi áo lấy ra một khẩu súng nhắm ngay một bên đầu cô ta, hô to: “Đứng lại, nếu không tôi giết cô ta!”

Đó là súng của Trương Huyền, Trần Dục làm cho cậu hôn mê xong, liền đoạt lấy súng của cậu để phòng bất trắc, kiến thức qua sự tàn nhẫn của Trần Dục, Ngụy Chính Nghĩa không dám bức bách, dừng bước, nói: “Có chuyện từ từ thương lượng, trước tiên thả người ra đi!”

Trần Dục không để ý đến cậu, kéo người phụ nữ lui về phía sau, lùi đến trước cửa lối đi an toàn thì liền đẩy mạnh cô ta ra rồi nhân cơ hội vọt vào lối đi phía sau cửa, Ngụy Chính Nghĩa vì phải đỡ nữ hành khách đó nên

https://thuviensach.vn

không đuổi theo được, hai nam sinh viên trong câu lạc bộ tâm linh vội vọt lên đuổi theo.

"Quay lại!" Niếp Hành Phong kêu lên, Trần Dục có súng, bọn họ lại không quen với cấu tạo bên trong của tàu biển chở khách, mạo muội truy đuổi có thể sẽ gặp phải nguy hiểm, đáng tiếc kia hai tên sinh viên kia căn bản không nghe, rất nhanh đã chạy mất tăm.

Ngụy Chính Nghĩa đỡ nữ hành khách dậy, hỏi: "Cô có sao không?"

Cô gái có vẻ như bị dọa đến choáng váng, biểu tình có chút đờ đẫn, qua một hồi lâu mới yên lặng lắc đầu, Ngụy Chính Nghĩa xoay người muốn đuổi theo, Niếp Hành Phong gọi cậu lại rồi lại nói với Phùng Tình Tình: "Gọi điện thoại bảo bạn học của em lập tức quay lại ngay."

Anh đi đến trước mặt Bạch Tiên Khải, hỏi: "Bạch tiên sinh, có thể nói cho tôi biết đây là chuyện gì xảy ra không?"

"Cậu hỏi tôi? Tôi làm sao biết được?"

Không biết? Vậy vừa rồi tại sao lại cố ý lớn tiếng cảnh báo Trần Dục?

Thấy Bạch Tiên Khải giả bộ hồ đồ, Niếp Hành Phong không có vạch trần, chỉ nói: "Tôi biết ông cùng Trần Dục, còn có Sở Chính Nam đi tàu ra biển là có mục đích, vừa rồi tôi có nói chuyện điện thoại với ông nội, ông nói cho tôi biết hai mươi năm trước, các người cũng từng cùng nhau đi đến vùng biển chết."

Bạch Tiên Khải im lặng, tay nắm xe lăn hơi hơi phát run, Niếp Hành Phong lạnh lùng nhìn ông ta, chỉ nghe ông ta thấp giọng hỏi: "Vậy ông nội cậu có nói với cậu khế ước đó đến tột cùng viết cái gì hay không?"

Thấy Niếp Hành Phong không nói, Bạch Tiên Khải nở nụ cười, chế nhạo nói: "Ông ta không nói đúng không? Ông ta đương nhiên sẽ không nói với

https://thuviensach.vn

cậu, bất quá cậu là người thông minh, có lẽ đã sớm nghĩ ra, đúng vậy, tôi nghe nói năm đó cha mẹ cậu là bị tai nạn xe nên bất ngờ qua đời. . . . . .”

“Im miệng!” Mất đi sự bình tĩnh lúc bình thường, Niếp Hành Phong rống lớn. Bạch Tiên Khải vạch trần sự sợ hãi trong lòng anh, mơ hồ đoán được mục đích mà ba nhà bọn họ mang người nhà đi du lịch, nhưng rồi lại không dám suy nghĩ sâu xa.

Bạch Tiên Khải không nói thêm gì nữa, chính là không ngừng cười nhạt, Tiêu Vũ muốn hiểu rõ tình hình nhỏ giọng hỏi Bạch Tích, Bạch Tích quanh co không nói, thấy Bạch Tiên Khải còn cười không ngừng, vội nói: “Ba, đừng cười nữa, chúng ta trở về thôi.”

“Ông ta hình như không phải đang cười, là run rẩy. . . . . .” Hoắc Ly ở bên cạnh nhỏ giọng nói.

Bạch Tiên Khải biểu tình rất cổ quái, khóe miệng không ngừng co rúm, vì cố hô hấp mà thở hổn hển. Bạch Tích cuống quít lấy thuốc còn Tiêu Vũ vội đem bình nước treo ở trên xe lăn mở ra, cùng giúp cha cho ông ta uống thuốc.

“Niếp tiên sinh, tim cha tôi không tốt, cậu một vừa hai phả thôi!”

Chờ Bạch Tiên Khải bình thường trở lại, Bạch Tích đẩy ông ta rời đi, Tiêu Vũ nhìn xem Niếp Hành Phong, do dự một chút rồi cũng xoay người đi theo, Niếp Hành Phong nhỏ giọng nói: “Cẩn thận.”

Tiêu Vũ nhíu mày, tựa hồ không hiểu được muốn hỏi lại nhưng Bạch Tích đã gọi cô ở phía trước, cô vội nói với Niếp Hành Phong: “Tôi sẽ quay lại tìm anh sau.”

Nhìn thấy bọn họ đi xa, Ngụy Chính Nghĩa hỏi Niếp Hành Phong, “Anh hoài nghi cha con bọn họ?”

https://thuviensach.vn

“Tôi không dám chắc, cậu có thể bảo nhân viên bảo vệ theo dõi bọn họ không?”

Ngụy Chính Nghĩa nhìn bác sĩ Đỗ, bác sĩ Đỗ nhún nhún vai, “Tôi chỉ là bác sĩ đi theo, quyền ra lệnh cho nhân viên bảo vệ thuộc về thuyền trưởng, nếu thuyền trưởng có việc, có thể tìm lái chính hoặc phó nhì.”

“Đi đến khoang điều khiển trước.”

“Anh Hành Phong.” Phùng Tình Tình gọi lại Niếp Hành Phong, nói: “Bạn học của em nói là đã để mất dấu ông ta, bọn họ sẽ lập tức quay lại.”

Niếp Hành Phong gật gật đầu, đột nhiên cảm thấy được có chút bất thường, hỏi: “Trình Như Ý và Triệu Tiểu Vi đâu?”

Hai nữ sinh của câu lạc bộ tâm linh vừa rồi còn đứng cùng một chỗ với bọn họ, chính là bây giờ cũng không thấy đâu.

“Hử, đúng vậy, bọn họ đi đâu rồi?” Bị Niếp Hành Phong hỏi, Phùng Tình Tình cũng xoay trái xoay phải nhìn xung quanh.

Hướng Văn nói: “Có lẽ bọn họ không cùng tới đây, bên kia còn có Lục Bình và những phục vụ khác hẳn là không có việc gì đâu.”

Mọi người chạy tới khoang điều khiển, bên đường gặp được không ít hành khách, mỗi người biểu tình đều hiền lành thản nhiên, không ai có biểu hiện giật mình khi thấy mọi người vội vàng chạy qua, Ngụy Chính Nghĩa nhịn không được hỏi Niếp Hành Phong, “Anh có cảm thấy bọn họ rất kỳ quái không?”

Niếp Hành Phong gật đầu, kỳ thật khi Sở Chính Nam gặp chuyện không may anh liền phát hiện hành khách không bình thường, hoàn toàn khác với hai lần trước, không ai vây xem bàn luận, dù cho có người đi ngang qua phòng của Sở Chính Nam thì cũng chỉ là thờ ơ nhìn lướt qua, giống như

https://thuviensach.vn

người phụ nữ vừa rồi, bị người dùng súng chỉ vào đầu mà cũng không có phản ứng gì cả, đó không phải là trấn định mà phải gọi là đờ đẫn, giống như rối gỗ bị giật dây không có suy nghĩ. Hy vọng nhóm lái thuyền không biến thành như vậy.

Hy vọng của Niếp Hành Phong thất bại, tình huống ở khoang điều khiển so với bên ngoài cũng không tốt hơn bao nhiêu, mọi người chẳng thèm quan tâm đến việc bọn họ chạy vào, lái chính mặt không chút thay đổi ra lệnh điều khiển, lái thuyền đờ đẫn chuyển bánh lái, Niếp Hành Phong xem không hiểu những thiết bị dụng cụ này nhưng nhìn thấy đèn đỏ không ngừng lóe lên cảnh báo trên tọa độ vị trí tàu đang đi tới, cũng biết là không tốt.

“Đáng chết, tín hiệu radio không bắt được, hệ thống Rađa hình như cũng trục trặc .” Ngụy Chính Nghĩa ở khoang điều khiển nhìn qua lại một lần, vừa hoảng vừa sợ nói.

Phùng Tình Tình hoảng sợ, “Rađa trục trặc? Vậy thì có nghĩa là chiếc thuyền này bất cứ lúc nào cũng có thể va phải đá ngầm? Anh Hành Phong, anh có thể điều khiển hay không?”

Niếp Hành Phong cười khổ, anh đời này chỉ chơi đùa bão xe, lên tàu biển cũng chưa được mấy lần thì nói gì đến điều khiển.

“Ta đã nói hàng dùng lần đầu kiểu gì cũng xảy ra chuyện rồi mà.” Tiểu Bạch nhỏ giọng lẩm bẩm, Hoắc Ly sợ tới mức vội ấn đầu nó quay về trong ba lô.

“Này, nơi này không cho phép người ngoài tiến vào, các người lập tức đi ra ngoài!”

Ngoài cửa vang lên tiếng quát, bước vào là một người đàn ông trung niên mặc đồng phục, Bác sĩ Đỗ vội nói: “Là phó nhì, ông ta hình như không có việc gì.”

https://thuviensach.vn

“Ông đã đi đâu? Nơi này đã xảy ra chuyện ông có biết hay không?”

Bị khí thế của Niếp Hành Phong trấn áp, phó nhì ngẩn người nói: “Giao ban, tôi phụ trách trông coi hàng hóa buổi đêm.”

“Tất cả cột mốc đều xảy ra vấn đề, ông xem có thể sửa chữa hay không?” Liên quan đến sống chết, vẻ nho nhã lúc ban đầu của Bác sĩ Đỗ đã sớm không còn, xông lên rống to.

“Đây không phải lộ tuyến đã định, tại sao lại có thể như vậy!”

Khi nhìn thấy lái chính và bọn thủy thủ mỗi người đều làm việc một cách đờ đẫn, máy biển hiện trên bục điều khiển hoàn toàn hỗn loạn, phó nhì thất thanh kêu to, một tay đẩy lái chính ra, luống cuống tay chân điều khiển bánh lái rồi kéo bánh ròng rọc của bộ phận điều tốc lui ngược trở lại, kêu: “Mau liên hệ với tổng bộ, xin chỉ thị.”

“Máy liên lạc đã bị hỏng.” Hướng Văn nhẹ giọng nhắc nhở.

Niếp Hành Phong liếc mắt nhìn Hướng Văn một cái, anh ta so với Bác sĩ Đỗ thì trấn định hơn, trong giọng nói lộ ra vẻ bình chân như vại, không biết là còn chưa nhận rõ tình thế nguy hiểm trước mắt hay là căn bản là không đem tai nạn này để ở trong lòng.

“Cabin có thể cũng đã xảy ra chuyện. . . . . .” Thợ máy không phản ứng, tốc độ của thuyền vẫn duy trì như cũ, phó nhì nhìn ra sự nghiêm trọng của tình huống, trên trán đã bắt đầu đổ mồ hôi.

May là bộ phận điều tốc của tàu biển chở khách đã tự động khởi động giảm tốc, rất nhanh hệ thống trưởng máy bên cabin vang lên tiếng trả lời là đã thực thi tín hiệu, vận tốc của tàu bắt đầu chậm lại, phó nhì đi biển nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, sau một phen điều chỉnh cuối cùng tạm thời đã khống chế hướng đi của tàu biển chở khách, cố đem tàu biển chuyển hướng sang lộ tuyến an toàn.

https://thuviensach.vn

“Có thể quay trở về địa điểm xuất phát không? Tôi nghi ngờ hành khách bị từ trường nơi này ảnh hưởng mới có thể trở nên ngơ ngẩn như vậy.” Niếp Hành Phong không hiểu về lái tàu, nói một câu ngoài nghề.

“Vùng biển này quá hẹp, có thể sẽ có đá ngầm, khoang thuyền tua-bin lại không ai điều khiển, chỉ trông vào buồng lái thì rất khó có thể chuyển hướng, chỉ có thể dẫn quay về đúng lộ tuyến thôi.” Phó nhì nhìn màn hình biểu hiện hướng đi ở trước mặt, vẻ mặt khẩn trương, “Màn hình cũng đã xảy ra vấn đề, hy vọng nó có thể chống đỡ được cho đến khi thuyền tiến vào tuyến đường an toàn.”

Tua-bin Tàu biển chở khách là do máy tính tự động kiểm soát, nhưng dù là chạy theo lộ tuyến đã định, hiện tại dưới tình huống chỉ có một mình phó nhì thì dù chỉ là một sai lầm rất nhỏ cũng có thể gây nên hậu quả nghiêm trọng.

“Chúng tôi có thể giúp gì cho ông không?”

Phó nhì nghĩ nghĩ, cười khổ: “Nếu cậu có thể tìm được những thuyền viên còn tỉnh táo, tôi sẽ rất cảm kích.”

Niếp Hành Phong gật gật đầu, quay đầu thấy Giang Sanh còn đang chụp tách tách không ngừng, vội nói: “Đừng chụp nữa, lập tức đi xem trên tàu còn có bao nhiêu hành khách đang tỉnh táo, tập trung mọi người lại một chỗ.”

Chụp ảnh là mạng sống của Giang Sanh, cậu ta rõ ràng không muốn dừng lại, nhưng cậu ta còn chưa kịp phản bác, thân thuyền đột nhiên lắc lư mãnh liệt, buồng lái lập tức vang lên những tiếng cảnh báo ầm ĩ, một hồi lâu sau mới ngừng.

“Có phải va phải đá ngầm hay không?” Phùng Tình Tình kinh hãi run rẩy hỏi.

https://thuviensach.vn

“Không phải, là nổi gió .” Phó nhì cố hết sức ổn định bánh lái, nhìn chằm chằm mặt biển mênh mông mờ mịt bên ngoài, bầu trời âm trầm u ám là điềm báo sắp mưa to, ông tự giễu nói: “Sóng thần lại thêm đá ngầm, các cậu rất vinh dự mới được chứng kiến cảnh tượng hùng vĩ như vậy đấy.”

Khi đang nói chuyện thì mây đen nhanh chóng hạ thấp, trong chớp mắt hạt mưa liền như mũi tên rào rào bắn xuống, đập mạnh vào những cánh cửa sổ trên tàu, nháy mắt hợp thành một màn mưa mờ mịt, trời u ám như lúc hoàng hôn, mặt biển vốn yên tĩnh bắt đầu nổi sóng, vỗ lên thân tàu, phát ra tiếng ầm ầm đầy khiêu khích.

Nhớ tới bộ dáng khó chịu của Trương Huyền khi tàu lắc lư lần trước, Niếp Hành Phong tâm bối rối, so với sóng thần đá ngầm, anh càng lo lắng tình cảnh của Trương Huyền hơn, hỏi Phùng Tình Tình, “Rốt cuộc như thế nào mới có thể tìm được Chu Lâm Lâm?”

“Em thật sự không biết.”

Đáp án như cũ làm cho Niếp Hành Phong rất chán nản, không hỏi thêm nhiều, xoay người chạy đi, Hoắc Ly vội vàng đuổi theo, hỏi: “Niếp đại ca, anh đi đâu?”

“Đi tìm Trương Huyền.” Niếp Hành Phong đi được hai bước rồi lại dừng lại, nói với Hoắc Ly: “Em đi giúp Nguy Chính Nghĩa đi, nếu gặp Lục Bình, dẫn anh ta đến khoang điều khiển.”

“Ách.”

Mọi người phân công nhau hành động, Niếp Hành Phong và Phùng Tình Tình một tổ, hai người dạo qua một vòng ở tầng trệt, gặp phải mấy người thần trí vẫn còn thanh tỉnh, bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, Niếp Hành Phong cũng không có cách nào giải thích chỉ nói tàu biển chở khách gặp sóng gió, vì an toàn toàn bộ tập trung tại đại sảnh phòng ăn cơm tây ở

https://thuviensach.vn

lầu một, nếu có tình huống khẩn cấp phát sinh, cũng dễ dàng cho việc cứu viện.

“Chúng ta có cần thông báo cho người của Bạch gia không?” Sóng gió càng ngày càng mạnh, tàu biển chở khách chạy lắc lư rất kịch liệt, Phùng Tình Tình bắt lấy lan can hành lang, hỏi Niếp Hành Phong.

“Yên tâm, Bạch Tiên Khải là con cáo già, ông ta biết nên ứng phó như thế nào.” Xem biểu tình của cha con nhà Bạch gia, bọn họ nhất định là biết nội tình, Niếp Hành Phong không lo lắng bọn họ, ngược lại cảm thấy tình cảnh Tiêu Vũ khá đáng lo, còn nghĩ đến Trương Huyền, tâm lại trầm xuống.

Năng lực tự do xuyên qua không gian của anh ở chỗ này hình như là không dùng được thậm chí ngay cả linh cảm cũng về không, Trương Huyền nói không sai, nơi này rất tà ác, sức mạnh lớn đến mức có thể khống chế bọn họ.

Hai người đi lên boong tàu, Niếp Hành Phong đột nhiên nhìn thấy giữa làn mưa Lục Bình vẻ mặt lo lắng từ phía đối diện đi tới, các nữ sinh của câu lạc bộ tâm linh cũng không ở cùng với anh ta, nhìn thấy Niếp Hành Phong, Lục Bình liền cuống quít xoay người bỏ chạy.

“Đợi một chút!”

Trên Boong tàu mưa rơi sàn ẩm ướt trơn trượt, Lục Bình lảo đảo chạy được một đoạn là đã bị Niếp Hành Phong đuổi kịp, hỏi: “Vừa rồi khi ở trong phòng của Sở ChínhNam, anh tại sao không nói ra suy nghĩ của mình?”

“Anh nói cái gì?” Lục Bình kinh hoảng hỏi lại, anh ta toàn thân bị mưa làm cho ướt đẫm, người không ngừng run lên, không rõ là vì lạnh hay là bị kinh hách.

https://thuviensach.vn

“Còn nữa, Trình Như Ý và Triệu Tiểu Vi đâu?” Phùng Tình Tình cũng tiến lên truy vấn.

“Họ đều đờ đẫn như người gỗ, tôi muốn tìm người cứu viện.”

“Không có ai đến cứu chúng ta, ở đây chỉ có chúng ta mới có thể tự cứu chính mình!” Niếp Hành Phong lạnh lùng nói: “Đem những gì anh biết nói cho tôi!”

“Tôi, tôi. . . . . .” Lục Bình làm phục vụ trên tàu không được bao lâu, lần đầu gặp phải nhân họa cùng thiên tai như thế này, tay chân luống cuống, ngập ngừng nói: “Tôi thấy Sở ChínhNamôm cánh tay trở về phòng. . . . . .”

Đoàng!

Tiếng súng bén nhọn vang lên trong tiếng sóng, Lục Bình ngã ngửa xuống, boong tàu trơn trượt, đầu của anh ta đập vào ghế dài bên cạnh, hôn mê bất tỉnh.

Niếp Hành Phong vội kéo Phùng Tình Tình trốn đến sau ghế dựa, giữa khung cảnh mờ mịt mơ hồ nhìn thấy phía trước có bóng người, anh nói với Phùng Tình Tình: “Em trốn ở chỗ này đừng nhúc nhích.”

Bị phát hiện ra hành tung, người nọ vội vàng chạy trốn, Niếp Hành Phong đuổi theo chặn ngang đường chạy của hắn, nâng quyền đánh, người đó vội vàng chống đỡ, kêu to: “Là hiểu lầm, mau dừng tay!”

“Tôi không nhìn lầm, là anh, Tả Thiên!”

Tả Thiên đỡ quyền cước của Niếp Hành Phong nhưng lại không tấn công, cười khổ nói: “Anh hiểu lầm rồi, không phải tôi nổ súng.”

“Anh Hành Phong, anh mau tới đây!”

https://thuviensach.vn

Nghe tiếng kêu của Phùng Tình Tình, Tả Thiên chạy tới trước Niếp Hành Phong đuổi theo, thấy Lục Bình đầu đầy máu hôn mê bất tỉnh, viên đạn chỉ xoẹt qua cánh tay anh ta, nhưng khi té ngã lại bị đụng vào đầu, ngược lại vết thương trên đầu khá là nghiêm trọng.

"Đưa anh ta quay về khoang điều khiển." Niếp Hành Phong lại nhìn thoáng qua Tả Thiên, "Anh cũng cùng đi!"

Tả Thiên nhún nhún vai, xem như nghe theo an bài của Niếp Hành Phong, cùng anh đem người quay về khoang điều khiển, Bác sĩ Đỗ đang hỗ trợ cho phó nhì, nhìn Lục Bình đầu đầy máu, hoảng sợ, vội dẫn bọn họ đến phòng y tế. Phòng y tế cách khoang điều khiển không xa, nhưng mà các nữ y tá đều ngơ ngẩn nên Bác sĩ Đỗ chỉ có thể tự mình động thủ băng bó cho Lục Bình.

"Người đánh nhau với Ngụy Chính Nghĩa ở dưới khoang thuyền chứa đồ cũng là anh, anh rốt cuộc là ai?" Niếp Hành Phong ở bên cạnh hỏi Tả Thiên. Lúc ấy anh tuy rằng không trực tiếp giao thủ với Tả Thiên, bất quá trong bóng đêm nghe tiếng quyền cước cùng động tác đánh nhau vừa rồi rất giống, hơn nữa Tả Thiên trên người có súng, càng đáng để hoài nghi.

"Vừa rồi không phải tôi nổ súng, với thuật bắn súng của tôi, thì đã bắn trúng đầu anh ta rồi chứ không phải là trúng cánh tay đâu."

Tả Thiên lấy danh thiếp từ trong túi áo ra, Niếp Hành Phong tiếp nhận nhìn lướt qua.

Văn phòng thám tử Tả Thiên, thám tử tư.

Khó trách Tả Thiên không muốn chụp ảnh, hóa ra là vì bệnh nghề nghiệp, Niếp Hành Phong đối với lời nói của anh ta cũng tin vài phần, hỏi: "Anh là thám tử tư, Vậy tại sao phải giả mạo nhân viên bán bảo hiểm?"

"Có người thuê tôi."

https://thuviensach.vn

Chủ thuê nói đám người Trần Dục sẽ đi thuyền ra biển dùng người sống để cúng tế, bảo anh thu thập chứng cớ. Nói thật, trước khi ra khơi anh cũng bán tín bán nghi, nhưng rất nhanh liền phát hiện chủ thuê nói không sai. Đám người Trần Dục hành động rất quỷ dị, hơn nữa liên tiếp có người chết một cách khác thường, sau đó khi anh đang tìm manh mối thì phát hiện trong khoang thuyền chứa đồ có người bệnh sắp chết, lại bị Ngụy Chính Nghĩa ngăn cản, vì tránh phiền toái, anh mới cố ý nổ súng cảnh báo.

"Chủ thuê là ai?"

Tả Thiên nhún nhún vai, "Thực xin lỗi, tôi không biết, chúng tôi đều là liên hệ qua điện thoại, tôi chưa từng gặp qua người đó."

"Vậy tối hôm qua anh giúp Trương Huyền giải vây cũng là. . . . . ."

"Đúng, là người đó bảo tôi làm như vậy." Tả Thiên nhận được điện thoại của chủ thuê, cho nên mới giúp đỡ.

Hóa ra tàu biển chở khách có người biết rõ chân tướng, trong đầu Niếp Hành Phong đột nhiên nảy lên một ý nghĩ, có lẽ tin báo về tội phạm trốn ngục mà Ngụy Chính Nghĩa thu được căn bản là nói dối, có người cố ý làm cho cảnh sát lên thuyền, để vạch trần bộ mặt thực của bọn người Trần Dục.

Vết thương bị súng bắn trên cánh tay Lục Bình là từ sau lưng, từ góc độ miệng vết thương cùng với vị trí của Tả Thiên vào lúc ấy, hắn là không phải anh ta nổ súng, bất quá bởi vì bầu trời tối đen mưa lớn, anh đã không chú ý đến vị trí ẩn nấp của thủ phạm đích thực, hung thủ vội vã giết Lục Bình như vậy, có thể thấy được anh ta nhất định đã thấy được một cảnh tượng rất quan trọng, không biết là cái gì?

Nữa tiếng sau, Ngụy Chính Nghĩa gọi điện thoại tới nói là đã đem những người còn tỉnh táo tập trung ở tại nhà ăn, chỉ có mười mấy người, cậu ta còn muốn phụ trách dẫn dắt những người đã mất đi thần trí đang quanh

https://thuviensach.vn

quẩn ở bên ngoài, Hoắc Ly cũng nói đang ở cùng Tiểu Bạch cố gắng tìm kiếm Trương Huyền, bảo Niếp Hành Phong đừng lo lắng.

Nói chuyện điện thoại xong, Niếp Hành Phong nhìn xem Lục Bình vẫn còn đang hôn mê, bác sĩ Đỗ nói bị ngã đập trúng gáy, trong khoảng thời gian ngắn rất khó có thể tỉnh dậy, trên tàu không có thiết bị chữa bệnh tốt, ông ta chỉ có thể tận lực ổn định tình trạng thương tích của Lục Bình.

Bên ngoài trời đã hoàn toàn tối đen, từng tiếng sét nổi lên như đang nện vào tim Niếp Hành Phong, tim không ngừng nảy lên theo từng đợt sấm sét làm cho anh cảm thấy mình cũng đi tới bước đường cùng giống như chiếc tàu biển chở khách này. Anh biết Bạch Tiên Khải biết rõ nội tình, chính là không nắm được nhược điểm của ông ta nên không thể bức ông ta nói rõ mọi chuyện, càng không thể ra tay với một ông lão gầy yếu ngồi xe lăn, thật vất vả tìm được Lục Bình thì anh ta lại bị thương hôn mê.

Sở Ca đã mấy tích, Chu Lâm Lâm cũng biến mất, sau đó là Trương Huyền, hung thủ vì sao có thể thần thông quảng đại đến mức luôn đi trước bọn họ một bước?

Niếp Hành Phong rất sốt ruột, cảm ứng thông linh lúc bình thường đã biến mất một cách sạch sẽ, hoàn toàn không nắm bắt được tin tức gì của Trương Huyền, loại cảm giác này thật tồi tệ, rõ ràng biết Trương Huyền là người bất tử nhưng vẫn không kiềm chế được sự sợ hãi trong lòng.

Anh trở lại khoang điều khiển, lái chính và các thủy thủ đều tê liệt ngã xuống trên mặt đất, chỉ có một mình phó nhì đang căng thẳng điều khiển, Giang Sanh cũng đã quay lại, dưới sự chỉ huy của phó nhì điều chỉnh một số máy móc.

“Thế nào?”

“Tạm thời không có chấn động gì lớn, hy vọng có thể thuận lợi vượt qua vùng biển hẹp này, chỉ cần qua khu đá ngầm, chuyển nhập vào tuyến đường

https://thuviensach.vn

an toàn là sẽ không có vấn đề gì.”

“Mọi người có muốn ăn một chút không? Bổ sung năng lượng.”

Phùng Tình Tình và Tả Thiên cũng theo lại đây, đem chocolate lúc trước Hoắc Ly đưa chia cho mọi người. Niếp Hành Phong bẻ một khối bỏ vào trong miệng, cảm thấy bội phục sát đất khả năng dự đoán trước của Tiểu Bạch.

Dưới làn mưa nước biển quay cuồng, cuồn cuộn nổi lên từng ngọn sóng chấn vang ầm ầm, Niếp Hành Phong nhai chocolate, đột nhiên mơ hồ nghe được tiếng kêu của Trương Huyền lẫn trong tiếng sóng hỗn loạn.

“Chủ tịch. . . . . .”

Anh vội chạy ra ngoài, tiếng kêu gọi phiêu đãng ở trong mưa, dẫn dắt anh tiến vào trong một khoang thuyền hẹp dài, một đường chạy xuống bậc cầu thang dưới khoang thuyền, cuối hành lang dài là không gian tối đen. Anh mới vừa vọt vào liền nhìn thấy một bóng đen đang quay lưng về phía mình, gậy sắt giơ lên cao nện hết sức xuống đầu Trương Huyền, anh vội nhào tới, lại phát hiện mình xuyên qua thân hình đối phương, trước mắt nhoáng lên, đến khi nhìn kỹ lại thì bóng đen đã biến mất, chỉ có Trương Huyền ngã giữa vũng máu, máu im lặng chảy ra, nháy mắt nhiễm đỏ cả mặt sàn lạnh như băng.

“Trương Huyền!” Trong tiếng kêu to, Niếp Hành Phong đột nhiên mở to mắt.

Trước mắt có chút chói, trong khoang điều khiển ngoại trừ phó nhì đang chuyên chú lái tàu, những người khác đều trừng lớn ánh mắt nhìn anh, Phùng Tình Tình chậc lưỡi, “Anh Hành Phong, anh đứng mà cũng có thể ngủ à.”

https://thuviensach.vn

Anh đang ngủ? Không, là Trương Huyền gặp nguy hiểm, đang cầu anh cứu viện!

“Tả Thiên, đi theo tôi!” Niếp Hành Phong kêu Tả Thiên, anh ta có súng, có thể giúp đỡ mình.

Tả Thiên không hiểu ra sao theo Niếp Hành Phong chạy vào bên trong khoang thuyền tua-bin, thấy anh thuận theo cầu thang xoắn ốc không ngừng chạy xuống, nhịn không được hỏi: “Anh muốn đi đâu? Lúc này ở trên boong tàu không phải an toàn hơn sao?”

“Đi cứu Trương Huyền!”

Vừa rồi đoạn trí nhớ kia rất mờ nhạt, nhưng vậy là đủ rồi, có một lực lượng kỳ dị đang dẫn dắt anh đi. Xuyên qua hành lang gấp khúc âm u hẹp dài, anh thấy được gian phòng cuối cùng kia, trên hành lang dài tản ra mùi tanh, là mùi máu, Niếp Hành Phong hai tay không tự chủ được kịch liệt run rẩy. Anh ngửi được lẫn trong mùi máu ẩn giấu tà khí thô bạo tà ác, tà khí tràn ngập cả hành lang, từng chút thổi quét về phía anh, sau đó. . . . . gặm nhấm.

Niếp Hành Phong xông lên, giơ chân đá văng cửa, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, không khỏi nghiêng đầu đi vào, Tả Thiên cũng theo sau, nhưng lập tức xoay người, phát ra tiếng nôn khan liên tiếp.

Trong phòng phiêu đãng mùi thi thể âm lãnh, máu đỏ tươi văng khắp nơi trên sàn, Trần Đạc ở trong đó, nhưng chỉ còn lại nửa thân mình, ông ta rõ ràng mới chết không lâu, máu hơn phân nửa là từ thân thể ông ta chảy ra, ngoài trừ ông ta, trên mặt đất còn lưu lại một ít tứ chi khác, Niếp Hành Phong kiềm chế sự hoảng hốt, tiến lên tìm, bất quá rất nhanh phát hiện phần còn lại của chân tay đã bị cụt là của Tống Giản và Đặng Nghiên.

Trên mặt đất có một cây gậy sắt màu đen, Niếp Hành Phong cúi người, tay run rẩy nhặt gậy sắt lên, trên đó có dính vết máu, xúc cảm lạnh như

https://thuviensach.vn

băng nháy mắt đánh úp về phía toàn thân.

Rất muốn thuyết phục chính mình Trương Huyền không có việc gì, cậu ấy là người bất tử, nhất định có thể chuyển nguy thành an, chính là, tim vẫn là hoảng loạn đập mạnh, cảm giác lạnh lẽo như rơi vào địa ngục xâm nhập vào người anh.

“Có lầm hay không? Đây quả thực không khác gì cảnh trong phim Braindead.” Tả Thiên ở bên cạnh rên rỉ nói. Làm thám tử tư, anh coi như là gặp qua rất nhiều trường hợp, bất quá hình ảnh đầy máu như vậy vẫn là lần đầu nhìn thấy, không khỏi ở trong lòng hối hận vô cùng đã theo Niếp Hành Phong lại đây.

Phía trước có một cánh cửa, tựa hồ có khí lạnh từ bên trong thổi ra, Tả Thiên rùng mình, chậm rãi dịch bước về phía trước, cũng lấy súng ra nhắm trái nhắm phải, chuẩn bị ngộ nhỡ nếu có kẻ nhảy ra, liền một súng bắn nát đầu, đây là kinh nghiệm học được nhờ xem phim kinh dị, hiện tại tới lúc kiểm nghiệm thực tiễn.

Cốp cốp!

Tiếng vang nặng nề đột nhiên từ trong phòng vang lên, cắt ngang không gian yên tĩnh, Tả Thiên sợ tới mức theo bản năng đá văng cửa, hai người đi vào, phát hiện bên trong là phong đông lạnh, trong khoảng đất trống có đặt hai cái quan tài gỗ dài, một cái đã bị lật ngã, tiếng vang là từ trong đó truyền ra.

Nắp quan bị đóng, Niếp Hành Phong đang muốn mở ra, Tả Thiên vội nhắc nhở: “Đừng mở, người địa cầu đều biết, dưới loại tình huống này nhất định sẽ có cương thi đột nhiên nhảy ra cắn người!”

“Là Trương Huyền!”

https://thuviensach.vn

Trong quan tài phát ra tiếng tiếng rên rỉ khe khẽ, Niếp Hành Phong nào có tâm tư nghe Tả Thiên đàm luận cương thi, mở khóa nhấc nắp quan tài ra.

Nằm ở trong đó không phải Trương Huyền mà là Sở Ca, toàn thân cậu ta bị đông lạnh đến phát run, nghe thấy có người gọi, Sở Ca theo bản năng gật gật đầu, lại nói không ra tiếng. Cậu ta bị nhốt rất lâu ở trong phòng đông lạnh, toàn thân cứng ngắc, ngay cả sức lực để ngồi dậy cũng không có.

Hai người hợp lực đỡ Sở Ca ra, nâng đến hành lang bên ngoài, Niếp Hành Phong cởi ra áo khoác phủ thêm cho cậu ta, hỏi: "Cậu có nhìn thấy Trương Huyền không?"

"Có. . . . . Lúc đầu chúng tôi bị nhốt tại cùng nhau, sau đó. . . . . ."

Sở Ca khớp hàm không ngừng run lên, hơn nữa ngày mới đỡ hơn một chút, đứt quãng đem chuyện bọn họ bị nhốt ở trong quan tài nói ra. Trương Huyền chưa kịp mở nắp giúp cậu, mà cậu chỉ nghe thấy Trương Huyền chạy đi, cửa đóng lại, giống như là anh ấy đang nói chuyện với ai đó, sau đó không lâu cửa lại bị mở ra. . . . . .

"Sau đó đâu? Trương Huyền thế nào?" Niếp Hành Phong vội vàng hỏi. Bóng đen trong cơn ác mộng chỉ là chợt lóe lên, anh căn bản chưa kịp thấy rõ đối phương là ai, nhưng anh khẳng định không phải Trần Dục hay Bạch Tích, bởi vì Trương Huyền không có phòng bị với 'hắn', đó hắn là người cậu cho rằng có thể tín nhiệm, là ai! ?

"Tôi ngất đi nên cái gì cũng không nhớ rõ, lúc tỉnh táo lại, chợt nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người. . . . . ." Sở Ca không biết làm sao nói, cậu mơ hồ cảm thấy mình tựa hồ nghe được một ít việc gì đó rất quan trọng, chính là trí nhớ lại biến mất sau khi hôn mê.

"Anh dìu cậu ấy đến chỗ bác sĩ Đỗ đi." Thấy Sở Ca như vậy, Niếp Hành Phong cũng biết không hỏi được gì, đành phải nói với Tả Thiên.

https://thuviensach.vn

“Anh thì sao?”

“Tôi đi tìm Trương Huyền.”

“Tàu biển lớn như vậy anh định tìm như thế nào? Anh ở dưới đáy, nếu vạn nhất đắm tàu, ngay cả cơ hội trốn cũng không có.” Tả Thiên rất kinh ngạc nhìn Niếp Hành Phong, tựa như đang nhìn quái vật ngoài hành tinh.

“Trong từ điển của tôi không có chữ “trốn”!”

Niếp Hành Phong xoay người bỏ đi, nơi này ngoại trừ âm khí lạnh lẽo tà ác còn có mùi của Trương Huyền, có lẽ anh có thể qua chút mùi mỏng manh này tìm được tung tích của đối phương, đây là cơ hội cuối cùng, tìm không thấy Trương Huyền thì anh cũng không muốn nghĩ đến chuyện trốn thoát.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 8

Tiếng sóng cuồn cuộn quanh quẩn ở trong không gian trầm tĩnh, chấn vang màng tai, mắt vàng ẩn hiện theo từng đợt sóng, nhìn thấy sợi tóc bay bay, càng tô điểm thêm cho sắc lam thăm thẳm của biển rộng, sáng lạn mê hoặc tầm mắt của cậu.

“Chủ nhân, chủ nhân. . . . . .”

Tiếng kêu nhè nhẹ thành thật, mềm nhẹ giống như tình nhân khe khẽ nói bên tai, trái tim Trương Huyền đập mạnh, cậu mở choàng mắt, quay đầu mờ mịt nhìn xung quanh, phát hiện mình đang dựa vào tường cuộn người ngồi trên mặt đất, hành lang vắng vẻ, ánh sáng ảm đạm.

Sao cậu lại ở đây? Mấy quái vật cương thi kia đâu?

Trương Huyền dựa vào tường loạng choạng đứng lên, đầu rất choáng váng, cậu theo bản năng nâng tay lên sờ đầu, ngón tay rất sạch sẽ, một chút vết máu cũng không có.

Không thể nhớ nổi vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, bất quá có một điểm là có thể khẳng định, cậu không chết.

Trương Huyền ha ha cười rộ lên, cậu đã nói mà, bản thân trời sinh may mắn, bên người lại có chiêu tài miêu hộ giá hộ tống, làm sao có việc gì được? Hung thủ, đúng, cậu phải nhanh đi nói cho chiêu tài miêu về chuyện hung thủ. . . . .

https://thuviensach.vn

Phía trước vang lên tiếng bước chân dồn dập, Trương Huyền ngẩng đầu, đúng là oan gia ngõ hẹp, người đi tới là Trần Dục, Trần Dục cũng thấy cậu, ông ta ngẩn người ra một chút, lập tức chạy lại gần, nhéo tóc cậu, hung tợn nói: “Chết tiệt, ta một mực tìm ngươi, hóa ra ngươi trốn ở chỗ này!”

“Này, ông không biết là hiện tại loại hành vi này không có gì vẻ vang sao?” Trương Huyền mới vừa tỉnh lại, toàn thân mệt mỏi, giãy không nổi nên đành thôi phản kháng, miễn cưỡng hỏi.

“Lão tử còn muốn làm một chuyện không vẻ vang gì nữa kìa!”

Trần Dục nói chuyện, lại một quyền đánh tới, đấm vào bụng Trương Huyền, cậu đau đến mức xoay người tựa vào trên tường.

Dựa vào, bất tử không có nghĩa là cậu sẽ không đau, hơn nữa hiện tại không có khí lực đáp trả, vì tránh bị đau đớn thể xác, cậu vội kêu lên: “Dừng dừng dừng, có gì từ từ nói. . . . . .”

“Lão già đã chết, còn có cái gì để bàn?”

Lão già? Trương Huyền còn chưa hiểu gì, tóc đã bị Trần Dục túm lấy, hung hăng ném vào tường.

“Vạn Hoa là của Trần gia chúng ta, không ai có thể cướp đi! Các ngươi đã hại chết lão già thì cũng đừng nghĩ đến chuyện sống sót!”

“Lão già nào?” Bị hung ác đánh vài cái, đầu Trương Huyền càng thêm choáng váng, cố sức giãy dụa hỏi.

Được rồi, cậu biết hỏi chuyện người bị bệnh tâm thần là thái quá, nhưng cũng phải xem vì cái gì mà mình bị đánh chứ.

“Chính là lão già bị cắm ông thở kia, lão ấy là cha ta!”

https://thuviensach.vn

Việc tự quyết định thay đổi lộ tuyến, tiến vào vùng biển chết bị phát hiện, Trần Dục chỉ có thể tiến hành nghi thức hiến tế trước, ông ta vừa rồi chạy về tìm cha, chuẩn bị thi hành pháp thuật tế sống, lại hoảng sợ phát hiện lão già đã chết, hơn nữa còn chết vô cùng thê thảm, Trương Huyền cũng không biết đi đâu. Trần Dục không đếm xỉa tới Sở Ca cũng bị nhốt trong quan tài, lập tức chạy đi tìm Trương Huyền, ông ta mất nhiều tâm tư như vậy, ngay cả mạng của người nhà cũng không tiếc, bây giờ gia nghiệp tài phú nằm trong tầm tay đang dần biến mất, bảo ông ta làm sao có thể không điên cuồng cho được.

“Bọn ta vốn lên kế hoạch là để dụ Niếp Duệ Đình tới, uy hiếp con cái già Niếp Dực kia phun ra chân tướng, Tại sao các ngươi lại tới? Còn trăm phương nghìn kế ngăn cản bọn ta cầu tài!”

Trần Dục gầm lên vung tay đánh đấm không ngừng, Trương Huyền không có sức lực đánh trả, chỉ có thể tùy ý ông ta hành hung, thở dốc nói: “Ông dùng người sống làm vật hiến tế, lại còn là người thân của mình, không sợ bị báo ứng sao?”

“Báo ứng? Ha ha, đừng có nói đến báo ứng với ta! Năm đó lão già dùng anh trai ta để tế thần, không phải cũng khoái hoạt qua hai mươi năm sao? Đi theo ta!”

Trần Dục kéo Trương Huyền đi về phía trước, Trương Huyền bị ông ta lôi kéo đến nghiêng ngả lảo đảo, nhịn không được hỏi: “Ông muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Đi tế biển!”

Trương Huyền và Trần Dục hiện tại đang ở tầng dưới chót của tàu biển, ngoại trừ bọn họ ra thì không có người nào khác, Trần Dục cũng là tìm rất lâu mới thấy Trương Huyền, nếu tên này hủy hết mọi thứ của mình, vậy thì đem hắn làm tế phẩm đưa cho hải thần đi! Tàu đã tiến vào vùng biển chết,

https://thuviensach.vn

ông ta sẽ không từ bỏ, Bạch gia cùng Sở gia xem ra là không thể hi vọng gì được rồi, ông ta chỉ có thể dựa vào chính mình, cho dù là làm cho mọi người trên con tàu biển này chôn cùng với ông ta.

Trần Dục bắt lấy Trương Huyền đi men theo lối đi thoát hiểm, tàu biển chở khách lắc lư rất mạnh, người ở dưới khoang đáy, cảm giác càng rõ ràng. Khi đi được một nửa, Trương Huyền thừa dịp Trần Dục không chú ý, đột nhiên tông mạnh vào ông ta, Trần Dục không giữ được thăng bằng, từ trên cầu thang xoắn ốc ngã xuống, Trương Huyền nhân cơ hội lao nhanh về phía trước, chỉ nghe phía sau vang lên một trận kêu gào, sau đó là tiếng vang bóp cò súng.

Viên đạn bắn vào lan can cầu thang ở phía trước, liên tiếp mấy viên, Trương Huyền vội lắc mình tránh né, trong lúc vội vã lại bị trượt chân, Trần Dục vọt đi lên, túm tóc cậu ném mạnh lên lan can, mắng: “Muốn giết lão tử, ngươi còn quá non tay!”

Vừa rồi Trương Huyền bất ngờ công kích, nếu không phải Trần Dục đã từng học võ, khi ngã xuống kịp thời bắt lấy lan can thì chỉ sợ đã sớm văng xuống bậc cuối cầu thang, đi đời nhà ma. Dù vậy, đầu vẫn bị va đạp vào một góc cầu thang, trán bị thương, máu tươi tung toé, nhiễm đỏ gương mặt vặn vẹo dữ tợn kia,

“Ngươi sẽ phải trả giá vì những chuyện ngươi đã làm!”

Trong lúc va chạm, giọng nói lạnh như băng từ trong miệng Trương Huyền thốt ra, cậu ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Trần Dục, trong nháy mắt, Trần Dục hoảng hốt nhìn đến trong mắt đối phương chợt lóe lên ánh sáng, quỷ dị mà lãnh khốc.

Ông ta sửng sốt một chút, tay không tự chủ được buông lỏng ra, nhưng lập tức lấy lại tinh thần, chửi ầm lên: “Được, để xem chúng ta ai chết trước!”

https://thuviensach.vn

Điên cuồng đè nén đau đớn ở vết thương trên trán, Trần Dục tùy tiện dùng tay áo lau máu đang chảy, giơ súng dí sát đầu Trương Huyền, tóm lấy cậu lôi mạnh về phía trước. Cảm giác họng súng lạnh như băng rõ rệt ở một bên đầu, Trương Huyền không tiếp tục phản kháng, tùy ý Trần Dục lôi kéo, đi đến trên boong tàu.

Bên ngoài trời sẩm tối, trời và biển bởi vì mưa to mà như đã nối liền thành một, mây mù u ám quay quay theo gió bão, sóng biển đập vào thân thuyền, phát ra tiếng rít gào trầm thấp, tàu biển to lớn có vẻ vô cùng nhỏ bé giữa những cơn sóng biển, đong đưa nghiêng ngả vùng vẫy giữa những dòng nước xoáy, ý đồ tránh né đại dương cắn nuốt nó.

Phía sau lưng bị dùng sức đẩy, Trương Huyền lảo đảo, đụng vào mạn thuyền trước mặt, cậu quay đầu lại, tia chớp lóe sáng, ánh lên khuôn mặt tái nhợt của cậu.

“Nhảy xuống đi!” Trần Dục không hề tới gần, chỉ dùng súng nhắm ngay trước ngực Trương Huyền, quát lên đe dọa.

“Ngươi bức ta nhảy xuống biển, đối với ngươi mà nói cũng không có một chút lợi ích gì hết!”

Đối mặt họng súng đen ngòm, Trương Huyền trông rất bình tĩnh, lạnh nhạt nhìn Trần Dục. So với cậu, Trần Dục dường như càng chật vật hơn, tay cầm súng đang không ngừng phát run, sự hung bạo không che dấu nổi sự sợ hãi trong nội tâm, đây chẳng qua là không cam lòng mà ngoan cố chống cự thôi.

Khóe môi Trương Huyền hiện lên nụ cười nghiền ngẫm, ánh vàng sáng lóe lên trong mắt, làm cho đôi mắt xanh càng lộ ra vẻ yêu dị khác thường, thản nhiên nói: “Rất nhanh ngươi sẽ phát hiện ra dù ngươi tính toán thế nào, kết quả lại bất quá là một đống cát bụi, cái gì cũng không nắm được.”

“Im miệng!”

https://thuviensach.vn

Căn bản không thèm để ý đến sự đe dọa của Trần Dục, Trương Huyền chạm rãi nói: “Không có tế phẩm, hải thần sẽ không ký kết khế ước với ngươi, ngươi sẽ mất đi tất cả, tài phú, nữ nhân, còn có, sinh mệnh. . . . . .”

“Ta nói im miệng!”

Trương Huyền nói ra chuyện mà Trần Dục sợ hãi nhất, họng súng nhắm thẳng về phía trước định bóp cò, Trương Huyền lại lướt qua mạn thuyền, thân mình ngã lộn ra ngoài, rơi xuống mặt biển đang cuồn cuộn sóng. Trần Dục vọt tới trước mạn thuyền, thò người ra phía ngoài xem, nhưng đã không thấy bóng dáng Trương Huyền đâu nữa chỉ thấy mặt biển tối đen như mực.

“Tiện nghi ngươi !” Tế phẩm đã chết, cho nên hải thần mới có thể phát cuồng cuồn cuộn nổi lên sóng gió lớn như vậy, hiện tại ông ta đã đem kẻ phá rối tế biển, hải thần nhất định sẽ tha thứ cho sơ suất của ông ta.

Trần Dục trong miệng thì thào lẩm bẩm, xoay người chạy đến khoang điều khiển.

Niếp Hành Phong và Tả Thiên vẫn đang còn ở dưới khoang đáy, khoang điều khiển hiện tại chỉ có phó nhì đang lái thuyền và Giang Sanh đang ở bên cạnh tạm làm trợ thủ. Đột nhiên nhìn thấy một người mặt đầy máu trong tay còn cầm súng vọt vào, Giang Sanh sợ tới mức kêu to một tiếng, phó nhì nghe thấy quay đầu lại thì một bên đầu liền bị một thứ vũ khí lạnh như băng dí vào.

Trần Dục cũng hiểu cách điều khiển thuyền, xem hệ thống điều khiển liền biết thuyền đã chuyển hướng, ông ta lấy hải đồ ra, ném tới trước mặt phó nhì, lạnh giọng quát: “Lái thuyền theo hướng trong hải đồ này!”

“Không được, thuyền trưởng, như vậy có thể sẽ va phải đá ngầm. . . . . .” Nhìn thoáng qua lộ tuyến hàng hải trên hải đồ, phó nhì lắc đầu từ chối, tuy

https://thuviensach.vn

rằng đầu bị dí súng rất đáng sợ, nhưng đi theo lộ tuyến này thì cũng là đi đến tử lộ.

“Ông ta đã không còn là thuyền trưởng , không được nghe lời ông ta!” Giang Sanh mới vừa nói xong, liền nhìn thấy nòng súng lập tức chuyển hướng về phía mình, vội che miệng lại lui sang một bên.

Trần Dục quay nòng súng lại, nói với phó nhì: “Ta đã đi đến đó rồi, không có đá ngầm, làm theo lời của ta, sau này ta sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Không, tôi không thể lấy mấy trăm mạng người trên thuyền ra để mạo hiểm, ôi. . . . . .”

Trần Dục bóp cò súng, viên đạn sượt qua chân của phó nhì, nhìn thấy ông đau đến mức ôm chân kêu to, Trần Dục lạnh lùng nói: “Làm theo!”

Không dám cãi lời, phó nhì ngoan ngoãn chuyển bánh lái đổi hướng, hiện tại ông là người duy nhất có thể điều khiển trên tàu, nếu ông chết, kết cục của tàu Thiên Dương cũng không tốt đẹp gì, còn không bằng đánh cược một chút xem thế nào.

“Tại sao ông nhất định phải đi đến chỗ có đá ngầm? Đó không phải tự tử lộ sao?” Giang Sanh ở bên cạnh nơm nớp lo sợ đặt câu hỏi.

Tàu đang đi theo phương hướng mình muốn, Trần Dục thoáng bình tĩnh lại, nói: “Không phải tử lộ, ngươi có nghe nói đến dục hỏa trùng sinh* không? Ta chính là đang tìm kiếm lối thoát.”

~~~~~~~

Dục hỏa trùng sinh: đây là cụm từ nói đến sự bất tử của Phượng Hoàng, nó tự đốt cháy rồi tái sinh lại. Ở trong này có nghĩa là tự hủy để bắt đầu lại.

~~~~~~~

https://thuviensach.vn

Nhìn người mặt đầy máu nhìn rất dữ tợn kia, Giang Sanh rất muốn nói nếu cái loại ác ma như ông cũng có thể dục hỏa trùng sinh, vậy thì xem như ông trời bị mù mắt rồi. Bất quá nhìn nhìn lại cây súng, Giang Sanh vẫn là thông minh lựa chọn im lặng, nghiêng người lấy máy ảnh từ trong túi áo ra, chuẩn bị chụp lại hiện trường up hiếp này, ai ngờ ánh mắt vừa chuyển, bỗng nhiên nhìn thấy Niếp Hành Phong từ cửa chậm rãi di chuyển vào, không phòng bị nên cậu ta suýt chút nữa đã làm rơi máy ảnh xuống sàn.

Niếp Hành Phong đi tìm Trương Huyền hoàn toàn bằng trực giác, đáng tiếc lại luôn chậm chân, sau khi đi một vòng dưới khoang đáy xong đành quay lại. Mùi của Trương Huyền đã biến mất, anh chỉ cảm thấy lệ khí đang dần dần trở nên hùng mạnh, từng chút từng chút vây quanh lấy tàu biển.

Đúng lúc này, anh nghe thấy từ khoang điều khiển vang lên tiếng súng, vì thế vội vàng chạy tới, liền nhìn thấy Trần Dục đang dùng súng uy hiếp phó nhì.

Sợ Trần Dục phát hiện Niếp Hành Phong lặng lẽ đi tới gần ông ta, Giang Sanh vội vàng giơ tay chỉ chỉ mặt kính thủy tinh phía trước, nói với Trần Dục: “Ngươi xem, bên kia hình như có cái gì.”

Trần Dục hơi nhíu mày, đột nhiên xoay người bóp cò súng, ông ta rất khôn khéo, trong nháy mắt Giang Sanh bối rối ông ta đã phát hiện là không ổn, cũng may Niếp Hành Phong phản ứng nhanh, ngay khi Trần Dục nâng súng liền trốn ở phía sau tủ sắt, lại một tiếng súng vang, tủ sắt bị bắn thủng một lỗ lớn, Trần Dục rống to: “Đi ra, người Niếp gia các ngươi không phải vẫn tự xưng là rất lợi hại sao hả? Chết tiệt, đi ra!”

Ông ta nâng súng còn muốn bắn tiếp, phó nhì đột nhiên nhào lên, bắt lấy cổ tay ông ta vặn ngược sang phía khác, thừa dịp bọn họ giằng co, Niếp Hành Phong vội vàng tiến lên. . . . . .

Đoàng!

https://thuviensach.vn

Súng vang, phó nhì té ngã ngửa, máu trên vai phải chảy ra, cùng lúc đó Niếp Hành Phong đấm một đấm vào mặt Trần Dục, đánh văng ông ta ra ngoài.

Không thời gian cùng Trần Dục đánh nhau, Niếp Hành Phong lập tức chạy vội tới bên cạnh phó nhì, ngồi xổm xuống nhìn thương thế của ông, phó nhì thở phì phò, ánh mắt dừng ở trên đài người lái ngay phía trước, kêu: “Bánh lái, chuyển bánh lái sang trái, mau!”

Niếp Hành Phong vội vọt tới trước bánh lái, Trần Dục cũng chạy vội tới, giơ súng định bắn, lại bị Giang Sanh xô tới đụng vào một bên.

Cuối cùng cũng được làm anh hùng, bất quá Giang Sanh chưa kịp hưng phấn thì đã thấy Trần Dục chuyển hướng nòng súng về phía mình, cậu ta sợ tới mức cuống quít hai tay giơ lên cao, “Đừng nổ súng, có chuyện từ từ thương lượng.”

Thân thuyền thình lình xảy ra chấn động kịch liệt ngăn cản sự công kích của Trần Dục, cả chiếc tàu biển bị một cơn lốc đột nhiên cuồn cuộn nổi lên thổi mạnh, nghiêng về bên trái một góc ba mươi độ, sóng biển ngập trời đánh lên mặt kính thủy tinh của khoang điều khiển, Niếp Hành Phong chỉ cảm thấy phía trước mơ hồ, vì xung lực cực mạnh, anh nắm không được bánh lái, bị ngã văng xuống, Giang Sanh càng xui xẻo, ngã bay ra đầu đập mạnh lên tường, hôn mê bất tỉnh, máy ảnh trong tay cũng không có thể may mắn thoát khỏi, trượt trên sàn nhà lọt vào phía dưới đống máy móc thiết bị.

Súng của Trần Dục cũng rơi ra khỏi tay, ông ta miễn cưỡng đứng lên, lắc lắc vọt tới chỗ bánh lái dùng sức chuyển bánh lái sang phải, cũng đem bộ phận điều tốc chỉnh đến nấc ba, thân tàu khổng lồ theo đó đột nhiên xoay tròn, phó nhì vì lực quán tính bị đụng vào trên vách tường, nhìn đến gương mặt điên cuồng của Trần Dục, ông nói: “Ông bị điên rồi, như vậy sẽ hại chết mọi người. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong tiến lên, huy quyền đấm về phía mặt Trần Dục, sau đó đoạt lấy bánh lái, Trần Dục ra tay phản kích, giữa lúc đánh nhau bánh lái không người điều khiển, lại một đợt sóng gió nổi lên, xung lượng đồng thời hất văng hai người bọn họ.

Thân thuyền tiếp tục nghiêng, cũng không ngừng tăng tốc, giống như xe thể thao mất phanh chạy trên đường cao tốc, tùy thời đều có có thể va chạm nổ mạnh. Niếp Hành Phong vô cùng lo lắng, nhưng lại bị Trần Dục liều chết cuốn lấy, trong sự rung động dữ dội hai người đều không thể dùng hết sức lực, chỉ có thể dựa vào phản ứng linh hoạt để đánh nhau.

Trong lúc đọ sức Niếp Hành Phong đột nhiên nghe được phó nhì kêu: "Đúng, ổn định bánh lái, quẹo trái, điều tốc lui về phía sau một chút. . . . . ."

Thanh âm suy yếu, lại lộ ra vẻ vui mừng, anh quay đầu, phát hiện Chu Lâm Lâm không biết khi nào thì đã lên trên bục điều khiển, theo chỉ lệnh của phó nhì ổn định bánh lái.

"Đáng chết!"

Nhìn thấy Chu Lâm Lâm chuyển bánh lái, Trần Dục điên cuồng kêu lên, ánh mắt chuyển tới súng lục rơi ở một bên, vội giãy dụa đi lấy, lại bị Niếp Hành Phong vượt qua, đá văng súng. Nhưng trên ngực lại bị Trần Dục nhân cơ hội hung hăng đấm một cú, cúi người lảo đảo về phía sau, hai người đều đồng thời ngã về phía chỗ bục điều khiển, tay Trần Dục vừa lúc chạm được một thanh thiết bị dụng cụ ở bên cạnh, vội vơ lấy xoay tay lại vung mạnh, dụng cụ dài cứng bổ thật mạnh vào trên vai Niếp Hành Phong, anh đau nhói ngã vào một bên, Trần Dục lại dùng nó vung nện xuống đầu Chu Lâm Lâm . . . . . .

Đoàng!

Lại một tiếng súng, hung khí trên tay Trần Dục rơi xuống trên mặt đất, ông ta hoảng hốt, theo ánh mắt Niếp Hành Phong nhìn xuống ngực mình,

https://thuviensach.vn

nơi đó một mảnh đỏ sẫm, viên đạn bắn từ phía sau lưng ông ta, xỏ xuyên qua trái tim.

Tiêu Vũ đứng ở cửa khoang điều khiển, cầm trong tay cây súng rơi trên mặt sàn kìa, nhìn Trần Dục té ngã trên đất, máu từ trước ngực ông ta chảy ra, Tiêu Vũ vẻ mặt mê mang, sửng sốt nửa ngày sau đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, khẩu súng lại bị ném xuống.

“Tôi không muốn giết ông ta, tôi chỉ là, chỉ là. . . . . .”

“Không phải lỗi của cô!”

Tiêu Vũ kinh hãi không nhẹ, Niếp Hành Phong vội an ủi cô, trong lòng âm thầm may mắn cô tới đúng lúc, nếu không một mình mình thật đúng là khó đối phó được cái tên phát rồ kia.

“Sao cô lại tới đây?”

“Tôi đã nói là sẽ tới tìm anh mà.” Đối với việc Niếp Hành Phong quên mất chuyện này, Tiêu Vũ tựa hồ có chút mất hứng, lập tức mày nhíu sợ hãi, nói: “Không biết tại sao, ông nội và ba tôi đều trở nên đờ đẫn, giống như những người trên thuyền, tôi rất sợ hãi. . . . . .”

“Giúp tôi chăm sóc ông ấy.” Cắt ngang lời Tiêu Vũ, Niếp Hành Phong kéo cô đến bên cạnh phó nhì dặn dò.

Phó nhì bị thương lại thêm va chạm nên đã ngất đi, tàu biển chở khách không có người điều khiển, không khác gì tự chịu diệt vong, lúc này Niếp Hành Phong không có tâm tình nghe Tiêu Vũ lải nhải.

Tiêu Vũ lấy ra khăn tay giúp phó nhì đè lại miệng vết thương, Chu Lâm Lâm thì hết sức chăm chú điều khiển bánh lái, thấy Niếp Hành Phong cũng đi lên bục người lái, cậu nói: “Thực xin lỗi, tôi vẫn luôn muốn giúp anh, chính là nơi này âm khí từ trường quá mạnh, ngăn chặn năng lực của tôi.”

https://thuviensach.vn

“Không sao, vừa rồi may mà cậu ra tay đúng lúc.” Thấy thủ pháp lái thuyền của Chu Lâm Lâm tựa hồ rất thuần thục, Niếp Hành Phong nhíu nhíu mày.

Nhìn ra nghi hoặc trong lòng anh, Chu Lâm Lâm ha hả cười, “Tôi chưa nói qua với anh sao, ba tôi là thuỷ thủ, ngữ lệnh ký hiệu điều khiển bánh lái tôi từ nhỏ đã xem.”

Niếp Hành Phong nở nụ cười, “Xem ra chúng ta vẫn là rất may mắn.”

“Không, anh có theo tôn giáo tín ngưỡng gì không?”

“Không có, tôi chỉ tin tưởng chính mình, sao thế?”

“Bởi vì. . . . . .”

Chu Lâm Lâm còn chưa dứt lời, tầng tầng sóng biển lại dữ dội cuộn tới, tàu biển chở khách phát ra tiếng chấn mạnh, nghiêng lệch thành một góc độ rất đáng sợ, nhìn đèn cảnh báo trên bục người lái nháy mắt toàn bộ đều sáng lên, Niếp Hành Phong vội hỏi: “Sao lại thế này?”

“Có lẽ va phải đá ngầm , nước biển rất nhanh sẽ tràn vào.” Chu Lâm Lâm mắt nhìn ra mặt biển mờ mịt, thản nhiên nói: “Nếu anh chỉ tin chính mình, liền hướng chính mình mà cầu nguyện đi, bởi vì tôi chỉ biết ngữ lệnh ký hiệu điều khiển thôi, đây là lần đầu động vào bánh lái.”

Cái gì!

Niếp Hành Phong trên trán nổi lên ba đường gân xanh, anh còn tưởng rằng đã chuyển nguy thành an, không ngờ Chu Lâm Lâm chỉ hiểu biết nửa vời.

“Nếu tín hiệu có thể an toàn gửi đi thì chúng ta cần xin cứu viện,.”

https://thuviensach.vn

“Nếu có thể, phó nhì sớm đã phát điện cầu cứu rồi.” Niếp Hành Phong cười khổ.

Hiện tại tàu Thiên Dương giống như là con thuyền nhỏ cô độc bị phong ấn giữa biển khơi, ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài, tại cái nơi sóng gió bão bùng này, ý nghĩ lấy xuồng cứu hộ để thoát đi cũng không có, nơi này không ở gần vùng biển sâu hơn nữa vào mùa này cũng không nên có sóng gió lớn như vậy, có lẽ đây là cái gọi là vùng biển chết, vào nơi này, phải đem linh hồn bán cho ma quỷ, phải vĩnh viễn vùi thây ở dưới đáy biển lạnh như băng.

Lại một trận rung động kịch liệt, Chu Lâm Lâm thân thể lắc qua lắc lại, không thể toàn lực khống chế bánh lái, Niếp Hành Phong phải giúp cậu mới miễn cưỡng ổn định được, vì dùng sức, vai trái bị thương bắt đầu nhói lên, kích thích cảm giác đau đớn của anh.

“Cẩn thận!”

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng kêu sợ hãi của Tiêu Vũ, gió lạnh thổi tới, Niếp Hành Phong bản năng nghiêng người sang bên cạnh, một thanh thiết bị bằng sắt đen bóng đánh thật mạnh lên bục người lái, khi nhìn thấy người công kích là Trần Dục, Niếp Hành Phong giật nảy kinh ngạc.

Anh vừa rồi không đi thăm dò xem thương thế của Trần Dục, bất quá bị bắn ở bên ngực trái, cho dù không chết thì cũng là trọng thương, căn bản không có khả năng lại có sức lực tấn công bọn họ. Nhìn trước ngực Trần Dục máu tươi vẫn đang không ngừng trào ra, Niếp Hành Phong đột nhiên hiểu được ông ta là xác chết vùng dậy, nơi này âm khí rất mạnh, với chấp niệm nặng như Trần Dục, chết rồi vùng dậy một chút cũng không kỳ quái.

Chu Lâm Lâm cũng lắp bắp kinh hãi, vội nói: “Mau xử lý người này!”

Niếp Hành Phong trong lúc tránh né đụng phải một vật thể lạnh như băng, không kịp xem là cái gì, thuận tay ném tới chính giữa đầu Trần Dục,

https://thuviensach.vn

là một cái đèn pin cán dài, bất quá đập lên đầu Trần Dục nửa điểm tổn thương cũng không có, bị ông ta nhân cơ hội đấm một quyền vào trước ngực, ngã văng xuống.

“Theo hải đồ này chuyển bánh lái, nếu không ta giết ngươi!” Trần Dục chỉ vào tấm hải đồ lúc trước chính ông ta đặt ở trên chỗ bánh lái ra lệnh.

“Tỉnh tỉnh lại đi, ông đã chết rồi, còn đi tìm vùng biển chết làm cái gì?” Chu Lâm Lâm không để ý tới sự uy hiếp của ông ta, hỏi lại.

“Ta sẽ không chết, ta có khế ước với hải thần, tuyệt đối sẽ không chết!”

Trần Dục túm áo Chu Lâm Lâm kéo cậu hất ra, lại vọt tới trước mặt Niếp Hành Phong, thấy Niếp Hành Phong gặp nguy hiểm, Tiêu Vũ vội vơ lấy cờ lê trong hộp đựng dụng cụ, ném về phía Trần Dục, lại bị ông ta dễ dàng bắt được, sau đó vung tay một cái hất cô ra ngoài.

Niếp Hành Phong mới vừa đứng lên, thình lình bị Trần Dục bóp cổ, khí lực của ông ta đột nhiên mạnh kinh người, con mắt màu đỏ trừng lớn, ẩn ẩn toát ra mùi tử khí làm cho Niếp Hành Phong buồn nôn nhưng lại không thể đẩy ông ta ra, bị ông ta bóp chặt nâng lên khỏi mặt đất, hung ác ném mạnh lên tường ở phía sau, Niếp Hành Phong chỉ cảm thấy cơ thể có cảm giác đau nhức như lục phủ ngũ tạng bị đảo lộn, trong lúc nhất thời không có sức lực để bò dậy.

Sừng tê giác! Sừng tê giác!

Niếp Hành Phong trong lòng liều mình kêu gọi binh khí, thế nhưng nửa điểm phản ứng cũng không có, mắt thấy Trần Dục lại xông lên, quần áo lại bị túm lấy, bàn tay màu đỏ giơ lên, hung ác cắm về phía ngực anh.

Trước ngực đau nhức, Niếp Hành Phong trơ mắt nhìn đầu ngón tay đối phương đâm vào cơ thể mình, máu tươi tức thì thuận theo đầu ngón tay chảy xuống, cảm giác lạnh như băng đang thẩm thấu vào nội tâm, đột nhiên

https://thuviensach.vn

sau lưng bị đốt nóng, có một ngọn lửa lớn hừng hực đang lưu chuyển ở trên lưng, thần trí anh trở nên hoảng hốt, cảnh vật trước mắt ở trong khoảng không tĩnh lặng lại nhanh chóng loé sáng lên, mơ hồ nhìn thấy Chu Lâm Lâm xông lại đây cứu trợ, lại bị bàn tay của Trần Dục xuyên phá lồng ngực, máu chảy ở trên sàn nhà đỏ tươi một cách kỳ lạ.

"Chủ tịch!"

Bên tai vang lên giọng nói quen thuộc, Niếp Hành Phong trong lòng giật mình, Trương Huyền đến đây, anh không thể để mặc Trần Dục hành hung, anh phải bảo hộ Trương Huyền, ngọn lửa lớn phía sau lưng càng cháy mạnh thêm, giữa lúc hoảng hốt mơ hồ đem tê nhận nắm trong lòng bàn tay, anh nâng tay lên, vung mạnh. . . . . .

"Trương Huyền!" Trong tiếng hô to, Thần trí Niếp Hành Phong lại quay trở về.

Sóng gió dường như đã ngừng, trong khoang điều khiển một mảnh yên tĩnh, Niếp Hành Phong chậm rãi ngồi dậy, mờ mịt nhìn thấy vết máu tràn đầy trong phòng, tất cả mọi người đều hôn mê nằm ngã trên sàn, tàu biển chở khách đang tự động di chuyển, ngoảnh mặt lại, thân ảnh quen thuộc rơi vào trong tầm mắt, là Trương Huyền, toàn thân đều ướt đẫm im lặng tựa vào bên cạnh người mình.

"Trương Huyền!" Không để ý đến y phục Trương Huyền ướt đẫm, Niếp Hành Phong kéo lấy cậu, ôm vào trong lòng.

"Tôi còn không chết, làm ơn đừng kêu lớn tiếng như vậy." Hơn nữa ngày Trương Huyền mới lấy lại tinh thần, mở mắt ra, mắt xanh bình tĩnh nhìn anh trách móc.

"Tôi nghĩ cậu đã bị. . . . . Tôi rất sợ. . . . . ." Vuốt ve mái tóc ướt của Trương Huyền, Niếp Hành Phong thì thào nói.

https://thuviensach.vn

Chia lìa cũng không lâu nhưng đối với Niếp Hành Phong mà nói lại dài như một thế kỷ, ôm chặt lấy Trương Huyền, cảm giác tim cậu đang đập, chỉ có như vậy anh mới có thể an tâm nói với chính mình, Trương Huyền giờ phút này đang ở ngay bên cạnh anh.

“Dựa vào anh cứu tôi, tôi đã sớm luân hồi mấy đời . . . . . .”

Trương Huyền còn chưa nói dứt lời, liền phát hiện môi nóng lên, bị Niếp Hành Phong cúi người dùng sức hôn lấy, nhiệt liệt mà vội vàng, bắt được xong liền không chịu thả, tựa hồ là đang xác nhận sự tồn tại của cậu.

“Chủ tịch, thật là nhiệt tình a.”

Trương Huyền cười nhẹ, Niếp Hành Phong cũng cười , “Chỉ đối với cậu thôi.”

“A!”

Tiếng thét chói tai sát phong cảnh cắt đứt cảm giác đắm chìm trong nụ hôn nồng nhiệt của hai người, tiếp theo đó là tiếng huýt sáo vui vẻ, Niếp Hành Phong lưu luyến buông Trương Huyền ra, ngẩng đầu, thấy Giang Sanh và Tiêu Vũ đều đã tỉnh, nhìn bọn họ hôn nhau, Tiêu Vũ sắc mặt tái nhợt, Giang Sanh vẻ mặt nghiền ngẫm.

“Tôi sớm nhìn ra hai người rất mờ ám, nguyên lai thật sự là một đôi, di, thật là im lặng, hình như tất cả đã kết thúc.”

“Có lẽ thật sự đã kế thúc.” Niếp Hành Phong nhìn khoang điều khiển một mảnh bừa bãi, nói.

Trần Dục ngã vào một chỗ cách bọn họ khá xa, tứ chi đều chặt đứt, đầu cơ hồ cũng bị cắt, lộ ra xương cổ làm cho người ta sợ hãi; những người khác mặc dù có bị thương, nhưng cũng không quá nặng, đám người lái tàu cũng tỉnh, bất quá thần trí tựa hồ còn bị vây trong trạng thái ngơ ngác, phó

https://thuviensach.vn

nhì thì hôn mê, Chu Lâm Lâm dựa vào ngồi ở bên tường, Niếp Hành Phong muốn hỏi cậu ta thế nào, đã thấy cậu ta đứng lên, chạy đi, nói: “Tôi đi nhìn xem mấy người trong câu lạc bộ thế nào.”

Chu Lâm Lâm không có việc gì, Niếp Hành Phong nhẹ nhàng thở ra, đoán rằng cảnh mình nhìn thấy cậu ta bị giết là ảo giác.

Tiêu Vũ tựa hồ còn chưa phục hồi tinh thần từ hiện trường đầy máu, sắc mặt trắng bệch, sau khi nhìn nhìn cảnh xung quanh thì thét chói tai, Trương Huyền đi đến trước mặt cô, vỗ vỗ nàng bả vai, “Tiểu thư, đừng kêu, trước hỗ trợ chăm sóc vị tiên sinh này một chút.”

Cậu chỉ chỉ phó nhì, Tiêu Vũ nói không nên lời nói, chỉ ngây ngốc gật đầu.

“Này. . . . . Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Thuyền trưởng ông ấy. . . . . .” Lái chính rốt cục tỉnh táo lại, nhìn đến thảm trạng trong khoang thuyền, run giọng đặt câu hỏi.

Một lời khó nói hết, Niếp Hành Phong không biết nên như thế nào giải thích, hỏi lại: “Các người hẳn là rõ ràng hơn chứ?”

Đám người lái thuyền đích thực là từng bị Trần Dục lợi dụ cùng uy hiếp, bất quá cũng không biết mục đích rời bến thực sự của ông ta, hiện tại đã biết rõ tính nghiêm trọng của việc này nên liền vội phân phó mọi người làm công việc của mình, vận hành khoang lái.

Thừa dịp mọi người bận rộn, Niếp Hành Phong hỏi Trương Huyền, “Sao cả người cậu lại ướt đẫm vậy?”

“Tôi bị Trần Dục bắt nhảy xuống biển, có thể không ướt được sao? May mà tôi thông minh, lại trèo lên, lại đây tìm anh.”

“Lúc cậu tới, có nhìn đến tôi rất điên cuồng hay không?”

https://thuviensach.vn

“Có a, còn là vì cứu tôi mà bùng nổ, đem quái vật cương thi giết chết, bất quá khí lực quá lớn, tôi cũng bị chấn đến hôn mê.” Trương Huyền cười khanh khách đáp lại, sau đó hỏi: “Sao vậy? Anh không nhớ rõ ?”

Niếp Hành Phong lắc đầu. Đoạn trí nhớ giết Trần Dục kia trống rỗng, hơn nữa sừng tê giác tàn nhẫn như vậy sao? Đem người ta xé xác, tuy rằng Trần Dục lúc ấy đã không còn có thể xem như con người, nhưng màn giết người máu me be bét như thế vẫn làm cho Niếp Hành Phong không thoải mái.

“Ôi trời, nơi này đã xảy ra chuyện gì?” Ngoài cửa vang lên một tiếng rống, là Ngụy Chính Nghĩa cùng Hoắc Ly chạy tới .

Trương Huyền tức giận trừng mắt liếc cậu ta một cái, “Tại sao sự thật lại giống như trong TV vậy chứ, đều là sự tình giải quyết xong rồi cảnh sát mới thu dọn?”

“Bởi vì TV chính là căn cứ theo sự thật mà diễn.” Hoắc Ly lửa cháy đổ thêm dầu.

Ngụy Chính Nghĩa vỗ nhè nhẹ đầu Hoắc Ly một chút, lại nhìn quét khoang điều khiển, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên thi thể Trần Dục, Nói: “Tàu biển chở khách xóc nảy lợi hại như vậy, tôi phải bảo vệ hành khách nên không đến được, bất quá thoạt nhìn mọi người hình như đã giải quyết xong vấn đề, chậc chậc, xuống tay thật tàn nhẫn mà, hy vọng sẽ không bị tố cáo là phòng vệ quá mức.”

Bác sĩ Đỗ đã nhận được điện thoại, nhanh chóng chạy tới giúp phó nhì băng bó miệng vết thương, thuận tiện nói cho Niếp Hành Phong Sở Ca đã tỉnh lại, nhưng còn Lục Bình vẫn đang hôn mê, Tả Thiên và Phùng Tình Tình đang chăm sóc anh ta.

Tàu biển chở khách đã đi ra khỏi vùng biển hẹp dài, lái chính chỉ huy thủy thủ kiểm tra các thiết bị trên tàu, không phát hiện ra tổn hại gì, dụng

https://thuviensach.vn

cụ hỏng hóc cũng đã khôi phục bình thường, xác chết của Trần Dục tạm thời bị bảo quản ở phòng đông lạnh, Ngụy Chính Nghĩa hướng dẫn nhân viên bảo vệ xử lý hiện trường, cũng may gió lốc vừa chấm dứt, đại bộ phận hành khách vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh nên không ai chú ý đến hiện trường đầy máu kia.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 9

Niếp Hành Phong ra khỏi khoang điều khiển, phía trước tia nắng ban mai ánh lên mờ nhạt, mặt biển trầm tĩnh, giống như màn nguy hiểm kinh tâm động phách tối hôm qua chỉ tồn tại ở trong trí nhớ của anh mà thôi.

“A, máy ảnh của tôi đâu? Có ai nhìn thấy không?”

Từ khoang điều khiển truyền ra tiếng kêu ầm ĩ của Giang Sanh, Niếp Hành Phong còn xem như không có nghe thấy, quay đầu nhìn Trương Huyền, mặt trời mới mọc chiếu vào trên gương mặt cậu, hiện lên một chút sắc vàng nhàn nhạt, Niếp Hành Phong trong lòng nóng lên tiến lên giữ chặt tay cậu, Trương Huyền quay đầu, hai người nhìn nhau cười.

“Niếp tiên sinh, này. . . . . Cho anh.” Tiêu Vũ đuổi theo ra, nhìn thấy động tác tình cảm của hai người, cô hơi hơi do dự một chút, đem cây súng kia đưa cho Niếp Hành Phong.

Trương Huyền giành trước tiếp nhận, nói tiếng cảm ơn, Tiêu Vũ có chút xấu hổ, nhưng vẫn là mỉm cười đáp lại.

Trên đường quay về phòng nghỉ, Trương Huyền nhìn băng đạn, kêu lên: “Tôi chỉ dùng một viên, còn lại đều bị Trần Dục bắn sạch, xem ra đồ đệ lại phải viết báo cáo rồi.”

Súng cầm còn chưa nóng tay, đã bị Niếp Hành Phong lấy mất, “Đừng đùa, đây là súng của cảnh sát, để lát nữa tôi trả lại cho Ngụy Chính Nghĩa.”

https://thuviensach.vn

“Cũng không có đạn, để cho tôi sờ cho đã nghiền một chút.”

“Thứ cậu nên sờ hắn là bùa chú gì đó, như vậy nhìn sẽ oai hơn đấy.”

Trở lại khách phòng, Trương Huyền chạy tới tắm trước, toàn thân đều ướt đẫm, mang theo mùi mặn đặc trưng của nước biển, nước xối xuống từ vòi hoa sen, cậu nhìn tấm gương hơi nước mờ mịt trước mặt, tâm thần hơi hơi hoảng hốt.

Cửa phòng tắm bị đẩy ra, Niếp Hành Phong cũng đi vào, Trương Huyền quay lại, cười nói: “Muốn cùng tôi tắm “uyên ương dục” sao?”

Niếp Hành Phong không trả lời, chính là từ phía sau ôm chặt lấy, đầu tựa vào trên vai cậu, hít sâu một hơi, thì thào nói: “Tối hôm qua tôi ly hồn, nhìn thấy có người vẫn dùng gậy sắt đánh cậu, tôi rất muốn cứu nhưng làm thế nào cũng không tìm thấy cậu ở đâu cả. . . . . .”

Nhìn không thấy biểu tình của Trương Huyền, chỉ cảm thấy thân thể cậu hơi hơi cứng đờ rồi lập tức vỗ vỗ cánh tay của anh, cười an ủi: “Tha thứ cho anh lần này, lần sau nhớ rõ nhất định phải đúng lúc tới cứu tôi đấy, anh chàng đẹp trai.”

Niếp Hành Phong quay người Trương Huyền lại, nhìn thẳng cậu, hỏi: “Nói cho tôi biết, là ai tấn công cậu?” Trương Huyền không có việc gì không phải là cậu không hề bị thương, cái kẻ dám làm cậu, Niếp Hành Phong nghĩ mình tuyệt đối không thể buông tha cho hắn.

Ai ngờ Trương Huyền lắc đầu, “Tôi không nhớ rõ, tôi từ phòng đông lạnh chạy ra, vốn muốn gọi người tới giúp đỡ, cũng không biết tại sao lại bị té xỉu, đến lúc tỉnh lại đã bị Trần Dục bắt được, anh không phải nhìn thấy có người đánh tôi sao? Không thấy rõ diện mạo của hắn à?”

Chăm chú nhìn đôi mắt xanh như nước của Trương Huyền, Niếp Hành Phong chỉ đành uể oải thừa nhận có thể bởi vì bị đòn quá nghiêm trọng mà

https://thuviensach.vn

cậu đã quên mất đoạn trí nhớ kia.

“Chủ tịch anh lo lắng như vậy làm gì? Anh biết tôi là bất tử mà, vĩnh viễn sẽ không chết!” Nhìn đến trong mắt Niếp Hành Phong toát ra vẻ lo lắng, Trương Huyền nở nụ cười, tay quấn lên cổ anh, nhún người về phía trước, hôn lên môi anh.

“Trương Huyền. . . . . .”

Trương Huyền dùng hôn ngăn lại lời nói của Niếp Hành Phong, đầu lưỡi nhẹ nhàng quấn lấy, nhu thuận vuốt ve lưỡi anh, khiêu khích mọi giác quan của anh, nước nóng rơi xuống, bao quanh lấy hai người đang dịu dàng ôm chặt nhau.

“Anh không biết là chiến đấu quyết liệt qua đi hắn là đến cảnh tình cảm mãnh liệt để giải thoát khỏi mỏi mệt sao?” Trương Huyền mỉm cười nói.

Lưỡi mềm mại rời khỏi môi Niếp Hành Phong, chuyển sang đến bên tai anh, cuốn lấy vành tai nhẹ nhàng liếm, giọng nói lẫn ở trong hơi nước phát ra âm thanh từ tính dễ nghe, từng chút từng chút kích thích anh.

“Trên người anh có rất nhiều vết thương. . . . . .”

Niếp Hành Phong trên người không hề ít chỗ bị thương, đều là do đánh nhau với Trần Dục lưu lại, miệng vết thương trên vai trái là nặng nhất, thâm thành một mảng lớn. Nhìn đến vết thương này, Trương Huyền nhíu mày, cúi đầu nhẹ nhàng liếm lên miệng vết thương, dưới sự khiêu khích của chiếc lưỡi mềm mại vết thương khẽ nhói đau một chút, luồng nhiệt tùy theo sự di chuyển của lưỡi nháy mắt lan tràn toàn thân.

“Cậu đang khiêu khích tôi.” Giọng nói của Niếp Hành Phong có chút khàn khàn, rất ít khi thấy Trương Huyền nhiệt tình như vậy, anh nhìn cặp mắt xanh kia, nghĩ muốn đọc hiểu mục đích của cậu, nhưng phần tỉnh táo

https://thuviensach.vn

còn lại nháy mắt đã đình trệ trước thế tấn công nhiệt tình của Trương Huyền.

Trương Huyền hơi hơi nâng mi mắt lên, trong đôi mắt xanh thẳm xẹt qua ánh vàng nhàn nhạt, mỉm cười nói: “Tôi mà muốn khiêu khích một người, cũng phải nhìn xem người ấy có đáng giá tôi làm như vậy hay không đấy!”

Tiếng nói từ tính mà mị hoặc, đôi mắt mang sắc lam mềm mại như sắc màu trên đồ sứ, vuốt ve người yêu trong lòng, Niếp Hành Phong cảm thấy chính mình đang chìm trong một cảm giác say mê, là cảm giác anh vẫn một mực theo đuổi.

Cúi người ngậm lấy một bên đầu nhũ của Trương Huyền, vừa lòng nghe cậu phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ, tay dịu dàng di chuyển trên cơ thể cậu, vuốt phẳng vùng mẫn cảm phía sau lưng cậu, sau đó lưu tuyến trượt xuống chỗ bí mật ở sâu bên dưới, chậm rãi đâm vào thăm dò.

“Ưm. . . . . ”

Nội bích đột nhiên bị ngón tay mát lạnh chạm vào, Trương Huyền nhịn không được kêu khẽ một tiếng, trừng mắt nhìn Niếp Hành Phong một cái, tựa hồ là oán trách anh thô lỗ, nhưng mắt xanh ươn ướt ngân ngấn nước đem oán khí tự động chuyển hóa thành khiêu khích, làm cho Niếp Hành Phong càng nhịn không được, rút ngón tay ra, ngược lại dùng cánh tay nâng chân cậu lên, đem dục vọng từ từ đi vào, Trương Huyền bị anh đẩy người dán lên vách tường trên phòng tắm.

Niếp Hành Phong cử động thắt lưng, làm cho Trương Huyền run rẩy theo nhịp, đồng thời tay cũng đặt lên phân thân của cậu xoa nắn vuốt ve, kích thích lên những điểm mẫn cảm của cậu, trong lúc giao hợp hai người một lần nữa hôn đối phương, vừa phát tiết tình cảm mãnh liệt vừa cực lực đòi hỏi đối phương đáp trả. Sáng sớm là khoảng thời gian đàn ông hứng khởi nhất, chỉ chốc lát sau hai người đã cùng đạt tới cao trào, giống như những

https://thuviensach.vn

lúc trước, Niếp Hành Phong đem toàn bộ nhiệt tình rót vào trong cơ thể Trương Huyền xong mới chịu rút ra.

Trương Huyền tựa vào trên vách tường, hai tròng mắt khép hờ, nhiệt tình qua đi lưu lại hai má ủng đỏ, da thịt ở dưới đèn hiện ra vẻ tái nhợt như bị bệnh, nghĩ đến từ khi lên thuyền thân thể cậu vẫn mãi không tốt, Niếp Hành Phong trong lòng dâng lên áy náy, kéo vào cậu trong lòng, nói: “Thực xin lỗi, vừa rồi tôi quá hấp tấp.”

“Không sao, ôm tôi lên giường đi, nghỉ ngơi một lát là sẽ lập tức không có việc gì .”

Này vừa nghỉ ngơi chính là đến tận giữa trưa, cho đến khi tiếng chuông điện thoại inh ỏi làm Niếp Hành Phong tỉnh giấc, mơ mơ màng màng chạm vào di động, bật nghe xong mới biết được là ông nội Niếp Dực.

Ngày hôm qua sau khi điện thoại bị ngắt liên lạc thì gọi lại kiểu gì cũng không được, Niếp Dực biết đã xảy ra chuyện, sau khi tín hiệu bình thường ông liền gọi điện cho Tiểu Ly, nghe kể xong mới biết đại khái chân tướng sự việc, nhưng di động của Niếp Hành Phong mãi mà vẫn không có ai nghe máy. Kỳ thật Niếp Hành Phong không phải không nghe, mà là ngủ quá say, không có nghe thấy.

“Ông nghe nói Trương Huyền sau khi lên thuyền vẫn không được thoải mái, thằng bé không sao chứ?” Niếp Dực rất thích Trương Huyền, hỏi thăm cậu trước.

Niếp Hành Phong nhìn xem Trương Huyền, cậu cũng đã tỉnh, mắt xanh sáng loáng, thoạt nhìn rất có tinh thần.

Thấy là điện thoại của Niếp Dực, Trương Huyền liền đoạt lấy di động, nói: “Cám ơn ông nội quan tâm, cháu không sao, ông ở Australia chơi có vui không? Khi nào thì trở về? Đừng quên mang nhiều quà. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Giọng nói của cậu hơi hơi khàn khàn, lộ ra sự mệt mỏi cố hữu sau hoan tình, Niếp Hành Phong sợ tới mức vội đoạt lại di động, nói: “Mọi chuyện đã giải quyết xong, bọn cháu không có việc gì.”

Đối diện truyền đến tiếng cười lạnh của Niếp Dực: “Xem ra không chỉ là không sao mà có vẻ còn rất vui vẻ nhỉ, hoá ra là ông lo lắng hơi quá.”

Niếp Hành Phong cười gượng hai tiếng, đổi đề tài, “Ông nội, khế ước ngày hôm qua ông nói có phải là lấy chính người nhà mình làm tế phẩm hay không?”

“Phải” trầm mặc một chút, Niếp Dực đáp lại: “Ta nghĩ năm đó bọn họ hẳn là đã ký phần khế ước kia, bởi vì sau khi rời khỏi đảo Kim Ngân không lâu ba gia đình bọn họ đều có người thân qua đời, Trần gia là đứa con cả của Trần Đạc, Bạch gia là một người vợ lẽ của Bạch Triết, mà Sở gia là đứa con mới sinh ra không lâu của Sở Chính Nam.”

Niếp Dực tựa hồ không muốn nói, nói ra vài câu này xong liền tính ngắt điện thoại, Niếp Hành Phong vội gọi ông, “Ông nội!”

“Sao vậy?”

“Không có gì, cháu chỉ muốn nói người Niếp gia chúng ta sẽ không ngu ngốc như vậy đi theo ma quỷ ký khế ước, nhân định thắng thiên, không phải sao?”

Niếp Dực nở nụ cười, giọng điệu trở nên thoải mái, “Xú tiểu tử, cháu hiểu được là tốt rồi.”

Vừa ngắt điện thoại, Trương Huyền liền hỏi: “Khế ước gì thế?”

Niếp Hành Phong đem chuyện khế ước hải thần giải thích một lần, nghĩ thầm rằng chính mình ngày hôm qua thật sự là bị quỷ mê hoặc, nhưng lại

https://thuviensach.vn

có thể hoài nghi ông nội cũng tham gia khế ước. Cha mẹ mất là chuyện xảy ra sau vụ khủng hoảng kinh tế, căn bản không liên quan gì đến ông nội.

Trương Huyền gọi điện thoại kêu cơm trưa, ngủ một giấc, tinh thần cậu hoàn toàn khôi phục , Niếp Hành Phong lên mạng, nhìn đến cả bàn ăn đầy ắp đồ ăn, không khỏi nhíu mày, “Cậu ăn nổi sao? Thân thể vừa tốt lên, đừng ăn loại cơm Tây không hợp khẩu vị này.”

“Ăn không hết, bất quá nhìn qua cho đã nghiện là được rồi, tôi đã gọi điện thoại kêu tiểu hồ ly đến đây, để bọn họ cùng giải quyết.”

Hoắc Ly cùng Tiểu Bạch rất nhanh đã tới, ba người ngồi xuống ăn cơm, thấy Niếp Hành Phong vẫn còn ngồi xem máy tính, Trương Huyền hỏi: “Anh tra tìm cái gì vậy?”

“Tùy tiện nhìn xem một chút, vừa vặn nhìn thấy một tin tức rất kỳ quái.”

Là báo tang vào nửa tháng trước về việc qua đời của vợ Sở Chính Nam, chết là vì do thiếu máu đầu choáng váng nên trượt chân ngã xuống lầu, trước khi tế sống lại phát sinh chuyện này, làm cho người ta cảm thấy cũng thật là quá mức trùng hợp.

Mặt khác, Niếp Hành Phong còn tìm đến một ít tư liệu có liên quan đến ba nhà Trần Sở Bạch. Đúng như lời Niếp Dực nói, việc kinh doanh của ba nhà bọn họ không có bị cơn khủng hoảng kinh tế lần đó càn quét, mà quỷ dị là không ngừng lên cao, bị các học giả kinh tế công bố là kỳ tích thương giới, hơn nữa ở cùng thời kì bọn họ đều có người nhà qua đời, cho nên, hai mươi năm sau, khi công việc kinh doanh lại suy tàn, bọn họ lại ăn nhịp với nhau, cùng phát rồ lên kế hoạch tiếp tục cùng hải thần định khế, ba quan tài gỗ kia chính là chuẩn bị cho người chết.

Lần này người Sở Chính Nam chọn chính là Sở Ca, Bạch Tiên Khải chọn Tiêu Vũ, bọn họ cũng không là nhân vật trọng yếu trong gia tộc, hơn nữa lấy danh nghĩa kết thân để che đậy, cho dù gặp chuyện không may, cũng

https://thuviensach.vn

không ai hoài nghi, còn Trần Đạc lại là ông già mang bệnh tật, ông ta chết càng không làm cho người ngoài chú ý.

Chính là bởi vì bệnh tình Trần Đạc chuyển biến xấu, bọn họ không có thời gian đi trước tìm hải thần, chỉ có thể dùng tàu biển chở khách ra biển làm cơ hội để mang Trần Đạc cùng đi đảo Kim Ngân, vì sợ ông ta chết trên đường nên dùng các loại thủ đoạn để kéo dài sinh mệnh của ông ta, tình trạng cứng ngắc người của ông ta hẳn là do sử dụng thuốc quá liều nên sinh ra tác dụng phụ. Tuy rằng có thể nói Trần Đạc là tự làm tự chịu, nhưng việc làm của Trần Dục vẫn khiến cho Niếp Hành Phong không rét mà run, anh không thể tưởng tượng được một người vì giàu sang mà tàn nhẫn đến mức ngay cả người thân của mình cũng có thể thương tổn.

“Những người này thật đúng là phát rồ.”

Hoắc Ly nghe xong Niếp Hành Phong kể lại, hợp thời phát biểu cảm thán, Trương Huyền xì một tiếng, “Chỉ có thể nói nhân loại thật ngu xuẩn, trên đời này làm gì có cơm trưa miễn phí?”

“Chính là có bữa tối miễn phí a, Giang Sanh nói đêm nay trên tàu biển chở khách có mở party, hai người có muốn tham gia hay không?”

Nhóm lái tàu đã đem sự cố của tàu biển chở khách cùng chuyện của Trần Dục báo lại cho công ty, Tàu Thiên Dương đang ở trên đường quay về địa điểm xuất phát, vì danh dự của công ty, tập đoàn Vạn Hoa đã quyết định miễn phí phục vụ toàn bộ hành trình du lịch lần này.

“Muốn!” Trương Huyền đối với hai chữ miễn phí luôn luôn không sức chống cự , vội vàng gật đầu đáp ứng: “Thuận tiện đi sòng bạc thử vận may xem sao, chủ tịch thích nhất, có phải hay không?”

Hoắc Ly và Tiểu Bạch đồng thời cùng quay đầu xem Niếp Hành Phong, anh hết sức bình tĩnh ngồi ở chỗ kia, dùng trầm mặc để đáp lại.

https://thuviensach.vn

Đến tiệc tối, lái chính thay thế thuyền trưởng, đọc diễn văn giải thích nói tàu biển chở khách vì tối hôm qua gió lốc xảy ra nên xuất hiện vài trục trặc nhỏ, vì an toàn tạm thời trở về địa điểm xuất phát, sau khi nghe nói toàn bộ hành trình là miễn phí, khách du lịch đại khái cũng không có gì dị nghị. Phó nhì cùng Lục Bình còn có một ít hành khách bị thương trong sự kiện biển động hôm qua đã được trực thăng cứu viện đưa đến bệnh viện; Bạch Tiên Khải vì kinh hách quá độ mà thần trí dại ra, bác sĩ Đỗ kiểm tra xong nói ông ta tinh thần không ổn định, không thể lên máy bay, cho nên vẫn là lựa chọn để ông ta cùng đi thuyền trở về địa điểm xuất phát.

Các thành viên của câu lạc bộ tâm linh cũng tham gia yến hội, bất quá bọn họ thoạt nhìn tựa hồ không có tinh thần, chỉ có Chu Lâm Lâm khi nhìn thấy Niếp Hành Phong liền hướng anh nhiệt tình ngoắc.

Niếp Hành Phong đang muốn lại đó chào hỏi, đột nhiên nghĩ đến cái gì nên dừng bước, rồi mỉm cười để đáp lại, nhìn đám người trẻ tuổi ở xa xa kia, nhẹ nhàng nói: “Đi một ngày đàng học một sàng khôn, hy vọng bọn họ có thể thông qua chuyện này mà trưởng thành hơn, nhất là Sở Ca.”

Ai lại nghĩ rằng vì tài phú thân nhân sẽ xuống tay với mình? Việc Sở Chính Nam làm đã dạy cho bọn họ một khoá giáo dục xã hội rất sâu sắc – cuộc sống sẽ không vĩnh viễn tốt đẹp, còn hơn cả thần ma quỷ quái mà bọn họ nghiên cứu, lòng người có lẽ càng đáng sợ.

“Ầy.” Lời cảm thán thật là tẻ nhạt, Trương Huyền chạy tới chọn món mình thích, đem lời nói của Niếp Hành Phong quăng qua một bên.

“Tiểu Ly. . . . . .” Niếp Hành Phong chuyển mắt, phát hiện Hoắc Ly mang theo Tiểu Bạch chạy tới cùng Giang Sanh học nhảy điệu clacket, thật không hiểu là chính mình tình cảm quá phong phú, hay là hai huynh đệ nhà này thần kinh quá thô.

https://thuviensach.vn

Nhạc khúc du dương vang lên, vũ hội bắt đầu, một ly rượu nho đưa tới trước mặt Niếp Hành Phong, là Tả Thiên, anh ta một thân âu phục trắng, khí độ tao nhã, hoàn toàn không có một chút liên hệ gì đến danh hiệu thám tử tư.

“Sao lại không đi khiêu vũ?”

“Bạn nhảy của tôi đang bận.” Nhìn thấy Trương Huyền đang ở xa xa cẩn thận chọn món, Niếp Hành Phong mỉm cười, hỏi lại: “Anh hình như cũng rất nhàn nhã, không vội đi tìm người đã thuê anh sao?”

Tả Thiên nhún nhún vai, “Tôi không tính toán tìm hắn, dù sao mọi chuyện đã được giải quyết, thù lao hắn cũng đã trả cho tôi rồi.”

Nhiệm vụ của anh là sưu tập tư liệu phạm tội của ba nhà Trần Sở Bạch, cũng thu thập được không ít thông tin, bất quá trong ba người này đã có hai người tử vong, một người thành người liệt nữa người, anh nghĩ cho dù không có tư liệu, người thuê cũng có thể rất vừa lòng.

“Bạch tiểu thư cũng tới tham gia vũ hội, xem ra lão già kia bệnh tình cũng không phải quá nặng.” Nhìn đến Tiêu Vũ mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen xuất hiện, Tả Thiên cười nói.

Tiêu Vũ tựa hồ rất chăm chút trang điểm và chọn trang phục, lễ phục dạ hội mềm mại uốn lượn theo đường cong thân thể của cô ta đến mức yểu điệu, tóc dài bối tròn lên, tăng thêm vẻ thành thục của phụ nữ, cô đứng trong đám người chần chừ trong chốc lát, phát hiện Niếp Hành Phong, mỉm cười đi về phía anh.

“Tiểu thư, đêm nay cô thật xinh đẹp.” Tả Thiên hợp thời khen ngợi.

“Cám ơn.” Tiêu Vũ lực chú ý rõ ràng đặt ở trên người Niếp Hành Phong, đối với lời bắt chuyện của Tả Thiên chỉ là theo lễ phép đáp lại, lại hỏi Niếp Hành Phong, “Thương thế của anh thế nào ?”

https://thuviensach.vn

“Chỉ là vết thương nhỏ, không việc gì.” Những vết thương khác đã sớm biến mất sau khi được Trương Huyền hôn nhẹ, Niếp Hành Phong vẫn là lần đầu tiên thấy Trương Huyền dùng hôn để chữa thương, nói thực ra, phương pháp kia thật đúng là khiêu khích.

“Ông nội cô đã đỡ chưa?”

“Không tốt lắm, cha tôi đang chăm sóc cho ông ấy.” Tiêu Vũ nói được rất bình thản, cô vốn vẫn ở riêng, cảm tình với người nhà họ Bạch cũng không sâu sắc, Bạch Tiên Khải bệnh nặng không có ảnh hưởng quá lớn đến cô.

Cô nhìn Niếp Hành Phong, trên mặt hiện lên nụ cười, hơi ngượng ngùng hỏi: “Niếp tiên sinh, tôi có thể mời anh nhảy một điệu không?”

“Thật xin lỗi, tiểu thư, tôi đã có vương tử rồi.”

Niếp Hành Phong đem cốc rượu đặt lên trên bàn, nho nhã lễ độ cáo từ rời đi. Thấy Tiêu Vũ si ngốc nhìn bóng dáng anh, Tả Thiên nhún nhún vai, thực rõ ràng là cô hoa rơi cố ý, người ta nước chảy vô tình, cơ hội tốt có thể nào buông tha, vì thế tự đề cử mình: “Tiểu thư, tôi cũng không tồi đâu, không bằng suy nghĩ một chút đi?”

Rất không may bị phớt lờ, Tiêu Vũ cắn chặt môi dưới, không nói nữa, xoay người cũng không quay đầu lại tiêu sái đi ra ngoài.

Niếp Hành Phong đi đến bên cạnh Trương Huyền, với tay đem khay ăn cậu cầm trong tay đặt sang một bên, mỉm cười hỏi: “Xin hỏi tôi có thể may mắn mời cậu nhảy một điệu không, vương tử?”

Ánh mắt Trương Huyền lưu luyến từ chỗ thức ăn rồi quay lại, mỉm cười: “Không thành vấn đề, anh chàng đẹp trai.”

https://thuviensach.vn

Âm nhạc chuyển sang vũ khúc xã giao tao nhã nhẹ nhàng, Niếp Hành Phong ôm lấy thắt lưng Trương Huyền lên sàn nhảy, Trương Huyền cũng không giỏi khiêu vũ cho lắm, chỉ trông vào vào sự dẫn dắt của Niếp Hành Phong.

Hai người chậm rãi nhảy, Trương Huyền đột nhiên thấp giọng hỏi: “Anh không biết là hai nam nhân cùng nhau khiêu vũ rất là kỳ quái sao? Nhìn xem sắc mặt những người xung quang chúng ta là biết.”

“Tôi tại sao phải xem sắc mặt của họ?” Niếp Hành Phong hỏi lại: “Luôn luôn đều là người khác xem sắc mặt tôi thế nào.”

Trương Huyền cười rộ lên, “Chủ tịch, tôi phát hiện tôi có điểm yêu anh mất rồi.”

“Nghe ý tứ của cậu giống như là trước đây không có yêu tôi?”

“Trước kia cũng yêu a, bất quá càng yêu tiền của anh hơn.”

A, lời này thật đúng là giọng điệu của Trương Huyền, Niếp Hành Phong nén giận hỏi: “Vậy bây giờ thì sao?”

Trương Huyền thật đúng là còn tập trung suy nghĩ, sau đó nói: “Đương nhiên là anh!”

Này coi như không tồi. . . . . .

“Không có anh, lấy tiền đâu ra?”

Tính nhẫn nại nháy mắt cuồn cuộn như nước sông Trường Giang, nụ cười trên mặt Niếp Hành Phong bắt đầu dữ tợn, “Vậy cậu rốt cuộc yêu tôi đến cỡ nào?”

“Vậy thì phải nhìn xem gia sản của anh là bao nhiêu, ôi. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Mu bàn chân bị người ta hung hăng dẫm, Trương Huyền đau đến mức suýt chút nữa nhảy dựng lên, ngẩng đầu nhìn Niếp Hành Phong, anh vẫn mang vẻ mặt vân đạm phong khinh.

“Thật xin lỗi, không cẩn thận nhảy sai bước.”

Là cố ý đi? Bất quá cậu thích xem bộ dáng bị mình làm cho tức giận đến dựng lông của chiêu tài miêu. Trương Huyền mắt xanh hiện lên nét cười, “Không sao, dù sao tôi cũng thường xuyên bước sai.”

Nhấc chân hung hăng đạp, Niếp Hành Phong sớm có phòng bị, một động tác quay về là thoải mái thoát ra, khiêu vũ anh đã nhảy mười mấy năm, nghĩ muốn chơi cùng anh, Trương Huyền còn quá kém.

Càng đạp càng thất bại, Trương Huyền đành từ bỏ trò chơi ấu trĩ này, chuyển sang đề tài thực tế, “Nói thật, chủ tịch, nếu anh cân nhắc đem tất cả cổ phần công ty dưới danh nghĩa của anh cho tôi, tôi sẽ suy xét giao trái tim cho anh.”

“Một lời đã định!” Niếp Hành Phong cảm thấy được đề nghị này không tồi, đáp ứng thật sự rất thoải mái, “Tất cả đều cho cậu, dù sao cậu cũng là của tôi!”

“Chủ tịch, anh quả nhiên rất âm hiểm!”

“Quá khen.”

“Làm ơn đi, tôi không phải là đang khen anh. . . . . .”

“Tiểu Bạch, ngươi nói đại ca và Niếp đại ca hai người bọn họ có phải ngọt ngào đến phát ngán hay không?”

Hoắc Ly không thích khiêu vũ, học xong điệu nhảy clacket thì bỏ chạy ra khỏi sàn nhảy để nghỉ ngơi, trên chiếc bàn trước mắt đặt đầy các loại điểm

https://thuviensach.vn

tâm rượu ngon, đều là nó tự lấy cho mình, vừa ăn vừa xem Trương Huyền và Niếp Hành Phong.

“Không có, nhưng lại cảm thấy Trương Huyền có chút khác thường.”

“Đại ca tinh thần rất không tồi.” Hoắc Ly không có nghe hiểu được.

“Có lẽ là ta nghĩ nhiều .” Cứ cảm thấy Trương Huyền không giống như lúc trước, nhưng không giống chỗ nào lại không nói rõ được, Tiểu Bạch lúc lắc cái lổ tai, nhìn thấy hai người thân mật trên sàn nhảy, nó đem đáp án quy kết là giác quan thứ sáu của bản thân có vấn đề.

Nhảy xong một khúc, Niếp Hành Phong vàTrương Huyền trở lại chỗ ngồi, bỗng nhiên nhìn thấy ông già tóc bạc kia ngồi ở cách đó không xa, vội đi tới.

Ông lão đang uống trà một mình, nhìn đến Niếp Hành Phong, mỉm cười ra hiệu mời anh ngồi, Niếp Hành Phong ngồi xuống, nói: “Cám ơn ông đã bảo Tả Thiên giải vây cho chúng tôi.”

Anh kỳ thật chỉ là đoán, cũng không quá nắm chắc, ông lão lại nhướn mày một chút, cười nói: “Ánh mắt của cậu so với chính quy trinh thám như Tả Thiên còn lợi hại hơn, làm sao mà biết được?”

“Tay của ông. Ông hẳn là không có già như vậy.” Mu bàn tay ông lão tuy có nếp nhăn, nhưng so với tuổi này mà nói thì làn da vẫn là rất bóng loáng .

“Bởi vì đóng vai người già là sẽ không dễ dàng bị phát hiện.” Người đó giảo hoạt nháy mắt mấy cái, “Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.”

Hai người rời khỏi đại sảnh, Trương Huyền và Hoắc Ly cũng đi theo. Đi lên boong tàu, người đàn ông đó lấy tóc giả hoa râm trên đầu xuống, lại dùng khăn ướt xoa xoa trên mặt một hồi, lộ ra khuôn mặt tuấn lãng, Hoắc Ly kìm lòng không đậu nói: “Chậc chậc, thuật dịch dung thời hiện đại nha.”

https://thuviensach.vn

Người đàn ông cười nói: “Chỉ là bọt cao su mà thôi.”

Sau khi khôi phục nguyên trạng, ánh mắt ôn hòa trở nên sắc bén, gậy chống cũng ném đi, lộ ra khí phách uy nghiêm vốn có, xem tuổi bất quá chỉ hơn ba mươi.

“Là ai vậy?” Trương Huyền hỏi Niếp Hành Phong.

“Trình Duệ, em trai của vợ Sở Chính Nam.”

Trình gia là trụ cột vững chắc trong giới thời trang, Sở gia có thể đứng vững trong ngành sản xuất thời trang lâu như vậy, có liên quan rất lớn đến Trình gia. Trình Duệ là đứa con trai đầu của Trình gia, cũng là người quyết đoán nhất, Niếp Hành Phong từng cùng anh ta tiếp xúc qua vài lần, bất quá như thế nào cũng không ngờ tới chính là anh ta.

“Báo tin giả cho cảnh sát cũng là anh?”

Trình Duệ mỉm cười, không có trực tiếp trả lời, chỉ nói: “Tôi biết chị tôi chết không phải đơn giản như vậy, cho nên bắt đầu điều tra Sở Chính Nam, sau lại phát hiện bí mật của bọn họ. Tôi sợ Tả Thiên một mình ứng phó không nổi, nếu sớm biết rằng các cậu sẽ đến, tôi sẽ không làm điều thừa như thế.”

“Anh hoài nghi Sở Chính Nam giết chị anh? Nghe nói vợ chồng bọn họ quan hệ vẫn tốt lắm.” Niếp Hành Phong hỏi. Sát hại vợ đối với Sở Chính Nam một chút ưu đãi cũng không có, dù sao ông ta còn cần Trình gia viện trợ.

“Chủ tịch tôi khuyên anh nên xem nhiều phim trinh thám một chút, có trợ giúp đề cao IQ.” Trương Huyền cười nhạt, “Nhớ kỹ: khi có một trong hai vợ chồng tự nhiên tử vong, đối tượng đáng nghi nhất chính là vợ hoặc chồng, tài sản, nhân tình đều có thể trở thành động cơ.”

https://thuviensach.vn

“Cũng không phải” Trình Duệ lắc đầu, “Động cơ giết người của ông ta là bởi vì chị tôi đã biết việc hai mươi năm trước ông ta dùng chính con ruột của mình làm tế phẩm.”

Có thể là khi Sở Chính Nam thương lượng với đám người Trần Dục bị vợ vô tình nghe được, bà khiếp sợ gọi điện thoại cho Trình Duệ, đáng tiếc lúc ấy Trình Duệ không ở, chỉ nghe được tin nhắn lại, nói phát hiện năm đó đứa con không phải là bị bệnh chết, mà là có nguyên nhân khác, còn nói hôm sau sẽ đi tìm anh nói chuyện, mà tối hôm đó anh liền nhận được tin tức chị gái trượt chân ngã lầu.

“Sở Chính Nam vì thân phận địa vị mà ngay cả con ruột cũng giết, quả thực ngay cả súc sinh cũng không bằng!” Trình Duệ oán hận nói.

Năm đó Sở Chính Nam lựa chọn đứa con làm tế phẩm, ngoại trừ việc trẻ con chết sẽ không bị người khác hoài nghi, cũng là vì không nghĩ mất đi chỗ dựa vững chắc bên nhà vợ. Mấy năm nay Trình gia chiếu cố không ít cho ông ta, ông ta lại vẫn chưa thấy đủ, lại dùng mạng người thân để giao dịch với ma quỷ, Trình Duệ cảm thấy cái chết với ông ta mà nói thật sự là quá tiện nghi .

“Không nên vũ nhục súc sinh, động vật chúng ta cũng biết ‘hổ cũng không ăn thịt con’ nha!” Tiểu hồ ly cực lực sửa lại làm cho mọi người trừng mắt, may mà Trình Duệ xúc động phẫn nộ nên không chú ý tới.

Tiếng bước chân vang lên, Hướng Văn từ đối diện hoang mang rối loạn chạy tới, nhìn thấy bọn họ, vội hỏi: “Ai biết vị cảnh sát kia hiện tại ở đâu không?”

Ngụy Chính Nghĩa có thể còn bận vui vẻ ở bên trong, Niếp Hành Phong hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi tôi đi đưa rượu, nhìn thấy Tiêu tiểu thư bị người bắt đi, tôi không đuổi theo kịp, cho nên lại đây gọi người.”

https://thuviensach.vn

Nghe ra tính nghiêm trọng của sự việc, Niếp Hành Phong vội gọi điện thoại báo cho Ngụy Chính Nghĩa, lại nói với Hướng Văn: “Mau dẫn chúng tôi đi.”

Mọi người theo Hướng Văn chạy xuống boong tàu bên dưới, tất cả mọi người đều tham gia tiệc đêm nên tầng một này có vẻ rất yên tĩnh, Hướng Văn chỉ vào mạn thuyền bên phải nói: “Tiêu tiểu thư chính là bị người bắt đi đến bên kia.”

Ngụy Chính Nghĩa vội vàng chạy tới, nghe Hướng Văn kể lại xong, nói: “Chúng ta lập tức phân công nhau tìm.”

“Có lẽ tôi biết cô ta bị bắt đi nơi nào.” Trình Duệ nói.

Nơi Trình Duệ mang mọi người đến chính là la bàn trên boong tàu, cũng là đỉnh boong tàu của tàu biển chở khách, chỗ này là nơi để các loại vệ tinh bắt sóng cũng là nơi cung cấp nguồn điện cho tàu, rộng rãi to lớn, trừ lúc bắt đầu khởi hành ra, bình thường không có người đến. Trình Duệ theo tư liệu Tả Thiên cung cấp biết được Trần Dục bọn họ từng mấy lần đề cập qua la bàn boong tàu, cho nên khi nghe nói Tiêu Vũ bị bắt đi, liền nghĩ tới nơi đó trước tiên.

“Tế sống cần không gian rộng lớn, nơi đó là thích hợp nhất.” Trình Duệ nói.

Ngụy Chính Nghĩa nghe không hiểu, “Gà tây?”(Tế sống phiên âm là huójì , còn gà tây là huǒji nên bạn Nghĩa hiểu nhầm)

Vị cảnh sát bị phái tới điều tra tội phạm này thật là có đủ ngốc nghếch, Trình Duệ lười nhiều lời, chỉ nói: “Đi sẽ biết.”

Lối thoát hiểm trên la bàn boong tàu bị khóa, bất quá không làm khó được Trương Huyền, xoay vài cái liền đem khóa mở, Ngụy Chính Nghĩa ở

https://thuviensach.vn

bên cạnh nhìn mà líu lưỡi, “Sư phụ, người thật đúng là không gì làm không được a.”

Mọi người đi lên boong tàu, trên đỉnh boong rất sáng, trên mặt đất vẽ một hình tròn cổ quái rất lớn, bên trong vẽ nhiều đường giao nhau, điểm giao nhau có đặt mấy cây nến đang cháy, Tiêu Vũ bị trói tay ra sau lưng nằm ở giữa hình tròn, miệng bị dán lại, nhìn thấy bọn họ, lập tức vội vàng phát ra vài tiếng ưm ưm.

“Đáng chết, các ngươi nhanh như vậy đã chạy đến!” Bạch Tiên Khải hung tợn mắng.

Ông ta hoàn toàn khác hẳn với tình trạng dại ra lúc trước, ổn định đứng ở giữa hình tròn, thấy nghi thức bị cắt ngang nửa đường, mặt ông ta lộ vẻ dữ tợn, ngồi xổm xuống, dao trong tay để ở trên cổ Tiêu Vũ, nói với Bạch Tích đang đứng ở phía sau: “Đi ngăn cản bọn họ!”

“Cha. . . . . .”

“Phế vật, nhanh đi!”

Bị mắng chửi nhưng Bạch Tích vẫn không có cử động, ngược lại đem ánh mắt chuyển sang con gái. Ông bắt Tiêu Vũ đến đây đều là bị cha bức bách, hiện tại nhìn thấy nghi thức bị cản trở, trong lòng ngược lại cảm thấy thoải mái.

Trong nháy mắt mọi người đã xông tới, Bạch Tiên Khải cuống quít ép chặt con dao vào cổ Tiêu Vũ, quát: “Đều đứng lại, nếu không ta giết nó!”

“Lão già chết tiệt, loại uy hiếp này chỉ có thể tăng thêm hành vi phạm tội của ông mà thôi.” Ngụy Chính Nghĩa lấy súng ra nhắm về phía ông ta, trào phúng nói: “Xem ra nơi này phong thuỷ không tồi, không chỉ có thể trị tốt chứng si ngốc của ông, còn có thể chữa khỏi tật ở chân cho ông nhỉ.”

https://thuviensach.vn

“Ta lập tức sẽ thành công, tại sao các ngươi cứ muốn tới ngăn trở? Ngươi, ngươi, còn có ngươi!” Ánh mắt Bạch Tiên Khải dao động ở trên mỗi người, cuối cùng nhìn thẳng Niếp Hành Phong, phẫn nộ rống to: “Niếp gia các ngươi mấy năm nay muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, còn chưa đủ nở mày nở mặt sao? Tại sao không để yên cho người khác phất lên! ?”

“Nhà chúng tôi có được thành tựu như ngày hôm nay, là dựa vào dốc sức đổi lại, không giống ông, dùng tính mệnh người thân để giao dịch.”

“Ngươi có cái gì tư cách ở trong này giáo huấn ta? Ông nội ngươi cũng làm việc giống như vậy, a. . . . . .”

Lưỡi dao đột nhiên bị Bạch Tích từ phía sau lủi đi lên cầm lấy, Ngụy Chính Nghĩa nhân cơ hội tiến lên, đem Tiêu Vũ kéo sang một bên, thấy nghi thức thất bại trong gang tấc, trong mắt Bạch Tiên Khải lóe ra hào quang cuồng loạn, lớn tiếng tê rống: “Buông!”

“Cha, từ bỏ đi, tất cả đều đã kết thúc rồi. . . . . .”

“Không, sẽ không! Hải thần đã cam đoan chúng ta sinh thời gia tài thịnh vượng, như thế nào có thể chấm dứt? Chỉ cần có tế phẩm. . . . . .”

Máu từ lòng bàn tay Bạch Tích chảy xuống, Bạch Tiên Khải lại không chút nào để ý, dùng sức cướp đoạt dao, khí lực của ông ta đột nhiên trở nên vô cùng lớn, một cước đá văng con trai, dao giơ lên đâm về phía Tiêu Vũ, Ngụy Chính Nghĩa vội giơ súng lục lên, ai ngờ Bạch Tiên Khải vọt hai bước về phía trước, thân mình đột nhiên lắc lư, tay đặt lên ngực há to mồm thở dốc, rồi lập tức ngã xuống đất, sau khi run rẩy vài cái thì không thấy cử động nữa.

“Cha! Cha!” Bạch Tích nhào tới, vội vàng lục tìm trong túi áo, cũng kêu to: “Mau gọi bác sĩ đến, mau!”

https://thuviensach.vn

Bác sĩ Đỗ rất nhanh liền chạy đến, cấp cứu một phen xong thì hướng Bạch Tích lắc đầu, “Cực độ kích động dẫn đến suy tim, thật xin lỗi, Bạch tiên sinh, xin hãy nén bi thương.”

“Tự làm bậy, không thể sống!”

Trên đỉnh boong tàu rất nhanh vây đầy nhân viên bảo vệ, nhân viên chữa bệnh và chăm sóc, Trình Duệ không muốn lưu lại, nói một câu tạm biệt xong liền nghênh ngang mà đi, Niếp Hành Phong cũng rời đi theo. Khi đi xuống la bàn boong tàu, anh quay đầu nhìn, thấy Bạch Tích còn quỳ rạp trên mặt đất khóc lóc thảm thiết, Tiêu Vũ ở bên cạnh khuyên giải, trên mặt đất cái trận đồ hình tròn kia dưới ánh sáng trở nên thảm đạm, trông giống như một chiếc mặt nạ hề trong hài kịch.

“Chủ tịch, chúng ta đi sòng bạc chơi đi.”

Trương Huyền đối với sòng bạc trên tàu biển chở khách đúng là nhớ mãi không quên, nghe cậu than thở, Niếp Hành Phong liếc mắt nhìn lại. Người này thật đúng là sinh tử tùy tâm, mới vừa có người chết ở trước mặt bọn họ, cậu lại giống như nửa điểm cũng không bị ảnh hưởng đến.

“Làm sao vậy?”

Đối mặt với ánh mắt kỳ quái Trương Huyền, Niếp Hành Phong nở nụ cười, “Không có gì, đi thôi, tôi sẽ cùng cậu chơi suốt đêm.”

Mỗi người đều có con đường của mình phải đi, mà bọn họ cũng không cần thiết phiền não vì những người không liên quan, không phải sao?

Thừa dịp Trương Huyền cùng Hoắc Ly ở sòng bạc chơi bàn xoay, Niếp Hành Phong gọi điện thoại cho Ngụy Chính Nghĩa. Ngụy Chính Nghĩa đang tận trung với cương vị công tác ghi chép khẩu cung của Bạch Tích, thấy Niếp Hành Phong gọi, thở dài một hơi, “Chủ tịch, đừng nói với tôi là mọi người lại phát hiện ra nghi thức tôn giáo quái dị gì đó nữa nhé.”

https://thuviensach.vn

“Không phải, tôi là muốn cậu hỗ trợ điều tra một viêc.”

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 6

Chương 10

Hai ngày sau trôi qua thật sự yên bình, đêm trước ngày tàu biển chở khách cập cảng, Niếp Hành Phong bị Trương Huyền lôi kéo đi tham gia vũ hội ăn uống. Rượu nước miễn phí, Trương Huyền đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt đẹp như vậy, trái một ly phải một ly, rất nhanh liền say cuếnh choáng , Niếp Hành Phong bảo Hoắc Ly chăm sóc cậu, còn mình thì đi lên boong tàu.

Ttrên boong tàu rất lạnh, hành khách đều đi tham gia vũ hội, chỉ có một người đang tựa vào mép thuyền xem biển, tóc dài bay bay, là Tiêu Vũ.

Hai ngày này Niếp Hành Phong chỉ gặp Tiêu Vũ khi đi ăn cơm, vẻ mặt cô u buồn, khí sắc nhìn qua không được tốt lắm. Nhìn thấy Niếp Hành Phong, Tiêu Vũ cười cười: “Sao vậy? Không đi cùng với vương tử của anh sao?”

“Vương tử hiện tại có người khác, tôi tạm thời bị đá rồi.” Trương Huyền cùng bọn Tả Thiên, Giang Sanh uống đến vui vẻ, không thèm đếm xỉa gì tới mình.

Niếp Hành Phong lấy ra một gói thuốc lá từ trong túi, cầm một điếu trên tay, Tiêu Vũ liền lấy bật lửa giúp anh đốt thuốc.

Thuốc cháy, Niếp Hành Phong cũng không hút, mà là đưa tay cầm một miếng dán nho nhỏ hình hoạt hoạ đưa cho Tiêu Vũ, hỏi: “Đây là cái dán trên bật lửa của cô phải không?”

https://thuviensach.vn

Tiêu Vũ sửng sốt, lập tức cười nói: “Anh nhớ lầm, tôi không thích dán linh tinh ở trên bật lửa.”

“Phải không?” Niếp Hành Phong đem thuốc dập tắt, ném vào thùng rác bên cạnh, dựa vào mạn thuyền nhìn xem mặt biển yên tĩnh không hề gợn sóng, từ từ nói: “Tôi cũng nghĩ là chính mình nhớ lầm, cho nên khi ở trên quần áo của Đặng Nghiên phát hiện miếng dán này, tôi cũng không nghĩ tới là cô.”

Lần đó Tiêu Vũ giúp anh đốt thuốc động tác rất nhanh, lúc ấy tâm tình anh đang buồn bực, căn bản không chú ý cái bật lửa, mãi cho đến sau anh khi bắt đầu hoài nghi Tiêu Vũ, mới nhớ trên cái bật lửa của cô tựa hồ có miếng dán tương tự như vậy, nhất định là khi cô ta giết Đặng Nghiên làm rơi cái bật lửa, lúc vội vàng thu hồi không chú ý tới miếng dán trên đó đã dính lên người Đặng Nghiên.

“Niếp tiên sinh, anh không phải là đang say nên nói lung tung đấy chứ?” Nghe xong lời Niếp Hành Phong nói, Tiêu Vũ rất bình tĩnh hỏi lại.

“Tôi đêm nay không uống rượu. Tiêu tiểu thư, điện thoại của cô.”

Nhạc khúc du dương vang vọng ở trong không gian, Tiêu Vũ từ trong túi áo lấy di động ra, đang do dự có nên nghe hay không, điện thoại đã bị ngắt liêc lạc.

“Là tôi nhờ bằng hữu gọi, nghĩ muốn xác nhận dãy số này có phải của cô hay không, xem ra tôi không đoán sai.”

Tiêu Vũ trên mặt lộ ra một chút bối rối, cố cười: “Anh sao lại có số điện thoại di động của tôi?”

“Là dãy số gọi tới điện thoại của tôi khi Trương Huyền mất tích, chắc không phải cô nghĩ rằng tôi không nhìn thấy nó chứ hả?” Lúc ấy di động không thể liên lạc được xa, gọi cho anh chỉ có thể là người trên thuyền.

https://thuviensach.vn

“Tôi không rõ ý anh, tôi dùng chính là di động của cha tôi.”

“Tôi đã nhờ người ta điều tra, người đứng tên mua di động đích thật là cha cô, nhưng người sử dụng là cô, đả thương Trương Huyền cũng là cô, phản ứng kinh hoảng của cô khi nhìn thấy cậu ấy còn sống đã tiết lộ hết rồi.” Ở khoang điều khiển, mới vừa tỉnh lại Tiêu Vũ từng biểu hiện ra sự sợ hãi cực độ, đó không phải bởi vì khoang tàu đầy máu, mà là vì cô ta hoảng sợ phát hiện người vốn nên chết rồi lại rõ ràng xuất hiện ở trước mặt mình.

“Đả thương Trương Huyền? Anh càng nói càng ly kỳ , tôi tại sao phải đả thương anh ta?” Tiêu Vũ cười lạnh hỏi.

“Cô không chỉ có đả thương Trương Huyền, đồng thời cũng là hung thủ sát hại Tống Giản, Đặng Nghiên và Sở Chính Nam, thậm chí còn có Lục Bình đang hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện!”

“Tôi mệt mỏi, không nghĩ tiếp tục ở đây nghe anh kể nghìn lẻ một đêm!”

Tiêu Vũ xoay người định đi, Niếp Hành Phong ở phía sau cô ta nói: “Cô nhất định sớm đoán được mẹ cô chết là vì có nguyên nhân gì đó, cũng nhìn ra Bạch Tiên Khải muốn cho cô đi kết thân là nói dối. Bất quá Bạch Tiên Khải trước tiên đã cho cô một số tiền, cô cảm thấy không bằng tương kế tựu kế, vừa có được tiền, lại có thể thay mẹ báo thù.”

Tiêu Vũ dừng bước yên lặng nghe, trong tiếng gió đêm thê lương Niếp Hành Phong lại tiếp tục nói: “Đêm đó Tàu biển chở khách rời bến Tống Giản cùng Đặng Nghiên liền phát hiện bí mật dưới khoang đáy, đây là nguyên do cô không thể dễ dàng tha cho bọn họ. Nếu bọn họ đem sự tình kẻ ra ngoài, cô liền không thể nhân cơ hội báo thù, cho nên cô không chút do dự giết Tống Giản, trùng hợp Trương Huyền xuất hiện, vì thế cô đơn giản giá họa cho cậu ấy, cũng hợp thời nhắc nhở tôi chú ý Sở Chính Nam.

“Sau đó cô lại giết Đặng Nghiên, cũng lưu lại danh thiếp của Trương Huyền, cô biết tôi vì chứng minh Trương Huyền trong sạch, nhất định sẽ

https://thuviensach.vn

đem hết toàn lực đi tìm hung thủ, làm cho đám người Trần Dục bị vây trong trạng thái hoảng sợ, cái này ngoại trừ thỏa mãn tâm lý báo thù của cô ra, cũng là nền tảng để sau đó cô có thể thuận lợi thực thi kế hoạch giết người, hơn nữa cô còn rất thông minh, lưu lại chữ đe dọa cùng vết đạn ở trong phòng mình, sắm vai người bị hại, để lại ấn tượng trong tâm lý của mọi người, do đó sẽ không ai nghi ngờ đến cô.

"Sở Chính Nam là người thứ ba bị sát hại, ông ta hoàn toàn không có phòng bị gì với cô nên cô rất dễ dàng ra tay giết ông ta, còn cố ý đem con dao sát hại Tống Giản và Đặng Nghiên để lại, làm cho người ta nghĩ Trương Huyền là hung thủ, đáng tiếc Lục Bình nhìn thấy cô rời đi, không có biện pháp cô chỉ có thể động thủ thêm lần nữa. Kỹ thuật bắn súng của cô rất kém, bất quá vận khí tốt lắm, Lục Bình hôn mê, Trương Huyền mất đi đoạn trí nhớ kia, không ai hoài nghi cô. Nhưng như thế cô vẫn chưa cảm thấy đủ, cuối cùng lại còn giết cả Bạch Tiên Khải, thuốc của ông ta là cô giữ, tôi nghĩ ông ta bất ngờ chết là do cô đem liều lượng thuốc mỗi lần tăng lên, vì thế làm cho ông ta bị suy tim cấp tính."

"Niếp tiên sinh, anh ở trước mặt một cô gái vừa mất đi người thân nói năng linh tinh, là vì thể hiện sự thông minh của mình sao?" Tiêu Vũ xoay người, lạnh lùng nói: "Tôi thực hoài nghi anh có chứng hoang tưởng, mới có thể ở đây nói lung tung như vậy."

"Không có chứng cứ thì tôi sẽ không đứng đây nói lung tung. Tiêu tiểu thư, cô rất thông minh, mỗi bước đều đi tương đối kỹ càng, bất quá lại ở một bước mấu chốt lộ ra sơ hở trí mạng."

Tiêu Vũ chau mày, "Sơ hở trí mạng?"

"Còn nhớ rõ cây súng ở khoang điều khiển cô dùng để bắn trúng Trần Dục chứ?"

"Tôi nổ súng là vì cứu anh, chẳng lẽ này cũng là sai?"

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, bất quá vấn đề là cô lấy đạn đâu ra?”

Thấy Tiêu Vũ tựa hồ không rõ, Niếp Hành Phong lại nói: “Trong súng chỉ có sáu viên đạn, khi Trương Huyền đả thương Sở Chính Nam dùng một viên, sau lại Trần Dục đuổi giết Trương Huyền dùng một viên, khi đánh nhau với tôi dùng hai viên, hai viên cuối cùng là bắn bị thương phó nhì, cho nên khi cô xuất hiện trong súng hẳn là đã trống không, nhưng cô lại dùng nó bắn chết Trần Dục, chỉ có thể nói lúc ấy cây súng cô dùng không phải cây súng rơi trên mặt đất kia, mà là súng của cô.”

Lúc ấy tình huống rất hỗn loạn, anh căn bản không rảnh chú ý Tiêu Vũ, cho đến sau đó Giang Sanh oán giận nói máy ảnh không thấy đâu, anh mới nghĩ đến có thể là máy ảnh chụp được hành động của Tiêu Vũ, nên bị cô ta trộm dấu đi.

“Tôi không lấy máy ảnh gì hết, đừng đem chuyện không phải tôi làm đổ lên đầu tôi!” Bị lật tẩy, Tiêu Vũ ngược lại có vẻ rất bình tĩnh, chỉ lạnh lùng nói.

Niếp Hành Phong không tiếp tục quanh quẩn ở vấn đề máy ảnh, lại nói: “Sau khi xác định cô có súng, tất cả vấn đề đều giải quyết dễ dàng , ngoại trừ Ngụy Chính Nghĩa, Tả Thiên, Trương Huyền ra, cô là người thứ tư dùng súng trên tàu này, cũng chính là hung thủ!”

Trên boong tàu rộng lớn yên tĩnh, xa xa vang lên từng đợt tiếng sóng, một hồi Tiêu Vũ mới nói: “Nói được rất hay, chính là chứng cớ đâu? Những lời anh nói tất cả chỉ là phỏng đoán, có chứng cớ gì chứng minh là do tôi làm?” Cô ta biết Niếp Hành Phong tuyệt đối không có chứng cớ, cho nên rất bình tĩnh, lượng thuốc của Bạch Tiên Khải cô ta chỉ tăng thêm một chút, rất khó tra xét ra, cho dù có xét nghiệm ra được, cũng không có thể chứng minh chính là cô ta làm.

https://thuviensach.vn

“Ai nói tôi không chứng cớ?” Niếp Hành Phong thản nhiên phản bác, “Kế hoạch của cô liên tiếp đến không vào đâu được, không có khả năng chỉ là một người làm, cô nhất định có đồng lõa, nhưng lại là đồng lõa rất quen thuộc hoàn cảnh bên trong của tàu biển chở khách, hắn đã khai báo toàn bộ, chính là chuyện cô bảo hắn tìm người đi bệnh viện để giết Lục Bình, thật sự là lòng dạ độc ác.”

“Không có khả năng. . . . . .” Đột nhiên có loại cảm giác sợ hãi bị thua cuộc, Tiêu Vũ bối rối quay đầu, liền nhìn thấy Ngụy Chính Nghĩa đem Hướng Văn đẩy đi ra, phía sau còn Bạch Tích đi theo, bọn họ đã sớm núp ở chỗ tối, nghe được rành mạch cuộc đối thoại của Niếp Hành Phong và Tiêu Vũ.

So với việc Bạch Tiên Khải bất ngờ chết, giờ phút này nghe được những gì cô ta đã làm càng khiến cho Bạch Tích khiếp sợ. Ông ta nhìn con gái, run giọng hỏi: “Những gì bọn họ nói chính là sự thật?”

Bạch Tích là Ngụy Chính Nghĩa tạm thời gọi tới, dự định nếu Tiêu Vũ không chịu thừa nhận, liền lợi dụng Bạch Tích tiến hành tâm lý thế công, quả nhiên, sau khi nhìn thấy cha, sự trấn định của Tiêu Vũ suy sụp xuống. Cô ta đột nhiên căm tức Niếp Hành Phong, cười lạnh nói: “Đây là cái anh gọi là chứng cứ? Anh cho là tùy tiện tìm một nhân viên phục vụ thông đồng bịa đặt là có thể hãm hại được tôi!”

“Hung thủ nghe theo sai bảo của cô đến bệnh viện giết Lục Bình đích đã bị bắt, hơn nữa, còn có tin tức rất không may muốn nói cho cô là, chúng ta vừa mới nhận được điện thoại của bệnh viện, Lục Bình đã tỉnh lại , tin tưởng lời khai của anh ta sẽ làm cô tâm phục khẩu phục.” Ngụy Chính Nghĩa thản nhiên nói.

Niếp Hành Phong vẫn không vạch trần Tiêu Vũ, chính là đang đợi hành động tiếp theo của cô ta, với cá tính cô ta, nhất định sẽ không bỏ qua Lục Bình, cho nên anh mới nhờ Ngụy Chính Nghĩa cho cảnh sát mai phục ở

https://thuviensach.vn

bệnh viện, liền dễ dàng bắt được hung thủ, hơn nữa thực may mắn, Lục Bình cũng tỉnh lại .

Nghe lời Ngụy Chính Nghĩa nói, sắc mặt Tiêu Vũ càng lúc càng tái nhợt, trong ánh mắt nhìn Hướng Văn lộ ra vẻ ác độc, đột nhiên lớn tiếng kêu lên: "Đê tiện, ngươi bán đứng ta!"

Hướng Văn nhưng thật ra rất bình tĩnh, nhún nhún vai nói: "Tiểu thư, không cần dùng chữ này, chúng ta đều là vì tiền."

"Là ngươi giựt giây ta. . . . . ."

"Nhưng quyền quyết định cuối cùng ở trong tay cô không phải sao?"

"Ngươi. . . . . ."

Trái ngược với sự bình tĩnh của Hướng Văn, Tiêu Vũ liền có vẻ bối rối hơn, ở dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, cô ta đột nhiên phát hiện chính mình thật buồn cười giống như một vở hài kịch, sự thật không nên là như vậy, rõ ràng tất cả kế hoạch đều hết sức hoàn hảo, vì cái gì lại biến thành kết cục thất bại thảm hại như vậy? Cô không cam lòng, cô chỉ là theo đuổi những gì mình nên có không phải sao?

Từng cảnh tượng giết người cuồng loạn xoay tròn ở trong đầu, máu tanh đỏ sẫm che kín hai mắt Tiêu Vũ, cô ta hoàn toàn điên cuồng, đột nhiên cười ha ha, chỉ vào Niếp Hành Phong lớn giọng hỏi: "Nói ta độc ác, anh chẳng phải là càng ác hơn sao, nhất định phải làm cho tôi đi đến đường cùng mới cam tâm?"

"Là cô bức tôi trước!" Niếp Hành Phong lạnh lùng đáp lại cô ta, "Trương Huyền một chút cũng không liên quan đến chuyện này, cô tại sao muốn giết cậu ấy?" Kỳ thật trong chuyện giết người lần này Tiêu Vũ cũng là người bị hại, anh vốn sẽ không nhúng tay, nhưng Tiêu Vũ đã đi nhầm một nước cờ,

https://thuviensach.vn

cô không nên thương tổn Trương Huyền, mà lại còn dùng thủ pháp tàn nhẫn như vậy, không thể tha thứ.

“Tôi vì cái gì muốn giết hắn? Ha ha. . . . . .” Tiêu Vũ ánh mắt ngược lại, lảo đảo về phía sau, thấp giọng lặp lại lời Niếp Hành Phong, tựa hồ là đang tinh tế nhấm nuốt hương vị chua sót.

“Di, trách không được tìm không thấy mấy người, hoá ra đều ở đây à.”

Giọng nói vang lên, Trương Huyền từ một bên đi tới, cậu uống không ít rượu, bước chân không ổn định, nhìn thấy Tiêu Vũ, thuận tiện tiến lên chào hỏi.

“Trương Huyền, mau tránh ra!”

Thấy trong mắt Tiêu Vũ nháy mắt hiện lên ánh cười âm hiểm, Niếp Hành Phong đã biết là không tốt, vội phi thân xông lên, Tiêu Vũ lại đi trước anh một bước, một phen kéo lấy Trương Huyền, sau đó lấy súng lục từ trong túi ra, dí vào một bên đầu cậu.

Nhìn đến biểu tình biến sắc của mọi người, Tiêu Vũ rất đắc ý, đem Trương Huyền kéo đến trước mép thuyền, hướng về phía Niếp Hành Phong cười lạnh: “Tôi giết hắn, là bởi vì tôi thích anh. . . . . .”

“Cô thích tôi? Tiểu thư, chúng ta quen nhau hình như còn không đến ba ngày.” Một đáp án tuyệt đối không thể tưởng tượng được, Niếp Hành Phong không khỏi ở trong lòng mắng to Tiêu Vũ là kẻ điên, trên mặt cũng không dám có biểu hiện gì, sợ cô ta làm hại đến Trương Huyền.

“Quen ba ngày thì không thể thích sao? Chẳng lẽ anh chưa từng nghe qua nhất kiến chung tình? Anh khác với đống hoa hoa công tử nhà giàu, anh có tiền, thân phận, tướng mạo, còn có một phần chân thành hiếm thấy, có thể vì người mình thích mà làm bất cứ chuyện gì, không giống người đàn ông

https://thuviensach.vn

nhát gan kia, chỉ nghĩ đến gia tộc của mình, ngay cả vợ và con mà cũng không bảo hộ được. . . . . ."

Cô ta lạnh nhạt nhìn chằm chằm Bạch Tích, Bạch Tích lại không dám nhìn cô ta, chỉ thấp giọng nói: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi. . . . . ."

Tiêu Vũ lại đảo mắt xem Niếp Hành Phong, "Tôi thích đàn ông thật tình như anh vậy, chính là. . . . . ." Cô ta dùng sức dí mạnh lên bên đầu Trương Huyền, điên cuồng rống to: "Anh lại thích hắn, cái loại tiểu bạch kiểm (e hèm trai bao ấy mà) không học vấn không nghề nghiệp này có điểm nào xứng đôi với anh? Anh không phải biết tính số lượng viên đạn sao? Vậy anh nói trong cây súng này còn lại bao nhiêu viên đạn, có đủ giết hắn hay không? Chỉ cần hắn chết, anh sẽ thích tôi. . . . . ."

Người phụ nữ này thật sự là điên rồi, loại suy nghĩ điên khùng chỉ có kẻ điên mới có, nhưng Niếp Hành Phong thật đúng là sợ cô ta nổ súng, anh vốn tưởng rằng với tính cẩn thân của Tiêu Vũ sau khi kết thúc sẽ đem súng ném xuống biển để xoá hết dấu vết, ai ngờ cô ta vẫn mang ở trên người. Ánh mắt Niếp Hành Phong đảo qua đảo lại giữa cô ta với Trương Huyền, suy nghĩ nên khuyên như thế nào để cô ta buông súng, lần ra biển này sức khoẻ của Trương Huyền vẫn rất tệ, anh rất sợ cậu không chịu nổi một súng kia.

Ngụy Chính Nghĩa nâng súng lên, bị Niếp Hành Phong đè xuống, nhẹ giọng nói với Tiêu Vũ: "Trong băng đạn còn có hai viên, bất quá tôi không hy vọng cô tiếp tục giết người, cô nếu thích tôi, nên cho tôi một cơ hội hiểu biết về cô, chứ không phải giết người."

Tiêu Vũ giờ phút này cảm xúc cực độ cuồng loạn, Niếp Hành Phong nghĩ muốn hết sức ổn định tinh thần cô ta, ai ngờ nghe xong những lời này, đôi mi thanh tú của Trương Huyền hơi nhíu, mi mắt vẫn khép hờ nâng lên, nhìn Tiêu Vũ, trong sóng mắt lưu động nháy mắt xẹt qua sắc vàng.

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư ” Mặt cậu lộ vẻ châm biếm nói: “Cô không phải thích anh ấy, cô chỉ là đang ghen tị với tôi, bởi vì tôi hạnh phúc hơn cô, cho nên cô mới muốn nhanh chóng hủy diệt mọi thứ . . . . . .”

“Im miệng!”

Trương Huyền giống như không nghe thấy, như cũ từ từ nói: “Kích động như vậy là bởi vì tôi nói trúng suy nghĩ lòng của cô sao? Cô là cô gái ngu xuẩn nhất mà tôi từng thấy, cũng là đáng thương nhất, không có bạn bè, không có người thân, tất cả đối tốt với cô đều mang theo ý đồ xấu, ngay cả người nhà cũng lợi dụng cô. . . . . .”

“Im miệng cho ta !”

Nếu nói Tiêu Vũ còn đang có một phần lý trí, thì những lời Trương Huyền vừa nói làm cho tất cả lý trí cô ta biến thành khoảng không. Trong tiếng gào, cô ta bóp cò súng, ai ngờ bóp vài cái cũng không thấy tiếng vang, trên môi Trương Huyền ý cười càng sâu, chế giễu nói: “Xem ra ngay cả vận khí của tôi cũng tốt hơn so với cô.”

Niếp Hành Phong đã muốn vọt đi lên, thân mình chắn ở giữa bọn họ, đem Trương Huyền ôm vào trong lòng che chở, Tiêu Vũ bản năng giơ súng nhắm ngay anh, do dự một chút, lại lập tức đem nòng súng chuyển hướng sang mấy người vây quanh.

“Tiểu Vũ, đừng tiếp tục làm sai nữa, buông súng đi. . . . . .”

Bạch Tích chạy vội tới trước mặt Tiêu Vũ, nghĩ muốn thử thuyết phục cô, Tiêu Vũ lại dùng sức lắc đầu, hét lớn: “Đừng tới đây, đừng tới đây!”

Cô đã không còn lối thoát nào nữa, bởi vì ngay từ đầu đã bước lầm đường rồi. . . . . .

Đoàng!

https://thuviensach.vn

Tiếng súng vang lên, Bạch Tích lão đão, ngã sấp xuống trên boong tàu.

Là Tiêu Vũ nổ súng, khi Bạch Tích tiến lên đã chặn mất tầm mắt của Ngụy Chính Nghĩa, làm cho cậu không thể ngăn cản Tiêu Vũ, trơ mắt nhìn thấy thảm án phát sinh.

Tiêu Vũ cũng giật mình ở tại chỗ, há mồm muốn gọi Bạch Tích, nhưng máu tươi từ trước ngực Bạch Tích ngăn cản tiếng kêu của cô ta, quay đầu nhìn bên cạnh, Trương Huyền bị Niếp Hành Phong bảo vệ, mắt xanh nhìn cô ta, trong lúc hoảng hốt tựa hồ như nghe cậu nói, 『Người đáng thương giống như cô còn muốn kiên trì sống trên đời này làm cái gì?』

Đúng vậy, cô chỉ còn có hai bàn tay trắng, tình thân duy nhất có được đã biến mất cùng cái chết của mẹ, có lẽ cô cũng nên đi theo bà ấy . . . . . .

Khẩu súng Tiêu Vũ chuyển hướng sang huyệt thái dương của chính mình, nhìn Trương Huyền, ngơ ngẩn nói: “Để cho thần linh đến quyết định vận mệnh của ta đi.”

Cò súng bóp, trong tiếng súng vang Tiêu Vũ ngã xuống, nhìn đến máu tươi bắn ra chung quanh, Niếp Hành Phong cúi đầu không muốn nhìn, Trương Huyền lại thờ ơ lạnh nhạt, thản nhiên nói: “Xem ra thần vận mệnh cũng không chiếu cố cô.”

Một loạt sự kiện giết người trên tàu biển chở khách theo cái chết của Tiêu Vũ mà chân chính kết thúc, giữa trưa ngày hôm sau lúc tàu sắp cập vào cảng, Niếp Hành Phong đi tìm nhóm Sở Ca, mấy sinh viên đã thu thập xong đồ đạc, chuẩn bị rời thuyền. Xảy ra nhiều chuyện như vậy, tâm tình mọi người cũng không tốt, ngay cả Phùng Tình Tình cũng không có tinh thần đến chào hỏi, chỉ có Chu Lâm Lâm đứng dựa vào tường hướng Niếp Hành Phong lắc lắc tay.

“Tôi vội tới đưa cho mọi người một thứ, hy vọng các cô cậu sẽ cảm thấy được chuyến đi biển lần này cũng không tệ.”

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong đem ảnh anh chụp chung với Chu Lâm Lâm mà lúc trước Giang Sanh đưa cho anh lấy ra cho bọn họ, Sở Ca tiếp nhận, càng xem càng giật mình, ảnh chụp nhanh chóng được chuyền tay từ người này sang người kia, sau đó cùng nhau hoảng sợ nhìn Niếp Hành Phong.

“Anh Hành Phong, đây là không phải ảnh chụp do anh ghép chứ? Trò đùa này một chút cũng không hài hước đâu.”

“Anh không hay nói đùa, kỳ thật các em không cần vì cứu Chu Lâm Lâm mà chạy tới cùng hải thần ký cái gì khế ước, cậu ấy vẫn luôn ở bên cạnh các em.” Nhìn thấy Chu Lâm Lâm đứng một bên, Niếp Hành Phong nói.

Trong ảnh chụp Chu Lâm Lâm bắt tay khoát lên vai Niếp Hành Phong, phật châu trên cổ tay cậu ta ánh lên ánh sáng nhạt, vòng tay này Niếp Hành Phong đã từng nhìn thấy, cách đây không lâu anh cùng Trương Huyền lái xe đi qua đại học Yến Thông nhìn thấy một vụ tai nạn xe cộ, người sinh viên bị đâm trên cổ tay đeo vòng phật châu này, lúc ấy chỉ là lơ đãng thoáng nhìn, sau lại liên tiếp phát sinh mấy sự kiện anh mới nhớ tới sự cố kia —— Chu Lâm Lâm đã sớm chết, trong vụ tai nạn xe cộ đó.

Hình ảnh của Chu Lâm Lâm bị cắt bớt hơn phân nửa, không phải Giang Sanh kỹ thuật kém, mà là cậu ta căn bản không nhìn thấy Chu Lâm Lâm, có thể nhìn đến Chu Lâm Lâm ngoại trừ chính mình, đều là những người kề sát với cái chết, lại liên tưởng đến hành động thần thần bí bí của mấy sinh viên trong câu lạc bộ tâm linh, Niếp Hành Phong đại khái đoán được nguyên nhân trong đó.

“Anh nói —— cậu ấy hiện tại đang ở ngay tại trong phòng này?” Mọi người nhìn quanh, không hẹn mà cùng hỏi, Chu Ngạn thậm chí xuất ra máy thăm dò bắt đầu thí nghiệm.

“Tôi nghĩ, cậu ấy là không muốn các cậu mạo hiểm ký khế ước với hải thần, lại biết Sở Chính Nam có tư tâm xấu, nên vẫn đi theo các cậu.” Niếp

https://thuviensach.vn

Hành Phong đem chuyện Chu Lâm Lâm nhờ anh chiếu cố Sở Ca nói ra.

Sau một hồi trầm mặc, Triệu Tiểu Vi khóc lên, “Đều là chúng ta không tốt, ngày đó nếu chúng ta không bắt cậu ấy đi mua đồ ăn cho mọi người, cậu ấy sẽ không xảy ra chuyện . . . . . .”

Ở trong câu lạc bộ tâm linh Chu Lâm Lâm là đàn em phụ trách chạy chân, lần đó cũng giống như bình thường bị sai đi ra ngoài mua đồ, ai ngờ đi rồi không thấy trở về nữa, mọi người rất hối hận, cho nên sau khi thảo luận liền quyết định giao dịch cùng hải thần, mỗi người bỏ ra mười năm tuổi thọ, đổi lấy sự sống lại của Chu Lâm Lâm, hơn nữa tuyệt không tiết lộ bí mật này cho bất cứ ai.

” Truyền thuyết về khế ước hải thần các cậu là nghe thấy từ đâu?”

“Trên mạng, chúng tôi tra thật lâu mới tìm được tư liệu, nếu thành công, tôi cảm thấy vẫn là rất đáng giá.” La Ngạn nói.

Nhìn thấy mấy khuôn mặt còn rất non nớt này, Niếp Hành Phong cảm thấy được hành vi của bọn họ thật sự rất hoang đường, nhưng đồng thời lại có chút cảm động.

Trong ảnh chụp hình ảnh của Chu Lâm Lâm dần dần nhạt đi, cuối cùng biến mất thành chỗ trống, thân ảnh cậu đứng ở một bên tường lại trở nên rõ ràng, đột nhiên nhìn đến cậu xuất hiện, trong phòng vang lên những tiếng hít sâu liên tiếp, Chu Lâm Lâm nhíu mày, như là ra oai dương dương tự đắc giơ nắm tay về phía bọn họ.

“Sợ quỷ sao? Mấy người nếu dám nói sợ tôi, tôi trước tiên sẽ bụp mọi người một cú, ôi. . . . . .”

Còn chưa nói xong, Chu Lâm Lâm đã bị bụp trước, người ra tay chính là Sở Ca, “Tiểu tử thối, cậu đã luôn ở đây, tại sao không nói cho bọn tôi biết?”

https://thuviensach.vn

“Tôi có thử qua nha, là mọi người linh lực quá kém, cảm ứng không được, cái máy thăm dò kia sớm đã lỗi thời rồi, chưa thấy qua ai ngốc như mọi người, học theo người ta lập khế ước tử vong cùng hải thần, may mắn không thành, nếu không mọi người đều phải xuống dưới theo tôi làm bạn.”

“Bọn tôi làm như vậy còn không phải là vì cậu sao? Cư nhiên còn dám chế giễu bọn tôi, các anh em, bụp!”

Mọi người nhào lên vây quanh Chu Lâm Lâm, quyền cước vung ra, đem cảm giác gặp lại tốt đẹp cảm động lòng người biến thành trò khôi hài, nhìn đến bọn họ nháo nhào, Niếp Hành Phong nhịn không được nở nụ cười, xoay người đi ra ngoài.

Hoắc Ly đang ôm Tiểu Bạch ở trên đuôi tàu xem biển, Niếp Hành Phong đi đến bên cạnh bọn nó, nhìn sóng biển xa xa phía trước, cảm thán nói: “Cuộc sống không phải luôn đen tối, có rất nhiều chuyện tốt đẹp kỳ thật ở ngay tại bên người chúng ta.”

Anh theo bản năng lục lục túi áo, lấy ra một gói thuốc lá, ai ngờ chưa kịp rút ra, đã bị Trương Huyền đoạt lấy, nhe răng cười: “Nếu thứ tốt đẹp anh nói chính là cái này, tôi dám cam đoan nhân sinh sau này của cũng không mấy tốt đẹp!”

Này chính là đạo cụ dẫn Tiêu Vũ mắc câu, tiểu thần côn lại mượn làm đề tài để nói chuyện của mình, Niếp Hành Phong liếc mắt nhìn cậu, “Chuyện tối hôm qua cậu giả say tôi còn chưa có tính toán với cậu đâu, cậu còn dám ở đây ra oai.”

Trương Huyền sửng sốt, mặt lạnh lập tức chuyển sang nhu thuận, “Hì hì, tôi chỉ là muốn nhìn xem chủ tịch yêu tôi bao nhiêu thôi mà, dù sao tôi cũng không chết được.”

“Nhớ kỹ, lần sau không được làm như thế nữa!” Mặc dù Trương Huyền là thân bất tử, anh cũng không chịu nổi cái cảm giác sợ hãi không biết khi

https://thuviensach.vn

nào tử vong đột kích như vậy, Niếp Hành Phong nghiêm mặt nói. Cũng chỉ có nghiêm mặt, mới có thể thoáng áp chế được cái tên không an phận này.

“Yên tâm, tuyệt đối không có lần sau.” Trương Huyền nháy nháy mắt đáp lại, mắt xanh dưới ánh mặt trời lóng la lóng lánh, mỉm cười nói: “Bởi vì tôi đã hiểu rõ tình cảm của anh dành cho tôi.”

Cậu đem gói thuốc vo thành một nhúm, giơ tay lên, thực tiêu sái ném xuống biển, Hoắc Ly nhìn thấy, kêu to: “Đại ca, anh sao lại có thể ném đồ lung tung xuống biển như thế? Chúng ta chỉ có một địa cầu, anh phải đề cao ý thức bảo vệ môi trường.”

“Bảo vệ môi trường?” Trương Huyền cười nhạt, “Nơi này là địa bàn của anh, dù anh có ném bom nguyên tử cũng không ai dám quản, này, ánh mắt các người là có ý gì đấy hả?”

Hoắc Ly khinh thường nhún nhún cái mũi, mang Tiểu Bạch rời đi, “May mắn sắp đến hải cảng, nếu không đại ca nhất định có thể chém gió đến tận phương Bắc.”

Niếp Hành Phong cũng xoay người đi sang mạn thuyền bên kia, để Trương Huyền một mình ở lại đó, Trương Huyền quay đầu nhìn mặt biển xanh lam, bỗng nhiên nở nụ cười, tự giễu nói: “Ngươi xem, lời nói thật vĩnh viễn không ai tin.”

Sau khi đến cảng, hành khách lục tục rời thuyền, Niếp Hành Phong thấy các thành viên của câu lạc bộ tâm linh đi ra nhưng không có Chu Lâm Lâm, xem ra cậu ta hoàn toàn không còn gì băn khoăn mà ra đi, lại nhìn Hoắc Ly, nó đang cầm một đống ảnh chụp nói lời từ biệt với Giang Sanh. Trong chuyến đi này Giang Sanh chụp cho nó không ít ảnh chụp, làm cho tiểu hồ ly rất nghiện chụp ảnh.

Trương Huyền hỏi Tiểu Bạch đang ngồi xổm trên đầu vai cậu, “Giang Sanh tìm được máy ảnh của cậu ta chưa?”

https://thuviensach.vn

“Không có, nhưng cậu ta đã có máy dự phòng.”

“Di, mọi người ở đây à.”

Tả Thiên cầm túi du lịch chạy tới, nhìn thấy bọn họ, liền dừng lại chào hỏi, sau đó lấy danh thiếp lần lượt đưa cho mọi người, Tiểu Bạch cũng không buông tha, bị nhét vào trong móng vuốt.

“Tất cả mọi người là bằng hữu, về sau có vụ việc gì nhất định phải chiếu cố tôi nha, chỉ tính mọi người 70% thôi, phụ nữ nửa giá. . . . . .”

Tựa hồ thấy được Trương Huyền thứ hai, Niếp Hành Phong trên trán gân xanh nổi lên, may mà Tả Thiên không dong dài nhiều, bởi vì anh ta phát hiện Trình Duệ đang đi về phía này, cuống quít chạy mất.

“Lão già kia lại quấn quít lấy bảo tôi bán bảo hiểm, mọi người ngăn cản giúp tôi, gặp lại sau.”

Tả Thiên vừa mới chạy đi, Trình Duệ liền lại đây, Trương Huyền ngăn anh ta lại, cười nói: “Sự tình đều đã giải quyết xong, anh sao vẫn còn ăn mặc như ông già thế này, đuổi theo người ta đòi mua bảo hiểm?”

“Quá nhàm chán thôi, mới vừa tìm được một kẻ thú vị, cái gì cũng phải dùng cho hết giá trị của nó, tiền của Trình gia chúng ta nào có dễ lấy như vậy?”

Trình Duệ cười hì hì cáo từ rời đi, Tiểu Bạch nhăn cái lổ tai, thở dài: “Hiện tại nghề nghiệp gì cũng không dễ làm a, làm trinh thám xã còn phải bán đứng nhan sắc, vẫn là làm mèo có điều so sánh tự tại.”

Tiểu Bạch đột nhiên phát biểu cảm thán về nhân sinh, Trương Huyền lại xem Niếp Hành Phong, thấy anh nhìn ra mặt biển xa xa, vẻ mặt trầm tĩnh.

“Chủ tịch, anh suy nghĩ cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Suy nghĩ —— hải thần kỳ thật đã thực hiện lời hứa, Trần Dục bọn họ không phải đều có được tài phú và địa vị sao?” Nếu bọn họ không quá tham lam, cố gắng nhiều hơn một chút, nhân sinh sẽ không biến thành như vậy.

Niếp Hành Phong quay mắt lại, hỏi Trương Huyền, “Cậu nói, mọi việc thật sự đã kết thúc rồi sao?” Tuy rằng tìm ra hung phạm, nhưng vẫn có rất nhiều bí ẩn chưa được tháo gỡ, tỷ như cái truyền thuyết về khế ước hải thần bí ẩn kia, tiếng kêu dẫn dắt Trương Huyền, Trần Dục cùng những người khác chết rồi mà sống lại, còn có Trần Đạc ly kỳ mất tích dưới khoang thuyền chứa đồ, sau lại đột nhiên chết, những chuyện này cũng không phải một mình Tiêu Vũ có thể làm được.

“Chủ tịch, bệnh cũ của anh lại phát tác.” Trương Huyền thở dài.

“Còn có bản vẽ bao quát các đảo nhỏ cùng đảo Kim Ngân, tôi cảm thấy nhìn rất quen, nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi đã thấy ở đâu.”

“Nhớ tới thì sao? Vùng đảo kia sẽ trở thành của anh sao?”

“Sẽ không.” Bất quá nhớ ra thì cảm giác sẽ tốt hơn.

Tiếng còi xe cảnh sát cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ, Ngụy Chính Nghĩa đã thay đồng phục cảnh sát, áp giải Hướng Văn lên xe, là đồng phạm, Hướng Văn tội danh không nhẹ, nhưng hắn tựa hồ căn bản không để ý. Xe khởi động, khi đi qua bên cạnh Niếp Hành Phong, hắn còn cười hướng về phía anh xua tay, cửa kính xe phản chiếu lên trên mặt Hướng Văn, Niếp Hành Phong chỉ tới kịp nhìn thấy hai mắt của hắn híp lại, con ngươi u tối âm lãnh, phối hợp với nụ cười chợt lóe lên, làm cho người ta không rét mà run.

Tim đập mạnh, Niếp Hành Phong đột nhiên nhớ tới vì sao cảm thấy Hướng Văn quen mặt, ánh mắt hắn rất giống Địch Sí, âm trầm, đen tối, không mang theo một tia tình cảm nào thuộc loại nhân loại.

https://thuviensach.vn

Yên lặng nhìn xe cảnh sát chạy đi xa, Niếp Hành Phong quay mắt lại, thấy Trương Huyền cùng Hoắc Ly đang vội vàng đem vali du lịch nhét vào trong tắc xi, căn bản không để ý đến màn vừa rồi, anh tự giễu cười.

Có lẽ bản thân thật sự là suy nghĩ nhiều.

******

"Theo công bố của cảnh sát, sự kiện giết người trên tàu Thiên Dương có liên quan đến hoạt động của dị giáo, thủ phạm chính tự sát chết, trong quá trình điều tra vụ án, tòng phạm Hướng Văn tối hôm qua đã đào tẩu, phỏng đoán là do cảnh sát giám sát thất trách gây nên, người dân nếu như phát hiện nhân vật khả nghi. . . . . "

Trên màn hình TV xuất hiện ảnh chụp của Hướng Văn, phía dưới còn hiện lên đường dây nóng của cảnh sát, âm thanh có chút ồn ào, người lái xe đem kênh chuyển sang công dụng hướng dẫn phương hướng, hình ảnh biểu hiện ra vị trí xe đang chạy —— một khu dân cư cao cấp u tĩnh.

Người đó tính toán vị trí dừng xe, bung dù xuống xe, bên ngoài trời mưa rất lớn, tiếng mưa rơi tí tách làm cho đêm tối càng thêm tiêu điều.

Hắn đi vào trước cửa một căn hộ, theo như giao hẹn cửa không có khóa, hắn đi vào, thu ô lại, theo ngọn đèn đi vào thư phòng ở phía cuối.

Thư phòng rất lớn, lại chỉ bật một cây đèn bàn nhỏ, giá sách dựng thẳng dựa vào tường để đủ các loại sách thuốc, chủ nhân phòng ngồi ở trên ghế ngay trước bàn, cười nói với hắn: "Thật đúng giờ, mưa lớn như vậy tôi còn nghĩ cậu sẽ đến muộn."

Chủ nhân tao nhã nâng tay lên, ý bảo khách đến thăm ngồi xuống, lại bị người ta phớt lờ, người tới chơi lạnh nhạt nói: "Tôi không tính toán ở lâu, có chuyện gì ông cứ nói thẳng đi."

https://thuviensach.vn

“Tốt, tôi cũng biết trợ lý tổng giám đốc là bận rất nhiều việc, vậy không nhiều lời, tôi nghĩ cậu hẳn là sẽ cảm thấy hứng thú với cái này.”

Chủ nhân bật nguồn điện, màn hình tinh thể lỏng đính ở trên tường chiếu ra cảnh quay Niếp Hành Phong và Trần Dục đánh nhau trong khoang điều khiển ở trên tàu Thiên Dương, sau đó Tiêu Vũ nổ súng giết Trần Dục, tiếp theo Trần Dục sống lại công kích Niếp Hành Phong, khi đang đánh nhau thì Trương Huyền đến, toàn thân sũng nước phát ra ánh sáng màu lam nhạt như nước biển, giống như luồng ánh sáng ấy bao quanh lấy thân cậu, hai cái nhánh sừng thật lớn mọc lên cử động xoay quanh ở phía sau lưng, thân mình nó phát ra ánh sáng bạc, chói sáng loá mắt, giống như hai cái sừng rồng trong truyền thuyết, Trương Huyền hai tròng mắt lấp lánh sắc vàng, lạnh nhạt nhìn bọn họ đánh nhau, cho đến Niếp Hành Phong ngã xuống đất mới động thủ, ánh sáng loé lên từ ngón tay, dễ dàng đem Trần Dục cắt thành mấy khúc. . . . . .

“Rất đặc sắc đúng không?” Chủ nhân bước đi thong thả đến bên cạnh vị khách, nhìn thấy hai tròng mắt lam nhạt của cậu, mỉm cười hỏi.

“Hoá ra máy chụp ảnh của Giang Sanh là bị ông lấy đi.”

“Máy ảnh này chức năng không tồi, quay phim hình ảnh rất rõ ràng, tôi nghĩ là khi Giang Sanh té xỉu đã vô tình ấn phải nút ghi hình, mới có thể quay được đoạn phim này, lúc vừa mới nhìn thấy tôi còn thật sự chấn động, Trương tiên sinh, cậu cũng không phải là người thường nha, không, có lẽ cậu căn bản không phải là người!”

Yên lặng nghe ông ta nói xong, Trương Huyền sắc xanh trong mắt nhàn nhạt, ở chỗ sâu trong đáy mắt như đang chiếu ra một cảnh tượng khác —— ngày đó ở khoang đáy, cậu từ trong tình trạng vô tri vô thức tỉnh lại, hai cái sừng bạc xoay quanh, nháy mắt đem ba cương thi kia chém thành mảnh nhỏ, khi đó trí nhớ của cậu còn lúc ẩn lúc hiện, nhưng sau khi bị Trần Dục bức nhảy xuống biển liền hoàn toàn khôi phục.

https://thuviensach.vn

Đoàn khói đen kia kỳ thật chính là một phần của cậu, về tới lãnh địa của chính mình, ý thức của cậu kêu gọi cậu thức tỉnh, cơn lốc sóng thần là dị tượng do lúc cậu bị rớt xuống biển gây nên, cậu đương nhiên nhớ rõ Tiêu Vũ đã làm gì đối với mình, nhưng không có ý nói ra, xem nhân loại lúc nào cũng bị vây trong trạng thái hoảng sợ so với giết bọn họ còn thú vị hơn, dù sao Niếp Hành Phong sớm muộn gì cũng sẽ nghi ngờ Tiêu Vũ, việc phiền toái đó mình không cần phải nói, anh cũng sẽ chủ động đi giải quyết.

“Bác sĩ Đỗ hẹn riêng tôi tới đây, không phải chỉ là để đề cập đến thân phận của tôi chứ?”

“Đương nhiên không phải.” Bác sĩ Đỗ cười rất đắc ý, từ từ nói: “Cậu nói xem, nếu Niếp chủ tịch biết người không phải bị anh ta giết, mà là cậu, lại còn dùng để thủ pháp tàn nhẫn như vậy, anh ta sẽ nghĩ như thế nào?”

“Ông muốn gì?”

“Tôi yêu cầu cũng không nhiều lắm, năm trăm vạn, thanh toán một lần bằng tiền, là người yêu chủ chủ tịch tập đoàn tài chính Niếp thị, từng đó đối với cậu mà nói hẳn là rất nhẹ nhàng.”

Trương Huyền con ngươi lưu chuyển, dừng ở trên người bác sĩ Đỗ, nhẹ giọng hỏi: “Ông uy hiếp tôi?”

Bác sĩ Đỗ ha ha cười gượng hai tiếng, “Đừng nghĩ giết tôi diệt khẩu, tôi biết sự lợi hại của cậu, trước khi hẹn với cậu sớm đã có tinh toán rồi, nếu tôi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, Niếp Hành Phong ngay lập tức sẽ nhận được này đoạn phim này, anh ta mà nhìn thấy là biết cậu chỉ giả vờ mệt mỏi, thậm chí còn cố ý làm cho Tiêu Vũ bắt cóc cậu, rồi nhân cơ hội giết cô ta. Đêm đó tôi cũng nhìn thấy được, viên đạn không bắn được cậu, lại bắn chết Tiêu Vũ, là cậu giở trò, nếu Niếp Hành Phong biết cậu đê tiện như vậy, còn có thể thích cậu sao?”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền quay ánh mắt lại, trên đôi môi hiện lên nụ cười, điệu cười nhạt ở dưới đèn có vẻ quỷ dị khác thường, chỉ tiếc người đầu óc chỉ nghĩ đến tiền không nhìn thấy.

“Ông có biết hậu quả khi uy hiếp tôi không?”

Giọng điệu bình thản, lại lộ ra vẻ âm trầm làm cho người ta không rét mà run, nhìn thấy sắc vàng xẹt qua trong mắt Trương Huyền, bác sĩ Đỗ đột nhiên có chút sợ hãi, theo bản năng lùi về phía sau, miễn cưỡng cười nói: “Cậu sẽ không. . . . . .”

Lời nói bị cắt đứt giữa chừng, ánh sáng lãnh lệ từ ống tay áo Trương Huyền bắn ra, cắt đứt yết hầu ông ta, thân hình theo đó từ từ trượt xuống, ngữa mặt té ngã trên sàn.

Máu tươi từ khí quản bắn văng khắp nơi, bác sĩ Đỗ hoảng sợ mở lớn miệng, tựa hồ nghĩ muốn kêu cứu, tiếng nói lại bị máu tươi dâng lên ngăn chặn .

Trương Huyền bước đi thong thả đến trước mặt ông ta, cúi đầu lạnh lùng nhìn, trong đôi mắt xanh ánh vàng du động, sáng rực lên giống như ánh lửa, nhẹ giọng hỏi: “Hiện tại ông còn muốn năm trăm vạn kia nữa không?”

Bác sĩ Đỗ dùng sức lắc đầu, con mắt vì hoảng sợ mà mở lớn, trừng mắt nhìn Trương Huyền.

“Trần Dục mang người sắp chết ra biển, không có sự giúp đỡ của bác sĩ thì căn bản không thể làm được, ông ta sợ tôi bấm đốt ngón tay tìm ra chân tướng, cho nên bảo ông bỏ thuốc vào đồ ăn và thuốc uống của tôi, làm cho tôi vẫn luôn bị khó chịu, chuyện này tôi vốn không muốn so đo với ông, ông lại cố tình tự tìm tử lộ.”

Trương Huyền nhìn lướt qua hình ảnh trên màn hình tinh thể lỏng ở trước mặt, hừ nói: “Cho tới bây giờ không ai dám uy hiếp tôi, hơn nữa ngay

https://thuviensach.vn

cả lợi thế để uy hiếp tôi ông cũng không có, ông cho là Niếp Hành Phong nhìn thứ này thì sẽ rời bỏ tôi? Tôi nói cho ông, anh ta tin tưởng tôi là bởi vì anh ta nghĩ muốn tin tưởng, cho nên dù ông có lấy hình ảnh chân thật đến đâu cho anh ta xem, anh ta cũng sẽ làm như không thấy."

Tiếng chuông vang lên, Trương Huyền nhận cuộc gọi, bên kia vang lên giọng nói của Niếp Hành Phong, "Cậu lại chạy đi đâu đấy?"

Lạnh nhạt nhìn người đang ra sức giãy dụa trong vũng máu, Trương Huyền mỉm cười nói: "Tôi đang xem kịch."

"Xem kịch? Lại gây chuyện gì đấy, lập tức quay lại, tất cả mọi người đều đến đông đủ, đang chờ cậu trở về ăn cơm."

Trong lời trách cứ bao hàm nồng đậm sự sủng nị, Trương Huyền nở nụ cười, "Đã biết, chủ tịch, tôi sẽ lập tức trở về."

Tắt di động, Trương Huyền nhìn xem bác sĩ Đỗ, ông ta vì mất máu quá nhiều mà toàn thân run rẩy kịch liệt, trong lúc thở dốc máu ở khí quản gian phát ra những âm thanh kỳ dị, hai mắt vô thần nhìn cậu.

"Phàm nhân, vĩnh viễn là đại danh từ tham lam và xấu xí." Trương Huyền chán ghét chuyển mắt, hai ngón tay giơ lên, vẽ giữa không trung, nhất thời chiếu ra một bùa chú rồng bay được vẽ bằng những tia sáng vàng nối với nhau, bùa chú hoàn thành xong, cậu cầm lấy ô che, xoay người đi ra ngoài.

Bên ngoài mưa bay lả tả, Trương Huyền cầm ô đi về phía trước không xa, phía sau vang lên một tiếng nổ, ánh lửa bừng lên, gió lạnh thổi quét làm lửa càng rực, nhất thời hỏa thế hừng hực, nháy mắt cắn nuốt cả căn nhà.

Trương Huyền đi chậm lại, nhưng không hề quay đầu, tiếp tục tiến về phía trước, đằng trước mưa lạnh rơi không ngừng, giống như một mảnh hắc ám khôn cùng, có bóng người từ giữa bóng tối chậm rãi đi tới, khi hắn lại

https://thuviensach.vn

gần, ô che trong tay hắn được nâng lên, bên dưới là khuôn mặt của Hướng Văn, nhưng nháy mắt lại biến thành khuôn mặt Địch Sí, con ngươi đen như mực như đang mỉm cười, âm lãnh mà biến hoá kỳ lạ.

“Lão bằng hữu, chúng ta rốt cục gặp mặt .”

Trương Huyền dừng bước, lại không nhìn hắn, chỉ lạnh lùng nói: “Là ngươi một mực đóng vai thần linh giở trò trên tàu biển chở khách?”

Địch Sí nhún nhún vai, cười nói: “Nói đến thì, vì để cho ngươi hoàn toàn thức tỉnh, ta chính là mất không ít tâm tư đấy, thế mà một câu cảm ơn cũng không có.”

“Ngươi chỉ làm vì chính mình thôi.”

“Nhưng mà muốn diệt trừ Niếp Hành Phong cũng không phải tâm nguyện của một mình ta đúng không? Lẽ nào qua bao nhiêu khó khăn đến bây giờ, ngươi lại luyến tiếc .”

“Ta chưa bao giờ quên sự sỉ nhục hắn đã dùng bùa chú với ta!” Tiếng chuông di động lại vang , Trương Huyền lại không tiếp, chỉ nói: “sau này ta sẽ liên lạc với ngươi.”

“Ta rất chờ mong .”

Cầm ô che, Địch Sí mới vừa đi được nữa bước, lại bị Trương Huyền gọi lại, lạnh lùng nói: “Ngươi nhớ kỹ – nếu ngươi còn dám lấy danh nghĩa của ta định khế ước với phàm nhân, ta sẽ giết ngươi! Bắc hải chi thần chỉ có một, là ta, Huyền Minh!”

Hai bóng người lần lượt bước đi, cả hai đều không có quay đầu lại, thân ảnh Địch Sí dần dần biến mất ở trong mưa, Trương Huyền thì trở về chỗ đỗ xe.

https://thuviensach.vn

Ngồi lên xe, cậu mở di động ra, trong hộp thư có lời nhắn lại của Niếp Hành Phong.

『 Trong nhà nhóm động vật chờ không kịp, đã ăn cơm , Tiểu Ly nấu một bàn đầy thức ăn, ngàn vạn lần không thể bỏ qua, món cậu thích tôi đã tận lực giữ lại giúp cậu, mau về. 』

Trương Huyền đem điện thoại ném sang một bên, mắt vàng yên lặng nhìn về phía trước, khởi động xe, lái đi.

Lần này sẽ không tiếp tục bỏ lỡ, hơn vạn năm mới chờ tới cơ hội, cậu nhất định sẽ lợi dụng thật tốt!

《 còn tiếp 》

【 lời cuối sách 】

Độc giả thân ái, mọi người có khỏe không.

Đầu tiên, cảm ơn mọi người đã đọc tác phẩm này, hy vọng chuyện thần quái không quá đáng sợ này có thể làm cho mọi người cảm thấy vui vẻ.

Ở trong tập này, thân phận của Trương Huyền cuối cùng cũng được tiết lộ, thân phận thật hoành tráng, bất quá đáng tiếc vẫn là áp không được chủ tịch, bởi vì người ta có tiền thôi, đối với tiểu thần côn coi tiền tài là tối thượng mà nói, số phận vĩnh viễn tuyệt đối không thể xoay người.

Trong câu chuyện lần này xuất hiện khá nhiều nhân vật, hơn nữa bởi vì chuyện phát sinh trong hoàn cảnh khá bí ẩn, cho nên tình tiết có thể tương đối phức tạp, sau khi viết xong tôi từng nghĩ muốn thử bớt đi vài nhân vật không quan trọng, lại phát hiện mỗi người đều rất trọng yếu, ít đi một người đều không thể đem cả sự kiện xâu chuỗi lại, vì thế liền để nguyên, hy vọng không làm cho mọi người cảm thấy rối rắm. Tập tuy rằng nói đến quan tài nghe rất là đáng sợ, nhưng trên thực tế lại không có gì kinh khủng,

https://thuviensach.vn

từ đầu đến đuôi chủ yếu là trinh thám (chủ tịch thật nhiều đất diễn a), viết đến cuối cùng, bỗng nhiên có thể vỗ ngực tự hào nói, Tiểu Lạc có thể đổi nghề viết tiểu thuyết trinh thám!

Cuối cùng là một màn xoay chuyển hình tượng của tiểu thần côn, biến thành nhân vật phản diện, xin mọi người không cần bất ngờ, người này ngay từ đầu đã bị đặt ra là nhân vật phản diện rồi, về phần cậu ta có thể thực sự cùng ma đầu hợp tác đối phó với chiêu tài miêu của mình hay không, tập sau sẽ bàn đến.

Kính mời mọi người đón đọc tập tiếp theo, 《 Quy đồ 》.(đường về)

Như vậy, hẹn gặp lại các bạn ở tập sau!

Cảm ơn một lần nữa.

https://thuviensach.vn

Quyển 7

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 1

Đêm khuya, một chiếc xe thể thao màu đỏ chạy vun vút ở trên đường, đêm tối tĩnh lặng không một bóng người, đúng là điều kiện tốt để đua xe, đáng tiếc không được hoàn hảo cho lắm là bên cạnh không có mỹ nhân làm bạn, biểu diễn cũng không có người thưởng thức.

Thật là nhàm chán, Niếp Duệ Đình đưa tay lấy bia từ trong túi plastic mới mua ở cửa hàng tiện lợi lúc nãy, mở ra, uống mấy ngụm, lại đem volume của nhạc điều chỉnh đến mức cao nhất, sau đó nhấn ga, xe thể thao lướt đi như bão táp.

Vừa uống vừa lái xe, đang uống đến hăng say, bia lon đặt ở trên thành cửa kính bên tay lái đột nhiên lảo đảo bay lên, lắc lư một hồi rồi đụng vào cánh cửa thủy tinh chắn gió, bay đi ra ngoài.

“SHIT!”

Nhìn thấy cánh cửa thuỷ tinh hoàn hảo không tổn hao gì, còn cái lon bia quay vài vòng trên không trung ở bên ngoài, sau đó lọt vào thùng rác ven đường, Niếp Duệ Đình rất không có phong độ dựng thẳng ngón giữa về phía chỗ ngồi không có một bóng người ở bên cạnh.

Hoàn toàn là tình cảnh rất kỳ dị, bất quá không dọa được cậu, từ mấy tháng trước tới giờ, các loại hiện tượng quái dị phá vỡ lý luận khoa học như di động trong nháy mắt, vật thể bay lên, cậu không biết đã nhìn thấy bao nhiêu lần, lá gan cũng tăng lên không ít, hướng về chỗ không người rống

https://thuviensach.vn

to: “Quỷ xấu xí ngươi chơi đùa đủ chưa? Đền lại bia cho ta, nếu không ta sẽ gọi pháp sư đánh cho ngươi hồn phi phách tán!”

“Lái xe không thể uống rượu!”

Trong xe vang lên giọng nam trong trẻo nhưng lạnh lùng, không khó nghe nhưng lại dẫn theo khí tức âm trầm, nếu là mấy tháng trước, Niếp Duệ Đình sớm bị dọa đến hôn mê, bất quá hiện tại cậu cũng không còn thấy sợ nữa, cùng con quỷ kia đấu đá lâu như vậy, cậu sớm đã quen, quỷ thỉnh thoảng mới phát uy một chút còn đại đa số thời điểm đều là cậu nổi giận.

“Ngươi quản ta! Quỷ xấu xí chết tiệt, luân hồi tốt đẹp thì không đi, lại cố tình bám lấy ta không buông, ta nói cho ngươi, mặc kệ ngươi gây sức ép như thế nào đi nữa, cũng đừng hy vọng ta đốt tiền giấy cho ngươi!”

Nếu Niếp Duệ Đình có mắt âm dương, giờ phút này cậu liền có thể vinh hạnh nhìn thấy nam tử tóc bạc nhìn còn khá trẻ ngồi ở chỗ ngồi bên cạnh mình, bởi vì câu nói của cậu không thèm suy nghĩ của cậu, khuôn mặt nam tử như tỏa ra ánh sáng, dấu vết trên trán cũng thâm thêm vài phần, vẻ không kiên nhẫn làm mắt phượng thon dài của hắn hơi hơi nheo lại, đó là dấu hiệu hắn sắp nổi giận.

Đáng tiếc Niếp Duệ Đình không nhìn thấy, cho nên vẫn nói bốc nói phét: “Này, ngươi không phải thật sự rất xấu chứ hả? Cho nên mới không dám lộ diện, cũng đúng, ở cùng một chỗ với một người trẻ tuổi anh tuấn đẹp trai lại rất nhiều tiền như ta mà, ngươi không tự cảm thấy xấu hổ đích xác không nhiều cho lắm, bất quá nếu ngươi là nhảy lầu, đâm xe, hoặc là chết một cách không tự nhiên gì khác mà làm cho hình tượng không thể nhìn nổi, vậy không cần cố xuất hiện làm cho ta thấy mặt, đương nhiên, ta là không sợ, bất quá hù dọa hoa hoa cỏ cỏ thì không tốt lắm. . . . .”

Rốt cục nhịn không được, bảo hộ linh Nhan Khai đảo mắt, hộp giấy đặt ở ghế sau bay lên, nện vào gáy Niếp Duệ Đình.

https://thuviensach.vn

Hắn rốt cục hiểu được vì sao Niếp Duệ Đình và Trương Huyền chơi thân như vậy, hai người này căn bản là huynh đệ kết bái, mở miệng thì đến cả người chết cũng có thể tức giận đến sống lại.

"A!"

Vũ khí nhẹ nhàng đó đương nhiên không gây thương tổn gì cho Niếp Duệ Đình, cậu ta sờ sờ cái ót, kêu to: "Nói chuyện có phong độ tốt chút không được à? Nói không được liền động thủ, ngươi này làm quỷ thật là thất bại!"

Nói chuyện, ánh mắt còn không ngừng càn quét trong xe, chuẩn bị vạn nhất lại có vật bất minh gì đó bay lên, chính mình có thể tránh thoát kịp thời, bất quá đợi thật lâu cũng không có gì xảy ra, vì thế giải trừ cảnh giác, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

Không có bia, Niếp Duệ Đình đành lấy nước khoáng uống, trong lòng thở dài, rượu ngon mỹ nữ nhân sinh tốt đẹp cũng không được hưởng thụ, chỉ có thể nửa đêm ra ngoài chơi bão xe, kim cương vương lão ngũ như cậu đúng là có đủ uất ức, bối hậu linh nếu hay nói thì còn đỡ đằng này lại là một cái hũ nút, nếu không phải mình cố ý nói một chút làm hắn tức giận, vài ngày cũng nghe không được thanh âm của hắn. Gần đây hành vi lầm bầm lầu bầu của mình rõ ràng ngày càng tăng, mọi người trong công ty đều nghĩ cậu là bị áp lực công việc quá nặng, nào biết cậu là đang cố gắng cùng quỷ trao đổi cảm tình.

"Này, ngươi có ở đây hay không thế?" Qua hơn nữa ngày, trừ bỏ cái hộp giấy bay tới lúc nãy, thì không có hiện tượng kỳ quái gì phát sinh, Niếp Duệ Đình không biết Nhan Khai có còn thực hiện chức trách bảo hộ linh hay không, vì thế hỏi. Không có trả lời, Niếp Duệ Đình thở dài, "Please, đại ca, ta nói nửa ngày, tốt xấu gì ngươi cũng nên đáp lại một tiếng chứ, nếu để cho máy giám thị giao thông chụp được ta lầu bà lầu bầu một mình, lại làm cho cảnh sát nghĩ rằng ta bị quỷ bám thân, ai u. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Xe đi tới chỗ trước đèn xanh ở ngã tư đường, đột nhiên dừng gấp không hề báo động trước, bánh xe cấp tốc ma xát mặt đất, phát ra âm thanh chói tai, nhưng phanh lại không phải do Niếp Duệ Đình đạp, không thắt dây an toàn hậu quả chính là — người cậu bị đổ nhào lên phía trước, có chiều hướng va mạnh lên kính thủy tinh. . . . . .

Bả vai bị túm chặt, có bàn tay vô hình đúng lúc bắt lấy cậu, giúp cậu tránh được việc ‘tiếp xúc thân mật’ với thủy tinh, kéo cậu quay về chỗ ngồi, còn chưa hết hoảng sợ, Niếp Duệ Đình lần này rất tức giận, hướng về phía không gian không người rống to: “Quỷ xấu xí ngươi tiết chế một chút cho ta. . . . . .”

Ầm!

Lời còn chưa dứt, đằng trước có một chiếc xe tải lao ngang qua, sát qua đầu xe thể thao phóng về phía trước, lại vì tốc độ xe quá nhanh mà mất đi cân bằng, đâm vào làn ngăn cách giữa đường ở phía trước, xe tải lật nghiêng mình, phát ra tiếng vang ầm ĩ.

“Ôi trời. . . . . .”

Niếp Duệ Đình theo bản năng nhìn xem đường bên kia, là đèn đỏ, hiển nhiên là lái xe tải vi phạm luật, nếu không có bảo hộ linh đúng lúc ngăn cản cậu thì. . . . . Không dám nghĩ tiếp, ngón tay nắm vô lăng của cậu run lên, mồ hôi lạnh toát ra.

“Cám ơn, quỷ xấu xí.” Cậu thì thào nói.

Bên hông bị siết chặt, bị một lực rất mạnh túm lấy, Niếp Duệ Đình chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên hiện lên ánh sáng, thân mình đã theo Nhan Khai bay vọt ra khỏi xe thể thao, nhảy một cái cao đến mấy trượng (1 trượng là 10 thước), lập tức dưới thân tiếng chấn dữ dội vang lên, lửa cháy bay lên trời, nháy mắt nhấn chìm xe thể thao vào trong biển lửa.

https://thuviensach.vn

Ánh lửa sáng bừng lên làm rối loạn tầm mắt Niếp Duệ Đình, cảnh tượng rất hoành tráng, cậu sợ tới mức dùng sức ôm lấy người bên cạnh, nhìn không tới không phải là sờ không tới, chuyện đột nhiên xảy ra, Nhan Khai cũng không né tránh cậu chạm vào giống như trước, để mặc cho cậu ôm chặt.

Nhan Khai niệm thần chú chậm rãi hạ xuống, Niếp Duệ Đình chỉ cảm thấy trước mắt nhấp nháy ánh sáng bạc, rồi lan rộng ra, bao quanh lấy thân người ở bên cạnh. Cậu nghiêng đầu, nhìn thấy một người đàn ông mặc đồ đen, tóc bạc dài tới bên hông, bay bay theo gió, quanh thân ánh sáng uốn lượn, khuôn mặt thanh tú như ẩn như hiện dưới những sợi tóc, trên trán có một vết sẹo dài, làm cho phong thái tao nhã của người đàn ông đó thêm phần cương nghị, con ngươi đen như mực, ngoan lệ như dã thú, rồi lại lộ ra khí chất cao quý.

Toàn thân hắn đều lộ ra sức mạnh tà ác, nhưng đồng thời lại mang theo hơi thở coi kẻ ác như thù địch, tuyệt đối là hai khái niệm vô cùng đối lập, lại tự nhiên ở cùng với nhau, đan vào cùng một chỗ, hoàn toàn không có cảm giác tách biệt, Niếp Duệ Đình khiếp sợ trước khí thế cường đại của hắn, ngây ngốc nhìn nửa ngày, mới lẩm bẩm nói: “Ngươi. . . . . Thật oai phong!”

Cổ tay bị túm lấy, bị Nhan Khai kéo ra phía sau, hai mắt quan sát không gian âm lãnh chung quanh, nơi này tràn ngập âm khí yêu ma quỷ quái, lớn mạnh đến mức đủ để dễ dàng đánh vỡ kết giới mình vội vàng bày ra lúc nãy.

“Mau rời đi!” Hắn quát lạnh.

Không có nắm chắc đươc mười phần, hắn không thể để cho Niếp Duệ Đình rơi vào hiểm cảnh, nhưng mà sự việc diễn ra không để cho Niếp Duệ Đình có thể lựa chọn làm cái gì, một luồng sáng xuất hiện, tản ra sức mạnh chí âm chí tà, lướt qua không gian tối đen, vọt tới gần bọn họ, Nhan Khai

https://thuviensach.vn

vung vạt tay áo dài lên, linh lực ngưng tụ hóa thành ánh sáng màu xanh, đánh bay luồng sáng tà ác, linh lực theo cử động của hắn tàn ra chung quanh tạo thành ánh sáng rất đẹp mắt, lấp lánh tỏa sáng cả không gian tối tăm.

Bỗng nhiên, từ trong bóng đên vang lên một tiếng cười lạnh: “Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!”

Theo nụ cười khặc khặc giả tạo,từ trong bóng đêm đột nhiên bộc phát ra một cỗ tà khí cực âm, trong chốc lát đánh tan ánh sáng màu xanh của Nhan Khai, tà khí không hết,tiếp tục đâm vào trong ngực Nhan Khai, Niếp Duệ Đình cuống quít đỡ lấy hắn, lo lắng hỏi: “Ngươi thế nào?”

“Chạy mau!”

Nhan Khai khởi động một chút khí lực cuối cùng, bắt lấy tay của Niếp Duệ Đình đẩy văng cậu ra, ai ngờ tà khí lại tới gần, đưa bọn họ đánh bay đi ra ngoài.

Hai người lộn vài vòng ở trên không trung, rồi cùng té rớt trên mặt đất, giữa tình thế hết sức nguy hiểm đó, một thân ảnh đột nhiên đúng lúc nhảy đến trước mặt bọn họ, chặn lại sức mạnh tà ác kia bất thường, quát: “Thối lui!”

Xung quanh nhất thời lại xuất hiện ánh sáng, không lưu tình chút nào xé toạc ‘bức màn’ bóng tối, yêu quái âm hồn cũng theo đó biến mất hầu như không còn.

“Đại ca!” Niếp Duệ Đình đỡ Nhan Khai đứng lên, phát hiện người cứu bọn họ cư nhiên lại là Niếp Hành Phong, không khỏi thất thanh kêu to: “Trước giờ không biết anh lợi hại như vậy đấy!”

Niếp Hành Phong mỉm cười, đang muốn hỏi bọn họ có bị thương hay không, bỗng nhiên trước mắt choáng váng, tất cả cảnh vật bắt đầu trở nên

https://thuviensach.vn

quay cuồng, bên tai tiếng gọi của Niếp Duệ Đình càng lúc càng xa, hết thảy đều rơi vào không gian u ám.

“Duệ Đình!”

Niếp Hành Phong đột nhiên bừng tỉnh, ánh đèn nhỏ màu da cam ở đầu giường làm cho anh theo bản năng nheo mắt, hơn nữa ngày mới bình tĩnh trở lại, nguyên lai tất cả chuyện vừa rồi đều là mình bị ác mộng.

Trương Huyền đi công tác, giường Kingsize có vẻ có chút rộng rãi, nhìn xem đồng hồ treo tường, kim đồng hồ vừa mới chuyển qua hai giờ, Niếp Hành Phong do dự một chút, rồi gọi điện thoại cho Niếp Duệ Đình.

Tiếng chuông vang hơn mười lần mới có người nghe máy, giọng nói ngái ngủ của Niếp Duệ Đình vang lên, “Đại ca anh còn tiếp tục gọi điện thoại quấy rầy vào lúc muộn như thế này nữa, cẩn thận sau này sẽ bị em trả đũa đấy.”

Vào lúc rạng sáng đối với em trai sống về đêm mà nói hắn là mới bắt đầu mới đúng chứ?

Bị cậu ta phàn nàn, Niếp Hành Phong có chút dở khóc dở cười, bất quá thấy cậu ta không có việc gì, tâm thả lỏng, nói: “Anh vừa rồi gặp ác mộng, mơ thấy em nửa đêm ra ngoài bão xe, kết quả xảy ra tai nạn. . . . . .”

“Nửa đêm bão xe? Đó là chuyện từ thế kỷ trước rồi? Từ khi ác quỷ vào nhà của em, thì từ lúc đó đến giờ em giống như con gái đã xuất giá sau mười giờ là không được ra khỏi cửa.” Niếp Duệ Đình oán giận nói: “Nhất định là Trương Huyền không ở nhà, anh hai một mình khó ngủ, mới có thể nửa đêm suy nghĩ miên man, nên cũng phá ngang mộng đẹp của em và ác quỷ.”

“Hắn không có việc gì chứ?” Nhớ tới tình cảnh Nhan Khai bị đả thương trong mộng, Niếp Hành Phong vội hỏi.

https://thuviensach.vn

“Trời biết, hắn lại không nói lời nào, em làm sao biết hắn có việc gì hay không, nói không chừng hiện tại đang rình coi em.”

Niếp Hành Phong đang muốn hỏi lại, chợt thấy trong lòng như có sóng triều dâng lên, nghe được Nhan Khai nói: “Chủ nhân, ta tốt lắm.”

Hai người đều an toàn vô sự, xem ra là mình lo lắng nhiều, bất quá ngẫm lại cảnh trong giấc mơ cổ quái kia, Niếp Hành Phong vẫn là nhiều lời một câu: “Nhớ kỹ, dạo này không được về nhà quá muộn, không được lái xe thể thao màu đỏ.”

“Đã biết, nhà của em hiện tại là ác quỷ nắm quyền, anh cho rằng em còn có tự do chạy tới quán bar đêm chơi bời hay sao? Hơn nữa em cũng không có xe thể thao màu đỏ, anh hai, khi anh muốn gọi điện quấy rầy thì nhớ kỹ đối tượng phải là Trương Huyền, không nên bắt em trai đáng thương của mình chịu trận.”

“Không phải. . . . . .” Không để Niếp Hành Phong giải thích, đầu bên kia đã cúp máy.

Hình như thật sự là mình thần kinh quá mức nhạy cảm, Niếp Hành Phong cười khổ đem điện thoại ném sang một bên.

Ác mộng làm mất hết cảm giác buồn ngủ, chỉ để lại một thân mồ hôi lạnh làm kỷ niệm, Niếp Hành Phong nằm ở trên giường trong chốc lát, rốt cục vẫn là chịu không được cảm giác khó chịu áo ngủ dính trên người, vì thế đứng lên đi vào phòng tắm.

Nước nóng từ trên vòi hoa sen rơi xuống, nhiệt khí rất nhanh tràn ngập cả gian phòng tắm, Niếp Hành Phong đang tắm rửa, chợt thấy trong gương chợt lóe lên ánh sáng, anh hơi hơi sửng sốt, đem vòi hoa sen chỉnh thẳng hướng vào gương, hơi nước bị nước đổ xuống xóa đi, trên mặt gương chiếu ra rõ ràng thân thể anh, anh nghiêng người, phát hiện ra phía sau lưng mình

https://thuviensach.vn

đang tỏa ra những tia sáng làm hiện lên rõ ràng hoa văn xuất hiện ở trên lưng.

Cho dù nhìn quỷ thần đã quen, cảnh tượng khác thường trước mắt vẫn làm cho Niếp Hành Phong lắp bắp kinh hãi, nhìn chăm chú vào nó, ở giữa lưng ẩn ẩn lộ ra hình dáng của sừng tê giác, ánh sáng chạy vòng quanh nó không ngừng lượn vòng, buộc vòng quanh từng đường nét hoa văn cổ quái kỳ dị.

Hoa văn rất quen thuộc, giống như. . . . . Niếp Hành Phong nhãn tình sáng lên, anh nghĩ tới, lúc trước bọn họ lên tàu biển đi nghỉ phép, anh từng xem qua bản vẽ về đảo Kim Ngân và các đảo nhỏ của nó, phân bố rất giống hoa văn đang lóe lên ở phía sau lưng mình lúc này.

Hoa văn không ngừng lóe ra ánh sáng làm cho trước mắt Niếp Hành Phong sinh ra ảo giác nào đó, hoảng hốt nhớ lại một hình ảnh thật lâu trước kia – khi anh giúp Trương Huyền dâng hương cho tổ sư gia, không cẩn thận đụng tới một cái đồng lệnh, một mặt của đồng lệnh tựa hồ cũng chạm khắc hoa văn quái dị giống như thế này, lúc đó khi chạm đến đồng lệnh, thần trí anh trở nên hoảng hốt. . . . . .

~~~~~~~

Cái đồng lệnh này được nhắc đến trong chương 10

1, chương 3

4, chương 2

5 nếu không nhớ mọi người xem lại nhé.

~~~~~~~

https://thuviensach.vn

Những tia sáng chậm rãi trở nên nhạt dần, rồi biến mất, Niếp Hành Phong vội vàng tắm xong, chạy đến chỗ đặt hương án thờ phụng tổ sư gia trong phòng khách tìm cái đồng lệnh kia.

Từ sau khi hai người chính thức ở cùng, Trương Huyền liền chẳng kiêng nể gì đem hương án chuyển sang nhà anh, có khi anh cũng sẽ hỗ trợ dâng hương, đồng lệnh vốn để trên hương án, nhưng mà anh lại không để ý.

Niếp Hành Phong tìm được đồng lệnh, lật lên lật xuống nhìn một chút, hoa văn vốn được khắc trên đó đã biến mất không còn bóng dáng, chỉ còn lại một khối đồng bóng loáng, nếu không biết đó là thứ Trương Huyền thu hoạch được từ sự kiện ly hồn trước đây, chỉ sợ anh đã xem nó như khối đồng vô dụng mà vứt mất rồi.

Có thể là do khi mình chạm vào đồng lệnh, bởi vì nguyên nhân nào đó mà hoa văn được khắc trên ấy đã chuyển sang trên người mình hay không? Trương Huyền từng nói qua mình có hình xăm, lúc ấy còn tưởng rằng cậu nói đùa, hiện tại ngẫm lại, cậu hẳn là thấy được hình ảnh chạm trổ trên lưng mình, nhưng mà tại sao hoa văn đó lại giống như hình vẽ của đảo Kim Ngân cùng các đảo nhỏ?

Niếp Hành Phong không nghĩ ra được, quay lại phòng ngủ, nằm ở trên giường nhìn đồng hồ treo tường, rốt cục vẫn là nhịn không được gọi điện thoại cho Trương Huyền, dù sao cũng ngủ không được, không bằng nghe theo lời đề nghị của em trai, đi quấy rầy làm phiền tiểu thần côn vậy.

Điện thoại rất nhanh liền được tiếp nghe, Trương Huyền cười hì hì nói: “Chủ tịch sao khuya như vậy rồi mà anh còn không ngủ?”

Vừa nghe đến thanh âm trong trẻo kia suy nghĩ đang hỗn loạn đột nhiên trầm tĩnh trở lại, Niếp Hành Phong tựa nữa người lên đầu giường, mỉm cười hỏi: “Có chăm chỉ làm việc không đấy?”

“Đương nhiên, không tin thì lát nữa hỏi trưởng phòng đi.”

https://thuviensach.vn

Trưởng phòng mà Trương Huyền nói chính là người quản lý phòng hành chính, là thủ trưởng tiền nhiệm của cậu. Kỳ thật công việc khảo sát lần này không cần cậu đi, nhưng mà cậu vẫn thuyết phục Niếp Hành Phong nói muốn đi học tập một chút, xem ở sự cố gắng làm việc của tiểu thần côn lúc bình thường, dù biết rõ mục đích cậu muốn là đi du lịch, Niếp Hành Phong vẫn là mắt nhắm mắt mở, để mặc cậu đi.

“Chủ tịch anh đặc biệt gọi điện thoại đến, sẽ không chỉ vì tra hỏi công tác của tôi chứ?”

Trương Huyền nói làm Niếp Hành Phong mỉm cười, anh nói: “Đương nhiên không phải.”

“Vậy nhất định là nhớ tôi đến mức ngủ không được.”

“Đừng có tự mình đa tình, kỳ thật tôi là có chuyện muốn hỏi cậu. . . . . .”

Lời nói của Niếp Hành Phong bị cắt ngang giữa chừng, một giọng nữ nhẹ nhàng đột ngột từ trong microphone truyền đến, “Tiên sinh, tôi đã giúp ngài chuẩn bị sẵn nước ấm . . . . . .”

Thanh âm nháy mắt bị ngắt ngang, tựa hồ bị người ngăn chặn, bất quá nửa câu đầu vẫn rất rõ ràng rơi vào trong tai Niếp Hành Phong, nụ cười trên mặt anh cứng đờ, tựa hồ muốn nói gì đó nhưng trong đầu lại trống rỗng, không biết phải nói cái gì.

“Chủ tịch anh đừng hiểu lầm , không phải như anh nghĩ đâu!” Giọng nói bối rối của Trương Huyền phá vỡ phút trầm mặc ngắn ngủi, vội vàng giải thích: “Anh hãy nghe tôi nói, cô ta chỉ là nhân viên phục vụ, trả tiền rồi mà, không tận dụng thì lãng phí. . . . . A không, ý của tôi chỉ là ở phương diện phục vụ thôi, tôi đối với anh tuyệt đối trung thành, ngay cả ý nghĩ vượt quá giới hạn cũng không có… không có đâu. . . . . Anh còn không tin, tôi đây đi tìm ông chủ khách sạn giải thích với anh, anh chờ tôi. . . . . .”

https://thuviensach.vn

“STOP!” Anh ngay cả một chữ cũng chưa kịp nói, tiểu thần côn liền bô bô nói một đống, Niếp Hành Phong cười khổ nói: “Tôi có nói không tin cậu sao?”

“Thật không? Nhưng mà anh hình như không được vui vẻ cho lắm.” Không có ai sau khi phát hiện trong phòng người yêu mình có một phụ nữ khác mà không khó chịu, nhưng sự khó chịu đó chỉ là ý nghĩ chợt loé lên mà thôi, Niếp Hành Phong rất tín nhiệm thái độ làm người của Trương Huyền, càng tin tưởng cậu sẽ không làm ra cái chuyện phóng túng trụy lạc này.

“Thật sự không để ý sao?”

Trương Huyền tựa hồ vẫn là lo lắng, lại dong dài hỏi han, sau mấy lần bị hỏi đi hỏi lại Niếp Hành Phong rốt cục nhịn không được, nói: “Lải nhải đủ chưa hả, tôi không có nhỏ nhen như cậu nghĩ đâu!”

“Chủ tịch thật là hung dữ, quả nhiên là vẫn còn tức giận.”

Giọng điệu ủy ủy khuất khuất làm cho Niếp Hành Phong cảm thấy thật bó tay, anh thông minh chuyển đề tài, hỏi: “Hôm nay đã đi chơi ở những chỗ nào?”

“Không ít đâu, đều có mua đồ kỷ niệm cho mọi người đấy.”

Trương Huyền quả nhiên bị đề tài mới thu hút, bắt đầu ba hoa rối rít những điều mắt thấy tai nghe mấy ngày hôm nay, Niếp Hành Phong chịu khó nghe xong, mới tìm cớ ngắt điện thoại, lúc tắt điện thoại xong mới nhớ tới chưa nói chuyện về đồng lệnh, cầm lấy di động, do dự một chút lại thả xuống. Nếu gọi lại, nói không chừng lại phải nghe Trương Huyền lải nhải về chuyện đi du lịch chỗ này chỗ nọ, vẫn là chờ cậu trở về rồi nói sau. Trương Huyền cầm điện thoại để ở bên tai, nghe được Niếp Hành Phong đã ngắt máy, vẻ tươi cười trên mặt cậu nhạt dần, trong mắt ánh vàng lưu động,

https://thuviensach.vn

lạnh lùng nhìn chằm chằm người phụ nữ đang đờ người ra đứng ở trước mặt mình.

“Ta vừa rồi đã nói là không được lên tiếng!”

Giọng điệu cực kỳ bình thản, lại lộ ra sự hung ác khó có thể diễn tả, cùng với giọng nói nhẹ nhàng lấy lòng lúc nói chuyện điện thoại vừa rồi như là của hai người khác nhau, trong phòng nháy mắt dần dần trở nên lạnh lẽo khác thường, làm cho thân thể chỉ mặc chắc cái áo ngủ bằng vãi sa tanh của người phụ nữ không nhịn được mà phát run, nửa ngày mới nơm nớp lo sợ nói: “Rất xin lỗi, tôi quên. . . . . .”

“Đi ra ngoài!”

Vẻ mặt tuấn tú khôi ngô, nhưng trong con mắt của người phụ nữ đó lại tựa hồ còn đáng sợ hơn cả ma quỷ, không dám đòi tiền boa, cô ta vội vàng thay quần áo, cầm lấy túi xách muốn đi, một tờ tiền giá trị lớn ném tới trước mặt cô ta, Trương Huyền lạnh lùng nói: “Tuy rằng ta không dùng đến ngươi, bất quá tiền thì vẫn phải trả.”

Người phụ nữ không quá để ý đến ngữ điệu trào phúng kia, còn hơn chuyện đó, việc làm cho cô ta càng khủng hoảng chính là nhìn thấy tiền mặt quỷ dị bay tới trước mặt cô ta, sợ hãi tới mức giật mình, vội vàng nhặt tiền lên rồi bỏ chạy ra ngoài, ngay cả cảm ơn cũng đã quên nói.

Trương Huyền hờ hững nhìn màn ảnh TV ở trước mặt, hồi lâu, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng phanh chói tai, xen lẫn là tiếng kêu sợ hãi của phụ nữ, gió đêm thâm trầm, đem tiếng động người ngã sầm xuống truyền tiến lỗ tai cậu.

Cậu không hề phản ứng, như trước nhàm chán cầm điều khiển từ xa xoay xoay trong tay, tiếng sột soạt vang lên, màn ảnh nguyên bản vốn đang rõ ràng đột nhiên biến thành trắng xóa, một đoàn sương mù dày đặc từ cửa sổ

https://thuviensach.vn

tràn vào, nháy mắt hóa thành hình người màu đen, hai mắt đen như mực, tản ra sự tối tăm như tử vong.

Trương Huyền nhíu mày, “Ngươi gây rắc rối cho ta.”

“Người vô dụng, không cần thiết sống thêm.” Bóng đen liếc cậu, cười hỏi: “Ngươi lo lắng Niếp Hành Phong nghi ngờ ngươi?”

” ‘Hắn’ sẽ không hoài nghi ta.”

Trương Huyền cầm lấy rượu nho trên bàn chậm rãi thưởng thức, đó là cậu bảo người phụ nữ kia rót, vốn nghĩ muốn thả lỏng một chút, nhưng mà rất nhanh cậu liền phát hiện mình không có một chút hứng thú nào với người phụ nữ kia, cho dù không có chuyện vừa rồi, cậu cũng sẽ đuổi cô ta đi.

Có lẽ ngoại trừ Niếp Hành Phong, trên đời này bất luận kẻ nào hoặc bất luận việc gì cũng đều không thể làm cho mình có hứng thú, đây là vinh hạnh của ‘hắn’, chờ mình mất đi hứng thú thì ‘hắn’ cũng không cần thiết để tồn tại nữa, vừa uống rượu Trương Huyền vừa yên lặng nghĩ.

“Vừa rồi ta thất bại, linh lực của Niếp Hành Phong còn mạnh hơn so với trong tưởng tượng, ‘hắn’ cư nhiên có thể xuyên qua không gian của ác mộng.” Người đàn ông nói.

“Mạnh đến mức ngay cả Đế Si – vua bóng tối cũng phải chịu thua sao?” Liếc nhìn hắn, Trương Huyền hỏi.

“Từ trước tới giờ ‘hắn’ vẫn luôn là kẻ mạnh nhất, cho dù có dựa vào thân thể phàm nhân đi nữa, điểm này ngươi hẳn là so với ta còn rõ ràng hơn.” Không để ý đến sự châm biến của Trương Huyền, Đế Si thản nhiên nói.

Thần lực của Ngũ Đế tập hợp sinh ra chiến thần, ngay cả cái loại ác ma thống lĩnh bóng tối như hắn cũng phải sợ hãi ba phần, từ sau khi tìm được

https://thuviensach.vn

chân thân của Niếp Hành Phong, hắn sẽ không buông tha cơ hội cướp lấy linh lực của anh, thậm chí lợi dụng khế ước hải thần dẫn Niếp Dực mắc câu, lại không thành công, vì thế hắn tạo nên vụ tai nạn xe cộ kia, làm cho cha mẹ Niếp Hành Phong chết ngay tại chỗ, đáng tiếc lại không gây nên thương tổn gì cho Niếp Hành Phong, ngược lại bị đối phương cảm thấy được sự tồn tại của hắn, sau khi vụ tai nạn phát sinh đã đánh cho hắn một cú trí mạng, khiến hơn mười năm sau đó hắn lại phải tiếp tục ẩn nấp trong bóng đêm.

Niếp Hành Phong cảm giác hình như đã từng quen biết hắn không phải là vô căn cứ, mười mấy năm trước bọn họ từng giao chiến với nhau, bất quá Niếp Hành Phong đã quên cuộc giằng co kia, có thể là từ trong tiềm thức anh nghĩ muốn quên mất chuyện buồn đó, chính là một loạt các sự kiện yêu ma quỷ quái kích thích, thần lực của Niếp Hành Phong bắt đầu phục hồi, linh lực anh càng ngày càng mạnh đã chứng minh điểm này, luân hồi nhiều lần, bọn họ rốt cục lại đi tới giờ khắc quyết chiến này.

“Trời cũng có ngày xấu, thần cũng không phải vĩnh hằng.” Uống rượu xong, Trương Huyền quay quay cốc rượu trong tay, thản nhiên nói: “Cứ từ từ, thời gian sau này đối với chúng ta rất có lợi, không phải sao?”

Đế Si nhìn cậu, bỗng nhiên quỷ dị cười: “Đương nhiên, cảnh mộng vừa rồi mới chỉ là màn khởi động cho nóng người thôi, trò chơi thật sự vẫn còn ở phía sau.”

Hắn đi đến bên cạnh Trương Huyền, ghé sát vào một bên thái dương cậu ngửi ngửi, dùng giọng nói từ tính hấp dẫn đưa ra lời mời: “Đêm còn dài, có hứng thú theo ta chơi đùa một hồi hay không?”

“Ta không sao cả, chỉ cần ngươi không để ý làm ‘bên dưới’.”

“Ta để ý.”

“Ta cũng để ý.” Trương Huyền mắt vàng hiện lên ý cười, nhẹ giọng nói.

https://thuviensach.vn

“Kia xem ra ta phải đi tìm những người khác chơi rồi.”

Đế Si tiếc nuối nhún nhún vai, thân ảnh hóa thành khói đen nhanh chóng xẹt qua cửa sổ biến mất ở trong bầu trời đêm rộng lớn, Trương Huyền thản nhiên nói: “Chúc ngươi may mắn.”

Màn ảnh trắng xóa biến mất, một lần nữa phát ra tiết mục giải trí, nhưng cậu tắt đi.

Trò hay đã mở màn, xem bọn hắn chính tà đánh nhau, còn thú vị hơn xem loại phim truyền hình vớ vẩn này, hy vọng Niếp Hành Phong đừng làm cho mình quá thất vọng, nếu như ngay cả chiến thần cũng phải lưu lạc trong bóng đêm, vậy thì thế giới thật sự là rất không thú vị .

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 2

Giờ nghỉ ngơi giữa trưa, Niếp Hành Phong đang ở trong văn phòng xem báo thì cửa bị đẩy ra, có người nhón chân nhẹ nhàng tiến vào, không cần ngẩng đầu cũng biết là ai, trừ bỏ người yêu – trợ lý của anh ra thì không ai lại làm loại hành động mờ ám đáng nghi này.

“Không phải nói ngày mốt mới trở về sao?” Niếp Hành Phong ánh mắt không rời khỏi tờ báo, thuận miệng hỏi.

Một bông Tulip màu đen xuất hiện ở trước mắt anh, Trương Huyền ghé lại, cười nói: “Lo lắng anh ở nhà một mình suy nghĩ lung tung, liền trở về trước thời hạn, tôi đặc biệt mua cho anh nè, thích không?”

Hoa chỉ có một bông, nhưng gói thật sự rất khéo léo, Tulip đen cao quý thanh nhã, hiếm khi tiểu thần côn mới mua đồ theo sở thích của anh, Niếp Hành Phong nở nụ cười tiếp nhận hoa, nói: “Vô sự xum xoe (Không có việc thì không nịnh nọt), cậu sao mà cam lòng tiêu tiền mua loại hoa đắt đỏ thế này?”

“Đây là nhận lỗi vì chuyện tối hôm qua, chủ tịch, anh không phải là vẫn còn tức giận đấy chứ?”

“Tôi là người nhỏ mọn như vậy sao hả?”

Niếp Hành Phong tựa vào lưng ghế dựa đùa nghịch bông hoa trong tay, không cẩn thận đụng tới cái gim đóng trên giấy gói, đầu ngón tay đau xót,

https://thuviensach.vn

bị gim đâm phải.

“Anh thật không cẩn thận chút nào.”

Thấy đầu ngón tay Niếp Hành Phong chảy máu, Trương Huyền nhíu mày, đoạt lấy bông hoa kia ném sang một bên, lại đưa ngón tay anh vào trong miệng, nhẹ nhàng mút.

“Không nghiêm trọng như vậy.”

Nhưng thật ra Trương Huyền hôn mút làm cho Niếp Hành Phong có chút chịu không nổi, tay đứt ruột cồn cào, ngón tay ở trong khoang miệng ấm áp bị nhiệt tình mút vào, cảm giác tê dại nháy mắt từ ngón tay lan truyền đến toàn thân, Niếp Hành Phong tim đập loạn nhịp, nghĩ muốn rút ra, lại bị Trương Huyền nhẹ nhàng cắn không tha, có hơi nhoi nhói một chút, rồi lại ngưa ngứa rất kích thích, chờ đến khi Trương Huyền thả tay anh ra, đầu ngón tay trơn bóng, miệng vết thương đã không thấy đâu nữa.

“Lại làm càn!”

Giọng nói của Niếp Hành Phong có chút khàn khàn, giương mắt xem Trương Huyền, trong đôi mắt xanh lam của cậu long lanh tràn đầy nét cười ma mãnh, Niếp Hành Phong rốt cuộc nhịn không được, giữ chặt tay cậu ôm vào trong lòng, hai người dán sát vào nhau dựa vào bàn công tác hôn môi, trong lúc ôm hôn Trương Huyền mở mắt, sắc vàng chợt lóe lên trong đôi mắt, bông hoa Tulip màu đen rơi trên mặt đất bốc cháy thành một ngọn lửa nhỏ, nháy mắt cháy thành tro bụi.

“Chủ tịch thật là nhiệt tình nha, có phải đang muốn làm chuyện ấy trong văn phòng không?”

Nghe tiếng nói trong trẻo nhu hòa tràn ngập khiêu khích của Trương Huyền, Niếp Hành Phong tim đập càng thêm kịch liệt, bất quá sau khi ôm

https://thuviensach.vn

hôn một hồi vẫn buông cậu ra, nơi này là công ty, sự tự chủ của anh còn không có kém đến mức độ tùy thời động dục.

Trương Huyền dựa vào ngồi ở trên bàn cười khanh khách nhìn anh, hỏi: "Anh lo lắng bị người ta nhìn thấy? Nếu không đến nửa đêm chúng ta tới đây thử một lần đi?"

Đề nghị này không tồi, ngẫm lại cái không khí ám muội thế này, Niếp Hành Phong có chút động tâm, nhìn Trương Huyền, nói: "Cậu hình như không giống với trước đây cho lắm."

Nụ cười trên mặt Trương Huyền cứng đờ, "Không giống chỗ nào?"

Không giống ở điểm nào Niếp Hành Phong cũng không nói được, chính là đơn thuần cảm thấy Trương Huyền so với trước kia nhiệt tình hơn rất nhiều, bất quá đây cũng không phải là chuyện xấu, ai lại không hy vọng người yêu nhiệt tình với mình chứ, mặc dù có khi có thể làm chậm trễ công việc, giống như lúc này. . . . . .

Đã tới giờ làm việc, lại vẫn không muốn thoát khỏi trận dây dưa này, trên người Trương Huyền tựa hồ toát ra sự hấp dẫn nào đó, làm cho anh không tự chủ được muốn đi tới gần, nhìn thấy vẻ khiêu khích trong đôi mắt xanh biếc kia, Niếp Hành Phong nhịn không được lại tiến lên, lại một lần nữa hôn nồng nhiệt.

Tiếng chuông vang lên, là di động của Niếp Hành Phong, anh mò lấy rồi nhìn lướt qua màn ảnh, là Tiểu hồ ly, Trương Huyền cũng nhìn thấy, than thở: "Tiểu Ly mà gọi điện thì nhất định là không có chuyện gì quan trọng."

"Có lẽ có." Niếp Hành Phong lưu luyến dừng lại, ngồi thẳng người, mở máy tiếp nghe.

Sự thật chứng minh sự phán đoán chính xác của Trương Huyền, di động vừa tiếp, Niếp Hành Phong liền nghe thấy thanh âm giòn giã của Hoắc Ly

https://thuviensach.vn

nói: “Chào Niếp đại ca, đại ca không ở nhà, anh đêm nay đến quán bọn em ăn cơm đi, hiện tại đang trong đợt khuyến mãi giảm giá còn có 80%, không thể bỏ qua.”

Là câu từ quảng cáo điển hình, Niếp Hành Phong cười khổ. Cách đây không lâu Hoắc Ly chê đến trường nhàm chán, không biết đã dùng biện pháp gì thuyết phục ông nội, để ông đồng ý cho nó mở cửa hàng thức ăn nhanh, vì thế bọn họ đều trở thành đối tượng bị cướp đoạt, bị tiểu hồ ly bắt buộc đầu tư nhập cổ phần.

Trù nghệ của Hoắc Ly cộng với sự cố vấn của Tiểu Bạch, việc buôn bán cư nhiên làm được rất hưng thịnh, ông nội nhìn ra thiên phú ở phương diện mỹ thực của nó, lại bỏ thêm vốn vào, thuê học sinh vừa học vừa làm về làm thêm, cho nên gần đây Hoắc Ly vẫn đều bận rộn ở cửa hành thức ăn nhanh. Niếp Hành Phong vốn đang lo lắng nó gọi điện thoại là vì việc kinh doanh xảy ra vấn đề, không ngờ là muốn làm công việc giao tiếp.

Trương Huyền cầm lấy di động, cười lạnh nói với bên kia: “Hình như là cổ đông có thể miễn phí dùng cơm đúng không? Em trai thân mến!”

“Di, đại ca đã về rồi à, vừa lúc, buổi tối hai người cùng nhau đến đây đi, không thu tiền không thu tiền, em chỉ nói đùa thôi mà, em còn bận việc, cứ như vậy nha.” Vừa nghe đại ca đã về, biết lần này không kiếm chác được gì, Hoắc Ly không dám tiếp tục dài dòng, chào một tiếng xong liền lập tức ngắt điện thoại.

Cú điện thoại của Tiểu hồ ly đã phá ngang không khí ám muội vừa rồi, vừa lúc thư ký tiến vào đưa tài liệu, vì thế chuyện tình ái trong văn phòng tạm thời bị cắt đứt, Trương Huyền đi ra ngoài làm việc, khi đi tới cửa bị Niếp Hành Phong gọi lại.

“Trương Huyền, bông hoa Tulip kia đâu rồi?”

https://thuviensach.vn

“Tôi vứt rồi, đồ vô dụng không cần lưu lại.” Xoay người, đối mặt với ánh mắt kinh ngạc Niếp Hành Phong, Trương Huyền mỉm cười: “Tôi sẽ mua lại một bông khác cho anh, lần này tôi sẽ chọn lựa kĩ càng, không để làm anh bị thương.”

Buổi tối Niếp Hành Phong cùng Trương Huyền đi vào quán ăn của Hoắc Ly, cửa hàng đặt ở khu vực tấp nập nhất ở trung tâm thanh phố – đây đều là thành quả đầu tư của bọn họ, màn đêm đã buông xuống nhưng từ thật xa vẫn có thể nhìn thấy tấm biển màu ngũ sắc “Quán gà rán Tiểu hồ ly “, ở một bên tên quán có thêm hình một con cáo và một con mèo, giống như thể là sợ người khác không biết chủ quán này là hồ ly vậy.

Một cái tên đậm mùi quê mùa, thật đúng là giống tích cách của Hoắc Ly, Trương Huyền nhịn không được cười hỏi Niếp Hành Phong, “Người khác có biết anh là cổ đông của quán gàn rán này hay không?”

Liếc liếc mắt nhìn người yêu một cái, Niếp Hành Phong hỏi lại: “Cậu nói thử xem?” Anh không ngại làm cổ đông của quán gà rán, nhưng rất để ý việc người khác khi nói đến gà rán liền liên tưởng đến chủ tịch tập đoàn Niếp thị. Thành thật mà nói, tính thẩm mỹ của tiểu hồ ly xem ra thật không dám khen ngợi, may mắn khả năng nấu ăn của nó không tồi giống như tính thẩm mỹ.

Hai người vào nhà ăn, nhìn thấy bọn họ, Hoắc Ly liền chào đón, dẫn bọn họ tới một gian phòng riêng ở bên trong, lại bảo phục vụ đưa nước trà điểm tâm lên, điệu bộ nghiêm chỉnh như một ông chủ thực thụ.

“Buôn bán có vẻ tốt nhỉ.” Trương Huyền nhìn tình cảnh không còn chỗ ngồi ở bên ngoài nói.

Quán của Hoắc Ly có cổ phần của bọn họ, buôn bán có được không ảnh hưởng trực tiếp đến chia hoa hồng vào cuối năm, nhìn thấy Trương Huyền

https://thuviensach.vn

khi nói lời này trong mắt tràn đầy ý cười, Niếp Hành Phong liền đoán được ý nghĩ của cậu.

“Đúng vậy.” Hoắc Ly vui vẻ gật đầu liên tục, “Ông nội nói nếu cuối năm lợi nhuận tốt, thì sẽ đầu tư thêm cổ phần.”

Đồ ăn rất nhanh được mang lên, Hoắc Ly xếp đặt chén bát giúp mọi người, khi Niếp Hành Phong tiếp nhận thực đơn từ tay nó, đột nhiên thần trí nhoáng lên một cái, cảnh vật trước mắt bay nhanh xoay chuyển, biến thành một mảnh trống trải hoang vắng, thiên lôi không ngừng đánh xuống, ánh lửa tàn phá bừa bãi lan tràn trên vùng núi cao nguyên, có một người đàn ông mặc áo trắng đang dẫn đầu đoàn tộc nhân của mình chống lại thiên hỏa, hỏa thế hừng hực, vô tình thổi cháy tung bay tay áo bọn họ.

Thân hình của người đàn ông ẩn ẩn hiển rõ ở giữa ánh lửa, ngạo nghễ hướng lên trời kêu, mang theo khí thế của người đứng đầu bộ tộc. Hình thể đỏ đậm to lớn, lộ ra ngạo khí tao nhã thuộc về hỏa hồ, là Xích Viêm tộc trưởng tộc hỏa hồ – cha của Hoắc Ly, từng đã gặp mặt anh một lần.

Hỏa hồ tộc gặp nạn, phải che lại thiên lôi đúng lúc, mới có thể cứu bọn họ!

Trong đầu ý niệm như thủy triều thay nhau nổi lên, hoảng hốt một hồi, chợt nghe Hoắc Ly kêu: “Niếp đại ca, anh làm sao vậy?”

Niếp Hành Phong lấy lại tinh thần, phát hiện mình hiện tại đang ngồi ở trong phòng riêng trong quán ăn, chung quanh không có thiên hỏa diệt môn thảm thiết, hết thảy đều chỉ là suy tưởng của bản thân.

“Là làm việc quá mệt, ăn xong trở về sớm một chút nghỉ ngơi đi.” Trương Huyền ở bên cạnh nói.

Niếp Hành Phong gật gật đầu, bất quá thảm cảnh vừa rồi làm cho tinh thần của anh có chút không yên, đang ăn cơm, làm bộ như lơ đãng hỏi

https://thuviensach.vn

Hoắc Ly, “Em dạo gần đây có liên hệ với cha mẹ không?”

“Có ạ, ngày hôm qua còn nói chuyện qua điện thoại, phụ thân rất nghiêm khắc, cứ bảo Tiểu Bạch đốc thúc em luyện công.”

Từ sau khi Hoắc Ly gặp lại cha mẹ, Xích Viêm liền thường xuyên dùng linh lực cùng nó trò chuyện, hoặc là tự mình đến xem nó, Hoắc Ly rất kính sợ cha, trong khoảng thời gian này ngoại trừ kinh doanh cửa hàng thức ăn nhanh, thì chính là dụng tâm luyện công.

Nghe xong lời này, Niếp Hành Phong yên lòng, cảm thấy Trương Huyền nói rất có đạo lý, chính mình dạo này luôn thấy ảo giác, nói không chừng thật sự là do làm việc quá mệt mỏi.

Sợ mọi người chỉ ăn cơm không thì thấy buồn chán, Hoắc Ly mở TV, trong TV đang phát một ít tin tức sự kiện mới phát sinh gần đây, khi nhìn thấy tin về một căn hộ vì gas hở van, xảy ra hoả hoạn ngoài ý muốn, Niếp Hành Phong nhíu mày.

“Chủ tịch, anh biết người nhà này sao?” Công phu sát ngôn quan sắc của Tiểu Bạch là nhất lưu, thấy biểu tình của Niếp Hành Phong như vậy, liền hỏi.

“Là bác sĩ Đỗ trên chiếc tàu biển kia.” Tin tức này đối với Niếp Hành Phong mà nói đã không còn mới mẻ gì, vào ngày hôm sau ngày nhà bác sĩ Đỗ bị cháy anh đã biết chuyện này, chính là vẫn chưa nói mà thôi.

“Xem ra là ý thức an toàn của bác sĩ vẫn không đủ, Tiểu Bạch, bài học này nói cho chúng ta biết nhất định phải thường xuyên kiểm tra hệ thống gas có trục trặc hay không.”

Câu nói tâm đắc của Tiểu hồ ly không được hưởng ứng, Tiểu Bạch nhìn cũng không nhìn nó, hỏi Niếp Hành Phong, “Anh là không phải cảm thấy cái chết của ông ta có vấn đề gì đấy chứ hả?”

https://thuviensach.vn

“Cảnh sát nói là tai nạn ngoài ý muốn, nhưng mà tôi cảm thấy thời gian ông ta chết có chút kỳ lạ.”

Niếp Hành Phong từng hoài nghi bác sĩ Đỗ cũng tham dự vào sự kiện giết người trên tàu, bất quá không có chứng cớ xác thực, nói ra chỉ biết sẽ đả thảo kinh xà, anh vốn tính toán sau này sẽ tìm người điều tra, ai ngờ không đợi đến lúc đó, người đã chết rồi, nếu nói đây là trùng hợp, vậy chỉ có thể nói là trùng hợp đến mức làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

“Nếu cảnh sát đã nói là ngoài ý muốn , chủ tịch anh còn bận tâm đến việc đó làm gì cho mệt người?” Trương Huyền gắp một đũa đồ ăn cho Niếp Hành Phong, “Có phải là vì gặp phải nhiều chuyện quá rồi nên cái gì cũng đều muốn tự mình giải quyết hay không? Nếu anh tính toán mở văn phòng thám tử, tôi sẽ đầu tư vào đó một phần.”

Hoắc Ly vội vàng nhấc tay, “Nếu kiếm được lợi nhuận thì em cũng góp một phần.”

Vì cái gì nhắc tới tiền, hai anh em nhà này đều hào hứng như vậy? Niếp Hành Phong vỗ nhẹ nhẹ đầu tiểu hồ ly một chút, cười nói: “Nếu tôi mở văn phòng thám tử, sẽ nhớ rõ mời hai người.”

Cơm nước xong, tiễn Niếp Hành Phong và Trương Huyền, Hoắc Ly lại bắt đầu bận rộn làm công việc trong quán, sau mười giờ là hết giờ buôn bán, phục vụ đều đã kết thúc ca làm, Hoắc Ly đóng cửa quán ăn, cùng Tiểu Bạch đi vào bên trong phòng tài chính kết toán sổ sách.

Nói đến tính toán tỉ mỉ, không ai so được với Tiểu Bạch, chân mèo đánh lách cách ở trên bàn phím máy tính, rất nhanh liền đem số liệu trong một ngày kết toán rõ ràng, Hoắc Ly ở bên cạnh thực chân chó (kiểu như nịnh bợ lấy lòng ấy) đưa cho nó một cốc nước trái cây, ánh mắt đảo qua máy giám thị, bỗng nhiên sửng sốt.

https://thuviensach.vn

“Hử, sao vẫn còn có khách?”

Trong máy giám thị hiện lên hình ảnh một người đàn ông mặc đồ đen ngồi ở trước bàn ăn, tựa hồ đang chờ đợi để chọn món, Hoắc Ly vội chạy ra đi, nói: “Thực xin lỗi, tiên sinh, chúng tôi đã đóng cửa, mời ngài ngày mai lại tới.”

“Sớm như vậy đã đóng cửa ?”

Thanh âm khàn khàn rin rít, giống như tiếng ma sát của kim loại, người đó ngẩng đầu, Hoắc Ly sửng sốt, có chút quen mặt, tựa hồ là vị luật sư đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian trong sự kiện chiếu linh. Nó dụi dụi mắt, lại cảm thấy là không quá giống, người này trên mặt không có một chút sức sống nào, con ngươi đen như mặc, kết hợp với da thịt trắng bệch, có loại quỷ dị làm cho người ta không rét mà run.

Tiểu hồ ly đột nhiên có cảm giác, hắn là sứ giả đến từ âm giới, mỗi cử động của hắn, đều rõ ràng mang theo sự kêu gọi của tử vong.

Có ngốc cũng biết mình không phải đối thủ, Hoắc Ly theo bản năng lui về phía sau, thuận tiện ngắm ngắm bốn phía nhà ăn, vì phòng ngừa tinh quái quấy rối, trong nhà ăn dán không ít bùa trừ tà của Trương Huyền và Lâm Thuần Khánh, lòng cảm thấy may mắn, hy vọng bùa có thể trấn được người này.

Hy vọng thất bại, người đàn ông căn bản không đem đống bùa đó để vào mắt, hắn đứng lên, chậm rãi đi về phía Hoắc Ly, theo từng động tác tiêu sái tới gần của hắn, Hoắc Ly có thể rõ ràng cảm giác được ánh đèn xung quanh càng lúc càng tối, sự im ắng của tử vong đang chậm rãi dần dần tiến về phía mình, nó cảnh giác nhìn người đàn ông, tay đưa ra sau lưng, chuẩn bị lấy pháp khí hỏa liên ra để ứng chiến.

“Meo” Tiểu Bạch đột nhiên từ phía sau lao tới, đứng ở giữa hai người, lông xù lên, mắt mèo âm trầm, lạnh lùng nhìn thẳng người kia, phát ra một

https://thuviensach.vn

tiếng kêu sắc nhọn chói tai.

Một luồng sáng xanh vô hình chắn trước mặt người đàn ông, là cương khí thuộc về đạo sĩ. Hắn nhíu mày, không nghĩ tới Ngự Bạch Phong thân là hình mèo, mà vẫn còn có pháp lực, xem ra đêm nay mình tựa hồ không thể bắt Hoắc Ly mà không để lại dấu vết rồi, nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng không nên nhất thời nóng lòng, dù sao bọn họ sớm muộn gì cũng là vật trong bàn tay mình, vì thế mỉm cười với Hoắc Ly nói: “Con mèo nhóc nuôi thật là hung dữ, có lẽ ta nên ghé thăm vào lúc khác thì tốt hơn.”

Hoắc Ly không đáp lại, nhìn chằm chằm người đàn ông đó xoay người rời đi, thấy hắn đi đến trước cửa nhà ăn, đột nhiên lại quay đầu lại nói: “Gửi lời hỏi thăm của ta đến cha nhóc nhé.”

“Hả?”

Hoắc Ly sửng sốt, chạy đuổi theo, đã thấy bên ngoài bóng đêm dày đặc, người đàn ông kia đã biến mất, nó quay lại nhà ăn, trong phòng vẫn còn lưu lại tử khí âm lãnh kia, nó run lên một chút, lòng còn sợ hãi hỏi: “Tiểu Bạch, hắn là ai vậy?”

“Ma, tử. . . . . Ma.”

Linh lực của Tiểu Bạch cao hơn rất nhiều so với Hoắc Ly, tự nhiên là càng cảm nhận được rõ ràng khí tức tử vong, thật lâu chưa từng tiếp xúc với khí tức âm liệt như vậy, giống như hắc ám khôn cùng, làm cho bọn họ không thể nào trốn, chỉ có thể ngoan ngoãn bị đè ép, mặc cho nó cắn nuốt.

Tiểu Bạch chạy về phòng tài chính, phi thân nhảy lên bàn, quay ngược lại đoạn hình ảnh vừa rồi trong máy giám thị, khi hình ảnh chuyển đến cảnh người đàn ông xuất hiện, màn ảnh bùng nổ ra một đống bông tuyết, một cái bóng đen từ trong bông tuyết chậm rãi đi ra, ngồi ở trên ghế. Hắn nhìn qua chỉ là một bóng sương mơ mơ hồ hồ, có thể xuyên thấu qua bóng dáng hắn

https://thuviensach.vn

nhìn đến cảnh vật ở phía sau, tựa hồ cảm ứng được có người đang nhìn hắn, người đàn ông ngẩng đầu hướng về máy quay mỉm cười.

"A!"

Hình ảnh rất kinh dị, Hoắc Ly sợ tới mức té ngã trên mặt đất, sợ hãi phát hiện cái hiện tại bọn họ đang xem chính là hình ảnh trực tiếp – người đàn ông đó căn bản không rời đi, mà đứng ở gian phòng bên ngoài lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn nó, cửa phòng phía sau cũng hợp với tình hình phát ra tiếng vang két két. Hoắc Ly bản năng nhìn xem màn hình, nhưng lại phát hiện có đoàn bóng đen nhẹ nhàng lướt đi vào, sợ tới mức kêu to: "Hắn … hắn… hắn vào được, Tiểu Bạch cứu mạng!"

"Tốt xấu gì ngươi cũng là yêu quái, phản ứng như vậy thực là làm xấu mặt giới yêu quái mà!"

Tiểu Bạch nhảy xuống bàn, tiến lên đạp cho Hoắc Ly một chân, mắt mèo nhìn về phía cửa, cửa phòng đóng kín, căn bản không có ai tiến vào.

"Là tâm ma, những gì ngươi thấy chỉ là ảo giác thôi, hắn đang làm nhiễu loạn lòng của ngươi." Từ thủ pháp làm ra ảo giác cao siêu như vậy là có thể thấy được công lực của yêu ma lợi hại đến cỡ nào, bất quá nhìn Hoắc Ly bị dọa đến nổi mặt trắng bệch, Tiểu Bạch đành nuốt câu giải thích xuống.

"Tên yêu ma kia hình như không sợ bùa trừ tà." Hoắc Ly lòng vẫn sợ hãi quay đầu lại xem, không phát hiện ra cái gì quái dị, lúc này mới yên tâm, nói: "Hắn đạo hạnh cao hơn đại ca và Lâm Thuần Khánh, mới dám chạy tới giả thần giả quỷ, thảm rồi, hắn là không phải thấy quán chúng ta buôn bán tốt, muốn đến kiếm một khoản chứ?"

"Yên tâm, hắn không có hứng thú với quán ăn của ngươi đâu." Thực hoài nghi trong óc tiểu hồ ly có phải chỉ có hồ dán hay không, Tiểu Bạch tức giận nói: "Thứ hắn cảm thấy hứng thú chính là phụ thân ngươi, không phải mới vừa rồi còn bảo ngươi gửi lời hỏi thăm sao?"

https://thuviensach.vn

“Cha ta có nương ta rồi, mới sẽ không thích yêu ma!”

Tiểu Bạch lảo đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, nhảy dựng lên rống to: “Ta nói cảm thấy hứng thú ý là có mưu đồ xấu chứ không phải ý đó! Người này xuất hiện thật sự cổ quái, ngày mai chúng ta đi tìm Trương Huyền hỏi một chút xem yêu ma này là cái gì hóa thành.”

“Hiện tại liền gọi điện thoại cho đại ca đi?” Mạng nhỏ bị uy hiếp, Hoắc Ly cảm thấy càng sớm liên hệ Trương Huyền càng an toàn.

“Đã trễ thế này, Trương Huyền cùng chủ tịch còn đang bận rộn, ngươi gọi điện thoại tuyệt đối không ai nghe.” Tiểu Bạch thực lão luyện nói: “Sáng mai đi tìm bọn họ là được, yên tâm, mục tiêu của tên kia không phải ngươi, nếu không vừa rồi đã động thủ rồi.”

“Ừm.” Ngẫm lại cũng đúng, Hoắc Ly nghe theo đề nghị của Tiểu Bạch, lại ghé sát tiến lên ha ha hỏi: “Nếu thực sự có nguy hiểm, Tiểu Bạch ngươi sẽ bảo hộ ta đúng không?”

Một chân đá tới, Tiểu Bạch cười lạnh: “Sẽ, sẽ bảo hộ ngươi thuận lợi đi đầu thai!” Tiểu Bạch đề nghị không tìm Trương Huyền là rất chính xác, bởi vì Trương Huyền và Niếp Hành Phong căn bản không quay về nhà, sau khi bọn họ rời khỏi quán thức ăn nhanh thì đi hóng gió một hồi rồi lái xe đến công ty.

Đã gần đến đêm khuya, hệ thống thiết bị an toàn của công ty đã khởi động, cửa lớn đóng chặt, Niếp Hành Phong dùng thẻ từ để mở cửa phụ, cùng Trương Huyền vào thang máy lên tầng cao nhất, rồi vào văn phòng anh. Lúc vào trong, anh không có bật đèn, mà là thuận tay khóa cửa, lưng tựa cửa phòng, đem Trương Huyền kéo vào trong lòng, trong bóng đêm hôn cậu.

Trên đường Trương Huyền uống hết hai lon bia, hai má trơn bóng đỏ bừng, vừa rồi khi đang lái xe Niếp Hành Phong đã thấy tim đập thình thịch,

https://thuviensach.vn

rốt cục vẫn là không chống đỡ nổi sự mê hoặc của cậu, dẫn cậu đến công ty hưởng thụ sự kích thích của việc ân ái trong văn phòng.

Cùng với nụ hôn nồng nhiệt chính là tiếng thở dốc khe khẽ vang lên trong trong không gian yên tĩnh, tứ chi lần lượt dính chặt với nhau, áo khoác bị vứt ở trên sàn, sau đó là cà- vạt, Niếp Hành Phong cởi bỏ mấy cái cúc áo của Trương Huyền, đưa tay thăm dò vào trước ngực cậu, bắt đầu mặc sức xoa bóp.Taycó chút lạnh, Trương Huyền thở dốc một tiếng, kéo Niếp Hành Phong đi đến trước bàn làm việc, cười nói: “Anh thật là nóng vội nha.”

Cửa chớp ở bên cạnh bị kéo lên, tựa vào trước bàn, là có thể nhìn thấy rõ ràng ánh đèn từ hàng vạn căn nhà, lờ mờ, làm cho đêm tối càng có vẻ thêm thâm trầm, ánh đèn xa xa từ những căn nhà lan tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, có một vệt sáng vừa lúc chiếu vào một nửa bên mặt Trương Huyền, mịm màng nền nã, hoàn mỹ giống như được chặm khắc từ cẩm thạch, trong đôi mắt xanh biêng biếc long lanh như nước mang theo nét tươi tắn, cũng dẫn theo một chút tà mị, như là yêu tinh dục vọng, đang khiêu khích lý trí của Niếp Hành Phong.

Niếp Hành Phong cảm giác yết hầu có chút khô khốc, xoay người muốn đi kéo rèm cửa xuống, lại bị Trương Huyền giữ chặt, ghé sát đến trước mặt ôm lấy cổ anh, rồi hôn lên môi anh, gắn bó chặt chẽ, cậu lầu bầu nói: “Đây là loại gương đơn, người bên ngoài lại nhìn không thấy, anh sợ cái gì?”

Rõ ràng biết không sẽ bị nhìn đến, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác là lạ, bất quá nụ hôn dễ dàng xua đi băn khoăn của Niếp Hành Phong, anh cười đáp lại nụ hôn nóng bỏng kia, “Tôi có thói quen khi làm những chuyện có tính chất riêng tư thì sẽ kéo rèm che.”

“Nhưng mà như vậy anh không thấy là thú vị sao?”

https://thuviensach.vn

Trêu đùa không gây trở cho việc nhiệt tình hôn, Niếp Hành Phong ôm Trương Huyền đưa cậu đặt ở trên mặt bàn, cũng may cái bàn đủ rộng, đem tài liệu đẩy sang một bên, cũng đủ cho bọn họ ở trên đó dựa sát vào nhau thân mật. Quần áo dưới sự dây dưa ma sát của hai người phát ra âm thanh sột soạt mờ ám, hôn môi đơn thuần đã không còn đủ thỏa mãn, Niếp Hành Phong tháo thắt lưng của Trương Huyền, bàn tay tiến vào vuốt ve 'phân thân' mẫn cảm của cậu, nghe tiếng thở dốc như có như không của cậu quanh quẩn ở bên tai, uyển chuyển du dương như tiếng đàn thất huyền cầm, một chút một chút kích thích trái tim của anh.

Giữa lúc đang dây dưa, trên hành lang vang lên tiếng bước chân, động tác hai người ngừng lại, ánh mắt đồng thời chuyển hướng ra bên ngoài, mơ hồ nhìn thấy có ánh đèn thoảng qua, tiếng bước chân rất nhanh chuyển đến nơi khác, hóa ra là bảo vệ đi tuần tra.

Tiếng bước chân lẩn quẩn ở gần đó, Niếp Hành Phong nghĩ muốn tiếp tục lại sợ bị nghe được, chỉ có thể cùng Trương Huyền duy trì tư thế 'tứ chi gắn bó', thấy Niếp Hành Phong tựa hồ rất khẩn trương, ánh mắt Trương Huyền chớp chớp, đột nhiên cười rộ lên, Niếp Hành Phong cuống quít làm động tác suỵt đừng có lên tiếng, qua một hồi, nghe thấy tiếng bước chân dần dần đi xa, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Hứng khởi bị cắt ngang giữa chừng, anh có chút buồn bực, thở dài hỏi: "Tại sao tôi cảm thấy chúng ta giống như là đang yêu đương vụng trộm?"

"Nhưng mà rất kích thích đúng không?"

Kích thích? Có mà có bệnh ấy!

Bọn họ rõ ràng có thể ở nhà chính đại quang minh 'làm', mà không cần phải lén lút chạy đến công ty 'làm liều', nhìn thấy Trương Huyền cười khanh khách, Niếp Hành Phong cảm thấy mình lúc ấy nhất định là bị mê hoặc, mới có thể đồng ý đề nghị hoang đường này của cậu.

https://thuviensach.vn

“Như vậy, chút nữa sẽ lại càng kích thích!” Cúi đầu một lần nữa hôn lên môi Trương Huyền, Niếp Hành Phong mỉm cười nói. Đêm nay anh sẽ ở chỗ này tận tình trừng phạt tiểu thần côn, làm cho cậu hiểu được có đôi khi tìm kiếm kích thích là phải trả bằng một giá tương ứng.

Quần áo cởi ra, trên bàn dài trong văn phòng hai người da thịt dính chặt lấy nhau, nóng bỏng vuốt ve là khúc dạo đầu của tình ái, lý trí trở nên trống rỗng trước tình cảm mãnh liệt cùng dục vọng, ngón tay to lớn của Niếp Hành Phong chuyển động trên thân thể Trương Huyền, giống như một nghệ sĩ Piano thiên tài, đang nhiệt tình đánh lên khúc nhạc tuyệt vời mà chỉ mình mới có thể có được làm được, lắng nghe từng âm điệu từ cơ thể Trương Huyền, trong nhạc khúc mạnh mẽ đó anh đem dục vọng của mình đưa vào trong thân thể đối phương.

Không để cho Trương Huyền có thời gian thích nghi, ngăn chận chân của cậu, hít sâu một hơi rồi bắt đầu rong ruổi ở trong cơ thể cậu. Hai chân Trương Huyền bị nâng lên mở ra, một phần lưng bị nâng lên khỏi mặt bàn, cậu không có chỗ mượn lực, bộ vị bên dưới càng trở nên hư không thúc đẩy phân thân nam tính càng thâm nhập sâu vào trong cơ thể, nội bích mẫn cảm theo bản năng run rẩy, nhận phân thân cứng rắn xỏ xuyên vào, cảm giác tràn đầy làm cho cậu cảm thấy trong một khắc này hai người bọn họ như đã dung hợp thành một thể.

Cậu ngửa đầu ra sau, phát ra tiếng rên rĩ khe khẽ theo từng động tác di chuyển của Niếp Hành Phong, rất nhanh luồng nhiệt lưu vọt xuống bụng dưới, Niếp Hành Phong đem toàn bộ nhiệt tình phát tiết trong cơ thể cậu, sau đó đưa tay phủ lên phân thân của cậu nhanh chóng vuốt ve, làm cho tình dục của cậu cũng rất nhanh bừng bừng phấn chấn tiết ra.

Tình cảm mãnh liệt qua đi hai người dựa vào nhau nằm ở trên bàn trong chốc lát, Niếp Hành Phong nói: “Đã khuya rồi, đêm nay qua đêm ở ngay tại đây luôn đi.”

https://thuviensach.vn

“Tốt, tôi đây đi xuống dưới tắm rửa, chủ tịch có muốn tắm cùng hay không?”

Bên cạnh là phòng nghỉ ngơi, sô pha giường đầy đủ mọi thứ, nhưng không có phòng tắm, muốn tắm thì phải chạy xuống tầng mười một, tầng đó là trung tâm giải trí của công nhân, cũng có bố trí phòng tắm vòi hoa sen, nghe xong đề nghị của Trương Huyền, Niếp Hành Phong lắc đầu.

Người của phòng bảo vệ nói không chừng có nhìn thấy bọn họ vào công ty, lại nhìn thấy bọn họ hơn nửa đêm lại cùng nhau đi tắm, vậy không phải giấu đầu lòi đuôi sao?

“Cậu đi trước đi.”

Đuổi Trương Huyền đi, Niếp Hành Phong đơn giản thu dọn bàn một chút, đi vào phòng bên cạnh, nằm lên giường nhắm mắt nghỉ ngơi. Gần dây cứ luôn cảm thấy thực mệt mỏi, nhất là sau khi làm ‘chuyện đó’, anh nghĩ nghĩ cùng Trương Huyền ‘làm’, nói thực ra cũng không phải rất thường xuyên, mình lại còn tuổi trẻ như vậy, hẳn là sẽ không phải thận mệt tì hư đi. (Đừng nghi ngờ khả năng của anh Phong ^ ^, cái này cũng là có nguyên nhân và lý do cả đấy)

Trong lúc mơ mơ màng màng ngửi được mùi hương thoang thoảng quen thuộc, Trương Huyền tắm xong đã trở lại, ngồi vào bên giường cười hì hì nhìn anh, “Nhìn anh giống như là mệt chết đi được, không có việc gì chứ?”

“Không!” Một chữ đơn giản đáp lại, đánh chết anh cũng sẽ không thừa nhận mình có việc, lại càng không để cho tiểu thần côn có cơ hội bắt mình uống nước bùa, ăn thuốc bổ.

“Thật không?”

Trương Huyền rõ ràng không tin, vươn tay sờ sờ trán Niếp Hành Phong, bàn tay có chút lạnh như băng, bị đụng tới, thân thể Niếp Hành Phong

https://thuviensach.vn

giống như bị điện giật rung lên một chút, tim không thể ngăn chặn nổi mãnh liệt nhảy lên, trước mắt biến thành màu đen, bóng tối rất quen thuộc, mang theo tĩnh mịch, khoảng không yên tĩnh cùng âm lãnh, là thứ cảm giác thuộc về tử vong.

“Anh làm sao vậy?” Bị phản ứng của Niếp Hành Phong làm cho sửng sốt, Trương Huyền theo bản năng rút tay về.

“Không có việc gì.”

Niếp Hành Phong dần dần trở lại bình thường, gần đây không hiểu sao mà luôn cứ tâm hoảng ý loạn, anh sắp bị làm cho suy nhược thần kinh rồi, vươn tay kéo lấy tay Trương Huyền, lại cái gì quái dị cũng không có, xem ra cảm giác tử vong vừa rồi lại chỉ là tưởng tượng.

“Kì quái, tôi giúp anh mát xa một chút, rất tốt cho giấc ngủ, miễn phí.”

Cũng may Trương Huyền không hỏi nhiều, hai tay nhàng xoa bóp ấn ấn lên các huyệt đạo của Niếp Hành Phong, lực đạo vừa đủ, Niếp Hành Phong rất nhanh liền cảm thấy tinh thần thư thái trở lại, từ từ nhắm hai mắt thoải mái hưởng thụ ân cần của cậu.

“Chủ tịch, cuối tuần có triển lãm xe quốc tế, có hứng thú đi xem hay không?” Bên tai truyền đến lời nói hấp dẫn của Trương Huyền.

Trên đời quả nhiên không có bữa cơm trưa nào mà không phải trả tiền, Niếp Hành Phong từ từ nhắm hai mắt, quyết tâm sau này trước khi nhận phục vụ của tiểu thần côn tiền nhất định phải thảo luận về giá tốt, nếu không cũng sẽ giống như đêm nay, như miếng thịt bò, mặc cậu chiếm lược .

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 3

Ở công ty ngủ một đêm, ngày hôm sau Niếp Hành Phong dậy sớm vọt đi tắm, trong phòng nghỉ ngơi có để tây trang dự phòng, anh tùy tiện chọn một bộ cho mình và Trương Huyền, nhưng mà áo sơmi cùng cà – vạt chỉ có thể dùng đồ mặc ngày hôm qua, Trương Huyền giúp anh thắt cà- vạt, cười nói: “Sau này tôi sẽ chuẩn bị mấy bộ áo sơmi và cà- vạt, lần khác có thể dùng tới.”

Còn có lần khác? Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười như nóng lòng muốn thử lần sau của Trương Huyền, Niếp Hành Phong tựa hồ đoán được cuộc sống sau này của mình màn ân ái trong văn phòng như thế này còn có thể tiếp tục trình diễn ‘hừng hực khí thế’.

Ăn sáng sớm một chút, Niếp Hành Phong đang chuẩn bị bắt đầu làm việc thì từ bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, rồi cửa bị đẩy ra, Hoắc Ly lạch bạch chạy vào, Trương Huyền đi theo phía sau nó, cười nói: “Trong quán của Tiểu hồ ly có chuyện ma quái, tới tìm chúng ta cầu cứu.”

“Chuyện ma quái?” Hồ tinh hẳn là không cần thiết phải sợ quỷ đi, Niếp Hành Phong có chút không biết nên khóc hay cười, bất quá nhìn xem vẻ mặt sợ hãi của Hoắc Ly, lời nói đùa liền nuốt trở vào.

“Đúng vậy đúng vậy, thật là một con quỷ khủng khiếp. . . . . Không, là ma!” Hoắc Ly liên tục gật đầu, để khẳng định nó lôi đĩa hình sao lại từ máy giám thị ra khỏi ba lô.

https://thuviensach.vn

Tối hôm qua, bị cái Ma Ảnh cổ quái kia đe dọa nên Hoắc Ly không dám tiếp tục ở lại trong điếm, mang Tiểu Bạch vội vàng chạy về nhà, trời sáng liền đứng lên chạy đi tìm Trương Huyền, ai ngờ ấn chuông cửa mãi mà không ai để ý, di động cũng không ai tiếp nghe, vì thế Tiểu Bạch đề nghị trực tiếp đến công ty.

“Hai người hôm nay đi làm thật là sớm, có phải công việc quá bận rộn đến cả thời gian nghe điện thoại cũng không có không?”

Người nói vô tình, người nghe cố ý, Niếp Hành Phong có chút xấu hổ, vội xoay người tìm di động, Tiểu Bạch mắt sắc, lẻn đến dưới bàn làm việc, dùng chân đem di động rớt ở bên dưới đá ra, Hoắc Ly lại quay đầu nhìn Trương Huyền, hỏi: “Thế di động của đại ca đâu? Không phải cũng rớt xuống dưới bàn chứ?”

“Không có, anh quên mang theo thôi.”

Trương Huyền nói dối không hề chớp mắt, Niếp Hành Phong liếc liếc trên bàn, di động bị kẹp giữa một đống tài liệu, anh tùy tay huých một chút, tài liệu rớt xuống, hoàn toàn che lên trên điện thoại.

Trương Huyền đem đĩa bỏ vào đầu đĩa, ấn tua, nhưng mãi cho đến khi hết đĩa, cũng không có hình ảnh kì quái gì xuất hiện, cậu vươn tay búng một cái lên trán Hoắc Ly, “Quỷ đâu? Em mơ ngủ hả?”

“Có mà, không tin hỏi Tiểu Bạch.”

Hoắc Ly chỉ tay về phía Tiểu Bạch, thấy ánh mắt mọi người đều chuyển sang mình, Tiểu Bạch chớp chớp mắt mèo, hơn nữa ngày mới than thở: “Có lẽ là chúng ta hoa mắt.”

“Như thế nào có thể! Ta thị lực siêu tốt!” Bị Tiểu Bạch phủ định, tiểu hồ ly nóng nảy, “Tối hôm qua chúng ta rõ ràng cùng nhau nhìn thấy. . . . . .”

https://thuviensach.vn

“Ý tứ của ngươi là thị lực ta không tốt ! ?”

Đe dọa trắng trợn, thấy trong đôi mắt mèo nheo nheo của Tiểu Bạch hiện ra sự uy hiếp, khí thế của Hoắc Ly xẹp xuống, rụt rụt cổ nhỏ giọng ngập ngừng: “Không phải, ta chỉ là muốn nói chúng ta hai người không có khả năng đều bị hoa mắt.”

“Có lẽ chỉ là cô hồn du đãng ở chung quanh.” Trương Huyền lấy đĩa ra, trả lại cho Hoắc Ly, nói: “Sắp đến đông chí, thanh minh, trung nguyên, ba ngày âm khí nặng nhất trong năm rồi, nhất là đông chí, âm khí đến cực điểm, dương khí chưa sinh, thấy quỷ còn dễ dàng hơn thấy người, nếu em lo lắng thì khi nào đi qua đường đốt một ít vàng mã cho du hồn, đảm bảo bọn họ không đến làm phiền em nữa.”

Nghe xong lời nói của Trương Huyền, Niếp Hành Phong cũng có cảm giác ngờ ngợ, có lẽ mấy ngày này tinh thần anh bất ổn là bởi vì do âm khí xung quanh quá nặng gây nên, trước kia anh chỉ biết những truyền thuyết về thanh minh, trung nguyên, không nghĩ tới đông chí cũng phải chú ý nhiều như vậy.

“Ồ.”

Hoắc Ly cũng bị Trương Huyền thuyết phục, cảm thấy mình có thể là buồn lo vô cớ, ngượng ngùng vò vò đầu, chuẩn bị tạm biệt rồi đi, bỗng nhiên nhớ tới một việc, “Đại ca, máy chơi game Nitendo* DS em cho anh mượn lần trước có còn không.”

” Hồ ly keo kiệt, chỉ mượn có vài ngày mà đã đòi rồi, ra ngoài lấy đi.”

Trương Huyền mang Hoắc Ly đi ra ngoài lấy máy chơi game, Niếp Hành Phong trầm ngâm một chút, lại hỏi Tiểu Bạch, “Đông chí còn cần chú ý gì nữa không?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch nhún người nhảy lên bàn làm việc, bước đi thong thả nói: “Cũng không có gì, chỉ là trong khoảng thời gian này âm khí rất thịnh, đừng về nhà quá muộn phòng ngừa bị quỷ bám, ngoài ra phải nhớ rõ dùng hương tốt nhất thắp cho tổ tiên, tế bái bọn họ một chút, sau đó. . . . . .” Nó duỗi chân gải gải lỗ tai, nói: “Thời tiết rất lạnh, chú ý bị cảm.”

Niếp Hành Phong chân lảo đảo, được rồi, anh sẽ chú ý, nhất là cái cuối cùng.

“Cái kia. . . . . .” Tiểu Bạch ở trên bàn qua lại vài vòng, ngẩng đầu nhìn Niếp Hành Phong, “Anh có cảm thấy là có chút khác thường không?”

“Cái gì?” Niếp Hành Phong nghe không có hiểu.

“Chính là anh có phát hiện. . . . . .”

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân cắt ngang lời nói của Tiểu Bạch, cửa bị đẩy mạnh ra, đại đệ tử của Trương Huyền – Ngụy Chính Nghĩa vọt tiến vào, cậu ta hình như là một hơi chạy tới, mệt đến nổi sắc mặt trắng bệch, thở hổn hển, Hoắc Ly đi theo ở phía sau nói: “Ngụy đại ca, cho dù anh nghĩ muốn luyện sức hô hấp, cũng đâu cần phải đặc biệt chạy đến đây để luyện tập chứ?”

“Tôi tôi tôi, tôi có việc. . . . . .” Ngụy Chính Nghĩa cúi người thở hổn hển hơn nữa ngày mới đở hơn một chút, tiến lên giữ chặt tay Niếp Hành Phong, nói: “Chủ tịch, cái gì cũng đừng hỏi, đi theo tôi đi!”

“Có phải lại có đại án gì cần chủ tịch chúng ta hỗ trợ hay không, hỗ trợ đương nhiên có thể, bất quá giá. . . . . .”

Ngụy Chính Nghĩa giơ tay hướng Trương Huyền làm động tác ngừng lại, cười khổ: “Sư phụ, lúc này người cũng đừng thêm phiền phức, người cũng đi cùng đi, còn có Tiểu Ly, đừng quên con mèo của em nữa. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Thấy Ngụy Chính Nghĩa bối rối như vậy, Niếp Hành Phong biết nhất định là có nguyên nhân, muốn gọi điện thoại dặn dò thư kí an bài lại lịch trình ngày hôm nay, Ngụy Chính Nghĩa không để anh kịp nói, lôi kéo anh xông ra ngoài.

Xe Ngụy Chính Nghĩa đi chính là xe cảnh sát, ra khỏi building, không nói hai lời, đem Niếp Hành Phong đẩy vào trong xe, Trương Huyền đuổi theo sau, nói: "Đồ đệ, cậu làm như vậy thực dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm chủ tịch nhà chúng ta làm chuyện phi pháp nên bị cảnh sát bắt giữ."

Thật không ngờ, Ngụy Chính Nghĩa – người luôn luôn coi Trương Huyền như thần thánh lại không có để ý đến cậu, mà chỉ im lặng lái xe. Không ai nói gì, trong xe áp khí rất thấp, đường phía trước càng lúc càng quen thuộc, bất an trong lòng Niếp Hành Phong cũng càng ngày càng mãnh liệt, đây là đường đến bệnh viện Thánh An, không có chuyện quan trọng, Ngụy Chính Nghĩa sẽ không tự mình lái xe cảnh sát chạy tới tìm anh vào lúc mới sáng sớm như vậy.

Đi vào bệnh viện Thánh An, Ngụy Chính Nghĩa dừng xe, mang Niếp Hành Phong vội vàng chạy vào trung tâm cấp cứu, khi nhìn thấy cuối phòng cấp cứu ánh đèn đỏ sáng lên, bên ngoài còn có hai cảnh sắt mặc đồng phục, tim Niếp Hành Phong nhảy dựng lên, chân dừng bước, nghi hoặc nhìn Ngụy Chính Nghĩa.

Anh rất quen thuộc với chỗ này, trong hơn hai mươi mấy năm qua, anh từng không chỉ một lần bước vào đây, cái loại cảm giác chờ đợi, lo lắng, tuyệt vọng anh đều biết rõ hơn bất kì ai, giờ phút này tim anh đập dữ dội nhưng lại không dám mở miệng hỏi.

"Là ai đã xảy ra chuyện?" Nhìn thấy vẻ kinh hoảng khó có thể che dấu trên mặt Niếp Hành Phong, Trương Huyền thay anh hỏi.

". . . . . Niếp Duệ Đình." Do dự một chút, Ngụy Chính Nghĩa nói.

https://thuviensach.vn

“Duệ Đình? Duệ Đình đã xảy ra chuyện gì?” Chợt nghe được tên của em trai, Niếp Hành Phong chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng, xông lên túm lấy áo Ngụy Chính Nghĩa, dùng sức lắc lắc rống to.

“Chủ tịch anh bình tĩnh một chút, nghe đồ đệ nói tiếp.”

Ngay lúc Ngụy Chính Nghĩa nghĩ mình sẽ bị túm chặt đến bất tỉnh thì Trương Huyền kéo Niếp Hành Phong ra, tay hai người nắm lấy nhau, cảm xúc trên tay làm cho tâm trạng không khống chế được của Niếp Hành Phong thoáng giảm bớt, anh lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tai nạn xe cộ.”

Buổi sáng, trên đường đi làm Niếp Duệ Đình ghé vào cửa hàng tiện lợi mua đồ ăn sáng, khi đi vào lối đi bộ thì bị một chiếc xe đột nhiên lao tới thúc phải, người đi đường gọi điện thoại báo cảnh sát, đúng lúc ấy Ngụy Chính Nghĩa lại ở đồn cảnh sát gần đó giải quyết chút công việc, nghe nói việc này cũng chạy tới xem xét, phát hiện là Niếp Duệ Đình, cậu liền theo xe cứu thương cùng đến bệnh viện, lại gọi điện thoại cho Niếp Hành Phong, nhưng di động mãi không ai tiếp, vì thế liền lái xe trực tiếp đến công ty tìm anh.

“Không thể nào, khả năng phản ứng của Duệ Đình rất tốt. . . . .” Niếp Hành Phong lắc đầu, thì thào phủ nhận.

Anh rất hiểu về em trai mình, Niếp Duệ Đình tuy rằng cá tính lười nhác, trông giống một hoa hoa công tử không học vấn không nghề nghiệp, nhưng từ nhỏ nó đã luyện võ, nếu nói về phản ứng cùng sự nhạy bén, tuyệt đối là cao hơn anh, cho dù là xe đột nhiên lao tới, anh tin tưởng Niếp Duệ Đình cũng có năng lực tránh thoát, hơn nữa Nhan Khai như hình với bóng đi theo bên cạnh nó, nếu có nguy hiểm, Nhan Khai nhất định sẽ ra tay giúp đỡ. . . . .

https://thuviensach.vn

Tâm tư thật sự rối loạn, trong lúc nhất thời như sóng trào, không thể suy xét rõ ràng, chỉ cảm thấy rất nhiều điểm không bình thường, Niếp Hành Phong ngẩng đầu nhìn xem ánh đèn đang phát sáng của phòng phẫu thuật, quyết định trước tiên không nghĩ đến những chuyện khác, chỉ chuyên tâm cầu nguyện em trai bình an là tốt rồi.

Anh nhìn thoáng qua Trương Huyền, Trương Huyền hiểu được ý tứ của anh, cầm tay anh, vỗ vỗ lên mu bàn tay, an ủi nói: “Yên tâm, cho dù Niếp Duệ Đình thực sự xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ ngăn cản vô thường câu hồn, đừng suy nghĩ nhiều, có lẽ sự việc không tồi tệ như vậy đâu.”

Không, mọi việc tuyệt đối rất tồi tệ!

Nhìn xem vẻ mặt tối tăm của Niếp Hành Phong, lại nhìn xem Trương Huyền, còn có Hoắc Ly đứng ở bên cạnh không biết nên nói cái gì mới tốt, Ngụy Chính Nghĩa quay lưng lại, giơ tay dùng sức bóp bóp trán, không dám tưởng tượng nếu Niếp Hành Phong biết được chân tướng sự tình, sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì.

Vài tiếng sau, đèn ở phòng phẫu thuật rốt cục cũng tắt, bác sĩ mổ chính vừa mới bước ra là Niếp Hành Phong đã xông lên phía trước, bác sĩ vội khoát tay với anh, ý bảo anh bình tĩnh, “Đừng lo lắng, phẫu thuật coi như thành công, nhưng phải đem người bệnh chuyển sang phòng ICU (phòng chăm sóc đặc biệt) , tiếp tục quan sát.”

“Có phải bị thương rất nghiêm trọng không?”

“Chúng ta vào phòng làm việc nói chuyện.” Ba mươi phút sau, Niếp Hành Phong đờ đẫn từ trong văn phòng bác sĩ đi ra.

〖 Xương sườn bị gãy đâm vào nội tạng, làm cho phần lớn nội tạng bị ứ máu, tỳ tạng rách tả tơi, lá lách bị dập xương, cột sống bị gãy, đại não cũng bị va chạm kịch liệt. Đầu bị xuất huyết trong, máu đè lên màng võng mạc, tổn thương nghiêm trọng đến trung khu thần kinh của cậu ấy, cậu ấy sẽ lâm

https://thuviensach.vn

vào trạng thái hoàn toàn vô ý thức một thời gian, cũng chính là sống đời sống thực vật, tương lai có lẽ sẽ tỉnh lại, cũng có lẽ. . . . . Vĩnh viễn không thể. Bất quá Niếp tiên sinh, xin đừng quá lo lắng, với thương tích như thế bất kì là một ai khác cũng đều có thể chết ngay tại chỗ, nhưng em trai ngài còn chống đỡ được như vậy, chứng minh ý chí sống của cậu ấy rất kiên cường, cho nên, chúng ta có tin tưởng rằng cậu ấy có thể tỉnh lại. 』

『 như vậy, nếu như em trai tôi tỉnh lại, thì nó còn có thể đi lại được nữa không? 』

『Cái này. . . . . Thật đáng tiếc, không thể. 』

Đây là đoạn đối thoại của anh và bác sĩ vào lúc nãy, kỳ thật so với bất cứ ai trong lòng anh càng hiểu rõ hậu quả của việc gãy xương sống, anh chỉ là không muốn đối mặt sự thật bi thảm này mà thôi.

Niếp Hành Phong đi vào phòng bệnh, yên lặng đi đến trước giường bệnh, trên trán Niếp Duệ Đình còn dính vài vết máu, mày nhăn lại, tựa hồ như đang đắm chìm ở trong thống khổ. Niếp Hành Phong vươn tay chạm vào hai má lạnh như băng, khuôn mặt nhợt nhạt làm cho anh thấy đau lòng, cho đến giờ phút này anh cũng rất khó chấp nhận được sự thật, người ngày hôm qua còn sinh khí dồi dào bây giờ đã nằm liệt ở trên giường, im lặng giống như một thể xác đã mất đi linh hồn.

“Chuyện này phải dấu kín, nhất định không thể để cho ông nội biết.” Anh nhẹ giọng nói. Từng trải qua nổi đau mất con một lần, anh không biết ông nội còn có thể tiếp nhận cảm giác đau đớn ‘người đầu bạc tiễn người đầu xanh’ một lần nữa hay không.

“Ông nội mỗi ngày đều đọc báo xem tin tức, chuyện lớn như vậy làm thế nào giấu nổi ông ấy?”

“Tận lực giải quyết, có thể giấu được bao lâu thì cứ giấu!”

https://thuviensach.vn

Lần đầu bị Niếp Hành Phong rống, Trương Huyền bất ngờ không dám nhiều lời, nói: “Tôi lập tức đi gọi điện thoại dặn dò mọi người.”

Hoắc Ly cũng bị dọa, lui ở trong góc không dám ra tiếng, sau khi Trương Huyền rời đi, Ngụy Chính Nghĩa do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi, chủ tịch, lúc ấy chuyện quá bất ngờ, cho nên tôi lấy thân phận người nhà ký tên đồng ý mổ.”

“Cám ơn.”

Giọng điệu lạnh như băng, làm cho Ngụy Chính Nghĩa lo sợ bất an, quả nhiên, Niếp Hành Phong hỏi: Cậu là người thuộc tổ trọng án tổ, tại sao lại đến hiện trường tai nạn giao thông?”

“Ơ. . . . . .”

Niếp Hành Phong nhìn chằm chằm cậu ta, lại trầm giọng nói: “Trên người Duệ Đình có rất nhiều vết thương do bị đâm, đây không phải là một tai nạn giao thông bình thường đúng không? Cái tên lái xe gây chuyện kia ở đâu? Mang tôi đi thấy hắn!”

“Nhưng . . . . . nhưng mà anh hãy giữ bình tĩnh nhé, Please!” Biết rõ lời dặn dò này là vô nghĩa, Ngụy Chính Nghĩa vẫn nhấn mạnh nói.

Niếp Hành Phong nhìn xem Hoắc Ly, Hoắc Ly lập tức liên tục gật đầu, “Yên tâm đi, Niếp đại ca, em sẽ chăm sóc Niếp ca ca cẩn thận.”

Chờ bọn hắn rời đi, tiểu hồ ly ngồi xuống ở bên cạnh, hai tay nâng cằm chăm chú nhìn Niếp Duệ Đình đang nằm ở trên giường, sau một lúc lâu, thở dài, than thở với Tiểu Bạch đang ở trong ba lô: “Ngươi nói Niếp ca ca nếu thật sự xui xẻo bị vô thường bắt đi, chúng ta có phải đi địa phủ cứu người hay không?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch hung hăng đá tiểu hồ ly một cái cách qua ba lô, ” Miệng quạ đen!”

“Ta chỉ là ăn ngay nói thật thôi mà, cha nói cái này gọi là vị vũ chu mâu*.”

“Trù mâu!” Hung tợn sữa lại, Tiểu Bạch còn nói: “Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là ta không nhìn thấy hồn phách của Niếp Duệ Đình. . . . . .” Vầng trán Niếp Duệ Đình đen tối, không có linh khí thuộc về người sống, lực lượng có thể khống chế tâm trí biến mất, cậu ta hiện tại gần như là một cơ thể người chỉ có xác rỗng, tử vong là chuyện không sớm thì muộn.

(Vị vũ trù mâu: Là một câu thành ngữ Trung Quốc, nghĩa đen là nhân lúc chưa mưa tranh thủ sửa nhà, nghĩa bóng là lo trước khỏi họa, hay có thể hiểu là sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy; trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn, ý tứ là làm bất cứ chuyện gì đều phải chuẩn bị trước, để tránh lâm thời luống cuống tay chân, thành ngữ này được lấy từ bài thơ “Chim cú mèo”thời nhà Thương diệt vong)

“A, không phải là đã bị bạch vô thường bắt đi rồi chứ, tử thần bọn họ làm việc bằng vận tốc siêu ánh sáng đấy. . . . . .”

“Hồ ly ngu ngốc, nếu thực sự bị câu mất hồn, thì Niếp Duệ Đình sẽ không còn ở đây mà thở nữa đâu !”

Tiểu Bạch ở trong ba lô trở mình một cái tỏ vẻ xem thường, phát hiện từ khi đạo hạnh Hoắc Ly giảm đi phân nửa, chỉ số thông minh cũng giảm phân nửa , bất quá chuyện này xét đến cùng đều là do mình tạo thành, cho nên không truy cứu nhiều, nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Sau tai nạn xe cộ Nhan Khai cũng mất tích, ngươi không thấy là kỳ quái sao?”

“Có lẽ Nhan Khai đang đuổi theo hồn phách của Niếp ca ca.”

https://thuviensach.vn

“Hy vọng như thế.” Tiểu Bạch nói, dù nó biết rằng khả năng này cực kỳ thấp. Niếp Hành Phong cùng Trương Huyền theo Ngụy Chính Nghĩa đi vào văn phòng cảnh sát, qua máy giám sát, anh nhìn thấy một thiếu niên ăn mặc quái dị cúi sập đầu ngồi ở trong phòng thẩm vấn.

Ngụy Chính Nghĩa nói: “Các anh có biết nghị sĩ Trần đang nổi lên gần đây không? Thằng nhóc này chính là con trai độc nhất của ông ta, tên là Trần Khải, vừa mới tròn mười bảy tuổi, tuổi còn nhỏ không lo học hành, cả ngày luôn đi theo lũ lưu manh, tối hôm qua lấy trộm xe ô tô của cha đi ra ngoài ăn chơi trác táng, sáng nay say rượu lái xe trên đường về nhà thì đâm người.”

Niếp Hành Phong đã nghe đến tiếng tăm của nghị sĩ Trần, vài ngày trước trên báo chí còn đăng buổi diễn thuyết về quý trọng sinh mệnh do ông ta phát biểu, buồn cười chính là con của ông ta lại tổn hại mạng người. Rượu sau lái xe là tội danh rất nghiêm trọng, nhưng nếu người gây ra tai nạn còn chưa tới tuổi chịu trách nhiệm hình sự, có lẽ chỉ bị đưa đi trại cải tại dành cho thiếu niên, khiển trách theo hình thức, vài năm sau là có thể được tự do, mà em trai mình lại bởi vì khuyết điểm của nó mà cả đời có thể sẽ không tỉnh lại.

Có người phạm sai lầm, lại làm người vô tội nhận lấy trừng phạt, rất không công bằng có phải không?

Lồng ngực không hiểu sao tràn ngập tức giận không kìm lại được, Niếp Hành Phong lạnh lùng nói: “Tôi muốn vào đi gặp nó!”

“Từ từ.” Trương Huyền ngăn cản anh, quay đầu nhìn Ngụy Chính Nghĩa, hỏi: “Đoạn đường xảy ra tai nạn có lắp máy quay giám thị không? Có thể cho chúng ta xem một chút không?”

Sư phụ, Người tại sao cái gì không nói lại nói về cái này? Sẽ hại chết người đấy!

https://thuviensach.vn

Ngụy Chính Nghĩa mặt dần dần trắng bệch, chuyện lo lắng nhất rốt cục đã xảy ra, cậu rất muốn phủ nhận, nhưng chống lại ánh mắt lạnh như băng của Niếp Hành Phong, đầu không tự chủ được gật xuống.

Trên đường rất nhiều góc đều có đặt máy quay giám thị, sau khi tai nạn xe cộ xảy ra, Ngụy Chính Nghĩa trước tiên liền lấy băng ghi hình mang đi làm vật chứng, không thể nào giấu diếm được, cậu đành cam chịu số phận gật gật đầu, đem hai người sang phòng bên cạnh, sau đó đóng chặt cửa, làm như vậy có thể tương đối phòng ngừa. Nói thật, nếu chủ tịch nhìn thấy hình ảnh xong mà không phát điên thì cậu thề sau này liền cùng một họ với sư phụ.

Hình ảnh quay rõ là ở ngã tư đường, khi Niếp Duệ Đình đi đến giữa đường dành cho người đi bộ, một chiếc xe thể thao như lửa đỏ đột nhiên từ một bên đâm ngang tới, Niếp Duệ Đình phản ứng rất nhanh, ngay khi xe thể thao xông tới liền vọt sang bên cạnh, lăn hai vòng ngay tại chỗ, xoay người nghĩ muốn đứng lên, ai ngờ đầu chiếc xe thể thao kia xoay tròn, thế nhưng lại tăng mạnh chân ga lao về phía cậu, khoảng cách quá gần, lần này Niếp Duệ Đình không thể tránh thoát, bị đụng mạnh, người bị hất văng bay về phía một góc nhọn của tấm biển báo giao thông ở đằng sau.

Tim nảy lên đập kịch liệt, Niếp Hành Phong đứng phắt lên, gắt gao nhìn thẳng vào màn hình, càng quỷ dị chính là, ngay tại góc nhọn của biển báo giao thông sắp cắt lên cổ của Niếp Duệ Đình, thân mình cậu chợt dừng lại ở giữa không trung, sau hơn mười giây mới rớt xuống. Tiếng động cơ chói tai vang lên, xe thể thao lại lao tới, tàn nhẫn húc vào giữa lưng Niếp Duệ Đình ngay khi cậu vừa rơi xuống, cậu giống như con diều bị đứt dây trượt xuống, đầu đập vào lan can phòng hộ ở ven đường, máu nháy mắt tràn đầy mặt đất.

Xe thể thao lảo đảo lao về phía trước hơn mười mét, đâm phải giải phân cách ở giữa đường, hơn nữa ngày, Trần Khải mới từ trong xe đi ra, nó tựa hồ cũng bị cảnh tượng đầy máu trước mắt dọa cho ngây người, sửng sờ đứng ở đó, tùy ý mọi người bắt lấy mình.

https://thuviensach.vn

Đây không phải tai nạn xe cộ, mà là có ý định mưu sát! Bất luận là ai đều có thể thấy được cho dù là say rượu, cũng không có thể làm ra chuyện điên cuồng như vậy, thằng nhóc này căn bản là đem xe thể thao trở thành công cụ giết người, trắng trợn giữa ban ngày ban mặt!

Lửa giận hừng hực thiêu đốt ở trong lồng ngực, đã khống chế tất cả lý trí của Niếp Hành Phong, anh em bọn họ vốn không quen biết Trần Khải, anh nghĩ không ra được thiếu niên này tại sao phải làm như vậy, đến tột cùng là phải hận một người đến mức nào, mới có thể làm ra chuyện ác độc đến cực điểm như vậy?

“Mang tôi đi gặp thằng nhóc đó!” Anh nói.

Ngụy Chính Nghĩa không đáp lời, dưới loại tình huống này cho dù là ngu ngốc đều biết là phải cự tuyệt, Niếp Hành Phong rất bình tĩnh, nhưng càng bình tĩnh, lại càng làm cho người ta cảm thấy lãnh ý bức người, cậu biết Niếp Hành Phong tuyệt đối là loại người có thể bất động thanh sắc mà ép người vào chỗ chết, chỉ cần cho anh cơ hội.

“Tôi. . . . . Có thể từ chối không?” Không hề có tinh thần cảnh sát, Ngụy Chính Nghĩa thật cẩn thận tìm từ hỏi.

“Tôi chỉ muốn biết nguyên nhân.” Thản nhiên nhìn cậu một cái, Niếp Hành Phong nói: “Em trai tôi xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi đi hỏi một chút nguyên nhân có gì quá đáng chứ?”

“Tôi sẽ đi vào cùng chủ tịch.”

Trương Huyền ở bên cạnh nói, thuận tiện nháy mắt liên tục với Ngụy Chính Nghĩa, bị hai mặt giáp công, Ngụy Chính Nghĩa không chống cự nổi, nói: “Đi theo tôi.”

Cậu mang hai người đi vào phòng thẩm vấn, mở cửa đi vào, nghe tiếng cửa phòng mở, thân mình co cụm của Trần Khải giật giật, lại không ngẩng

https://thuviensach.vn

đầu.

Niếp Hành Phong lạnh lùng đánh giá nó, thiếu niên dáng người gầy yếu, quần áo sau vụ tai nạn xe cộ có vẻ nhăn nhúm, có chỗ còn dính vết máu, trên trán trên tay cũng trầy da một chút, ngón tay gắt gao nắm chặt lấy nhau, tuy rằng không có phản ứng gì với sự xuất hiện của bọn họ, nhưng thân hình run rẩy đã làm bại lộ nội tâm sợ hãi của nó.

“Cậu có quen Niếp Duệ Đình không?” Ngồi xuống đối diện thằng nhóc, Niếp Hành Phong hỏi.

Anh không có đi lên túm lấy Trần Khải đánh một trận, mà anh chỉ muốn biết chân tướng, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì làm cho người ta trở nên điên cuồng như thế.

“. . . . . Là ai?” Qua thật lâu, Trần Khải hỏi lại.

Nó đang sợ hãi, trong giọng nói mang theo âm rung khó có thể che dấu, thậm chí còn có một tia mê mang, Niếp Hành Phong nói: “Chính là người bị cậu lái xe đâm phải, cậu căn bản không biết đó là ai, tại sao lại lái xe đâm người đó?”

“. . . . . Anh ta đã chết rồi sao?”

Trần Khải đầu cúi xuống, Niếp Hành Phong không thể nhìn đến biểu tình trên mặt nó, chỉ cảm thấy khi nó nói lời này cơ mặt có biến hóa, thanh âm không run rẩy giống như lúc ban đầu, như là cân nhắc hỏi.

“Không có, nhưng xương sống bị gãy, cả đời đều phải ngồi xe lăn, hơn nữa, có lẽ vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.” Niếp Hành Phong cực lực ngăn chận cảm xúc bốc lên, chậm rãi nói: “Cậu có biết em trai tôi chỉ có hai mươi ba tuổi hay không, nó vốn đang có một cuộc đời rất dài ở phía trước, lại bởi vì sự điên cuồng của cậu mà mất đi tất cả, tại sao cậu lại làm như vậy! ?”

https://thuviensach.vn

Nghe đến đó, Trần Khải rốt cục ngẩng đầu lên, Niếp Hành Phong phát hiện thằng nhóc này thật sự rất nhỏ, sắc mặt hơi hơi tái nhợt, nhưng trên khuôn mặt non nớt là một loại biểu tình mình không thể lý giải, cặp mắt ẩn dưới mớ tóc hồng lộ ra màu đen quỷ dị, bả vai nó còn đang run rẩy, giống như là sợ hãi, nhưng tựa hồ cũng không phải.

“Anh ta không phải còn chưa có chết sao.” Sau một lúc lâu, Trần Khải nói.

“Cậu nói cái gì?”

Thiếu niên khóe môi cong lên, mỉm cười, thò người về phía trước, nhìn chằm chằm Niếp Hành Phong trêu chọc nói: “Tôi nói — em trai anh không phải còn chưa có chết sao, anh kích động như vậy để làm gì?”

Những lời này của Trần Khải thành công phá hủy chút lý trí còn lại của Niếp Hành Phong, lúc biết được Niếp Duệ Đình gặp chuyện không may ‘quái thú’ thù hận cũng đã thức tỉnh, khi nhà giam lý trí không thể kiềm chế nổi nó thì quy tắc đạo đức gì cũng không còn trọng yếu.

Một đấm hung hăng đánh thẳng vào mũi Trần Khải, tiếp đó anh đá văng cái bàn ngăn cách ở giữa hai người, tiến lên kéo áo nó, nắm đấm như vũ bão đánh mạnh lên ngực lên bụng, Trần Khải bị đánh cho không ngừng kêu thảm thiết, nghĩ muốn gọi cứu mạng, tiếc là lực bất tòng tâm.

“Chủ tịch, anh bình tĩnh chút!”

Ngụy Chính Nghĩa cùng Trương Huyền muốn tiến lên cố giật Niếp Hành Phong ra, nhưng làm sao cũng không thể kéo nổi, Trần Khải bị đánh cho gục trên mặt đất, Niếp Hành Phong túm tóc nó kéo lên, lại đấm xuống một đấm, quát: “Ngươi có tư cách gì mà phá hủy cuộc đời người khác? Loại cặn bã chết tiệt!”

https://thuviensach.vn

Quyền đấm cước đá, Trần Khải không chỉ không thể phản kháng, ngay cả cơ hội tránh né cũng không có, rất nhanh đã bị đánh cho mặt đầy máu tươi, nhận thấy còn tiếp tục như vậy nhất định sẽ có tai nạn chết người, Ngụy Chính Nghĩa xông lên cố hết sức ngăn Niếp Hành Phong lại, khuyên nhủ: “Chủ tịch, đánh người bị thương, anh cũng sẽ rước lấy phiền toái, không đáng vì loại cặn bã này mà hủy hoại mình!”

“Tôi tự biết đúng mực.”

Phẫn nộ tràn đầy tạm thời có thể phát tiết, Niếp Hành Phong thoáng tỉnh táo lại, nhìn thoáng qua Trần Khải, bị đánh một trận, thằng nhóc sớm không có kiêu ngạo như vừa rồi, cuộn người lui ở góc tường, dáng vẻ đáng thương.

Anh sẽ không tội nghiệp nó, bởi vì này hết thảy đều là giả bộ đến tranh thủ sự thông cảm của mọi người, kẻ xem tính mạng người khác như một trò chơi, là không thể tha thứ!

Niếp Hành Phong đi đến trước mặt Trần Khải, bởi vì nhìn thấy anh tới gần kinh hoảng không ngừng lùi bước, lắp bắp nói: “Cha ta là nghị sĩ, ta sẽ bảo ông ấy mời luật sư tốt nhất, tố cáo ngươi đánh người. . . . . .”

“Ta như thế nào sẽ để cho ngươi bắt được nhược điểm? Vừa rồi khi đánh ngươi ta không dùng nhiều lực, có thể làm ngươi đau đớn không chịu nổi, nhưng sẽ không lưu lại dấu vết ở trên người.” Niếp Hành Phong chế nhạo, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Muốn làm người xấu, ta có thể so với ngươi tệ hơn! Đừng hòng chạy vào trại cải tạo để trốn tránh trừng phạt, ta sẽ không bỏ qua ngươi, trừ phi ngươi chết!”

Anh xoay người đi ra khỏi phòng thẩm vấn, nhóm cảnh sát đứng quan sát ở bên ngoài lúc này mới vọt vào thu thập hiện trường, Ngụy Chính Nghĩa đem chuyện an trí Trần Khải giao cho bọn họ, lại chạy đuổi theo Niếp Hành Phong.

https://thuviensach.vn

“Chủ tịch, anh yên tâm, tôi sẽ theo sát vụ án này.”

“Cám ơn.” Niếp Hành Phong dừng một chút, còn nói: “Chuyện vừa rồi thật xin lỗi.”

“Sao lại nói khách khí như vậy.” Ngụy Chính Nghĩa vỗ vỗ vai anh, nói: “Cố ý đâm người, lại còn nói cái kiểu đó, nói thật ra, tôi cũng rất muốn đánh nó.”

Từ hành lang phía trước vang lên tiếng bước chân, một người đàn ông trung niên mang kính mắt viền vàng bước nhanh đi tới, bên cạnh còn có một phụ nữ phục trang đẹp đẽ đi theo, là Nghĩ sĩ Trần và vợ ông ta, phía sau còn có hai người đàn ông cầm mấy túi tài liệu, xem ra là thư kí và luật sư.

Nghị sĩ Trần không có vẻ ung dung trầm tĩnh như trên báo chí TV, vẻ mặt nôn nóng kinh hoảng, nhìn thấy Niếp Hành Phong, ông ta vội vàng chạy tới, ánh mắt đằng sau mắt kính dài nhỏ chợt lóe tinh quang, trên mặt nổi lên nụ cười đầy khôn khéo, vươn tay đến trước mắt anh.

“Niếp tiên sinh, xin chào, tôi vừa nghe nói con trai tôi lái xe đâm phải người ta liền vội vàng chạy tới, không ngờ người bị đâm lại chính là em trai anh, Thằng nhóc chết tiệt này, đâm ai không đâm, sao lại. . . . . Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ dạy bảo nó cẩn thận.”

Niếp Hành Phong không có bắt tay, chính là lạnh lùng nhìn ông ta, bị nhìn đến xấu hổ, nghị sĩ Trần ngượng ngùng rút tay về, vợ ông ta lại tiến lên hỏi: “Hiện trường tai nạn xe cộ có có phóng viên vây xem hay không? Nếu như bị chụp ảnh thì phiền phức. Niếp tiên sinh, xảy ra chuyện như vậy, là ai cũng không muốn, nhưng nếu như đã xảy ra rồi, có truy cứu trách nhiệm cũng không được tích sự gì, không bằng mọi người bình tĩnh ngồi xuống thương lượng một chút xem giải quyết như thế nào?”

Niếp Hành Phong chau mày, “Giải quyết như thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Anh xem có thể phong tỏa tin tức trước hay không, trong cuộc tuyển cử lần này chồng tôi rất được ủng hộ, nếu chuyện này tiết lộ ra ngoài, sẽ ảnh hưởng lớn đến ông ấy.”

“Đúng vậy đúng vậy, con trai tôi có thể nộp tiền bảo lãnh không?” Nghị sĩ Trần nói tiếp, thấy sắc mặt Niếp Hành Phong lạnh lùng, ông ta vội xua tay phủ nhận: “Không bảo lãnh cũng không sao, chỉ cần đừng để mọi chuyện ầm ĩ lên là được, chúng ta có thể từ từ gặp riêng nói chuyện. ” Niếp Hành Phong không thể tin được nhìn vợ chồng bọn họ. Con trai lái xe đâm phải người, vậy mà thứ bọn họ quan tâm lại không phải là an nguy của người bị thương, mà là quyền lợi của bản thân, hôm nay nếu người bị nạn không phải thành viên ban giám đốc Niếp thị, mà là người dân bình thường, chỉ sợ vị nghị sĩ bận rộn tuyên truyền tuyển cử này ngay cả mặt mũi cũng không thèm lộ diện.

Không nghe thấy lời đáp lại, nghị sĩ Trần không biết tâm tư Niếp Hành Phong thế nào, nhìn đồng hồ, còn nói: “Buổi chiều tôi còn có buổi diễn thuyết, đột nhiên thay đổi thì không tốt cho lắm, như vậy đi, tôi đến chỗ diễn thuyết trước, phí nằm viện và các thủ tục cứ việc bảo thư ký của tôi xử lý, tiền không thành vấn đề, anh xem cần bao nhiêu, tôi sẽ gửi chi phiếu. . . . . .”

“Đừng có nói đến tiền với tôi!” Rốt cuộc nhịn không được , Niếp Hành Phong túm áo nghị sĩ Trần đẩy ông ta dính lên tường, quát: “Tiền tính cái gì? Với tôi mà nói, thứ không đáng giá nhất trên đời này chính là tiền! Ông tốt nhất nên cầu nguyện em trai tôi bình an, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho con trai ông, về sau ông cũng đừng nghĩ tiếp tục sống yên ổn trong giới chính trị!”

“Niếp tiên sinh, xin dừng tay, nếu không tôi sẽ tố cáo anh sử dụng bạo lực đối với đương sự của tôi. . . . . .”

https://thuviensach.vn

Người có vẻ là luật sư do nghị sĩ Trần mời đến hách dịch lên tiếng, hắn tiến lên định kéo Niếp Hành Phong ra, lại bị đẩy cái té ngã, gáy không may đập lên tường.

Niếp Hành Phong buông nghị sĩ Trần ra. Bị đối đãi thô lỗ, nghị sĩ Trần có vẻ khá chật vật, ông ta cố đứng vững thân mình, đẩy đẩy kính mắt đã bị lệch, nghĩ muốn bảo trì nhất quán phong độ thân sĩ, đáng tiếc lại thất bại , vợ ông ta ở bên cạnh lớn giọng quát ầm lên: “Nơi này là cục cảnh sát, sao lại không có ai đến quản? Có tiền liền rất giỏi à, gây ra tai nạn cũng không chỉ là lỗi của chắc con trai tôi đi. . . . . .”

Không ai để ý đến bà ta, mấy cảnh sát trẻ đứng ở xa xa xem náo nhiệt, Ngụy Chính Nghĩa cũng làm bộ như nhìn không thấy, nghĩ thầm rằng nếu bà ta không phải phụ nữ, chỉ sợ nắm đấm của chủ tịch đã sớm vùng ra rồi.

Niếp Hành Phong mắt lạnh đảo qua, ánh mắt mang lệ khí quá nặng, bà ta bị dọa cho sợ hãi, âm thanh tự động giảm xuống, miệng mấp máy thốt ra những tiếng không rõ ràng, thấy anh xoay người đi ra ngoài, bà ta há mồm, lại muốn mở miệng chửi người, Ngụy Chính Nghĩa giữ bà ta lại, nói: “Vẫn là theo tôi đi xem đoạn băng ghi hình trước đi, tin tưởng các vị xem xong là sẽ biết đứa con bảo bối của các vị đã làm những gì.”

Trương Huyền ra khỏi cục cảnh sát, nhìn thấy Niếp Hành Phong yên lặng đi ở phía trước, trong đôi mắt màu lam nhạt của cậu toát ra thần sắc phức tạp.

“Anh bị nhập ma rồi.” Cậu nhỏ giọng nói.

Lời này gần như là lầm bầm lầu bầu, hoặc như là ở cho biết, báo cho người nào đó, nhưng càng nhiều chính là cảm thán — khi tâm tư bị phẫn nộ cùng cừu hận chiếm cứ, anh sẽ không còn là vị thần bách chiến bách thắng, cậu tin tưởng đây là kết quả Đế Si muốn — tiêu giảm linh lực của Niếp

https://thuviensach.vn

Hành Phong, dẫn anh nhập ma, đưa anh kéo vào địa ngục không gian thuộc về riêng hắn.

Thật có thể thành công sao g?

Trương Huyền cười cười, cậu không biết, ván bài mà con át chủ bài chưa lộ mới càng kích thích, thời gian trôi qua quá thái bình nhàm chán, ngẫu nhiên có chút kích thích cũng không sai, dù sao đến cuối cùng ai thắng ai bại đối với mình mà nói cũng không có gì khác biệt.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 4

Niếp Hành Phong không quay về bệnh viện, mà là đến Niếp trạch trước, Niếp Dực rất vui vẻ khi thấy bọn họ tới, ông nói: “Đã lâu không thấy mấy đứa đến, ta còn tưởng ông lão này đã bị lãng quên rồi đấy.”

Niếp Hành Phong trong lòng lo lắng, rồi lại không thể biểu hiện ra ngoài ở trước mặt ông nội, miễn cưỡng cười cười: “Là cháu không đúng, sau này sẽ thường xuyên đến thăm ông nội.”

Ông rất vui vẻ, kéo bọn họ đi thư phòng thưởng thức vài món đồ cổ vừa mới thu thập được, rồi bày bàn cờ ra cùng Niếp Hành Phong đánh cờ, cười nói: “Vẫn là đứa lớn tốt hơn, Duệ Đình cho dù ở nhà cũng không chịu chơi cờ với ta, tên nhóc đó tâm tư chỉ đều đặt ở trên mỹ nữ.”

Tay run lên, một viên cờ ngã rớt xuống mặt sàn, không dám đối diện với ánh mắt của Niếp Dực, Niếp Hành Phong nói: “Trở về cháu sẽ giáo huấn nó, làm cho nó chơi cùng ông, đừng chỉ lo lêu lổng.”

Niếp Dực cảm thấy rất kì quái, bình thường Niếp Hành Phong về nhà đánh cờ cùng ông kiểu gì cũng thắng đến mấy ván, nhưng hôm nay anh có vẻ thật sự không có tâm tình, chơi ván nào là thua ván đó, cuối cùng Niếp Dực thu cờ, nghi hoặc nhìn anh, “Cháu hôm nay hình như không tập trung cho lắm, có phải là xảy ra chuyện gì không?”

“Không có việc gì.” Sợ Niếp Hành Phong làm lộ, Trương Huyền thay anh trả lời: ” Vừa rồi trên đường tới đây chúng cháu cãi nhau một trận, chủ

https://thuviensach.vn

tịch vì thế mà rất mất hứng.”

May mắn Niếp Dực không hỏi nhiều, ngồi tùy ý hàn huyên chút chuyện linh tinh, Niếp Hành Phong đợi cho chạng vạng mới lấy cớ rời đi, khi ra khỏi cổng chính của Niếp trạch, anh nhẹ nhàng thở ra. Hôm nay nếu không có Trương Huyền, anh căn bản không thể chống đỡ nổi, khi chưa biết em trai sống chết thế nào, anh không thể làm cho mình bảo trì sự trấn định, thậm chí cảm thấy ngay cả cười cũng là một loại tra tấn.

Anh không biết làm như vậy có đúng hay không, anh biết rõ việc này giấu không được bao lâu, nhưng không có sự lựa chọn nào khác, anh phải tìm được biện pháp giải quyết trước khi ông nội biết được mọi chuyện.

Thấy sắc mặt Niếp Hành Phong rất khó coi, Trương Huyền tiếp tục duy trì sự im lặng, hai người ngồi tắc xi, lặng lẽ trở lại bệnh viện.

Hoắc Ly đang ngồi ngơ ngẩn ở trước giường bệnh, thấy bọn họ tiến vào, nó quan sát sắc mặt hai người, sau đó thật cẩn thận đứng lên lui sang một bên.

“Cám ơn.” Nghĩ đến Hoắc Ly ở bệnh viện ngây người cả ngày, Niếp Hành Phong cảm thấy thật có lỗi, nói: “Tụi em trở về nghỉ ngơi đi, nơi này có anh là được rồi.”

“Hai người ăn cơm chưa? Để em mang cơm đến cho, thuận tiện đem quần áo đến cho Niếp ca ca tắm rửa. . . . . .”

Hoắc Ly còn chưa nói xong, phía sau lưng đã bị Tiểu Bạch đạp một cước, không vừa ý tiểu hồ ly nói đến chủ đề không nên đề cập, Niếp Duệ Đình bây giờ còn cần tắm rửa thay quần áo sao? Nếu nói một cách chính xác, trực tiếp đổi sang áo liệm đều được.

“Chủ tịch, ta không nhìn thấy linh hồn của Niếp Duệ Đình, ngay cả Nhan Khai cũng đã biến mất, ta cảm thấy mọi việc không đơn giản, làm cho

https://thuviensach.vn

Trương Huyền tính một chút, xem có thể tìm được manh mối gì hay không.”

Nghe Tiểu Bạch nói, Niếp Hành Phong quay đầu xem Trương Huyền, Trương Huyền nói: “Mặc kệ như thế nào, Niếp Duệ Đình còn sống, đã chứng tỏ là không phải vô thường bắt hồn, chỉ cần hồn phách không nhập địa ngục, hết thảy đều dễ giải quyết.”

Niếp Hành Phong thoáng yên tâm, nói với Hoắc Ly và Tiểu Bạch: “Các ngươi trở về với ông nội, nhớ kỹ, nhất định không được nhắc đến chuyện Duệ Đình.”

“Được.” Tiểu hồ ly vẫn còn có một chút thông minh, đáp ứng xong mang Tiểu Bạch rời đi. Đến giờ cơm chiều, Trương Huyền đi ra ngoài mua hai hộp tiện lợi, Niếp Hành Phong căn bản không có tâm trạng ăn uống, đem tiện lợi đẩy sang một bên.

“Chủ tịch, tôi biết tâm tình của anh, nhưng mà vẫn phải ăn cơm chứ, Niếp Duệ Đình hiện tại đã như thế này, nếu anh cũng mệt mỏi ngã xuống, tôi biết nói với ông nội như thế nào đây?”

“Cậu không biết!”

“Hử?”

“Cảm giác của tôi cậu vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu.”

Niếp Hành Phong ngồi ở bên giường, tay nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt của Niếp Duệ Đình, cảm giác thật lạnh lẽo, im lặng đến cơ hồ không nghe được tiếng hít thở, nếu không có máy biểu hiện chứng minh tim nó đang đập, Niếp Hành Phong thậm chí tuyệt vọng nghĩ đây căn bản chỉ là một khối thi thể không có sinh mệnh.

https://thuviensach.vn

Cầm tay em trai, cảm giác mạch đập mỏng manh, Niếp Hành Phong nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi, Duệ Đình.”

Nếu sau khi anh cảm ứng được cảnh báo từ ác mộng, quan tâm để ý đến em trai nhiều một chút, có lẽ nó sẽ không xảy ra chuyện, chính là anh lại xem nhẹ, bởi vì nghĩ nó không quan trọng.

Xe thể thao màu đỏ, va chạm bất ngờ ở ngã tư đường, hoàn toàn giống như trong mộng, điểm khác biệt chính là lần này Nhan Khai biến mất, mà anh cũng không có cảm ứng được em trai gặp nguy hiểm, anh ngoại trừ thống hận phẫn nộ sau khi bi kịch đã phát sinh thì không làm được cái gì.

“Duệ Đình là người em duy nhất trên đời này của tôi, lúc cha mẹ mất đi nó còn rất nhỏ, tôi đã thề trước mộ cha mẹ là sẽ chăm sóc nó cẩn thận, nhưng tôi đã làm trái lại lời thề, nếu có thể, tôi hy vọng có thể gánh vác thay nó kiếp nạn thống khổ ngày hôm nay.”

Niếp Hành Phong cúi gục đầu xuống, Trương Huyền không nhìn thấy được vẻ mặt của anh, nhưng nghe hiểu được sự đau thương trong giọng nói của anh, cậu có chút mờ mịt, nhẹ giọng hỏi: “Tình thân, thật sự quan trọng như vậy sao?”

“Đạo sĩ như các cậu có lẽ đã sớm nhìn thấu về sinh tử, nhưng tôi nghĩ tôi vĩnh viễn đều không làm được, vì người thân, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì!”

“Đừng như vậy, chủ tịch!”

Cậu không thích chiêu tài miêu như vậy, chiêu tài miêu cậu nuôi vĩnh viễn đều kiên cường tràn ngập tự tin, có cá tính tuyệt đối không chịu thua, chính là hôm nay cậu mới phát hiện Niếp Hành Phong kỳ thật cũng không kiên cường giống như trong tưởng tượng, anh đã không còn là chiến thần do Ngũ Đế sáng tạo ra, anh chỉ là một người bình thường, có tất cả nhược điểm của phàm nhân, một vị thần như vậy là không thể đối chọi lại với Đế

https://thuviensach.vn

Si, chính là, anh như vậy lại làm cho cậu động tâm, tình cảm chấp nhất sâu đậm như thế, cậu biết dù có trải qua bao nhiêu vạn năm, chính mình cũng vĩnh viễn không có được.

Trong lòng rối loạn, Trương Huyền do dự một chút, tiến lên ôm lấy Niếp Hành Phong, làm cho anh dựa vào người cậu, nhẹ giọng an ủi: "Đừng lo lắng, tôi hứa với anh là Niếp Duệ Đình nhất định sẽ không sao."

Niếp Hành Phong không nói chuyện, chỉ dựa vào người cậu, gắt gao ôm chặt.

Trương Huyền cười cười, tận lực nói bằng giọng điệu thoải mái, vỗ vỗ lưng anh, nói: "Sao lại im lặng, có phải là không tin tưởng tôi hay không thế? Nói như thế nào thì tôi cũng là nhất lưu thiên sư, chút việc nhỏ ấy vẫn là dễ dàng giải quyết."

"Cám ơn."

"Không cần, chỉ cần anh. . . . . ." Vốn muốn nói chỉ cần đem tiền chuẩn bị tốt là được, gian nguy thế nào mình cũng sẽ vì anh đảm đương, nhưng nói đến một nửa liền dừng, cậu hốt hoảng, nhớ tới mình đã không phải là Trương Huyền, mà là. . . . . .

"Tôi sẽ ký trước một chi phiếu trống, chờ cậu tới cầm lấy." Còn tưởng rằng Trương Huyền ngừng nói là bởi vì nhớ tới cảnh anh nổi giận lúc ở cục cảnh sát, Niếp Hành Phong nói tiếp lời.

"Chủ tịch, nếu có một ngày tôi xảy ra chuyện gì, anh có thể lo lắng như vậy hay không?"

Lời nói rất bình thản, lại làm cho tim Niếp Hành Phong nhảy dựng lên, ngẩng đầu nhìn Trương Huyền, trách mắng: "Không được nói bậy!" Nếu nói lo lắng cho Niếp Duệ Đình là xuất phát từ tình cảm anh em máu mủ tình thâm, thì Trương Huyền lại chính là linh hồn của anh, anh không muốn

https://thuviensach.vn

biết cảm giác đau khổ khi mất đi linh hồn là ra sao, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Nhìn đến đôi mắt đen của Niếp Hành Phong bởi vì sợ hãi mà co rút lại, Trương Huyền biết anh suy nghĩ cái gì, mỉm cười nói: “Tôi nói đùa với anh thôi mà, tôi làm sao có chuyện gì được? Dù người khắp thiên hạ có bị gì thì tôi cũng sẽ không sao. Ăn cơm trước đã, sau đó chúng ta sẽ thương lượng làm cách nào để cứu Niếp Duệ Đình.”

Hai người đi sang phòng quan sát ở bên cạnh, Trương Huyền đem tiện lợi đi hâm nóng lên một chút, đưa cho Niếp Hành Phong, Niếp Hành Phong tùy tiện ăn vài miếng, nhìn thấy Trương Huyền ở bên cạnh ăn ngấu ăn nghiến, anh không khỏi nhớ tới khi bọn họ vừa mới quen nhau, tựa hồ cũng là một màn giống như thế này.

Bất cứ lúc nào, Trương Huyền vĩnh viễn đều là bộ dạng tùy ý như vậy, anh không biết đây rốt cuộc là phóng khoáng hay là vô tình, hoặc chính là lạnh lùng không đem bất luận ai hay chuyện gì để ở trong lòng.

Ở chung với Trương Huyền lâu dài, anh cũng nhiều ít thấy rõ sinh tử, nếu em trai thật sự tới thời điểm sinh mệnh kết thúc, anh nghĩ chính mình cho dù thương tâm, cũng sẽ không thất thố như vậy, nhưng hiện tại em trai là bởi vì hành vi bất thường của Trần Khải mới biến thành như vậy, tưởng tượng đến cảnh tượng điên cuồng trong băng ghi hình, anh liền không thể duy trì bình tĩnh.

“Kỳ thật trước khi Niếp Duệ Đình gặp chuyện không may tôi từng đã mơ thấy một giấc mộng rất không may mắn.”

Cơm nuốt không nổi, Niếp Hành Phong cũng không miễn cưỡng bản thân mình, đẩy hộp cơm ra, kể lại giấc mơ đêm đó cho Trương Huyền nghe, cuối cùng nói: “Nhan Khai nhất định cũng đã xảy ra chuyện.”

https://thuviensach.vn

Khi Niếp Duệ Đình sắp bị va đập vào biển báo giao thông đã dừng lại một lúc, tựa hồ vô hình có người giúp cậu ngăn chặn xung lượng, Niếp Hành Phong biết đó là do Nhan Khai làm, hơn nữa hắn cũng là tại trong một chớp mắt biến mất, cho nên Niếp Duệ Đình mới có thể ngã xuống từ không trung.

Nhan Khai pháp lực thâm hậu, lực lượng có thể khống chế được hắn. . . . . .

Niếp Hành Phong nghĩ đến cái cảnh trong mơ kia, lệ khí đi cùng với yêu ma quỷ quái trong đêm tối, cường đại, nguy hiểm, tràn ngập khí tức tà ác, rất quen thuộc, đồng thời lại làm cho anh vô cùng chán ghét.

“Chủ tịch, anh làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Niếp Hành Phong lấy lại tinh thần, thấy Trương Huyền đã ăn xong rồi, liền hỏi: “Cậu có thể tính ra hồn phách của Duệ Đình và Nhan Khai ở đâu không?”

“Tôi thử xem xem.”

Trở lại phòng bệnh của Niếp Duệ Đình, Trương Huyền một tay đặt tại giữa trán cậu ấy, một tay niệm thần chú chiêu hồn, nhắm mắt ngưng thần, trong miệng lẩm bẩm, một lát sau, cậu trợn mắt nhìn Niếp Hành Phong, tiếc nuối lắc lắc đầu.

Kỳ thật là kết quả đã sớm đoán trước, Niếp Hành Phong thở dài, Trương Huyền vội hỏi: “Đừng lo lắng, nơi này không có manh mối, chúng ta có thể đến nơi khác tìm điểm đột phá, anh đợi chút, tôi đi mượn đồ.”

Cậu chạy ra ngoài, một lát sau cầm một cái laptop tiến vào, Niếp Hành Phong có chút kỳ quái, “Cậu mượn từ chỗ nào vậy?”

https://thuviensach.vn

“Văn phòng y tá. Bán đứng một chút nhan sắc, các nữ y tá liền tranh nhau cho tôi mượn máy tính, người yêu của anh sức hấp dẫn vẫn là rất lớn đấy.”

Cho dù giờ phút này tâm tình phiền muộn, Niếp Hành Phong vẫn là bị câu pha trò của cậu làm cho nở nụ cười, “Tôi đây phải giám sát chặt chẽ một chút mới được.”

Trương Huyền kết nối internet, nói: “Trần Khải rất cổ quái, điều tra thằng nhóc này có lẽ có thể tìm được manh mối gì đó.”

Kỹ thuật hacker hạng ba của Trương Huyền dùng cho việc tra liệu chút thông tin vẫn là dư dả, tùy tiện tìm kiếm, phát hiện Trần Khải thật đúng là làm khá nhiều việc xấu, đột nhập ăn cắp, say rượu lái xe, thậm chí còn có cả hút thuốc phiện, bất quá đều bị nghị sĩ Trần nghĩ cách che giấu đi. Nhìn thấy được khuôn mặt Niếp Hành Phong chợt lóe lên vẻ căm hận, Trương Huyền nói: “Rõ ràng trong nhà có tiền như vậy, còn đi ăn cắp, thằng nhóc này thật sự là hư hỏng.”

“Đồ vô dụng không cần lưu lại!” Niếp Hành Phong nhẹ giọng nói.

Đây là câu Trương Huyền từng nói, hiện tại anh cảm thấy nó vô cùng chính xác, xã hội bớt đi những kẻ cặn bã này, có lẽ sẽ càng yên ổn.

“Bất quá mấy kẻ nó hay qua lại đều là một vài tên côn đồ, tìm không thấy điểm nào khác thường.” Ngón tay di chuột của Trương Huyền đột nhiên dừng lại, nói: “Đêm trước khi gây tai nạn nó từng ghé vào một quán bar tên là “Tâm”, uống rượu đến rạng sáng, hửm, quán bar này rất kỳ quái, nửa năm trước từng xảy ra một trận hoả hoạn, rất nhiều nhân viên và khách đều bị vùi thân trong biển lửa, mấy tháng trước lại khai trương trở lại và vẫn lấy cái tên cũ, buôn bán rất phát đạt, hơn nữa mấy cô cậu thanh niên đều nhận xét là rất tốt.”

“Có thể là oan hồn tác quái hay không?”

https://thuviensach.vn

Trương Huyền nhún nhún vai, “Chủ tịch, cái này sao anh lại hỏi tôi, phải đến đó nhìn xem thế nào mới biết được.”

“Mệt mỏi một ngày, cậu nghỉ ngơi, tôi đi.”

“Anh đi? Bộ dạng thế này của anh đến quỷ cũng không dám tới gần, còn hỏi ra được cái tin tức gì nữa? Vẫn là để tôi, anh ở chỗ này với Duệ Đình đi.”

Sau khi Trương Huyền rời đi, Niếp Hành Phong ngồi vào bên giường em trai, hỏi: “Nói cho anh biết, lúc ấy em rốt cuộc đã trải qua những gì?”

Người hôn mê đương nhiên không thể trả lời, nghĩ đến cậu là bởi vì Trần Khải mới có thể hôn mê bất tỉnh, Niếp Hành Phong hai tay không tự kìm hãm được nắm chặt, lửa giận bốc lên, mi mắt hơi hạ xuống, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, anh sẽ cứu em, cho dù là dùng tính mệnh của thằng khốn kia đến đổi!”

******

Trần Khải ôm đầu lui vào một góc trong phòng tạm giam, quyền lực của cha mẹ nó lần này cũng không thể phát huy tác dụng, ngay cả luật sư nhìn đoạn băng ghi hình kia xong cũng liên tục lắc đầu, dù cho tài biện luân giỏi đến cỡ nào cũng không thể thắng nổi sự thật, bất luận kẻ nào đều nhìn ra được đây là có ý định mưu sát, muốn nộp tiền bảo lãnh hiển nhiên là không có khả năng.

“Loại chuyện cố ý lái xe đâm người thế này mà cũng làm cho được, thật sự là phát rồ, bây giờ còn giả bộ làm như thể là người bị hại.”

Bên ngoài vang lên tiếng than thở của cảnh sát, Trần Khải lui ở một chỗ thân mình mãnh liệt run lên, lại nghe một người khác nói: “Chú ý chút, nghe nói tinh thần nó có vấn đề.”

https://thuviensach.vn

“Con trai của nghị sĩ Trần, muốn làm một tờ giấy xác nhận thần kinh có vấn đề rất là đơn giản, bất quá Niếp gia cũng không dễ chọc, xem ra vụ này quan tòa cũng hiểu được nên xử trí thế nào.”

Thân thể Trần Khải run rẩy càng thêm kịch liệt, sự sợ hãi gắt gao bám lấy nó, làm cho nó không chỗ nào lẩn trốn, rõ ràng trước mắt cái gì cũng không có, nhưng nó lại có thể tinh tường cảm giác có một thứ quỷ dị gì đó đang xâm chiếm thân thể nó, thậm chí xâm lấn cả suy nghĩ, sợ hãi càng sâu, hận thù cũng càng nặng. Nó nhớ tới lúc bị Niếp Hành Phong đánh, mặc cho nó thê thảm cầu xin tha thứ, đám cảnh sát này lại thờ ơ lạnh nhạt, còn phát ra tiếng cười giễu cợt.

“Các ngươi tất cả đều trốn không thoát đâu. . . . . .” Nó thì thào nói.

Giọng điệu bình thản trống rỗng, như là lời nói sảng thốt ra một cách vô ý thức, hai cảnh sát giám sát nó không để ý, người này từ lúc bị giam liền vẫn than thở không ngừng, căn bản như là người bệnh tâm thần điển hình, người như thế thì nên đến bệnh viện, chứ không phải là ngục giam.

Ai ngờ lời nói sảng càng ngày càng vang, cuối cùng biến thành tiếng thở dốc đầy thống khổ, rốt cục làm cho người ta cảm thấy được có điểm khác thường. Hai cảnh sát đi vào trong phòng tạm giam, phát hiện Trần Khải nằm trên mặt đất run rẩy kịch liệt, hai mắt trắng dã, mồm miệng kêu to không rõ.

“Người này bị bệnh động kinh sao? Sếp đâu có nói.”

“Nói không chừng là quỷ bám thân đấy.”

Viên cảnh sát không để ý, mở cửa, trước tên đi lên đạp Trần Khải một cước, không thấy phản ứng, anh ta nói với người kia: “Nếu không liên lạc với cấp trên hỏi xem xử lý như thế nào.”

https://thuviensach.vn

Người kia đi gọi điện thoại, viên cảnh sát ngồi xổm xuống, hỏi: “Này, mày có bị gì không đấy? Nếu dám giả vờ bệnh, lão tử sẽ không tha cho mày!”

“Người có việc không phải ta, là ngươi!”

Giọng nói lạnh như băng truyền ra từ khéo môi nhếch lên của Trần Khải, nó ngẩng đầu, viên cảnh sát sợ tới mức giật mình, dưới ánh đèn mờ nhạt đôi mắt phát ra ánh sáng quỷ dị, gắt gao theo dõi anh ta. Trong mắt không có con ngươi, giống như thể xác mất đi linh hồn, cũng có thể là đôi mắt quá tối, tối đến mức đủ để che khuất đồng tử vốn có, như chìm vào sâu trong bóng đêm, là màu sắc thuộc về tử vong.

Trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi khó hiểu, viên cảnh sát đứng lên muốn chạy trốn ra ngoài, đầu lại bị đánh mạnh, Trần Khải đoạt lấy cây dùi cui anh ta giắt bên hông, đánh anh ta ngã xuống sàn.

Một viên cảnh sát khác đang đi gọi điện thoại, nghe được tiếng vang, vừa mới quay lại …, dùi cui đã bổ thật mạnh vào trên trán, sau đó là liên tiếp giáng xuống, điện thoại rơi ra, Trần Khải giơ tay bắt được, thả lại trên ghế ngồi.

Nó lạnh nhạt nhìn nhân viên cảnh sát mặt đầy máu tươi tê liệt ngã xuống, lúc này mới tiến lên lấy cái chìa khóa trên người anh ta, mở còng tay của mình ra, lại lấy khẩu súng mà anh ta đeo ngang lưng. Đã là mười giờ tối, trong cục cảnh sát người không nhiều lắm, không ai chú ý tới những gì đã phát sinh trong phòng tạm giam.

Trần Khải đi vào trước cửa sổ, mở cửa hướng ra phía ngoài quan sát, phía dưới tối om, lộ ra bóng đêm tĩnh mịch lạnh lẽo, trên mặt nó hiện lên một nụ cười thâm độc, nhún người nhảy vút lên, từ trên tầng ba nhảy xuống.

****

https://thuviensach.vn

Bệnh viện lúc đêm khuya vĩnh viễn đều tràn ngập vẻ yên lặng u ám, ngay cả ánh đèn trên hành lang đều có vẻ có vài phần quỷ dị, ngẫu nhiên có y tá đi qua, tiếng bước chân cộp cộp vang lên trong không gian yên tĩnh đầy quái lạ.

Niếp Hành Phong giờ phút này đang ở trong phòng nghỉ ngậm điếu thuốc hít một hơi, thuốc lá là anh vừa rồi đi xuống dưới lầu mua, tâm tình phiền muộn, anh hút thuốc để phát tiết, Trương Huyền không ở đây nên không cần lo lắng bị mắng.

Chỉ trong một lát đã hút xong điếu thuốc, Niếp Hành Phong lại đốt thêm một cây, lo lắng cho em trai, anh hít mấy hơi, rồi vội vàng rời khỏi phòng nghỉ, trở lại phòng bệnh ở tầng trệt. Khi bước ra thang máy, anh nhìn thấy có người đang lắc lư ở trên hành lang, bóng lưng kia rất quen thuộc, Niếp Hành Phong trở nên cảnh giác, vội vàng đi tới, người nọ quay đầu, nhìn thấy anh liền lập tức bỏ chạy, nhận ra là Trần Khải, Niếp Hành Phong rất kinh ngạc, vội quát: “Đứng lại!”

Trần Khải chạy vội tới cuối hành lang, hết đường, đành phải quẹo vào lối cầu thang an toàn, sau khi nghe thấy tiếng đuổi theo càng ngày càng gần, nó cuống quít lấy súng ra, xoay tay lại bắn loạn hai phát, nhân cơ hội đó để chạy thoát.

Không nghĩ tới Trần Khải có súng, Niếp Hành Phong vội tránh né nên bị tụt lại một khoảng xa, hai người một trước một sau từ cầu thang chạy đi lên, một hơi chạy đến tầng thượng. Sân thượng rất lớn, nhưng là không gian khép kín, không có cửa ra vào nào khác để chạy trốn, Trần Khải nhìn cầu thang bên cạnh, không khỏi trở nên độc ác, xoay người, hai tay giơ súng nhắm ngay phía cửa.

Niếp Hành Phong rất nhanh đã chạy lên, nhìn thấy nòng súng tối om trước mặt, anh vội vàng trốn tránh, súng bắn vào khoảng không, Trần Khải

https://thuviensach.vn

tức giận đến kêu to: “Ngươi này tên chết tiệt, rốt cuộc muốn như thế nào! ?”

“Ta thật muốn hỏi ngược lại, ngươi muốn như thế nào!” Nhìn ra Trần Khải ngoài mạnh trong yếu, Niếp Hành Phong trở tay đóng cửa, chậm rãi đến gần, lạnh giọng hỏi: “Tại sao đâm em trai ta xong rồi, còn không chịu buông tha cho nó, đuổi giết đến tận bệnh viện? Là ai sai khiến ngươi?”

“Không ai sai khiến ta hết, tự ta thấy các ngươi không vừa mắt!” Trần Khải rống to: “Ngươi dám đánh ta, ta sẽ lấy mạng em trai ngươi đến làm bồi thường!” Nó chịu không nổi nhìn thấy người khác hạnh phúc, chịu không nổi những kẻ có tình thân, bởi vì những thứ này nó đều không có, đây là ý nghĩ duy nhất của nó lúc này, cũng là oán hận duy nhất.

“Đứng lại, đứng lại cho ta!”

Thấy Niếp Hành Phong ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục tới gần, trong đôi mắt như bùng lên ánh lửa, Trần Khải sợ hãi , ngón tay bóp cò, viên đạn bắn ra, Niếp Hành Phong lắc mình tránh ở đằng sau giá phơi đồ, khăn trải giường phất phới theo gió che khuất bóng anh, viên đạn bắn vào khoảng không, tiếng súng bắn ra vài phát rồi rồi vang lên tiếng cạch cạch.

“Ngươi hết đạn rồi.” Niếp Hành Phong từ sau tấm khăn trải giường đi ra, lạnh lùng nhìn Trần Khải còn chưa từ bỏ ý định đang không ngừng bóp cò, chế nhạo nói.

“Đáng chết!”

Rốt cục hiểu được tình cảnh của bản thân, Trần Khải đem súng ném về phía Niếp Hành Phong, thừa dịp anh tránh né giơ chân đá tới. Nó suốt ngày giao du với mấy tên côn đồ nên cũng biết một ít võ, phát cuồng lên sử dụng cũng có chút lợi hại, Niếp Hành Phong vội vàng vung tay đỡ.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong từ nhỏ đã luyện võ, thân thủ so với Trần Khải tốt hơn nhiều, nghĩ đến thằng nhóc này vài lần muốn đẩy Niếp Duệ Đình vào chỗ chết, anh tức giận ra tay khá mạnh, chỉ mấy đấm đã đánh cho nó mặt mày đầy máu, nằm úp sấp trên mặt đất, quát: "Đứng lên! Nơi này không phải cục cảnh sát, đừng hy vọng ta lưu tình!"

Trần Khải chửi tục một tiếng, nhào lên ôm lấy chân Niếp Hành Phong, nghĩ muốn kéo anh ngã; Niếp Hành Phong đã sớm có phòng bị, túm áo nó xách lên đấm cho một quyền văng ra sau, lực đánh mạnh làm cho Trần Khải bay qua thành sân thượng, may mà nó phản ứng linh mẫn, hai tay đúng lúc bám vào mép sân thượng, người treo ở giữa không trung, nó sợ trắng mặt, hoảng sợ kêu to: "Ta không muốn chết, cứu ta!"

Niếp Hành Phong đứng ở sát mép thành, thở dốc, lồng ngực bởi vì đánh nhau mà phập phồng, mắt lạnh nhìn Trần Khải giãy dụa, không có bất cứ hành động gì.

Trần Khải hoảng sợ, đã không còn bao nhiêu khí lực, khóc kêu lên: "Đều là lỗi của ta, ta xin nhận lỗi, cầu ngươi cho ta một cơ hội. . . . . ."

"Ngươi có cho em trai ta cơ hội không?" Niếp Hành Phong lạnh lùng hỏi.

Không chỉ không có, mà đâm xong rồi còn nói châm chọc, thậm chí vượt ngục tới giết người, không thể tha thứ!

Vào đông gió lạnh thổi tới, tạt qua hai bên má Niếp Hành Phong, làm cho tâm tình phẫn nộ của anh thoáng bình tĩnh lại, nhìn thấy bộ dáng bi thảm hoảng sợ bất lực của Trần Khải, anh do dự một chút, cuối cùng vẫn là đi lên phía trước, vươn tay.

Anh không phải là loại người ngoan độc đến có thể tổn hại mạng người, dừ cho tên này là hung thủ sát hại em trai, anh vẫn không thể để mặc nó

https://thuviensach.vn

chết. Trần Khải hẳn là đánh bị trừng phạt, nhưng không phải bằng loại phương thức cực đoan thế này.

Giơ tay kéo lấy tay Trần Khải, tên đó giống như bắt được sợi dây cứu mạng, vội túm tay anh, liều mình giữ chặt không buông, thẳng đến khi Niếp Hành Phong lôi nó quay trở lại trên sân thượng.

Kinh hách quá độ, Trần Khải đứng không vững, dựa vào Niếp Hành Phong há mồm thở hồng hộc, trong gió đêm, Niếp Hành Phong đột nhiên nghe được có tiếng gió bén nhọn vang lên, lập tức bụng cảm thấy đau nhức, anh dùng lực đẩy Trần Khải ra, đã thấy dưới ánh đèn mờ nhạt, Trần Khải trong tay nắm một con dao nhỏ dính đầy máu tươi, nhìn anh, nhe răng cười.

“Đây là con dao ta trộm được ở một cửa hàng ven đường trong lúc tới đây, ngươi không nghĩ tới đúng không? Cư nhiên lại cứu kẻ thù của mình, loại người ngu xuẩn như ngươi căn bản không nên sống!”

Bụng bị đâm, máu chảy ra, Niếp Hành Phong dùng tay đè lại miệng vết thương, máu tươi từ miệng vết thương không ngừng tích giọt xuống mặt đất, mất máu nhiều làm cho tất cả khí lực trên người mất đi, anh đứng không vững, dựa vào thành sân thượng chậm rãi trượt chân xuống, ngẩng đầu nhìn Trần Khải, đột nhiên phát hiện đôi mắt của nó âm u quỷ dị, không mang theo chút cảm xúc gì thuộc về nhân loại.

“Tại sao?”

“Bởi vì ta là người xấu!” Trần Khải ném dao xuống, hờ hững nói: “Ta đã giết người, người giống như ta là không có đường về, cho dù chết, cũng chỉ có thể xuống địa ngục, vĩnh viễn không chiếm được tha thứ cùng cứu rỗi, cho nên, giết một người với giết mấy người có gì khác nhau?”

Trần Khải xoay người rời đi, ngay tại khi sắp đi tới cửa, một đoàn khói đen từ trong cơ thể nó tự do thoát ra, tụ lại rồi quay trở về, gió lạnh cuồn cuộn nổi lên cuốn lấy nó ném văng ra phía sau, cả người thẳng nhóc đánh

https://thuviensach.vn

thật mạnh vào trên giá phơi đồ, tiếng xương thắt lưng vỡ vụn vang lên ở trong không gian, đau nhức làm cho nó lớn tiếng kêu thảm thiết, té trên mặt đất xong giãy dụa muốn đứng lên, rồi lại bị âm phong quấn lấy, lần này là cuốn về phía ngoài thành sân thượng.

“Cứu mạng. . . . . .” Trần Khải phát ra tiếng kêu to thê thảm, bất quá sự giãy dụa của nó dưới sức mạnh của âm phong nhỏ yếu đến đáng thương, thân thể lướt qua thành sân thượng, lại bắt tại mép sân thượng như lúc vừa rồi. Niếp Hành Phong bụng đau nhức, thấy không rõ trước mắt đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ mơ hồ cảm giác được âm phong lộ ra sự tàn nhẫn bạo ngược, là khí tức thuộc về âm hồn.

Anh đè lại bụng, cố sức giãy dụa đứng lên, bên ngoài là nửa thân hình Trần Khải đang bám trên mép sân thượng, mười ngón tay vì bấu chặt mà trắng bệch, nó chống đỡ không được bao lâu, anh cái gì cũng không làm, nhưng lại có thể tận mắt nhìn kẻ thù chết đi. Người xấu, luôn có báo ứng, cái này gọi là lẽ trời, không phải sao?

Niếp Hành Phong chậm rãi đi qua, lạnh nhạt nhìn Trần Khải bởi vì mình tới gần mà mặt sợ hãi, môi run run , cũng không nói chuyện, có lẽ nó cho rằng không cần phải nói, dù là bất cứ ai, cũng sẽ không ra tay cứu giúp một lần nữa.

Mười ngón dần dần tê cứng, rốt cục không giữ được, tuột ra, trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc thì cổ tay bị nắm chặt lấy, Trần Khải ngẩng đầu, đối diện là đôi mắt của Niếp Hành Phong.

Lửa giận bừng bừng trong mắt đã biến mất, đó là một cặp mắt rất đẹp, máu tươi từ tay anh chảy xuống bàn tay nắm chặt của hai người nhỏ lên cổ tay Trần Khải, nó vô cùng kinh ngạc, thì thào hỏi: “Tại sao?”

“Mỗi người đều có đường về.” Niếp Hành Phong nhẹ giọng nói: “Tôi tha thứ cho cậu!”

https://thuviensach.vn

Dùng sức quá mạnh làm cho máu trong cơ thể chảy ra càng nhanh hơn, anh không có nhiều khí lực để chống đỡ, chính là lại không muốn buông tay ra, oán hận dù lớn cũng không thắng nổi sự lương thiện sâu trong nội tâm, cho dù thế nào, anh đều không thể trơ mắt nhìn thấy sinh mệnh yếu ớt biến mất ở trước mặt mình, cho dù đó là hung thủ muốn giết anh.

Nhìn Trần Khải , thấy vẻ hung ác trên mặt nó tan dần, chỉ còn là gương mặt thiếu niên bướng bỉnh hơi non nớt, nhớ tới em trai mình, Niếp Hành Phong nói: “Dùng sức nắm lấy tay tôi, tôi kéo cậu lên!”

“Kỳ thật. . . . . Tôi cũng không muốn làm như vậy. . . . . .” Trần Khải thì thào nói.

“Cái gì?”

“Cám ơn. . . . . .”

Đây là câu cuối cùng Niếp Hành Phong nghe được, anh chỉ cảm thấy tay trĩu nặng xuống, sau đó nhẹ tênh, thân thể Trần Khải bị âm phong cuốn lấy kéo rơi xuống qua hơn mười tầng, ngữa mặt ngã xuống ở trên vùng đất bằng trước toà nhà, tựa hồ là một loại ảo giác, trong chớp mắt rơi xuống kia, Niếp Hành Phong hoảng hốt nhìn đến trên mặt Trần Khải mang theo nụ cười.

“Giải thoát, kỳ thật có rất nhiều biện pháp, không nhất định phải là chết. . . . . .”

Trong nháy mắt đó, Niếp Hành Phong biết mình đã hoàn toàn tha thứ nó, thậm chí nghĩ nếu bọn họ sớm quen biết nhau, có lẽ anh có thể dẫn đường thiếu niên kia đi vào con đường đúng đắn, đáng tiếc, đời người không có chữ nếu. . . . . .

Miệng vết thương vì dùng lực mà chảy rất nhiều máu, Niếp Hành Phong dùng sức đè lại bụng, cố gắng đi về phía cửa, rất hoa mắt và chóng mặt,

https://thuviensach.vn

nhưng anh biết mình không thể ngã xuống, em trai còn hôn mê bất tỉnh, nếu anh lại có chuyện, ông nội nhất định không chịu nổi sự đả kích này.

Chân bắt đầu nhũn ra, đoạn đường không dài lắm giờ phút này lại có vẻ như thật xa xôi, luồng âm phong kia vẫn đi theo anh, làm cho anh cảm thấy rùng mình. Lắc lắc lắc lắc đi đến một nửa liền té ngã trên mặt đất, phảng phất như có tiếng chuông vang lên, anh mờ mịt nhìn về phía bốn phía, phát hiện là di động của mình, vừa rồi khi đánh nhau với Trần Khải, di động bị rớt xuống.

Niếp Hành Phong cố sức dịch người qua đó, tay run rẩy mở di động.

“Chủ tịch, tôi rất lo lắng, anh. . . . . Không có việc gì chứ?”

Giọng nói của Trương Huyền nghe thực xa xôi, Niếp Hành Phong muốn đáp lại cậu, nhưng ý thức lại chậm rãi trở nên trống rỗng.

Nghe không thấy tiếng trả lời, thanh âm của Trương Huyền rõ ràng trở nên bối rối, “Chủ tịch, chủ tịch, anh làm sao vậy! ?”

Di động dính đầy vết máu từ trong lòng bàn tay trượt xuống, Niếp Hành Phong chỉ cảm thấy sau lưng có luồng nhiệt lưu lướt nhanh, cảm giác lửa nóng nháy mắt truyền khắp toàn thân, gắt gao bao quanh mình. Trước khi rơi vào hôn mê, anh hoảng hốt nhìn thấy trên mặt kính thuỷ tinh từ bên toà nhà đối diện mơ hồ lộ ra hình ảnh của Tê nhận, hoa văn phát ra vô số luồng sáng, một cái hình thú hung tợn trông giống như hổ từ trong đám lửa rực cháy rít gào chạy lao ra, nháy mắt cắn nuốt đống âm hồn đang quấn quanh mình hầu như không để sót lại. . . . . .

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 5

Trương Huyền vội vã chạy về bệnh viện, liền nhìn thấy khắp nơi đều đứng đầy cảnh sát, cậu một hơi chạy vội tới tầng cao nhất, lại bị cương khí mãnh liệt đánh tới trước mặt đành phải dừng lại. Đó là khí tức cương hoả lục hợp của Niếp Hành Phong, dù cho trải qua vạn năm cậu cũng tuyệt đối không quên.

Máu tươi đỏ sẫm trên mặt đất ánh vào đáy mắt, Trương Huyền sắc mặt âm trầm, trong mắt lệ quang màu vàng chợt lóe lên.

“Chủ tịch nhà tôi đâu?” Túm lấy tiểu đồ đệ không may của mình, cậu quát hỏi.

“Không biết.”

“Không biết là ý gì! ?”

“Là không biết thôi, chúng tôi đã tìm ở khắp nơi rồi.” Ngụy Chính Nghĩa vẻ mặt cầu xin nói.

Vừa rồi cậu nhận được tin báo án liền lập tức chạy tới, mới phát hiện người ngã lầu tử vong là Trần Khải, trên sân thượng cũng có vũng máu lớn. Theo miệng vết thương trên người Trần Khải thì máu không phải là của nó, vậy chỉ có Niếp Hành Phong, bởi vì máy theo dõi trên hành lang quay được cảnh anh đuổi theo Trần Khải vào cầu thang an toàn, theo số lượng máu mà

https://thuviensach.vn

nói, Niếp Hành Phong hắn là bị thương rất nặng, nhưng người thì biến mất không thấy dấu vết.

Lên sân thượng chỉ có một con đường, người trong bệnh viện sau khi phát hiện có người ngã lầu thì việc đầu tiên là chạy lên xem xét, nhưng ở chỗ này ngoại trừ máu tươi đầy đất cùng với con dao và di động dính máu thì không thấy có người khác tồn tại.

Thật sự là việc lạ năm nào cũng có, năm nay lại đặc biệt nhiều, hung phạm bị nhốt trong phòng tạm giam dễ dàng trốn thoát, còn trộm súng của cảnh sát chạy đến bệnh viện hành hung người khác, kết quả chẳng biết thế nào lại ngã chết, người bị trọng thương lại biến mất kỳ dị như bốc hơi. . . . . .

Ngụy Chính Nghĩa vỗ trán, không biết lần này mình nên viết báo cáo như thế nào mới có thể lừa dối trót lọt.

“Niếp Duệ Đình thế nào?”

“Cậu ấy không sao, có thể là khi Trần Khải chưa hành hung thì đã bị chủ tịch phát hiện , hai người chạy lên sân thượng, trong lúc đánh nhau chủ tịch đã đẩy Trần Khải ngã xuống lầu. Yên tâm đi, Trần Khải trộm súng hành hung trước, chủ tịch chỉ là tự vệ, nhiều nhất là phòng vệ quá mức, không có việc gì đâu.”

“Không phải anh ấy.” Trương Huyền nói một câu làm cho Ngụy Chính Nghĩa càng mơ hồ xong liền xoay người rời đi.

Vừa rồi khi cậu tới đây, vừa lúc nhìn thấy thi thể Trần Khải bị nâng đi, tay của Trần Khải vì bị nắm chặt mà tạo thành vết thâm rất rõ ràng, trên vết thâm có dính máu tươi, cậu có thể tưởng tượng ra lúc ấy Niếp Hành Phong vì giữ chặt Trần Khải mà dùng nhiều lực như thế nào, giữa sinh mệnh và cừu hận, anh đã lựa chọn sinh mệnh.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền trên mặt hiện lên nụ cười nhạt, một ván này Đế Si vẫn thua, bởi vì hắn không biết rõ về Niếp Hành Phong, nếu dễ dàng bị đánh bại như vậy thì anh đã không phải là chiến thần . Cương khí ở trên sân thượng tuy lộ vẻ hơi suy yếunhưng như vậy là đủ rồi, việc này chứng minh bản năng tiềm tàng trong cơ thể Niếp Hành Phong đang dần sống lại, có thể cùng Đế Si ganh đua cao thấp , nhưng anh đã bị thương như vậy mà còn biến đi đâu?

Ánh mắt xẹt qua vết máu trên mặt đất, Trương Huyền tâm tình rất khó chịu, vừa rồi cậu đã dự cảm được nhưng không ngờ mọi việc lại thảm như thế này. Từ trên cầu thang an toàn đi xuống, cầu thang rất yên tĩnh, lúc ban đầu chỉ có tiếng bước chân của cậu, dần dần, từ trong bóng tối vang lên tiếng bước chân nối gót, có bóng người chậm rãi từ trong bóng đêm hiện ra, theo sát cậu.

Trương Huyền không quay đầu lại, chỉ nói: “Ngươi không hề nói với ta chuyện ngươi mê hoặc Trần Khải tới giết người.”

“Nghĩ muốn cho ngươi một sự ngạc nhiên mà thôi, xem nhân loại tự giết lẫn nhau thật sự rất thú vị, một chút ám thị, là có thể dẫn ra tất cả cừu hận trong lòng bọn họ.”

Trương Huyền hừ một tiếng, “Chỉ tiếc chiêu này không có tác dụng với Niếp Hành Phong, người đâu?”

“Việc này ta cũng rất muốn biết, nhưng mà trên sân thượng nơi nơi đều tràn ngập lục hợp cương khí của hắn, âm hồn ta thả ra cũng đều biến mất, không thể nào tính toán ra được.” Đế Si nói xong, liếc mắt nhìn Trương Huyền, “Ngươi dường như rất lo lắng cho hắn?”

“Ta chỉ là không muốn hắn chết ở trong tay nhân loại đê tiện, có thể giết chết hắn chỉ có ta!”

https://thuviensach.vn

“Muốn giết chết hắn cũng không phải đơn giản, ta đã thất thủ vài lần .” Đế Si nói xong, trên mặt lại lộ ra nụ cười giả tạo: “Bất quá ta cũng không sốt ruột cho lắm, dù sao thời khắc số mệnh hắn suy bại cũng sẽ tới rất nhanh, đến lúc đó ta lấy linh lực của hắn, ngươi lấy mạng của hắn, mọi người đều đạt được như mong muốn.”

Trương Huyền không đáp lại, Đế Si lại nói: “Ngươi ở cùng với hắn lâu như vậy, cũng không tính được hắn đi đâu sao? Không bằng ta tác động thêm một tí, làm cho hắn nếm thử một chút cảm giác cùng đường như thế nào.”

“Ta không cần tính.” Trương Huyền cười cười: “Sớm muộn gì thì hắn sẽ chủ động liên lạc với ta.”

******

Khi Niếp Hành Phong tỉnh lại phát hiện mình đang nằm ở trong một cái nhà kho để đồ vứt đi, anh ngồi xuống, bản năng lấy tay đè lên bụng, lại lập tức phát hiện không có cảm giác đau đớn, cúi đầu, thấy phần áo chỗ vùng phần bụng dính không ít vết máu, nhưng miệng vết thương thì đã lành lại.

“Ân công, ngài tỉnh?” Một người đàn ông mặc đồ trắng lắc mình đi vào, khuôn mặt lạnh lùng thoát tục, là Xích Viêm – cha của Hoắc Ly.

Nhớ tới tình cảnh bi thảm anh từng mơ thấy về hồ tộc, Niếp Hành Phong vội đứng lên, hỏi: “Ngươi như thế nào lại ở đây? Có phải trong tộc xảy ra chuyện gì hay không?”

“Ngày hôm trước có người sử dụng pháp thuật dẫn thiên lôi tàn sát bừa bãi, may mà nhờ có ân công ra tay tương trợ. Ta lo lắng tiểu hồ gặp nguy hiểm, thu xếp cho mọi người trong tộc xong liền lập tức chạy tới đây.”

Xích Viêm giữa đường cảm ứng được khí tức của Niếp Hành Phong, lần theo khí tức mà đi thì phát hiện anh bất tỉnh ở trên sân thượng bệnh viên

https://thuviensach.vn

Thánh An, sợ có người làm hại anh nên liền vội vàng mang anh rời đi, rồi thiết lập kết giới quanh nhà kho, nhằm che giấu tung tích.

"Ta ra tay tương trợ?" Niếp Hành Phong nghi hoặc lắc đầu. Anh chỉ là mơ thấy mà thôi, hơn nữa còn là chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt, làm sao có thể cứu viện?

Xích Viêm cười cười: "Ân công thần lực vô biên, có lẽ không cần di chuyển tới tận nơi, chỉ cần bằng ý niệm cũng có thể lệnh cho thiên lôi tiêu tán."

Niếp Hành Phong đầu mờ mịt, lại càng không hiểu.

Cho tới bây giờ, linh lực lớn nhất của anh chính là tùy ý xuyên qua không gian, dùng ý niệm khống chế ngoại giới với anh mà nói là khó khăn vô cùng, bất quá cẩn thận ngẫm lại, lúc ấy hình như là có một hồi tinh thần hoảng hốt, trong một lúc hoảng hốt đó anh thật đúng là không nhớ mình đã làm cái gì cả. . . . . .

Có điều, đây không phải trọng điểm, trọng điểm chính là . . . . .

Niếp Hành Phong ấn ấn bụng, cười khổ: "Ngươi đừng kêu ta là ân công nữa, ta không dám nhận đâu, ngươi trị thương cho ta, ta còn phải cám ơn ngươi đấy."

"Vết thương của ân công không phải do ta chữa khỏi." Xích Viêm lắc đầu phủ nhận: "Ngài là viễn cổ chiến thần, có được thân thể bất bại, tuy rằng ta không biết tại sao ngài lại rơi vào luân hồi, dấn thân vào phàm nhân, nhưng có thể khẳng định, ngài vẫn giữ được năng lực tự chữa lành của mình, không có vết thương nào có thể đánh bại ngài."

"Từ từ, từ từ, cái gì chiến thần, cái gì thân thể bất bại, ngươi có thể nói dễ hiểu một chút được không?" Niếp Hành Phong xua tay cắt ngang lời Xích Viêm, hỏi.

https://thuviensach.vn

Xích Viêm nhìn thấy Niếp Hành Phong, sau một lúc lâu, nói: “Xem ra ngài thật sự là cái gì cũng không nhớ, ngài vốn là vị thần do thần lực của Ngũ Đế tập hợp lại mà thành, tên gọi là Hình.”

Năm đó thiên địa sơ khai, vạn vật âm dương linh khí lần lượt thay đổi, các loại linh thú quái vật ngang trời xuất thế, tàn sát bừa bãi nhân gian, Hình phụng mệnh Ngũ Đế duy trì luật lệ nhân gian, lấy ‘phong’ làm chú, lấy Hổ Củ làm thần khí (bạn popo cũng không rõ thần khí Hổ củ là thần khí kiểu gì T^T), chém giết vô số quái thú độc ác, là vị thần sát phạt, được tôn xưng là chiến thần.

Hồ tộc từng chịu sự quấy nhiễu của mãnh thú, sau mãnh thú bị Hình sở trảm, khi Hình chém giết ác thú thần uy lẫm lẫm oai phong làm cho Xích Viêm rất bái phục, lúc ấy hắn vẫn là con tiểu hồ chưa tu thành hình người, nhưng vẫn nhớ mãi khí tức cương hỏa lục hợp của Hình, cho nên ngày đó thiên hỏa (lửa trời) lan tràn cả hồ tộc, giữa vùng thảo nguyên hiện lên lục hợp cương khí, hắn liền biết là Hình xuất hiện . Tối hôm qua khi cảm ứng được khí tức cương hỏa như vậy trên người Niếp Hành Phong, hắn mới hiểu được Niếp Hành Phong chính là Hình, cũng chính là vị thần sát phạt năm đó.

“Ta giống như đang nghe 《 sơn hải kinh 》.” Niếp Hành Phong cười khổ nói.

~~~~~~~~~~

Sơn hải kinh là sách cổ trước thời Tiên Tần, là truyện thần thoại được viết trong sách địa lý, chủ yếu ghi lại địa lý, sản vật, các truyền thuyết, vu thuật, các đạo giáo, lịch sử, y dược, dân tộc và nội dung về các mặt của những dân tộc thời cổ đại. Ngoài ra nó còn ghi chép lại những sự kiện kì quái, và các sự kiện này đến nay vẫn đang tồn tại rất nhiều tranh luận khác nhau. Tiêu biểu như Nữ Oa vá trời, Tinh Vệ lấp biển….

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~

~~~~~~~~~~

Anh thừa nhận mình mới từ trong hôn mê tỉnh lại, đầu óc phản ứng có hơi chậm một chút, không thể chân chính hiểu được những gì Xích Viêm nói. Cho dù vết thương trên người anh là tự lành, cũng không thể vì vậy mà nói anh là thần tiên gì đó, cái này thực sự là quá võ đoán rồi.

“Có lẽ ta chỉ là được vị thần tên Hình mà ngươi cứu, cho nên trên người mới có thể dính khí tức của hắn, ta chỉ là người bình thường mà thôi.”

“Không, quỷ ảnh nghe theo lệnh của ngài, cũng đã rất rõ ràng để chứng minh ngài chính là thần sát phạt.”

“Quỷ ảnh?”

“Chính là thức thần của ngài – Nhan Khai, hắn là linh hồn sinh ra từ tập hợp các oan hồn oán linh, năm đó ác thú tàn sát bừa bãi, đến nỗi thi thể ở khắp mọi nơi, Chim ưng che lấp mặt trời, vô số hồn phách chết oan mang oán niệm sâu nặng, vô pháp quay đầu, liền biến thành tử linh, sau lại bị ngài thu phục, thành tùy tùng của ngài.”

Những chuyện này kỳ thật là Xích Viêm nghe kể lại, bất quá năm đó khi Hình chém giết quái thú, quỷ ảnh cũng đi theo bên cạnh, Xích Viêm đã thấy mặt hắn, cho nên lúc trước khi hắn nhìn thấy Nhan Khai, lập tức liền nhận ra y là quỷ ảnh, lúc ấy còn kỳ quái quỷ ảnh sao lại trở thành thức thần của Niếp Hành Phong, hơn nữa công lực giảm đi, bất quá Nhan Khai không nói, Xích Viêm cũng sẽ không hỏi nhiều, hiện tại phát hiện Niếp Hành Phong chính là Hình, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

“Ngươi nói Nhan Khai trước kia lợi hại hơn sao?”

“Đúng vậy, bất quá hắn là linh thể bám vào trên người ngài, nếu pháp lực của ngài bị phong ấn, linh lực của hắn tự nhiên cũng sẽ chịu ảnh hưởng, ân công, ngài không nhớ rõ nguyên nhân rơi vào luân hồi sao?”

https://thuviensach.vn
~~~~~~~~~~

Anh là thần sát phạt? Có oán linh làm tùy tùng, nhưng lại rơi vào luân hồi?

Niếp Hành Phong xoa xoa trán, cảm thấy trong lúc nhất thời mình rất khó tiêu hóa những gì Xích Viêm nói, có điều. . . . . .

Ngẫm lại trước khi mình bất tỉnh có nhìn thấy cảnh tượng quái lạ phản xạ lên mặt kính thủy tinh của tòa nhà cao tầng đối diện, còn có trong sự kiện Cửu Anh lần trước, tiền sinh (kiếp trước) của Tiểu Bạch – Ngự Bạch Phong đích thật từng gọi anh là "Hình" , tựa hồ chuyện về vị thần sát phạt vừa nói không phải là không có khả năng; lại nghĩ đến Nhan Khai, khí chất của hắn thực sự là vừa chính vừa tà, nói hắn là oán linh kết thành linh thể cũng không sai.

"Ngươi đã nhận ra ta, vậy ngươi có biết gì về Ngự Bạch Phong không? Chính là kiếp trước của con mèo đen mà Tiểu Ly nuôi ấy."

Quan hệ thật đúng là phức tạp, may mà Xích Viêm nghe hiểu, lắc đầu nói: "Vào thời thượng cổ ta vẫn còn là con tiểu hồ chưa thể tu thành hình người, vì có cơ duyên, mới có may mắn gặp qua ân công một lần, những chuyện khác ta không biết nhiều cho lắm, nhưng mà ân công đừng lo lắng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đến lúc rồi cũng sẽ nhớ ra thôi."

"Nhớ hay không nhớ cũng đều không sao cả." Niếp Hành Phong than thở nói. Còn hơn những chuyện mờ mờ ảo ảo của kiếp trước, anh càng quan tâm tình cảnh trước mắt của mình hơn — em trai vẫn còn đang hôn mê, anh lại vô duyên vô cớ mất tích sau khi Trần Khải ngã lầu, không nghĩ cũng biết tình huống không tốt, hơn nữa xảy ra nhiều chuyện như vậy, ông nội khẳng định đều đã biết hết rồi, nên giải thích thế nào với ông đây?

"Em trai của ân công không có việc gì, ta đã đi xem qua, cậu ta chỉ là hồn phách bị bắt cho nên mới hôn mê bất tỉnh, chỉ cần thu hồi hồn phách là sẽ tỉnh dậy, không cần quá mức lo lắng, ta đã làm kết giới cho gia đình ân

https://thuviensach.vn

công, yêu tinh yêu quái không thể tùy tiện xâm nhập, ân công xin cứ yên tâm.” Xích Viêm kính cẩn nói.

Niếp Hành Phong vốn đang ở lo lắng an nguy của ông nội, không ngờ Xích Viêm đã an bài cẩn thận, rất cảm kích trước sự chu đáo của hắn, anh vội cảm ơn, nói: “Ngươi. . . . . Có thể đừng gọi ta là ân công nữa được không? Đổi kiểu xưng hô thế nào cũng được.”

Kỳ thật anh càng muốn nói Xích Viêm làm ơn đừng dùng ánh mắt sùng kính như vậy nhìn anh, dù cho trước đây anh có làm những chuyện huy hoàng như thế nào đi nữa, thì hiện tại anh cũng chỉ một con người bình thường, bị hồ tiên có vạn năm đạo hạnh như vậy sùng bái, thành thật mà nói, anh thực sự không dám nhận.

Sờ sờ túi áo, di động đã rơi mất, may mà ví tiền vẫn còn, Niếp Hành Phong tính toán đi ra ngoài gọi điện thoại cho ông nội, lại bị Xích Viêm ngăn cản, cầm tay anh trong chốc lát rồi mới buông ra, nói: “Hiện tại có thể .”

Niếp Hành Phong không truy vấn dụng ý của Xích Viêm khi làm như vậy, vội vàng ra khỏi nhà kho, phát hiện nơi này là vùng ngoại ô, sau giờ ngọ mặt trời lên cao, đường yên tĩnh, không có mấy người đi đường. anh đi vào một buồng điện thoại công cộng gần đó, gọi điện thoại về nhà, ai ngờ thấy bên kia mới vừa nhấc máy liền đã nghe giọng Niếp Dực nói: “Gọi nhầm điện thoại rồi!”

Không đợi Niếp Hành Phong nói chuyện, điện thoại đã ngắt liên lạc, anh sửng sốt một chút, quay đầu nhìn Xích Viêm ẩn thân đứng ở ngoài buồng điện thoại, lại kinh ngạc phát hiện hình ảnh phản chiếu trên mặt kính không phải chính mình, tuy rằng hình ảnh mơ hồ, nhưng thực rõ ràng là bộ dáng một ông già.

https://thuviensach.vn

Anh vội đẩy cửa buồng điện thoại bước ra, hiểu được suy nghĩ của anh, Xích Viêm nói: “Ngài. . . . . Đang bị truy nã, cho nên vừa rồi ta dùng thuật cải biến dung mạo của ngài.”

“Ta bị truy nã?” Sau chuyện mình là chiến thần, thì lại thêm chuyện này làm cho Niếp Hành Phong thực sự choáng váng, vội hỏi: “Có phải cảnh sát nghi ngờ Trần Khải là bị ta giết không?” Cho dù Trần Khải thật sự là bị giết, với tình huống lúc đó mà nói, anh cũng chỉ là tự vệ mà thôi, đâu ầm ĩ đến mức bị truy nã nghiêm trọng như vậy chứ?

“Ngoại trừ Trần Khải, tối hôm qua cha mẹ nó đã bị giết ở biệt thự, máy theo dõi quay lại được hình ảnh ngài ra vào đó, là sau khi ngài mất tích nên cảnh sát nghi ngờ ngài giết người cho hả giận, cho nên. . . . . .”

Vợ chồng nghị viên Trần đã chết?

Niếp Hành Phong nhíu mày, sự tình càng ngày càng phức tạp , một đốngdự cảm kỳ quái, Duệ Đình tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, còn có Trần Khải ngã lầu, cuối cùng là anh lâm vào khốn cảnh mưu sát người khác, tựa hồ ngay từ đầu đã có người dọn sẵn ván cờ, bày lưới ra, dẫn anh từng bước một đi vào.

Vừa rồi ông nội ngay cả hỏi cũng không hỏi liền lập tức dập máy, xem ra Niếp trạch đã bị cảnh sát theo dõi , Niếp Hành Phong nghĩ nghĩ, lại quay vào buồng điện thoại, gọi điện thoại cho Lâm Thuần Khánh, vị thiên sư đạo trưởng cấp cao kia.

“Khánh thúc, là tôi.”

Nghe ra là giọng nói của Niếp Hành Phong, Lâm Thuần Khánh vội hỏi: “Cậu xảy ra chuyện gì? Sao lại bị truy nã?”

Niếp Hành Phong cười khổ một tiếng, kỳ thật cho tới bây giờ, ngay cả chính anh cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

https://thuviensach.vn

“Có chút phiền toái nhỏ, hy vọng chú có thể giúp tôi.”

“Cậu nói đi.”

“Mời chú đến nhà tôi ở bên cạnh ông nội tôi vài ngày, nói với ông ấy Duệ Phong tốt lắm, bảo ông ấy đừng lo lắng, hết thảy phí dụng ông nội tôi sẽ trả cho chú.”

Niếp Hành Phong lúc còn nhỏ tên là Niếp Duệ Phong, ông nội nghe lời Lâm Thuần Khánh nói thì sẽ hiểu được anh không sao, có Lâm Thuần Khánh bảo hộ ở Niếp trạch, anh cũng sẽ yên tâm hơn.

“Được.” Lâm Thuần Khánh đáp lại thật sự sảng khoái, “Đừng nói tới tiền, không phải ai cũng tham tiền giống như Trương Huyền đâu.”

Niếp Hành Phong nở nụ cười, “Nói đến Trương Huyền, còn muốn phiền toái chú chuyển lời cho cậu ấy, đêm nay bảy giờ tôi sẽ chờ cậu ấy tại một quán bar tên là 『tâm』.” Anh đoán Trương Huyền hẳn là cũng bị người ta theo dõi nghe lén, liền thuận tiện nhờ Lâm Thuần Khánh chuyển đạt.

Ngắt điện thoại, Niếp Hành Phong hỏi Xích Viêm, “Tiểu Ly có phải cũng đã xảy ra chuyện gì hay không?” Trong nhà điện thoại vẫn đều là Hoắc Ly tiếp nghe, vừa rồi là ông nội, cho nên Niếp Hành Phong đành suy đoán như vậy.

“Ta không biết, ta cảm ứng không được khí tức của nó.”

Khi Niếp Hành Phong bất tỉnh, Xích Viêm từng mấy lần dùng ý niệm liên lạc với Hoắc Ly, đáng tiếc đều thất bại, hắn biết con trai mình không có công lực che dấu hành tung cao cường như vậy, khả năng duy nhất có thể xảy ra chính là đã gặp nguy hiểm.

Người bên cạnh từng người từng người một mất tích, có lẽ cuối cùng mục tiêu là anh, Niếp Hành Phong mờ mịt đi về phía trước đi, bỗng nhiên

https://thuviensach.vn

nhớ tới ánh mắt tuyệt vọng của Trần Khải trước khi chết, liền hỏi: “Ngươi nói, ác linh tinh quái nếu không bám thân thì có thể khống chế lối suy nghĩ hành động của con người không?”

Nếu là ác linh phụ thân Trần Khải, với thể chất cực âm của mình anh hẳn là có thể cảm giác được, nhưng Trần Khải biểu hiện thật sự bình thường, hơn nữa do ấn tượng ban đầu cùng với sự phẫn nộ làm cho anh không giữ được bình tĩnh mà mất đi sức phán đoán, cho nên ngay từ đầu anh liền coi Trần Khải là kẻ ác, cho đến khi nghe xong câu nói mà Trần Khải đã nói trước khi rơi xuống kia, anh mới giật mình tỉnh ngộ, có lẽ tất cả những gì Trần Khải làm đều không phải hoàn toàn là chủ ý của nó.

“Có thể.” Nghĩ nghĩ, Xích Viêm nói: “Bất quá không phải khống chế, mà là mê hoặc, giống như là thuật thôi miên của con người, nhưng so với thôi miên càng đáng sợ hơn, khi mặt xấu nhất trong bản tính của con người bị kích phát ra, tình cảm ẩn giấu ở trong lòng nó ví dụ như cừu hận căm thù, thậm chí cả sát niệm sẽ gia tăng gấp trăm lần, rồi sau đó rơi vào ma đạo, có thể làm được điều này chỉ có Ma, ma chướng trong lòng người.”

Sau khi tâm ma sinh thành, là có thể hoàn toàn chi phối tình cảm của người kia, thậm chí khi cho rằng hắn đã mất đi giá trị thì liền thoát ly khỏi thân thể hắn, rồi giết hắn.

Niếp Hành Phong rùng mình, anh cũng từng cho rằng Trần Khải đáng chết, sự thù hận kia nói không chừng cũng là tâm ma tác quái, nếu chính mình lúc ấy để nó khống chế được, có thể cũng sẽ trở nên giống như Trần Khải.

“Là ai có năng lực mạnh như vậy? Hắn làm như vậy với mục đích là gì?”

“Ta không biết, cho nên ta mới lo lắng cho tiểu hồ.” Xích Viêm do dự một chút, nói: “Không dám giấu diếm Niếp công, hỏa hồ chúng ta từ nhỏ đều đã có các loại thần lực, thần lực của tiểu hồ chính là thần bảo hộ, bản

https://thuviensach.vn

thân nó không có bản lĩnh gì nhưng có thể mang đến thần lực hưng thịnh may mắn cho những người xung quanh, có nó ở bên cạnh, những chuyện như tu hành pháp lực dù chỉ bỏ ra một chút vẫn có thể đạt kết quả tốt, thời gian càng lâu, hiệu quả càng rõ, ngài có hiểu được ý tứ của ta không?"

"Ta biết." Niếp Hành Phong xem Trương Huyền là ví dụ điển hình nhất, "Ý là nói — Tiểu Ly giống như con số không, thân mình nó không có giá trị gì, nhưng nếu đặt ở phía sau những con số, sẽ biến thành số tiền có giá trị, số không càng nhiều, số tiền càng lớn."

"Đích xác như thế." So sánh này thật sự rất chuẩn xác, Xích Viêm nhịn không được nở nụ cười.

"Chính là ta không rõ, nếu Tiểu Ly có loại thần lực này, tại sao các ngươi còn đem hồn phách của nó cung phụng cho Bắc Đế Âm Quân?"

"Hỏa hồ sau khi sinh ra, các trưởng lão trong tộc sẽ thí nghiệm thần lực của nó, sau đó sẽ chú trọng bồi dưỡng, chính là không ai có thể tính ra được thần lực của tiểu hồ, chúng ta nghĩ nó chỉ là một con hồ ly bình thường, cho nên đành để nó làm tế phẩm."

Nói tới đây, Xích Viêm trên mặt lộ ra vẻ áy náy, hồ ly không có linh lực thì cũng không có giá trị sinh tồn, vì sự phát triển hưng thịnh của bộ tộc, những hồ ly như vậy sẽ bị đem đi làm tế phẩm, thân là người đứng đầu bộ tộc, hắn không thể làm việc thiên về tình riêng, tuy rằng không muốn nhưng vẫn phải nhẫn tâm buông tha sinh mệnh của con trai.

"Chính là sau đó ngươi phát hiện ra khả năng dị bẩm của Tiểu Ly, biết nó có thể mang đến thịnh vượng cho gia tộc, cho nên mới không tiếc bất cứ giá nào muốn tìm phương pháp giải trừ khế ước với Bắc Đế Âm Quân đúng không?"

Niếp Hành Phong không đồng tình với cách làm của Xích Viêm, không có thần lực không có nghĩa là nó không có tư cách sinh tồn, nếu tiểu hồ ly

https://thuviensach.vn

biết mình là bị tộc nhân vứt bỏ như thế này, không biết sẽ thương tâm đến mức nào, bất quá nghĩ đến mình tuy rằng giúp Xích Viêm giải trừ khế ước với Âm Quân, nhưng cuối cùng Hoắc Ly vẫn là bị Trương Huyền 'mèo mù vớ cá rán' bắt nó đi làm thức thần, tựa hồ như mọi việc đã được định trước, tiểu thần côn nếu biết chính mình bỗng nhiên chiếm được món lợi lớn như vậy, chỉ sợ ngủ đều có thể cười ra tiếng.

Trong mắt Xích Viêm xẹt qua sự đau xót, Niếp Hành Phong đoán rằng hắn đem hồn phách con mình đi hiến tế, trong lòng cũng không chịu nổi, hơn nữa hắn đem bí mật quan trọng như vậy nói với anh, đủ thấy là rất tín nhiệm anh, liền hỏi: "Ngươi là sợ có người muốn có thần lực của Tiểu Ly, sẽ làm hại nó?"

Xích Viêm lo lắng lo lắng gật đầu, lại bấm đốt ngón tay, vẫn là không có manh mối, Niếp Hành Phong nói: "Ta nghe Tiểu Bạch nói, trước đông chí âm khí rất nặng, nếu Tiểu Ly vừa lúc ở nơi có âm khí như vậy, có phải sẽ rất khó bấm đốt ngón tay để tính toán hay không?"

Xích Viêm quan tâm nên bị rối loạn, bị nhắc như vậy liền bừng tỉnh đại ngộ, vui vẻ nói: "Niếp công nói có lý, dù sao hiện tại cũng không có manh mối, chúng ta không bằng đến nơi có âm khí nặng tìm thử xem."

"Nơi có âm khí nặng? Ngươi là nói ——"

"Nghĩa trang."

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 6

“Nghĩa trang! Tiểu Bạch ngươi rõ ràng biết ta sợ nhất là quỷ, tại sao còn dẫn ta đến nơi này?” Nhìn cảnh vật âm âm u u xung quanh, Hoắc Ly mặt trắng bệch hỏi con mèo đen nho nhỏ đang ngồi xổm trên vai mình.

“Sao lại là ta dẫn ngươi đến? Rõ ràng là ngươi nói muốn giúp Niếp Duệ Đình tìm kiếm hồn phách, xung phong nhận việc đòi tới!” Tiểu Bạch nâng chân lên, vỗ lên mặt Hoắc Ly một cái.

“Niếp ca ca hôn mê, Niếp đại ca bị truy nã, ta muốn giúp đỡ một chút thôi, nhưng mà. . . . . .” Nhưng mà nhiệm vụ tìm kiếm hồn phách khó khăn này với nó mà nói tựa hồ có điểm hơi quá sức, sớm biết thế kêu đại ca đi cùng thì tốt rồi.

“Trương Huyền phải ở cùng ông nội! Chúng ta đều đi mất, ông nội làm sao bây giờ?” Tiểu Bạch tức giận nói.

“Nha!”

Hoắc Ly nhảy dựng lên, Tiểu Bạch bị nó làm giật mình, vội vàng quay đầu xem bốn phía, chung quanh tùng bách dày đặc, gió thổi xào xạc, xa xa mặt trời đang dần khuất bóng, ánh sáng nhợt nhạt hắt lên trên cành lá, làm cho nghĩa trang càng thêm vẻ âm trầm, tuyệt đối là nơi dễ gặp quỷ nhất, nhưng mà thật đáng tiếc, nó nhìn một hồi lâu mà nữa bóng quỷ cũng không thấy.

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch quay đầu nhìn Hoắc Ly, không rõ nếu không có quỷ thì nó hét làm cái khỉ gì.

“Tiểu Bạch ngươi học độc tâm thuật (thuật đọc tâm) khi nào vậy? Sao lại biết ta định kêu đại ca đi cùng?” Hoắc Ly cũng nhìn nó, vẻ mặt sợ hãi.

Lúc này mới hiểu được nguyên nhân tiểu hồ ly hô to gọi nhỏ, Tiểu Bạch phản ứng đầu tiên chính là cho tiểu hồ ly cho chưởng, “Với ngươi thì cần gì độc tâm thuật, ngươi trong lòng nghĩ cái gì, trên mặt đều viết rõ ràng!”

Kỳ thật Tiểu Bạch không tán thành ý kiến đi ra tìm Quỷ Hồn của Hoắc Ly, nhất là vào thời điểm rối loạn như bây giờ, nhớ tới Ma Ảnh xuất hiện ở quán ăn trong lòng nó liền có chút không yên. Bất quá tiểu hồ ly ngốc thì đúng là ngốc, có đôi khi lại đột xuất thông minh, nghe Trương Huyền nói tới nơi cực âm có thể có manh mối, liền trộm chạy đi, còn đặc biệt mò đến nơi đầy âm khí, làm hại mình đành phải đi cùng.

“Có lẽ, chúng ta không nên nghe lời Trương Huyền.”

“Tại sao? Đại ca nói rất có đạo lý.”

“Nhưng mà, ta luôn cảm thấy được có điểm gì đó rất khác thường.” Tiểu Bạch cào cào lổ tai, nói.

Từ sau chuyến đi biển trở về, nó liền cảm thấy khí tràng của Trương Huyền thay đổi, không thể nói rõ khác thường ở chỗ nào, nhưng luôn luôn có loại cảm giác quái dị, một lần hai lần nó còn cho là mình quá mẫn cảm, chính là rất nhiều lần có cảm giác như vậy, nó bắt đầu ngờ vực, nhất là sau khi hình ảnh trong đĩa ghi hình kia biến mất.

Có người làm phép xoá đi, tiểu hồ ly cùng Niếp Hành Phong đều không có khả năng làm việc đó, hơn nữa từ đầu đến cuối người động đến cái đĩa ghi hình đó chỉ có Trương Huyền, nếu là cậu ta ra tay, vậy kết luận chỉ có một — cậu ta cùng ma ảnh kia là đồng loã.

https://thuviensach.vn

Thực sự không thể tưởng tượng nổi, ngay cả chính nó cũng không dám khẳng định, nó vốn tính toán tìm Niếp Hành Phong xác nhận một chút, lại bị Ngụy Chính Nghĩa phá ngang .

“Hình như là không có gì đáng chú ý, một chuyến uổng công rồi, Tiểu Bạch, chúng ta lại đi nơi khác tìm xem.”

Chạng vạng, ở nghĩa địa không khí âm trầm đáng sợ, Hoắc Ly trong lòng hơi run, tùy tiện đi một vòng, liền chuẩn bị lên đường trở về, thì đột nhiên nghe được tiếng động quái dị vang lên phía sau, như là tiếng bước chân hoặc như là tiếng sột soạt gió lạnh thổi qua cành lá, trầm thấp âm u lạnh lẽo, chậm rãi tới gần, nó sợ tới mức dừng bước, thật cẩn thận xoay người nhìn về phía sau.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi.” Bên cạnh một bia mộ cách đó không xa, một người đàn ông mặc tây trang màu đen đứng ở đó, trên mặt mang theo nụ cười đầy toan tính.

Hắn mỉm cười, nhưng nụ cười trên khuôn mặt không hề có sinh khí ngược lại càng âm hàn, không biết từ khi nào chung quanh đã tụ tập rất nhiều âm hồn tự do, khí tức tử vong theo sự di chuyển của hắn nhanh chóng áp sát, Tiểu Bạch xem dưới chân hắn, cây cỏ ở những chỗ hắn đi qua nháy mắt đều khô héo.

“Lần trước ta hình như đã quên tự giới thiệu, ta gọi là Đế Si, người đứng đầu hắc ám.”

“Chân gà?” Vừa nghe có liên quan đến gà, Hoắc Ly phản ứng quá độ, kinh ngạc hỏi lại.

~~~~~

Đế Si phát âm là dì chī còn chân gà phát âm là jī chì ^ ^

https://thuviensach.vn
~~~~~

~~~~~

Đế Si không nổi giận, cười cười nói: “Ngươi hình như là rất có hứng thú với đồ ăn, nhưng cũng không sao, dù sao kẻ ta muốn cũng không phải là ngươi, phụ thân ngươi chắc là cũng sắp đến rồi đi? Nói thật, ta có điểm chờ không kịp .”

Kỳ thật Xích Viêm đã xuất hiện, có điều cương khí của Niếp Hành Phong ở bệnh viện quá nặng che lấp khí tức của hắn, sau đó hắn lại làm kết giới, cho nên Đế Si mới không tính ra được.

“Cha ta. . . . . Không thích đàn ông.” Lời Đế Si nói làm cho Hoắc Ly hiểu lầm, nghĩ nghĩ, do dự nói: “Hơn nữa ông ấy cũng đã già rồi, không phù hợp với ngươi đâu, ngươi nên xem xét thử tìm người khác đi?”

“Ha ha!” Đế Si cười ha hả, đôi mắt đen tối chớp hiện lên sự vui vẻ, “Tiểu hồ ly, ta phát hiện ngươi rất là thú vị, nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời, có lẽ ta sẽ không giết ngươi.”

Nhìn đến ánh nắng theo sự tới gần của Đế Si mà nhanh chóng biến mất, xung quanh nháy mắt liền tối sầm như đêm khuya, Hoắc Ly sợ tới mức xoay người bỏ chạy, ai ngờ âm phong xuất hiện, dễ dàng hất ngã nó sang một bên.

Ba lô bị văng ra thật xa, trước mắt choáng váng như có một đống sao xoay vòng vòng, Hoắc Ly giãy dụa muốn đứng lên, bỗng nhiên nghe Tiểu Bạch hỏi: “Di động của ngươi đâu?”

“Bây giờ gọi điện thoại cầu cứu đâu còn có kịp nữa chứ!” Hoắc Ly than thở, bất quá vẫn là mò lấy di động bị rơi ở một bên, đưa cho Tiểu Bạch, sau đó xoay người, thấy Đế Si đã cười hì hì đi tới gần.

“Tiểu hồ ly, chấp nhận số phận đi, ta là chúa tể bóng tối, màn đêm đã buông xuống, ở chỗ này không ai có thể chạy thoát khỏi sự khống chế của

https://thuviensach.vn
~~~~~

hắc ám!”

Cười xem Hoắc Ly ngồi trên mặt đất không ngừng lui về phía sau, Đế Si trên mặt lộ ra vẻ nhàn nhã như mèo vờn chuột, Hoắc Ly sợ hãi vô cùng, méo miệng, nhỏ giọng hỏi Tiểu Bạch, “Làm sao bây giờ? Ta đánh không lại hắn. . . . . .”

“Đánh không lại cũng phải đánh!” Tiểu Bạch đầu cũng không nâng, còn thuận miệng cổ vũ nó cố lên, chân mèo còn đang giữ lấy di động ấn bàn phím.

Hoắc Ly luôn luôn nghe lời Tiểu Bạch, thấy nó nói như vậy, liền khẽ cắn môi nhảy vùng dậy, tay vung ra, hỏa liên ẩn sau trong cơ thể nháy mắt hiện ra, bò lên giữa cổ tay, lửa đỏ hừng hực, phất hướng về phía Đế Si.

Không ngờ con tiểu hồ ly này còn có một chút lệ khí, Đế Si cười cười, thân mình cử động, thoải mái né tránh sự công kích của nó, Hoắc Ly sau đó lại dùng thêm vài bùa chú xích liên hỏa (dây xích lửa), đáng tiếc công lực rất kém, sử dụng mấy chiêu, kẻ địch vẫn không bị đánh bại còn mình thì mệt đến thở hổn hển, Đế Si trêu đùa chán, nâng tay lên, ngón tay phất một cái, hỏa liên liền tuột khỏi tay Hoắc Ly, còn nó thì bị âm phong cuốn lấy nâng lên, ở không trung quay quay mấy vòng rồi sau đó bị ném xuống mặt đất.

“Vốn đang nghĩ giữ ngươi lại làm sủng vật, không ngờ công phu của ngươi lại kém như vậy.” Đế Si trên mặt tươi cười biến lãnh, thản nhiên nói: “Đồ vô dụng căn bản không cần thiết phải giữ lại!”

Ngón tay vung lên, lửa trên hỏa liên trở nên dữ dội, lượn vòng một cái giữa không trung, hướng về phía đầu của Hoắc Ly nện xuống.

“Dừng tay!”

https://thuviensach.vn

Hỏa liên bị người dùng tay ngăn chận lại giữa đường, lửa đỏ hừng hực thiêu đốt không có lấy nửa điểm ảnh hưởng đối với hắn, thoải mái đem hỏa liên quấn lên trên cánh tay. Tranh phục bằng thổ cẩm thêu hoa văn bằng kim tuyến (chỉ vàng) phất phơtheo gió, tóc mềm mại dài rủ xuống, che khuất dung nhan bình thản, lạnh lùng nói với Đế Si: “Tổn hại mạng người, thiên địa khó dung!”

“Ngự Bạch Phong, ngươi rốt cục đã xuất hiện .” Nhìn thấy gương mặt quen thuộc, Đế Si mỉm cười nói.

“Tiểu Bạch ngươi lại biến thân, thật là oai nha! Đánh chết cái tên vô lại kia đi!” Tránh được một kiếp, Hoắc Ly đứng lên, nhìn đến thân thể con mèo đen nhỏ nằm ở trên cỏ, lại nhìn xem linh thể Ngự Bạch Phong lơ lững giữa không trung, vui vẻ kêu to.

Linh thể bình thường là không thể tự do tách rời khỏi thân hình, nhưng vẫn có những trường hợp ngoại lệ, giống như là hiện tại, khi sức mạnh tiềm ẩn phá tan ranh giới cực hạn, nhìn thấy Hoắc Ly nguy cấp, Ngự Bạch Phong tự nhiên cứ như vậy liền thoát ly khỏi sự rành buộc thân thể, hắn phải bảo vệ tiểu hồ ly, đây là trách nhiệm của hắn, cũng là sự vướng bận của hắn.

Linh thể mới vừa tách rời khỏi thân thể, thần trí Ngự Bạch Phong trong nháy mắt có chút trống rỗng, chỉ nghe tiểu hồ ly ở sau người líu ríu kêu: “Tiểu Bạch, lần này ngươi ngàn vạn lần đừng quên ta đấy, mà quên cũng không sao nhưng ngàn vạn lần đừng giết ta!”

Ngự Bạch Phong hừ một tiếng, hắn lần này linh thể tự động thoát ra, làm sao có thể mất trí nhớ được? Không chỉ là không có, tựa hồ còn rất nhiều chuyện trước đây đang nảy lên, trí nhớ từng đoạn ngắn nhanh chóng bay xẹt qua, thực vụn vặt, rồi lại sâu sắc như khắc cốt ghi tâm.

https://thuviensach.vn

“Xem ra ngươi còn không có hoàn toàn nhớ tới thân phận của mình, để ta tới nói cho ngươi đi! Ngươi là bạn tốt của Hình, là thần linh dưới quyền tây đế Thiểu Hạo, nắm giữ luật lệ, chuyên cai quản hình ngục nhân gian.” Đế Si ung dung, từ từ nói: “Chỉ tiếc ngươi quá bảo thủ, kết quả là rơi vào kết cục chịu đủ nổi khổ luân hồi.”

Ngự Bạch Phong hơi nhíu mày, trí nhớ từng mảnh nhỏ theo sự kể lại của Đế Si chậm rãi nối liền lại, có mình, Niếp Hành Phong, Đế Si, còn có tiểu hồ tiên . . . . . .

Trước mắt giống như bị một làn sương mù che phủ, xuyên thấu qua sương mù là có thể nhìn đến cảnh trí trước mắt, nhưng vẫn không quá rõ ràng như cũ.

Bất quá hiện tại không phải thời điểm xem lại chuyện cũ, hắn phẩy tay áo một cái, đem nhóm âm hồn tới gần đánh bay, âm thanh lạnh lùng nói: “Đế Si, thân là Dạ Ma, ngươi nên trở về thế giới hắc ám của mình, còn không mau mau rời đi!”

“Ta chán ghét sự trói buộc của hắc ám, cảm thấy nhân gian thiên địa càng thích hợp ta.” Đế Si tùy ý nhìn bốn phía, lại quay lại ánh mắt, châm chọc Ngự Bạch Phong nói: “Hơn nữa, ngươi có tư cách gì ra lệnh cho ta? Đừng quên, ngươi hiện tại chẳng qua là một cái hồn phách rơi vào luân hồi mà thôi, bằng chút linh lực của ngươi mà cũng dám lớn tiếng ra oai?”

Ngự Bạch Phong cười lạnh mỉa mai: “Ngươi còn không phải cũng chịu khổ luân hồi sao? Một tên Dạ Ma nho nhỏ, cư nhiên vọng tưởng nắm giữ nhân gian thiên địa, không biết tự lượng sức mình!”

Bị chạm đến chỗ đau, Đế Si mặt trầm xuống, vung tay lên, khói đen sắc bén như dao bay về phía Ngự Bạch Phong, Ngự Bạch Phong lui người nhảy lên, điều khiển hỏa liên đánh tan khói đen, cổ tay run lên, ngọn lửa trở nên hừng hực như ánh nắng mặt trời, vọt về phía Đế Si.

https://thuviensach.vn

Cùng một pháp khí, ở trong tay Ngự Bạch Phong liền trở nên uy phong lẫm liệt, Hoắc Ly nhìn thấy không nói nên lời, nhân cơ hội đứng lên, nhặt mèo đen lên. Linh thể thoát ra, thân mèo tạm thời không có hô hấp, nhưng đây là thân thể của Tiểu Bạch, khi hồn phách hắn trở về vị trí cũ vẫn còn phải dùng.

Hoắc Ly đem thân thể mèo của Tiểu Bạch nhét vào trong ba lô, trong lúc vội vàng không phát hiện viên ngọc vẫn đeo trên cổ nó đã rơi xuống trên mặt đất, đeo ba lô lên lưng, quay đầu thấy Ngự Bạch Phong và Đế Si đánh nhau càng lúc càng kịch liệt, khói đen xung quanh hai người càng ngày càng đậm, che khuất ánh lửa của hỏa liên, âm hồn tàn phá bừa bãi, tựa hồ như bất cứ lúc nào cũng có thôn tính tiêu diệt Ngự Bạch Phong.

“Tiểu Bạch, ta đến giúp ngươi, hai trong một!” Thấy Ngự Bạch Phong có nguy hiểm, Hoắc Ly miệng vội niệm thần chú, bay lên không phóng về phía hoả liên.

Hỏa liên là tinh hồn của Hoắc Ly (tinh hoa hồn phách), cùng nó hòa hợp nhất thể, pháp lực có thể tăng lên, nó xông lên muốn hỗ trợ, lại bị Ngự Bạch Phong túm áo thuận tay ném đi ra ngoài.

Trải qua vạn năm, mọi người đều phải luân hồi, không ngờ tới đến khi gặp lại sức mạnh của Đế Si thế nhưng đã trở nên cường thịnh như thế, chính mình không phải đối thủ của hắn, tiểu hồ ly còn chạy tới tăng thêm phiền phức, làm cái gì mà hai trong một, nó nghĩ đây là dầu gội đầu hay sao ! ? (=))))) hai trong một, haha)

Ngự Bạch Phong giúp Hoắc Ly ngăn chặn âm phong của Đế Si, chính hắn lại bị chấn bay, khói đen lập tức cuồn cuộn bay đến, hóa thành hàng vạn sợi dây làm thành lưới, bay lên bay xuống quấn quanh người hắn, Đế Si nâng tay lên, làm động tác gọi sấm sét, Hoắc Ly sợ tới mức nhào tới che ở trước mặt Ngự Bạch Phong, giơ hai tay lên cao, kêu to: “Chúng ta đầu hàng!”

https://thuviensach.vn

Đế Si lạnh nhạt trào phúng nói: “Hắn từng truy giết tộc nhân của ngươi, lấy cái gọi là thiên đạo phép tắc chia rẽ một đôi tình nhân, người như vậy ngươi còn muốn giúp sao?”

Hoắc Ly quay đầu lại nghi hoặc nhìn Ngự Bạch Phong, bị âm khí trói buộc, sắc mặt Ngự Bạch Phong tái nhợt, ánh mắt có chút trống rỗng, lại gật gật đầu.

Trí nhớ như nước, nháy mắt toàn bộ nảy lên trong đầu, ngược dòng về từng hình ảnh ở mỗi một thế, cuối cùng dừng ở thời điểm thiên địa sơ khai, là đoạn thời gian hắn là thần hình ngục. . . . . .

Tiểu hồ tiên của hỏa hồ tộc và chú ngôn sư (là người tu đạo, sức mạnh của bọn họ chính là lời nói) của loài người yêu nhau, lợi dụng linh lực giúp y bói toán, nhân yêu mến nhau, đã là vi phạm thiên đạo, thêm nữa lại còn tiết lộ thiên cơ. Hắn lúc ấy còn trẻ bồng bột, lầm tin lời người khác, không tra xét kỹ đã truy tìm hai người bọn họ, muốn dẫn hồ tiên đi nhận thiên pháp trừng trị, giữa lúc giao đấu hắn lỡ tay giết chết hồ tiên, tên chú ngôn sư kia thì tự sát ở trước mặt hắn, dùng sinh mệnh để nguyền rủa hắn một câu vô cùng tàn nhẫn.

『 ta đem sinh mệnh trả giá, nguyền rủa ngươi vĩnh viễn rơi vào luân hồi, mỗi một thế đều mất đi thứ trân quý nhất, đây chính là trừng phạt đối với sự vô tình của ngươi, luân hồi không ngừng nguyền rủa cũng vĩnh viễn không kết thúc! 』

Là một câu nguyền rủa đầy tuyệt vọng, là bởi vì nó được trả giá rất nặng bằng sinh mệnh, vì thế số phận Ngự Bạch Phong giống như chú ngôn sư đã nguyền rủa, sinh mệnh ở mỗi một thế đều chấm dứt ở trong đau khổ, cuối cùng là đến đời này, lại ứng nghiệm ở trên người Hoắc Ly.

Ngự Bạch Phong trong đôi mắt xẹt qua sự đau đớn, oán hận nói: “Là ngươi bịa đặt lừa gạt ta, mục đích là để ta không thể trợ giúp Hình giết

https://thuviensach.vn

ngươi. . . . . .”

“Nhưng người tin lời ta chính là ngươi, giết người chính là ngươi, bị nguyền rủa cũng là ngươi, không phải sao?” Đế Si cười nhạo nói: “Kỳ thật thần cũng tốt, ma cũng tốt, bản chất không có gì khác nhau, khác nhau duy nhất chính là — các ngươi thích dùng ngôn ngữ chính đáng đường hoàng che dấu cho những việc làm ti tiện của mình.”

“Mới không phải!” Hoắc Ly tức giận bất bình nói: “Cho dù Tiểu Bạch làm sai, cũng đã bị trừng phạt, cố ý dẫn hắn làm sai mới là người xấu. . . . . không, là ma xấu!”

Đế Si cười ha ha, hai tay vung lên, giơ lên cao hướng không trung, quát: “Ngũ Đế đã sớm ngủ say, kẻ duy nhất kế thừa sức mạnh của bọn họ – chiến thần cũng rất nhanh sẽ biến mất, chờ ta giết được Niếp Hành Phong, sẽ không còn ai có sức mạnh ngăn cản nổi ta, nơi này sẽ là thiên hạ của bóng tối. . . . . .”

“Ngươi sẽ không thắng được Niếp Hành Phong, bởi vì chỉ thần sát phạt mới có tư cách nắm giữ tê nhận!”

Ngự Bạch Phong lạnh giọng thét lớn, ra sức vùng vẫy khỏi sự trói buộc của khói đen, nhảy lên không trung, ai ngờ sấm sét hạ xuống, đánh vào giữa ngực hắn, khói lửa bốc lên, bao phủ quanh người hắn, Đế Si lạnh lùng nói: “Không biết tự lượng sức mình, ngươi đã quên ngươi không còn là thần nữa.”

“Tiểu Bạch!”

Hoắc Ly vọt vào giữa ngọn hỏa, đã thấy linh thể của Ngự Bạch Phong bị thiên hỏa đốt cháy hầu như không còn, hắn tức giận đến đỏ mắt, túm lấy hỏa liên trên mặt đất muốn động thủ, lại bị mấy luồng khói đen cuốn lấy, Đế Si phất tay đánh nó quay về nguyên hình, lại giật một cái lôi về phía

https://thuviensach.vn

trước, Hoắc Ly giống như con diều bị giật dây bay đến trong tay Đế Si, Đế Si xách cái đuôi đỏ thẫm của nó xoay người rời đi.

“Buông, người xấu, ngươi giết Tiểu Bạch, ta sẽ bảo cha ta giết ngươi!” Giãy giụa thế nào cũng không thoát, Hoắc Ly tức giận kêu to. Quần áo ba lô đeo trên người một con hồ ly trông phi thường quỷ dị.

Đế Si thờ ơ, lãnh đạm nói: “Có bản lĩnh ngươi liền gọi cha ngươi tới đi, ta còn đang chờ đấy.”

Thân hình dần dần trở nên mờ nhạt, biến mất ở trong không gian đen tối của bóng đêm, chỉ để lại dấu vết đánh nhau kịch liệt trên mặt đất, cỏ dại bị sấm sét đánh trúng còn lóe lên ánh lửa nho nhỏ, gió lạnh thổi qua, bên cạnh đống tro tàn của cỏ dại đột nhiên có một luồng sáng xanh xuất hiện chiếu sáng rực rỡ, là viên ngọc xanh của Tiểu Bạch.

Trên đống cỏ tro tàn chậm rãi hiện lên một đám sương mù mơ hồ, bị luồng sáng xanh hấp dẫn, sương mù càng tụ càng dày đặc, cuối cùng hóa thành hình người mờ nhạt, tùy theo ánh sáng từ từ tụ lại nhập vào viên ngọc, luồng hào quang uốn lượn quanh viên ngọc một lát rồi dần dần biến mất ở trong bầu trời đêm. Khi Niếp Hành Phong và Xích Viêm đuổi tới nghĩa địa chỉ nhìn thấy một mảnh bừa bãi, trong không khí tản ra khí tức âm lệ dày đặc quen thuộc, ngực Niếp Hành Phong đột nhiên không hiểu sao nảy lên kịch liệt, đó là loại cảm giác bức bách không thể khống chế được cùng với hưng phấn, anh vội dùng sức nắm chặt bàn tay.

“Tiểu Ly bị bắt đi rồi.”

Cảm ứng được khí tức đứa con, Xích Viêm vận công mở thiên nhãn để xem, lại chỉ nhìn thấy một mảnh hắc ám khôn cùng, vô số âm hồn kêu gào trong đó, hình ảnh Đế Si rất mơ hồ lộ ra tử khí lạnh như băng, mang Hoắc Ly rời đi.

“Là ác ma hắc ám. . . . . .” Hắn lẩm bẩm nói.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong đến gần đám cỏ tro tàn, nhìn thấy di động của Hoắc Ly, nhặt lên, bên cạnh di động còn có viên ngọc xanh kia, là ngọc Càn Khôn anh đưa cho Tiểu Bạch.

Viên ngọc mượt mà trong vắt, ánh sáng nhàn nhạt lúc ẩn lúc hiện, lộ ra khí tức thuộc về đạo gia, Xích Viêm tiếp nhận nhìn xem, nói: "Đây là thần khí thượng cổ, có tác dụng định hồn, bên trong có linh phách của người tu đạo, là con mèo kia, bị thiên lôi đánh trúng, nếu không có pháp châu định hồn thì linh thể của nó đã sớm tan tành rồi."

Niếp Hành Phong nhớ rõ trước kia quỷ bà bà kêu cái này là ngọc Càn Khôn, có thể dùng nó xuyên qua âm dương càn khôn, không nghĩ tới nó còn có pháp lực định hồn, vội hỏi: "Tiểu Bạch có việc gì không?"

"Chết thì không chết được, bất quá nó đã bị trọng thương, hiện tại bão nguyên quy nhất, dựa vào linh khí của thần khí để độ kiếp, ngắn hạn là không thể khôi phục được."

~~~~~

Bão nguyên quy nhất là một cụm từ của đoạ giáo chỉ trường hợp quay về tình trạng ban đầu, tức là trở về với thời điểm không có pháp thuật phải tu luyện lại.

~~~~~

Không gian tràn ngập hơi thở âm u mà Niếp Hành Phong cảm thấy rất quen thuộc, có hình ảnh mơ hồ như ẩn hiện ở trước mắt, anh tựa hồ như cảm giác được đó là ai, nhưng rồi lại không thể chân chính bắt lấy phần trực giác đó, ấn bàn phím điện thoại di động của Hoắc Ly, nhìn màn hình, trong mắt anh hiện lên thần sắc phức tạp.

Xích Viêm lo lắng cho sự an nguy của đứa con, chuẩn bị thuận theo khí tức của bọn họ để đuổi theo, Niếp Hành Phong nghĩ muốn đi cùng hắn, lại

https://thuviensach.vn

bị hắn ngăn cản.

“Ngài thần lực còn chưa hoàn toàn khôi phục, vẫn là đừng đi để tránh nguy hiểm, hơn nữa, cũng sắp đến giờ hẹn của ngài với Trương Huyền rồi , nếu trì hoãn, chỉ sợ cậu ta sẽ lo lắng, nếu ta cứu được tiểu hồ thì sẽ lập tức liên hệ với ngài.”

Ngẫm lại mình không biết pháp thuật đi cũng không giúp được gì, Niếp Hành Phong đồng ý với đề nghị của Xích Viêm, từ biệt hắn xong thì đứng ở ven đường kêu một chiếc tắc xi, đi đến quán bar ‘Tâm’.

Quán bar không lớn, tấm biển làm bằng đèn ne-ong toả ra ánh sáng màu tím nhạt ở trong bóng đêm có vẻ có vài phần yêu dị, Niếp Hành Phong mới vừa đi vào, liền thình lình rùng mình một cái.

Trong không khí nồng đậm mùi âm khí, không khí vui mừng không che dấu nổi sự u ám ở bên trong, âm nhạc quỷ dị mà ám muội, rất nhiều yêu ma quỷ quái chen lấn trong đó, bề ngoài khó coi không nói, còn minh mục trương đảm đi xuyên qua đám người, bartender đẹp trai đứng ở trong quầy bar đang khéo léo điều chế đồ uống, trước đài có hai người phụ nữ ngưởng mộ ngồi quan sát, lại nhìn không thấy bàn tay đang chuyển động của bartender là xương cốt trắng tinh.

Niếp Hành Phong cảm thấy phía sau lưng dâng lên hàn khí, thấy bartender đem rượu đã pha chế đưa cho hai người phụ nữ, vội xông lên, đánh nghiêng chén rượu.

“Không thể uống!”

Người phụ nữ nhân quay đầu nhìn anh, còn tưởng rằng gặp phải con ma men, bartender cũng không hề biến sắc, hướng bên trong búng tay tách một cái, nói: “Có vị khách uống rượu say, các cậu ra chăm sóc vị này một chút.”

https://thuviensach.vn

Hai người đàn ông cao to vạm vỡ chạy tới, túm lấy Niếp Hành Phong kéo ra bên ngoài, thấy bọn họ là người, Niếp Hành Phong không nói nhiều, theo bọn họ rời đi, lúc đi vào hành lang vắng lặng liền ra tay bất ngờ, một người một quyền, dễ dàng đánh ngã bọn họ, sau đó nhanh chóng lẻn vào căn phòng ở cuối hành lang.

Đó là gian phòng bình thường, muốn nói có gì quỷ dị thì đó chính là hai vách tường đều treo hai tấm gương lớn cao tới tận trần nhà làm cho trong phòng âm khí càng nặng. Khung gương chạm khắc hoa văn rất rườm rà, giống một thứ hoa văn cổ nào đó, trên chiếc bàn bên cạnh gương có đặt một bức tượng điêu khắc gỗ quét sơn màu đỏ, mặt quỷ đậm màu nhìn rất hung ác, ở giữa đỉnh đầu dựng thẳng một cái sừng nhọn như mũi khoan, tay trái giơ lên nâng một chiếc gương đồng màu đen, cưỡi ở trên người một con quái thú thân khuyển mặt hổ màu xanh đậm.

Bức tượng này trông thật quen mắt, Niếp Hành Phong vươn tay đi sờ sờ bức tượng điêu khắc gỗ, khi chạm vào thì ngón tay run lên, giống như là bị bỏng, đau đớn từ đầu ngón tay nhanh chóng truyền ra khắp toàn thân, những hình ảnh vốn chập chờn trong đầu bổng trở nên rõ ràng hơn, sau đó dần dần thêm rõ nét kết nối thành trí nhớ đầy đủ.

Hắc ám như tấm màn che phủ xuống, nháy mắt bao phủ lấy anh, lập tức một luồng sáng cắt ngang qua bóng tối. Địch Sí, không, hắn không phải là Địch Sí, mà là một người khác, sự tồn tại của hắn rất quỷ dị, rất nhiều năm trước kia hắn đã xuất hiện trong trí nhớ của mình.

Điên cuồng, căm hận, còn có cả sát khí khôn cùng, là trong nháy mắt cha mẹ bị tai nạn xe. . . . . .

“Anh chàng đẹp trai, xem đủ chưa?”

Phía sau đột nhiên vang lên câu hỏi làm gián đoạn suy nghĩ của Niếp Hành Phong, anh vội vàng quay đầu lại, không kịp thấy rõ bộ dạng đối

https://thuviensach.vn

phương thì đã nghe tiếng gió lạnh xẹt tới, bình hoa sứ men xanh đặt ở bên cạnh bay vút đến trước mặt anh.

Niếp Hành Phong vội vàng lách người tránh, chiếc bàn uống trà ở phía đối diện lại giống như là cảm giác thông linh, lao mạnh về phía anh, ép anh vào góc tường, mấy quỷ ảnh lơ lửng giữa không trung, nhe răng cười xấu xa: "Người dường như rất là hiếu kỳ về nơi này nhỉ, không bằng gia nhập với chúng ta đi."

Niếp Hành Phong bị bàn trà hung hăng ép chặt, nhóm quỷ ảnh dữ tợn nhào tới, lại bị kim quang bắn ra từ sau lưng anh đánh tan trong nháy mắt. Hào quang tỏa sáng chiếu rọi bốn phía, làm Niếp Hành Phong cũng bị chấn động, vội nhân cơ hội đẩy bàn trà ra, chạy ra khỏi phòng, ai ngờ mới vừa đẩy cửa liền nhìn thấy trên hành lang yêu quái tầng tầng lớp lớp, gào thét đồng loạt xông tới tấn công anh.

Một đám quỷ vây công một người, đám quỷ này thật đúng là không nói đạo nghĩa, bất quá lúc này Niếp Hành Phong cũng không có thì giờ nói chuyện phiếm với quỷ, vung nắm đấm, đánh bay mấy con quỷ xui xẻo đứng gần nhất, nhân cơ hội chạy vào đại sảnh của quán bar.

Trong đại sảnh vẫn đang hát nhảy tưng bừng, khách tựa hồ còn nhiều hơn lúc nãy, Niếp Hành Phong vừa mới tiến vào, liền nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc ngay phía đối diện. Thật sự rất quen thuộc, với tần suất gây chuyện hay gặp chuyện không may của anh và Trương Huyền mà nói không biết đám cảnh sát thuộc tổ trọng án này thì mới gọi là kỳ quái, tuy rằng bọn họ hiện tại đều mặc y phục thường, còn ăn mặc theo phong cách trông rất là sành điệu.

Đối phương cũng trông thấy anh, bỗng nhiên nhớ tới vừa rồi Quỷ Hồn kêu mình là anh chàng đẹp trai, Niếp Hành Phong trong lòng có dự cảm không ổn, quả nhiên, mấy tên cảnh sát ánh mắt đều chăm chú nhìn anh, có người hô to: "Đứng lại!"

https://thuviensach.vn

Là Ngụy Chính Nghĩa cảnh báo, Niếp Hành Phong giật mình, sau đó liền nhìn thấy có hai người đàn ông gương mặt xa lạ chạy tới, trước có 'lang', sau có quỷ, anh vội vàng quẹo vào lối đi nhỏ ở bên cạnh, cũng may trong quán bar người rất nhiều, tạm thời ngăn chặn sự truy đuổi của cảnh sát.

Niếp Hành Phong xuôi theo lối nhỏ chạy đi, chợt nghe phía sau vang lên tiếng súng, sự ồn ào náo nhiệt nhất thời biến thành những tiếng kêu sợ hãi, Ngụy Chính Nghĩa kêu to: "Chết tiệt, ai cho các ngươi nổ súng hả? Dừng tay ngay!"

Không ai nghe lời chỉ huy của cậu ta, lại là vài tiếng súng liên tiếp vang lên, Niếp Hành Phong chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, bị bắn trúng phần mềm, anh chịu đau chạy đến cuối hành lang, giật tung cửa sổ, xoay người nhảy ra ngoài.

Con hẽm phía sau này khá yên tĩnh, đoạn đường phía trước chia làm mấy lối rẽ, Niếp Hành Phong tùy tiện chạy vào một trong số mấy lối rẽ đó, chạy được một đoạn xa, nghe thấy phía sau không ai đuổi theo, mới dựa vào tường đứng lại, buông bàn tay giữ chặt miệng vết thương ra, phát hiện cánh tay bị bắn xuyên, máu tươi ào ạt chảy ra nhiễm đỏ cả ống tay áo.

Đau đớn kéo tới, Niếp Hành Phong hít sâu một hơi, nghĩ đến những gì Xích Viêm nói, anh một lần nữa lấy tay che miệng vết thương, tự giễu nói: "Nếu ta thật sự là thần, hẳn là có thể tự chữa khỏi vết thương của mình đi?"

Không hy vọng gì lắm về việc mình có năng lực tự lành, bàn tay đặt tại miệng vết thương, trong đầu nghĩ đến việc cầm máu, chỉ thấy có ánh sáng nhàn nhạt hiện lên qua khe hở giữa những ngón táy, lúc ẩn lúc hiện, chờ đến khi ánh sáng biến mất, cánh tay đã không còn đau đớn nữa.

Niếp Hành Phong kinh ngạc dời bàn tay, phát hiện miệng vết thương cư nhiên thật sự là đã khép lại, nếu không phải trên ống tay áo còn có vết rách

https://thuviensach.vn

do đạn bắn, anh thật sự nghĩ là trí nhớ của mình bị rối loạn, lầm tưởng rằng mình bị thương.

Hoảng hốt nhớ tới vụ tai nạn xe cộ khi còn nhỏ, còn có mỗi lần mình điên cuồng bão xe, mỗi khi suýt nữa tử vong thì lại đều lành lặn thoát khỏi mà không có lấy nửa vết thương lưu lại, tất cả, có lẽ không phải là mình vận khí tốt, mà là căn bản không chết được. Anh cũng giống như Trương Huyền, có được thân thể bất tử, là vị thần sát phạt trong truyền thuyết. . . . .

Phía sau có tiếng bước chân, Niếp Hành Phong vội trốn sau đám rác chất đống ở trong hẻm, rất nhanh, cảnh sát đã đuổi tới, có người vừa lúc đứng ở ngay phía trước chỗ Niếp Hành Phong ẩn nấp, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sửng sốt.

Là Sở Phong, anh ta cũng là người phụ trách tổ trọng án, anh ta cùng Ngụy Chính Nghĩa đồng thời hành động, Niếp Hành Phong cảm giác ra vụ án lần này rất nghiêm trọng.

“Sếp, có phát hiện thấy người hay không?” Thường Thanh chạy tới hỏi, khi nhìn thấy Niếp Hành Phong tránh ở trong bóng đêm, liền chần chờ dừng bước.

“Không thấy ai, hắn chạy trốn rất nhanh, Ngụy Chính Nghĩa dẫn người đi phía trước chặn đường, mấy cậu cũng đi theo xem sao, chú ý một chút, đừng để cho hai tổ ngu ngốc kia lại dùng súng bừa bãi!”

Sở phong cố ý giơ tay chỉ về phía bên phải, chỉ huy đám cảnh sát đi bắt người, sau đó kéo Thường Thanh rời đi, chờ bọn họ đi xa, Niếp Hành Phong mới đứng lên, chạy về ngỏ nhỏ ở phía bên trái.

Ngỏ nhỏ tối tăm rất nhiều quỷ ảnh lảo đảo trôi qua, bất quá chưa tới gần Niếp Hành Phong đã nhanh chóng bị chấn bay, cương khí trên người anh

https://thuviensach.vn

đang chậm rãi sống lại, tuy rằng không thể hoàn toàn vận dụng thành thạo nhưng cũng đủ để không cần e ngại âm hồn lệ khí bình thường.

Vừa rồi cảnh sát nhất định là bị yêu quái mê hoặc nên mới dám nổ súng ở chỗ đông người, có thể làm cho yêu quái âm hồn nghe lời chỉ có thể là ác ma hắc ám dùng âm lực điều khiển, tại sao sức mạnh của hắn lại đột nhiên trở nên lớn mạnh như vậy?

Niếp Hành Phong chạy ra khỏi ngỏ nhỏ, ra đường cái, xe cộ qua lại rất nhiều, anh vừa định phất tay kêu tắc xi, chợt thấy phía sau gió lạnh phất đến, có người đem họng súng đặt lên sau đầu anh, quát: “Không được nhúc nhích!”

Niếp Hành Phong không quay đầu lại, mà nghiêng đầu, tránh khỏi họng súng, tay giữ lấy súng của đối phương, làm ông ta không thể bóp cò súng, nghiêng người nhìn, là một cảnh sát trung niên gương mặt xa lạ, ánh mắt đen như mực, lóe lên sự căm thù cái ác gần như điên cuồng, hiển nhiên, ông ta cũng giống như Trần Khải, bị mê hoặc .

Cừu hận có thể gia tăng gấp trăm lần; chính nghĩa cũng có thể gia tăng gấp trăm lần, người không quen biết anh lại có tinh thần chính nghĩa cao, đó là đối tượng tốt nhất để mê hoặc.

“Ngươi dám đánh cảnh sát, ta nhất định sẽ bắt ngươi về chịu tội!” Trung niên cảnh sát oán hận nói.

Niếp Hành Phong nở nụ cười, nắm đấm không chút do dự vung ra, thoải mái nói: “Bắt ta? Nhìn xem ngươi có có bản lĩnh đó hay không đã!”

Những cảnh sát khác nghe tiếng đuổi tới, trong bóng tối vang lên tiếng bóp cò súng, Niếp Hành Phong vội lắc mình tránh né, tiếp đó một chiếc xe cảnh sát giống như nổi điên phóng tới, bức anh tiến vào đường cái, đèn xe thoảng qua, anh nhìn thấy trong mắt người cảnh sát đang lái xe con ngươi tối đen tàn nhẫn.

https://thuviensach.vn

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng động cơ chói tai, một chiếc xe thể thao màu bạc giống như viên đạn vùng thoát khỏi sự trói buộc của nòng súng, cắt qua bóng đêm, lướt nhanh tới gần, thúc vào xe cảnh sát rồi tiện đà xoay chuyển một vòng, vững vàng đứng ở bên cạnh người Niếp Hành Phong.

Cửa xe tự động mở ra, Trương Huyền hướng anh hất đầu, "Lên xe!"

Niếp Hành Phong lên xe, cửa chưa kịp đóng chặt, xe thể thao đã nhanh như chớp lao đi, bỏ chiếc xe cảnh sát xui xẻo bị đâm lõm kia ở lại đằng sau.

"Thế sự thật là không thể nào ngờ được, chỉ trong một đêm, đường đường là chủ tịch Niếp thị biến thành tội phạm quan trọng phải truy nã, làm trợ lý của anh đúng là nguy hiểm tăng theo cấp luỹ thừa mà, xem ra sau này tôi phải mua mấy phần bảo hiểm mới được."

Trương Huyền trêu chọc nhưng dưới chân không hề nhàn nhã, đạp mạnh chân ga, kim đồng hồ chỉ tốc độ xoay thành hình nửa vòng cung, lao vun vút về phía trước.

Niếp Hành Phong tựa vào ghế ngồi thở dốc, vừa rồi bị cảnh sát cùng quỷ truy đuổi, nói không mệt mỏi là giả, lại còn không thể ra tay với mấy tên cảnh sát kia, nếu không phải Trương Huyền kịp thời đuổi tới anh cũng không biết nên làm thế nào để chạy thoát.

Không nghe thấy tiếng trả lời, Trương Huyền liếc liếc mắt nhìn Niếp Hành Phong một cái, ánh mắt xẹt qua ống tay áo dính đầy vết máu, đôi mi thanh tú nhăn lại, hỏi: Anh bị thương? Vết thương do bị Trần Khải đâm có nặng lắm không?"

"Đều đã khép lại, không có việc gì." Nhịp thở bình thường trở lại, Niếp Hành Phong nhìn quanh, "Cái này hình như là xe của tôi."

"Đúng vậy, xe của tôi vừa mới mua không lâu, đâm móp thì xót lắm." Trương Huyền chẳng hề để ý nói.

https://thuviensach.vn

Thật đúng là kiểu nói của tiểu thần côn, Niếp Hành Phong bất đắc dĩ nói, “Hẹn với cậu lúc bảy giờ, sao bây giờ cậu mới đến? Nếu muộn thêm chút nữa là cậu trực tiếp đến cục cảnh sát thăm tù luôn đấy.”

“Tôi bị cảnh sát bám theo, mãi mới thoát được. Cả nhà nghị viện Trần đều bị giết, chuyện này rất ầm ĩ, cảnh sát đem tất cả những thành viên ưu tú của tổ trọng án đều điều tới, chuyên môn phụ trách vụ án này, ngay cả ông nội cũng đang bị theo dõi .”

“Ông nội khỏe không? Ông đã biết chuyện của Duệ Đình chưa, có nói gì không?”

Im lặng một lát, Trương Huyền nói: “Ông nội tốt lắm, nói là tin tưởng Duệ Đình nhất định có thể tỉnh lại, ngược lại ông rất lo lắng cho anh, sau nghe Khánh thúc bảo anh không sao, ông mới yên tâm.”

Trương Huyền khác Đế Si, cậu ở chung với Niếp Hành Phong lâu như vậy, cho dù không bói toán, chỉ dựa vào cảm giác cũng có thể dễ dàng tìm được Niếp Hành Phong, bất quá điểm này cậu không nói với Đế Si, mối quan hệ giữa bọn họ chỉ là lợi dụng nhau mà thôi, thứ Đế Si muốn chính là thần lực Ngũ Đế trên người Niếp Hành Phong, mà thứ cậu muốn lại là mệnh của Niếp Hành Phong, nhưng là. . . . . .

Nghiêng đầu nhìn người có chút mệt mỏi kia, ánh mắt Trương Huyền có chút phức tạp, vừa rồi cậu căn bản có thể ở yên thêm một lát, theo dõi bộ dạng chật vật của Niếp Hành Phong trong bóng đêm, chính là, đến cuối cùng cậu vẫn là không tự chủ được.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 7

Xe thể thao đi một mạch đến vùng ngoại ô rồi dừng lại ở một vùng đất trống, mi mắt Trương Huyền hơi rủ xuống, đến khi nhấc lên thì đã chuyển thành bộ dáng dửng dưng như bình thường, cười hì hì nhìn Niếp Hành Phong, sau đó ghé lại hôn lên môi anh.

Niếp Hành Phong thân mình hơi hơi cứng đờ, tựa hồ có chút bất ngờ đối với hành động của Trương Huyền, cảm giác được sự khác thường của anh, Trương Huyền lùi người lại, kỳ quái nhìn anh, “Anh làm sao vậy?”

Không có việc gì, anh chỉ là trong lòng rất rối loạn . . . . . .

Không biết nên giải thích như thế nào, Niếp Hành Phong yên lặng nhìn chăm chú đôi mắt xanh của Trương Huyền, đột nhiên vươn tay túm lấy áo cậu, ôm cậu vào trong lòng và hôn lên môi.

Đôi môi dính sát vào nhau, lưỡi mềm mại bừa bãi càn quét ở trong miệng đối phương, cuốn lấy, thuận theo tình cảm của bản thân, đồng thời cũng tận tình cảm nhận sự nồng nhiệt của cậu, chỉ có như vậy, anh mới có thể thuyết phục mình Trương Huyền là thuộc về anh, hơi thở ấm áp từ cậu làm cho anh quyến luyến, thậm chí say mê.

Không thể tự kềm chế tình cảm, có lẽ sẽ đốt cháy tất cả nhưng lại không hối hận.

https://thuviensach.vn

“Chủ tịch, anh đúng là nhiệt tình. . . . . .” Nụ hôn kết thúc, Trương Huyền quay về dựa vào lưng ghế dựa, mắt xanh dưới tác dụng của nụ hôn nồng nhiệt ánh lên long lanh như nước, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Niếp Hành Phong cười hỏi: “Muốn tiếp tục không?”

Đúng là có chút không kìm lòng nổi, bất quá ngẫm lại tình cảnh hiện tại, Niếp Hành Phong đành bỏ đi ý nghĩ tiếp tục ‘phong hoa tuyết nguyệt’ trong đầu, ngã lưng về phía sau, tựa lên ghế, nói: “Xảy ra nhiều việc như vậy, đêm nay tôi không có tâm tình.”

Sợ Trương Huyền khó chịu, anh nắm lấy tay của đối phương, nói: “Chờ mọi việc giải quyết xong, chúng ta nghỉ dài hạn một thời gian, tôi sẽ mang cậu đi du lịch nghỉ ngơi một chuyến.”

“Chờ mọi việc giải quyết xong à.” Trương Huyền nhẹ giọng lặp lại, chờ đến khi mọi chuyện kết thúc, mặc kệ kết quả cuối cùng là gì, cậu nghĩ bọn họ cũng không thể tiếp tục ở bên cạnh nhau được nữa.

Trong lòng cư nhiên có chút không muốn, cậu cảm thấy rất xem thường ý nghĩ của bản thân, cũng biết mình không nên tiếp tục tin tưởng lời Niếp Hành Phong, bởi vì sự tin tưởng cậu chỉ có thể cho một lần.

“Duệ Đình thế nào?”

Trương Huyền lấy lại tinh thần, đè nén tâm trạng mờ mịt xuống, cười nói: “Yên tâm, cậu ấy không sao, tối hôm qua anh rốt cuộc đi đâu? Làm cho chúng tôi rất lo lắng.”

Niếp Hành Phong kể lại những chuyện mà mình đã trải qua, cuối cùng nói: “Hiện tại không chỉ có Tiểu Ly và Tiểu Bạch, mà ngay cả tộc trưởng Xích Viêm cũng đã xảy ra chuyện, đáng ra tôi không nên để cho một mình hắn đi mạo hiểm.” Sau khi anh vào quán bar dung mạo liền khôi phục như cũ, nguyên nhân chỉ có một đó là Xích Viêm đã bị gì đó, cho nên pháp thuật cũng theo đó mà mất tác dụng.”Đừng tự trách , những việc như thế ai

https://thuviensach.vn

cũng không thể biết trước được.” Trương Huyền vỗ vỗ mu bàn tay của Niếp Hành Phong, an ủi, thuận tiện lại sờ cánh tay anh, sau đó là đến bụng, hì hì cười nói: “Chủ tịch, không ngờ anh lợi hại như vậy, cư nhiên có năng lực tự lành, thần a, anh có nhớ làm thế nào để vận dụng thần lực không? Lần này kẻ đối đầu với chúng ta cũng không đơn giản, đừng hy vọng nhiều vào tôi.”

“Cậu làm cái gì đấy!” Niếp Hành Phong đẩy bàn tay không an phận ở trên bụng mình ra, nói: “Tôi chưa nhớ ra được gì hết, cậu nói đối thủ lợi hại, có phải là tra được cái gì hay không?”

Bị cự tuyệt, Trương Huyền nhàm chán nhún nhún vai, lấy máy tính xách tay từ ghế sau lên, mở ra, bật máy, cắm internet không dây vào, thấy cậu thủ pháp thuần thục, Niếp Hành Phong nói: “A, trang bị thật sự là đầy đủ hết ha.”

“Vì anh thôi, sau này nhớ rõ trả phí lên mạng cho tôi nha, loại internet không dây này siêu đắt tiền, hơn nữa vì không để cho đám cảnh sát kia tìm được, tôi có giở một ít thủ thuật, tốn không ít tiền đâu.”

Trương Huyền nói chuyện nhưng vẫn không chậm trễ làm việc, ngón tay lướt nhanh ở trên bàn phím, rất nhanh, ảnh chụp của Đế Si đã xuất hiện ở trên màn hình, hắn mặc một bộ tây trang tối màu, trong đôi mắt tối đen như mực lộ ra lãnh ý làm băng giá trái tim kẻ khác, Niếp Hành Phong tim như đập mạnh lên, cảm thấy đó không giống ảnh chụp, mà là chính bản nhân Đế Si xuyên thấu qua màn hình lạnh lùng chế giễu mình.

“Địch Sí, kỳ thật chính là Đế Si, là cái tên luật sư bỗng nhiên mất tích kia, khó trách tìm không thấy hắn, Hoá ra là đổi nghề làm ông chủ quán bar, Trần Khải chính là uống rượu ở quán bar mà hắn kinh doanh xong tính cách mới trở nên điên cuồng như vậy, vị trí trung tâm của quán bar lại ở ngay vào phương vị Thân*, theo quẻ bói mà nói là tử môn, âm khí rất nặng,

https://thuviensach.vn

cũng là nơi Quỷ Hồn thích tụ tập nhất, Đế Si đúng là nhìn trúng điểm này nên mới mua lại nó, lợi dụng âm lực ở đó để tu luyện."

"Đế Si, ác ma hắc ám. . . . . ." Niếp Hành Phong lẩm bẩm nói.

Trương Huyền sửng sốt, nâng mi mắt lên nhìn anh, "Anh nhớ ra cái gì rồi à?"

Niếp Hành Phong lắc đầu, "Tôi nghe Xích Viêm tộc trưởng gọi hắn như vậy."

Anh nhớ ra Đế Si chính là hung thủ dẫn phát nên vụ tai nạn xe cộ lúc anh còn nhỏ, nhưng về phần thân phận thì vẫn là có chút mơ hồ, bất quá trí nhớ vụn vặt ngắt quảng trong đầu nói cho anh biết sự tà ác của Đế Si, đúng như lời Xích Viêm, đó là ác ma tồn tại ở địa giới hắc ám.

"Đế Si đích thật là Dạ ma, là chúa tể hắc ám âm giới." Trương Huyền tiếp tục tìm kiếm tin tức trên máy tính, trên màn hình chuyển sang hình ảnh một con mãnh thú khuôn mặt dữ tợn, cầm gương đồng màu đen trong tay, hoặc ngồi hoặc đứng, bên cạnh còn có một con toạ kỵ (vật để cưỡi) bề ngoài vừa giống hổ vừa giống chó đi theo.

"Mặc kính là pháp khí của hắn, có khả năng đem tam giới giam cầm trong bóng tối, ở trong bóng tối sức mạnh của hắn là vô biên, cho dù là thần, cũng khó mà chống lại. Con chó nhỏ kia kêu là Đào Ngột (đào ngột nghĩa là ác thú), cực kỳ xấu xí, rất ác độc, có thể ăn thịt người mà không đắn đo, là một trong bốn mãnh thú thời thượng cổ, có thể lấy nó làm toạ kỵ, anh cũng có thể hiểu Đế Si mạnh như thế nào rồi chứ?"

"Rất giống sản phẩm thất bại do rò rỉ hạt nhân của thí nghiệm sinh hóa."

"Khái quát sinh động, lời nói sắc bén, chủ tịch, không bội phục anh cũng không được mà." Nghe xong lời nhận xét của Niếp Hành Phong, Trương Huyền cười khúc khích, "Vốn tôi còn hoài nghi có phải mình phán đoán sai

https://thuviensach.vn

lầm hay không, nhưng nếu anh là thần như lời Xích Viêm nói, tôi liền dám khẳng định Đế Si chính là ma vật kia, hắn muốn Ngũ Đế thần lực, cho nên mới trăm phương ngàn kế đối phó anh như vậy, dụ anh giết người, nghĩ muốn dẫn anh nhập ma."

"Nếu hắn lợi hại như vậy, vì cái gì vẫn ẩn nấp đến bây giờ mới động thủ?"

"Không biết, có lẽ trước đây đã xảy ra biến cố gì đó, nếu không đường đường là thần như anh sao lại lưu lạc đến nhân gian?" Trương Huyền cười nói.

Điểm này cậu không nói dối, năm đó giữa Hình và Đế Si đến tột cùng đã xảy ra cái gì mà lại có thể cùng nhau rơi vào hồng trần, cậu thật sự không biết, bởi vì khi đó cậu đã trở về trạng thái nguyên anh*, bất quá điều này không quan trọng, quan trọng là … Cuộc chiến lần này cậu có thể chứng kiến. Cậu và Đế Si vốn chính là lợi dụng lẫn nhau mà thôi nên không thể nói là cậu bán đứng hắn được, vì thế khi cần thiết cậu sẽ gợi ý một ít cho Niếp Hành Phong, làm cho trí nhớ của anh chậm rãi sống lại, không để anh dễ dàng bị thua, cuộc chiến phải gay cấn thì xem mới thú vị, cậu rất mong chờ.

~~~~

Nguyên anh : tức là tu luyện nguyên thần, biến thành trẻ con. Nói đơn giản nguyên anh là chỉ người tu chân ngưng tụ toàn thân nguyên khí, biến mình thành một khối năng lượng tinh khiết, cũng chính là một bản thu nhỏ của chính mình. (có thể là biến thành trẻ con cũng có thể biến thành viên ngọc). Còn nguyên nhân trở về nguyên anh một là do mất hết sức mạnh phải tu luyện lại từ đầu, hai là tự thân người đó tu luyện đến cảnh giới cao mà biến thành.

~~~~

https://thuviensach.vn

“Thật hiển nhiên, vợ chồng nghị viện Trần cũng là Đế Si giết, anh không giết Trần Khải theo như suy đoán của hắn, ngược lại còn biến mất không thấy tung tích, cho nên hắn lại tiếp tục giết người, mục đích chính là đẩy anh lâm vào tuyệt cảnh, trở thành mục tiêu truy đuổi của mọi người.”

Hắn là như vậy, không dám xuất hiện ngoài sáng chỉ ở trong chỗ tối đùa giỡn thủ đoạn, dù lợi hại như thế nào thì cũng chỉ là ‘ma’ mà thôi.

“Tôi nghĩ, Đế Si đã tính sai một việc, hắn đến tộc hỏa hồ khiêu khích, sau khi thất bại lại đi bắt Tiểu Ly, dẫn Xích Viêm hiện thân, có thể hắn tưởng rằng người có thần lực bảo hộ chính là Xích Viêm, nghĩ thông qua Xích Viêm tăng trưởng công lực, sau đó đến đối phó chúng ta.”

“Anh có suy đoán cẩn thận cũng vô dụng, dù sao cũng không tính ra được bọn họ ở đâu.” Trương Huyền khép máy tính lại, hạ ghế dựa xuống rồi tựa lưng lên nằm, nói: “Vất vả một ngày, tôi mệt mỏi rồi, trước ngủ một giấc đã, để ngày mai rồi sẽ tính cách đối phó sau.”

“Trương Huyền, kỳ thật. . . . . .” Không đợi Niếp Hành Phong nói hết lời, đã nghe tiếng ngáy vang lên, Trương Huyền đã chìm vào trong mộng đẹp.

Tiểu thần côn ngủ thật đúng là mau.

Trên ghế sau có trải thảm ngắn bằng lông, Niếp Hành Phong lấy lại đắp lên cho cậu, rồi cũng nằm xuống.

Bên tai truyền đến tiếng hít thở bình thản của Trương Huyền, giống như là một khúc hát ru, làm cho tinh thần căng thẳng của Niếp Hành Phong dễ dàng thả lỏng, tựa vào bên cạnh Trương Huyền, mi mắt khép lại, suy nghĩ chậm rãi lắng đọng xuống. Giấc ngủ không quá trầm, trước mắt luôn mơ hồ hiện lên một ít hình ảnh kỳ dị, thần trí hoảng hốt loé sáng lên, cuối cùng dừng lại tình cảnh Trương Huyền bị Trình Lăng bám thân – sừng tê giác trong tay anh hóa thành lưỡi dao sắc bén, tàn nhẫn đâm vào trong ngực Trương Huyền, trước mắt ánh sáng chói lọi bừng lên làm hai mắt của anh

https://thuviensach.vn

như mờ đi, mơ hồ nhìn thấy ánh mắt Trương Huyền nhìn mình tản ra nét cười thản nhiên. . . . . .

Ánh sáng càng thêm rực rỡ, bên tai vang lên các loại âm thanh ồn ào, cảnh vật xung quanh hỗn độn, đến khi ánh sáng nhạt dần, Niếp Hành Phong phát hiện bọn họ đang ở giữa một vùng biển xanh dập dờn sóng, tê nhận trong tay vẫn như cũ đâm vào trước ngực Trương Huyền, nhưng là ánh mắt cậu nhìn anh không hề có ôn nhu, tóc dài màu bạch kim bay bay trong gió, ẩn ẩn dưới những sợi tóc là đôi mắt màu vàng tràn ngập thù hận, phía sau ngân long (rồng bạc) lượn vòng, phát ra tiếng gào ầm ĩ.

“Ngươi phản bội lời hứa hẹn!” Trương Huyền gầm nhẹ, thân hình do thần lực của tê nhận mà dần dần trở nên mờ nhạt, trong mắt sắc vàng ánh lên, lóe ra hung ác ngoan lệ, nước biển xanh thăm thẳm bốn phía bị sự phẫn nộ của cậu kích phát, sóng cuồn cuộn ngất trời dâng lên, xoay quanh hai người.

“Ngươi tùy ý làm nổi lên gió Bắc, gieo rắc ôn dịch, chính tà không phân biệt được, cũng xứng nói đến hai chữ hứa hẹn sao?” Anh nghe thấy giọng nói của chính mình vang lên, sau đó tay giật về phía sau, tê nhận rút ra, máu trên ngực theo lưỡi dao chảy ra, hoà nhập vào trong biển.

Hào quang trong cặp mắt màu vàng nhạt dần, tóc bạc rủ xuống, khuôn mặt trắng bệch, Trương Huyền gắt gao nhìn anh, tựa hồ còn nói gì đó nhưng anh lại không nghe thấy, lọt vào tai chính là tiếng cuồng thú tê rống từ bốn phía, sóng lớn ngập trời.

Rốt cục tiếng gào của dị thú hoang dã cũng dần dần tắt đi, giữa luồng sáng nhàn nhạt, thân ảnh thon dài kia nhẹ nhàng rơi xuống, chìm vào trong sóng biển, ngân long lao tới cuốn quanh, cuối cùng bị sóng biển nuốt chửng. . . . . .

“Trương Huyền!” Trong tiếng kêu to, Niếp Hành Phong mở mắt.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài xe trời trong xanh, ánh mặt trời ấm áp, Niếp Hành Phong cử động cơ thể một chút, phát hiện tất cả chỉ là cảnh trong mơ mà thôi liền nhẹ nhàng thở ra, xoay đầu thấy Trương Huyền không ở trong xe, thảm lông được đắp lên trên người mình, trên tay lái có dắt một tờ giấy nhắn lại.

『 tôi đi mua đồ ăn sáng 』

Đợi thật lâu vẫn không thấy Trương Huyền trở về, ngồi một mình không thể nói rõ là nhàm chán, tịch mịch, hay là lo lắng, Niếp Hành Phong tiện tay cầm lấy máy tính của cậu, mở trang web tìm kiếm tối hôm qua lên, mắt lướt qua chỗ hiện giờ bên dưới màn hình, số ngày trên đó làm cho anh sửng sốt.

Ngày hai mươi hai tháng mười hai.

Hôm nay là Đông chí! ?

Trương Huyền đã từng nói qua, Đông chí hôm nay là cực âm, dương khí chưa sinh, là ngày ngắn nhất trong một năm, đêm tối dài nhất trong ngày, cũng là ngày âm khí nặng nhất. Nếu Đế Si là ác ma hắc ám thì hôm nay linh lực của hắn nhất định sẽ đạt tới đỉnh điểm, có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà lâu nay hắn không ra tay trực tiếp với mình.

Thời gian chậm rãi trôi qua trong yên tĩnh, Niếp Hành Phong mỗi lần liếc xem giờ là mỗi lần trong lòng lại thêm lo âu, Trương Huyền đi lâu như vậy rồi mà vẫn không thấy trở về, anh biết cậu nhất định là đã xảy ra chuyện.

Nên làm thế nào để tìm cậu? Thần lực khi có khi không căn bản là không thể trông cậy gì, tốt nhất là gọi điện thoại nhờ Lâm Thuần Khánh giúp đỡ. . . . . .

Niếp Hành Phong tắt máy tính, đang tập trung suy nghĩ thì một hồi âm thanh rung rừ rừ từ dưới ghế ngồi vang lên, là di động của Trương Huyền tối hôm qua khi ngủ không cẩn thận để nó rơi xuống sàn xe.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong cúi người nhặt lên, thấy trên màn hình hiện lên số điện thoại công cộng, vội vàng nghe máy, từ microphone vang lên giọng nói nôn nóng của Trương Huyền "Chủ tịch cứu tôi!"

"Xảy ra chuyện gì? Cậu ở đâu?"

Điện thoại đã bị ngắt liên lạc.

Sự bình tĩnh nháy mắt biến mất, Niếp Hành Phong khởi động xe thể thao, lái xe phóng đi về phía trước.

Tim đập thật sự là dồn dập, không muốn nghĩ nhiều, chỉ là nhấn mạnh ga, trước mắt tựa hồ như có một sợi dây vô hình đang dẫn dắt anh đi tới mục tiêu, đó có thể là linh lực của Trương Huyền chỉ dẫn, cũng có thể là Đế Si dụ anh rơi vào bẫy, hôm nay là ngày Đế Si có linh lực cực mạnh, anh biết nhưng lại không thể nào lựa chọn, giữa lý trí và Trương Huyền, anh sẽ không hề do dự mà lựa chọn cậu.

Duệ Đình, Tiểu Ly rồi Tiểu Bạch liên tiếp gặp chuyện không may đã làm cho sức chịu đựng của anh đạt tới cực hạn, mà Trương Huyền gặp chuyện không may lại là chất xúc tác phá tan giới hạn lý trí của anh, anh không muốn, cũng không còn dư thời gian để mà bình tĩnh suy xét, không thể lấy mạng của Trương Huyền ra làm vật đặt cược, cho dù. . . . . .

Xe ô tô chạy vun vút trên một con đường hoàn toàn lạ lẫm, không thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh mà chỉ có thể nhìn thấy phần linh cảm đang dẫn dắt bản thân hành động kia. Thời gian, có đôi khi đơn thuần chỉ là con số, nhưng có đôi khi cũng là đơn vị đo lường dằn vặt lòng người, vô hình đem khoảng cách kéo dài thành vô hạn, ngả ngớn nhìn thấy thế nhân vì thế lo âu, hoảng sợ nghi hoặc, thậm chí mất kiểm soát.

Niếp Hành Phong đem tốc độ xe tăng đến mức cao nhất, chiếc xe giống như gió lướt đi trên đường, nhìn thấy tín hiệu đèn xanh ở đằng trước, anh

https://thuviensach.vn

đạp mạnh chân ga định vượt qua, ai ngờ có một chiếc xe vận tải lớn đột nhiên chạy ngang qua, lao như điên, đâm mạnh vào ngay giữa thân xe.

Chấn động mạnh không hề dự báo trước, thủy tinh từ bốn phía trong nháy mắt vỡ vụn như bột phấn, Niếp Hành Phong không khống chế được tay lái, chỉ cảm thấy thân xe xoay vòng, không gian chao đảo, ngay sau đó ngực nhói lên đau đớn như bị chùy nện vào, đau nhức làm cho thần trí trở nên mê man, sau khi va chạm dừng lại, anh cảm thấy chất lỏng nồng đậm từ hai tai, hai mắt, mũi và miệng mình chậm rãi chảy ra.

Thần trí cũng giống như thân thể, bị vỡ thành từng mảnh nhỏ, trong lúc hoảng hốt dường như cảm thấy mùi hương thoang thoảng quen thuộc bao phủ lấy anh, là mùi nước hoa mà Trương Huyền thích.

Xung quanh mơ hồ truyền đến tiếng kêu sợ hãi, nhưng rất nhanh liền chuyển hóa thành tiếng gào rống của thú hoang, vang lên dồn dập không dứt , trời đất hỗn loạn, trắng đen đan xen lẫn nhau, chỉ nhìn thấy một cuộc giao chiến quyết liệt, là nguyên hình của Đế Si và chính anh, pháp khí Hổ Củ bay lượn trên bầu trời, che khuất ánh sáng, bốn phía tối đen như mực, các loại linh thú quái vật hoành hành thế gian tụ tập lại. . . . . .

Hình ảnh kịch liệt bay qua vun vút ở trước mắt, từng đoạn từng đoạn, trong nháy mắt nối liền lại, quen thuộc như mới ngày hôm qua, rồi lại có loại cảm giác xa lạ vô cùng, kí ức trong đầu trở nên sáng tỏ thông suốt, anh rốt cục cũng đã nhớ ra tất cả. . . . . .

Thiên địa lúc sơ sinh, âm dương hỗn độn, dị thú hoang dã hoành hành, để tránh nhân gian sinh linh đồ thán, Ngũ Đế tập hợp ngũ phương thần lực giao cho anh cái tên vị thần sát phạt, lấy lục hợp làm giới hạn, lấy phong hỏa làm thần chú, lấy hổ củ làm thần khí. Nhan Khai, cũng chính là quỷ ảnh, là người hầu anh thu phục được, đi theo anh chém giết vô số quái thú làm việc ác, Jinguji Masato từng nói anh mang mệnh hỏa, đúng vậy, hỏa đúng là nguyên thần của anh.

https://thuviensach.vn

Đế Si là ác ma hắc ám, cũng là kẻ thù lớn nhất của anh, khi ấy Ngũ Đế đã quay về nguyên chân, anh dự đoán được mình mang trên người Ngũ Đế thần lực mà lúc đó anh lại muốn diệt trừ ác ma hắc ám này, cho nên bọn họ giao đấu mấy lần, Ngự Bạch Phong là bạn tốt của anh, hắn bị Đế Si dùng mưu kế hãm hại rơi vào luân hồi, sau đó trong một trận giao chiến kịch liệt bọn họ đã vô tình khởi động thần lực của viên ngọc xanh, kết quả bị nó mang nhập về thời đại Minh triều.

Viên ngọc đó là ngọc định thần Ngũ Đế tặng cho anh, có khả năng xoay chuyển âm dương Càn Khôn, xuyên qua thời không là chuyện đơn giản, nhưng lúc ấy anh bị Đế Si làm bị thương nặng, không thể vận dụng thần lực của viên ngọc để quay về thời thượng cổ, vì tránh sự công kích của Đế Si, anh tự niêm phong linh lực, lấy tên là Niếp Sóc thay thế Hình Phong rơi vào luân hồi, mà lúc ấy Đế Si cũng nhất định là bị anh đánh cho trọng thương, cho nên mới ngủ say lâu như vậy.

~~~~

Hình Phong là cái bạn tướng quân ở

2 ấy, Hành Phong thay anh ta rơi vào luân hồi nên mang kí ức của anh ta đó. Nên hồi cuối

2 Trương Huyền đã bảo không nhìn rõ thấy kiếp trước của anh nhưng anh chắc chắn ko phải là bạn tướng quân kia ế

~~~~~

Nhưng mà, Trương Huyền. . . . . .

Nghĩ đến Trương Huyền, Niếp Hành Phong lồng ngực đập mạnh, lập tức mở mắt.

https://thuviensach.vn

Anh đã ở bên ngoài xe, sau khi tai nạn xảy ra hiện trường trước mắt trông vô cùng thê thảm, khắp nơi đều là bột thủy tinh cùng với linh kiện của xe bị văng ra, xe ô tô sau khi bị đâm lăn mấy vòng, cuối cùng va vào cột điện, đã không còn có thể nhận ra hình dạng vốn có của nó nữa, máu tươi theo cửa xe méo mó chảy xuống, người tài xế lái cái xe vận tải kia chỉ bị thương nhẹ, sau khi nhìn thấy tình cảnh này, sợ tới mức ngồi phịch ở trên mặt đất.

“Không liên quan tới tôi, vừa rồi phanh đột nhiên không nhạy, tôi cũng không biết đã xảy ra cái gì. . . . . .”

“Mau đưa người khiêng ra ngoài!” Có người cao giọng chỉ huy mọi người cứu viện.

Nhìn thấy thân thể của mình bị mọi người hợp lực khiêng ra, Niếp Hành Phong lúc này mới phát hiện mình lại ly hồn , anh bước tới, nghe có người đang cố gắng động viên mình: “Vẫn còn có hô hấp, chàng thanh niên , hãy kiên trì một chút, xe cứu thương sắp tới rồi.”

“Từ bỏ đi.” Một ông già sờ sờ trước ngực anh, lắc đầu nói: “Người này lục phủ ngũ tạng đều bị đâm cho nát bét rồi, không cứu nổi đâu.”

Hai tai, hai mắt, mũi và miệng đều chảy máu, xem ra anh lần này thật sự bị thương không nhẹ, Niếp Hành Phong lắc đầu, đi đến trước mặt cơ thể của mình, nói thực ra, xem cảnh tượng mình chết có cảm giác rất kỳ quái, nghe tiếng còi xe cứu thương hối hả truyền đến, anh lấy viên ngọc xanh từ trong túi áo ra, lại duỗi tay xoa xoa cái trán của cơ thể mình.

“Ngươi cũng không thể bị gì được, sau khi xử lý xong mọi việc ta còn phải dựa vào ngươi để hồi hồn đấy.”

Linh khí theo bàn tay thong thả nhập vào thân thể, nơi đầu ngón tay ánh sáng hiện lên, chấn thương của lục phủ ngũ tạng chậm rãi giảm đi.

https://thuviensach.vn

Xe cứu thương chạy tới, nhân viên cấp cứu nhanh nhẹn khiêng Niếp Hành Phong vào trong xe, nhìn thấy trên thân xe có kí hiệu của bệnh viện Thánh An, anh tự giễu cười: “Gần đây số lần vào ở bệnh viện Thánh An còn nhiều hơn số lần ở nhà, sau này mình có lẽ mua quách cái bệnh viện này luôn đi cho rồi.”

Cơ thể bị thương nặng như vậy, Niếp Hành Phong cũng không lo lắng, tuy rằng nhìn qua là máu tươi đầm đìa có điều chỉ sợ lúc tới bệnh viện, người muốn té xỉu lại chính là đống bác sĩ tiến hành cấp cứu kia — xe đều bị đâm cháy , người lại chỉ bị thương nhẹ, nói ra quỷ cũng không tin, may là Lâm Thuần Khánh ở Niếp gia, tin tưởng với đạo hạnh của ông ấy có thể hiểu được là chuyện gì xảy ra, cũng tốt làm cho ông nội yên tâm. Nếu không, thấy cả hai anh em đều bị tai nạn xe cộ phải nhập viện tính mạng lại như đèn dầu sắp cạn, ông nội nhất định không chịu nổi sự đả kích này.

Hiện tại chỉ hy vọng có thể mau chóng giải quyết hết rắc rối, tuy rằng anh biết lần này khác với mấy lần ly hồn trước đây, anh cũng không dám chắc chắn mình có thể thuận lợi hồi hồn, bất quá, ly hồn có điểm tốt chính là không cần chịu hạn chế của thời gian không gian, nháy mắt di động đơn giản như uống cà phê, thậm chí không cần phải dựa vào linh lực cảm ứng gì cả, bởi vì anh đã biết rất rõ ràng bây giờ Đế Si đang ở đâu.

Linh thể theo suy nghĩ chợt loé lên mà xuyên qua, sau khi hoàn hồn anh cảm giác không khí xung quanh âm trầm lạnh như băng, không trung mây đen dày đặc, âm u như lúc hoàng hôn, sấm sét ở xa xa không ngừng lóe lên, yêu quái âm hồn không kiêng nể gì tự do bay lượn trên không gian, anh biết mình đã tiến nhập vào thế giới bóng tối, là không gian kết giới của Đế Si.

Phía trước chợt tối sầm lại, khói đen bốc lên, không gian đen tối như những bức tường bao phủ lấy anh, chỉ chừa lại một con đường thẳng tắp, tiếng gào thét đánh nhau từ xa xa truyền đến, là linh khí của người tu luyện nhưng mà lại suy yếu một cách thảm thương.

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong chạy về phía trước, quả nhiên nhìn thấy một con hồ ly nhỏ kéo theo cái đuôi đỏ thẫm của nó ‘chơi trò’ đuổi bắt với đám âm hồn, tiểu hồ ly trên người còn đeo ba lô, nhìn có vẻ có chút buồn cười.

Niếp Hành Phong trong nháy mắt đi tới, ánh sáng từ đầu ngón tay bắn ra, đánh lui quỷ quái, lại tiến lên túm lấy cái đuôi của Hoắc Ly, nâng lên lắc lắc, biến nó trở về hình người.

“Hộc hộc, chủ tịch, sao ngươi anh lại tới đây?”

Bị truy đuổi lâu như vậy, Hoắc Ly mệt mỏi thở hổn hển nửa ngày mới nói ra được những lời này, nghiêng đầu nhìn Niếp Hành Phong, anh là chủ tịch, nhưng tựa hồ lại có gì đó không giống, trên người tản ra linh khí thần lực rất lớn, là linh lực mà người tu đạo luôn luôn ngưỡng mộ.

“Em có nhìn thấy cha em và Trương Huyền không?”

“Không thấy đại ca, nhưng vừa rồi có gặp phụ thân, cha giúp em ngăn cản đám quỷ quái,rồi bảo em mau chạy trốn trước, em không muốn chạy thoát một mình nhưng mà phụ thân hung dữ quá.” Tiểu hồ ly tủi thân nói.

“Em ở đây cũng không giúp được gì, đi về trước đi, anh có một việc khác cần em làm.” Niếp Hành Phong đem viên ngọc xanh kia cho Hoắc Ly, nói: “Hồn phách của Tiểu Bạch ở trong viên ngọc, nó bị thương nặng, cần dựa vào linh lực của viên ngọc này để chữa thương, em mang nó trở về, nhân tiện nói cho ông nội, anh vẫn ổn, bảo ông đừng lo lắng.”

“Tốt quá, em biết Tiểu Bạch ghê gớm như vậy sẽ không dễ dàng chết mà, cho nên vẫn mang theo cơ thể mèo của nó đây này.” Vừa nghe Tiểu Bạch không sao, Hoắc Ly liền vui vẻ, sớm đem sự tủi thân vừa nãy quên sạch bách, vui mừng nhận nhiệm vụ, nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Nhưng mà, làm sao mà ra khỏi nơi này được? Tên khốn kia rất lợi hại, em chỉ sợ là không thể xông thoát khỏi kết giới mà hắn bày ra.”

https://thuviensach.vn

“Để anh đưa em ra ngoài.” Niếp Hành Phong xoay người vung tay, ánh sáng lóe lên dễ dàng chia tách đống khói đen ra hai bên, anh bắt lấy bả vai Hoắc Ly, đẩy nó ra ngoài.

“Niếp đại ca, vậy còn anh? Đừng để mọi người chờ lâu nha. . . . . .”

Tiểu hồ ly còn chưa nói dứt lời thì đã biến mất không thấy bóng dáng, yên lặng nhìn khói đen lại dần dần tràn ngập không gian, Niếp Hành Phong nhẹ giọng nói: “Yên tâm, ta sẽ trở về.”

Xoay người tiếp tục đi về phía trước, đám âm hồn ở xung quanh bị cương khí trên người Niếp Hành Phong bức bách, không dám tới gần, chỉ dám quay chung quanh anh gào thét, linh lực của Niếp Hành Phong kỳ thật vẫn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, nhưng kí ức thức tỉnh, vừa rồi vì Hoắc Ly vận công nên lại kích phát khí tức cương chính, khí thế sát phạt dần dần toát ra, làm đám âm hồn phải e ngại.

Tiếp tục đi vào phía trong, âm khí quá nặng, không gian tối tăm vô cùng, Niếp Hành Phong trái tim không ngừng đập mạnh, cương khí sống lại đang nhanh chóng lan tràn ra khắp cơ thể, kêu gào vị thần sát phạt oai phong thức tỉnh, quanh thân anh hình thành một tầng ánh sáng nhàn nhạt, theo anh tiến về phía trước, dễ dàng phá vỡ khói đen đem không ngừng lao tới từ bốn phía. Trong không gian hắc ám tràn ngập khí tức của Đế Si, mang theo vẻ âm trầm giết chóc làm cho anh chán ghét, rồi lại có cảm giác hưng phấn khó hiểu, trước mắt tựa hồ hiện ra cảnh tượng năm đó giao chiến dữ dội với Đế Si, mà hôm nay, sau vạn năm luân hồi, bọn họ lại lần thứ hai gặp lại .

Phía trước gió rít gào dữ tợn, tim Niếp Hành Phong đột nhiên đập dồn dập, trong âm khí của yêu quái thản nhiên truyền đến linh khí của đạo sĩ, là Trương Huyền.

Quả nhiên, đi xa thêm một chút liền nhìn thấy phía trước xuất hiện một mảnh đất trống rộng lớn, Trương Huyền cùng Niếp Duệ Đình đều bị trói

https://thuviensach.vn

tay ra sau lưng và treo lơ lững ở giữa không trung, phía dưới bọn họ là khe rãnh ngập lửa bốc cháy hừng hực, là hỏa khí màu xanh đen, khói đen âm trầm tỏa ra, âm hỏa âm u, ngọn lửa vọt thẳng đến giữa không trung mới thành tro tẫn, như thế kéo dài không dứt, linh thể của em trai ở trong tình trạng vô tri vô thức, đầu rũ xuống, còn Trương Huyền thì thanh tỉnh, nhìn thấy, lập tức giãy dụa kêu to: “Chủ tịch, cứu tôi!”

“Hình, ngươi rốt cục cũng đã đến đây, chúc mừng ngươi đã nhớ lại tất cả, bạn cũ như chúng ta cuối cùng lại gặp nhau .” Đế Si đứng ở phía sau âm hỏa, mắt nhìn Niếp Hành Phong, trong đôi mắt tối đen hiện lên nét cười thâm trầm.

Niếp Hành Phong lạnh lùng nhìn hắn, vạn năm không gặp hắn tựa hồ không có gì thay đổi, cử chỉ tao nhã che dấu không nổi sự âm độc tàn nhẫn ở bên trong, khí tức hắc ám đến cực điểm, khiến cho anh càng thêm chán ghét.

“Ngươi gọi sai tên rồi, ta gọi là Niếp Hành Phong, cũng chưa bao giờ là bạn với ngươi!” Niếp Hành Phong lạnh lùng nói.

Anh đã nhớ lại tất cả, đương nhiên cũng gồm cả vụ tai nạn xe lúc còn nhỏ. Khi đó ô tô va chạm rồi nổ mạnh, người may mắn thoát chết chỉ có một mình anh, trước mắt là ngọn lửa bừng bừng thân xe bể nát, còn có gương mặt tươi cười thâm hiểm của Đế Si, hắn nhìn anh, nói: Thần sát phạt, lần này ngươi còn thoát được nữa không?

Khi đó anh còn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ theo bản năng chặn đứng sự công kích của Đế Si, anh nghĩ Đế Si nhất định không ngờ tới anh còn có thần lực, mới có thể dễ dàng bị anh đánh cho bị thương, chỉ có thể một lần nữa trở về trạng thái ngủ say, mà chính anh cũng vì tự trách mình đã hại chết cha mẹ, tiềm thức quên đi những việc đã trải qua.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy ngọn lửa đen không ngừng bốc lên, cơ hồ gần chạm đến chân của Trương Huyền và Duệ Đình, Niếp Hành Phong không có tâm tình nói mấy lời vô nghĩa với Đế Si, nói: “Thả bọn họ ra!”

Đế Si nở nụ cười, mắt lộ vẻ khinh thường, “Ngươi đã không còn là vị thần sát phạt trước đây thì có tư cách gì mà nói như vậy với ta? Đừng quên, nơi này là thế giới của ta, muốn cứu người, đem bản lĩnh của ngươi ra mà dùng!”

Hắn búng tay tách một cái, dây thừng đột nhiên trượt xuống, Trương Huyền kêu to, cùng Niếp Duệ Đình đồng thời rơi xuống phía dưới, khó khăn lắm dừng lại ở phía trên ngọn lửa.

“Dừng tay!”

Thấy Niếp Hành Phong lo lắng, Đế Si chậc chậc mấy tiếng, giơ ngón tay lắc lắc, “Thần hắn phải là vô tình vô dục chứ, Hình, ngươi đã mất đi tư cách làm thần rồi, ngươi đã hữu tình hữu ý như vậy, không bằng chúng ta chơi một trò chơi nho nhỏ đi.”

Hắn lại lắc lắc ngón tay, dây thừng theo đó tuột xuống, nữa thân dưới của hai người đã rơi vào giữa âm hỏa, lửa bén quần áo, cuồn cuộn cháy lên.

“Ngục hỏa âm hàn, mặc dù là linh thể, cũng sẽ trong nháy mắt bị đốt thành tro tàn, hiện tại một là người yêu của ngươi, một là anh em của ngươi, ngươi lựa chọn cứu ai đây?”

Đế Si trên mặt mang theo nụ cười đầy mưu mô, ánh mắt lộ ra vẻ âm lãnh, ngón giữa bắn ra, một làn khói đen cắt ngang dây thừng, mắt thấy hai người đồng thời rơi vào trong lửa, Niếp Hành Phong cuống quít nhào tới, ôm lấy cơ thể Trương Huyền, cứu cậu thoát khỏi hiểm cảnh, bên kia thân thể Niếp Duệ Đình lại thẳng tắp rơi vào khe rãnh mang âm hỏa, ngọn lửa đột nhiên bừng lên, bốn phía nhất thời tối sầm xuống.

https://thuviensach.vn

Dưới chân chỗ đứng vốn có biến mất, Niếp Hành Phong ôm Trương Huyền không ngừng rơi xuống ở trong không gian bóng tối, qua một hồi lâu, mới rơi đến đáy, bốn phía khói đen lượn lờ, như là bức tường không gian hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài, có điều đám khói đen chống đỡ không nổi với cương khí trên người Niếp Hành Phong, ánh sáng thản nhiên thoáng hiện xung quanh anh, lộ ra khí tức khoáng đạt trang nghiêm làm cho yêu quái không dám tới gần.

Trương Huyền nhẹ nhàng thở ra, từ trên người Niếp Hành Phong xuống, thở dài: “Không ngờ giữa tôi và Niếp Duệ Đình, anh lại lựa chọn tôi.”

“Vừa rồi tất cả đều là ảo giác.” Niếp Hành Phong thản nhiên nói: “Âm hỏa cũng thế, Duệ Đình cũng vậy, đều là Đế Si biến ra mê hoặc tôi.”

Trương Huyền khó hiểu nhìn anh một cái, “Nếu vừa rồi không phải ảo giác, anh còn có thể lựa chọn cứu tôi không?”

“Sẽ không, bởi vì cậu không cần.” Trong bóng đêm vang lên tiếng Niếp Hành Phong trả lời khẳng định không nghi ngờ.

Ánh sáng quá mờ, mờ đến nổi không nhìn thấy rõ biểu tình trên mặt đối phương, sau một hồi im lặng, Trương Huyền giơ tay búng tách một cái, bốn phía nhất thời sáng trưng, vẻ mặt cười đùa vui vẻ bình thường của cậu đã không còn, mà đã đổi thành vẻ mặt trầm tĩnh.

“Nói đi, anh bắt đầu nghi ngờ tôi từ khi nào?” Cậu hỏi.

Niếp Hành Phong nhìn Trương Huyền, vẫn là gương mặt thanh tú, giọng nói nhẹ nhàng bình thản, nhưng anh biết, cậu không phải là con người quen thuộc trước đây nữa.

Trương Huyền rất thông minh, nhìn ra anh đã phát hiện, liền chẳng thèm giả vờ nữa, trong đôi mắt xanh lóe ra sự dửng dưng, kiêu ngạo, ngang

https://thuviensach.vn

ngược, còn có vẻ tiêu sái không để ý đến bất luận kẻ nào hay cái gì trên gian này, giống hệt như ‘năm đó’.

“Có lẽ chính cậu cũng chưa nhận ra rằng mình đã thay đổi khác với trước đây, mà tối hôm qua khi tôi nhắc tới thân phận chiến thần của tôi, cậu cũng không có vẻ gì ngạc nhiên, tôi liền biết cậu đã thật sự thay đổi. Còn nhớ khi cậu đi công tác tôi từng gọi điện thoại cho cậu không? Gần khách sạn mà cậu nghỉ lại đã xảy ra một vụ tai nạn, thời gian chính là sau khi tôi nói chuyện với cậu.”

Một người mặc kệ giả bộ như thế nào đi nữa, đều không thể giấu diếm được người thân thiết nhất, nhưng là Niếp Hành Phong không muốn nghĩ như vậy, cho nên anh vẫn thuyết phục mình tin tưởng Trương Huyền, cho đến khi rốt cuộc không thể thuyết phục được mới thôi.

Việc anh điều tra về chuyện Trương Huyền nghỉ lại ở khách sạn, nếu nói là nghi ngờ thì chẳng bằng nói là vì bất an.

Đột nhiên có giọng nữ xen vào, dù cho anh có rộng lượng lớn đâu cũng không thể thản nhiên bỏ qua được, cho nên, cuối cùng vẫn là không nén nổi sự nghi hoặc, kiểm tra một chút, ai ngờ lại thu được tin tức có một người phụ nữ bị tai nạn chết ngay gần khách sạn, anh thuyết phục mình đó là trùng hợp. Đêm đó ở công ty, khi Trương Huyền tắm sạch sẽ trở về, trên người mang theo khí tức hắc ám quái dị, anh cảm thấy kỳ quái, vì thế sáng sớm hôm sau đi đến phòng bảo vệ xem ghi hình của máy giám thị kinh ngạc phát hiện Trương Huyền nói chuyện cùng với bóng của Đế Si ở trên hành lang, sau đó Hoắc Ly và Tiểu Bạch liền chạy đến, nói trong quán bọn nó xảy ra chuyện ma quái.

“Hình ảnh trong đĩa ghi hình ở quán của Tiểu hồ ly là tôi dùng phép xóa đi, Đế Si đêm đó không bắt được bọn họ, cho nên tới thương lượng với tôi, lúc ấy Đế Si ẩn thân, tôi không ngờ anh có thể nhìn thấy cái bóng của hắn,

https://thuviensach.vn

có điều việc Trần Khải đối phó với Niếp Duệ Đình cùng với chuyện của anh là Đế Si tự quyết, tôi cũng không biết.” Trương Huyền nói.

Câu nói cuối cùng tựa hồ là rất dư thừa, cậu không rõ mình tại sao lại phải giải thích, có lẽ cậu không muốn làm cho Niếp Hành Phong cho rằng mình thật sự tàn nhẫn như vậy, cậu chỉ là một khán giả theo dõi mọi việc diễn ra mà thôi, vẫn luôn là như vậy.

“Tôi biết, với tính kiêu ngạo của mình cậu sẽ không làm những chuyện âm hiểm như thế.” Lời nói của Niếp Hành Phong có chút chua sót, xung quanh sáng như ban ngày, nhưng với anh mà nói, nơi này cũng không khác gì ở nơi khác, đều là bóng tối, sau khi anh nhớ lại thân phận của Trương Huyền, trong lòng anh dường như đã không còn nhìn thấy không ánh sáng nữa.

“Cho nên, tôi vẫn không nghi ngờ cậu, mặc dù tôi đã đọc lời nhắn lại của Tiểu Bạch trên di động.”

Trước khi giao chiến với Đế Si, Tiểu Bạch từng nhắn lại trên điện thoại chỉ một câu — cẩn thận Trương Huyền.

Nó nhất định là nhìn ra Trương Huyền có vấn đề, nên trước khi gặp chuyện không may đã nhắn lại cảnh báo cho anh, dù vậy, anh vẫn không muốn tin, cho đến sáng nay anh bởi vì nhàm chán nên đã xem xét máy tính của Trương Huyền.

Đôi mi thanh tú của Trương Huyền nhíu lại, “Máy tính của tôi có vấn đề gì?”

“Tôi lật xem tư liệu liên quan đến Đế Si mà tối hôm qua cậu tra giúp tôi, phát hiện tư liệu cậu tra được đã tồn tại từ hai tuần trước, nói cách khác, cậu đã sớm biết chuyện về Đế Si và quán bar ‘Tâm’ từ trước nhưng lại không nói với tôi, thậm chí cố ý nhấn mạnh sự hung ác của Trần Khải kích phát sự tàn nhẫn trong tiềm thức của tôi, tôi nghĩ không ra tại sao cậu lại

https://thuviensach.vn

làm như vậy, ngoài trừ việc cậu là bạn của Đế Si thì không có lý do nào khác.”

“Ầy, tôi đích thực là quên xóa bản ghi chép việc tìm kiếm, không nghĩ tới ngay cả chi tiết nhỏ như vậy anh cũng chú ý tới .”

Trương Huyền nhún nhún vai, nói: “Có điều anh sai một chút rồi , tôi và Đế Si không phải bạn bè, tôi cho tới bây giờ chưa bao giờ có bạn bè.”

“Nhưng cậu đã giúp hắn không phải sao? Cố ý gọi điện thoại dẫn tôi tới nơi này, lại tạo ra tai nạn xe cộ, cậu. . . . . hận tôi như vậy sao?”

Trương Huyền khẽ hạ mi mắt xuống, không biết cậu đang suy nghĩ cái gì, Niếp Hành Phong cũng không nói, tai nạn xe cộ làm cho linh thể của anh ly hồn, làm anh nhớ tới tất cả mọi chuyện, cũng hiểu được Trương Huyền tại sao lại làm như vậy, mà mùi nước hoa tỏa ra xung quanh cũng chứng thật suy đoán của anh, đó là mùi CK Trương Huyền thích dùng nhất.

Rõ ràng đã biết hết tất cả, lại vẫn ‘hết thuốc chữa’ chạy tới cứu người, có lẽ ở sâu trong nội tâm còn tồn một chút hi vọng — hết thảy đều là suy đoán sai lầm của mình, bởi vì anh từng nói ‘cho dù không tin chính mình, cũng sẽ tin Trương Huyền’.

~~~~~

Phương vị thân:

Phương vị : Tây-nam, 232,6 độ – 247,5 độ, tọa hướng trục Dần – Thân, hành thuộc thủy.

Từ hướng Mùi, thổ thập phần cát vượng, sang hướng Khôn là thổ đã sinh xuất, sinh kim, và đến hướng Thân Kim đã khởi sinh ra thủy.

https://thuviensach.vn
~~~~~

Vì thế thủy ở phương Thân là chưa đủ cát vượng, nếu không muốn nói là còn non, còn nhược. Vạn vật sinh ra từ đất rồi lại trở về đất. Phương Vị Thân thích hợp cho âm phần mộ huyệt hơn là dương trạch.

Đây là giải thích theo phong thuỷ.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 8

Trương Huyền im lặng, sau một lúc lâu, từ trong túi áo lấy ra một gói thuốc lá, giống như là muốn trút bỏ thứ gì đó, đốt lửa rồi hung hăng hít một hơi, giương mắt nhìn thẳng vào ánh mắt kinh ngạc của Niếp Hành Phong, cậu ảm đạm cười: “Tham tiền, ghét mùi thuốc lá là cái tên Trương Huyền kia, không phải ta.”

“Có lẽ không phải hoàn toàn là cậu, nhưng không thể phủ nhận đó là một phần của con người cậu, giống như tôi mặc dù có trí nhớ của Hình, nhưng không phải là Hình.”

Trương Huyền nhìn Niếp Hành Phong, trong đôi mắt xanh hiện lên vẻ phức tạp, nhưng rất nhanh liền chuyển thành căm hận, cười lạnh nói: “Thần sát phạt, ngươi đang trốn tránh trách nhiệm về việc mình đã gây ra sao? Ngươi đã nhớ ra tất cả, như vậy, còn nhớ rõ năm đó ngươi đã đối xử với ta như thế nào không! ? Có muốn biết cảm giác khi tê nhận cắm vào ngực đau đến mức nào không? đó là sự đau đớn cho dù trải qua vạn năm cũng không thể nào quên được!”

“Tôi nhớ rõ!” Làm sao có thể quên? Dù Trương Huyền là địch hay là bạn, đều chiếm một vị trí không thể thay thế ở trong lòng anh.

Ngu Cương, tên tự là Huyền Minh, thống trị bắc hải, lấy thủy làm thần chú, lấy song long làm thần khí, lấy phía bắc làm lãnh địa, chi phối cả phương bắc.

https://thuviensach.vn

Vị thần Bắc Hải này, có được thần lực mạnh khôn cùng, cũng là chúa tể của ‘phong’ và ‘ôn dịch’, hắn có qua lại với Đế Si, tính khí thất thường, không chính không tà, khi cao hứng, sẽ vì dân cầu phúc; khi khó chịu thì làm gây nên cuồng phong Tây Bắc, gieo rắc ôn dịch, dân chúng không chịu nổi sự cực khổ này, anh lúc đó liền muốn mau chóng diệt trừ cái tên tai họa này, nhưng đến khi gặp hắn, lại phát hiện vị thần Bắc Hải tính tình ngông cuồng lại là một người tuấn tú vô cùng.

Tóc đen mắt xanh, nghiêng nghiêng người như đang dựa vào thủy triều, đầy vẻ biếng nhác, nhìn không ra nửa điểm bá chủ oai hùng.

Huyền Minh tựa hồ cũng cảm thấy rất hứng thú với anh, nghe nói anh đến phương bắc diệt trừ mãnh thú, cần mình giúp đỡ, liền nhẹ nhàng đồng ý, nhưng điều kiện là anh phải vĩnh viễn ở lại bắc hải, và anh chấp nhận.

Mãnh thú là một con tê giác phun hỏa cao mấy trượng, hút linh khí thiên địa, hung ác vô cùng, bọn họ hai người hợp lực, mất ba ngày ba đêm mới chém chết được quái thú, anh chém đứt sừng tê giác, lấy sừng làm đao, thừa dịp Huyền Minh chưa lấy lại được sức lực, đem tê nhận đâm vào trong ngực cậu.

Đây mới là mục đích của anh khi đến Bắc Hải, anh là thần Sát Phạt, phụ trách diệt trừ tất cả những thứ hung ác trên đời, bao gồm cả thần, truyền thuyết lấy máu của Huyền Minh hiến tế tê nhận, sẽ làm cho tê nhận có thể trảm thần giết ma, anh cần dùng thần khí này đi diệt trừ Đế Si, về phần lời hứa hẹn kia, anh căn bản không để ý, bởi vì anh là chiến thần, chỉ có nhớ rõ sứ mệnh Ngũ Đế đã giao cho mình, trừ cái đó ra bất cứ sự vật gì anh cũng không để ở trong lòng.

Niếp Hành Phong nhắm mắt lại, tựa hồ nhìn thấy mặt biển bị máu nhuộm đỏ, còn có ánh mắt oán hận của Huyền Minh nhìn anh khi rơi xuống biển, sóng cuộn lên dữ dội, gió phất mạnh như đao, làm rối loạn tóc và tay áo,

https://thuviensach.vn

trong chớp mắt đó, người vô tình vô tâm như anh tự nhiên lại cảm thấy đau lòng.

Anh cuối cùng cũng không dùng tê nhận giết chết Đế Si, mà là cùng hắn rơi vào luân hồi, anh nghĩ Trương Huyền hắn là là nhớ lại chuyện cũ, cho nên mới giúp Đế Si. Anh nhìn Trương Huyền, hy vọng có thể từ trong mắt cậu nhìn thấy được sự ôn hòa lúc trước, thế nhưng chỉ nhìn thấy tàn ác cùng giết chóc.

"Có muốn biết ta lưu lạc nhân gian như thế nào không?" Hút hết điếu thuốc, Trương Huyền đem đầu mẩu thuốc lá quăng đi, chậm rãi nói: "Năm đó ngươi tính toán sai, tê nhận không giết chết được ta, trên đời này không có thần khí gì có thể giết được ta, bởi vì ta từ biển sinh thành, tứ hải không cạn thì ta vĩnh viễn sẽ không chết, nhưng mà nguyên thần bị tê nhận gây trọng thương, chỉ có thể lấy trạng thái nguyên anh trôi dạt ở gần bờ biển, thế sự xoay vần, vạn năm nháy mắt liền trôi qua, ngày đó không biết tại sao mà bị thủy triều đẩy tới bờ biển, vì thế gặp sư phụ ta, sau đó ở nhân gian lớn lên."

Cậu nhìn Niếp Hành Phong, đột nhiên cười: "Có một số việc thật sự đúng là số mệnh, cư nhiên ta lại gặp lại ngươi, thần sát phạt."

"Tôi biết chuyện đó là lỗi của "Hình", nhưng tôi sẽ không giải thích." Thấy đôi mi thanh tú của Trương Huyền giương lên, Niếp Hành Phong lại nói: "Như lúc nãy tôi đã nói, tuy rằng tôi có trí nhớ của "Hình", nhưng cũng không phải "Hình", bởi vì nếu lúc ấy người đó là tôi, tôi tuyệt đối sẽ không làm như vậy!"

Trương Huyền khẽ hạ mi mắt, lông mi mềm mượt ở mí mắt giống như mang màu xám nhàn nhạt, cậu im lặng trong chốc lát, rồi mới nói: "Quên đi, Cho đến giờ thì ta cũng không muốn truy xét cái gì nữa, hiện tại, ta chỉ là một người khán giả, ở đây xem kịch mà thôi."

https://thuviensach.vn

“Xem kịch?”

“Đúng vậy, ta cũng không phải kẻ nhỏ mọn một chút việc nhỏ mà ghi hận đến vạn năm, ngươi cho rằng vụ tai nạn vừa rồi là ta trả thù ngươi sao? Hoàn toàn ngược lại, ta là tạo ra cơ hội cho ngươi. Hôm nay là đông chí, đêm nay là đêm dài nhất đen tối nhất trong năm, đến lúc đó linh lực của Đế Si sẽ đạt tới đỉnh điểm, nơi này lại là trên biển, mạng ngươi mệnh hỏa, thủy là khắc tinh của ngươi, hơn nữa công lực lại còn không đủ, thiên thời địa lợi nhân hoà, ngươi đều không chiếm được thứ gì, nếu không thoát ly khỏi trói buộc của cơ thể phàm nhân, khôi phục linh lực, ngươi làm sao mà đấu lại Đế Si?”

“Cậu. . . . . đang giúp tôi?” Nếu thật là muốn giúp anh, thì sao biết thủy là khắc tinh của anh mà còn cố ý dẫn anh tới đây?

Trương Huyền không kiên nhẫn, cười lạnh nói: “Sau khi toàn tâm tương trợ ngược lại còn bị phản bội ngươi cho rằng ta còn có thể giúp ngươi sao! ? Ta không có giúp cho bên nào hết, ta chỉ là khán giả mà thôi, các ngươi thần ma ai thắng ai thua, căn bản không liên quan đến ta.”

Cậu xoay người định đi, Niếp Hành Phong vội vươn tay giữ chặt, “Đừng như vậy, cậu có thể bởi vì sai lầm năm đó của tôi mà bỏ mặc cho tôi sống chết thế nào cũng được, nhưng cậu cũng nên biết dã tâm của Đế Si, hắn muốn thống trị thế gian, đừng đem ân oán của chúng ta đổ lên cho trần thế, nhân gian không thể hủy ở trong tay Dạ ma được, nếu cả thế giới đều lâm vào hắc ám, thì không biết sẽ thê thảm đến cỡ nào.”

Trương Huyền hất tay anh ra, thản nhiên nói: “Hơn mấy ngàn năm, những gì bị hủy hại ở trong tay nhân loại còn ít hay sao? Cho dù tất cả đều bị hủy thì đã thế nào?”

“Trương Huyền!”

https://thuviensach.vn

“Đừng quên, ta là thần Bắc Hải, không phải là chiến thần bảo vệ nhân thế! Phàm nhân sinh tử phúc họa không liên quan đến ta, ngươi còn thời gian ở đây thuyết phục ta thì chẳng thà nghĩ xem nên làm sao để đánh bại Đế Si đi, đã là giờ Tuất, thời gian ngươi có được không nhiều lắm đâu.”

Niếp Hành Phong còn muốn nói nữa, nhưng bốn phía đột nhiên tối om, ánh sáng theo sự biến mất của Trương Huyền mà tản ra, anh chỉ cảm thấy trên tay trống không, âm phong lạnh như băng, xung quanh tối như mực, khói đen tràn ngập cả không gian, âm khí so với vừa rồi còn nặng hơn.

Anh biết Trương Huyền nói không sai, đêm đông chí khi tý sửu giao thoa là thời khắc âm khí nặng nhất, chỉ bằng sức mạnh của một mình anh, căn bản không thể chống lại Đế Si, nếu có Xích Viêm và Nhan Khai thì. . . . . .

Niếp Hành Phong không quen thuộc lắm với Xích Viêm, không thể trong nháy mắt mà tính ra được hành tung của hắn, liền im lặng mặc niệm tìm kiếm linh khí của Nhan Khai, rất nhanh liền cảm nhận được một chút khí tức thuộc về Nhan Khai loáng thoáng truyền đến.

Niếp Hành Phong theo ý niệm đi xuyên qua bóng đêm, yêu quái liên tiếp vây tới hòng ngăn cản anh đi về phía trước, âm khí càng nặng khí tức thuộc về Nhan Khai liền càng trở nên mãnh liệt, rất nhanh Niếp Hành Phong đi đến một chỗ rỗng rãi trống trải, nhìn thấy Nhan Khai bị treo cao ở giữa không trung, toàn thân bị luồng sáng xanh xám tầng tầng bao quanh trói buộc, luồng sáng xanh xám đó thỉnh thoảng lại bó chặt lấy cơ thể hắn, mỗi lần bị thắt chặt Nhan Khai liền phát ra tiếng gào thét dữ dội, tóc bạc tản ra bốn phía, trên trán vết sẹo như nổi hằn lên, toát ra sự tàn ác âm u lạnh lẽo.

“Nhan Khai!” Linh thể bay tới trước mặt Nhan Khai, Niếp Hành Phong hoảng hốt kêu lên.

Anh cuối cùng vẫn không có thể xem mình và vị thần vô tâm vô tình thời viễn cổ kia làm một, thói quen kêu tên Nhan Khai.

https://thuviensach.vn

“Chủ nhân! Chủ nhân!”

Nhan Khai nâng lên mi mắt nhìn anh, ánh mắt vì cừu hận mà ánh lên sắc đỏ giống như là cuồng thú, hắn há mồm thở hổn hển, cố sức giãy dụa phong ấn đang trói buộc mình, đáng tiếc Đế Si bỏ thêm một phần khống chế vào trên phong ấn, làm hắn không thể giãy thoát.

“Chủ nhân, xin hãy ban cho ta sức mạnh!”

Nghe thấy Nhan Khai thống khổ rên rỉ, Niếp Hành Phong xông lên muốn cắt đứt luồng sáng trói buộc kia, lại nghe từ trong không gian truyền đến một tiếng rít gào tàn nhẫn, một cơn lốc đột nhiên cuốn tới, một con thú lớn gầm rú xông lên, con thú đó mặt giống như âm quỷ, thân giống hổ lông lại giống như chó, là ác thú toạ kỵ của Đế Si, phía sau nó còn có vô số du hồn âm mị đuổi theo, nhất thời tiếng gào rống không dứt vang vọng khắp nơi.

Niếp Hành Phong vội lắc mình né qua sự công kích của ác thú, lập tức bay lên không lấy tê nhận ra quét ngang, ác thú biết lợi hại, ngừng chân không tiến lên, chỉ rống giận ở giữa không trung, dưới thân đột nhiên toát ra hàng vạn hàng nghìn ánh lửa, là liệt hỏa hừng hực đến từ địa ngục, những du hồn khác nhận được tiếng gào rống khích lệ của ác thú, đều phóng về phía Niếp Hành Phong, khí thế hung ác, Niếp Hành Phong bị bọn họ cuốn lấy, dù cho thần khí có đáng sợ thế nào nhưng thần lực đã bị phong ấn vạn năm thì không thể nào có được khí phách như năm đó, trong lúc nhất thời không thể thoát thân.

Không thể tương trợ, Nhan Khai phá ra tiếng thét rống giận, thân hình dưới sự thói buộc của phong ấn càng thêm nhạt dần, vết sẹo trên trán kia càng thêm sâu đậm, con thú kia thấy thuận lợi liền thét lớn xông lên, nửa đường lại bị một đoàn lửa đỏ ngăn chặn, Xích Viêm nhảy vào cuộc chiến, nói: “Niếp công cẩn thận!”

https://thuviensach.vn

Xích Viêm đột nhiên xuất hiện làm cho Niếp Hành Phong phấn chấn lên, thấy quần áo hắn loang lổ vết máu, dường như là vừa mới trải qua một hồi chinh chiến đẫm máu, vội hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

“Không có việc gì. Đã lâu rồi không đánh nhau, lần này đánh một trận thật là sảng khoái.”

Kỳ thật mọi việc không phải là thoải mái như Xích Viêm nói, Đế Si bày ra kết giới ở trong này, ngục hỏa âm liệt, yêu quái hoành hành, cho dù hắn có vạn năm đạo hạnh, cũng chịu không nổi, cũng may Đế Si vì bắt giữ hắn, muốn khống chế thần lực của hắn để sử dụng, cho nên mới không xuống tay hạ sát, nếu không hắn cũng không thể chống đỡ được đến bây giờ.

Thừa dịp Xích Viêm ngăn cản mãnh thú, Niếp Hành Phong nhảy đến trước người Nhan Khai, tê nhận vung lên, phong ấn trói buộc hắn trong nháy mắt bị chặt đứt, thoát ly khỏi trói buộc, Nhan Khai phát ra một tiếng thét dài, trong lồng ngực linh khí phun ra, âm hồn quay chung quanh hai bên bị tiếng thét của hắn làm cho chấn động, kêu sợ hãi chạy trốn ra xa.

“Ngươi có biết hồn phách Duệ Đình ở đâu hay không?” Lo lắng cho an nguy của em trai, Niếp Hành Phong vội hỏi.

“Ở trong cơ thể ta.” Nhan Khai do dự một chút, nói.

Linh lực của Nhan Khai dựa vào Niếp Hành Phong, trước khi thần lực của Niếp Hành Phong chưa khôi phục, linh lực của Nhan Khai rất hữu hạn, căn bản không thể chống lại với kẻ đứng đầu hắc ám như Đế Si. Ngày đó hắn vì bảo hộ Niếp Duệ Đình nên dễ dàng bị Đế Si khống chế, lúc ấy bản thân Niếp Duệ Đình đã bị trọng thương, hồn phách tạm thời thoát ly thân thể, hắn sợ Đế Si làm hại Niếp Duệ Đình, dưới tình thế cấp bách nên liền đưa hồn phách cậu ta thu vào người mình. Hắn vốn chính là linh thể do nhiều âm hồn nhập lại mà thành, thu hồn với hắn mà nói là rất đơn giản, sau đó hắn bị Đế Si nhốt lại ở đây.

https://thuviensach.vn

“Cám ơn.” Nghe nói em trai không sao, Niếp Hành Phong an tâm.

Nghe thấy tiếng cảm ơn, Nhan Khai kinh ngạc liếc mắt nhìn Niếp Hành Phong một cái, trí nhớ của hắn cũng đã khôi phục, đương nhiên nhớ ra thân phận thần sát phạt của Niếp Hành Phong, là một vị thần thiên địa tinh quái đều sùng kính chưa bao giờ cảm ơn người khác.

“Ta là Niếp Hành Phong!” Nhìn ra tâm tư của Nhan Khai, Niếp Hành Phong nói.

Mặc kệ kiếp trước có huy hoàng thế nào đi nữa, anh chỉ biết là kiếp này anh chỉ là một người trần bình thường, trời xanh giao thần lực cho anh có lẽ chính là vì chờ đợi giờ khắc này, để tránh nhân gian sinh linh đồ thán một lần nữa anh phải đánh cho Đế Si quay trở về địa giới hắc ám.

Nhan Khai không nhiều lời nữa, chỉ nói: “Có điều nếu hồn phách cứ ở trong cơ thể của ta thì sẽ bị linh thể của ta hấp thu, ta phải mau chóng chạy trở về, nếu không Niếp Duệ Đình sẽ không thể hoàn hồn.”

Niếp Hành Phong lo lắng, vội hỏi: “Còn có thể chống đỡ được đến bao lâu?”

“Không thể vượt quá giờ sửu tối nay. Giờ tý Đông chí âm khí nặng nhất, ta sợ đến lúc đó khống chế không được âm lực của bản thân.”

Âm hồn càng hợp càng nhiều, Niếp Hành Phong vài lần làm chỉ quyết phá giới đều bị phá tan, ba người bị nhốt vào giữa, mắt thấy ác thú vô cùng ngoan lệ, Xích Viêm liên tiếp bị đánh lui, Niếp Hành Phong bắt đầu do dự.

Nơi này là địa giới của Đế Si, hắn mở ra cánh cửa địa ngục, âm khí quá nặng, ngăn chặn linh lực của ba người, ở đây bọn họ không thể đánh bại hắn, trừ phi. . . . . .

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong nhìn Nhan Khai, chợt nghe một trận tiếng cười tàn nhẫn từ bốn phương tám hướng truyền đến.

“Hình, ngươi ngay cả tọa kỵ của ta cũng đánh không lại thì đừng có nghĩ sẽ đấu nổi với ta, ta sẽ đem bọn ngươi phong ấn tại nơi khôn cùng của hắc ám, cho ngươi nếm thử chút tư vị vĩnh viễn ở trong bóng tối là như thế nào.”

Âm thanh vang như tiếng chuông, phần lớn yêu quái bị chấn động sợ hãi thoát đi, Niếp Hành Phong nhìn quanh bốn phía, hoảng hốt nhìn thấy Trương Huyền ẩn ở một nơi bí mật gần đó, cùng tồn tại với Đế Si, anh hô: “Trương Huyền, cậu thật muốn giúp kẻ xấu làm điều ác sao? Cậu đã quên kiếp này thân phận của cậu là gì rồi sao?”

“Thiên sư.” Anh tựa hồ như nghe được Trương Huyền nói như vậy, giọng nói bình thản lạnh lẽo, không hề mang vẻ linh hoạt như bình thường.

Niếp Hành Phong ngẩn người, bỗng nhiên cảm thấy mình có lẽ nên từ bỏ hi vọng đối với Trương Huyền, cậu đã không còn là người anh luôn chờ đợi nữa, cậu chỉ còn là vị hải thần lãnh tình đạm mạc vạn năm trước mà thôi.

Gió lạnh đột nhiên thổi tới, ác thú phóng nhào về phía Niếp Hành Phong, phẫn nộ trào lên, linh khí giống như ở trong nháy mắt phá tan tất cả phòng tuyến, Niếp Hành Phong giơ tê nhận lên, ở giữa không gian xẹt qua một luồng ánh sáng chói loá, hung hăng đâm vào đỉnh đầu ác thú.

Quái thú phát ra tiếng rú rung trời, khuỵ gối ngã rầm xuống đất, ác thú bị đâm chết Niếp Hành Phong mới vừa nhẹ nhàng thở ra thì chợt thấy ánh sáng loé lên, là ánh sáng từ pháp khí đang phóng tới của Đế Si, anh vội xoay người tránh đi, Xích Viêm lại tránh né không kịp, bị âm khí đánh thật mạnh vào ngực.

“Đúng là đồ không biết điều!” Thấy Xích Viêm bị pháp khí của mình đánh trúng, chỉ sợ trọng thương khó khỏi, nghĩ đến thần thú hiếm có có thể

https://thuviensach.vn

trợ giúp mình đề cao linh lực sẽ chết, Đế Si liền hung tợn mắng.

Niếp Hành Phong vội chạy tới trước người Xích Viêm, thấy hắn té trên mặt đất thân ảnh càng ngày càng nhạt đi, ngực máu tươi tung toé, hiển nhiên là không có phương pháp nào để cứu chữa.

"Xin lỗi, là lỗi của ta!" Cầm lấy tay Xích Viêm, Niếp Hành Phong hối hận không thôi, nếu anh sớm quyết định nắm lấy thời cơ cởi bỏ phong ấn cho Nhan Khai thì Xích Viêm sẽ không bị trọng thương, sau này anh biết đối mặt với Hoắc Ly như thế nào đây.

"Ta không sao."

Xích Viêm ngẩng đầu, miễn cưỡng cười cười Niếp Hành Phong, bàn tay dựa vào lòng bàn tay của anh, Niếp Hành Phong cảm xúc dâng lên, nghe hắn dùng tâm ngữ nói với mình: 『 ngài đã quên ta từng nói qua từng tộc nhân của tộc hỏa hồ chúng ta đều có thần lực đặc thù riêng sao? Tiểu hồ là thần thủ hộ, còn linh lực của ta chính là có thể sống lại vô hạn, đừng lo lắng, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại. . . . . 』

Đang nói thì ngắt đứt, Xích Viêm gục đầu xuống, thân hình hóa thành bộ dáng hỏa hồ, cuối cùng biến thành trong suốt, một làn linh khí màu đỏ vờn quanh không trung, rồi dần tiêu tán.

Niếp Hành Phong nâng bàn tay lên, máu tươi đỏ sẫm trong lòng bàn tay đập vào mắt, anh không biết lời Xích Viêm nói lúc nãy là thật hay chỉ là để an ủi mình, anh chỉ biết là Đế Si tùy hứng làm bậy, giết hại linh vật thiên địa, không thể tha thứ!

Đứng lên, lòng bàn tay khép lại, ngón tay gấp khúc đối ngược nhau, chỉ thẳng lên trời, lạnh giọng quát: "Ngũ Đế sắc mệnh, thống nhiếp vạn linh, thiên địa tứ phương lục hợp, theo ngô hành lệnh, thực lôi phong ấn, vi ngô sở giải, phá!"

https://thuviensach.vn

Hai ngón tay giơ lên, ngọn lửa từ đầu ngón tay bắn ra, ngón tay chỉ thẳng vào trên trán Nhan Khai, lửa cháy hiện lên, vết sẹo trên trán Nhan Khai hóa thành khói nhẹ tiêu tán.

Vết sẹo kia là năm đó khi anh thu phục quỷ ảnh bỏ thêm phong ấn vào trên người hắn, Nhan Khai là tập hợp của vô số oan hồn làm thành một thể, mang theo oán niệm khôn cùng, phong ấn kia không những trấn trụ được oán niệm của hắn mà còn dẫn đường cho hắn đi về phía chính nghĩa, phong ấn hơn vạn năm, một khi giải ấn, oán niệm trong lòng hắn sẽ phát ra, giống như cái tên trước đây của hắn chân chính hóa thành lịch quỷ oan hồn, mà với năng lực hiện tại của mình cũng không chắc là có thể trấn trụ hắn, đây cũng là nguyên nhân mà lúc nãy Niếp Hành Phong do dự, nhưng bây giờ tình huống đã như vậy anh cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Quỷ ảnh, nhớ kỹ lấy ý niệm thiện lượng tồn tại trong lòng ngươi, là thiện hay ác, chỉ tại một ý niệm!” Anh lẩm bẩm nói.

Vạn năm phong ấn mất đi, Nhan Khai phát ra một tiếng gào rống, bay lên không, hào quang màu bạc hiện ra, quần áo trở về màu đen vốn có, sợi tóc bị âm khí tàn ác trong cơ thể truyền ra làm cho tung bay, yêu quái bốn phía không chịu nổi âm khí mãnh liệt này, hoảng loạn chạy trốn.

Kết giới của Đế Si có thể khống chế cương khí của đạo giả nhưng lại vô dụng đối với Nhan Khai, càng âm u hắc ám càng hấp dẫn khí phách trong cơ thể hắn, phong ấn mang đi sự kìm hãm của thiện ý còn sót lại trong đáy lòng hắn, chỉ cảm thấy hơn vạn năm, chưa bao giờ sảng khoái như thế, âm khí ở quanh thân kích động, dấy lên lệ khí oán niệm, mắt lộ ra hung quang, thầm nghĩ hủy diệt hết thảy những gì trước mắt.

Không gian xung quanh bắt đầu kịch liệt dao động, kết giới âm ngục của Đế Si do tác động từ oán khí của Nhan Khai bắt đầu muốn sụp đổ, Niếp Hành Phong theo đó làm ra chỉ quyết lục hợp, bay lên không tay vung ra, luồng sáng theo ngón tay anh bay múa, ở không trung khắc ra một vết cắt

https://thuviensach.vn

rộng lớn, bốn phía chấn động dữ dội hơn, rốt cục sau một hồi nổ vang trời thì sụp đổ .

Trước mắt bầu trời đêm đầy sao loé lên, hình như có ánh sáng chợt hiện, nhưng lập tức liền bị hắc ám khôn cùng che dấu đi, hoá ra Đế Si thấy bọn họ thoát vây, Nhan Khai lại dũng mãnh như thế nên không dám khinh địch, đem pháp khí ra, mặc kính che khuất trời đất, âm thế bao trùm, tứ phía gió nổi cuồn cuộn, làm cho thuỷ triều dâng lên, đập vào bờ làm đinh tai nhức óc.

Niếp Hành Phong đứng lơ lững trên biển, mắt lạnh nhìn Nhan Khai ở không trung múa may lợi khí, đem đám yêu ma quỷ quái đến từ địa ngục kia đánh cho chạy trốn khắp nơi, màn che của âm khí rất nhanh đã bị xả tan, nhưng không trung vẫn tối sầm như cũ, từ phương xa ẩn ẩn có tia chớp xẹt qua, chiếu sáng đống âm hồn du đãng đầy ngật trời nhưng lập tức lại bị hắc ám bao phủ.

“Chiến thần, lấy pháp khí của ngươi ra đi!” Đế Si đứng giữa không trung, cao giọng quát.

Âm khí bá lệ của Nhan Khai ngay cả Đế Si cũng kiêng kị vài phần, vội sai khiến đám yêu quái cuốn lấy Nhan Khai, nghĩ đến đây là địa giới của Trương Huyền, lại sắp đến canh giờ âm khí đại thịnh, bất giác tinh thần phấn chấn lên, múa may pháp khí khiêu chiến, Trương Huyền vẫn đứng ở xa xa, thờ ơ lạnh nhạt.

Niếp Hành Phong mắt khẽ nheo lại, ánh mắt đảo qua Trương Huyền, thấy mi mắt cậu hơi sập xuống, nhìn không ra được cảm xúc, không khỏi thở dài, không hề nói nhiều, tay giơ lên không vẽ bùa chú, luồng sáng bay lên, sau lưng dấn ấn lục hợp dưới sự dẫn dắt của linh lực nhanh chóng lóe ra ánh sáng, chiếu rọi lục vị bát phương, thần khí Hổ hình thuộc về anh theo đó vọt lên giữa không trung, phong hỏa hừng hực hợp thành hình dạng con hổ, gào thét chạy về phía Đế Si.

https://thuviensach.vn

“Tới thật đúng lúc!”

Đế Si phát ra tiếng rống, pháp khí đang giơ cao sáng lên, tản ra những luồng bóng đen âm trầm, ở giữa là hàng vạn hàng nghìn lệ hồn bị phong ấn, cuốn lấy liệt hổ (ngọn lửa hình hổ) thần khí, hai thân ảnh tranh đấu cuốn nhập vào trong bóng đêm, triền đấu qua vô số hiệp, dưới thân tiếng thủy triều ầm ầm ngập trời, giữa không trung sấm sét cùng nháy lên, tà ác và chính nghĩa cuốn vào cùng một chỗ, lao nhanh khắp cả hải giới, chấn động lòng người.

Nhưng tất cả hết thảy đều không có lan đến gần Trương Huyền, cậu chính là đứng ở phương xa hờ hững quan sát, cậu đã nói qua, trong cuộc chiến này cậu chỉ là một khán giả mà thôi, chính là bàn tay đang nắm chặt không tự chủ được mà run rẩy.

Là căng thẳng sao? Cậu nghĩ có lẽ đúng vậy, bởi vì cuộc chiến lay động thiên địa này vừa kích thích vừa khốc liệt, tụ tập sự tàn ác của ma còn có ngạo khí của thần, làm cho cậu không thể hoàn toàn thoát ra khỏi sức hút của nó, đập dồn dập, là hưng phấn, nhưng càng nhiều chính là lo lắng.

Nhìn xa xa phía trước, tiếng va chạm giảm dần, cử động của Niếp Hành Phong càng lúc càng chậm, hổ thần cong người phát ra tiếng thét điên cuồng, ra sức đánh bay bóng đen của mặc kính, nhưng ám khí vẫn tích tụ càng lúc càng nhiều, từng luồng khói đen biến hóa quỷ dị thành từng sợi từng sợi, từ bốn phương tám hướng vây đến quanh Niếp Hành Phong, âm khí quá nặng, làm anh không thể sử dụng toàn lực công kích, nếu không phải Đế Si kiêng dè tê nhận trong tay anh nên không dám tới gần không thì chỉ sợ là đã sớm áp sát lại rồi.

Thừa dịp Đế Si bị hổ thần ngăn chặn, Niếp Hành Phong thở dốc lấy sức, lại nhìn Nhan Khai, sau khi hắn hấp thu vô số âm hồn lệ khí càng lộ rõ, đôi mắt như ngọn lửa, thiêu đốt vô số oán niệm, anh biết nếu mình không nhanh chóng ngăn cản, Nhan Khai sớm hay muộn sẽ bị âm khí của Đế Si

https://thuviensach.vn

dẫn dắt, trở thành đồng loại của ‘hắn’, đến lúc đó, không ai có thể ngăn cản Đế Si làm việc ác.

Nhìn xem trời đất càng lúc càng tối tăm, Niếp Hành Phong cắn răng tay vung lên không trung bắn ra lục hợp cương hỏa, ngăn cản sự tiến công của Đế Si, linh thể nhanh chóng di chuyển ở trên mặt biển, đảo mắt liền bay ra khỏi vùng giao chiến, đi vào một khu vực yên tĩnh, cúi xuống nhìn mặt nước, trên biển là vô số đảo nhỏ liên tiếp mơ hồ giống như vùng xung quanh khu vực đảo Kim Ngân mà anh từng đi qua.

Niếp Hành Phong thần trí như bừng tỉnh, nhớ lại tình cảnh năm đó anh và Đế Si quyết chiến ở đây, đảo nhỏ hình tròn vì anh sử dụng lục hợp thần lực mà bị phân tán thành nhiều đảo nhỏ, hóa ra bất kể thần hay là người, đều không thể thoát khỏi sự khống chế của luân hồi, trải qua vạn năm, đến cuối cùng lại trở về nguyên điểm.

“Hóa ra chúng ta đều là những kẻ không có đường về.” Anh bỗng nhiên nở nụ cười, trong lòng mặc niệm: “Nay nếu có thể đồng quy vu tận giết chết dạ ma thì dù chết cũng không hối hận! Ngũ Đế, nếu ta chết, xin hãy thu hồi lại thần lực đã giao cho ta.”

Hai bàn tay đan vào nhau, trong miệng thầm đọc thần chú, ánh sáng của lục hợp ở sau lưng uốn lượn chạy theo hoa văn, rồi sau đó bay vút lên nhập vào khoảng không, cương khí ở giữa không trung hợp thành một chiếc lưới phủ ngập trời, lấy ‘lôi’ ‘phong’ ‘thuỷ’ ‘hỏa’ ‘sơn’ ‘trạch’ bát phương quẻ vị đem trời biển nhập lại với nhau, làm ra lục hợp kết giới.

Đây là thuật kết giới mà chỉ có anh mới có thể làm thành, năm đó Ngũ Đế đem lệnh bài của lục hợp giao cho anh rồi đến thần lực điểu khiển lục hợp, sau đó lệnh bài đi theo anh luân hồi thế gian, qua nhiều lần di chuyển thì tới tay Trương Huyền, nhưng bị Trương Huyền coi là miếng đồng vứt đi, cho đến anh lại chạm đến lục hợp lệnh bài, mới thu hồi lại toàn bộ thần lực vốn có của nó.

https://thuviensach.vn

Bày ra kết giới, trong lòng gọi tên Nhan Khai, qua thật lâu, mới thấy trước mắt có thân ảnh hiện lên, Nhan Khai hiện thân ở ngay phía trước, hắn không thể tiến vào kết giới mà Niếp Hành Phong thiết lập, chỉ có thể lơ lững ở bên ngoài , lệ khí tỏa ra bốn phía.

“Quỷ ảnh, tiến vào!”

Âm khí không thể xuyên thấu vào cương khí của lục hợp kết giới, chỉ có chủ nhân thiết giới chấp thuận mới có thể tiến vào, Niếp Hành Phong chờ Nhan Khai tiến vào trong kết giới thì liền lập tức vung tay, tia sáng bắn trúng ngay giữa trán hắn, hắn đau đớn gào thét, té ngã trên mặt đất, thân hình sau một hồi run rẩy thì khôi phục trầm tĩnh, đến khi ngẩng đầu lên, trong mắt lệ khí đỏ đậm đã tiêu tán, hóa thành đôi mắt đen như mực.

Một lần nữa phong ấn lại Nhan Khai, Niếp Hành Phong thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa rồi anh làm lục hợp kết giới đã dùng hết khí lực, đối với việc phong ấn Nhan Khai cũng không dám nắm chắc, may là chút ý niệm thiện lương trong tâm của Nhan Khai nổi lên tác dụng, nghe theo sự khống chế của anh.

“Chủ nhân, xin hãy cởi bỏ phong ấn cho ta, để ta dẫn dạ ma xuống địa ngục.” Nhan Khai nửa quỳ trước mặt Niếp Hành Phong, kính cẩn nói.

Niếp Hành Phong lắc đầu, “Nơi này đã có ta, ngươi quay về bệnh viện giúp Duệ Đình hoàn hồn đi.”

Vừa rồi bấm tay tính qua, đã là giờ hợi, qua giờ hợi là sẽ đến giờ tý, sau giờ tý em trai sẽ không thể hoàn hồn được nữa, trận chiến này, anh không có hi vọng xa vời là có thể chiến thắng trở về, cho nên, em trai nhất định phải sống sót, nếu không ông nội nhất định không chịu nổi sự đã kích khi cả hai đứa cháu của mình đều mất đi.

Nhan Khai không nói thêm nhiều, xoay người muốn đi, Niếp Hành Phong lại gọi hắn, “Quỷ ảnh, từ thời khắc này trở đi, ngươi tự do, ta không

https://thuviensach.vn

còn là chủ nhân của ngươi, sau khi cứu Duệ Đình, ngươi có thể tuỳ ý đi bất cứ đâu ngươi muốn.”

Nhan Khai im lặng một chút, quay đầu lại nói: “Xem ra ngài cũng chưa hoàn toàn khôi phục toàn bộ trí nhớ. Căn cứ theo khế ước, trừ phi ngài thực sự tử vong, nếu không ta vĩnh viễn không có quyền tự do. Có điều. . . . . .” Hắn nói tiếp: “Ngài vẫn là người ta kính trọng nhất, ta thà rằng vứt bỏ tự do, cũng tình nguyện đi theo bên cạnh ngài, cho nên, xin ngài đừng dễ dàng từ bỏ!”

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 9

Nhìn Nhan Khai rời đi, Niếp Hành Phong đứng yên một lúc lâu, sau đó yên lặng dựa vào vách tường ngồi xuống, tê nhận từ trong tay trượt xuống trên mặt đất.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới việc từ bỏ mạng sống nhưng cũng ý thức rõ ràng mình không phải là đối thủ của Đế Si. Trương Huyền nói đúng, thiên thời địa lợi nhân hoà, anh không chiếm được thứ gì, Đế Si chờ đợi lâu như vậy, chính là đang đợi thời khắc linh lực của anh suy yếu, thiên nhân ngũ suy*, ‘thần’ cũng không phải là vạn năng.

~~~~~

Thiên nhân : là chỉ người trời, tức là thần, thiên nhân sau khi thọ mệnh chấm dứt thì cũng phải chết, khi sắp chết thiên thần sẽ có năm triệu chứng (ngũ suy) ví dụ như áo quần bẩn thỉu, đầu tóc khô héo,….

~~~~~

Bên ngoài kết giới truyền đến khí phách cường ngạnh, là linh khí thuộc về Trương Huyền, kết giới có thể ngăn chặn âm hồn ma thú nhưng lại không có tác dụng đối với hải thần, Niếp Hành Phong ngẩng đầu, nhìn thấy cậu chắp tay sau lưng, khoan thai đi vào, tây trang đã đổi thành một bộ đồ trắng thời xưa thanh lịch tao nhã, sợi tóc nhẹ nhàng rũ xuống, mang theo vẻ phiêu dật thong dong của hải thần thời viễn cổ.

https://thuviensach.vn

“Nhìn ngươi trông thật là tệ hại.”

Trương Huyền nhìn chung quanh một chút, rồi ánh mắt chuyển tới trên người Niếp Hành Phong, nói: “Nếu ngươi cho rằng lục hợp kết giới này có thể giúp ngươi vượt qua được thời khắc tý sửu giao nhau thì lầm rồi đấy, Đế Si tạm thời không đến, chính là đang chờ đợi cơ hội, ngay một khắc cực âm đó ma lực của hắn sẽ tăng lên, đến lúc ấy ngươi lại càng không phải là đối thủ, vậy mà ngươi lại còn sai Nhan Khai rời đi, thực ngu ngốc, biểu hiện của ngươi đêm nay thực sự làm cho ta thất vọng, uổng công ta đã hứng thú nhiều như vậy với cuộc chiến của các ngươi.”

“Trương Huyền, chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện với nhau một lúc không?”

Trương Huyền xuất hiện làm cho mấy phần dũng khí tăng lên san bằng sự tuyệt vọng của Niếp Hành Phong, anh biết, nếu được Trương Huyền hỗ trợ, anh nhất định có thể đánh bại Dạ ma, ít nhất có thể bức hắn quay về âm giới, không thể quấy nhiễu sự yên bình của nhân gian.

“Nói đi, ngươi muốn nói chuyện gì với ta?” Đến gần Niếp Hành Phong, Trương Huyền cười hỏi.

“Giúp ta. . . . . .”

Đáp lại lời đề nghị là một cú đấm mạnh vào mặt, Niếp Hành Phong cảm thấy trong miệng có chút ngọt, vết máu theo khóe môi chảy ra, Trương Huyền túm lấy tóc anh kéo lên, mắt xanh nhìn anh, hung hăng nói: “Kẻ tiểu nhân đã phản bội lời hứa như ngươi có tư cách gì mà ra lệnh cho ta! ?”

Không phải mệnh lệnh. . . . . .

Còn không có tới kịp nói ra, trên mặt lại trúng thêm một đấm, Niếp Hành Phong không trốn, chỉ nói: “Tôi nói rồi, tôi không phải Hình, ít nhất tôi không phải hoàn toàn là hắn !”

https://thuviensach.vn

Không để ý tới lời phản bác của anh, nắm đấm của Trương Huyền tiếp tục hạ xuống như vũ bão, quát: “Mau đánh trả!”

“Tôi sẽ không ra tay với người mình thích!”

Niếp Hành Phong không đánh lại, anh không quan tâm việc bị Trương Huyền đánh, thậm chí không để ý đem sinh mệnh giao cho cậu để đền bù lại những gì anh đã nợ, anh chỉ hy vọng Trương Huyền có thể tỉnh táo lại, đừng bị cừu hận che lấp đi sự thiện lương trong lòng. . . . .

“Tin tôi một lần nữa được không? Quên cừu hận, ngọn lửa cừu hận ngoại trừ việc hủy diệt tất cả thì không để lại bất cứ thứ gì. . . . . .” Niếp Hành Phong vươn tay xoa hai má của Trương Huyền, lại bị hất văng ra, Trương Huyền cười lạnh nhìn hắn, trong đôi mắt xanh như lóe lên sắc vàng, tràn ngập lệ khí tàn nhẫn.

“Chết tiệt, đừng có nói hoa ngôn xảo ngữ, ngươi từ trước đến giờ không hề thích bất cứ ai!”

Đem Niếp Hành Phong đặt ở trên mặt đất, lại vung nắm đấm lên, nhìn đến khóe môi anh máu chảy xuống thì động tác của cậu lại dừng lại, khuôn mặt đẹp đẽ anh tuấn, mắt đen giống như trước đây nhìn cậu, trong đôi mắt đó cậu không nhìn thấy vẻ lạnh lùng cao ngạo vốn có của thần sát phạt, tất cả hết sức quen thuộc nhưng tựa hồ lại vô cùng xa lạ.

Nắm tay giơ lên giữa không trung hơi hơi run rẩy, cương khí trên người Niếp Hành Phong rất yếu, khí tức cường đại của thần càng tới gần giờ âm thì càng giảm đi, đợi cho đến giờ tý, là Đế Si có thể đánh bại ‘hắn’, thu hoạch thần lực Ngũ Đế, thậm chí, bây giờ chỉ cần mình cao hứng cũng có thể dễ dàng giết chết ‘hắn’.

Thiên nhân ngũ suy, cơ duyên đi tới cuối, cho dù là tê nhận cũng đừng mong bảo vệ được ‘hắn’, năm đó hắn ta phụ mình, bây giờ đã tới lúc phải hoàn trả rồi!

https://thuviensach.vn

Cho nên cậu mới không có động thủ, chỉ là tra tấn một chút, phá hủy tinh thần của ‘hắn’, lạnh nhạt nhìn ‘hắn’ rơi vào ma đạo. Vừa rồi khi tiến vào lục hợp kết giới, cậu nói với Đế Si là vì giết Niếp Hành Phong, cậu đích thực là tính toán như thế, trò chơi này diễn ra lâu như vậy, cậu đã chơi đủ rồi, bởi vì sự thật chứng minh cậu cũng không vui vẻ gì, khi tra tấn Niếp Hành Phong thì đồng thời cậu cũng đang tra tấn chính trái tim của mình.

Một khi đã như vậy, không bằng giết ‘hắn’ đi, rồi quay về làm vị thần bắc hải trước đây, thế gian hỗn loạn kiếp nạn cũng không liên quan gì đến mình, có lẽ sau khi phiêu du trên biển một thời gian cậu sẽ quên người này.

Vươn tay nắm lấy tê nhận rơi trên mặt đất, mũi dao đen tối, tràn ngập sát khí bá lệ, Trương Huyền đem mũi tê nhận nhắm ngay ngực Niếp Hành Phong, mỉm cười hỏi “Ngươi không phải rất muốn biết đến tột cùng phải làm như thế nào mới có thể chân chính sai khiến tê nhận trảm thần giết ma sao?”

Nhìn thấy đôi mắt đối phương đột nhiên như co rút lại nhưng không hề có chút sợ hãi, bốn mắt nhìn nhau, Trương Huyền đột nhiên phát hiện cặp mắt kia trong vắt, tràn ngập ánh sáng kiêu ngạo, giống như ‘hắn’ năm đó, một mình đến bắc hải lập khế ước với mình, trong đôi mắt cũng lóe ra khí thế cao ngạo, toàn thân lộ ra sự kiêu hãnh kiên cường mạnh mẽ thuộc về thiên nhân, hoàn mỹ, là sự cường giả bá đạo không thể lay động, cho dù cao ngạo như cậu cũng bị khuất phục.

Vì thế, lập ra lời hứa kia, giúp ‘hắn’ chém giết ác thú, không ngờ sau đó lại bị đối xử vô tình như vậy. . . . . .

Còn có thể tin ‘hắn’ một lần nữa không?

Trương Huyền ở trong lòng cho chính mình một đáp án phủ định, khóe miệng hiện lên nụ cười tự giễu, tiến đến bên tai Niếp Hành Phong, dùng

https://thuviensach.vn

giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng thì thầm: “Thật xin lỗi, tín nhiệm, ta chỉ có thể cho một lần!”

Giọng nói nhàn nhạt tùy ý nhưng lại vô cùng dứt khoát, Niếp Hành Phong tim nhói lên, cảm giác sát khí truyền đến từ lưỡi dao sắc bén để ở trên ngực, anh nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Như cậu mong muốn!” Anh từ bỏ, nếu đây là kết quả Trương Huyền mong muốn thì anh chấp nhận, có lẽ thần sát phạt sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy, chính là cho tới bây giờ anh cũng không phải là thần, anh chính là Niếp Hành Phong.

Đau đớn truyền đến nhưng không phải từ ngực, mà là bên môi, ngửi được mùi hương trong lành thoang thoảng, Niếp Hành Phong sửng sốt, mở to mắt, liền nhìn thấy Trương Huyền đang cúi đầu cắn lên môi anh, rồi sử dụng đầu lưỡi khẽ liếm lên tơ máu chảy xuống nơi khóe môi, liếm nhẹ một chút, mềm mại và đầy mê hoặc.

Cảm thấy được Niếp Hành Phong đang nhìn chăm chú, Trương Huyền nâng mi mắt lên, trong mắt hai sắc màu xanh và vàng như đang đan xen vào nhau, sóng sánh giống như giọt nước, nháy mắt như tràn vào trong đáy lòng anh, trên mặt ý cười thản nhiên, đầy yêu mị, không phải là con người quen thuộc kia nhưng lại mang theo sự khêu khích trí mạng giống hệt như vậy.

“Máu của ngươi hương vị rất ngon.” Giọng nói thanh nhã thuộc về Trương Huyền vang lên, nhẹ nhàng kích thích trái tim của anh.

“Cậu đã từng khen như vậy.” Niếp Hành Phong nhẹ giọng nói.

Đã nhiều lần phóng túng dây dưa, anh đương nhiên rất hiểu biết ẩn ý biểu lộ trong ánh mắt của Trương Huyền, không đơn giản chỉ là sát khí, còn có dục vọng muốn chinh phục và cắn nuốt, áp bách anh, buộc anh khuất phục, mà anh không thể nào phản kháng. Thần lực bị cường thế bá lệ của

https://thuviensach.vn

Trương Huyền che lấp, nơi này là lãnh địa của cậu, ở trên biển cả, không ai có thể chống lại cậu.

Đôi môi lại bị cắn mạnh, một loại đau đớn từ trên môi thấm vào đáy lòng, Trương Huyền liếm hôn môi anh, tiện đà đem lưỡi thăm dò vào trong miệng, ngang ngược cuốn lấy, mùi thơm thoang thoảng quen thuộc, là mùi hương anh thích, thoáng do dự một chút rồi anh thuận theo sự dây dưa của đối phương, sợi tóc bị vò nhẹ, dần dần, nụ hôn trở nên nhu hòa, không hề mạnh bạo như lúc đầu, mà đầy vẻ âu yếm giống như khi 'nhiệt tình' của bọn họ, Niếp Hành Phong thở gấp, trong lúc hoảng hốt bên tai nghe một vang nhỏ, là âm thanh tê nhận rơi xuống đất.

Quần áo bị kéo lên, bàn tay nóng bỏng của Trương Huyền tiến vào, xoa nhẹ trên da thịt anh, nụ hôn nồng nhiệt từ môi chuyển xuống cổ, khẽ cắn lên hầu kết, tay di chuyển trên ngực, anh hơi ngẩng đầu lên, theo từng nụ hôn của đối phương mà phát ra tiếng thở dốc.

Cảm quan dễ dàng bị khiêu khích, Niếp Hành Phong đáp lại sự nhiệt tình của Trương Huyền, ôm lấy cậu, ngón tay mạnh mẽ phủ lên người cậu, để xác nhận cảm giác chân thật này đang thực sự tồn tại, hơi thở quen thuộc làm anh say mê đắm chìm trong đó, anh đã quên giờ phút này mình đang còn ở trong lục hợp kết giới, bên ngoài có vô số âm hồn như hổ rình mồi, chỉ đợi giờ tý vừa đến, liền theo Đế Si vọt vào cắn nuốt anh.

Có lẽ anh không quên, chỉ là không muốn nhớ đến, ở một khắc cuối cùng của sinh mệnh, anh hy vọng có thể cùng Trương Huyền vượt qua.

Hai người ôm nhau té trên mặt đất, dây dưa cùng một chỗ, rất nhanh, trong lúc ôm hôn quần áo bị cởi ra, bọn họ quấn lấy nhau, hai chân của Niếp Hành Phong bị thô bạo tách ra, Trương Huyền không có làm bất cứ sự chuẩn bị gì mà là trực tiếp đem phân thân đâm vào trong cơ thể anh, phân thân hoàn toàn xâm nhập vào sâu trong thân thể, lực mạnh đến nỗi làm anh không tự chủ được cong người lại, phát ra tiếng thở dài nặng nề.

https://thuviensach.vn

May mắn mình bây giờ đang là linh thể, Niếp Hành Phong tự giễu nghĩ, nếu là thân thể bình thường chỉ sợ sẽ bị chết ở trên giường, tiểu thần côn thật đúng là một chút thương tiếc cũng không có, từ trước đến giờ mình chưa bao giờ đối xử thô bạo như vậy đối với cậu ấy.

Không để cho Niếp Hành Phong kịp thích ứng, sau khi tiến vào trong cơ thể anh Trương Huyền hung hăng di chuyển, bị đặt ở dưới thân, Niếp Hành Phong hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên mặt cậu hiện lên nụ cười, trong mắt lóe ra sự hưng phấn, ánh sáng như ẩn hiện trong đôi mắt xanh, long lanh vô cùng xinh đẹp, mê hoặc tâm hồn anh.

“Có ai nói với cậu là kỹ thuật cậu rất kém cỏi không?” Thật sự không muốn đả kích Trương Huyền, nhưng thực sự có chút không chịu nổi kiểu đối đãi quá sức mãnh liệt thế này, thở hổn hển, Niếp Hành Phong hỏi.

“Không có, bởi vì ngươi là người duy nhất của ta!”

Nguyên nhân chính là vì thế, mới không thể tha thứ phải không?

Lời đáp lại nhẹ nhàng bâng quơ nhưng cũng là tình cảm chân thật, Niếp Hành Phong khép mắt lại, che đi giọt nước mắt trên mi mắt.

Mối quan hệ nhiệt liệt phức tạp giữa hai người, là tình yêu, cũng là đối địch, là loại tình cảm khiến người khác tuyệt vọng, là huyết chiến lấy sinh mệnh bù đắp sai lầm, anh biết sự đụng chạm gắn bó chặt chẽ như thế này có lẽ là lần cuối cùng.

Trương Huyền sau khi ra vào mấy lần thì rút ra, lật người Niếp Hành Phong lại, làm cho anh quỳ rạp trên đất, lại từ phía sau đâm mạnh vào, phần thân trên bị Trương Huyền dùng cánh tay gắt gao khống chế, Niếp Hành Phong không thể động đậy, chỉ cảm thấy như có luồng nhiệt khí theo sự luật động của Trương Huyền chạy vào trong cơ thể mình, khí thế sôi sục sắc bén, bức bách thần trí anh, toàn thân như dòng nước xiết mãnh liệt, trái

https://thuviensach.vn

tim đập thình thịch, tựa hồ đã không thể chịu đựng nổi có thể sẽ nứt vỡ ra bất cứ lúc nào.

“Ngươi có biết tại sao mỗi lần ta đều để cho ngươi bắn ở trong cơ thể ta không? Đó là bởi vì ta có thể xuyên qua phương thức này để lấy thần lực của ngươi, lúc ban đầu là hành vi theo tiềm thức, sau lại càng ngày càng thích, số lần cũng càng ngày càng nhiều, cho nên sau mỗi lần quan hệ ngươi mới có thể mệt mỏi như vậy.” Ghé vào bên tai Niếp Hành Phong, Trương Huyền thấp giọng nói nhỏ.

Thân mình Niếp Hành Phong chấn động, nhưng không có nói chuyện, ánh mắt xẹt qua phía trước, tê nhận lẳng lặng nằm trên mặt đất, vươn tay là có thể cầm lấy.

“Sao? Muốn giết ta? Vậy động thủ đi, thần sát phạt, giống như trước đây, cầm tê nhận, không chút do dự đâm vào trong ngực ta!”

Theo động tác nhỏ của Niếp Hành Phong mà đoán ra được ý đồ anh, Trương Huyền mỉm cười nói, giọng điệu châm biếm, rồi lại mềm nhẹ du dương như là đang quyến rũ.

“Cậu biết tôi sẽ không làm như vậy, vĩnh viễn sẽ không!” Chịu đựng sự va chạm dữ dội của Trương Huyền ở trong cơ thể mình, Niếp Hành Phong nhẹ giọng nói.

Đưa lưng về phía Trương Huyền nên không thể nhìn thấy vẻ mặt của cậu, chỉ cảm thấy cơ thể cậu hơi run lên, rồi sau đó tay lại càng ôm chặt lấy mình, chặt đến nỗi anh gần như có thể rõ ràng cảm nhận được trái tim đối phương nhảy lên, trầm ổn mà nóng bỏng. Trương Huyền thắt lưng càng cử động thêm kịch liệt, đồng thời tay vươn ra, cầm lấy tê nhận, hơi hơi do dự một chút, rồi nắm chặt trong tay.

Niếp Hành Phong nhìn thấy nhưng lại không né tránh. Năm đó tê nhận không có giết chết Đế Si, nhưng không phải là không giết chết được mình,

https://thuviensach.vn

cùng Trương Huyền kề sát như vậy nhưng rồi lại cảm giác rất xa cách, tình cảm nhiệt tình rốt cục đạt tới đỉnh điểm, phóng xuất ra tất cả tình cảm — lưu luyến, không cam lòng, còn có nỗi tuyệt vọng không có cách nào trở lại như xưa.

Niếp Hành Phong thở dốc, thần trí trong nháy mắt trở nên trống rỗng sau mới dần dần khôi phục, đột nhiên cảm thấy sau lưng nhiệt lưu bí dũng, mang theo mùi tanh của máu cùng hơi thở tử vong.

Trái tim vì hoảng sợ mà nảy mạnh lên, anh vội vàng quay đầu, lại bị Trương Huyền gắt gao ôm lấy từ phía sau, phân thân vẫn còn ở lại trong cơ thể anh, gắn bó chặt chẽ với anh.

“Chết tiệt, cậu làm cái gì! ?” Không thể quay đầu lại, chỉ cảm thấy sau lưng chất lỏng nóng như lửa không ngừng chảy xuống, tràn đầy vào trong người mình, Niếp Hành Phong kinh hoảng hỏi.

Trương Huyền không đáp lời, chỉ ôm chặt anh, chặt đến mức không thể cử động, sắc vàng trong mắt cậu đã biến mất, trở về màu xanh thẳm như cũ.

“Tại sao lại làm như vậy? Tại sao! ?”

“Ai bảo anh là chủ tịch của tôi chứ.” Khóe môi hôn lên vành tai Niếp Hành Phong, mang theo hàn ý lạnh như băng, thanh âm lại thoải mái khác thường, giọng điệu khẽ cười như là lúc bình thường Trương Huyền hay nói đùa.

Đột nhiên không hiểu sao không thể khống chế được sự hoảng hốt, Niếp Hành Phong nghĩ muốn quay đầu, lại bị Trương Huyền giơ tay che kín hai mắt, nhẹ giọng nói: “Đừng quay đầu lại.”

Luồng nhiệt lưu theo sự giao hợp giữa hai người không ngừng cuồn cuộn truyền vào trong cơ thể Niếp Hành Phong, mang theo máu đào, anh đột

https://thuviensach.vn

nhiên hiểu được dụng ý Trương Huyền, cậu đang đem thần lực của cậu truyền cho anh, dùng bằng loại phương thức cực đoan như thế này.

” Tại sao lại ngốc như vậy? Chúng ta liên thủ là có thể chế ngự dạ ma, không cần. . . . . .”

“Có thể chế ngự, nhưng không cách nào tiêu diệt, phải thực sự giết chết hắn, chỉ có dùng tê nhận đã dính máu của hải thần, phải đâm vào giữa ngực hắn trước khi máu chưa kịp khô!” Ghé sát tựa vào trên cổ Niếp Hành Phong, Trương Huyền mỉm cười nói: “Giờ tý đông chí, âm lực của Đế Si sẽ đạt tới đỉnh điểm, cũng là thời điểm thần lực của anh yếu nhất, không có thần lực của tôi thêm phụ vào, anh tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, chúng ta muốn nghịch thiên thì tự nhiên phải trả bằng cái giá tương ứng, anh nói đúng không?”

Đôi mắt ẩm ướt, hình như có giọt nước mắt chảy ra, Niếp Hành Phong lẩm bẩm nói: “Tôi thà rằng chết ở trên tay cậu, cũng không muốn cậu xảy ra chuyện gì, cậu rõ ràng có thể giết tôi, rõ ràng có thể. . . . . .”

“Có lẽ, trong lòng tôi, thiên thần luôn luôn là người chiến thắng, ngạo khí của anh không nên thất bại dưới tay của Dạ ma.” Hôn lên những sợi tóc mai bên thái dương của Niếp Hành Phong, Trương Huyền nhẹ giọng nói.

Suy nghĩ tựa hồ trở lại thời điểm hỗn độn thiên địa sơ khai, thần sát phạt khống chế thần lực tối cao làm cậu phải khuất phục. Khi mới thức tỉnh, cậu thực sự từng một lần nghĩ muốn dồn Niếp Hành Phong vào chỗ chết, nhưng đến khi thực sự đối địch với anh, cậu lại đột nhiên phát hiện sự thù hận đó đối với mình mà nói đã không còn quan trọng. Thù hận có sâu đến đâu cũng không thắng nổi tình cảm của cậu dành cho anh, Đế Si đã mưu tính tất cả mọi thứ nhưng lại không tính đến tình cảm của cậu, lăn lộn ở thế gian đã lâu nên cậu đã không còn là hải thần tùy tiện năm đó nữa.

https://thuviensach.vn

“Cũng có lẽ, tôi lại thích anh, tín nhiệm, tôi chỉ có thể cho một lần; nhưng là yêu, tôi có thể cho anh rất nhiều lần!”

“Trương Huyền!”

Liều mạng muốn tránh thoát khỏi sự khống chế của Trương Huyền, lại bị cậu giữ chặt, nghiêng đầu hôn lên nước mắt trên gương mặt anh, nhẹ giọng nói: “Không được khóc! Nước mắt đại biểu cho sự tôn nghiêm và thiên uy của thần, không thể dễ dàng sử dụng!”

Thần lực chảy ra dần theo máu, Trương Huyền cảm thấy sức sống của mình đang chậm rãi khô cạn, ngực bị đâm thủng, mang theo cảm giác trống rỗng mất mác, cậu biết chính mình không thể chống đỡ được bao lâu nữa, rút tê nhận ra, đem nó đưa đến trong tay Niếp Hành Phong, làm cho anh cầm chặt, thở dốc cười nói: “Đau quá, còn đau hơn so với một đao anh đâm lần trước, chủ tịch, làm trợ lý của anh thật đúng là không dễ dàng.”

Dán sát chặt chẽ, Niếp Hành Phong có thể rõ ràng cảm giác thân thể người phía sau dần dần suy yếu, Trương Huyền thở gấp dựa vào anh rồi trượt xuống, anh không quay đầu lại, chỉ mơ hồ nhìn thấy sợi tóc đen tuyền rũ xuống trên người anh đang nhạt dần đi, cuối cùng biến thành màu trắng bệch gần như là trong suốt, bàn tay của cậu trở nên lạnh băng một cách khác thường, làm cho anh sợ hãi.

“Để cho tôi xem cậu thế nào, được không?” Anh khẩn cầu nói.

“Đừng nhìn, tôi không muốn để anh nhìn thấy bộ dáng biến dạng của tôi, hãy nhớ kỹ bộ dáng đẹp nhất của tôi, trong vòng bảy giây.”

“Bảy giây?”

“Đúng vậy, theo truyền thuyết trí nhớ của ‘ngư’ chỉ có bảy giây, sau bảy giây, nó sẽ quên những gì đã trải qua trước đó, cho nên thế giới của nó vĩnh

https://thuviensach.vn

viễn không có đau khổ bi thương, sau mỗi một lần bảy giây nó lại sẽ có một bắt đầu mới, chủ tịch, sẽ quên tôi. . . . . .”

“Không, vĩnh viễn sẽ không!”

“Nếu là tôi thì tôi sẽ quên anh, bởi vì tôi không muốn chịu dày vò của việc đau khổ chờ đợi!”

Cậu đâm tê nhận nên bị thương nặng, lại đem thần lực truyền cho Niếp Hành Phong, có lẽ, người lần này không có đường về chính là cậu, trở về trạng thái nguyên anh vĩnh viễn chìm sâu xuống đáy biển. Chờ đợi không hề có hy vọng đối với Niếp Hành Phong mà nói sẽ là một loại cực hình không thể nào tả nổi, tưởng niệm giống như là con dao,từng chút từng chút khắc vào trong lòng, làm cho tinh thần ngày càng suy kiệt, cậu không muốn, cũng không nỡ để Niếp Hành Phong trải qua nỗi đau khổ như vậy.

“Không thể!”

“Có thể, anh có thể làm được, bởi vì anh là thần sát phạt! Dùng tê nhận trong tay anh, lấy lại thần lực của chính mình!” Trương Huyền gắt gao ôm Niếp Hành Phong, tay phải đặt tại ngực anh, ấn ký chữ S trên cổ tay phát ra ánh sáng rực rỡ, chậm rãi tràn đầy nhập vào trong người Niếp Hành Phong.

Rất nhanh, khí huyết biến mất dần theo ánh sáng, Trương Huyền phát ra một tiếng kêu đầy thống khổ, phía sau rồng bạc nhảy vọt lên, gầm rú cuồng loạn bay lượn ở trong không gian, lục hợp kết giới do Niếp Hành Phong thiết lập bị lệ phong của rồng bạc kích động, bắt đầu lay động muốn sụp đổ, vảy bạc phát sáng, lộ ra vẻ ngang ngược bá lệ thuộc về hải thần, không gian của kết giới bị ngân quang kịch liệt chấn động, rốt cục nổ một tiếng vang trời rồi sụp đổ.

Hai con rồng bạc bay thẳng lên trời, tiếng kêu gào đánh sâu vào mặt biển, phát ra tiếng vọng chấn động lòng người, tiện đà lệ phong thổi quét tới, mặt biển quay cuồng, sóng nổi cuồn cuộn, sau một tiếng rống to vang

https://thuviensach.vn

trời, hai con rồng rốt cục lao xuống biển. Tuân thủ hứa hẹn với Trương Huyền, Niếp Hành Phong không có quay đầu lại, chỉ nhìn đến trên mặt biển u ám sóng biển dập dờn bồng bềnh, áng sáng bạc tùy sự chìm nổi của nước mà lóe lên, sau mấy tiếng ầm ầm chấn động, chậm rãi im lặng chìm hẳn xuống đáy biển.

Quần áo đã mặc vào trên người, là bộ quần áo tố y màu trắng bạc anh đã mặc khi mới gặp Huyền Minh; gió nổi lên bốn phía, là gió tây bắc mà mỗi khi khó chịu Huyền Minh lại làm nổi lên, thê lương, rồi lại vô cùng thân mật. Niếp Hành Phong đứng thẳng đón gió, tay áo theo gió tung bay, nhẹ giọng tự hỏi: “Cậu nhớ tôi hơn vạn năm, tại sao lại muốn tôi quên cậu?” Lục hợp kết giới đã tan, đêm khuya giờ tý, bóng tối xâm chiếm thiên địa tứ phương, dồn dập như sóng, đập vào mắt là âm khí cường thịnh của Dạ ma, yêu ma quỷ quái lượn lờ ở trên bầu trời, thê lương kêu gào, lại kiêng kị sát khí ngoan lệ trên người thiên nhân nên không dám tới gần.

Đế Si đã đuổi tới, lơ lững ở trên không đứng xa xa nhìn Niếp Hành Phong, khi nhìn thấy khí tức cường đại trên người anh liên tục tăng lên, ở giữa trời biển ngạo khí tỏa ra, vẻ mặt không khỏi đột nhiên biến sắc. Giờ tý đã đến, thần lực của Niếp Hành Phong hẳn là phải giảm đi, nhưng là giờ phút này nhìn anh tựa hồ càng mạnh hơn so với lúc nãy, đứng ngay trên biển, thiên uy lẫm liệt, thần khí Hổ Củ bay lượn ở phía sau, phát ra một tiếng gào thét, ánh sáng bắn ra bốn phía, chiếu sáng lên lục hợp thiên địa, khí phách sát phạt, quỷ thần nan phạm.

Hắn thất thanh kêu lên: “Giờ tý cực âm, sao công lực của ngươi còn mạnh như vậy? Trương Huyền đâu? Không thể có chuyện hắn không giết chết được ngươi. . . . . .”

Niếp Hành Phong nâng mi mắt lên, cặp mắt đen láy trong trẻo lạnh nhạt, lạnh lùng hỏi: “Trương Huyền là ai?”

https://thuviensach.vn

Đế Si ngẩn ra, đã thấy Niếp Hành Phong bấm tay điều khiển thần khí, quát: “Ngươi vì tư dục của bản thân, lạm sát thiên địa sinh linh, mưu toan điên đảo âm dương Càn Khôn, tội không thể tha, nay ta nhận thần uy của Ngũ Đế, ra tay trừ diệt ngươi!”

Ngón tay giơ lên vẽ bùa chú, ánh sáng từ đầu ngón tay tản ra, trong khoảnh khắc liền làm thành lục hợp kết giới, kim võng (lưới vàng) theo hổ thần vọt tới, bao vây lấy Đế Si, thiên hỏa đốt cháy, pháp khí mặc kính trong tay hắn nháy mắt bị đốt thành tro tẫn, Đế Si cuống quít chỉ đạo yêu quái bốn phương, lấy âm lực cùng bóng tối vô tận chống đỡ, không ngờ hải triều nổi lên, hàng vạn hàng nghìn ngọn sóng theo pháp chú của Niếp Hành Phong cuồn cuộn dâng cao, cuốn lấy đống âm hồn đánh cho hình thần câu diệt, hổ thần rít gào xông lên, khí thế oai phong lẫm liệt, khống chế cơ thể Đế Si làm hắn không thể nào trốn thoát, trong lúc kinh hoảng Đế Si ngẩng đầu, liền thấy chung quanh ánh sáng tỏa khắp bốn phía, tê nhận đã bức đến gần, mang theo khí thế tử vong, là thần lực tuyệt đối không thể chống đỡ của thần sát phạt, hung hăng đâm thẳng vào trong ngực hắn.

“Xuống địa ngục đi thôi!”

Tê nhận lóe lên ánh sáng rực rỡ, âm khí hắc ám thuộc về Dạ ma nháy mắt tiêu tán, Đế Si phát ra tiếng gào thét thảm thiết chói tai, thân ảnh đen tối không ngừng giãy dụa muốn thoát ra khỏi tê nhận, lại không thể giãy thoát khỏi sự chế ngự của ánh sáng, dần dần bị đốt cháy, rốt cục, sau một tiếng thét thì hoàn toàn biến mất ở trong ánh lửa.

Đêm, yên tĩnh trở lại, hải triều thối lui, đổi thành tiếng sóng êm ả vững vàng, hổ thần bay lượn gào rống một hồi trên không trung, hóa thành luồng sáng quay về trong cơ thể Niếp Hành Phong. Không có sự khống chế của Dạ ma, lớp màn che của bóng tối tản ra, trời cao đầy sao lấp lánh, mặt biển sóng nổi dập dờn, phần đông âm hồn chịu không nổi dương khí của trời đất, đều hốt hoảng chạy trốn.

https://thuviensach.vn

“Chạy trở về địa giới của các ngươi đi, nơi này không phải là nơi các ngươi nên tới!” Niếp Hành Phong hờ hững nhìn xem bọn chúng, lạnh giọng quát.

Ánh sáng ẩn hiện, bao phủ lục hợp bát phương, là thần uy thuộc về thần sát phạt, bị anh khiển trách, nhóm âm hồn cuống quít chạy đi, trong khoảnh khắc liền biến mất sạch sẽ.

Âm khí đã tan, gió dần yên tĩnh, Niếp Hành Phong đứng yên giữa biển trời, sau một lúc lâu, chậm rãi nâng tay lên, máu nguyên bản dính ở trên tê nhận đã bị nó hút sạch, âm hàn bao quanh mang theo khí tức mà anh rất quen thuộc.

Lệ khí trong mắt Niếp Hành Phong tản ra, thần trí trống rỗng, từ trên không rơi xuống, tê nhận tuột khỏi tay, theo anh chìm vào trong biển.

https://thuviensach.vn

THIÊN SƯ CHẤP VỊ

Phàn Lạc

www.dtv-ebook.com

Quyển 7

Chương 10

Trên hành lang yên tĩnh ngoài phòng bệnh, một người thanh niên trẻ tuổi tựa vào trước cửa sổ nhìn phong cảnh vào đông xa xa bên ngoài, năm nay mùa đông khá ấm áp, mặc dù đã đến tháng chín, thời tiết lại không quá lạnh, trên đầu gối cậu có phủ một tấm thảm lông, là Tiểu Ly cương quyết đắp cho cậu, nói là sợ cậu bị lạnh .

Cửa phòng bệnh phía trước bật mở, Niếp Dực cùng Phùng Tình Tình từ bên trong đi ra, ông lão sắc mặt không tốt nhưng vẫn mang theo phong thái trầm ổn cương nghị như bình thường, nhìn thấy ông, Niếp Duệ Đình vội đẩy mạnh xe lăn, tiến ra đón.

“Ông nội, đừng lo lắng như vậy, ông xem, ngay cả cháu bị xe đâm thành như vậy mà cũng không sao, anh hai cát nhân thiên tướng, lại càng không có việc gì đâu.” Cậu cười an ủi.

“Ta không lo lắng, ta tin tưởng hai đứa đều rất kiên cường, mặc kệ xảy ra chuyện gì, nhất định đều có thể đứng thẳng chống chọi, trên đời này không có đứa trẻ nào là không đứng lên được!” Trên khuôn mặt lạnh lùng của Niếp Dực hiện lên nụ cười hiền lành, hỏi: “Hôm nay có đỡ hơn không? Đừng suốt ngày ru rú ở trong phòng bệnh, đi ra ngoài nhiều một chút, thầy thuốc còn nói qua vài ngày nữa sẽ giúp cháu tiến hành trị liệu khôi phục chức năng.”

“Ôi không cần đâu, cháu mỗi ngày đã đi quá nhiều rồi!”

https://thuviensach.vn

Nghe xong câu trả lời trẻ con của Niếp Duệ Đình, Niếp Dực nở nụ cười, với ông mà nói, hai đứa cháu là toàn bộ thế giới, chỉ cần bọn họ bình an, thì đã là may mắn lớn nhất mà số phận ban cho ông rồi.

Từ khi Niếp Hành Phong bị đâm xe lâm vào hôn mê đến bây giờ đã hơn nửa tháng, bác sĩ chẩn đoán bệnh là đã chết não, tính mạng chỉ trông cậy vào nhịp đập mỏng manh của trái tim để kéo dài, không còn có khả năng thức tỉnh, thậm chí ám chỉ Niếp Dực sử dụng ‘cái chết nhân đạo’ nhưng đều bị ông từ chối .

Lúc trước khi Duệ Đình xảy ra tai nạn bị trọng thương, bác sĩ cũng nói không có phương pháp cứu chữa, nhưng không phải bây giờ nó đã tỉnh lại rồi sao? Xương sống bị gãy cũng bắt đầu liền lại, hiện tại nếu có người đỡ là có thể chậm rãi đi lại, ngay cả các chuyên gia giới y học đều nói là kỳ tích, như vậy thì tại sao ông phải buông tha việc điều trị cho Hành Phong chứ?

Tuy rằng Lâm Thuần Khánh nói với ông rằng tình huống của Hành Phong khác với Duệ Đình, bảo ông đừng ôm quá lớn hy vọng, có điều với ông mà nói là đều giống nhau, nếu kỳ tích có thể phát sinh một lần, liền nhất định sẽ có lần thứ hai, ông từ trước đến giờ không bao giờ chịu thua bất cứ việc gì, ông tin rằng Hành Phong cũng như vậy, mặc kệ khó khăn cực khổ như thế nào nó đều nhất định có thể vượt qua được.

“Ông nội, bên ngoài thời tiết không tồi, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi?” Sợ ông lo lắng, Phùng Tình Tình đề nghị.

Niếp Dực gật đầu đồng ý , khi rời đi Phùng Tình Tình nháy mắt với Niếp Duệ Đình, ý nói đừng lo lắng, cô sẽ chăm sóc ông nội cẩn thận.

Hành lang dài lại trở thành khoảng không yên tĩnh, Niếp Duệ Đình xoay đầu chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, trên mặt kính thủy tinh ẩn ẩn chiếu ra

https://thuviensach.vn

bóng dáng mờ ảo đứng ở bên cạnh, tóc trắng áo đen, vẻ mặt hờ hững, là bối hậu linh Nhan Khai.

Nụ cười trên mặt Niếp Duệ Đình biến mất, nhẹ giọng thở dài, “Kỳ thật ta không kiên cường được như y ông nội nói, nếu không có ngươi, ta căn bản không thể chống đỡ được đến bây giờ, nếu thật sự bị bại liệt cả đời phải ngồi xe lăn thì ta thà rằng lựa chọn chết đi.”

Trong khoảng không, Nhan Khai nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, ngay cả đáp lại cho có lệ cũng không làm.

“Bối hậu linh chết tiệt, ngươi rốt cuộc có nghe ta nói chuyện hay không đấy! ? Ta nói nửa ngày, ngươi phản ứng một chút được không? Coi ta là người trong suốt sao hả?” Không thấy đáp lại, Niếp Duệ Đình nổi khùng, vẻ mặt u buồn lập tức biến mất sạch, âm lượng đề cao, hướng về phía không gian không có bóng người rống to.

‘Giương nanh múa vuốt’ như thế này mới giống Niếp Duệ Đình, Nhan Khai cười cười, đáng tiếc thân hình hắn rất mơ hồ, người đang bận nổi nóng không thấy được nụ cười chợt lóe đó.

Ngồi thật sự rất buồn chán, Niếp Duệ Đình chống lên ghế để đứng lên, dựa vào tường miễn cưỡng đi rồi vài bước về phía trước, bước chân lảo đảo yếu ớt như là trẻ con đang tập đi, cậu có chút chán nản, quay đầu làm ra vẻ mặt đáng thương hỏi Nhan Khai, “Đến tột cùng ta phải mất bao lâu mới có thể đi lại bình thường giống như trước đây?”

Lần này Nhan Khai đáp lại: “Lâu thì nửa năm, chậm thì một hai tháng.”

“Nửa năm! Có nghĩa là trong nửa năm này mỗi đêm ta đều bị ngươi ‘thượng*’. . . . . .” Thấy Nhan Khai nhăn mày, Niếp Duệ Đình nhún nhún vai, “. . . . . Thượng thân! Âm lực của ngươi có phải là không đủ dùng hay không hả? Bám thân cũng bám lâu đến hơn nửa năm? Hay là ngươi muốn nhân cơ hội hút dương khí của ta, rồi tá thi hoàn hồn, chiếm lấy cơ thể ta?”

https://thuviensach.vn

~~~~~

Thượng ở đâu là nghĩa đen tức là bám vào thân (nhập vào người) chứ không phải theo nghĩa abc ^^

~~~~

Nhan Khai nhíu nhíu mày, bàn tay khuất dưới ống tay áo không nhịn được nắm chặt thành quyền. Nói thực ra, mỗi ngày đối mặt với cái tên ngu ngốc này mà phải nhịn xuống sự xúc động muốn đánh người quả thực không phải là việc dễ dàng.

Niếp Duệ Đình xương sống bị gãy, thuốc và kim châm không còn có tác dụng, cũng là cậu ta may mắn, hồn phách bị chính mình hấp thu mấy ngày, sau khi hoàn hồn trong cơ thể vẫn giữ một phần âm khí của mình, nên mình có thể bám vào trên người cậu ta, hòa hợp thành một thể, lấy linh lực của hắn để nối lại xương cốt đã bị gãy. Bởi vì hai người âm tràng giống nhau, giúp Niếp Duệ Đình chữa thương cũng là chữa thương cho bản thân, không tính là nghịch thiên, nếu không, cho dù là thần tiên cũng không dám nghịch thiên giúp cậu ta sửa mệnh. Sở dĩ buổi tối mới bám thân, là bởi vì đêm khuya âm khí rất mạnh, linh lực của mình mới phát huy đến mức độ lớn nhất, mình mỗi đêm vất vả còn chưa nói cái gì, mà cậu ta còn dám ở đây làm ầm ĩ như vậy sao.

Hắn chỉ đáp ứng với chủ tử là cứu người, cũng không hứa là sé giúp Niếp Duệ Đình khôi phục hoàn toàn cơ thể, đây hoàn toàn là tự nguyện lao động, nếu không phải nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng bất lực của Niếp Duệ Đình sau khi tỉnh lại, làm cho hắn cảm thấy không đành lòng, thì hắn đã không nhiều chuyện tiêu hao linh lực đi giúp cậu ta chữa thương như vậy.

Thấy Niếp Duệ Đình đứng ở chỗ này nói năng dõng dạc hùng hồn đầy lý lẽ, Nhan Khai lạnh lùng nói: “Nếu ngươi cảm thấy được mình chịu thiệt thòi, có thể từ chối, xe lăn và bám thân, ngươi chọn đi!”

https://thuviensach.vn

Niếp Duệ Đình lập tức câm miệng, cả đời ngồi xe lăn với bị bám thân nửa năm, ngu ngốc đều biết là nên chọn cái nào, nhìn trộm xem Nhan Khai, hắn tựa hồ không được vui cho lắm, mặt xanh trắng, trên trán vết sẹo hết sức thâm sâu.

"Tức giận à? Ta nói đùa với ngươi thôi mà, mạng của ta là do ngươi cứu về, ta không tin ngươi còn có thể tin ai?"

Không đáp lại, là hiện tượng bình thường, cùng Nhan Khai ở chung lâu như vậy, Niếp Duệ Đình sớm thói quen tự quyết định, tay chống tường chậm rãi đi trở về, ngồi lên xe lăn, nói: "Nói thật ra thì ngươi giúp ta như vậy nhất định cũng tiêu hao không ít linh lực, sau này ta sẽ giúp ngươi đốt nhiều tiền giấy, xe to nhà lớn mỹ nữ tha hồ cho ngươi chọn lựa, ừm, còn có tây trang hàng hiệu, ngươi xem ngươi suốt ngày chỉ mặc một bộ quần áo như vậy, kiếp trước nhất định là rất keo kiệt đúng không?"

Hắn vốn là do âm hồn tụ tập lại mà thành, làm gì có kiếp trước? Nhan Khai mặt tối sầm, không muốn đáp lại cái tên ngu ngốc này nữa.

"Đúng rồi, ngươi làm bối hậu linh mãi cũng không hay đâu, khi nào thì mới đi luân hồi?"

Vốn không nghĩ trả lời, có điều vì lòng hiếu kỳ trỗi dậy, Nhan Khai hỏi: "Ngươi hỏi cái này làm gì?"

"Ta trước tiên phải chuẩn bị một chút cho đám quỷ sứ, mua chuộc để bọn họ đừng mang ngươi đi. . . . . ."

Nhan Khai quét mắt liếc Niếp Duệ Đình một cái, đang nghĩ người này ít ra còn có chút lương tâm, ai ngờ cậu ta lại nói tiếp: "Cho dù muốn dẫn ngươi đi, cũng phải chờ nửa năm sau ta khỏi hẳn đã, nếu không chẳng phải là cả đời ta phải ngồi xe lăn à?"

https://thuviensach.vn

Nói đến nói đi vẫn là vì chính mình, Nhan Khai cười lạnh nói: “Yên tâm, trên đời này quỷ sứ dám bắt linh hồn của ta còn chưa có sinh ra đâu, ngươi đời này chắc chắn sẽ có ta làm bối hậu linh đi theo sau, vừa lòng chưa? !”

“Không cần!”

Bị quỷ triền nửa năm còn chưa đủ, bây giờ còn muốn cả đời đi theo cậu, vậy vận khí của cậu chẳng phải là mất hết sao? Nghĩ đến cả đêm bị quỷ quấn thân, Niếp Duệ Đình run lên, lập tức bác bỏ.

Nhan Khai tiếp tục cười lạnh: “Thật xin lỗi, ngươi không có quyền lợi cự tuyệt đâu!”

Nhìn thấy mặt Niếp Duệ Đình trở nên trắng xanh, hắn cuối cùng cũng nhả ra được sự bực bội trong lòng, thật hy vọng chủ nhân sớm hoàn hồn, giải trừ phong ấn cho mình, nếu không cả ngày buồn bực khó chịu thế này không sớm thì muộn hắn cũng bị biến chất trở nên độc ác. Phản đối bị phớt lờ, Niếp Duệ Đình đành từ bỏ việc tranh luận, dù sao chỉ nửa năm nữa thôi là xong, cậu cũng không sốt ruột, im lặng trong chốc lát, lại hỏi: “Nhan Khai, ngươi nói đại ca của ta có tỉnh lại hay không?”

“Có.” Thấy vẻ mặt Niếp Duệ Đình ảm đạm, có chút không đành lòng, Nhan Khai trả lời một câu đầy khẳng định.

Nhân gian không bị hắc ám xâm chiếm, liền chứng minh cuộc chiến đêm đó chủ nhân đã chiến thắng, nếu người đã thắng thì tự nhiên sẽ trở về, vấn đề là thời gian sớm hay muộn mà thôi. Còn Trương Huyền, nếu nghe theo những gì Tiểu Bạch và Xích Viêm nói là cậu ta đối địch với chủ nhân, như vậy, kết cục hắn là cũng giống như Đế Si, có lẽ, đây chính là nguyên nhân chủ nhân chậm chạp mãi không quay về.

Niếp Duệ Đình khó hiểu nhìn hắn, “Tại sao ngươi có thể khẳng định như vậy? Ngươi có phải rất quen thuộc với đại ca của ta hay không?”

https://thuviensach.vn

Đầu đuôi câu chuyện giữa bọn họ khá phức tạp, Nhan Khai lười giải thích, vì thế lựa chọn phương án im lặng, Niếp Duệ Đình cũng không nhiều lời thêm, cười cười nói: “Ta tin ngươi, ngươi nói đại ca của ta không có việc gì thì anh ấy nhất định là không sao.”

“Niếp ca ca, Niếp ca ca!”

Cửa phòng bệnh của Niếp Hành Phong bị đẩy ra, Hoắc Ly chạy vội ra ngoài, trong lòng còn ôm con mèo nhỏ kia, vừa chạy vừa kêu: “Niếp đại ca tỉnh lại, anh ấy… anh ấy, vừa rồi anh ấy mở to mắt . . . . . .”

“Cái gì?”

Chuyện xảy ra bất ngờ, Niếp Duệ Đình theo bản năng đứng lên, lại vì đứng không vững và nghiêng ngã ngã về phía trước, Nhan Khai kéo cậu lại, thấy Tiểu Bạch từ trong lòng ngực của Hoắc Ly lười biếng ngẩng đầu lên nói: “Đã tỉnh.”

Lời nói của Tiểu Bạch đáng tin hơn lời nói của Hoắc Ly, Nhan Khai biết là chủ nhân đã trở lại, quay sang nói với Niếp Duệ Đình: “Gọi điện thoại nói ông nội quay lại.”

“Yes, Sir!”

Hưng phấn quá độ, Niếp Duệ Đình theo bản năng phục tùng mệnh lệnh của Nhan Khai, lấy điện thoại di động ra gọi cho ông nội, mới vừa nói điện thoại xong, thì thấy cửa bị đẩy ra, Niếp Hành Phong bước ra ngoài.

“Niếp đại ca, anh vừa mới tỉnh, nên nghỉ ngơi, không thể lập tức xuống giường.”

Hoắc Ly chạy đến trước mặt Niếp Hành Phong quan tâm nhắc nhở, kỳ thật là lo lắng đám y bác sĩ trong bệnh viện bị sợ hãi. Người bệnh bị chẩn đoán là não đã chết đột nhiên tỉnh lại, còn rất khỏe mạnh đứng dậy đi lại,

https://thuviensach.vn

đây nhất định sẽ lại trở thành một sự kiện kỳ bí mới ở bệnh viện Thánh An trong năm nay.

Ai ngờ nghe nó nói xong, Niếp Hành Phong xem xét đánh giá nó, vẻ mặt mờ mịt hỏi: “Em nhỏ, em là ai?”

“Hả!” Vẻ mặt mọi người ở đây đồng thời tối sầm.

“Em là Hoắc Ly, Tiểu Ly đây! Niếp đại ca không nhớ em sao? Thế còn Tiểu Bạch thì sao?” Hoắc Ly sốt ruột vội giơ cao con mèo trong tay, bị động tác thô lỗ của nó làm đau, Tiểu Bạch meo một tiếng, tỏ vẻ phản đối.

Nó cũng mới hoàn hồn trở về, có thể ôn nhu một chút hay không hả? Đãi ngộ giữa người và mèo thực sự là quá chênh lệch mà?

Thấy Niếp Hành Phong mờ mịt lắc đầu, Hoắc Ly ngơ ngẩn, lắp bắp hỏi: “Vậy còn đại ca của em? Cha em? Chị Tình Tình nữa?”

“Anh hai, em nữa!” Niếp Duệ Đình cũng nóng nảy, bất chấp việc mình có thể đứng vững hay không, loạng choạng xông lên phía trước, chỉ vào chóp mũi mình, lớn tiếng hỏi Niếp Hành Phong: “Đứa em trai từ nhỏ thích gạt lấy tiền tiêu vặt của anh, ăn vụng đồ ăn vặt của anh, khi anh hẹn hò thì nhảy ra làm kỳ đà cản mũi, suốt ngày đùn đẩy toàn bộ công việc cho anh?”

“A, em không nói thì anh còn không biết em xấu tính như vậy đấy.” Niếp Hành Phong nở nụ cười, “Niếp Duệ Đình, Anh sao có thể quên em được chứ? Lần trước đánh mạt chược em thiếu tiền anh mà chưa có trả đấy.”

Anh hai còn nhớ rõ mình, Niếp Duệ Đình nhẹ nhàng thở ra, vui vẻ ra mặt liên tục gật đầu, “Trả! Nhất định sẽ trả!”

Niếp Dực cùng Phùng Tình Tình chạy tới, thấy Niếp Hành Phong không sao , Niếp Dực tiến lên nắm chặt tay anh, xúc động đến nói không nên lời,

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Ông nội, Tình Tình, hai người sao lại ở đây? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Mọi người trao đổi ánh mắt với nhau, dường như đều nghĩ ra cái gì đó, Hoắc Ly vội vàng hỏi: “Niếp đại ca anh có biết đại ca của em ra sao rồi không?”

“Đại ca em? Là ai?”

“Chính là. . . . . .”

Miệng của Tiểu hồ ly bị Niếp Duệ Đình che lại, nói: “Đây là đứa trẻ ông nội vừa mới nhận làm cháu nuôi, nó còn nhỏ, năng lực nói chuyện rất kém, anh hai đừng để ý.”

“Vậy sao?” Vẻ mặt của mọi người đều rất kỳ lạ, Niếp Hành Phong nghi hoặc hỏi: “Anh sao lại ở bệnh viện?”

“Cái này. . . . . .”

Niếp Duệ Đình do dự một chút, quay đầu nhìn ông nội, Niếp Dực tiếp lời nói dối: “Không có chuyện gì lớn, chỉ là cháu bị tai nạn xe, mê man vài ngày mà thôi.”

“Chỉ đơn giản như thế?” Bản năng cảm giác không đúng, Niếp Hành Phong truy vấn.

“Đúng vậy!” Mọi người đồng thanh trả lời anh.

******

“Tôi không biết có phải là thần kinh của mình quá nhạy cảm hay không, cứ luôn cảm thấy sau khi tỉnh lại từ vụ tai nạn xe thì mọi thứ xung quanh không còn giống như cũ nữa .” Trong căn phòng trên tầng cao nhất, Niếp Hành Phong tựa vào chiếc ghế tử đằng, nhẹ giọng nói.

https://thuviensach.vn

Căn phòng yên tĩnh thoáng mát, nhiệt độ vừa phải, không gian rộng rãi, chiếc quạt treo trên trần nhà chuyển động chầm chậm, trên cửa sổ và ở một góc phòng có treo mấy chậu cây dây leo màu xanh, vách tường là màu trắng thanh nhã, lại nghe thứ âm thanh nhẹ nhàng du dương, Niếp Hành Phong thấy có chút buồn ngủ.

Ngồi đối diện anh là một người đàn ông mang kính mắt gọng vuông, nụ cười trên môi ôn hòa làm cho người ta không tự chủ được mà thả lỏng cơ thể, người đàn ông tuổi cũng không quá lớn, nhưng Niếp Hành Phong nghe nói anh ta rất có danh tiếng trong giới tâm lý học, cho nên mới nghe theo sự an bài của em trai đến đây, lãnh phí thời gian vào cuộc nói chuyện vô vị thế này.

Nghe xong lời Niếp Hành Phong nói, Cố Tử Triêu mỉm cười, nói: “Anh hình như có vẻ hơi căng thẳng, thả lỏng một chút, cứ coi như là đang cùng bạn cũ nói chuyện đi.”

Anh đúng là có căng thẳng, nói thật ra, anh không thích đi bệnh viện, càng đừng nói đến việc đi gặp bác sĩ tâm lý, tâm lý của anh hoàn toàn bình thường, vẫn luôn bình thường.

“Muốn uống chút gì không? Cà phê hay là hồng trà, thư ký tôi pha cà phê rất là ngon đấy.”

“Có ca-cao nóng không?” Theo tiềm thức, Niếp Hành Phong hỏi.

Cố Tử Triêu khẽ nhướng mày, đứng dậy đi pha đồ uống, cười nói: “Thói quen thật là đáng yêu, có điều cái này rất tốt đối với cơ thể, lúc mệt mỏi mà uống ca-cao nóng, không những thư giãn thần kinh, mà còn có thể cảm thấy tỉnh táo khỏe mạnh hơn, có vẻ như Niếp tiên sinh rất quan tâm đến sức khỏe của bản thân.”

Không, anh vẫn luôn uống cà phê, chính là gần đây không hiểu tại sao lại thích uống cái thứ đồ ngọt thế này, tiếp nhận đồ uống Cố Tử Triêu đưa tới,

https://thuviensach.vn

Niếp Hành Phong nhìn bốn phía, nói: “Nơi này thực giống như ở nhà, tôi còn nghĩ đến văn phòng của bác sĩ hắn là đều rất nghiêm túc.”

“Bởi vì tôi là bác sĩ tâm lý mà, văn phòng quá mức nghiêm túc sẽ làm người ta dè dặt hơn.” Cố Tử Triêu mỉm cười hỏi: “Bây giờ có phải có cảm giác thoải mái hơn một chút rồi hay không ?”

Khá ổn, vào mùa đông mà được thưởng thức đồ uống nóng làm Niếp Hành Phong cảm thấy tâm tình tốt hơn rất nhiều, cốc ca cao nóng hương vị ngọt ngào tựa hồ như ẩn chứa một cảm xúc không tên nào đó, là cảm giác anh rất thích.

“Anh nói anh cảm thấy mọi thứ không còn giống như cũ nữa, là chỉ thái độ của người nhà đối với anh? Hay là về thói quen cuộc sống?”

“Cả hai. Tôi đột nhiên có thêm một đứa em trai mới tám tuổi, dù là đi đâu thằng bé cũng luôn mang theo một con mèo đen và một con. . . . . chó lớn?” Không thể dùng ngôn ngữ để hình dung cái loại cảm giác này, Niếp Hành Phong dùng tay để diễn tả, “Cũng có thể là hồ ly hoặc là con báo, thật xin lỗi, tôi thật sự không biết đó là thú nuôi, thằng bé còn nói làm như vậy là để mang đến thần lực cho chúng nó. . . . . .”

Nhớ tới kiểu nói đầy trẻ con đó, Niếp Hành Phong cười khổ một tiếng, “Có điều thằng bé rất ngoan, còn biết nấu ăn, đối xử với tôi cũng tốt lắm, chính là tôi không làm sao nhớ nổi là quen nó khi nào, bởi vì tôi cũng không có bị mất trí nhớ, tôi nhớ rõ những người khác, ngay cả những chi tiết lặt vặt không quan trọng trong công việc tôi đều nhớ rất rõ ràng.”

“Anh từng bị tai nạn xe cộ, Niếp tiên sinh, có thể tai nạn xe cộ làm cho một ít trí nhớ trên hệ thần kinh của anh bị rối loạn nên quên mất một vài thứ, anh không cần phiền lòng vì việc không thể nhớ ra được những chuyện nhỏ nhặt đó, anh có thể từ từ thử thích ứng đối với những người hay những sự việc mà anh cảm thấy xa lạ.”

https://thuviensach.vn

Nói rất đúng, nhưng anh luôn cảm thấy có một số việc rất quan trọng, quan trọng đến mức anh phải cố nhớ cho ra.

“Bọn họ giống như còn che giấu tôi một việc gì đó, người nhà rồi bạn bè, bọn họ có một bí mật chung nào đó nhưng lại không để cho tôi biết.”

Cố Tử Triêu nhíu mày, hỏi: “Ý của anh là nói bọn họ đang lừa anh? Là ở. . . . . .bên phía công ty?”

“Không phải như anh nghĩ đâu!” Phát giác Cố Tử Triêu hình như đang hiểu lầm ý của mình, Niếp Hành Phong vội nói: “Trên thực tế bọn họ đối xử rất tốt với tôi, đến mức tôi nói gì cũng răm rắp nghe theo, đứa em trai vốn rất ghét làm việc kia của tôi cũng trở nên ngoan ngoãn, nó đi lại không được thuận tiện cho lắm nhưng mỗi ngày đều cố gắng đi làm, nó trước đây không phải như thế.”

Tất cả mọi việc đều phát triển theo chiều hướng tốt, nhưng lại gây nên cảm giác rất khác thường, thật giống như trên mặt mỗi người đều đeo một tầng mặt nạ, tuy rằng rất đẹp nhưng không phải là con người thật của bọn họ.

Đột nhiên cảm thấy được có chút buồn bực, Niếp Hành Phong đặt cốc xuống, hỏi: “Xin lỗi, tôi có thể hút thuốc không?”

Cố Tử Triêu gật gật đầu, Niếp Hành Phong từ trong túi áo lấy ra một gói thuốc lá, đốt , hít liền mấy hơi rồi lại chậm rãi nói: “Nói đến thói quen cuộc sống, tôi trước kia thích uống cà phê chứ không phải là ca-cao nóng; tôi vô cùng ghét mấy thứ bói toán linh tinh vớ vẩn nhưng bây giờ mà nhìn thấy tiết mục tâm linh trên TV là lại rất có hứng thú xem; tôi cũng không phải rất muốn hút thuốc nhưng lại cố tình hút rất nhiều, tựa hồ trong tiềm thức tôi đang chờ mong một điều gì đó. Mấy ngày đầu khi mới tỉnh lại sau hôn mê cả đêm tôi không thể nào ngủ được, sau đó em trai đề nghị tôi chuyển nhà, vì thế tôi chuyển lên căn nhà ở tầng trên cùng mới cảm thấy tốt hơn

https://thuviensach.vn

chút, có khi tôi đứng ở trước gương nhìn chính mình, cũng cảm thấy bản thân trở nên thật xa lạ. . . . . .”

Nói tới đây, Niếp Hành Phong lắc đầu, cười khổ nói với Cố Tử Triêu: “Đây có được tính là chứng hoang tưởng không?”

“Không, tôi rất hiểu cảm giác của anh, bởi vì chính bản thân tôi thỉnh thoảng cũng làm ra một số chuyện không thể nào hiểu nổi, thường vào những lúc như vậy tôi sẽ nghỉ làm một thời gian, vứt bỏ hết mọi thứ xung quanh, một mình đi du lịch chơi vui vẻ vài ngày.”

Cố Tử Triêu cười nói, ánh mắt đảo qua bệnh án trên tay, trên đó viết: cảm giác mẫn cảm, nôn nóng bất an, có hoang tưởng, có hiện tượng thần trí hỗn loạn, mắc chứng hoang tưởng cấp độ thấp, có thể là tai nạn xe cộ đã gây nên ảnh hưởng đến thần kinh. . . . . .

“Du lịch? Là ý hay.”

Cố Tử Triêu đề nghị trúng sở thích của Niếp Hành Phong, anh mỉm cười, đứng dậy cáo từ: “Hôm nay tới đây thôi, buổi tối tôi còn có cuộc họp với ban giám đốc, phải sớm về để chuẩn bị, hôm khác lại đến.”

“Đừng tạo quá nhiều áp lực với bản thân quá, không tốt cho sức khỏe và tinh thần đâu, suy nghĩ về đề nghị của tôi đi nhé.”

“Cám ơn.” Niếp Hành Phong mặc áo khoác vào, khi ra ngoài, chần chờ một chút rồi quay đầu lại hỏi: “Nếu tôi nói, sau tai nạn tôi có thể nhìn thấy một vài thứ mà người bình thường không thể nhìn thấy thì anh có tin không?”

“Anh đang nói. . . . . mắt Âm Dương?” Cố Tử Triều sửng sốt, lập tức cười nói: “Tôi học y, nhưng mà tôi cũng không phủ nhận sự tồn tại của yêu ma quỷ quái, tôi tin tưởng trên đời có rất nhiều thứ khoa học không giải thích được.”

https://thuviensach.vn

Cố Tử Triêu không tỏ thái độ phủ nhận, nhưng Niếp Hành Phong đã nhìn thấy trong nháy mắt anh ta đã do dự không tin, anh cười cười, nói: “Lần sau gặp.”

Niếp Hành Phong đóng cửa, đi ra ngoài, trong lòng rất rõ ràng sẽ không có lần sau, bởi vì anh sẽ không đến đây thêm lần nào nữa, không ai tin tưởng lời anh nói, tuy rằng đó đều là những việc vô cùng chân thật mà anh đã trải qua.

Ví dụ như, anh nhìn thấy Tiểu Ly cùng con mèo đen nói chuyện, còn bị con mèo đó mắng ngu ngốc, cái con thú nuôi không rõ là chó hay là hồ ly kia có đôi khi sẽ biến thành người, còn có một Quỷ Hồn theo sát không rời ở phía sau Duệ Đình, càng quỷ dị chính là đêm đó anh không ngủ được, chạy đi tìm em trai nói chuyện phiếm, cư nhiên phát hiện con quỷ kia bám vào trên người em trai, lúc ấy bọn họ hai người ở trên giường, cái loại cảm giác phù hợp giữa bọn họ thật sự là vô cùng quỷ dị, Quỷ Hồn còn gọi anh là chủ nhân, nói anh có thể nhìn thấy, em trai ngu ngốc lại nói anh đã biến thành người bình thường, không thể nhìn thấy được. . . . . .

Trên thực tế, anh cái gì cũng nhìn thấy, tựa hồ cũng hiểu được nguyên nhân kỳ tích em trai bị gãy xương sống mà vẫn có thể liền lại, có điều anh không biết nên nói toạc ra hay là vẫn giả bộ hồ đồ như bây giờ.

Niếp Hành Phong ra khỏi tòa nhà, lái xe rời đi, lúc này đã là sập tối, mưa rơi đầy trời, tất cả mọi thứ xung quanh đều có vẻ trở nên mờ ảo.

Là ai đã nói sau đông chí âm tiêu dương dài, ban ngày sẽ trở nên dài hơn? Tại sao anh luôn cảm thấy ngày vẫn ngắn như vậy?

Nhớ tới cảnh mấy tháng trước bị mời đến cục cảnh sát để lấy khẩu cung, Niếp Hành Phong tự giễu cười. Nghị viên Trần rất nổi tiếng bị giết, nghe nói có chứng cớ chứng minh anh là hung thủ, sau lại còn nói băng từ vật chứng biến thành trắng xóa, cho nên việc tố cáo không thể nào thành lập,

https://thuviensach.vn

cuối cùng không giải quyết được gì, bất quá, ngày đó không khí ở cục cảnh sát rất quỷ dị, nhóm cảnh sát giống như là rất quen với anh, cái tên cảnh sát tên là Ngụy Chính Nghĩa còn rất thân thiết vỗ vai anh gọi anh là chủ tịch, em trai nói đám cảnh sát lúc nào mà chả thân thiện, anh biết không phải, bọn họ biết anh, không chỉ là biết mà còn vô cùng quen thuộc.

Lại bị che giấu chuyện gì đó, đến tột cùng là cái gì, nhất định phải gạt anh sao?

Tâm tư lại bắt đầu trở nên phiền não, Niếp Hành Phong yên lặng nhìn mưa qua cửa chắn gió bằng thủy tinh, đang miên man suy nghĩ, chỗ rẽ phía trước đột nhiên chợt lóe lên ánh đèn xe, có một chiếc xe máy lao ngang qua, Niếp Hành Phong vội vàng phanh lại, có điều vẫn chậm, xe máy bị ô tô lao tới theo lực quán tính đánh bay đến ven đường.

Niếp Hành Phong vội dừng xe, chạy tới đỡ người thanh niên điều khiển xe máy dậy, mùi hương CK thanh nhã thản nhiên bay tới, anh hoảng hốt, hỏi: “Cậu không sao chứ? Có đâm bị thương cậu không?”

“Dựa vào, anh thử để xe ô tô đâm cho một chút, xem có sao hay không! A, máy tính xách tay của tôi, còn có tài liệu. . . . . .”

Giọng nói hết sức trong trẻo, mặc dù tức giận nhưng vẫn mang theo âm điệu rất êm tai, Niếp Hành Phong hơi hơi sửng sốt, thấy người thanh niên tháo mũ bảo hiểm xuống, cũng không xem trên người mình có bị thương chỗ nào hay không, mà trước tiên vội vàng nhặt túi tài liệu bị rớt ở một bên lên, xem xét xong lại chuyển sang xem máy xe, cuối cùng nhìn anh, kêu to: “Đèn xe bị vỡ, trục xe bị đâm lệch, a, chỗ này toàn bộ sơn đều bị xước, cái xe máy tôi vừa mới mua không lâu như vậy là đi tong rồi, anh đền đi!”

Khi người thanh niên lấy mũ xuống, Niếp Hành Phong mơ hồ nhìn thấy trên cổ tay phải của cậu ta có một vết sẹo chữ S nhợt nhạt, anh ngẩn người, trong nháy mắt có một đoạn trí nhớ đột nhiên hiện lên trong đầu, nhưng

https://thuviensach.vn

không để anh kịp ghi nhớ đã nhanh chóng biến mất, anh đứng ngơ ngác nhìn người ở trước mắt.

Là một khuôn mặt rất sáng sủa, ngũ quan nhu hòa, mái tóc trên trán bị mưa rơi làm cho ẩm ướt, bên dưới là hai mắt màu lam nhạt, bởi vì tức giận mà đôi mắt trông long lanh óng ánh như nước, dưới ánh đèn đường trở nên sáng lấp lánh lạ thường. Bị trừng mắt, Niếp Hành Phong cảm thấy trái tim như nhói mạnh một cái, kinh ngạc hỏi: “Chúng ta. . . . . Hình như đã gặp nhau ở đâu rồi phải không?”

“Anh chàng đẹp trai, kiểu bắt chuyện thế này đã lỗi thời từ tám trăm năm trước rồi đấy, đừng tưởng rằng lôi kéo làm quen là có thể không phải đền tiền, có muốn tôi gọi điện thoại kêu cảnh sát hay không hả! ?” Người thanh niên nheo nheo đôi mắt xinh đẹp, trực tiếp uy hiếp.

“Tôi đền! Sẽ đền cho cậu một chiếc xe mới!”

Bị mắt xanh của đối phương nhìn trừng trừng, tâm tình dường như lại vô cùng vui mừng, không thể hiểu nổi loại cảm xúc cổ quái của mình lúc này, thấy người thanh niên xoa chân đứng lên, Niếp Hành Phong vội vươn tay dìu cậu ta, nói: “Trước tiên phải đưa cậu đi bệnh viện xem thế nào đã rồi sau đó tôi sẽ đền tiền cho cậu.”

“Anh thực sự sẽ đền cho tôi một chiếc xe mới?”

Có chút không dám tin tưởng có một món hời lớn từ trên trời rơi xuống như vậy, thanh niên nghi ngờ nhìn Niếp Hành Phong, sau khi thấy anh gật đầu khẳng định cậu ta liếc liếc cái xe ô tô thể thao bên cạnh. Wow, cái xe này thật là có phong cách, cậu đảo mắt, đem xe máy của mình khóa ở bên ven đường, kéo Niếp Hành Phong lên xe ô tô.

“Lát nữa đến bệnh viện cũng được, giờ anh giúp tôi đuổi kịp theo cái xe phía trước đi, đừng kì kèo, nhanh lên!”

https://thuviensach.vn

“Theo dõi?” Niếp Hành Phong còn chưa hiểu rõ tình huống, thân thể đã theo bản năng nghe theo mệnh lệnh của đối phương, lái xe đuổi theo một chiếc màu đen xe có rèm che ở đằng trước.

Có người làm lái xe miễn phí, người thanh niên ngồi ở bên cạnh không có việc gì làm, nhìn từ trên xuống dưới từ trái sang phải xem xét trang thiết bị bên trong xe thể thao, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ chậc chậc lưỡi, lại nghiêng đầu nhìn Niếp Hành Phong, bỗng nhiên nói: “Nói thật thì đúng là mặt anh trông rất quen, giống như đã gặp ở đâu đó . . . . . A, anh có phải là chủ tịch tập đoàn tài chính Niếp thị không? Mấy ngày hôm trước trên tạp chí tài chính và kinh tế có đăng ảnh chụp của anh.”

Người thanh niên mở chiếc túi, lấy máy tính xách tay ra, đánh bàn phím lạch cạch một hồi, rất nhanh trên màn hình đã hiện lên tư liệu về Niếp Hành Phong, cậu nhìn xem ảnh chụp, lại nhìn Niếp Hành Phong, “Đúng là anh rồi, có điều người thật trông đẹp trai hơn ảnh chụp!”

Cậu ta vuốt cằm, trong mắt xanh lóe lên vẻ giảo hoạt, hôm nay trước khi ra khỏi nhà có xem qua hoàng lịch, thấy nói là sẽ gặp quý nhân, không ngờ thật đúng là linh nghiệm như vậy, là chủ tịch tập đoàn tài chính niếp thị đấy!!! Đâu phải chỉ là quý nhân, rõ ràng chính là chiêu tài miêu hô kim gọi ngân(ầy, là hô vàng gọi bạc =))))))thôi.

“Chào chủ tịch, tôi tên là Trương Huyền, vừa khéo bị anh đâm phải, đủ để chứng minh chúng ta rất có duyên, ôi. . . . . .”

Phanh gấp, Trương Huyền không kịp phòng bị, cả thân mình đổ nhào về phía trước, may mà cậu phản ứng nhạy bén, trán bị va đập nhẹ, cậu tức giận mày nhíu lại, bất quá nghĩ đến thân phận đối phương ánh vàng rực rỡ, lời mắng chửi kịp thời rút lại đúng lúc, lấy ra danh thiếp đưa cho Niếp Hành Phong.

https://thuviensach.vn

“Tôi làm việc ở văn phòng thám tử, sau này anh có vụ gì thì nhất định phải chiếu cố tôi nha, chiết khấu cho anh xuống tám mươi phần trăm, không, bảy mươi phần trăm cũng được.”

Tim đập thình thịch, có cảm giác chấn động khó có thể áp chế được, cảm xúc rối loạn mờ mịt chiếm cứ hoàn toàn thần trí Niếp Hành Phong, anh tiếp nhận danh thiếp, thấy mặt trên viết: Văn phòng thám tử Tả Thiên – Trương Huyền.

Trương Huyền! Trương Huyền!

Một cái tên không có gì đặc biệt, nhưng lại có cảm giác quen thuộc thân thiết không thể hiểu nổi. Trong nháy mắt, anh cảm thấy chỗ trống nào đó trong lòng mình được lấp đầy .

“Lái xe lái xe.” Thấy chiếc xe bọn họ theo dõi càng ngày chạy càng xa, Trương Huyền vội vàng nhắc nhở chú ý.

Xe lại bắt đầu chạy, Trương Huyền nghiêng đầu xem Niếp Hành Phong. Nói thật, khuôn mặt của người này nhìn nghiêng thật là đẹp, đương nhiên, nhìn thẳng thì lại càng không cần phải nói, Có điều ánh mắt nhìn chằm chằm mình của anh ta lúc vừa rồi dường như rất . . . . . Mờ ám, khó trách lại hào phóng nói đền cho mình một chiếc xe mới như vậy, Hóa ra là có mục đích, dựa vào, cậu đã biết là sẽ không dễ dàng có một món hời lớn từ trên trời rơi xuống như vậy mà, nói không chừng có vô số bẩy rập đang chờ cậu cũng nên.

Chủ tịch Niếp thị là Gay sao? Tin tức kinh người như vậy sao cậu lại không biết nhỉ? Trương Huyền cố gắng tìm kiếm tin tức linh tinh, lại thuận tiện tiếp tục xem xét tất cả các tư liệu về đời tư của Niếp Hành Phong, trẻ tuổilại nhiều tiền như anh ta sao lại có thể không có phụ nữ lởn vởn xung quanh chứ?

https://thuviensach.vn

“Cái kia. . . . . Chủ tịch, anh có ngại nếu tôi hỏi vấn đề khá riêng tư một chút không?”

“Cậu nói đi.” Giọng điệu cẩn thận còn mang theo chút giảo hoạt, làm cho Niếp Hành Phong nghe mà muốn cười.

“Anh. . . . . ừm, có phải anh thích đàn ông không? Ví dụ như. . . . . kiểu như tôi chẳng hạn?”

Vấn đề hỏi rất trực tiếp, súy chút nữa làm cho Niếp Hành Phong đạp phanh dừng lại, nghiêng đầu nhìn Trương Huyền, khuôn mặt thanh tú lịch sự tao nhã, nụ cười mang theo chút khôn khóe khoe khoang. Nói thật thì, anh không chán ghét. Không chỉ là không có chán ghét, ngược lại còn có cảm giác thân thiết một cách khác thường, chính là, cái này và ‘thích đàn ông’khác nhau rất xa, hơn nữa, cậu ta hỏi cái này là có ý gì?

Không thấy tiếng trả lời, Trương Huyền hắng giọng, đánh phủ đầu trước: “Ngàn vạn lần đừng nói thích tôi! Nói rõ ràng ngay từ đầu luôn, tôi không có hứng thú với đàn ông, nhưng rất hứng thú với tiền, bộ dạng của anh lại là kiểu tôi thích nhất, nếu ra lại giá, tôi có thể. . . . . .”

“Ngay cả linh hồn của mình cũng có thể bán đứng. . . . . .” Lời nói rất quen thuộc, quen thuộc đến nổi Trương Huyền nói câu trước, anh có thể không lưỡng lự nói tiếp câu sau.

Trương Huyền bị chấn động, giật mình nhìn anh, “Sao anh lại biết tôi định nói gì?”

“Tâm linh tương thông.” Niếp Hành Phong mỉm cười, không hiểu sao tuyên ngôn trắng trợn về tiền tài như vậy, anh lại rất thích nghe.

Một tay khống chế tay lái, tay kia thì lấy thuốc lá từ trong túi áo ra, bình thường đều là tâm trạng không tốt mới hút thuốc, nhưng bây giờ rõ ràng tâm trạng rất tốt vậy mà vẫn có cảm giác xúc động muốn hút.

https://thuviensach.vn

Trương Huyền chưa cho Niếp Hành Phong có cơ hội này, anh vừa mới đem thuốc lá ngậm lên miệng, chưa kịp đốt lửa, đã bị cậu giật mất, còn thuận tiện làm càn mà tịch thu nguyên cả gói thuốc lá luôn, nhét thẳng vào túi của cậu ta.

"Không được hút thuốc, không tốt cho cơ thể!" Động tác hút thuốc một chút cũng không phù hợp với chiêu tài miêu, anh ta luôn là khi tâm trạng không vui mới có thể hút. . . . . .

Hử? Trương Huyền sửng sốt, không rõ tại sao tự nhiên mình lại có ý nghĩ này, bất quá đây không phải trọng điểm, trọng điểm là cậu chỉ vừa mới làm quen được với chiêu tài miêu, trước khi kiếm được đầy tiền về cho mình thì không thể để cho anh ta vì hút thuốc mà ung thư chết được, có điều thuốc lá đắt tiền như vậy vứt đi thì đáng tiếc, phải biết lợi dụng chứ, để lúc về biếu lại cho sếp vậy.

Niếp Hành Phong cũng ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn Trương Huyền.

Đúng! Chính là loại cảm giác này! Gần đây anh luôn hút rất nhiều, có lẽ chính là đang chờ mong loại cảm giác bị ngăn cản như thế này, chỉ có điều người thân giống như đã thương lượng trước với nhau cả rồi nên dù anh làm ra những hành vi phóng túng đến thế nào thì họ cũng làm như không thấy, người ngăn cản anh cuối cùng lại là một người hoàn toàn xa lạ, là hành động rất đường đột, nhưng lại có cảm giác đó là việc rất tự nhiên.

Hiểu lầm phản ứng của Niếp Hành Phong, Trương Huyền mắt xanh chớp chớp, hỏi: "Anh tức giận? Nổi giận cũng không sao, nhưng anh đã đồng ý sẽ đền cho tôi chiếc xe máy rồi thì không thể đổi ý đâu."

"Không!" Niếp Hành Phong nở nụ cười, "Tôi chỉ là muốn nói cám ơn cậu thôi."

https://thuviensach.vn

Xe đi tới ngã tư đường, cột đèn giao thông chuyển sang màu vàng chiếc xe màu đen có rèm che lao vụt qua, Niếp Hành Phong lại phanh lại, Trương Huyền lắc lư một chút, kêu to với anh: “Anh sao lại dừng xe?”

“Cậu không thấy là đã chuyển sang đèn vàng rồi sao?”

“Đèn vàng đi, đèn đỏ phải xông lên, anh lúc trước làm sao mà lấy được bằng lái xe thế hả! ? Đây chính là một vụ án lớn của tôi, anh nếu làm cho tôi bị mất dấu, tôi sẽ hỏi tội anh đấy!”

Như thế nào mà ngay cả loại này quan niệm giao thông sai lầm như vậy cũng giống anh chứ? Tri kỷ khó cầu, xem ra nên rèn luyện một chút tuyệt kỹ đã lâu không sử dụng.

Nhìn lướt qua người vẫn đang ngồi ở bên cạnh lẩm bẩm cằn nhằn, Niếp Hành Phong cười cười,

Anh nói: “Yên tâm, từ trước tới giờ tôi mà đã đuổi theo ai thì tuyệt đối không bao giờ mất dấu.”

Đèn giao thông vừa chuyển thành màu xanh, nụ cười của Niếp Hành Phong biết mất, giậm mạnh lên chân ga, xe giống như mũi tên vút bay về phía trước, Trương Huyền không kịp chuẩn bị, lại bị giật mạnh một cái, vội vàng thắt dây an toàn.

Chạng vạng là giờ cao điểm, xe cộ dày đặc, bất quá đối với Niếp Hành Phong mà nói đều không phải là vấn đề, xe thể thao dưới sự điều khiển của anh đã phát huy tất cả các công năng đến mức hoàn mỹ, động cơ phát ra âm thanh trầm thấp, thân xe xinh đẹp luồn lách ở giữa dòng xe cộ, vừa tiến vừa lách, như vào chỗ không người, không bao lâu liền đuổi theo chiếc xe có rèm che kia.

Trương Huyền ngồi ở bên ghế lái phụ bị lắc đến ngã trái ngã phải, có lẽ hiện tại cậu không phải đang ngồi trên xe thể thao, mà là đang chơi trò tàu

https://thuviensach.vn

lượn siêu tốc, không, ngay cả tàu lượn siêu tốc cũng tuyệt đối không hồi hộp như vậy, cậu nắm chặt dây an toàn, rên rỉ nói: “Chủ tịch, tôi không vội, lái từ từ là được rồi, chúng ta là đang theo dõi chứ không phải chơi đua xe, GAMEOVER! OVER!”

Niếp Hành Phong nhìn lướt qua đồng hồ báo giờ trên xe, cuộc họp ban giám đốc vào buổi tối xem ra anh không thể tham dự rồi, có điều cũng không sao cả, bởi vì giúp vị thám tử hạng ba này theo dõi người khác tựa hồ cũng rất thú vị.

Nhìn nhìn lại Trương Huyền sắc mặt trắng bệch ngồi ở bên cạnh, Niếp Hành Phong khóe miệng gợi lên một nụ cười thản nhiên.

“Không, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu!”

《Hoàn quyển 7》

【 lời cuối sách 】

Độc giả thân ái, mọi người có khỏe không.

Lần này sẽ không nhiều lời , phỏng chừng mọi người xem xong câu chuyện cũng không có tâm tình nghe Tiểu Lạc nói nhảm nữa, cho nên Tiểu Lạc liền đơn giản nói một tiếng cảm ơn mọi người đã ủng hộ, cải trắng hay vỏ dưa hấu, tất cả hoa quả cứ việc tận tình ném đến đây đi, không sao cả, trên đầu người ta đội hắn một cái nắp vung rồi.

Từ lúc quyết định viết ra kết cục hơi mở thế này, Tiểu Lạc liền chuẩn bị tốt tâm lý bị ném đá. Nói thật ra thì, kết thúc theo ý định ban đầu chính là kết thúc mở hoàn toàn đấy — chủ tịch và tiểu thần côn đều quên hết về đối phương, biến thành đường thẳng song song hoàn toàn không hề giao nhau. Bất quá nghĩ đến tâm tình của các độc giả đã chờ sách ra lâu như vậy, mà kết thúc như thế thì thật là rất tàn nhẫn, cho nên mới sửa lại, bây giờ Tiểu

https://thuviensach.vn

Lạc cảm thấy thật may mắn về lựa chọn của mình, nếu không không chỉ là vỏ dưa hấu bị ném tới, chỉ sợ là phi đao tiếp nối phi đao rồi (lau mồ hôi).

Những lời vớ vẩn đã nói xong, bên dưới là một chút giải thích về nội dung câu chuyện trong tập này.

Tên sách – Đường về, kỳ thật ý chỉ luân hồi. Theo Kinh Phật, người đã làm việc ác thì không thể luân hồi, mà sẽ phải chịu khổ ở dưới địa ngục, trả giá cho những tội lỗi đã phạm phải khi còn sống, trừ phi được người bị hại tha thứ, nếu không vĩnh viễn không thể nhập vào luân hồi. Cho nên Trần Khải nói mình là người không có đường về, nhưng một khắc cuối cùng Niếp Hành Phong đã tha thứ cho cậu ta, cũng chẳng khác nào đã giúp cậu ta có thể đi luân hồi, không cần chịu khổ tại địa ngục, Đế Si vốn là nghĩ muốn dẫn dắt Niếp Hành Phong rơi vào ma đạo, bất quá không thành công.

Về phần đám người Niếp Hành Phong, Đế Si, còn có Tiểu Bạch, Nhan Khai, Hoắc Ly, đều là không có đường về, bọn họ mà chết thì liền biến thành cát bụi, điều kiện tiên quyết là tìm được biện pháp giết bọn họ; không chết được chỉ có Trương Huyền, về phần tại sao tự đâm một đao mà còn có thể ‘sống vui vẻ’ như vậy, đó lại là một câu chuyện khác =))) (lại đội cái nắp vung, quan sát xung quanh).

Thuận tiện nói một chút nguyên hình của vài người và thú.

Trong sách có nhắc tới Ngũ Đế là chỉ Đế Thái Hào ở phương đông, Đế Thiểu Hạo ở phương Tây, Đế Viêm Đế ở phương nam, Đế Chuyên Húc ở phương bắc, Đế Hoàng Đế ở trung tâm, Niếp Hành Phong chính là do bọn họ sáng tạo ra. Linh thú bạch hổ, một trong bốn thánh thú cổ đại, là chiến thần trong truyền thuyết cùng với thần sát phạt, có năng lực hàng yêu phục quỷ, thường thường đồng thời xuất động cùng với rồng, “Vân theo long, phong theo hổ” là một đôi tốt nhất trong việc hàng yêu phục quỷ, có thể thấy được hai vị này từ thời viễn cổ đã có ***.(gian tình ^^ , tượng trưng cho Huyền là rồng còn tượng trưng cho anh Phong là hổ)

https://thuviensach.vn

Nguyên hình của Trương Huyền gọi là Ngu Cương, tự là “Huyền minh” , là nhân vật có tồn tại trong thần thoại, hoàng đế chi tôn, hải thần trong truyền thuyết, là phong thần cùng ôn thần, cưỡi song đầu long, thống trị bắc hải, gió của Ngu Cương có thể truyền phát ôn dịch, nếu gặp gỡ gió Tây Bắc do hắn nổi lên thì sẽ bị thương, cho nên gió Tây Bắc cũng bị cổ nhân gọi là “Lệ phong” . Tóm lại, người này vừa chính vừa tà, hơn nữa rất hiếu chiến, đừng hỏi tôi vì cái gì lại viết hắn thành một tiểu thụ vĩnh viễn không thể vùng lên như thế này, được một lần duy nhất, thì lại là cùng linh thể làm. . . . . Ai, lại nói nhảm nhiều như vậy rồi, có thể là bởi vì gắn bó với cái này đã lâu, đột nhiên viết đến kết thúc nên ngay cả bản thân cũng cảm thấy chưa thích ứng kịp, không muốn nói tạm biệt với bọn họ, có điều dù câu chuyện có dài đến đâu thì cũng sẽ có một ngày phải chấm dứt, chân thành hy vọng thiên sư hệ liệt này có thể làm cho mọi người cảm thấy vui vẻ, cũng hy vọng mọi người thích sự kết hợp để tróc quỷ của Niếp Hành Phong và Trương Huyền, và cả đám bạn bè bằng hữu người và yêu quái của bọn họ nữa.

Cảm ơn một lần nữa.

https://thuviensach.vn